வெளியீடு எண்: 998

திருமூலர் திருமந்திரம் 4,5,6

பத்தாம் திருமுறை - 2

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம்
தருமை ஆதீனம்
மயிலாடுதுறை 609001

2/3

வெளியீடு எண் : 998

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூலதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

திருமந்திரமாலையாகிய
திருமந்திரம்

பத்தாம் திருமுறை

நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் தந்திரங்கள்
தெளிவுரை, விளக்கக் குறிப்புரைகளுடன்.

இந்நூல்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம்

26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவருள் ஆணையின் வண்ணம்

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகத்தில்

வெளியிடப்பெற்றது.

2014

உரிமை பதிவு] 1997 [தருமை ஆதீனம்

பதிப்புரிமை : ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம், தருமை ஆதீனம்,
மயிலாடுதுறை - 609 001. தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முதற் பதிப்பு : 1984
இரண்டாம் பதிப்பு : 1997
மூன்றாம் பதிப்பு : 2014

பதிப்பாசிரியர் :

வித்துவான் ஸ்ரீமத் கந்தசாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்,
கட்டளை விசாரணை, திருநள்ளாறு தேவஸ்தானம்

தெளிவுரை, விளக்கக் குறிப்புரை :

தருமை ஆதீனப் புலவர், சித்தாந்தக் கலைமணி, மகாவித்துவான்,
முனைவர் சி. **அருணைவடிவேல் முதலியார்,**
காஞ்சிபுரம்.

அச்சிடல் - தயாரிப்பு:
பாரதி டிஜிட்டல் பிரிண்டர்ஸ்
35/16ஏ, பிள்ளையார் கோவில் மேல வீதி,
கணபதி நகர் - மயிலாடுதுறை - 609 002

பத்தாம் திருமுறை – 2

நூல் அளவுகள்

பக்கங்கள்	:	848
படிகள்	:	2000
அளவு	:	215 மிமீ. X 135 மிமீ. (1/8 டிமை)
அச்சுக்கோப்பு	:	கணிப்பொறி – லேசர்ஒளி அச்சுக் கோப்பு
எழுத்தளவு	:	12 புள்ளி
அச்சுமுறை	:	எதிரம், அச்சுத்தட்டு, மறுதோன்றி மீவெண் மாப்லித்தோ 70 ஜிஎஸ்எம். (18.6 கிகி.)
கட்டு	:	அட்டை, ரெக்சின்போர்வை, உருள்முதுகு

திருமுறைகள் ஓதாய் தினமும் என அறிவித்த
தருமை ஆதீன ஸ்தாபகராம் முதற்குரவர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தருமை ஆதீனத்தை நிறுவியருளிய

ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் அருள் வரலாறு

சீரணியும் நுதலின்விழி மழுமான் நாகம்
திருந்தும்எரி பொருந்துவிடம் தெரிந்தி டாமல்
தாரணிஅன் பரையாள அவர்போல் வந்த
சைவசிகா மணிஎவர்க்கும் தலைவன் எங்கோன்
காரணியும் நெடியபொழிற் கமலை வேந்தன்
கருணைமழை பொழியும்இரு கடைக்க ணாளன்
பாரணியும் ஞானசம் பந்தன் எந்தை
பரமன்இரு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம்.

- ஸ்ரீ சம்பந்தசரணாலயர்.

ஞானக்குழந்தை:

தமிழகத்தில் - தென்பாண்டி நாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கார்காத்த வேளாளர் மரபில் சுப்பிரமணிய பிள்ளை மீனாட்சியம்மை என்ற நல்லறப் பெரியோர்கட்கு அருந்தவ மகவாகப் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அவதரித்தவர், தருமை ஆதீன முதற் குருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள். இவருக்குப் பெற்றோர்கள்,திருஞானசம்பந்தரைப் போல் தமது குழந்தையும் சிவஞானம் பெற்றுச் சைவம் வளர்க்கும் ஞானாசிரியனாகத் திகழ வேண்டும் என்று எண்ணி ஞானசம்பந்தன் என்ற நற்பெயரைச் சூட்டி வளர்த்து வருகையில், தமது குலதெய்வமாகிய சொக்கநாதரையும் மீனாட்சியம்மையையும் தரிசிப்பதற்கு ஞானசம்பந்தருடன் மதுரை சென்று பொற்றாமரைத் தடாகத்தில் நீராடி வழிபட்டனர். பெற்றோர்கள் ஊருக்குப் புறப்படுங்கால் ஞானசம்பந்தர் தன்னைத் தொடர்ந்து நின்ற தாயும் தந்தையுமாகிய சொக்கநாதரைப் பிரிய மனமின்றி, உடலுக்குத் தாய் தந்தையர்களாகிய பெற்றோர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிச் சொக்கநாதர் வழிபாட்டிலே ஈடுபாடு கொண்டவரானார்.

கண்ணுக்கினிய பொருள்:

நாள்தோறும் பொற்றாமரைக் கரையில் அடியார்கள் சிவபூசை புரிவதைக் கண்டார் ஞானசம்பந்தர். தாமும் அவ்வாறு சிவபூசை புரிய

எண்ணினார். சொக்கநாதரை வேண்டினார். கருத்தறிந்து முடிக்கும் கண்ணுதற் கடவுளும் அன்றிரவு அவர் கனவில் தோன்றி. 'நாம் பொற்றாமரைத் தடாகத்தின் ஈசான்ய பாகத்தில் கங்கைக்குள் இருக்கிறோம். நம்மை எடுத்துப் பூசிப்பாயாக' என அருளினார். அவ்வண்ணமே மறுநாள் காலையில் பெருமானின் கருணையை வியந்து போற்றிப் பொற்றாமரைத் தடாகத்தல் மூழ்கினார். ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமான் கண்ணுக்கினிய பொருளாகத் தமது கரத்தில் வரப்பெற்றார். 'ஆசாரியன் மூலமாகத் தீக்ஷை பெற்றுத்தானே சிவபூசை புரிதல் வேண்டும்; ஆசாரியன் வேண்டுமே; சிவஞான உபதேசம் பெறவேண்டுமே; எப்படிப் பூசையைப் புரிவேன்! என்ற எண்ணம் தோன்றவே, அது பற்றி இறைவனிடமே முறையிட்டார்.

ஞானாசாரியனை அடைதல்:

வேண்டத்தக்கது அறிந்து வேண்ட முழுதுந் தருவோனாகிய சொக்கநாதப் பெருமான் மறுநாள் கனவில் எழுந்தருளி 'திருக்கயிலாய பரம்பரை - திருநந்தி மரபு மெய்கண்ட சந்தான வழியில் திருவாரூரில் விளங்கும் கமலை ஞானப்பிரகாசர் என்ற ஆசாரியரிடத்தில், வருகிற சோமவாரத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்று நம்மைப் பூசிப்பாயாக' என அருளினார். அன்றிரவே கமலை ஞானப்பிரகாசர் கனவிலும் எழுந்தருளி, 'ஞானசம்பந்தன் வருகிற சோமவாரத்தன்று வருவான்; அவனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து சிவபூசையும் எழுந்தருளுவிப்பாயாக' என்று அருளினான். ஞானசம்பந்தர் பல தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு திருவாரூர் சென்று, பூங்கோயிலில் உள்ள சித்தீச்சரம் தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதியில் அமர்ந்திருந்த கமலை ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டார். காந்தம் கண்ட இரும்புபோல ஆசாரியரால் ஈர்க்கப்பட்டார். சமய விசேட நிர்வாண தீக்ஷைகளால் பாச ஞானம் பசுஞானங்கள் நீங்கிப் பதிஞானம் கைவரப் பெற்றார். சொக்கநாதப் பெருமானை ஆன்மார்த்த பூஜாமூர்த்தியாகப் பூசிக்கப்பெறும் பேற்றையும், ஞான அநுபூதியையும் அடைந்தார்.

கைவிளக்குப் பணிவிடை:

பன்னாளும் ஆசாரியப் பணிவிடை செய்து தங்கி இருக்கும் நாள்களில் ஒருநாள் தியாகராசப் பெருமானின் அர்த்தயாம பூசையைத் தரிசித்து ஆசாரியர் தமது மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். அப்பொழுது கைவிளக்குப் பணியாளன் உறங்கிவிட ஞானசம்பந்தர் தமக்கு ஞான ஒளியேற்றி நல்வழிகாட்டிய ஞானாசாரியருக்கு ஒளிவிளக்கு ஏந்தி

முன்சென்றார். திருமாளிகையின் வாயில் முன்னர்ச் சென்றவுடன், சிவாநுபூதியிலேயே திளைத்திருந்த ஞானப்பிரகாசர், அருள்நிலை கைவரும் பக்குவத்திலிருந்த ஞானசம்பந்தரை 'நிற்க' எனக் கட்டளையிட்டு உட்சென்றார். ஆசாரியர் பெற்ற சிவாநுபூதியை ஞான சம்பந்தரும் கைவரப் பெற்றவராய் மாளிகை வாயிலில் கைவிளக்கு ஏந்தியவராகவே நின்றார். ஞானசம்பந்தரின் பெருமையை ஞாலம் அறியச்செய்து அதன்மூலம் சைவப் பயிர் தழைக்க இறைவன் திருவுளம் பற்றினான் போலும். அன்றிரவு பெருமழை பெய்தது. சிவாநுபூதியில் திளைத்திருந்த ஞானசம்பந்தர் மீது ஒருதுளி மழை கூடப்படவில்லை. விளக்கோ அணையாது சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டு இருந்தது.

குருஞானசம்பந்தராயினார்:

வைகறைப் பொழுதில் ஞானப்பிரகாசரின் பத்தினியார் சாணம் தெளிக்க வருங்கால், ஞானசம்பந்தர் அநுபூதி நிலையில் நிற்பதையும், விளக்குச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பதையும் கண்டு உட் சென்று பதியிடம் வியப்புடன் அதனை வெளியிட்டார்.

ஞானப்பிரகாசர் விரைந்து வந்து பார்த்து, ஞானசம்பந்தரிடம் திருவருள் பெருகுகின்ற நிலையைக் கண்டு மகிழ்ந்து "ஞானசம்பந்தா! நீ ஆசாரியனாக இருந்து, பக்குவம் உடையர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து ஆசாரியனாக விளங்குவாயாக" என்று அருளினார். அப்பொழுது ஞானசம்பந்தர்,

"கனக்கும் பொதிக்கும் எருதுக்கும் தன்னிச்சை கண்டதுண்டோ
எனக்கும் உடற்கும் எனதிச்சை யோஇணங் கார்புரத்தைச்
சினக்குங் கமலையுள் ஞானப்ர காச சிதம்பரஇன்
றுனக்கிச்சை எப்படி அப்படி யாக உரைத்தருளே".

என்ற பாடலைப்பாடி "எங்குச்சென்று எவ்வாறு இருப்பேன்" என்று விண்ணப்பிக்க, ஞானப்பிரகாசர், "மாயூரத்தின் ஈசான்ய பாகத்தில் வில்வாரணியமாய் உள்ளதும், திருக்கடவூரில் நிக்கிரகம் பெற்ற எமதருமனுக்கு அநுக்கிரகம் செய்ததும் ஆன தருமபுரத்தில் இருந்து கொண்டு, அன்பு மிக உண்டாய், அதிலே விவேகமுண்டாய், துன்ப வினையைத் துடைப்ப துண்டாய், இன்பம் தரும் பூரணத்துக்கே தாகமுண்டாய் ஓடி வருங்காரணர்க்கு உண்மையை உபதேசித்துக் குருவாக விளங்குவாயாக" என்று கட்டளையிட்டருளினார். ஞானசம்பந்தர், "குருஞானசம்பந்தர்" ஆயினார்.

தருமபுரத்தில் ஆதீனம் கண்டார்:

ஆசிரியர் ஆணையை மறுத்தற்கு அஞ்சியவராய்க் கன்றைப் பிரிந்த பசுப்போல வருந்தும் குருஞானசம்பந்தரை நோக்கிக் "குருவாரந்தோறும் வந்து நம்மைத் தரிசிப்பாய்" என்று தேறுதல் கூறினார் ஞானப்பிரகாசர்.

குருஞானசம்பந்தர் தம் குரு ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியுடன் தருமபுரத்திற்கு எழுந்தருளி, தருமபுர ஆதீன மடாலயத்தை நிறுவியருளினார். ஞானாநுபூதியில் திளைத்துப் பல பக்குவ ஆன்மாக்களுக்குச் சிவஞானோபதேசம் செய்து அநுபூதிச் செல்வராய்த் திகழ்ந்தார். அவர் அநுபூதியில் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் எழுந்த சிவஞானப் பேரருவியே சிவபோக சாரம், சொக்க நாத வெண்பா, முத்தி நிச்சயம், திரிபதார்த்த ரூபாதி தசகாரிய அகவல், சோடசகலாப் பிராசாத ஷட்கம், சொக்கநாதக் கலித்துறை, ஞானப் பிரகாசமாலை, நவமணிமாலை ஆகிய எட்டு நூல்கள் ஆகும். பாடல்கள் எளிமையும், இனிமையும் பயப்பனவாய், பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருளுண் மையைத் தெளிய விளக்குவனவாய் உள்ளன.

ஆனந்த பரவசருக்கு உபதேசம்:

குருஞானசம்பந்தர் தம்மை அடைந்த பக்குவமுடையவர்களுக்கு உபதேசித்து அநுபூதிமானாக விளங்கும்போது, உபதேச பரம்பரையை வளர்த்துவர அதி தீவிர பக்குவ நிலையிலிருந்த ஆனந்த பரவசருக்கு உபதேசித்துத் தாம் ஜீவசமாதி கூடியருளினார்கள். அதிதீவிர நிலையில் இருந்த ஆனந்தபரவசர் தமது குருநாதர் உபதேசித்த ஞானநிலை விரைவில் கூடியவராய், தம் ஞானாசாரியர் ஜீவசமாதி கூடிய ஸ்ரீ ஞானபுரீசுவரர் ஆலய விமான ஸ்தூபியைத் தரிசித்தவாறு நிட்டை நிலை கூடினார்கள்.

மீண்டும் எழுந்தருளினார்:

அதுகண்ட ஏனைய சீடர்கள் குருமரபு விளங்க வேண்டுவதை ஆசாரியர் திருமுன் சென்று விண்ணப்பிக்க, பரமாசாரிய மூர்த்திகள் ஜீவசமாதியினின்றும் எழுந்து வந்து ஸ்ரீ சச்சிதானந்த தேசிகருக்கு உபதேசம் செய்து அநுபூதிநிலை வருவித்து ஞானபீடத்து இருத்தி வைகாசி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷ சப்தமி திதியில் தாம் முன்போல் ஜீவ சமாதியில் எழுந்தருளினார்கள்.

தருமை ஆதீனப் பணி:

கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தரால் தோற்றுவிக்கப் பெற்ற இத்திருத்தருமை ஆதீனம் அதுமுதல் வழி வழியாக விளங்கி, மொழித் தொண்டும், சமயத் தொண்டும், சமூகத் தொண்டும் ஒல்லும் வகையெல்லாம் ஆற்றி வருகிறது. இப்பொழுது ஞானபீடத்தில் இருபத்தாறாவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிய ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருந்து அருளறப் பணிகள் பல இயற்றி அருளாட்சி புரிந்து வருகிறார்கள்.

வாழ்க தருமை ஆதீனம்! வளர்க குருபரம்பரை!

ஆய்வார் பதிபசு பாசத்தின் உண்மையை
ஆய்ந்தறிந்து
காய்வார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையெல் லாங்கல்வி
கேள்வியல்லல்
ஓய்வார் சிவானந்த வாரியுள் ளேயொன்
றிரண்டுமறத்
தோய்வார் கமலையுள் ஞானப்ர காசன்மெய்த்
தொண்டர்களே.

ஆசையறாய் பாசம்விடாய் ஆனசிவ பூசைபண்ணாய்
நேசமுடன் ஐந்தெழுத்தை நீநினையாய் – சீ சீ
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஓதாய்
மனமே உனக்கென்ன வாய்.

– ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர்.

தருமை ஆதீனம் ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகத்தின்

பன்னிரு திருமுறைத் தொகுதி

(16 பகுதிகள்)

		பகுதி
	திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம்:	
1.	முதல் திருமுறை	1
2.	இரண்டாம் திருமுறை	2
3.	மூன்றாம் திருமுறை	3
	திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம்:	
4.	நான்காம் திருமுறை	4
5.	ஐந்தாம் திருமுறை	5
6.	ஆறாம் திருமுறை	6
	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம்:	
7.	ஏழாம் திருமுறை	7
	மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளியவை	
8.	1. எட்டாம் திருமறை - திருவாசகம்	8
	2.எட்டாம் திருமுறை - திருக்கோவையார்	9
	திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் அருளியவை:	
9.	ஒன்பதாம் திருமுறை - திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு	10
	திருமூல நாயனார் அருளிய திருமந்திரம்	
10.	1. பத்தாம் திருமுறை - 1 - 3 தந்திரங்கள்	11
	2. பத்தாம் திருமுறை - 4 - 6 தந்திரங்கள்	12
	3. பத்தாம் திருமுறை - 7 - 9 தந்திரங்கள்	13
	திருவாலவாயுடையார் முதலிய பன்னிருவர் அருளியவை:	
11.	பதினொன்றாம் திருமுறை	14
	சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிய திருதொண்டர் புராணம்:	
12.	பன்னிரண்டாம் திருமுறை - முதற்காண்டம்	15
	பன்னிரண்டாம் திருமுறை - இரண்டாம் காண்டம்	16

பத்தாம் திருமுறை (4 - 6 தந்திரங்கள்)

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
	ஆசியுரை	21
	பதிப்புரை	53
	முதல் பதிப்பின் பதிப்புரை	56
	முதல் பதிப்பின் அணிந்துரை	59
	முதல் பதிப்பின் மதிப்புரை	62
	திருமந்திர உரைமாட்சி	69
	திருமந்திரம் ஆராய்ச்சி முன்னுரை	91
	திருமந்திரத் திறவுகோல்	127
	பண்டை உரையாசிரியர்களும் திருமுறைகளும்	148
	திருமூல தேவ நாயனார் வரலாறு	189
நான்காம் தந்திரம்		207-590
1.	அசபை	207
2.	திருவம்பலச் சக்கரம்	236
3.	அருச்சனை	311
4.	நவகுண்டம்	319
5.	சத்திபேதம் அல்லது திரிபுரை சக்கரம்	340
6.	வயிரவி மந்திரம்	360
7.	பூரண சத்தி	396
8.	ஆதார ஆதேயம்	416
9.	ஏரொளிச் சக்கரம்	484
10.	வயிரவச் சக்கரம்	510
11.	சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம்	516
12.	புவனாபதிச் சக்கரம்	523
13.	நவாக்கிரி சக்கரம்	534
ஐந்தாம் தந்திரம்		591-713
1.	சுத்த சைவம்	591
2.	அசுத்த சைவம்	594
3.	மார்க்க சைவம்	598
4.	கடுஞ் சுத்த சைவம்	605
5.	சரியை	609
6.	கிரியை	616

		பக்கம்
7.	யோகம்	620
8.	ஞானம்	627
9.	சன்மார்க்கம்	636
10.	சகமார்க்கம்	643
11.	சற்புத்திர மார்க்கம்	648
12.	தாச மார்க்கம்	655
13.	சாலோகமாதி	659
14.	சாரூபம்	662
15.	சாயுச்சம்	664
16.	சத்திநிபாதம்	666
17.	புறச்சமய தூடணம்	679
18.	நிராசாரம்	696
19.	உட்சமயம்	702
ஆறாம் தந்திரம்		714-825
1.	சிவகுரு தரிசனம்	714
2.	திருவடிப் பேறு	726
3.	ஞாதுரு ஞான ஞேயம்	737
4.	துறவு	746
5.	தவம்	756
6.	தவ தூடணம்	762
7.	அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல்	772
8.	அவவேடம்	782
9.	தவவேடம்	788
10.	திருநீறு	791
11.	ஞானவேடம்	796
12.	சிவவேடம்	804
13.	அபக்குவன்	807
	பக்குவன்	815
பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி		826
அருஞ்சொல்லகராதி		838

உ

பத்தாம் திருமுறை

திருமந்திரம் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

- அதிகார முறைமை

விநாயகர் வணக்கம்

பாயிரம்

1. கடவுள் வாழ்த்து
2. நுதலியபொருள்
3. நூற்சிறப்பு
4. குருபாரம்பரியம்
5. தம் வரலாறு
6. அவையடக்கம்
7. நூலின் அளவும் பயனும்
8. குருமட வரலாறு

முதல் தந்திரம்

1. சிவபரத்துவம்
   திரிமூர்த்திகளின் சேட்ட கனிட்ட முறைமை
2. வேதச் சிறப்பு
3. ஆகமச் சிற்ப்பு
4. உபதேசம்
5. யாக்கை நிலையாமை
6. செல்வம் நிலையாமை
7. இளமை நிலையாமை
8. உயிர் நிலையாமை
9. கொல்லாமை
10. புலால் மறுத்தல்
11. பிறன்மனை நயவாமை
12. மகளிர் இழிவு

13. நல்குரவு
14. அக்கினி காரியம்
15. அந்தணர் ஒழுக்கம்
16. அரசாட்சி முறை
17. வானச் சிறப்பு
18. தானச் சிறப்பு
19. அறஞ்செய்வான் திறம்
20. அறஞ்செயான் திறம்
21. அன்புடைமை
22. அன்பு செய்வாரை அறிவன் சிவன்
23. கல்வி
24. கேள்வி கேட்டமைதல்
25. கல்லாமை
26. நடுவுநிலைமை
27. கள்ளுண்ணாமை

இரண்டாம் தந்திரம்

1. அகத்தியம்
2. பதிவலியில் வீரட்டம் எட்டு
3. இலிங்கபுராணம்
4. தக்கன் வேள்வி
5. பிரளயம்
6. சக்கரப்பேறு
7. எலும்பும் கபாலமும்
8. அடிமுடி தேடல்
9. சருவ சிருட்டி
10. திதி
11. சங்காரம்
12. திரோபவம்
13. அநுக்கிரகம்
14. கர்ப்பக்கிரியை
15. மூவகைச் சீவவர்க்கம்
16. பாத்திரம்
17. அபாத்திரம்

18. தீர்த்த உண்மை
19. திருக்கோயிற் குற்றம்
20. அதோமுக தரிசனம்
21. சிவநிந்தை கூடாமை
22. குருநிந்தை கூடாமை
23. மாகேசுர நிந்தை கூடாமை
24. பொறையுடைமை
25. பெரியாரைத் துணைக் கோடல்

மூன்றாம் தந்திரம்

1. அட்டாங்கயோகம்
2. இயமம்
3. நியமம்
4. ஆதனம்
5. பிராணாயாமம்
6. பிரத்தியாகாரம்
7. தாரணை
8. தியானம்
9. சமாதி
10. அட்டாங்கயோகப்பேறு
11. அட்டமாசித்தி
12. கலைநிலை
13. காயசித்தி உபாயம்
14. கால சக்கரம்
15. ஆயுள் பரீட்சை
16. வாரசரம்
17. வார சூலம்
18. கேசரியோகம்
19. பரியங்கயோகம்
20. அமுரிதாரணை
21. சந்திரயோகம்

நான்காம் தந்திரம்

1. அசபை

2. திருவம்பலச் சக்கரம்
3. அருச்சனை
4. நவகுண்டம்
5. சத்திபேதம்
6. வயிரவி மந்திரம்
7. பூரண சத்தி
8. ஆதார ஆதேயம்
9. ஏரொளிச் சக்கரம்
10. வயிரவச் சக்கரம்
11. சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம்
12. புவனாபதிச் சக்கரம்
13. நவாக்கரி சக்கரம்

ஐந்தாம் தந்திரம்

1. சுத்த சைவம்
2. அசுத்த சைவம்
3. மார்க்க சைவம்
4. கடுஞ் சுத்த சைவம்
5. சரியை
6. கிரியை
7. யோகம்
8. ஞானம்
9. சன்மார்க்கம்
10. சகமார்க்கம்
11. சற்புத்திர மார்க்கம்
12. தாச மார்க்கம்
13. சாலோகமாதி
14. சாரூபம்
15. சாயுச்சம்
16. சத்திநிபாதம்
17. புறச்சமய தூடணம்
18. நிராசாரம்
19. உட்சமயம்
சிவநெறிச்சிறப்பு

ஆறாம் தந்திரம்

1. சிவகுரு தரிசனம்
2. திருவடிப் பேறு
3. ஞாதுரு ஞான ஞேயம்
4. துறவு
5. தவம்
6. தவ தூடணம்
7. அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல்
8. அவவேடம்
9. தவவேடம்
10. திருநீறு
11. ஞானவேடம்
12. சிவவேடம்
13. அபக்குவன்
14. பக்குவன்

ஏழாம் தந்திரம்

1. ஆறாதாரம்
2. அண்ட லிங்கம்
3. பிண்டலிங்கம்
4. சதாசிவ லிங்கம்
5. ஆத்துமலிங்கம்
6. ஞான லிங்கம்
7. சிவலிங்கம்
8. சம்பிரதாயம்
9. திருவருள்வைப்பு
10. அருள் ஒளி
11. சிவபூசை
12. குரு பூசை
13. மாகேசுர பூசை
14. அடியார் பெருமை
15. போசன விதி

16. பிட்சா விதி
17. முத்திரை பேதம்
18. பூரணக் குகைநெறிச் சமாதி
19. சமாதிக் கிரியை
20. விந்துற்பனம்
21. விந்துசயம் - போகசர ஓட்டம்
22. ஆதித்த நிலை - அண்டாதித்தன்
23. பிண்டாதித்தன்
24. மனவாதித்தன்
25. ஞானாதித்தன்
26. சிவாதித்தன்
27. பசு இலக்கணம் - பிராணன்
28. புருடன்
29. சீவன்
30. பசு
31. போதன்
32. ஐந்திந்திரியம் அடக்கும் அருமை
33. ஐந்திந்திரியம் அடக்கும் முறைமை
34. அசற்குரு நெறி
35. சற்குரு நெறி
36. கூடா ஒழுக்கம்
37. கேடுகண்டிரங்கல்
38. இதோபதேசம்

எட்டாம் தந்திரம்

1. உடலில் பஞ்ச பேதம்
2. உடல் விடல்
3. அவத்தை பேதம் - கீழாலவத்தை
4. மத்திய சாக்கிராவத்தை
5. அத்துவாக்கள்
6. சுத்த நனவாதி பருவம்
7. கேவல சகல சுத்தம்
8. பராவத்தை
9. முக்குண நிர்க்குணாங்கள்

10. அண்டாதி பேதம்
11. பதினொன்றாந் தானமும் அவத்தை எனக் காணல்
12. கலவு செலவுகள்
13. நின்மலாவத்தை
14. அறிவுதயம்
15. ஆறந்தம்
16. பதி பசு பாசம் வேறின்மை
17. அடிதலை அறியும் திறம் கூறல்
18. முக்குற்றம்
19. முப்பதம்
20. முப்பரம்
21. பரலக்கணம்
22. முத்துரியம்
23. மும்முத்தி
24. முச்சொரூபம்
25. முக்கரணம்
26. முக்சூனிய முத்தொந்தத்தசி
27. முப்பாழ்
28. காரிய காரண உபாதி
29. உபசாந்தம்
30. பறங்கூறாமை
31. அட்டதளகமல முக்குண அவத்தை
32. நவாவத்தை அபிமானி
33. சுத்தா சுத்தம்
34. மோட்ச நிந்தை
35. இலக்கணாத்திரயம்
36. தத்துவமசி மகா வாக்கியம்
37. விசுவக்கிராசம்
38. வாய்மை
39. ஞானிகள் செயல்
40. அவா அறுத்தல்
41. பத்தியுடைமை
42. முத்தியுடைமை
43. சோதனை

ஒன்பதாம் தந்திரம்

1. குருமட தரிசனம்
2. ஞானகுரு தரிசனம்
3. பிரணவ சமாதி
4. ஒளிவகை
5. பஞ்சாக்கரம் - தூலம்
6. பஞ்சாக்கரம் - சூக்குமம்
7. அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம்
8. காரண பஞ்சாக்கரம்
9. மகா காரண பஞ்சாக்கரம்
10. திருக்கூத்து
11. சிவானந்தக் கூத்து
12. சுந்தரக் கூத்து
13. பொற்பதிக்கூத்து
14. பொற்றில்லைக் கூத்து
15. அற்புதக் கூத்து
16. ஆகாசப்பேறு
17. ஞானோதயம்
18. சத்திய ஞானானந்தம்
19. சொரூப உதயம்
20. ஊழ்
21. சிவரூபம்
22. சிவதரிசனம்
23. முத்திபேதம் கரும நிருவாணம்
24. சூனிய சம்பாடணை
25. மோனசமாதி
26. வரையுரை மாட்சி
27. அணைந்தோர் தன்மை
28. தோத்திரம்
29. சருவ வியாபகம்

திருமந்திரம் - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,
அதிகார முறைமை முற்றிற்று

உ

குருபாதம்

பன்னிரு திருமுறை ஆசிரியர்கள்

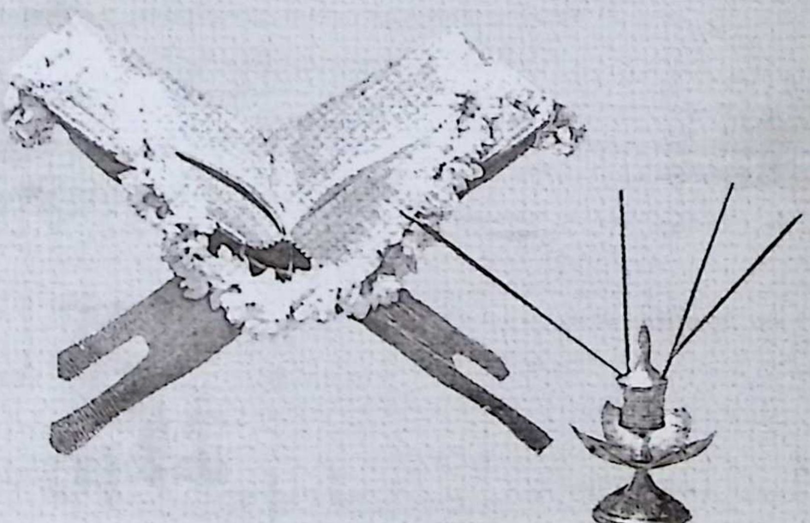
[1]திருஞான சம்பந்தர் [2]வாகீசர் [3]சுந்தரர்
[4]திருவாத வூரர்மற்றைத்
[5]திருமாளிகைத்தேவர் [6]சேந்தனார் [7]கருவூரர்
தெள்ளு [8]பூந் துருத்தி நம்பி
வருஞான [9] கண்டராதித்தர்[10]வே ணாட்டடிகள்
வாய்ந்த[11]திரு வாலியமுதர்
மருவு[12]புரு டோத்தமர் [13]சேதிராயர் [14]மூலர்
மன்னுதிரு [15]ஆல வாயார்
ஒரு[16] காரைக் காலம்மை [17] ஐயடிகள் [18] சேரமான்
ஒளிர்[19]கீரர்[20]கல்லாடனார்
ஒண்[21]கபிலர்[22]பரணர்மெய்உண[23]ரிளம்பெருமானொடு
ஓங்கும்[24]அதி ராவடிகளார்
திருமேவு[25]பட்டினத்தடிகளொடு
[26]நம்பியாண்டார்நம்பி[27]சேக்கிழாரும்
சிவநெறித் திருமுறைகள் பன்னிரண்டருள்செய்த
தெய்விகத் தன்மையோரே.

- புலவர். திரு. வை. தருமலிங்கம் பிள்ளை.
தமிழாசிரியர், தருமை ஆதீனத் தேவாரப் பாடசாலை,
தருமபுரம்

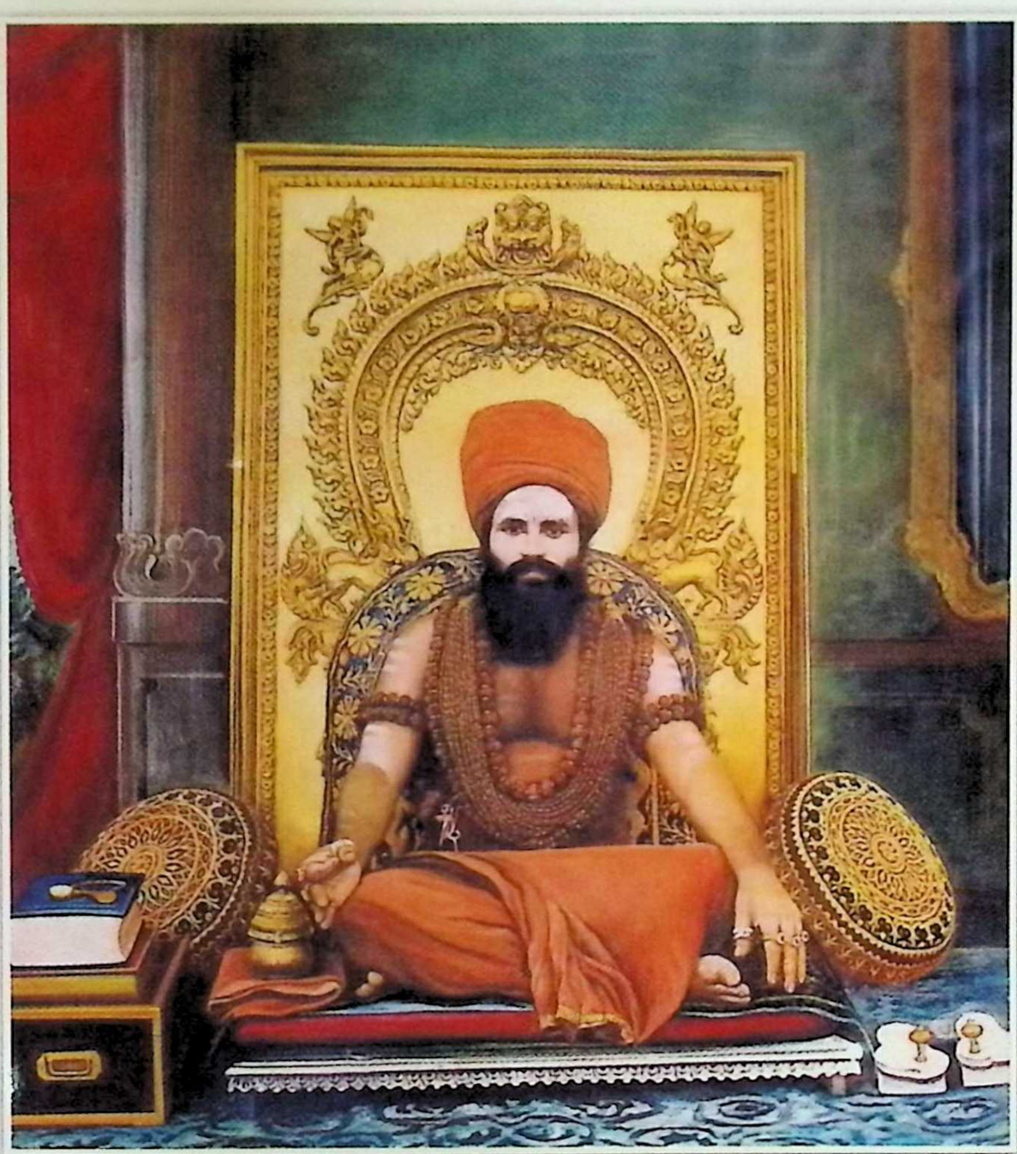
திருக்கயிலாய பரம்பரை

எல்லாம் சிவன் செயல்

தருமபுரம் ஆதீனம்

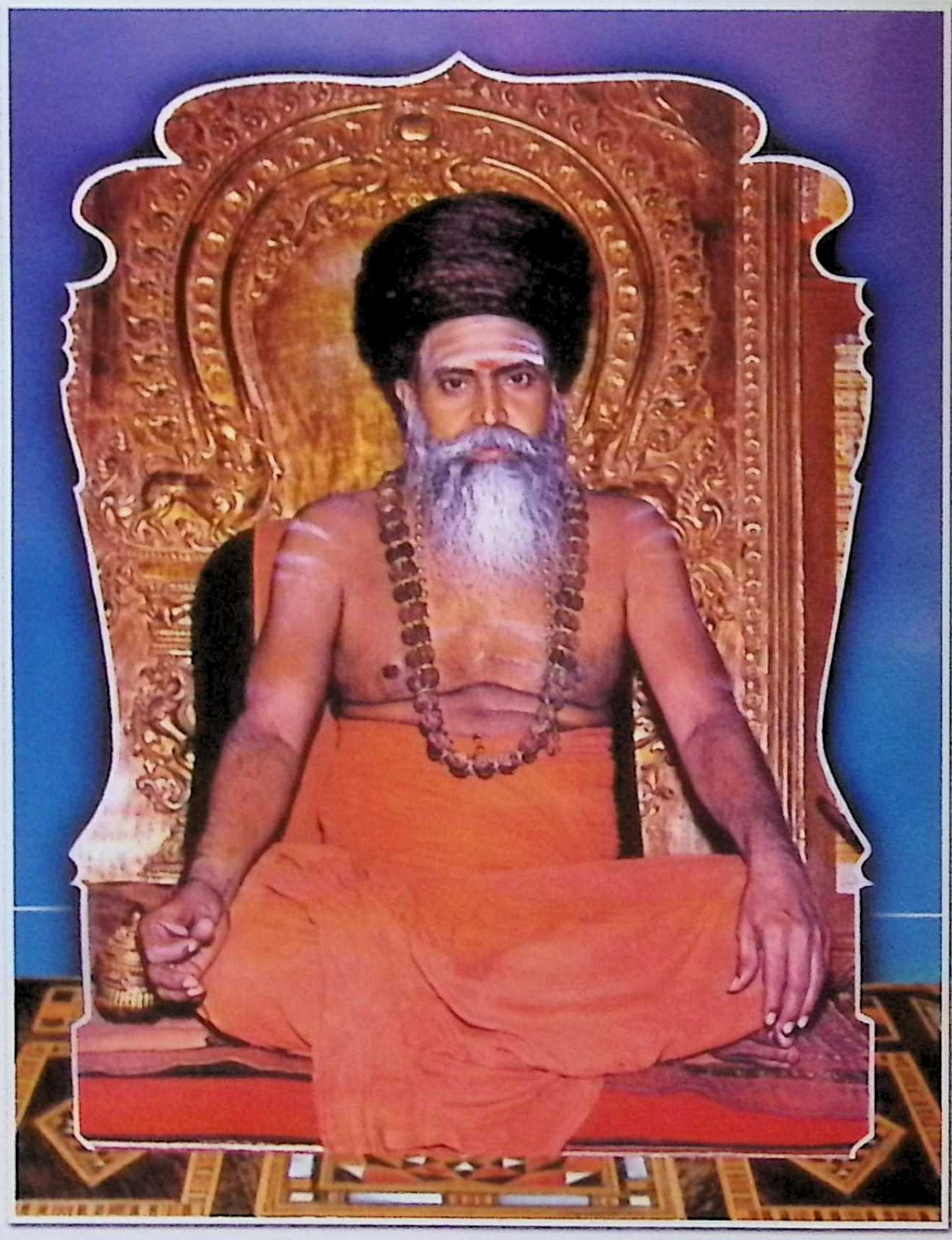
திருமுறைகள் உரையோடு வெளிவருமாறு அருள் சுரந்து,
ஒன்று முதல் ஒன்பதாம் திருமுறைகள் வெளியிட்ட,

தருமை ஆதீனம் 25ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

மறைமொழி பத்தாம் திருமுறை முதலா,
பன்னிரு திருமுறை உரை வெளியிட்டு அருளிய,

தருமை ஆதீனம் 26ஆவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம்
26 ஆவது குருமகா சந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசாரிய சுவாமிகள் வழங்கியருளிய

ஆசியுரை

நடுவு நில்லாது இவ்வுலகம் சரிந்து
கெடுகின்றது எம்பெருமான் என்ன ஈசன்
நடுவுள அங்கி அகத்திய நீ போய்
முடுகிய வையத்து முன்னிரு) என்றானே - தி.10பா.333

மந்திரம், தந்திரம், யந்திரம்:

மந்திரம் என்பது நினைப்பவனைக் காப்பது; தந்திரம் என்பது அம்மந்திரத்தை ஓதிப் பயன்படுத்தும் முறையை அறிவிக்கும் நூலைக் குறிப்பது; யந்திரம் என்பது சாதகன் அம்மந்திரத்தை முறைப்படி ஓதியும் உணர்ந்தும் வழிபடும் முறையையும், அதனால் எய்தும் பயனையும் குறிப்பது.

உலகியலில் மருந்து எப்படி பிணியைத் தீர்க்கிறதோ அதேபோல் மருந்தாகிய யந்திர வழிபாட்டுமுறைகளும் உடற் பிணியைத் தீர்ப்பதோடு உயிர்ப்பிணியாகிய பிறவிப்பிணியையும் நீக்குகிறது. இதனையே அப்பர் சுவாமிகள் 'மந்திரமும், தந்திரமும், மருந்துமாகித் தீராநோய் தீர்த்தருள வல்லான்' (தி.6ப.54 பா.8) என்கிறார்.

இவையெல்லாம் அவரவர் அநுபவத்தால் அறியலாம். முற்றிலும் சொல்லிப் புரியவைக்க இயலாது. 'பரவக்கெடும் வல்வினை' என்றும், 'கண்ணார் கோயில் கை தொழுவோர்கட்கு இடர் பாவம் நண்ணாவாகும்' என்றும், 'பாமருபாடல் பத்தும் வல்லார் மேல் பழி போமே' என்றும் (தி.1.ப.101 பா.1)அருளியுள்ள ஞானசம்பந்தர் அருள் வாக்காலும். 'தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தல் உன தொழிலே' என்னும்(தி.7 ப.1 பா.9) சுந்தரர் திருப்பாட்டாலும்,

'பணிந்தாரன பாவங்கள் பாற்றவல்லீர்' என்ற (தி.4 ப.1 பா.4) அப்பர் சுவாமிகள் அருள் வாக்காலும் தெளியலாம்.

நான்காம் தந்திரம் மந்திரங்கட்கெல்லாம் மூலமாகிய ஓம் என்னும் பிரணவத்தையும், மந்திர ராஜாவாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர (அஞ்செழு) த்தையும் யந்திரக்கோட்டிற்குள் அமைத்துச் சந்தனம், குங்குமம், ஜவ்வாது முதலிய வாசனைப் பொருள்களும், மலர்களும் சூட்டி முறையாக வழிபட்டால் கருதிய பயன் கை கூடும் என்றறிவிப்பதால், திருமந்திரம் என்ற பெயர்க்கு ஏற்ற தந்திரம் இந்நான்காம் தந்திரமாகவே அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

நான்காம் தந்திரம் 13 அதிகாரங்கள், 533 பாடல்கள்:

அஜபாமந்திரம்:

யோகத்தின் அடிநிலையாகிய பிராணாயாமம் பற்றிய கருத்துக்களை மூன்றாம் தந்திரத்துள் கூறிய திருமூலர் நான்காம் தந்திரத் தொடக்கத்தில் யோகத்தின் முடிநிலையாகிய அசபா மந்திர யோகக் கருத்துக்களைத் தெளிவுபெற விளக்கியுள்ளார்.

ஜெபம் என்றால் ஜெபிப்பது, கணிப்பது என்பது பொருள். அஜபம் என்றால் ஜெபித்தல் இல்லாதது, கணிப்பில்லாதது என்பது பொருள். அஜபா மந்திரம் என்றால் ஜெபிக்காமல், கணிக்காமல் இயல்பாய் எழும் மூச்சுக்காற்றில் இயங்கும் மந்திரம் என்பது பொருளாகும். ஊனில் - உடம்பில உயிர் இருக்கவேண்டுமானால் ஆவி-பிராணவாயு மூக்கின் வழியாக உட்சென்றும், வெளியில் வந்தும் இயங்கவேண்டும். அப்படி இயங்கும்போது 'அம்' என மூச்சை உள்ளே இழுத்து பூரகம் செய்து. 'சம்' என மூச்சை வெளியே விட்டு ரேசகம் செய்வது இயல்பாக நிகழும். இதுதான் அசபையாகும்.

இது ஹம்ச மந்திரம் எனவும் சொல்லப்படும். 'அம்' என்ற சொல் 'ஹம்' என்ற வடமொழியாகவும் கொள்ளப்படும். இச்செயல்முறை இயல்பாக எல்லோரிடத்தும் நிகழ்வது. ஆனால் பலரும் இதன் உண்மையை உணராமலே இருக்கின்றனர்.

ஒருமுறை மூச்சை உள்ளே இழுத்து ஒருமுறை வெளியே விடுதல் ஒன்று என்று கணக்கிடப்படும். இப்படி ஒவ்வொருவரும் ஒருநாளில் 21,600 முறை மூச்சை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடுகிறோம். எனவே 21,600 முறை ஹம்ஸ மந்திரத்தை இயல்பாகத் தொடர்ந்து நினைவில் இருக்கச் செய்கிறோம். சிதம்பரம், பொன்னம்பலத்தில் வேயப்பட்டுள்ள பொன் ஓடுகள் தங்கி நிற்பதற்கு

அடிக்கப்பட்டுள்ள பொன் ஆணிகள் 21,600 என்பர். நாம் ஒவ்வொரும் சுவாசிக்கும் மூச்சுக்காற்றைக் கணக்கிட்டே இவ்வரையறை செய்துள்ளனர் என்றும் சொல்வர்.

அம்ச மந்திரச் செயல்முறை:

இந்த ஹம்ச மந்திரத்தை முறையாகச் செய்யும்போது 'சம்' என்பதை முன்வைத்து விசர்க்கத்துடன் 'ச:' அஃதாவது 'சஹா' என வைத்து 'அம்' அஃதாவது 'ஹம்' என்பதைப் பின்னர் 'அஹம்' என்று வேறுபடுத்திவைத்து உச்சரிக்க வருவது 'சோகம்' என்பதாகும். இதற்கு 'அவன் நான் ஆகிறேன்' என்பது பொருளாகும்.

'சம்' என்பது ஓங்காரத்துடன் சேர்த்தே சொல்லப்படவேண்டும். அப்படிச் சொல்லும்போது 'சம்,அகம்' இரண்டும் சேர்ந்து 'ஸோகம்' ஆகிவிடும். இப்பாவனை தியான இடமாகிய (ஆக்ஞை) புருவ மத்தியில் நிகழும்.

இந்நிலை எய்தியோன் பசுத்துவம் நீங்கிப் பதிநிலை எய்தியவன் ஆவான். அப்படிப்பட்ட சிவயோகி 'ஸோகம்' எனப் பொதுப்படப் பாவியாது 'சிவோகம்' எனச் சிறப்பாகப் பாவிப்பான். இதுவே 'அம்ஸ' மந்திரச் செயற்பாட்டு முறையாகும். அதனால் அவன் சிவமாய் நின்று சிவானந்தத்தை அனுபவிப்பான்.

'தத்துவமசி' முதலிய மகாவாக்கியங்களும் 'அவன் நான் ஆகின்றேன்' என்னும் இதே நிலையைத்தான் ஆன்மாவிற்குக் கைவரச் செய்கின்றன. ஆனால் 'அவன் நான் ஆகின்றேன்' என்ற முறையை மாற்றி 'நான் அவன் ஆகின்றேன்' என்பதே சைவத்தின் முறைப்பாடு.

அம்சம் என்பது அன்றி இச்சிவோகம் என்பதும் அசபையாகவே சொல்லப்படும். எனவே பிரணவமாகிய ஓம் என்னும் காரியங்களுள் அம்சம், சோகம், திருவைந்தெழுத்து ஆகிய மந்திரங்கள் முதன்மையுடையன.

இவ்வம்ஸ மந்திரங்களை இணைத்து மூச்சுக்காற்றுடன் பயிற்சி செய்யும்போது மூன்றுமுறை சொல்லவேண்டும். மூன்றுமுறை சொல்லும்போது 'ஹம்ஸ ஸ்ஸோ ஹம்ஸஸ் ஸோ ஸம்ஸ:' என்றாகும் இது, 'சாந்திஸ் சாந்திஸ் சாந்திஹி' என்பது போன்றது. இதைக் 'காயத்திரி சந்தஸ்' என்பர். முடிவாக, சிவசிந்தனையே ஆஜபையாகும் என்பது உணரத்தக்கது.

இவ்வாறு கொள்ளும் முறை ஆதீனங்களில் வழக்கில் உள்ளது. சமய விசேஷ தீட்சை பெற்ற தம்பிரான்களுக்குத் திருமுகம்

எழுதும் போது. 'முடிவில் சதாகாலமும் சிவசிந்தனை மறவாமல் இருந்து வரும்படிச் சிந்திக்கவும்' என்றும், நிர்வாண தீட்சை பெற்ற தம்பிரான்களுக்குத் திருமுகம் எழுதும்போது, 'பண்டாரத் திருவருளே கண்ணாயிருந்துவரும்படிச் சிந்திக்கவும்' என்றும் எழுதும் மரபு இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

இவற்றைக் குறிப்பால் உணரக்கூறும் இவ்வதிகாரத்தில், நம்பிரான் ஓரெழுத்தைக் கூறுவதாகத் திருமூலர் (தி.10 பா.867) கூறியுள்ளார். ஓரெழுத்தே ஓம் எனும் ஓங்காரமாகிறது. இதுவரை அசபையாகிய அம்ச மந்திரம் பற்றிச் சிந்தித்தோம். இனி அசபா வடிவம் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

அசபா வடிவம்:

ஒவ்வோரு மனிதனுடைய இதயத் தாமரையும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டும் அப்படியிருந்தால் பரம்பொருளாகிய சிவம் அத்தகையோரின் அகத்தாமரையில் விளங்கித் தோன்றும். சுத்தம் அல்லாதவர் இதயத்திலும் சிவம் இருக்கும். ஆனால் அவ்வாறு சிவம் இருப்பது சுத்தமற்றவருக்குத் தெரியாது. சிவம் அங்கே விளங்கித் தோன்றமாட்டாது.

'இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க' என்னும் (தி.8 ப.1 அடி.2) மணிவாசகமே அசபா வடிவத்தியானமாகும். அவன் எப்பொழுதும் நீங்காது நம் உள்ளத்தே இருக்கிறான். ஆனால் நாம் எப்பொழுதும் அவனை உணர்வதில்லை. அவனை உணரும் செயல்முறையே அசபாவடிவத் தியானமாகும். அங்ஙனம் விளங்கித் தோன்றாதபோது உயிர் பிறவிப் பயனை அடையாமலே மாய்ந்துபோகிறது.

மனிதனுடைய மனத்தாமரையில் இறைவன் விளங்கித் தோன்ற வேண்டுமானால் அகத்தினிலே அன்பு மிளிரவேண்டும். காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் அறுவகைக் குற்றங்களும் செற்றவனாய் மனிதன் திகழவேண்டும். மேலும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவனாய் இருத்தல் வேண்டும், அப்போதுதான் அவன் மெய்ஞ்ஞானம் உடையவனாகத் திகழ்வான். அத்தகைய ஞானமயமான உள்ளத் தாமரையில்தான் புராதனனாகிய புண்ணியன் வீற்றிருந்து அருள்வான்.

இதில் ஒரு படிமுறையையும் காண்கிறோம். முதலில் ஒருவனுக்கு அன்பு வேண்டும், அன்புடன் அறுவகைக் குற்றங்கள் அற்றவனால் இருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டும் கைவரப்

பெறவேண்டுமானால் ஐம்புலன்களை அடக்கவேண்டும். இம்மூன்றும் கைவந்தவனுக்கே சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, நட்சத்திரம் நான்கும் கலந்ததொரு ஒளிபோன்ற மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாகும். இம்மெய்ஞ்ஞானம் உள்ளார் உள்ளத்தாமரையில் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, நட்சத்திரம் நான்கும் கலந்த ஒளிவடிவு விளங்கித்தோன்றும். இவ்வடிவமே அசபா வடிவமாகும். இக்கருத்தை எல்லோரும் நாளும் சிந்திப்போமானால் நாமும் ஞானியாகலாம். சிந்திப்போம் சிறப்புறுவோம்.

இக்கருத்தை நமது சமய ஆசாரிய மூர்த்தியாகிய திருஞானசம்பந்தர் திருவீழிமிழலைத் தேவாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடல் பகுதியைச் சிந்திப்போம்.

'அகன் அமர்ந்த அன்பினராய், அறுபகைசெற்று
ஐம்புலனும் அடக்கி, ஞானம்
புகலுடையோர் தம் உள்ளப் புண்டரிகத்து
உள்ளிருக்கும் புராணர், கோயில்' - தி.1 ப.132. பா.6

இருதயமாகிய தாமரை மலரில் வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாகிய அஞ்செழுத்தின் வடிவாய் ஒளிப்பிழம்பாய் விளங்குகிறது சிவசக்தி. அவ்வொளி, சூரியன், சந்திரன், அக்னி, நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் கலந்து ஒளிபோன்று பிரகாசிக்கின்றது. அவ்வொளி வடிவமே அசபையின் வடிவமாகும்; தியாகேசரின் திருவுருவமுமாகும். இத்திருவுருவைத்தான் முகுந்தனாகிய திருமால், தன் இதயத் தாமரையில் எழுந்தருளச் செய்து பூசித்தார். இந்திரனும் பூசித்தான்.

அசபா யோகம்:

இவ்வசபா மந்திரத்தை இயல்பாகச் சுவாசித்த நிலையையே அப்பர் சுவாமிகள், 'ஊனில் ஆவி உயிர்க்கும் பொழுதெல்லாம், நான் நிலாவி இருப்பன் என் நாதனை' என்று அருளிச் செய்தார். இப்பாடல் பகுதி காண்க.

'ஊனில் ஆவி உயிர்க்கும் பொழுதெலாம்
நான் நிலாவி இருப்பன் என் நாதனை' (தி.5 ப.1 பா.5)
ஞானசம்பந்தரும் 'பொன்தயங்கிலங்கொளி' (தி.3 ப.52 பா.6)

என்னும் மதுரைத் தேவாரத்தின் இறுதி அடியில், 'நின் தயங்கி ஆடலே நினைப்பதே நியமமே' (ஆடல் - அசபா நடனம்) என்று அருளிச் செய்தார்.

பிராணாயாமம்:

பிராணவாயுவாகிய மூச்சுக் காற்றை ஒருமடங்கு இடது நாசி பூரத்தால் உள் உழுத்து நான்கு மடங்கு கும்பகம் செய்து (உள்ளே நிறுத்தி) இரண்டு மடங்கு வலது நாசி ரேசகத்தால் வெளியிடுதல் ஒரு பிராணாயாமமாகும். பிராணன் - மூச்சுக்காற்று, ஆயாமம் - கட்டுதல் என்று பொருள்படும். அஃதாவது நிறுத்துதல். பிராணாயாமம் என்னும்போது பிராணன் என்னும் காற்றை நடுநாடியாகிய சுழுமுனை நாடியில் ஏற்றுதல் என்று பொருள்படும்.

பிராணாயாமப் பயிற்சியில் நடுநாடி வழியே உச்சந்தலை வரை செலுத்துவது பிராணாயாமத்தின் முடிநிலையாகும். இந்தப் பயிற்சியை முறையாகச் செய்துவந்தால் திருமந்திரம் இந்நாலாம் தந்திரத்தின் முதலில் குறிப்பிடும் அசபாயோகம் மிக எளிதாகக் கைகூடும். அப்படிக் கூடியவர்களே நமது சமய சந்தானாசாரியர்கள் மற்றும் நாயன்மார்கள் என்பது உணர்க.

அசபா நடனம்:

இவ்வொளிவண்ணமாகிய அசபா வடிவமே திருமாலின் இதயத்தாமரையில் எழுந்தருளி இருந்தது, இருப்பது. இவ்வடிவமே திருமாலின் யோகநிலையில் இருந்து இடது நாசிப் பூரகத்தால் பிராணவாயுவை உள்இழுக்கும்பொழுது இடதுபக்கம் உயர்ந்தும், கும்பகத்தால் சமநிலையில் நின்றும், பிறகு வலதுநாசி ரேசகத்தால் வாயுவை வெளியில் விடும்பொழுது வலதுபக்கம் சாய்ந்தும் ஆடும் நிலை.

இவ்வரிய கருத்தையே உலகியலில் உள்ள குழந்தை விளையாட்டில் வைத்து, 'சாய்ந்தாடம்மா, சாய்ந்தாடு' என நினைவூட்டியுள்ளனர் எனத் தோன்றுகிறது.

அத்துடன் திருமால் பள்ளிகொண்டிருந்த - இருக்கும் ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு விட்ட நெடுமூச்சால் அதன் உடல் விரிந்தும் சுருங்கியும் அசைந்தது. இந்நெடுமூச்சால்தான் ஓடி ஆடும் அசபா நடனம் நிகழ்த்தப்படுகிறது. இதையும் உலகியலில் குழந்தை விளையாட்டில் 'ஓடி விளையாடு பாப்பா, நீ ஓய்திருக்கலாகாது பாப்பா' என்று பாரதி பாடல் நினைவூட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது.

அந்தப் பாம்பு படுத்திருந்த அலைகடலும் ஓயாது உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் அலை எழுப்பியது, எழுப்புகிறது. இப்படி,

1. மேலும் கீழுமாக அலையால் எழுந்த ஆட்டம்,
2. திருமாலின் யோகப் பயிற்சியால் உண்டான ஆட்டம்,

3. அலைகளால் எழுந்த ஆட்டம்

ஆகிய மூன்று ஆட்டங்களாலும் தியாகேசர் ஓயாது ஆடி மகிழ்கிறார். இவர் அமர்ந்த கோலத்தில் ஆடுவதால் இவர் இருந்தாடும் அழகர் எனப் போற்றப்பெறுகிறார்.

இவ்வாறு நமது முயற்சியின்றி சூழ்நிலை இயல்பால் ஆடும் ஆட்டமே அசபா நடனம் எனப் பெற்றது. இந்நடனத்தை நினைவுகூரும் வகையில்தான் பங்குனி உத்திரப்பெருவிழாவில், தேருக்கு எழுந்தருளும்போதும், பக்தர்களுக்குக் காட்சி வழங்கும் விழாவிலும், பக்தர்களின் தோளின்மீது வலமும் இடமுமாக அசைந்தாடியும், மேலும் கீழுமாகக் குதித்தாடியும், ஓடி ஆடியும் தியாகராசர் அசபா நடனக்காட்சி தருகிறார்.

இந்த விபரமெல்லாம் சிதம்பர ரகசியம் போல் யந்திர வடிவில் தியாகராஜரின் மார்பின்மீது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை அப்பரடிகள், 'மனத்துள்ளே மந்திரத்தை வைத்தார் போலும்' (தி.6 ப.28 பா.3) என்றும், 'மந்திரமும் மறைப்பொருளும் ஆனான் தன்னை' (தி.6 ப.29 பா.4) என்றும் குறித்துள்ளமை உணர்ந்து இன்புறத் தக்கது.

இதனால்தான் திருவாரூர்த் தியாகேசருக்கு அஜபா நடேசர் என்ற திருப்பெயரும் வழங்குகிறது. நமது தருமை ஆதீனம் 10 ஆவது குருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீசிவஞானதேசிக சுவாமிகளும் *அசபாநடேசர் திருப்பதிகம்* என்ற ஒரு பதிகமும் இவர் மீது அருளிச் செய்துள்ளார்கள்.

சுருங்கச் சொன்னால் 'மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம்' என்ற பழமொழியே அசபா மந்திர யோகத்தைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறது எனாலம். மேலும் 'தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்' (தி.4 ப.9 பா.12) என அப்பரும், 'சிந்தை இடையறா அன்பும்' (தி.12 திருஞான. பு. பா.270) எனவும்,

நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத குணமுடையார் தொண்டராம் குணம் மிக்கார்.

-தி.12 பத்தராய்ப். பு. பா7

எனவும் அமைந்த சேக்கிழார் வாக்குகளாலும், 'இடையறாப் பேரன்பும்' (*காஞ்சிப் புராணம், சிறப்புப் பாயிரம், 13*) என்ற மாதவச் சிவஞானமுனிவர் வாக்காலும் தெளியலாம்.

அகத்தியரும் அசபையும்:

அகத்தியர் என்ற பெயர்க்காரணம் இதுவரை யாரும் தெளிவாகச் சொல்ல வில்லை. குள்ளமானவர் என்பதைத்தான் எல்லோரும் அறிந்துள்ளனர். 'அளவில் பல்கலை, அங்கம், ஆரணங்கள், உணர்ந்த அகத்தியர்' (சிவப்பிரகாசரம், பாயிரம் பா.4) என்று உமாபதிசிவம் உணர்த்துகிறார். தமிழ் முழுதுணர்ந்த தகைமையாளர் என்பதும் எல்லோரும் அறிந்ததே.

திருமூலரோ அகத்தில் அஃதாவது உள்ளத்தில், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, நட்சத்திரம் என்னும் நான்கும் கலந்து ஒளி வடிவான அஜபா வடிவத்தைத் தமது உள்ளத்தில் வைத்துத் தியானிப்பவர் என்கிறார். அதனால் அகத்தில் தீ வடிவான சிவத்தைத் தியானிப்பவர் ஆதலால், அகத்தீயர் எனப் பெயர் பெற்றார். அது மருவி அகத்தியர் என்றாயிற்று என்பதே திருமூலர் கருத்து.

மேலும் மக்களிடையே சான்றாண்மை கெடுமானால் நாட்டில் பூகம்பம் போன்ற தீய விளைவுகள் ஏற்படும். அவற்றைச் சமப்படுத்தவேண்டுமானல் நாட்டில் சான்றோர் பலர் பெருக வேண்டும். இதே கருத்தைத் திருவள்ளுவரும்,

பண்புடையார் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன் -குறள் 996

என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இந்த வரலாறு சிவபெருமான் திருமணக் காலத்தில் நடைபெற்றதாகவும் சொல்லி வருகின்றனர். எனவே அகத்தீயரே அகத்தியரானார் என்பது திருமூலரின்,

நடுவுநில்லாது இவ்வுலகம் சரிந்து
கெடுகின்றது எம்பெருமான் என்ன ஈசன்
நடுவுள அங்கி அகத்திய நீபோய்
முடுகிய வையத்து முன்னிரு) என்றானே. -தி.10 பா.333

என்னும் திருமந்திரப் பாடலால் தெளிவாகின்றது. இப்பாடல் இரண்டாம் தந்திரத்தில் முதல் பாடலாகத் திகழ்கிறது. அசபை பற்றி நான்காம் தந்திரத்துள் பேசப்படுவதால் இப்பாடல் நான்காம் தந்திரத்தில் முதல் பாடலாக அமையலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

ஓம் என்னும் பிரணவமே ஓரெழுத்தாய், அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கி நிற்கும் நிலையைக் குறிப்பது. இதையே இலயசிவம் என்பர். **இலயம்** - எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது. 'அ.உ.' என்னும் இரண்டெழுத்துள் 'அ' என்பது

சிவம். 'உ' என்பது சக்தி. இரண்டெழுத்தும் போக சிவமாய் உலகத்தைத் தொழில்படுத்தும் நிலை. 'அ.உ.ம்' மூன்று எழுத்தும் சேர்ந்தால் **ஓம்** என்னும் பிரணவமாகும். இந்நிலை அதிகார சிவம் என்பர். அம்மூன்றெழுத்துக்களின் பொருளாகிய அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவராய் முத்தொழில் படுத்தும் நிலை. 'ம்' என்பது மலஎழுத்து. அதனால் உலகம் மயங்கி நிற்கிறது என்பது இவ் இரண்டாம் பாடலின் கருத்தாகும். இச்சிந்தனையும் அசப யோகமே.

ஓம் என்னும் பிரணவமும், சிவயநம என்னும் அஞ்செழுத்தும், அசபையாய் பயன்படுதல் போல் அவர் எழுந்தருளியுள்ள சிற்றம்பலமும், சிதம்பரமும், திருஅம்பலமும், தென்பொதுவும் சிந்திப்பதும் அசபையாய்க் கொள்ளப்படும் என்கிறார் திருமூலர். இது மூன்றாம் பாடல் கருத்து.

அசபை என்பது ஜெபிக்காமல் மனத்தில் மந்திர வடிவான பரம்பொருளை தியானிப்பதேயாம் என்பதைப் பல கோணங்களிலும் வைத்து 30 பாசுரங்களால் உணர்த்தியிருக்கிறார். ஓரெழுத்தாகிய ஓங்காரமும், அதன் விரிவாக உள்ள ஐந்தெழுத்துக்களும், ஐந்தெழுத்து வடிவான கூத்தப்பிரானும் அவன் ஆடுகின்ற சித்பரவியோமமாகிய அறிவாகாயமும் அதனுள் ஆடுகின்ற ஆனந்தக்கூத்தும் எல்லாம் அசபா தியானத்தில் அடங்கும் என்று அருள்கிறார்.

ஊனநடனம் உயிர்களைப் பிறவியில் விட்டுப் பக்குவப்படுத்துவது, ஞான நடனம் உயிர்கள் பிறவியினின்றும் விடுபடுவதற்காக நிகழ்த்தும் நடனம். இரண்டுமே அசபா தியானத்தால் அடையத்தக்கன என்பதை அசபைப்பகுதி அறிவிக்கின்றது.

மேலும் சக்தி பீஜமாகிய (பீசம் - வித்து) சிரீம் கிரீம் என்னும் வித்தெழுத்துக்களையும் அசபையாகவே அறிவிக்கிறது ஒரு திருமந்திரம்.

செம்பு பொன்னாகும் சிவாயநம என்னில்
செம்பு பொன்னாகத் திரண்டது சிற்பரம்
செம்பு பொன்னாகும் சிரீயும் கிரீயும் எனச்
செம்பு பொன்னான திருஅம்பலமே. - தி.10 பா. 886

செம்பு என்பது உயிர், அது சிவாயநம என்னும் அஞ்செழுத்தை நினைத்தாலும், 'சிரீம் கிரீம்' என்னும் சத்தியின் வித்தெழுத்தை நினைத்தாலும் இரசகுளிகையால் செம்பு பொன்னாவது போல் இம்மந்திர பலத்தால், செம்பாகிய உயிர் பொன்னாகிய சிவமாகிவிடும் என்கிறார்.

திருஅம்பலச்சக்கரம்:

சக்கரங்கள் பலவற்றில் நெடுக்கும் குறுக்குமாகப் பன்னிரு கோடுகள் கீறி, 12 அறைகள் வகுக்க அதில் ஒன்றில் கூத்தப்பெருமான் விளங்கித் தோன்றுவான். இவ்வாறே பல்வேறு வகையில் சக்கரங்கள் அமைத்து அவற்றில் பஞ்சாக்ஷர மந்திரங்களைப் பலவேறு வகையாக அமைத்துப் பூசித்து ஜபித்தலால் அவரவர் வேண்டிய பயன்களைப் பெற்று இன்புறுவர் எனத் தெரிவிக்கின்றது.

சிவய நம:

இவ்வைந்தெழுத்துள் **சி** என்பது சிவத்தையும், **வ** என்பது சக்தியையும், **ய** என்பது ஆன்மாவையும், **ந** என்பது திரோதான சத்தியையும் அஃதாவது ஆதிசக்தியையும், **ம** என்பது ஆணவ மலத்தையும் குறிக்கும். இவற்றுள் **சி** என்னும் சிவ எழுத்தில் சக்தியும், **வ** என்னும சக்தி எழுத்தில் சிவமும் இருக்கவே செய்யும், சி சிவனும், **வ** சக்தியும் என்றால், **சி** யில் சிவம் பெருகியும், சக்தி அருகியும், அதுபோல் **வ** எழுத்தில் சக்தி பெருகியும் சிவம் அருகியும் இருக்கும். சிவம் இன்றிச் சக்தியும், சக்தி இன்றிச் சிவமும் எங்கும் இருக்க இயலாது. எதுபோல் எனில் ஆணிடத்துப் பெண் தன்மையும், பெண் இடத்து ஆண் தன்மையும் கலந்தே இருப்பதுபோல, இச்சிவமும் சத்தியும் ய என்கிற ஆன்மாவின் உள்ளத்தே வீற்றிருப்பதே உயிர்களின் சிறந்த பேறாகும். அந்நிலையைக்குறிக்கவே

அண்ணல் இருப்பது அவள் அக்கரத்துளே
பெண்ணின் நல்லாளும்பிரான் அக்கரத்துளே
எண்ணி இருவர் இசைத்தங்கு இருந்திடப்
புண்ணியவாளர் பொருள் அறிவார்களே. தி.10 பா.914

இதனையே,

'உடையாள் உன்றன் நடு இருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால்'

என்றருளிச் செய்தார் மணிவாசகர் (தி.8 கோயில்மூத்த, பா.1)

அருச்சனை:

அருச்சனை என்பதற்குப் பொருள் வழிபாடு என்பதாகும். பூசனை, வழிபாடு இரண்டுமே ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் இருவகைச் சொற்கள். கும்பம், விம்பம், தம்பம்இம்மூன்றிலும் இறைவனைத் தாபித்து

வழிபடலாம். அப்படி வழிபடுவதற்கு மலர் மிக மிக இன்றியமையாதது. அதனால் அருச்சனைப்பகுதியில் முதல் பாடல் பூசைக்குரிய முக்கியமான சில மலர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அப்பாடல் வருமாறு.

அம்புயம், நீலம், கழுநீர், அணிநெய்தல்
வம்பவிழ் பூகமும், மாதவி, மந்தாரம்,
தும்பை, வகுளம், சுரபுன்னை, மல்லிகை,
செண்பகம், பாதிரி, செவ்வந்தி சாத்திடே — தி.10.பா.986

மேலும் வழிபாட்டில், அபிஷேகம், தூபதீபம், நிவேதனம், அமுதம் இவை முக்கியமானவை. இவற்றுடன் முறையாக வழிபட்டால், இந்திரன் செல்வம் உண்டாகும். இறுதியில் முடிவான முத்தியும் சித்திக்கும் என்கிறார். 988, 989ம் பாடல் காண்க.

பிறர் மனைநோக்காப் பேராண்மையுடையவர்களும், புலனடக்கம் உள்ளவர்களும் செய்யும் நிவேதனம், தோத்திரம், வணக்கம், செபம், ஓமம் என்னும் இவையே வழிபாட்டிற்கு உரியனவாம். அவ்விடத்தில் காற்றும் தூய்மை உள்ளதாய் இருக்கும். (தி.10 பா. 990)

நவகுண்டம்:

வழிபாட்டுமுறை கூறிய திருமூலர் அதன் சிறப்பு அங்கமாகிய அழல் ஓம்பல் முறையைக் கூறுவாராய், அதற்கு வேண்டிய குண்டங்களின் அமைப்பு முறையை 30 மந்திரங்களால் கூறுகிறார்.

சிவபெருமானது சிறந்த உருவமாகிய ஒளிப்பிழம்பு ஓங்கி விளங்கும் இக்குண்டங்கள் ஒன்பது வகைப்படுமாதலின் இவ்வதிகாரத்தலைப்பு நவகுண்டம் எனப் பெற்றது. அவையாவன, நாற்கோணம், பிறை, முன்கோணம், அறுகோணம், வட்டம், பதுமம், யோனி, எண்கோணம், பஞ்சமுகம் ஆகியனவாம்.

சரியை முதலிய நான்கின் பயனை அடைதற்கு நாற்கோண குண்டமும், வேள்விக்கடன் மற்றுவதற்கு முக்கோண குண்டமும், வெற்றிக்கு பிறைக் குண்டமும், துன்ப நீக்கத்திற்கு விருத்த வட்டக் குண்டமும், எல்லாப் பயன்கட்கும் அறுகோண குண்டமும், நிலை பேற்றிற்கு எண்கோண குண்டமும், ஆசிரியத் தன்மைக்கு பதும குண்டமும், அரச செல்வத்திற்குப் பஞ்சகோண குண்டமும், காயசித்தி முதலிய பயன்களுக்கு யோனி குண்டமும் சிறந்தனவாதலை, இவ்வதிகாரத்தில் திருமூலர் உணர்த்துகிறார்.

நிலம் நீர் தீ வளி வானம் என்றும் பூதங்கட்கு முறையே

நாற்கோணம், பிறை முக்கோணம், அறுகோணம், வட்டம் ஆகியன உரியன. இதனுள் பிறைவடிவம் சந்திரனுக்கும், பதும வடிவம் சூரியனுக்கும் உரியன. முக்கோணத்தைச் சிறது வேறுபடுத்தி அமைக்கும் யோனிகுண்டம் சக்திக்குரியதாகும்.

இவற்றுள் ஒரு சதுரத்தின்மேல் மற்றொரு சதுரம் கோணத்தில் அமைத்தலால் உருவாகும் அட்டகோண குண்டம் அட்டமூர்த்த வடிவினன் ஆகிய சிவபிரானுக்கு உரியதாகும்.

அவ்வாறே சிவபெருமானது பஞ்சமுகம், பஞ்சாக்கரம், பஞ்ச கிருத்தியம், பஞ்சமூர்த்திகள் ஆகியவற்றுக்கு இயைபுடைய பஞ்சகோண குண்டமும் அப்பெருமானுக்குச் சிறந்ததாகும்.

சக்திபேதம் – திரிபுரை சக்கரம்:

திருவம்பலச் சக்கரம் பற்றி சிவனது நிலை வகை எல்லாம் முன்பு கூறிய நாயனார் அவனது பல்வேறு நிலைகளில் இயைந்து நிற்பவள் அவனது சக்தி ஆதலின் அவ்வகைகளையெல்லாம் 30 திருமந்திரங்களால் கூறியுள்ளார்.

'எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பாள்' என சக்தி பேதத்தை *சிவஞானசித்தியார்* கூறும் (சூ. 2. பா.75) அவ்வகையில் நிற்கும் அம்மையின் ஒரு பேதம் திரிபுரையாகும். திரிபுரம் என்பது பிரமலோகம், விட்டுணு லோகம், உருத்திர லோகம் என்னும் மூன்று உலகங்களையும் குறிக்கும். அவற்றிற்குத் தலைவியாதல் பற்றி அம்மைக்குத் திரிபுரை என்னும் பெயர் சொல்லப்படும்.

இதனை அபிராமி அந்தாதியில்,

தாமம் கடம்பு, படைபஞ்ச பாணம், தனுக் கரும்பு
யாமம் வயிரவர் ஏத்தும் பொழுது, எமக்கென்று வைத்த
சேமம் திருவடி, செங்கைகள் நான்கு, ஒளி செம்மை அம்மை
நாமம் திரிபுரை, ஒன்றோடிரண்டு நயனங்களே.

- அபிராமி அந்தாதி பா.73

என அபிராமி பட்டர் கூறுகிறார்.

இத்திரிபுரையே புத்தகத்தைக் கையில் ஏந்தி நாமகளாகியும் நிற்பாள். அந்நிலையில் அவள்நிறம் பளிங்குபோல்வது. இருக்கை வெண்டாமரை மலர். அவளது திருவடிகளை சென்னியில் சூடி வாயினால் அவளது புகழ்களைச் சொல்லுங்கள் என்கிறார் திருமூலர்.

ஏடங்கை நங்கை இறைஎங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும்வெண் டாமரை

பாடும் திருமுறை பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னி வாய்த் தோத்திரம் சொல்லுமே.
- தி.10. பா.1050

பரவிந்துவாய் நிற்கின்ற சிவசக்தியை ஒருகன்னிகை எனவும் அவள் பச்சை நிறத்தை உடையவள் எனவும் கூறுவர். அச்சக்தி எழுச்சிபெற்று பரநாத வடிவினன் ஆகிய இறைவனோடு கூடி சதாசிவன் மகேசுவரன், உருத்திரன் மால்அயன் ஆகியோரைக் கால்வழியினராகத் தோற்றுவித்து ஹ்ரீம் என்ற வித்தெழுத்தைத் தனக்குரிய இடமாகக் கொண்டு திகழ்வாள். இதனைத் திருமூலர்,

ஓங்காரி என்பாள் அவள்ஒரு பெண்பிள்ளை
நீங்காத பச்சை நிறத்தை உடையவள்
ஆங்காரி யாகியே ஐவரைப் பெற்றிட்டு
இரீங்காரத் துள்ளே இனிதிருந் தாளே. - தி.10. பா.1056

எனக் கூறியருளுகிறார்.

உயிர்களின் வாக்கு மனங்கட்கு அப்பாற்பட்ட சிவசக்தி அவற்றிற்கு அகப்படும் நிலையில் உருவும் பெயரும்கொண்டு கருணையினால் உயிர்களை உய்வித்தருளுகிறாள் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

வயிரவி சக்கரம்:

உயிர்களின் துன்பத்தை நீக்குதற்கு அமைந்த சக்தியின் வடிவங்களில் முதன்மையானவை வராகி வயிரவி என்பன. அவற்றுள் வராகியை,

ஆன வராக முகத்தி பதத்தினில்
ஈன வராகம் இடிக்கும் உசலத்தோடு
ஏனை எழுபடை ஏந்திய வெண்ணகை
ஊனம் அறவுணர்ந்தார் உளத் தோங்குமே. - தி.10. பா.1055

எனக்கூறிய நாயனார் வயிரவியின் வடிவநிலையை இவ்வதிகாரத்தில் ஐம்பது திருமந்திரங்களால் உணர்த்தியருளுகின்றார்.

சிவகுமாரர்கள் நால்வருள் ஒருவராக எண்ணப்படுகின்றவர் பைரவர். பிரம்மனது செருக்கை அடக்குதற்பொருட்டுத் தோன்றி அவனது ஐந்துதலைகளில் நடுத்தலையை நகத்தால் கிள்ளியதோடு அத்தலையோட்டில் திருமால் முதலியோரது குருதியை ஏற்று அவர்களின் செருக்குகளையும் அடக்கியது, மாயோனது திருவிக்கிரம அவதாரத்தில் அவரது முதுகெலும்பை வீணைத்தண்டாக் கொண்டது, உலகிற்கு இடர் விளைத்த நரசிங்க வடிவத்தை சரபமாய்ச்

சென்று அழித்து அதன் தோலைப் போர்வையாகக் கொண்டது. க்ஷேத்திரபாலகர் என்னும் காவற்கடவுளாய் நிற்பது முதலியன இவர்தம் சிறப்புக்களாகும்.

இப்பைரவர் சட்டைநாதர், ஆபதுத்தாரணர் என்ற பெயர்களோடு சீகாழித் திருத்தோணி மலையிலும் சரவர் என்ற திருப்பெயரோடு திருபுவனத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கக் காணலாம். இவ்வடிவங்கள் சிவபிரானது வேகவடிவங்கள் எனப்படும். இப்பைரவரது சக்தியே பைரவியாவாள்.

தையல்நல் லாளைத் தவத்தின் தலைவியை
மையலை நூக்கும் மனோன்மனி மங்கையைப்
பையநின் றேத்திப் பணிமின் பணிந்தபின்
வெய்ய பவம்இனி மேவகி லாவே - தி.10. பா.1086.

என்பதைத் திருமந்திரத்தில் வயிரவி அதிகாரத்தில் வரும் பாடலால் அறியலாம்.

பூரண சத்தி:

சக்தியின் பூரணம் என இதனைக் கொள்ளவேண்டும். சக்தியின் முழுமுதல் தம்மை என்பது இதன் பொருளாகும். இதனை முப்பது திருமந்திரங்களால் நாயனார் உணர்த்தியருளியுள்ளார்.

இச்சக்திக்குப் பத்துத் திருமுகங்கள் உள்ளன. எண்திசைகளோடு மேல்கீழ் என்னும் இடங்களையும் நோக்குதற்பொருட்டு அம்மை பத்துத் திருமுகங்களைக் கொண்டுள்ளாள் என நாயனார் பின்வரும் பாடலால் தெரிவித்துள்ளார்.

இருந்தனள் தன்முகம் ஆறொடு நாலாய்ப்
பரந்தன வாயு திசைதிசை தோறும்
குவிந்தன முத்தின் முகம்ஒளி நோக்கி
நடந்தது தேறல் அதோமுகம் அம்பே. - தி.10 பா. 1129

சக்தி பத்துத் திருமுகங்களைக் கொண்டு பத்துத் திசைகளையும் நோக்கியிருக்கின்றாள் அதனால் காற்று எண்திசையிலும் சென்று அசைதலையும், நெருப்பு மேல்நோக்கி எரிதலையும், நீர் கீழ்நோக்கிப் பாய்தலையும் செய்கின்றன என்பது இப்பாடற்பொருளாகும்.

ஆதார ஆதேயம்:

சக்தியின் பூரண நிலையை உணர்த்திய நாயனார் அவள் ஆதாரமும் ஆதேயமுமாய் நின்று அருள்புரிதலை 100

திருமந்திரங்களால் விரிவாகக் கூறுகிறார். ஆதாரம் நிலைக்களம். ஆதேயம் அதன்கண் நிலைத்துநிற்கும் பொருள்.

உலகியலில் நெய்க்குத் தொன்னை ஆதாரமா? தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா? என வினவுவதை வைத்தும் இதனை உணரலாம். ஆதாரம் - பாத்திரம். ஆதேயம் அதனை இடமாகக்கொண்டுள்ள நெய் அல்லது பொருள் எனவும் இதனைக் கூறலாம்.

நம் உடலின் கண் அமைந்துள்ள மூலாதாரம் முதலான ஆறு ஆதாரங்களில் ஆதேயப் பொருளாய் சக்தி விளங்குவதை நாயனார் இவ்வதிகாரத்துள் தெரிவிக்கிறார்.

இவ்வதிகாரத்துள் வரும் சக்தி விளக்கப்பாடல் நாம் அறியத்தக்கதாகும். சக்தி சிவபிரானுக்குத் தாயும் மகளும் தாரமும் ஆவாள் என்பது இப்பாடலின் முக்கியத் தொடராகும்.

வாயும் மனமும் கடந்த மனோன்மனி
பேயும் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
ஆயும் அறிவும் கடந்த அரனுக்குத்
தாயும் மகளும் நல் தாரமும் ஆமே. - தி.10. பா. 1161

பரநாத பரவிந்து நிலையில் விளங்கும் சிவசக்திகள் உலக இயக்கம் நடைபெறத் திருவுளங்கொள்கின்றனர். அத்தயையாகிய மூலதன்மத்தால் சக்தி சதாசிவமூர்த்தியைத் தோற்றுவிக்கின்றார். அதனைத் தொடர்ந்து சதாசிவமூர்த்தி மகேசுரமூர்த்தி, உருத்திரர், மால், அயன் ஆகியோர் தோன்றுகின்றனர்.

சக்தி தத்துவத்தினின்று சதாசிவ மூர்த்தி தோன்றுதலின் சிவனுக்குத் தாயாகவும் சிவத்தினின்று சக்தி தோன்றுதலின் மகளாகவும் யாண்டும் சத்தனாகிய சிவனுக்குச் சத்தியாய் நிற்றல் பற்றித் தாரமாகவும் சத்தி விளங்குகின்றாள். அச்சத்தி நம் உள்ளங்களில் நிறைந்து நிற்றலை.

முத்து வதனத்தி முகந்தொறும் முக்கண்ணி
சத்தி சதுரி சகளி சடாதரி
பத்துக் கரத்தி பராபரன் பைந்தொடி
வித்தகி என்னுள்ளம் மேவிநின் றாளே - தி.10 பா.1177

முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய முகத்தையும் முக்கண்களையும் திறமை உருவத்திருமேனி பத்துக்கரங்கள் சடை ஆகியவற்றையும் உடைய சிவபிரானின் மனையாளாகிய அச்சக்தி என் உள்ளத்தில் நிறைந்து நிற்கின்றாள் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

சக்தியை வழிபட்டுப் பயன்பெற்றோர் எண்ணிலராவர். அபிராமி அந்தாதி,

ஆதித்தன் அம்புலி அங்கி குபேரன் அமரர்தங்கோன்
போதில் பிரமன் புராரி முராரி பொதியமுனி
காதிப் பொருபடைக் கந்தன் கணபதி காமன்முதல்
சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர் போற்றுவர் தையலையே.
- அபிராமி அந்தாதி பா.97

எனக்கூறுகிறது. திருமந்திரத்துள் வரும் பின்வரும் பாடலும் அம்மையின் அடிபோற்றிப் பேறு பெற்றோரை அறிவிக்கிறது.

ஆம்அயன் மால்அரன் ஈசன் சதாசிவன்
தாம்அடி சூடிநின் றெய்தினர் தம்பதம்
காமனும் சாமன் இரவி கனலுடன்
சோமனும் வந்தடி சூடநின் றாளே -தி.10. பா. 1191

ஏரொளிச்சக்கரம்:

ஏர்-எழுச்சி ஏர் ஒளி மூலாதாரத்தினின்று மேல்எழுந்து துவாத சாந்தம் வரை செல்லும் ஒளி ஏரொளி எனப்பெறும். இது மூலாதாரத்தில் விளங்கும் மூலாக்கினியைக் குறிப்பதாகும். இம்மூலாக்கினியை வளர்க்கும் முகத்தால் குண்டலி சக்தியை எழுப்பித்துவாத சாந்தத்தை அடையச்செய்யும் பிராசாத யோகத்தைப் பயக்கும் புறக்கிரியையாகிய சக்கரவழிபாட்டினை நாயனார் முப்பத்தாறு மந்திரங்களால் இவ்வதிகாரத்தில் உணர்த்தியருளுகின்றார்.

வயிரவச்சக்கரம்:

சிவபெருமானது வேகவடிவங்களில் ஒன்றாகிய வயிரவமூர்த்தத்தை வழிபடுவதால் விளையும் பயன்களை ஆறுமந்திரங்களால் உணர்த்தியருளுகின்றார். இம்மூர்த்தத்தைத் தியானிப்பதால் பகைவரை வெல்லுதல் கைகூடும்.

சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம்:

சாம்பன் சாம்பசிவன் என்னும் பெயர்கள் அம்பாவுடன் கூடியவன் என்னும் பொருளைத் தருவனவாகும். அம்பா-தாய், சக்தி. சிவபெருமானுக்கு ஒருவனாய் நிற்கும்நிலை, சக்தியோடு கூடி இருவராய் நிற்கும் நிலை என இரண்டு நிலைகள் உண்டு.

முன்னை நிலையில் ஒருவனாய் விளங்கும்நிலை சொரூபம் எனவும் அம்மையோடு கூடி நிற்கும் நிலை தடத்தம் எனவும் கூறப்படும். சக்கரவழிபாட்டில் சக்தியைச் சிவத்தோடு வைத்தே தியானித்தல் வேண்டுமெனக் கூறிவந்த நாயனார் இவ்வதிகாரத்திலும் இருவர்க்கும் உரியதாய் உள்ள சக்கரவழிபாட்டினைச் சத்திமேல் வைத்து ஒன்பது மந்திரங்களால் உணர்த்தியருள்கிறார்.

மாகேஸ்வர மூர்த்தங்களில் உமாசகாயர், கல்யாணசுந்தரர், சோமாஸ்கந்தர் என்னும் வடிவங்களில் காணப்படும் அம்மையே சாம்பவி. இலிங்கத் திருமேனியிலும் பீடம் சத்தியும் சிவம் இலிங்கமும் ஆதலின் அதுவும் இருவருக்கும் பொது.

புவனாபதிச் சக்கரம்:

சத்தி பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு பெயர்களைப் பெற்றிருக்கிறாள். சக்தி அனைத்துப் புவனுங்களுமாய் நிற்கும்பொழுது புவனை எனப்படுகின்றாள். சத்தியை அந்நிலையில் வைத்து வழிபடும் சக்கர வழிபாட்டினை நாயனார் பன்னிரண்டு மந்திரங்களால் உணர்த்தியருளுகின்றார். இதிலும் சக்திசிவனோடு கூடியே நிற்பாள் ஆதலின் புவனாபதி என இவ்வதிகாரம் பெயர் பெற்றது.

இவ்வதிகாரத்தின் முதல் திருப்பாடலில் அம்மைக்குரிய மந்திரங்களில் தலையானதான பஞ்ச தசாட்சரமந்திரத்தின் சிறப்பு கூறப்படுகிறது.

ககாராதி ஓர்ஐந்தும் காணிய பொன்மை
அகாராதி ஓர்ஆ றரத்தமே போலும்
சகாராதி ஓர்நான்கும் தாம்சுத்த வெண்மை
ககாராதி மூவித்தை காமிய முத்தியே. -தி.10. பா.1289

பஞ்சதசாட்சரம் என்பன க ஏ ஈ ல ஹ்ரீம் - ஹகாராதி ஆறாவன ஹ, ஸ, க, ஹ, ல, ஹ்ரீம் என்பன. ஸகாராதி நான்காவன ஸ, க, ல, ஹ்ரீம் என்பன இவை மூன்று கூறுகளாய் ஹ்ரீம் என்பதை ஈறுகளாகக் கொண்ட பதினைந்தெழுத்தின் தொகுதியாக விளங்கக் காணலாம்.

இம்மந்திரம் ககாரத்தில் தொடங்குவதால் காதிவித்தை எனவும் கூறப்படும். இம்மூன்று கூறுகளும் முறையே வாக் பவ கூடம் காமாராஜ கூடம் சக்திகூடம் எனப்படும். இம்மந்திரத்தின் பெருமையை வரிவஸ்யாரகஸ்யம் திரிபுரோபநிடதம் முதலிய நூல்களில் காணலாம்.

இம்மூன்று கூறுகளும் பொன்னிறம் செந்நிறம் வெண்ணிறம் உடையவாதலையும் இம்மூன்று வித்தைகளும் போகம் மோட்சம் ஆகியவற்றைத் தருவன எனவும் இப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

இவ்வதிகாரத்தில் சக்தி வழிபாட்டுக்குரிய ஸ்ரீசக்கரத்தின் சிறப்பியல்புகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நவாக்கரி சக்கரம்:

சத்திக்குப் பதினைந்தெழுத்து ஆறெழுத்து என்னும் அளவில் அமைந்துள்ள சக்கரங்களைப் போல ஒன்பது எழுத்துக்களைக் கொண்டு செய்யப்பெறுவதும் உள்ளதால் அதனை நூறு திருமந்திரங்களால் நாயனார் உணர்த்தியருளுகின்றார்.

ஸௌம், ஔம், ஆம், க்ரீம், கௌம், ஐம், ஹ்ரீம், ஸ்ரீம், க்ல்ம் ஆகியன நவாக்ஷரங்களாகும் இவற்றைச் சக்கரத்தில் அமைத்து ஜபம் செய்யும்போதும் சிவாயநம என்னும் திருவைந்தெழுத்தையும் சேர்த்து ஜெபிக்கவேண்டும் என நாயனார் கூறுகிறார்.

சௌம் முதல் அவ்வொடும் ஔவுடன் ஆம்கிரீம்
கௌவும் ஐமும் கலந்திரீம் சிரீம் என்று
ஒவ்வில் எழும் கிலீம் மந்திர பாதமாச்
செவ்வுள் எழுந்து சிவாயநம என்னவே -தி.10. பா.1302.

நவாக்கரி யாவதும் நானறி வித்தை
நவாக்கரி யுள்ளெழும் நன்மைகள் எல்லாம்
நவாக்கரி மந்திரம் நாவுளே ஓத
நவாக்கரி சத்தி நலந்தருந் தானே - தி.10 பா. 1303.

என்பன நவாக்கரி சக்கரப் பாடல்களாகும்.

ஐந்தாம் தந்திரம் - 20 அதிகாரங்கள், 151 பாடல்கள்:

சுத்த சைவம்

நான்காம் தந்திரத்தில் சத்தி வழிபாட்டு நெறிமுறை பற்றி விரித்துக் கூறிய நாயனார்இவ்வைந்தாம் தந்திரத்தில் சிவவழிபாட்டு முறைகளை விரித்துக் கூறுவாராய் முதலில் சமய வேறுபாடுகளையும் சமய ஒழுக்க வேறுபாடுகளையும் வகுத்து உணர்த்துகின்றார்.

சைவம் முழுமுதற் பரம்பொருளாகிய சிவன் விளங்கித்

தோன்றும் சமயம். இச்சமயத்தைச் சத்தசைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடுஞ்சுத்தசைவம் என நான்கு வகைப்படுத்தி முதலில் சுத்த சைவத்தை விளக்கியருள்கிறார்.

சத்தாகிய பதியின் இயல்பையும் அசத்தாகிய பாசத்தின் இயல்பையும் இவற்றின் இடைப்பட்ட சதசத்தாய் நிற்கின்ற பசுவின் இயல்பையும் உணர்ந்து பரசிவம் ஒன்றையே குறிப்பொருளாகக் கொண்ட சித்தாந்த சைவரே சுத்தசைவர் ஆவர்.

கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோகம்
முற்பத ஞானம் முறைமுறை நண்ணியே
சொற்பத மேலித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோர் சைவசித் தாந்தரே. - தி 10. பா. 1403.

சித்தாந்த சைவமாவது நெறிகளின் வழி ஒழுகி அதனால் பதமுத்தி பரமுத்திகளை அடையும் நிலையாகும்.

கற்கத் தக்கனவாகிய சிவாகமங்களைக் கற்று, அவற்றுட் கூறப்பெறும் பிராசாத யோகத்தின் வழி பிரணவ ஞானத்தைப் பெற்று, சாலோகம் முதலான பதமுத்திகளை அடைந்து, பரிபாக விசேடத்தால் அதிதீவி சத்திநிபாதம் வரப்பெற்று, மேலான வியாபகப் பொருளாகிய பரசிவப் பொருளைத் தலைப்பட்டவரே சைவ சித்தாந்திகள் ஆவர் என்பது இப்பாடலால் உணர்த்தப்பெறுகிறது.

அசுத்த சைவம்:

அசுத்தசைவம் சுத்தசைவம் அல்லதாய், அதனோடு ஒரு புடை ஒத்திருப்பது. அசுத்தசைவராவார் கிரியா குரவர்களாக விளங்குவோர் எனலாம். இவர்கள் சிவபிரானது இரண்டு திருவடிகளைத் தாம் வணங்குதற்குரிய கோலமாகக் காதில் இரண்டாய்ப் பிணைந்த இருகுழைகள், இரண்டாகப் பொருந்திய கடுக்கன், முத்திரைகள், கழுத்தில் இரட்டை வடமாகப் பொருந்திய கண்டசரம் ஆகியவற்றை உடையவர்.

இவர்களில் துவாதச கலாப் பிராசாத யோக நெறியில் நின்று தாம் உபதேச முறையாற் பெற்ற திருவைந்தெழுத்தை ஓதுபவர் அசுத்தசைவருள் வேறுபட்ட ஒரு சாரார். இவர்களில் கண்டங்கள் பலவற்றையும் யாத்திரையாகச் சென்று கண்டு இறைவனது நவந்தருபேதங்களையும் உணர்ந்தவர்கள் கடுஞ்சுத்த சைவர்க்கு நிகரானவராவார். இவ்வதிகாரத்தில் ஆசிரியர் படிநிலைகளால் சுத்தசைவராய் மேம்பட்டு வரும் சைவர்கள் பலரைக் குறித்தருள்கிறார்.

மார்க்க சைவம்:

மார்க்க சைவம் சாதன சைவம் எனப்படும். இதனைப் பதினொரு மந்திரங்களால் நாயனார் உணர்த்தியருள்கிறார்.

சுத்தசைவ நிலையை அடைய வேண்டுவோர் கொள்ளத்தக்க முதற் சாதனங்கள் விபூதி உருத்திராக்கம் ஆகிய இரண்டாம். இவை நன்மை தருகின்ற ஞான சாதனமும் தீமை கோன்றாதவாறு செய்யும் காப்புச் சாதனமும் ஆகும்.

இவர்ளில் சுத்த சைவர்கட்குத் தொண்டு பூண்டு நிற்போரும் மார்க்க சைவராவர். மார்க்க சைவர் படிமுறையால் பல ஆகமங்களின் பொருள்களையும் ஒன்றோடு ஒன்று முரணாகாவாறு உள்ளவாறுணர்ந்து சிவோகம் பாவனையில் இருந்து ஆனந்த சக்தியுள்ளே ஆழ்வர். இவர்கள் தன்னையும் தலைவனையும் அறிந்து பாசத்தை அகற்றி வீட்டைத் தியானிப்பர்.

தன்னைப்பரனைச் சதாசிவன் என்கின்ற
மன்னைப் பதிபசு பாசத்தை மாசற்ற
முன்னைப் பழமல முன்கட்டை வீட்டினை
உன்னத் தரும்சுத்த சைவர் உபாயமே -தி.10 பா. 1414

என்பது இவ்வதிகாரத்துள் காணப்படும் பாடல்களில் ஒன்றாகும். இத்தலைப்பில் விளங்கும் பாடல்கள் மார்க்க சைவர்களின் படிநிலை வளர்ச்சியை விளக்குவனவாயுள்ளன.

கடுஞ்சுத்த சைவம்:

கடுமை - அருமை. சுத்தசைவ நிலையில் நிற்றலிலுள்ள அருமைகளை இவ்வதிகாரத்துள் ஐந்து மந்திரங்களால் ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார்.

கடுஞ்சுத்தசைவர் என்பவர் வேடத்தைக் கடந்து இறைவனிடத்திலேயே ஒன்றிநின்று ஆடம்பரமற்று ஆசாபாசங்களைச் செற்று பசுத்துவம் நீங்கிய சிவபோதகர்களாக இருப்பவர். இதனை,

வேடங் கடந்த விகிர்தன்றன் பால்மேவி
ஆடம் பரமின்றி ஆசாபா சஞ்செற்றுப்
பாடொன்று பாசப் பசுத்துவம் பாழ்படச்
சாடும் சிவபோ தகர்சுத்த சைவரே -தி.10 பா. 1420

கடுஞ்சுத்த சைவர் முடிந்த நிலையில் சிவலோகததை அடையினும் அங்குப் பற்றுக் கொள்ளாமல் முத்தராக விளங்குவர்.

மூலமலம் பற்றறக் கழிந்தவழி சொரூப சிவனோடு இரண்டறக்கலப்பர். இதனை,

சுத்தச் சிவனுறை தானத்தில் தோயாமல்
முத்தர் பதப்பொருள் முத்திவித் தாம்மூலம்
அத்தகை ஆன்மா அரனை அடைந்தற்றால்
சுத்த சிமாவ ரேசுத்த சைவரே -தி.10 பா.1422

நானென்றும் தானென்றும் நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென்று இரண்டிலாத் தற்பரம்
தானென்றும் நான் என்ற தத்துவம் நல்கலால்
தானென்றும் நானென்றும் சாற்றகில் லேனே

- தி.10. பா. 1423

என்ற பாடல்களில் நாயனார் விளக்கியுள்ளார்.

நாற்பாதங்கள் - (நால்வகை நெறிகள்)

சரியை:

உயிர்கள் மும்மலங்களின் நீங்கி இன்புறுதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய நெறிகள் நான்காகும். அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப்படும். சைவசமயிகள் இவற்றுள் சரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவற்றைச் சாதனங்களாகக் கொண்டு ஞானத்தைப் பெறுதல் வேண்டும். ஞானத்தின் பயன் வீடுபேற ஆகும். இவற்றை நாற்பாதம் எனவும், நால்வகை நெறிகள் எனவும் கூறுவர். பாதம் - பிரிவு எனப்பெறும். இந்நெறிகளைச் சமயிகள் முறையே பின்பற்றிப் படிமுறையால் மேற்செல்லல் வேண்டும்.

விரும்பும் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்
அரும்புமலர் காய்கனி யன்றோ பராபரமே - *தாயு - பராபரக்.157*

என்றார் தாயுமானவர்.

சேக்கிழார், திருமூலர் அருளிய திருமந்திரமாலை எனப்பெறும் இந்நூலைப் போற்றுமிடத்து, 'ஞானம் முதல் நான்கும் மலர் நல் திருமந்திரமாலை'(தி.12 திருமூலர் பு. 26) என இப்பகுதியைப் போற்றி உரைக்கிறார். இத்தந்திரத்தின் முதலில் சைவத்தின் வகைகளைக் கூறிவந்த திருமூலர் நால்நெறிகளில் சரியை பற்றி எட்டுத் திருமந்திரங்களால் விரித்துரைக்கிறார். முதல் திருப்பாடலில் இந்நெறிகள் சைவத்திற்கு உயிராய் விளங்குபவை எனக்கூறுகிறார்.

சரியை என்ற சொல்லுக்கு ஒழுகுதல் என்பது பொருள்.

சைவசமயிகள் முதலில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஒழுகலாறு சரியையாகும்.

உருவம் அற்றவனாகிய இறைவன் தன்னை உயிர்கள் கண்டுவழிபடுதற் பொருட்டு உருவம் அருவுருவம் அருவம் என்னும் மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொள்கிறான்.

சிவபிரானின் உருவத் திருமேனிகளாகிய நடராசர் சோமாஸ்கந்தர் முதலான மூர்த்தங்களையும் சிவனடியார்களையும் வணங்கி வாழ்த்திப் புறவழிபாடுகளைப் புரிவோர் சரியையாளராவர். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல் மலர் கொய்து மாலை தொடுத்து அளித்தல் முதலான தொண்டுநெறியில் நிற்போரும் சரியையாளர் ஆவர். இவர்கள் மேற்கொள்ளத்தக்க ஒழுகலாறுகளில் ஒன்று தலயாத்திரை.

நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மான் என்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்தைக் கோயிலாக் கொள்வனே.

- தி.10. பா 1427

எனத்தலயாத்திரையை சரியை நெறியில் சிறப்புடைய நெறியாக நாயனார் கூறியுள்ளார். சரியையில் நிற்போர் பத்தர் எனவும், கிரியை நெறியில் நிற்போர் தொண்டர் எனவும், யோகநெறியில் நிற்போர் சாதகர் எனவும், ஞானத்தில் நிற்போர் சித்தர் எனவும் கூறப்பெறுவர் என்பதை நாயனார்.

பத்தர் சரியை படுவோர் கிரியையோர்
அத்தகு தொண்டர் அருள்வேடத் தாகுவோர்
சுத்த இயமாதி தூயோகர் சாதகர்
சித்தர் சிவஞானம் சென்றெய்து வோர்களே. - தி.10 பா 1428

எனக் கூறியருள்கிறார்.

கிரியை:

இறைவன் கொள்ளும் மூவகைத் திருமேனிகளில் இலிங்கத்திருமேனி திருவுருவக் திருமேனியாகும். அவ்விலிங்கத் திருமேனியை ஆசாரியனிடம் பெற்று பூதசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னும் ஐவகைச் சுத்திகளுடன் அகத்திலும் புறத்திலும் வழிபடுதல் கிரியையாகும். நாயனார் ஐந்து மந்திரங்களால் கிரியையை உணர்ந்துகிறார்.

பத்துத் திசையும் பரம்ஒரு தெய்வம் உண்டு
எத்திக் கினில்இல்லை என்பது இனமலர்க்
கொத்துத் திருவடி நீழல் சரண் எனத்
தத்தும் வினைக்கடல் சாராது காணுமே. - தி.10 பா.1433

எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் மேலான ஒரு தெய்வமாகிய சிவபெருமான் பத்துத் திசைகளிலும் நிறைந்திருக்கின்றான். பலவகையான மலர்களைக் கொண்டு அவனது திருவடியையே புகலிடமாகக் கருதி வழிபட்டால் வினையாகிய கடல் வந்துமோதமாட்டாது ஒழியும் என்பது இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

யோகம்:

இறைவன் அகக்காட்சியில் ஒளிவடிவாய்த் தோன்றும் நிலை யோகநெறியாளர்கட்குரியது. அவ்வருவத் திருமேனியைக் காணும் முறையில் கண்டு அதில் அழுந்தி ஒன்றுபடுதல் யோகத்தின் பயனாகும். இதனைப் பத்து மந்திரங்களால் உணர்த்துகிறார்.

யோகத்திற்குப் படி நிலைகள் எட்டு உண்டு, அவை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனப்படும். இவை அட்டாங்க யோகம் எனப்பெறும். இவற்றுள் பிராணாயாமத்தை யோகத்தின் அடிப்படை யோகமாகத் திருமூலர் பல பாடல்களில் உணர்த்தியுள்ளார்.

வளி நிலை எனப்படும் பிராணாயாம முறைப்படி மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களிலும், உணர்வாய் ஏறிச்சென்று இறுதியில் சிவனது அருவத்திருமேனியில் நிலைத்து நின்று தம் உடலை நேராக நிமிர்த்தி அதனைப் பிறர் கீறினாலும் தாக்கினாலும் அவரை நோக்காது தியானப் பொருள் ஒன்றையே உணர்ந்திருக்க வல்ல சிவயோகிகளுக்கே சிவனை அடைதல் கூடும் என்னும் பின்வரும் பாடலைக் காண்போம்.

நெறிவழியே சென்று நேர்மையுள் ஒன்றித்
தறியிருந் தாற்போலத் தம்மை இருத்திச்
சொறியினும் தாக்கினும் துண்ணென் றுணராக்
குறியறி வாளர்க்குக் கூடலு மாமே. - தி.10 பா. 1438

ஞானம்:

உருவம் அருவுருவம் அருவம் என்னும் மூன்றையும் கடந்து அறிவே வடிவமாய் விளங்கும் இறைவனது உண்மை இயல்பை அறிந்து அன்பு செய்யும் அறிவு வழிபாடே ஞானம் எனப்பெறும்.

இதனை ஆசிரியர் வாயிலாகக்கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல் என்ற நிலையில் பெறுதல் வேண்டும்.

நாயனார் ஞானம் பற்றிப் பத்துத் திருமந்திரங்களில் உணர்த்தியருள்கிறார்.

ஞானத்தின் சிறப்பைத் திருமூலர்,

ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே. -தி. 10 பா. 1448

என உணர்த்தியருள்கிறார். ஞானத்திற் சிறந்தவர்களே மக்களுட் சிறந்தவராவர் என இப்பாடலால் தெரிவித்தருள்கிறார்.

நால்வகை மார்க்கங்களும்
நால்வகை முத்திப்பயன்களும்:

சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கும் தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனவும் கூறப்பெறும். அவற்றுள் ஞானமார்க்கமாகிய சன்மார்க்கத்தைத் தனித்தெடுத்துப் பத்து மந்திரங்களால் உணர்த்தியருள்கிறார்.

தெரிசிக்கப் பூசிக்கச் சிந்தனை செய்யப்
பரிசிக்கக் கீர்த்திக்கப் பாதுகஞ் சூடக்
குருபத்தி செய்யும் குவலயத் தோர்க்குத்
தரும்முத்தி சார்பூட்டும் சன்மார்க்கந் தானே. -தி.10 பா. 1459

யோகம் சக மார்க்கம் எனவும் கூறப்படும். சகா-தோழன் இதனைத் தோழமை நெறி எனவும் கூறலாம். கிரியை சற்புத்திர மார்க்கம் எனப்பெறும். சரியை தாசமர்க்கமாகும். இவற்றை சமயாசாரியர் இறையருள் பெற்றநிலைகளுடன் இயைபுபடுத்தி தாச மார்க்கம் - அப்பர், சற்புத்திர மார்க்கம் - ஞானசம்பந்தர், சக மார்க்கம் - சுந்தரர், சன் மார்க்கம் - மணிவாசகர் எனக்கூறலும் உண்டு.

அடுத்து, சரியை, கிரியை. யோகம். ஞானம் என்னும் நால்வகை நெறிகளின் பயன்களை உணர்த்தியருளுகின்றார். சரியை-சாலோகம், கிரியை-சாமீபம், யோகம்-சாரூபம், ஞானம்-சாயுச்சம்.

சத்திநிபாதம்:

ஆணவ மலத்தின் சக்தி மெலிவடையும் நிலையில் உயிர்கட்கு

இருவினை ஒப்பு உண்டாகும். இன்பத்தில் விருப்பும் துன்பத்தில் வெறுப்பும் இன்றி இரண்டையும் சமமாக எண்ணும் நிலையை எய்துதலே இருவினை ஒப்பு எனப்பெறும். இருவினை ஒப்பு வாய்ப்பின் சத்திநிபாதம் உண்டாகும்.

சத்திநிபாதம் என்பதற்கு அருட் சத்தியின் பதிவு என்பது பொருளாகும். இச்சத்திநிபாதம் உயிர்களின் பரிபாக நிலைகட்கேற்ப மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகைப்படும். உபதேசம் சீடருக்குப் பயனளிக்கும் நிலைகளை, முறையே, கதலித்தண்டு, காஷ்டம், கரி, கற்பூரம் ஆகியனவற்றைப் பற்றவைத்தலோடு இணைத்துக் கூறுவர்.

புறச்சமய தூடணம்:

சைவம் அல்லாத புறச் சமயங்களின் இழிவினை இவ்வதிகாரம் உணர்த்துகிறது. ஏனைய சமயங்களிலுள்ள குறைகளை அறிதல் நம் சமயத்தின் அருமை பெருமைகளை அறிய உதவும். ஆதலின் புறச்சமய தூடணம் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

உலகாயதம், புத்தம், ஆருகதம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம் ஆகியவனவும், நியாயம், வைசேடிகம், யோகம், சாங்கியம், வாமம், பௌராணிகம் ஆகியனவும் இவ்வதிகாரத்துட் கூறப்படும் புறச்சமயங்களாகும்.

ஆயத்துள் நின்ற அறுசம யங்களும்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கில்
மாயக் குழியில் விழுவ மனைமக்கட்
மாசத்துள் உற்றுப் பதைக்கின்ற வாறே. -தி.10 பா.1510

என்பன முதலான பாடல்கள் புறச்சமயங்களைத் தூடணம் செய்து சைவத்தின் பெருமைகளை உணர்த்துகின்றன.

நிராசாரம்:

சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ்பெற்றுச் சைவராகப் பிறந்தோர் அதன் நெறியில் ஒழுகாதவராயின் அவரும் புறச்சமயி போல்பவரேயாவர்.

உட்சமயம் – சிவநெறிச் சிறப்பு:

சைவசமயத்தோடு பெரும்பாலும் ஒத்து விளங்கும் பாசுபதம் மாவிரதம், வைரவம், சாக்தம், காணாபத்யம், கௌமாரம்

முதலியவற்றை உட்சமயங்களாக நாயனார் குறிப்பிட்டு மேலும் சிவநெறிச் சிறப்பினை உணர்த்தி, இத்தந்திரத்தை நிறைவு செய்கின்றார்.

ஒன்றதே பேரூர் வழிஆ றதற்குள
என்றது போலும் இருமுச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது என்றுரை ஆதர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயைஒத் தார்களே. - தி.10 பா. 1538

சைவப் பெருமைத் தனிநா யகன்தன்னை
உய்ய உயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர் நந்தியை
எய்ய பெருமையர்க்கு அன்பனை இன்பம்செய்
வையத் தலைவனை வந்தடைந் துய்மினே - தி. 10 பா. 1539

ஆறாம் தந்திரம்

சிவகுரு தரிசனம்:

சிவநெறிக்கண் ஆசிரியராவார் சிறப்பினை இவ்வதிகாரத்துள் பதினாறு மந்திரங்களால் எடுத்துரைக்கிறார்.

குரு என்ற வடசொல்லுக்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி மெய்ஞானத்தை அருள்பவர் என்பது பொருளாகும். அதற்கு இணையான தமிழ்ச்சொல் ஆசிரியர் என்பதாகும். ஆசு - அறியாமை, இரிபவர் - போக்குவர், இருவினை ஒப்பு, மலபரி பாகம் சத்திநிபாதம் பெற்ற மாணாக்கரை ஆட்கொள்ள இறைவனே குருநாதராக வந்து ஆட்கொள்ளுவான்.

ஒருமலம் உடைய விஞ்ஞானகலரை உள்நின்றுணர்த்தியும் இருமலம் உடைய பிரளயாகலரை மான், மழு, நாற்றோள் முக்கண்களுடன் காட்சி தந்தும், மும்மலம் உடைய சகலான்மாக்களை மானுட வடிவல் வந்து உபதேசித்தும் பெருமான் ஆட்கொண்டருளுவான். சீடர்கள், குருவைச் சிவமாகவே பாவித்து வழிபட வேண்டும் என்று சித்தாந்த நூல்கள் பலவும் தெரிவிக்கின்றன.

குரு மெய்யாய பொருளிடத்து அன்பை உண்டாக்கியும் தம் திருவடியை மாணவர் உய்யக் கொடுத்தும் தூய சொல்லாலே மாணவரின் ஐயம், திரிபு முதலிய குற்றங்களைப் போக்கியும் சத்து அசத்து சதசத்து ஆகிய மூவகைப் பொருளியல்புகளை மாணவர் நன்குணரச் செய்தலால் ‘குரு இறையே’ என்று கருதி மாணவர் அவரை வழிபட வேண்டும்.

இறையன்பு மந்திர சித்தி, யோகத்தில் உறுதிப்பாடு அதனால் விளையும் அட்டமா சித்திகள், திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாகி அருளும் சிவஞானம், முத்திப்பேறு முதலியன குருவருளால் கிடைப்பனவாகும். இதனை,

பக்தி பணித்துப் பரவும் அடி நல்கிச்
சுத்த உரையால் துரிசறச் சோதித்துச்
சத்தும் அசத்தும் சதசத்தும் காட்டலால்
சித்தம் இறையே சிவகுரு வாமே. - தி. 10 பா. 1553

பாசத்தைக் காட்டியே கட்டுப் பறித்திட்டு
நேசத்த காயம் விடுவித்து நேர்நேரே
கூசற்ற முத்தியிற் கூட்டலால் நாட்டகத்து
ஆசற்ற சற்குரு அப்பர மாமே. - தி.10 பா. 1554

ஆகிய பாடல்கள் இனிது விளக்கும். மெய்ப்பொருள் இன்னது என்பதையும் இறைவன் உயிர்கட்குப் பெத்தம், முத்தி என்னும் இருநிலையிலும் உடனாய் நின்று உதவுதலையும் பெத்த காலத்தில் அறுபத்துநான்கு கலையுணர்வுகளைக் குருவருளாலன்றி அறிதல் இயலாது என்பதையும்.

ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தானெங்கே
யோகங்கள் எங்கே உணர்வெங்கே - பாகத்து
அருள்வடிவம் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு. *- திருக்களிற்றுப்படி - 5*

எனவும், ஸ்ரீகுருஞானசம்பந்தர் தம் ஆசாரியராகிய ஸ்ரீகமலை ஞானப்பிரகாசரைச் சிவமாகவே கருதிச் *சிவபோகசாரத்துள்.*

ஆரறிவார் நீதிவழி ஆரறிவார் சித்திமுத்தி
ஆரறிவார் நற்றவங்கள் அன்பனைத்தும் - பாரெவர்க்கும்
கத்தன் கமலையில்வாழ் ஞானப்ர காசன்
அத்தன் என்போல் வந்திலனா னால். *- சிவபோகசாரம் 3*

என உரைத்தலையும் கருத்திற் கொண்டு பின்வரும் திருமந்திரப் பாடலை எண்ணலாம்.

உண்மையும் பொய்ம்மை ஒழித்தலும் உண்மைப்பால்
திண்மையும் ஒண்மைச் சிவமாய அவ்வரன்
வண்மையும் எட்டெட்டுச் சித்த மயக்கமும்
அண்ணல் அருளன்றி ஆரறி வாரே - தி.10 பா 1559

என உரைத்தருள்கிறார்.

குருவே சிமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே உரையுணர் வற்றதோர் கோவே -தி.10 பா. 1561

என்ற திருமந்திரப் பாடலின்படி நம் ஆசாரியர்கள் தத்தம் குருநாதர்களைச் சிவமாகவே கருதி வழிபட்டதை அவர்கள் அருளிய நூல்களில் காணலாம். அருணந்திசிவம் தம் ஆசாரியராகிய ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவரை, 'கண்ணுதலும் கண்டக் கறையும் கரந்தருளி மண்ணிடையே வந்தவர்' (இருபா.1) எனப் போற்றுதலையும், ஸ்ரீ குரு ஞானசம்பந்தரைச் சம்பந்த சரணாலயர், 'நுதலின் விழி மழுமான் நாகம் திருந்தும்எரி பொருந்துவிடம் தெரிந்திடாமல் தாரணி அன்பரை ஆள அவர்போல் வந்தவர்' (தனிப்பாடல்) எனவும் கூறக் காணலாம்.

திருவடிப்பேறு:

சிவன் குருவாகி வந்து அருளும் தீக்கை, நோக்கு, பரிசம், மொழி, நினைவு, நூல், யோகம், ஔத்திரி என ஏழு வகைப்படும். இவையனைத்திலும் மேலானது திருவடி சூட்டல். இதனால் மாணவன் அஞ்ஞானத்தின் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானம் பெறுதலேயன்றிச் சிவானந்தத்தையும் எய்தியவனாவான்.

சுந்தரர்க்கு இறைவன் திருவதிகைக்கு அருகிலுள்ள சித்தவட மடத்தில் திருவடி சூட்டியதையும் நாவுக்கரசருக்கு நல்லூரில் நனைந்தனைய திருவடியை அவர் தலைமேல் சூடடியதையும் பெரியபுராணத்தில் காணலாம். இதனை நாயனார் பின்வரும் பாடல்களால் தெரிவித்தருள்கிறார்.

திருவடி வைத்தென் சிரத்தருள் நோக்கிப்
பெருவடி வைத்தந்த பேர்நந்தி தன்னைக்
குருவடி விற்கண்ட கோனை எங் கோவைக்
கருவடி யற்றிடக் கண்டுகொண் டேனே. - தி. 10 பா. 1576

திருவடி ஞானம் சிவமாக்கு விக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலம் நீக்கும்
திருவடி ஞானமே திண் சித்தி முத்தியே. - தி.10 பா. 1577

என உரைத்தருள்கிறார்.

ஞாதுரு ஞான ஞேயம்:

ஞாதுரு - அறிபவன் ஞானம் - அறிவு, ஞேயம் - அறியப்படும் பொருள். இவை திரிபுடி எனக் கூறப்படும். தமிழில் இதனை, காண்பான், காட்சி, காணப்படும் பொருள் எனக் கூறுவர்.

ஞானம் கை வரப் பெற்றவன் அந்த ஞானத்தால் அறியும் பொருள் சிவமேயாதலின் அஞ்ஞேயப் பொருளில் அழுந்தி நிற்பானாயின் பாவங்கள் அகன்றொழியும். அவனிடம் சிவானந்தம் என்றும் நிலை பெற்றிருக்கும். இதனை விளக்கும் திருமந்திரப் பாடல்,

நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா படரினும்
ஆங்காரம் நீங்கி அதனிலை நிற்கவே
நீங்கா அமுதம் நிலைபெற லாமே. -தி.10 பா. 1584

காண்பவன் தன்னையும் தனது ஞானத்தையும் சிறிதும் எண்ணாது ஞேயம் ஒன்றையே அறிந்து அதனால் அதனை அறிகின்றோம் என்ற அறிவும் நீங்கிய நிலை அதீத நிலையாகும்.

துறவு:

உயிர்கள் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய இரண்டினின்றும் நீங்குதற்குத் துறத்தலாகிய தவநெறி இன்றியமையாதது. 'கட்டுநீத்தவர்கட்கு இன்னருளே செய்யும் சிட்டர்' (தி5. ப.85 பா.1) எனவும்.

.....அகன் ஞாலத்தகத்துள் தோன்றி
வரும் துணையும்சுற்றமும் பற்றும் விட்டு
வான்புலனகள் அகத்தடக்கி மடவாரோடும்
பொருந்தணைமேல் வரும்பயனைப் போகமாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனை நினைய வல்லோர்க்கு என்றும்
பெருந்துணையை .... - தி.6 ப.1 பா.5

எனவும் அப்பர் உரைத்தருளியவற்றைக் காண்க.

அறவன் பிறப்பிலி ஆருமி லாதான்
உறைவது காட்டகம் உண்பது பிச்சை
துறவனும் கண்டீர் துறந்தவர் தம்மைப்
பிறவி யறுத்திடும் பித்தன்கண் டீரே - தி.10 பா. 1595

என்பன போன்ற பாடல்கள் துறவின் சிறப்புணர்த்தி அவர்களே சிவனருட்பேற்றுக்கு உரியராதலை விளக்குகின்றன.

நெறியும் நெருஞ்சிலும்:

வீடுபேற்றைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, யான் எனது என்னும் அகப்பற்று புறப்பற்று ஆகியவைகளைக் கைவிட்டு ஒழுகம் நிலையே துறவு. அந்நிலையில் நிற்பார் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை ஒன்றைப் பின்வரும் பாடலால் தெரிவிக்கிறார் நாயனார். துன்பம் துறத்தற்குரிய துறவுநெறியை மேற்கொண்டோர் அந்நெறியின் வழுவினால் மீண்டும் துயரத்துக்கு உள்ளாவர் என்பதை.

நெறியைப்படைத்தான் நெருஞ்சில் படைத்தான்
நெறியில் வழுவின் நெருஞ்சில்முள் பாயும்
நெறியில் வழுவாது இயங்கவல் லார்க்கு
நெறியில் நெருஞ்சில்முள் பாயகி லாவே. - தி.10 பா. 1596

என்ற பாடலால் உணர்த்துகிறார்.

அறநெறி மறநெறி இரண்டுமே இறைவனால் வகுத்துணர்த்தப் பெற்றவை. அவற்றுள் நன்னெறி யொழுகினால் நன்மையும் தீநெறி யொழுகினால் துன்பமும் அடைதல் கண்கூடு. ஆதலின் நன்னெறிகளையே கடைப்பிடித்து இனிது வாழப் பழுகுதல் வேண்டும். நன்னெறி ஒழுகுவாரைத் துன்பங்கள் சாரமாட்டா என்பது இப்பாடற் கருத்தாகும்.

நெறியைப் படைத்தவனே அதன் அருகில் நெருஞ்சிலையும் படைத்துள்ளான். நெறி தவறி நடந்தால் அவனது கால்களில் நெருஞ்சல் முள் குத்தும் ஆதலின், துறவற நெறி நிற்பார் தீநெறி செல்லாது நன்னெறியில் நடந்து வாழ்வார்களாக என இப்பாடலால் நாயனார், பிறிது மொழிதல் அணி அமைப்பில், இவ்வுண்மையை உணர்த்துகின்றார்.

தோற்றத்துக்கு இனியதான பூவையும் அதுவே காய்த்து முதிர்ந்த நிலையில் முள்ளாகி வருத்தும் விதையையும் உடையது நெருஞ்சில். இங்கு நெருஞ்சில் என்றது அன்பினால் தோற்றப் பொலிவுடையதாய், பின் மக்கள் சுற்றம் என்னும் பிணிப்பினால் துன்பம் தருவதால் உள்ள உலக வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது.

தவம்:

உலகப்பற்றை விடுத்து மெய்ப்பொருளை அடையும் முயற்சியே தவமாகும். இதனை ஏழு மந்திரங்களால் உணர்த்துகிறார். அடுத்து போலித்தவம் தவமாகா என்பதையும் கூறுகிறார். அடுத்து

இறைவன் அருள் இருந்தால் ஞானம் வரும் எனவும் அவ வேடம் பயனிலதாகும்எனவும் கூறுகிறார்.

ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனுமங் கில்லை
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே. -தி. 10 பா.1603

சாத்திரம் ஓதும் சதுர்களை விட்டுநீர்
மாத்திரைப் போது மறித்துள்ளே நோக்குமின்
பார்த்தஅப் பார்வை பசுமரத் தாணிபோல்
ஆர்த்த பிறவு அகலவிட் டோடுமே - தி.10 பா. 1609

இன்பதுன்பங்கள்:

மக்களுக்கு வரும் இன்ப துன்பங்கள் அவர்கள் செய்யும் நற்செயல் தீச்செயல்களாலேயே உளவாவன. அரசன் தனது நாட்டில் நிகழும் நல்ல செயல்களையும் தீயசெயல்களையும் ஆய்ந்து உணர்ந்து தீயசெயல்கள் தன் நாட்டில் நிகழாதவாறு பாதுகாத்து வருவானாயின் அவனது நாடு துன்பமின்றி இனிது வாழும்.

திருமூலர் கூறும் இவ்வறவுரையை ஆட்சியாளர்கள் பின்பற்றி ஆள்வாராயின் நாட்டில் மழை முதலான வளங்கள் பெருகும்.

இன்பமும் துன்பமும் நாட்டா ரிடத்துள
நன்செயல் புன்செய லால்அந்த நாட்டிற்காம்
என்ப இறைநாடி நாடோறும் நாட்டினில்
மன்பதை செப்பம் செயின்வையம் வாழுமே.
- தி. 10 பா. 1635

இதனைப் *புறநானூற்றுள்* வரும் ஔவையார் பாடல் ஒன்றும் கூறுதலைக் காணலாம்.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே. *- புறம் 187*

திருநீறு:

சைவசமய சாதனங்களில் முதல் சாதனமாகக் கூறப்படும் திருநீற்றின் பெருமையை நாயனார் நான்கு பாடல்களால் கூறுகின்றார்.

கங்களான் பூசும் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே. - தி.10 பா.1643

திருநீற்றுக்கு ரட்சை எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. உடலில் பூசியோர்க்கு அத்திருநீறு ரட்சையாக விளங்கும் எனபது இப்பாடலால் உணரத்தப்பெறுகிறது. மக்கள் தம் உடலிற் பூசுவதால் அவர்களின் வினைகள் பொடியாகும். இறைவன் தன் திருமேனியில் பூசுதற்குக் காரணம் தன்னை வழிபடுவோரின் வினைகள் நீறாக வேண்டும் என்பதாகும் இதனை மணிவாசகர்,

வினைவளம் நீறெழ நீறணி அம்பலவன்..
- தி.8 திருக்கோவை. 118

எனக் கூறியருள்கிறார்.

இவ்வாறு பதினான்கு தலைப்புகளில் ஆறாம் தந்திரம் 128 பாடல்களைக் கொண்டு விளக்கி நம்மை மகிழ்விக்கிறது. இத்தகைய அரிய கருத்துகள் கொண்ட இந்நூலை, அன்பர்கள் படித்துப் பயிற்சி மேற்கொண்டு பல்லாண்டு வாழச் செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளைச் சிந்திக்கிறோம்.

திருமந்திரம் சிந்தித்துச் சிறப்புறுவோம்
சிவநெறி கடைப்பிடித்து உயர்ந்திடுவோம்.

உ
குருபாதம்

பதிப்புரை

குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே உரையுணர் வற்றதோர் கோவே.

– தி.10. தந்.6 பா.9

திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் 'பிரான்' எனப் போற்றப்பட்டவர்கள் இருவர். அவர்களில் ஒருவர் திருஞானசம்பந்தர். இவரைச் சுந்தரர் 'எம்பிரான்' எனப் போற்றியுரைக்கின்றார். மற்றொருவர் திருமூலர். இவரை 'நம்பிரான்' எனச் சுந்தரர் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

மேலும் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் நாயன்மார்கள் சிலரைத் '**திரு**' என்ற அடைமொழியுடன் கூறுதல்போலத் திருமூலரையும் அவ் அடைமொழி கொடுத்துச் சிறப்பித்துள்ளார். அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுள் திருநாவுக்கரசர், திருநீலகண்டர், திருநாளைப்போவார், திருக்குறிப்புத்தொண்டர், திருநீலகண்டயாழ்ப் பாணர் ஆகியோர் இவ் அடைமொழியோடு போற்றியுரைக்கப் பெறுகின்றனர்.

'சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனும்
மிக்கதிரு மூலன்அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ'

- தாயு. எந்நாட்.7

எனத் தாயுமானவரால் தவராசயோகி என அழைக்கப் பெற்றமைக் கேற்பத் தவம் முயல்வார் பயிலத்தக்க நூலாய்த் திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் விளங்கி வருகிறது.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகார உரையில் நச்சினார்க்கினியர் '**அறிவன் தேயத்து அனைநிலை வகையோர்**'என்பதற்கு.'**யோகிகளாய் உபாயங்களால் முக்காலமும் உணர்ந்த மாமூலர் முதலியோர்**'எனத் திருமூலரைப் போற்றி (*தொல் - பொருள் 75 சூத்*) உரைத்திருத்தல் அறியத்தக்கதாகும்.

திருமூலரின் திருமந்திரமே பன்னிரு திருமுறைகளில் காலப் பழமை வாய்ந்த நூலாக மிளிர்கிறது.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கனுள் முதல் மூன்றையும் திருவள்ளுவர் விவரித்துக் கூறலால், முப்பால் எனப் போற்றப்பெறும். அதனைத் தொடர்ந்த வீட்டு நெறியைத் திருமந்திரம் உணர்த்துவதாகக் கூறுவர் அறிஞர்.

சேக்கிழார் பெருமாள் தம் நூலுக்கு 'எடுக்கு மாக்கதை'எனத் தாமே பெயரிட்டது போலவும், ஞானசம்பந்தர் தாம் அருளிய தேவாரத் திருமுறைகளுக்குத் '**திருநெறிய தமிழ்**' எனப் பெயர் தந்தது போலவும், திருமூலர் தாம் அருளிய இந்நூலுக்கு '**மந்திர மாலை**' (தி.10 பா.86) எனவும், 'மந்திரம்' (தி.10 பா.85) எனவும் பெயர் சூட்டியுள்ளார்.

கமலை வெள்ளியம்பலவாண முனிவரர், தாம் இயற்றிய *முத்தி நிச்சயப்* பேருரையில் திருமந்திரப் பாடலை மேற்கோளாக எடுத்தாளும்போது திருமந்திரமாலை என்ற பெயரானே இந்நூலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள நான்காம் தந்திரம், அசபை முதலாகப் பதின்மூன்று பகுதிகளாக உள்ளது. ஐந்தாம் தந்திரம், சுத்த சைவம் முதலாக இருபத்து நான்கு தலைப்புக்களை உடையது. ஆறாம் தந்திரம், சிவகுருதரிசனம் முதலாகப் பதினான்கு தலைப்புக்களைக் கொண்டது.

இவ் அரிய நூலுக்கு விரிவான விளக்கவுரையை, தருமை ஆதீனப் புலவர், சித்தாந்தக் கலைமணி, மகாவித்துவான், முனைவர் திரு. சி. அருனைவடிவேலு முதலியார் எழுதியுள்ளார்.

இந்நூல் தருமை ஆதீன வெளியீடாக 1984 ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் குருபூசை விழா மலராக வெளிவந்துள்ளது.

தருமை ஆதீனம் 26ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிய ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் பன்னிரு திருமுறைகளையும் ஒருசேர ஒளியச்சில் பதிப்பித்து வழங்கத் திருவுளம் கொண்டருளியவண்ணம் இந்நூல் மீண்டும் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகிறது.

இத்திருமுறைப் பதிப்பைச் செம்மையான முறையில் அச்சிட்டு வழங்கும் பொறுப்பைச் சென்னை - யாழ்ப்பாணம் காந்தளகம் உரிமையாளர், மறவன்புலவு திரு. க. சச்சிதானந்தன் அவர்கள் ஆர்வத்தோடும் பக்தி உணர்வோடும் ஏற்று நன்முறையில் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

இந்நூல் மலேசியா, கோலாலம்பூர், ஸ்கொற்றோட் அருள்மிகு கந்தசாமி கோயில் அறநிலையின் அறக்கொடையால் வெளிவருகிறது.

சைவமெய்யன்பர்கள் இவ்வருள் நூலைப் பெற்றுக் கற்றுப் பயனுறுவார்களாக.

கட்டளை விசாரணை,
திருநள்ளாறு தேவஸ்தானம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின்
அருளாணையின் வண்ணம்
கந்தசாமித் தம்பிரான்

உ
குருபாதம்

முதல் பதிப்பின் பதிப்புரை

பன்னிரு திருமுறைகளைத் தக்கவாறு உரைகளுடன் வெளிவரச் செய்யும் தருமையாதீனத்தின் திருப்பணியில், ஒன்றுமுதல் ஒன்பது முடிய உள்ள திருமுறைகள் பல்லாண்டுகட்கு முன்பே அவ்வப்பொழுது வெளிவந்து, அன்பர்கட்குப் பயனளித்து வருகின்றன.

இவை அனைத்தும் தருமையாதீனம் இருபத்தைந்தாவது குருமகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளி அருளாட்சி புரிந்தருளிய ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமணி அவர்களது ஆட்சிக்காலத்தில் வெளிவந்தவை.

'பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திர மாலை மூவாயிரம் படால்களை உடையது ஆதலின், அதனை மூன்று பகுதிகளாக வெளியிடுவதே பொருந்துவதாகும்' என்று குருமணியவர்கள் திருவுளங் கொண்டார்கள். ஆறுமுதல் ஒன்பது முடிய உள்ள திருமுறைகட்குத் தக்கவகையில் உரை வரைந்த, தருமையாதீனத் தமிழ்ப் புலவர் மகாவித்துவான் திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்களையே இப் பத்தாம் திருமுறைக்கும் உரை எழுதுமாறு பணித்து, முதல்மூன்று தந்திரங்கள் அடங்கிய முதற்பகுதிப் பதிப்பினை அவர்கள் தொடங்குவித்தார்கள்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமணி அவர்கள் பன்முறை காசி யாத்திரை சென்றுவரும் முறையில் 06 - 11 - 71, இல் அவ் யாத்திரையை அவர்கள் மேற்கொண்டு காசித் தலத்தை அடைந்த பொழுது 10-11-71, இல் கண்ணுதற்பெருமாள் கழலடிநீழலை எய்த, அவர்கட்குப்பின் தருமை யாதீனத்தின் 26 - ஆவது குருமகா சந்நிதானமாக ஞானபீடத்து எழுந்தருளி இது பொழுது அருளாட்சி செலுத்திவரும் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள், ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமணி அவர்களது திருவுளக் கருத்தைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றி வரும் முறையில், திருமந்திரத்தின் முதற்பகுதி, 10-6-1974, இல், மகாவித்துவான் சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்களது உரையுடனே ஆதீன வெளியீடாக வெளிவந்து, பலர்க்கும் கிடைக்கப்பெற்றது.

நான்கு, ஐந்து, ஆறாம் தந்திரங்கள் அடங்கிய இரண்டாம் பகுதி மேற்படி திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்களது உரையுடன் 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம் அவர்களது திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தப்பெருமான் குருபூசை விழா மலராக 1982 ஆம் ஆண்டு முகிழ்த்து இதுபொழுது நடைபெறும் அனைத்துலக முதல் சைவசிந்தாந்தக் கருத்தரங்கில் ஆதீன வெளியீடாக வெளிவருகின்றது.

திருமந்திரம், 'மந்திரம்' என்பதற்கு ஏற்பப் பல வகை மந்திரங்களும், அவற்றிற்கு உரிய யந்திரங்களும் (சக்கரங்களும்) இப்பகுதியில் உள்ள நான்காம் தந்திரத்திலேதான் அமை;ந்துள்ளன. இப்பதிப்பில் யந்திரங்கள் படங்களாகத்தரப்பட்டிருப்பது, அவற்றால் பயனடைய முயல்பவர்க்குப் பெரிதும் உதவுவதாகும். அவை திருவம்பலச் சக்கரம், திரிபுரைச்சக்கரம், ஏரொளிச் சக்கரம், சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம், புவனாபதிச் சக்கரம், நவாக்கரி சக்கரம் ஆகியவை.

மந்திரங்களில் அசபா மந்திரமும், வயிரவி மந்திரமும் இதன்கண் அமைந்தள்ளன. மற்றும், 'அருச்சனை, நவகுண்டம், பூரண சத்தி, ஆதார ஆ;ே;யம்' - என்பனவும் இந் நான்காம் தந்திரத்தில் அமைந்துள்ள பகுதிகளாகும்.

ஐந்தாம் தந்திரம் சைவத்தின் பொதுமரபுகளைக் கூறிகின்றது. அவை, 'சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடும் சுத்த சைவம்' - என்னும் சைவ வேறுபாடுகளும், 'சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்' - என்னும் நான்கு நெறிகளும் ' அவையே வேறு வகையாக எதிர் நிரல் நிறையில் சொல்லப்படுகின்ற, 'சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், தாச மார்க்கம்' - என்கின்ற நான்கு மார்க்கங்களும், சரியை, அல்லது தாச மார்க்கம் முதலியவற்றால் கிடைக்கப்பெறுகின்ற, 'சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்யம்' - என்னும் நான்கு பயன்களும், சரியை முதலிய தவங்களும், அவற்றின்வழி வரும் ஞானமும் நிகழ்தற்கு ஏதுவான, 'மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம்' - என்னும் நால்வகைச் சத்திநிபாதங்களும், இறுதியில் சமயங்களுள் அகச்சமயங்கள் மேலாதல், சைவம் அவற்றிற்கு மேலாதல் முறைமையும் ஆகும்.

ஆறாம் தந்திரத்தில், முன் தந்திரத்து இறுதியில் கூறிய சைவத்தில் நிற்கும் முறையும், 'சைவத்தில் நிற்றற்கு உரியார் இவர், உரியரல்லாதார் இவர்' என்பதும் கூறப்படுகின்றன. அவை, 'சிவகுரு தரிசனம்,

திருவடிப்பேறு, ஞாதுரு, ஞானஞேயம், துறவு, தவம்,தவ தூடணம், அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல், அவவேடம், திருநீறு, ஞான வேடம், சிவவேடம், அபக்குவன், பக்குவன்' - என்பன.

முதல் மூன்று தந்திரப் பொருள்களை முதற் பதிப்பின் பதிப்புரையில் காணலாம்.

இம்முறையில் அமைத்து, சிவநெறியில் நின்று பயன் பெறுதற்கு உயர்வழி வகுக்கின்ற திருமந்திர மாலையின் இவ்விரண்டாம் பகுதி தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் திருவுள்ளத்தின்படி வெளிவருகிறது. அன்பர்கள் பலரும் குருமகாசந்நிதானம் அவர்களது திருவுளக் கருணைக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்படவர்களாவர்.

உரைவகுத்த மகாவித்துவான் திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கட்கும் பாராட்டுரை, அணிந்துரை, மதிப்புரைகள் வழங்கிய திரு. ஆர். சதாசிவம், திரு. மீ. ப. சோமசுந்தரம், திரு. டி.வி. வேங்கட்ராமன் ஆகியோர்க்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களது அருளாட்சி உரியதாகும். சைவ நல்லுலகம் இந்நூலைப் பெற்றுக் கற்றுப் பயன்பெறுவதாகுக.

தருமை ஆதீனம்
10-05-1984

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின்
அருளாணையின் வண்ணம்
வித்துவான் சுவாமிநாதத் தம்பிரான்

உ

முதல் பதிப்பின் அணிந்துரை

மீ.ப. சோமசுந்தரம்
"பச்சை" ஏ/ஐ. 122 அண்ணாநகர், சென்னை.

திருமூலருடைய திருமந்திரம் எனது வழிபாட்டு நூல்! இதை உரைக் குறிப்புகளோடு இப்போது வெளியிடுகிற முனிபுங்கவரோ, எனது மெய்யான வணக்கத்துக்கும் உண்மையான பேரன்புக்கும் உரிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பராமாசாரிய சுவாமிகள்! எனவே இந்த நூலை வரவேற்பதில் ஞானானந்தம் துய்க்கிறேன்!

இந்த நூலுக்கு உரை எழுதியுள்ள பேராசியர் சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்களை இதுவரை ஓரளவே எனக்குத் தெரியும். இப்போது இந்த உரையைப் படித்த பின்பு பேராசிரியரது புலமையின் அகல நீளங்களையும் உயர்வையும் நன்கு அறிந்து பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன். வேறுசில உரையாளரைப்போல் 'வித்யாகர்வம்' இல்லாத பாங்கிலே இந்த உரை இயங்குவதால், உரையாசிரியரிடம் எனது மதிப்பு பன்மடங்காகப் பெருகுகிறது.

திருமந்திர மாலையிலே 4,5,6 ஆகிய மூன்று தந்திரங்களும் மிகவும் நுட்பமானவை. மந்திர தந்திர முறைகள். மூர்த்தி நிலைகள், வழிபாட்டு இரகசியங்கள் ஆகியன பற்றி வடமொழி, தமிழ் இரண்டிலும் ஆழ்ந்து புகுந்தவர்களுக்கே இந்தப் பகுதிகள் புரியும். பிறருக்குப் புரியும்படியாக இவற்றை விளக்குவதற்கோ இந்த மொழிப் புலமை மட்டும்போதாது. திருமூலருடைய திருவருளே துணை செய்ய வேண்டும். பேராசிரியர் அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்களுக்கு இத்தனைப் பண்புகளும் கூடியிருப்பதை இவ்வுரையின் பல இடங்களிலே காணுகிறோம்.

திருமந்திர நூலிலே பொதுவாக நான்கு விதமான பாடல்கள் உண்டு. தத்துவ உண்மைகளைக் கூறுகிற பாடல்கள், சொந்த அனுபவ இரகசியங்களைக் கூறுகிற பாடல்கள், குருவின் துணை கொண்டு மட்டுமே கற்கவேண்டிய பாடல்கள், பாடிப் பாடி ஆனந்தப் படக்கூடிய பாடல்கள் என்று நான்குவகை! ஆனால், இப்போது வெளியாகிற பகுதிகளிலோ என்றால் இந் நான்கோடு ஐந்தாவது வகை ஒன்றும்

உண்டு. எந்திரங்களை வரைந்து அவற்றிலே எழுத்துக்களை அடைக்கும் முறையைச் சொற்சித்திரமாக வரைகிற பாடல்களே அவை! இவற்றோடு நான்கு மார்க்கங்களையும் கூறி, குருவழிபாட்டின் ஒப்பற்ற ஏற்றத்தை இயம்புகிற பாடல்களும் இந்தப் பகுதிகளிலே இருப்பது மேலும் ஒரு சிறப்பாகும்! அத்தகைய நூல் ஆதீன வெளியீடாக வருவதிலே ஓர் இயைபு இருக்கிறது. ஏனென்றால், நம்முடைய ஆதீனங்கள் குருவழிபாடு என்ற அஸ்திவாரத்தில் எழுந்து நிற்பவை!

"தென்னாடுடைய சிவன்" என்ற மொழிக்கு ஆழமான பொருள் உண்டு. சைவசமயம் தமிழகத்தின் தொன்மையான சமயம் என்பதோடு கூட, தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் வேரூன்றி நிலைத்து நிற்கிற சமயமும் ஆகும். நந்தியும், சிவபெருமானும், நடராஜரும், நமது சமுதாயத்தின் எல்லா நிலைகளிலுமுள்ள தமிழ் மக்கள் அனைவருக்கும் உரியமூர்த்திகள்! கற்கோவில்களில் எழுந்தருளியுள்ள இந்த மூர்த்திகள், பல சொற்கோவில்களிலும் தமிழகமெங்கும் எழுந்தருளி இருக்கிறார்கள், நந்தியோடு சிவன், சிவையைக் குறிக்கிற மாடன், மாடத்தி, சுடலைமாடன், சுடலை முத்து, இசைக்கு ஆடும் பெருமான், இசைக்கு அப்பன், இசைக்கு அம்மை, புலம் ஆடன் புலமாடி போன்ற கிராமத்துப் பெயர்களைப் பாருங்கள்! இந்தப் பெயர்களைப்பற்றிய ஆய்வோடு, திருமூலர் பாடுகிற "தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும்" என்ற திருமந்திரத்தைப் (பா.1624) பார்க்க வேண்டும். அதோடு இந்த உரையிலே அங்கங்கே பேராசிரியர் 'தமிழ் முறை' என்றும் 'தமிழ் எழுத்துக்கள்' என்றும் சுட்டிக் காட்டுகிற எந்திர மந்திரக் குறிப்புக்களையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்! அப்படிச் செய்தால் பல தமிழ் உண்மைகள் வெளிச்சத்துக்கு வரும்! தமிழருடைய பச்சை அம்மன் (பா. 1376) போன்ற தேவதைகள் யார்? என்பதும் நன்கு பலனாகும்!

இன்றுரஷ்யா, ரூமேனியா, பல்கேரியா, செக்கோஸ்லோ வாகியா, யூகோஸ்லாவியா, போன்ற நாடுகளின் பல்கலைக் கழகங்களிலே 'ஸைகோட்ரானிக்ஸ்' என்னும் விஞ்ஞான அறிவியல் மிகமிக முன்னேறி வருகிறது. புதிய புதிய விஞ்ஞானக் கருவிகளைக் கொண்டு எழுத்தொலிகள், ஒலி வீச்சுக்கள், உள்ளத்தின் மந்திர ஒலிகள் ஆன்ம ஆற்றல்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பல இரகசியங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள், திருமந்திரம் கூறுகிற பல நுட்பங்களை, இந்த ஆராய்ச்சி, இக்காலத்து விஞ்ஞான மொழியிலே,

'அழுத்தந்திருத்தமாக உறுதிப்படுத்துகிறது! சித்தரின் மொழிகளை நம்பாதவர்கள். நம்புதற்கு வேண்டிய விஞ்ஞான அறிவு இல்லாத குறை அறிவாளர்கள் எல்லாம்' ரஷ்ய நூல்களைப் பார்த்து விட்டு திருமூலரிடம் வரவேண்டும். அப்படி வருவதற்குப் பேராசிரியர் அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்களின் இந்த உரை ஒரு கைவிளக்காக உதவும்!

தருமை ஆதீனம் இந்த அருமையான நூலை வெளியிட்டமைக்காக, மெய்ஞ்ஞான உலகும் விஞ்ஞான உலகும், இரண்டுமே, ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளன. சீலமும், புலமையும், கலையாற்றலும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இந்த முனிபுங்கவருக்கும் உரையாசிரியருக்கும் தமிழ் மக்களின் சார்பிலே நன்றிகூறி இந்த உயரிய நூலை உவகையுடன் வரவேற்கிறேன்!

உ

குருபாதம்

முதல் பதிப்பின் மதிப்புரை

டி.வி.வேங்கடராமன், இ.ஆ.ப.,
ஆணையர் மற்றும் செயலாளர், உள்துறை, சென்னை.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த திருமூல தேவ நாயனார் மிகச் சிறந்த யோகியாகவும், சித்தராகவும், ஞானியாகவும், ஆன்மீகத்தின் சிகரமாகவும் இறைவனை உணர்ந்தவராகவும் விளங்கியிருந்தார். சேக்கிழார் திருமூல நாயனாரை நான்மறை யோகிகளில் ஒருவர் எனப்புகழ்கின்றார். பல ஆண்டுகளாக யோக நிலையில் அமர்ந்து இறைவன் பெரும் கருணையால் உலகிற்கு அளித்த ஆகமப் பொருளை, ஒப்பற்ற தமிழ் வேதமாய் சற்றேறக் குறைய மூவாயிரம் மந்திரங்களில் திருமந்திர மாலையாகத் திருமூல நாயனார் நமக்கு அருளிச் செய்துள்ளார்.

"ஊனடம்பிற் பிறவி விடந் தீர்த்துலகத் தோர்உய்ய
ஞான முதல் நான்குமலர் நல்திருமந் திரமாலை"

- தி.12 திருமூல. புரா. பா. 26

என்பது சேக்கிழார் வாக்கு

"என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறே"

- தி.10 பா. 20

என்று திருமூலரே விளக்குகின்றார்.

2.திருமூலரின் திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறையாக வைக்கப் பட்டுள்ளது. திருமூலர் எந்தக் காலத்தவர் என்று ஆராய்ச்சியாளர் இன்னும் தெளிவான முடிவுக்கு வரவில்லை. கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண் டின் துவக்கத்தில் வாழ்ந்த சுந்தர மூர்த்தி நாயனார். "நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று குறிப்பிடுகின்றார் நாவுக்கரசரோ, ஞான சம்பந்தரோ திருமூல நாயனாரைப் பற்றிக் குறிப் பிடவில்லை. எனினும் தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த யோகிகள் சித்தர்கள்,போன்றவர்களுடைய சாதனைகளில் நம்பிக்கையும் பற்றும் கொண்ட பெரியவர்கள், திருமூல நாயனார் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வாழ்ந்தார் என்றும் மூவாயிரம்

ஆண்டுகளுக்கு மேல் யோக நிலையில் ஒரே உடலைப் பற்றி வாழ்ந்தவர் என்றும் கூறுவார்கள்.

3. வேத, ஆகம, சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாம் திரு மந்திரத்தில் "நீரினில் பால் போல்நிற்கின்ற நேர்மையைக்" காணலாம். பிறப்பு, இறப்பு, இவற்றின் நோக்கம், வாழ்வில் மக்கள் கடைப்பிக்க வேண்டிய நெறி, அறம், அன்பு, இறைவனை அடையச்சரியை, கிரியை, தவ, யோக, ஞானப்பாதைகள் இறை அனுபவம் இவற்றையெல்லாம் திருமூல நாயனார் முற்றிலும் உணர்ந்தவராய், அனுபூதியாய் எங்கும், எவ்வுலகிலும் காணப்படும் பரம்பொருளை, சிவத்தை, தம்முள் கண்டு தான் பெற்ற அனுபவத்தை, இன்பத்தை, பிறரும் பெற வேண்டிய கொள்கையுடையவராய்த் திருமந்திர மாலையாகிய நூலில் தனது ஆன்மீக அனுபவத்தைக் கடைந்துவடித்து நமக்கு அளிக்கின்றார்.

4. திருமூலர் சித்தருக்கு எல்லாம் தலைவர் ஆவார். முடிவான முடிவைக்கண்ட ஓர் தலைசிறந்த யோகி, அவர் கண்ட முடிவு சித்தி யாகும். இரவு, பகல், இறப்பு, பிறப்பு, இயற்கை, இயற்கையின் மாற்றங்கள், இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட உண்மையை உணர்ந்தவர் திருமூல நாயனார். அந்த உண்மை ஒன்றே. எல்லாம் ஒருவனே என்பதுதான் அந்த உண்மையாகும். இருவினைக்கும் அப்பால் நிற்கும் இறைவனே, ஓர்பேரின்ப நிலையை, அன்பின் வடிவை, படைத்தல், காத்தல் அழித்தல் அருளல் முதலிய இத்தகைய தொழில்களையெல்லாம் தேவர்கள புரிவதற்குக் காரணமான பரம் பொருளை, இப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாய், பிபஞ்சமான எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாய், எல்லாமுமாய் விளங்குகின்ற சிவத்தை மனதில் உணர்ந்து அவனின் தன்மையை விளக்கி அவனை அடைய இறைவனாலேயே வகுக்கப்பட்டுள்ள வழிகளை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டிய திருமந்திர மாலை, பரம்பொருளைத் தெரிந்து தெளிந்து கொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொரு அன்பருக்கும் மிகத்தேவையான சாதன நூலாகும்.

5. திருமூலர் வெறும் தத்துவவாதி மட்டுமல்ல. மற்ற சித்தரைப் போல சிவலோகத்தை "இங்கே" தரிசித்தவர். முதன்மைக் கடவுளுடைய விளக்கம் நாதமாகும். இந்த நாதத்தின் முடிவைத் தம்முள் உணர்ந்து மாசற்றதூய்மையான இன்பத்தில் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு அனுபவ நிலையில் இருப்பினும் திருமூலர் பாமர மக்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டடிய நெறியை, அறத்தைத் தெளிவுபட அழகு தமிழில் விளக்கும் பாங்கினை உணர்ந்து,

மகிழாதவர் இருக்க முடியாது.

6. ஐம்புலன்களினால் கிடைக்கக்கூடிய விஷயாதி அனுபவங்களில் மக்கள் மயங்கி நிற்கும்பொழுது அந்தச் சிற்றறிவினை "ஆமேவு பால் நீர் பிரிக்கின்ற அன்னம்போல்" பேரறிவிலிருந்து பிரித்துப் பிறவிக்குக் காரணமான கன்ம நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, தவயோகத் துள் புக்கு, தண்ணொளி பெற்று இறைவன் உலகெங்கும் தானான உண்மை நிலையினை விளக்கும் அரும் பெரும் சாதனம் திருமந்திர மாலையாகும்.

7. எல்லாச் சமயங்களும் உடல், உயிர், உலகம் இவற்றிற்கு அடிப்படையாக நிற்கும் பரம்பொருளையே காணமுயலுகின்றன. சிறு சிறு தத்துவங்களை முன்நிறுத்தி அவற்றையே தலையாயதாகக் கொண்டு மற்ற தத்துவங்களின் குறைகளைக் காணத் துடிக்கின்றன. தெளிந்த நிலைபெற்ற திருமூலர் எல்லாச் சமயங்களுக்கம் அடிப்படையான உண்மையை அகத்தே உணர்ந்து பிறருக்கு அறிவக்கும் நிலையினைக் காணும் பொழுது திருமந்திரமாலை "உண்மையிலும் உண்மை" என்கின்ற நிலையை மக்களுக்குத் தெளிவாக்குகின்றது என்பதை மறுக்கமுடியாது. திருமூலநாயனார் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

இத்தவம் அத்தவம் என்றிரு பேரிடும்
பித்தரைக் காணின் நகுமெங்கள் பேர்நந்தி
எத்தவ மாகிலென் எங்குப் பிறக்கிலென்
ஒத்துணர் வார்க் கொல்லை யூர்புகலாமே. -தி.10 பா.1548

8. மக்கள் அன்றாட வாழ்வில் உலகத்தோடு இணைந்து வாழ முற்படுகின்றார்கள் . அவ்வழியாக இன்பம் அடைய முயலுகின்றனர். இதில் வியப்பொன்றுமில்லை. உடலைப்பெற்ற சீவன் மக்கள் கூட்டத்துடன் ஒத்து வாழ்ந்து அதன் மூலமாகக் கிடைக்கப்பெறும் அனுபவங்களைப் பெற்றுத் தனது ஆன்மீக நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள முற்படுகின்றது. அவ்வாறு இல்லாவிடில் பிறப்பின் நோக்கம் நிறைவேறாது. ஆனாலும், அந்த நிலையில் என்றுமே இன்பத்தைத் தொடர்ந்து பெற்றிருக்க முடியாது. அதை அறிந்தும் மக்கள் "இச்சை யுளே வைப்பர் நச்சியே அண்ணலை நாடுகிலாரே" மனம் ஒரு பக்கம் இவையெல்லாம் தேவையற்றது என்கின்ற ஒன்றை அவ்வப்பொழுது கண்டாலும் வலுவான பாசத்தால் கட்டப்பட்ட நிலையில் பேரின் பத்தைப் பெறும் முயற்சிகளில் ஈடுபடத்தனது முழுவலுவினையும் செலுத்துவதில்லை. எனினும், எல்லையற்ற கருணைகொண்ட ஈசன்

எல்லா சீவராசிகளுக்கும் பேரின்பத்திற்கான வழிகளை வகுத்துக் காட்டுகின்றான். அருளினால் சீவனுக்குத் தகுந்த நேரம் கிட்டும் பொழுது உலக அனுபவங்களின் உண்மையான நிலை பட்டப்பகல் போலத் தெரிந்துவிடுகின்றது. மனச்சேட்டைகள் அடங்குகின்றன. பிறவித் துயரைக் கொடுக்கும் அறிவு மாறி அகத்தில் பேரொளி புலப்படத் தொடங்குகின்றது. வாழ்க்கையின் உண்மையான நோக்கம் அகக்கண்களுக்குப் பளிச்செனத் தோன்றுகின்றன. இதற்கான வழிகளையெல்லாம் திருமந்திர மாலை தெளிவுற விளக்குகின்றது.

9. திருமந்திர மாலை ஒன்பது தந்திரங்களாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. மூவாயிரம் மந்திரங்களைக் கொண்டது. பாயிரத்துடன் தொடங்கும் மந்திர மாலையில் முதல் தந்திரம் அறத்தைப் பற்றியும், அன்பைப் பற்றியும், உயிர் நிலையாமையைக் பற்றியும் நிலையான ஒன்றைப் பற்றியும் பேசுகிறது. இரண்டாம் தந்திரத்தில் இறைவனது இயல்புகளும் பெருமைகளும், இறைவனைச் சார்ந்த சீவர்களுடைய தன்மைகளும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாம் தந்திரம் யோகநெறிக்கான வழி வகைகளைக் காட்டுகின்றது. இந்த நூலில் நான்கு, ஐந்து , ஆறு தந்திரங்கள் விளக்கத்துடன் வெளிவருகின்றன. நான்காவது தந்திரத்தில் கிரியை முறையும், சக்கர வழிபாட்டு முறைகளும் காண்பிக்கப்படுகின்றன. ஐந்தாவது தந்திரத்தில் சமய நெறிகள் விளக்கப்படுகின்றன. சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், போன்ற பாதைகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆறாம் தந்திரத்தில் சிவகுரு நெறி விளக்கப்படுவது மட்டுமின்றி இறைவனே தக்கநேரத்தில் குருவாக வந்து தனது அருள் மழையினைப் பொழிகின்றான் என்பதனையும் திருமூலர் விளக்குகின்றார்.

10. இறைவன் அன்பிற்கு இருப்பிடம், வேற்றுமை என்னும் மாயைத் திரை அகன்ற நிலையில் இறையருள் பெற்றவனாக இருக்கும் சீவனிடத்தில் அன்பும், கருணையும், பாசமும், பரிவும் உருக்கமும் தயவும் தானாகவே தோன்றுகின்றன. இறைவனே அன்பெனும் பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது சீவராசிகளிடம் பேரன்பு செலுத்துவதன் மூலமாக இறைவனை அடையலாம் என்பது திருமூலர் நமக்குக் கற்பிக்கும் கல்வியாகும். அருளையும் அறத்தையும் இரண்டு அடிக்கற்களாக வைத்து வாழ்க்கையை நடத்துபவன் பெரும் பேற்றினை அடைவான். இறைவனுடைய அருளும் பெற்று விளங்குவான். இதுதான் உண்மையான ஆன்மீகம், இதில் சந்தேகமில்லை.

11. பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாழையடி வாழை யாக இந்த ஆன்மீகச் சாதனைகள் நம்முடைய நாட்டு மக்களிடையே

சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளாகப் பரப்பப் பட்டுள்ளன. அந்தக் கொள்கைகளையெல்லாம் விளக்கும் திருமூலதேவர் அளிக்கும் திருமந்திர மாலை ஒரு அறிவுப் பொக்கிஷம். ஆன்மீகக் களஞ்சியம், என்றும் வற்றாத பசுவிடமிருந்து நமக்குச் சொரிந்து கிடைக்கின்ற ஞானப்பால்; ஓர்விரிந்த ஆழ்ந்த அனுபவக் கடல். இந்த ஆழ்கடலில் கிடைக்கும நல்முத்துக்கள் ஏராளம். ஆழ்கடலில் மூழ்கி முத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஓர் மாலையாகக் கோத்து அம்மாலையைச் சூடிக்கொள்பவர்களுக்குச் சிவயோகமும், சிவபோகமும், சிவ ஞானமும் ஐயமறக் கிட்டும்.

12. திருமந்திரத்தில் சாத்திரப்பகுதிகளும், தோத்திரப் பகுதிகளம் நிரம்ப உள்ளன. நான்காம், ஐந்தாம், தந்திரங்களில் உள்ள மந்திர சரியை, கிரியை முறைகளை மேற்கொள்ள விரும்பும் அன்பர்கள் நன்குணர்ந்த குருவிடம் உபதேசம் பெற்று மேற்படி முறைகளைக் கையாளத் தொடங்குவது நலம். குருவன்றி வேறில்லை சிவனே சிவஞானியாக அமைகின்றான். "குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி" என்பது திருமூலருடையவாக்காகும். குருவின் அன்பைப் பெற்றவர்கள் இறைவனுடைய அருளைப் பெற்றவர்களாவார்கள். எல்லையில்லாப் பரம்பொருளை அடைந்து பேரின்பம் பெற விரும்பும் ஒருவர் குருவின் துணையுடன் அந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவது சாலச்சிறந்தது. இல்லையெனில் ஆட்டினுடைய கழுத்தில் காணப்படும் அதரைப்போல அந்த முயற்சி வீணாகலாம்

காட்டும் குறியும் கடந்தவர் காரணம்
ஏட்டின் புறத்தில் எழுதி வைத்தென்பயன்
கூட்டும் குருநந்தி கூட்டிடி னல்லது
ஆட்டின் கழுத்தில் அதர் கிடந்தற்றே. - தி.10 பா.2891

13. திருமந்திரத்தில சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கின்ற நான்கு பாதைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. சீவன் இவற்றில் ஒரு பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அவ்வழிச் செலவது அதனுடைய பக்குவ நிலையையும் இறைவ னுடைய அருளையும் பொறுத்ததாகும். அவ்வாறாயினும் பரம் பொருளை வழிபாடுசெய்து அவ்வழிபாட்டில் மனதை முழுமையாகச் செலுத்தி அதன் வாயிலாக இன்பம் பெற்று அந்த இன்பத்தைப் பயன்படுத்தி மேலும் தீவிர ஆன்ம சிந்தைனையில் மனதை ஈடுபடுத்துவது ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும். அக்கடமையை நிறைவேற்றி மேற்கண்ட வழிகளில் எந்த ஒரு வழியையும் கடைப் பிடித்து, தன்னை உயர்த்திக்கொள்வதில் தவறில்லை. திருமந்திரத்தில்

கடுமையான மந்திரப்பகுதிகளைக் கொண்டது நான்காவது தந்திரமாகும். மந்திரங்கள் மூலமாகவும் தீவிர சக்கர வழிபாட்டினாலும் சிவம், சக்தி என்கின்ற உண்மையை உணர்ந்து இறைவனை அடையலாம். இந்தச் சக்கர வழிபாட்டுப் பகுதிகளை ஒருவர் நன்கு புரிந்துகொண்டு அவற்றைப் பின்பற்றுவதற்கு குருவினுடைய உதவி தேவையாகும்.

14. திருமந்திரத்தில் நெஞ்சை அள்ளும் பல மந்திரங்களும் உண்டு. இறைவனை அனுபவிக்க, திருமூலர் இனிய தமிழில் எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் மந்திரங்களை அருளிச் செய்துள்ள அருமை படிப்பவர்களின் மனதைத் தொடும். பின்வரும் மந்திரத்தைப் பாருங்கள்.

இல்லனு மல்லன் உளனல்லன் எம்மிறை
கல்லது நெஞ்சம் பிறந்திடுங் காட்சியன்
தொல்லையன் தூயன் துளக்கிலன் தூய்மணி
சொல்லருஞ் சோதி தொடர்ந்துநின் றானே. - தி.10 பா. 2965

15. திருமூலருடைய மந்திர மொழிகள் இறைவாக்காகும். ஆன்மீக அனுபவத்திற்கு ஏணி போன்றவை் ஆணிப்பொன்மன்றில் ஆடும் திருக்கூத்தை அகக் காட்சியாக்கிப் பேரின்பத்தில் நம்மை ஆழ்த்தக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவை. இந்த மந்திர மொழிகளை முதலில் மெல்ல மெல்லப் படிக்க வேண்டும். பின்னர் ஒவ்வொரு மந்திரத்தைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். சில மந்திரங்கள் படிப்பதற்கும், புரிந்துகொள்வதற்கும் கடினமானவை. அவற்றைக்கண்டு பின் வாங்காமல் படித்துச் சிந்தித்து தெளியும் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபடவேண்டும். முயற்சி வீணாகாது. நம்முள் இருக்கும் அணையா விளக்கின் வெளிச்சம் நாளடைவில் பெரிதாகி நமது மன வெளியை நிரப்பி அருள் வெளியாக மாற்றிவிடும்.

“விளக்கினை ஏற்றி வெளியை அறிமின்
விளக்கினின் முன்னே வேதனை மாறும்” - தி.10 பா. 1794

என்கிறது திருமந்திரம். இந்த எல்லாம் அறிந்த அறிவினைக் கண்டவர் இறை நிலை அடைகின்றாரகள் என்பது திருமூலர் வாக்கு. இந்த உண்மையை உணர்ந்து ஆன்மீகப் பாதையில் பயணத்தை மேற்கொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் திருமந்திரமாலை ஒப்பற்ற வழித்துணையாகின்றது.

16. அருளையும் அன்பையும், கருணையையும் போதிக்கும் சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு, தருமை ஆதீனம் செய்துவரும் தொண்டுகள் கணக்கிடலங்கா. தருமை ஆதீனம் 25 ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக் குருமணிகள் அருளாட்சிக் காலத்தில் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையிலான திருமுறைகள் உரையுடன் வெளியிடப் பெற்றன. தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளின் அருளுடன் பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்தில் முதல் மூன்று தந்திரங்களும் வெளிவந்துள்ளன. இதுபோது அடுத்த மூன்று தந்திரங்கள் வெளிவருகின்றன. தமிழ் மக்கள் இந்த அரிய ஆன்மீகக் களஞ்சியங்களுக்குள் சென்று ஒப்பற்ற விருந்தினைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கித் தந்துள்ள குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுக்கு என்றென்றும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களுடைய ஆன்மீக முயற்சிகள் மேலும் வெற்றி பெற இந்த நூல்களை மக்கள் பயன்படுத்திக் கொள்வது தேவையானதாகும். பேராசிரியர் மகாவித்துவான் திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் இந்த நூலில் அளித்துள்ள ஆழ்ந்த, விரிந்த விளக்கவுரை சைவ சமயப் பெரும் கடலைப் பிழிந்து அதிலுள்ள சாரத்தை நமக்கு எடுத்துக் கொடுத்தது போலாகும். அவர்களுடைய முயற்சிக்கு ஆன்மீக உலகு என்றும் கடப்பாடுடையதாகும். மீதியுள்ள மூன்று தந்திரங்களையும் இதே போன்று விளக்க உரையுடன் பிரசுரிப்பதற்காக ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் கட்டளையிடவேண்டுமென்பது அன்பர்களுடைய வேண்டுகோளாகும்.

உ

திருமந்திர உரைமாட்சி

தருமை ஆதீனப் புலவர்
செஞ்சொற்கொண்டல், திருமுறை உரைமணி
முனைவர். **சொ. சிங்காரவேலன் எம்.ஏ.பிஎச்.டி.,**
மயிலாடுதுறை

தமிழ் ஆகமம்:

வடமொழியில் உள்ள சைவ ஆகமங்களின் பொருளைத் தமிழாற் கூறும் திருமந்திரம், பத்தாம் திருமுறையாக விளங்கும் ஞானப்பனுவல்; மந்திரங்களாகவே விளங்கும் அற்புதச்செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் மூவாயிரம் கொண்டது; சேக்கிழார், "தண்ணிலவார் சடையார்தாம்தந்த ஆகமப் பொருளை, மண்ணின் மிசைத் திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ் வகுப்ப" (தி.12 திருமூல. 23) என்றருளினார். "தமிழ் ஆகமம்" என இதனால் சிறப்பிக்கப் பெறும் நிலையும் இதற்குளதாயிற்று. "நம்பிரான் திருமூலர்" (தி.7 ப. 39 பா. 5) என்று சுந்தரரும் திருமூலரின் தலைமையைப் போற்றியருளினார்.

திருமுறை உரைகள்

தருமை ஆதீனம் 25 ஆவது குருமகா சந்நிதானமாக வீற்றிருந்த கயிலைக் குருமணி அவர்கள் திருமுறைகளுக்கு உரைவகுக்கும் பெருந் திட்டம் ஒன்றைத் தம் அருளாட்சிக் காலத்தில் வகுத்தார்கள். அவர்கள் அருளாணைப்படி முதல் திரமுறைக்கு மகாவித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்களும், இரண்டாம் திருமுறைக்கு முது பெரும் புலவர் முத்து, சு. மாணிக்க வாசக முதலியார் அவர்களும், மூன்றாம் திருமுறைக்கு முதுபெரும் புலவர் பண்டித அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்களும், நான்காம் திருமுறைக்கு முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்களும், ஐந்தாம் திருமுறைக்குக் குறிப்புரை, பொழிப்புரைகளாகத் திருநெறிச் செம்மல் வி.சா. குருசாமி தேசிகர் அவர்களும், அடியேனும் எழுதி நிறைவு பெற்றபின், ஆறாம் திருமுறை தொடங்கி இத்திருமந்திரம் வரை முதுபெரும் புலவர். சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் எழுதி நிறைவு செய்துள்ளார்கள். மேலும் பதினோராம் திருமுறைக்கும் இவர் உரை எழுதியுள்ளார்.

தொடர்ந்து அத்திருமுறை உரையும் ஆதீன வெளியீடாக அச்சேறிச் சைவ உலகிற்குக் கிடைக்க உள்ளது. தருமையாதீனம் 26 ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அருளாட்சி ஏற்ற பிறகு. தருமையாதீன முதற்குரவர் குருபூசை மலராக 10-06-1974 இல் (முதல் மூன்று தந்திரங்கள்) முதற் பகுதியாக வெளிவந்தது. முதற் குரவர் குருபூசை மலராக 11-05-1984இல் (அடுத்த மூன்று தந்திரங்கள்) இரண்டாம் பகுதியாக வெளிவந்தது. அனைத்துலக முதல் சைவசித்தாந்தக் கருத்தரங்க விழாவில் இப்பகுதி வெளியிடப்பெற்றது. முதற்குரவர் குருபூசை மலராகவே 05-06-88 இல் (எஞ்சிய மூன்று தந்திரங்கள்) மூன்றாம் பகுதியாக மலர்ந்து ஆவணி மூல விழாவில் 13-09-94 இல் ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமான் திருவடி மலர்களில் அணிவிக்கப்பெற்று வெளிவந்து நிறைவு பெற்றுள்ளது.

திருமந்திர உரை:

முதற்பதிப்பு, முறையே 835, 639, 1344 (மொத்தம் 2818) பக்கங்களில், நிறைவு பெற்றுள்ள திருமந்திரப் பேருரை (தெளிவுரையும் குறிப்புரையும் ஆகிய இரண்டு நிலைகளில்) ஒரு மாபாடியமாகவே கருதத் தக்க ஞானப் பேழையாகத் திகழ்கின்றது.

ஆழ்ந்த சித்தாந்தப் புலமையும், சைவ மெய்ந்நூல்களாகிய ஞானக் கருவூலங்களில் உள் நுழைந்து திருவருளில் தோய்ந்து அதனைத் தமிழ் உரைநடையாக விரித்துரைக்கும் திறனும், சிவஞான முனிவர் போன்ற அருளாளர்களின் வழி நின்று குருபக்தி, சிவபக்திகளில் சிறந்து விளங்கும் செப்பமும், பிறர் வியந்து உரைக்கத்தெளிந்த தமிழில் திருமந்திரப் பொருளை வழங்கும் நுட்பமும், கொண்ட கருத்தை இனிதுணர்த்தும் பேராற்றலும் பெற்ற உரைவேந்தர் மகாவித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் திருமந்திரப் பேருரையை 'ஞானவேள்வி' யாகவே நிறைவு செய்த செம்மாப்புடன் திகழ்கின்றார்கள்.

குறிப்பிட்டு மகிழவேண்டிய பிறிதும் ஒரு சிறப்பு. 26 ஆவது குருமணி அவர்கள், முதலியார் அவர்களின் திருமந்திர உரைப் பணியைத் தொடங்கவும், நிறைவுசெய்யவும் தக்க அருளாசி வழங்கிப் பெருநிறைவு கொண்டு, "மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்திடும்" அருள்வாகை சூடி நிற்கின்றார்கள். மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட இஞ்ஞானப்பனுவலும், ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பக்கங்களைக் கொண்டதாகவே மலர்ந்துள்ள பொருத்தத்தை எண்ணி

வியக்க வேண்டியுள்ளது. இந்தப் பேருரைப் பகுதிகளைச் சொற் பொருள் நிலையிலும், தெளிவுரை: நிலையிலும், ஒப்பீட்டாய்வு நிலையிலும், ஆகப் பல்வேறு நிலைகளிலும் நின்று விளக்கப் பெருந்திறனும், பெருங்காலமும் வேண்டும். ஆயினும் அதனை எதிர்கால ஆய்வாளர்க்கு விடுத்து, உரைத்திறன் பற்றிய அறிமுகமாகவே இம்மாட்சி அமைகின்றது.

தேர்ந்த திறனாய்வாளர்:

"கவிஞனின் தனிச்சிறப்பைத் தான் முதலில் அறிந்து கொள்வதும், அத்தனிச் சிறப்பைத் தனியே பிரித்துக் காண்பதும், பிரித்ததை வகைப்படுத்திக் காண்பதும் ஆகிய மூன்று கடமைகளைத் திறனாய்வாளன் மேற்கொள்கின்றான்" என்பர் இக்கால இலக்கிய ஆய்வறிஞர்[1]. திரு. சி. அருணைவடிவேலன் அவர்களின் தெளிவுரை, குறிப்புரைகளைப் பார்க்கும் போது, இக்கருத்துக்கு விளக்கமாகவே அவை இருத்தலை உணர்ந்தேன். முன்னும் பின்னுமாகச் சொற்றொடர்கள் மாறி நிற்கும் திருமந்திரப் பாடல்களின் தெளிவான பொருளை உணர வேண்டுமாயின், இவ்வுரைப் பகுதிகளின் துணையின்றி இயலாது என்று கூறலாம். தாம் தெளிவாகச் சொற்பொருளை உணர்ந்து தோய்ந்து, பின் அதனைக் கண்டு, அதனைக் காட்டும் நிலையில் ஏனைய மெய்ந்நூற் பொருளை ஒப்பிட்டு விளக்கும் சிறந்த திறனாய்வாகவே, இவ்வுரை முற்றும் திகழ்கின்றது. இந்த உரைமாட்சி, இத்திறனாய்வு நெறியில் ஈடுபட்ட அறிமுக அளவே ஆகும்.

பல்வேறு உரைகளுக்குப் பிறகு தோன்றி, ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பக்க அளவில் விரிந்து நிற்கும் இம்மாபாடிய மாட்சிகள் தொடர்ந்த ஆய்வுக்கு அடிப்படை ஆவன என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஓர் ஆண்டிற்கு ஒருமுறை, சிவஞானத்தில் தோய்ந்து இன்புறு நிலையில் இருந்து விடுபட்டு ஒரு திருமந்திரத் திருப்பாட்டை அருளினர் திருமூலர் என்பர். உள்ளத்து அள்ளூறிய பேரின்ப மெய்யுணர்வு வெளிப்பாடாக ஒவ்வொரு திருப்பாட்டையும் உணர்கின்றோம்.

நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்
வான்பற்றிநின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின்

[1] "To fell the virtue of the poet or the painter to disengage it, to set it forth - these are three stages of the critic's duty" **Walter Pater**, introduction to the study of Literature. p268.

ஊன்பற்றிநின்ற உணர்வுறு மந்திரம்
தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந்தானே. - தி.10 பா.24

என்பதும் இதற்கு ஆதாரமாக நிற்கின்றது அன்றோ?

கவிதை என்பது விழுமிய - பேரின்ப நிலைகளில் ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தின் பதிவுதான்"[2] என்று பொது நிலையில் இக்கால இலக்கியலார் கூறுவது திருமந்திரக் கவிதை வெளிப் பாட்டினை விளக்குவதாகவே அமைகின்றது எனலாம்.

முதுபெரும்புலவர் திரு. சி. அ. அவர்கள், தம் ஆழ்ந்த பக்தியும் புலமையும் கொண்டு ஒவ்வொரு திருமந்திரத்துள்ளும் தோய்கின்றார்; அந்தத் தோய்வைச் சொற்களில் வடிக்கின்றார். அதனால், ஒவ்வொரு திருமந்திரத் திருப்பாட்டும் தன்னிறைவு பெற்ற உரை வடிவம் பெற்று ஒளிவிடுகின்றது.

நுண்பொருள்கள்

முதல் தொகுதியில் அமைந்த முதல் மூன்று தந்திர உரைப்பகுதிகளில் இனி ஆழ்ந்து இன்புறுவோம்.

அ. முதல் தொகுதி:

விநாயகர் வணக்கம் கூறும், "ஐந்து கரத்தனை" எனத் தொடங்கும் திருப்பாட்டு, "பிற்காலத்து இந்நூலை ஓதுவோர் தாம் முதற்கண் ஓதுதற்குச் செய்து கொண்டது என்க" என உரைக்கும் போதே மெய்ம்மை காணுதலில் துணிவு மிக்க இவர்தம் கோட்பாடு விளங்கும். "இந்நூலின் தொடக்கப் பாடல், "ஒன்றவன்றானே" என்னும் பாடலே" என்று நிலை நாட்டிப் புகுகின்றார். "உரையைத் தம் கல்வி, கேள்வி, ஆய்வு, நுண்ணுணர்வு என்பவற்றின் பயனாக" எழுதியுள்ளார் திரு. சி. அருணைவடிவேலன் என்று திரு. க. வச்சிரவேலு முதலியார் பாராட்டுவது (திருமந்திரம் 1974 - முன்னுரை) மெய்யே என உரைப்பகுதி ஒவ்வொன்றும் தெளிவாக்குகின்றது.

முதல் திருப்பாட்டு உரை கடவுள் வாழ்த்து என்னும் அதிகாரத்தது; ஒருபாட்டு ஓர் அதிகாரமாதலில் தவறில்லை (பா.1 உரை) என்பது நுட்பமானது

---

[2] "poetry is the record of the best and happiest moments of the happiest and best minds" - Shelly, *A Defence of poetry,* (1911) P.50 - 51]

பிற்கால நூலின்வழிக் கலிவிருத்தம் ஆகவும், தொல் காப்பியத்தின்படித் தரவுக் கொச்சகக்கலிப்பா ஆகவும் திருமந்திர யாப்பு விளங்குதலைச் சுட்டித் தொடங்குகின்றனர். (பா 1 உரை) மெய்கண்டாரது தோற்றம் நாயனார்க்குப் பன்னூ றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டது என்பதைப் பலரும் அறிவர் என்பது ஓர் இன்றியமையாத காலக்குறிப்பு. (பா.9 உரை)

"பயனறிந்தவ்வழி" என்ற 90 ஆம் திருப்பாடல் உரை சிறந்த மெய்ந்நூற் பொருளைத் தெளிவு படுத்துகின்ற பகுதிகளுள் ஒன்று. (பா. 90-91 உரை) 102 ஆம் திருப்பாடல் முதல் 107 ஆம் பாடல் வரை உள்ள உரை, சைவ ஆகமத் தெளிவு காட்டும் கருத்துப்பேழையாகவே திகழ்கின்றது. (பா.102 - 107 உரை)

வடமொழி, தமிழ்மொழி ஆகிய இருமொழிகளையும் ஒப்பநாடும் தகவுடைமை நம் திருமூலர்வழியே நம் உரையாசிரியர்க்கும் உடைமையாயிற்று:

"ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொலிக்
காரிகையார்க்குக் கருணை செய்தானே" - தி. 10 பா. 109

என்ற உரைப்பகுதி கண்டு இன்புறுக. "பல தலைப்பட்ட உணர்வுடையராய்ப் பரந்து சென்று ஆராயும் உலகர்பொருட்டு ஆரிய மொழியும், அவ்வாறன்றி ஒருதலைப்பட அமைந்த உணர்வுடையராய் ஒழுக்கத்தில் நின்று பயன்பெற விரும்பும் நல்லோர் பொருட்டுத் தமிழ் மொழியும் ஆக இருமொழியை இறைவன் சொல்லியருளினான். இவ்வாறு இவ்விருமொழியையும் ஒப்பக் கொண்டதன்றி ஒன்றை உயர்ந்ததாகவும், மற்றொன்றைத் தாழ்ந்ததாகவும் ஆன்றோர் கொண்டிலர் என்பது இதனால் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும் சிலர் இவற்றுள் ஒன்றைப்பற்றி மற்றொன்றனை இகழ்வர். அவர் இதுமுதல் மூன்று மந்திரங்களை நாயனார் வாக்கல்ல என விக்கிச் செல்வர்; அவர் "தமிழ்ச்சொலும் வடசொலும் தாணிழற் சேர" (தி.1 ப. 77 பா.4) "ஆரியன் கண்டாய் தமிழ்ன் கண்டாய்" (தி. 6 ப.23 பா.5) என்றாற்போல்வனவற்றையும் அவ்வாறு விலக்கிப் போவர் போலும் (பா.109 உரை) என்ற பகுதி இனியது; திருமந்திரப் பதிப்பாசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள் பலருக்கும் உண்மை உணர்த்துவது.

வேதம், ஆகமம், உபநிடதம் ஆகிய வடமொழி நூல்களிற்

கூறப்பட்ட பொருளை ஆங்காங்கு ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக்காட்டும் திறம் உடையார் உரையாசிரியர் என்பதனை இவ்வுரைப் பகுதிகள் முழுதும் உற்று நோக்குவோர் இனிது உணரலாம்.

'மிக நினைத்தல்' என்பதற்குரிய விளக்கம் (பா.181 உரை); 'எண்ணுறும் முப்பதில் ஈர்ந்தொழிந்தாரே' என்பதற்குரிய விளக்கம் (பா. 183 உரை); வேங்கடம் சிவதலமே என்று விளக்குதல் (பா.189 உரை); 'நல்குரவின் கொடுமை' பற்றிய தெளிவுரை (பா. 208 உரை); 'அவ்வழி தூர்த்தல்' என்பதற்கான விளக்கம் (பா.210 உரை); 'ஆகுதி வேட்கும் அருமறை அந்தணர்' (பா.214 உரை) என்ற உரைப்பகுதி; 'வேள்விகளின் வகைகள் பலவும் வகுத்துக் கூறி அவற்றுட் சிறந்தது சைவ வேள்வியே' என்று முடித்த தெளிவு (பா. 214 உரை) 'பிரமஞானம் இல்லாதோர் வேடமாத்திரத்தால் பிராமணர் ஆகார்' என்று தெளிவு படுத்தி, "கோலும் புல்லும் ஒரு கையிற் கூர்ச்சமும்" என்று அப்பரடிகள் திருவாக்கை விளக்கிய பாங்கு (பா. 229 உரை) 'அந்தணர் பற்றிய அழகிய விளக்கம்' (பா.233-234 உரை); 'கால்கொண்டு கட்டிக் கனல் கொண்டு மேலேற்றிப்பால் கொண்டு சோமன் முகம்பற்றி' என்பதற்குப் பிற உரைகளின் பொருந்தாமை காட்டி மெய்யுரை காட்டிய தெளிவு (பா. 245 உரை); 'அற்று நின்றார் உண்ணும் ஊணே அறன்' என்பதனைத் 'தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்திரைப் பெருங்கடல்' எனத்தொடங்கும் புறப்பாட்டுப் பகுதியை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிய விருப்பம், (பா. 252 உரை) 'உற்றுநின்றாரொடும் அத்தகு சோதியை' எனத்தொடங்கும் பாட்டில், 'பயன் வேண்டுவார் சித்தராகலின் அவரையே எடுத்து ஓதினார்' என்று தெளிவுறுத்தி, 'அற்றவர்க்கு அற்ற சிவன்' (*சிவஞான சித்தி சூ. 10.1*) என்பதனை இனிது உணர்த்தி முடித்த பகுதி. (பா.283 உரை) "கோயில் சுடுகாடு என்ற உண்மையை விளக்கி, திருக்கோயில் பலவும் பெரியாரை அடக்கம் செய்த சமாதிகள் என்பதே பொருள் எனக்குழறி வழிவாரை மறுத்த பகுதி (பா. 321 உரை); வாம மார்க்கத்தினர் கள்ளுண்டு களித்தலைக் கண்டித்துச் சைவத்திற்கும் உண்மை வைதிகத்திற்கும் கள்ளுண்டலோடு சிறிதும் இயைபில்லாமை அறிக' என்று அறிவுறுத்தும் திறன் (பா. 325 - 326 உரை); கள்ளுண்பவர் அறிவழிதலின் இறந்தாரோடு ஒப்பர் என்பதனைக் (குறள். 926) காட்டி நிறுவிய பதசாரப்பகுதி (பா. 325 உரை) நினைவில் இருத்தற்குரியவை.

இரண்டாம் தந்திரத்தைப் புராண தந்திரம் என்று காட்டிப் புராண வரலாறுகளை இனிது விளக்கி அவற்றின் மெய்மையை விளக்கும் பகுதிகள் முற்றும் (பா. 333 - 366 உரை) இனிது உணர்தற்குரியவை. "புராண வரலாறுகள் பலவும், உண்மை நிகழ்ச்சியை மருட்கைச்

சுவைபடப் பெரிதும் புனைந்துரைப்பனவும், உண்மைக் கருத்துக்களை உருவகமாக்கி உரைப்பனவும் என இருதிறப்படும்; காலப்பழமையால் அவ் இருவேறு திறத்துள் இஃது இத்திறத்தது எனப் பகுத்துணர்தல் அரிது" என்று பகுதி நுண்ணுணர்வு தோன்றத் தெளிவு காட்டியது. (பா.333 உரை) படைப்புத் தொடக்கம் (பா. 378 உரை) படைப்புத் தொடர்ச்சி (பா. 378 - 382 உரை) விளக்கங்கள் சைவ சித்தாந்தச் சாத்திரப் பிழிவுகள். திருக்கோயிற் குற்றம்பற்றிய திருமந்திரப் பாக்களின் விளக்கப்பகுதிகள் (பா. 507 - 511 உரை) உணர்தற்குரியவை. ஐவகைப் பார்ப்பார் இவரெனக் காட்டி, ஆதிசைவப் பார்ப்பாரே தலைவர் எனச்சுட்டி, 'உண்மைப் பார்ப்பார்' என அவரையே வைத்து ஏனை நால்வரையும் ('மகாசைவப் பார்ப்பார்', வைதிக சைவப்பார்ப்பார், கொடுநெறிப்பார்ப்பார், ஒழுக்கமில் பார்ப்பார்) நாயனார் பேர்கொண்ட பார்ப்பாராக ஓதினார் - என்று விளக்கும் பகுதி (பா. 511 உரை) மிக்க நுட்பமானது. இத்திருமந்திர உரைப்பகுதியை நோக்கினால், இதுவரை பிறர் யாரும் இப்பொருளைத் தெளிவுற இதுபோல் வரைந்திலர் என்ற முடிவிற்கே வரவேண்டியுள்ளது.

"இனி யாருளரோ நின் முன்னும் இல்லை" என்ற பதிற்றுப் பத்துப் புலவனின் அடியையே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. 'அதோ முகதரிசனம்' பற்றிய விளக்கப் பகுதி (பா. 513 உரை) பல்வேறு உண்மைகளை விளக்கும் கருவூலமாகவே அமைந்துள்ளது. மூன்றாம் தந்திரத்தில், பிரத்தியாகாரப் பகுதி உரை (பா. 573 - 574 உரை) வடமொழி எழுத்துக்களின் ஒலி, வரிவடிவ இயல்புகளை விளக்குவது. (பா. 575 உரை) ஆறாதாரங்களின் வைத்துத் தியானிக்கும் வடமொழி எழுத்துக்களைத் தெளிவுற உணர்த்தியுள்ளார் இப்பகுதியில், யோகத்திற் சிறந்ததாகிய பிராண வாயுவின சிறப்புக் கூறுமுகத்தால் பிராணாயாமம் அதற்கு மேல் உள்ள யோகங்கட்கு இன்றியமையாமை காட்டித் தச வாயுக்களின் இயல்பும் உணர்த்திய பகுதி (பா. 583 உரை) அழகியது.

'சிவபெருமான் முத்தியைக் கொடுப்பவன் என்பது எங்கும் எடுத்துச் சொல்லப் படுதற்குக் கருத்து, முத்தியை அவனன்றிக் கொடுப்பவர் பிறர் இல்லை' என்பதே என விளக்கிய தெளிவு (பா. 521 உரை) நினைவில் இருத்துதற்குரியது. 'தண்டா பூலிகா நியாயம்' என்ற நியாயம் இன்னதென விளக்கி, சிவபிரான் இகபர நலங்களையும் அருள்வான் என்று நிறுவி, திருமுறைகளில் வரும் சான்றோர் திருவாக்குகளின் பொருள் இதுவே என்று முடித்ததை மறக்க இயலாது.

"ஈசனடியார் இதயம் கலங்கிட" என்ற திருப்பாடல் (பா. 528) உரையில், ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள் வரலாற்றில் ஒரு நுட்பமான பொருளைச் சான்று காட்டி விளக்குகின்றார். (பா. 528 உரை) மாகேசுவர நிந்தையால் வரும் கேடு பற்றிய இவ்விளக்கம் உணர்தற் குரியது. மாகேசுவரர் பொறையுடைமையை அப்பர் அடிகள் வரலாற்றைச் சுட்டியும் விளக்கினர்; (பா.531 உரை) 'உடம்பில் உள்ள நாடிகள் எழுபத்தீராயிரம்; என்பது யோக நூல் துணிவு. அவற்றுள் ஐந்நூறு சிறந்தன. அவற்றுள்ளும் சிறந்தன பத்து, அவை முன்னே (562) சொல்லப்பட்டது. அவற்றுள்ளும் சிப்புடையன மூன்று; அவை இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்பன என்ற உரைப்பகுதி (பா. 678 உரை) திருவருட் சிறப்பில் காணப்படுகின்றது; தெளிவு காட்டுவது. "இயல்பான மூச்சுக்கணக்கு ஒரு விநாடிக்கு ஆறு ஆக ஒரு நாளைக்கு இருபத்தாறாயிரத்து அறுநூறு; (60×60×60) மூச்சுக் கணக்கில் இயங்கி உடலை நிலைப்பிக்கின்ற பிராண வாயு, ஒவ்வொறு மூச்சிலும் நாற்பதில் ஒரு கூறு தனது ஆற்றல் கெடுகின்றது என்பதை இருபத் தோராயிரத்து அறுநூற்றில் ஐந்நூற்று நாற்பது மாய்கின்றன என்றார். எனவே மக்களது வாழ்நாள் அளவு என்னும் பொதுக்கட்டளை தொண்ணூற்றேழரை யாண்டாகவே முடியும் என்பது கூறினா ராயிற்று" என்ற உரைப்பகுதி, 684 ஆம் திருமந்திரத்தின் நுண் பொருளை இனிது விளக்குகின்றது. "பிறர்க்கு வாழ்நாளை வரையறுக்கின்ற திருவருள் சிவயோகியர்க்கு அதனை மிகுவிக்கின்றது' (பா. 685 உரை) என்ற உரைக்குறிப்பு திருமூல நாயனாரது நீண்ட வாழ்நாட் காரணத்தைச் சுட்டுவதாக அமைகின்றது.

'கலைநிலை என்ற பகுதி மந்திரயோகம் பற்றியது என்று விளக்கப் புகுந்து, பிராசாதயோகம் பற்றிய விளக்கத்தைச் சிவ ஞான பாடிய அடிப்படையில் (சூ. 4 அதி 1)' தெளிவுபடுத்தியுள்ள திறம் இனியது. (பா. 696 உரை).

"வண்ணான் ஒலிக்கும் சதுரப் பலகை" (பா. 784) என்ற திருப்பாடற்கு எழுதும் உரை யோகநிலையுடன் அந்த உருவகத்தை இனிது பொருத்திக் திட்ப நுட்பமாகத் திகழ்கின்றது. (பா. 784 உரை) ஒட்டணி அமைந்த திருப்பாட்டுக்களின் பொருளை மிக அரிதின் உணர்ந்து உணர்த்தியுள்ளார். (பா. 832 உரை) "சூரிய சந்திரர்களை முறையே ஆண்மையும் பெண்மையும் உடையவராகக் கூறுதல் மரபாயிருக்க, இங்குச் சூரியகலை சந்திரகலைகளை மாறிக்கூறியது என்னை யெனின், சந்திரகலையே சந்திர மண்டல ஆற்றலை மிகுவித்தல் பற்றி" (பா. 848 உரை) என்ற உரைப்பகுதி, நுட்பமான

ஒவ்வொரு பொருளையும் விடாது விளக்கிச் செல்லும் இயல்பினர் என்பதனை உணர்த்தும்.

ஆ. இரண்டாம் தொகுதி

திருமந்திர இரண்டாம் தொகுதியில் (1984 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு) உள்ள உரைப் பகுதிகளை இனி உற்றுநோக்கி அவற்றின் பொருள் நலம் துய்த்து இன்புறுவோம்.

நான்காம் தந்திரத்துள் கிரியை கூறுவாராய் அதனை மந்திரயந்திர வடிவினதாகக் கூறுதலை விளக்கிச் செல்கின்றது இப்பகுதி. முதற்கண் அசபை "ஓர் எழுத்து என்பது ஓகாரத்தைக் குறித்தல் மந்திர நூல் மரவு" (பா. 867 உரை) மொழிகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் போல சொற்கு உறுப்பாய் நின்று பொருளை விளக்காமையால் இதனை ஊமை எழுத்து என்பர்" (பா. 867 உரை) "தராதர மூலை" (பா. 873) என்ற திருப்பாட்டில், "மூலாதாரத்தை மூலை என மறைபொருளாகக் கூறுதல் சித்தர் முறை ; அதுபற்றி, "மூலை இருந்தாரை" (*திருவுந்தி - 12*) என்பதையும் காட்டி விளக்கிய திறம் ஓர்க். (பா. 873 உரை) "மந்திரங்கள் அனைத்தும் எழுவகை இறுதியை உடையனவாம் அவை நம் ஸ்வதா; ஸ்வாஹா; வஷட்; வெள்ஷட் பட்; ஹீம் என்பன" என விளக்கிய பகுதி காண்க. (பா. 882 உரை) நான்காம் தந்திர முழுமையும் சக்கரங்கள் பலவற்றால் மந்திரப்பொருளை உணர்த்தும் முறைமை தெளிவிக்கப்பட்டுள்ளது. (பா. 974 - 985 , 1238,1246,1247 உரை)

"உடையாள் உன்றன்" என்ற திருவாசகப் பொருள் நலம் விளக்குவாராய், இம்மகாகாரணப் பஞ்சாக்கரத்தின் மேலும், மூன்றெழுத்தாய் நின்று அடுக்கி வரும் காரண பஞ்சாக்கரத்தின் மேலும் நோக்குடையன என்றல் மரபு" (பா. 1071 உரை) என்றெழுதுதல் நுட்பமானது; உணர்தற்குரியது.

"சிவம் சக்தி இவர்களிடையே சொல்லப்படும் நாயக நாயகித் தன்மை குணமும் குணியுமாய் நிற்கும். அதனை விளக்கும அத்துணையதே யல்லது முழுவதுமாகின்ற உண்மையியல்பு அன்று" என்பதும், 'அதனால் அத்தன்மைக் கேற்ப அவர்கள் கொள்ளும் கோலம் அவர்களது பொதுவியல்பேயாம்' என்பதும் குறிப்பு மொழியாற் கூறப்பட்டன". என்று எழுதியதுடன் அமையாது, "இதுபற்றியன்றே ஞானசம்பந்தரும் இறைவனை" ஒருமை பெண்மை உடையனாக"முன்னரே கண்டு வைத்திருந்தும் வையைக்

கரையில் பாண்டியன் கேட்க அருளிச்செய்த திருப்பாசுரத் தொகையில், "எந்தையாரவர் எவ்வகையார் கொலோ" (தி.3 ப. 54 பா.3) என்றருளிச் செய்தார்" - என முடிக்கும் உரைப்குதி திருவருள் பெற்றியின் அருமையை உணர்த்திப் பலர்க்கும் அமைதி காட்டுவது அன்றோ? (பா.1141 உரை).

"சக்தியை நவாக்கரியோடு கூடிய அஞ்செழுத்து மந்திரத்தான் வழிபடின் மருள்நிலை நீங்க அருள்நிலையைப் பெறலாம்' என்று (பா. 1185) கருத்துரை எழுதித் தெளிவு படுத்துவர். (பா. 1185 உரை).

ஐந்தாம் தந்திரத்தில்: "தத்துவ ஞானத்தை விரும்புவது சுத்த சைவம் என்றதாம்: ஆகவே சிவஞான பாடியம் முதலியவற்றில் சுத்தசைவம் என்னும் பெயரால் குறிக்கப்படும் சுத்த சைவம் அன்று இது என்பது விளங்கும்" என்றபகுதி (பா. 1402 உரை) உண்மை உணர்த்துவது. 'சித்தாந்த சைவமே இங்குக் குறிக்கப்பட்ட சுத்தசைவம்' என்றுணர்த்துவதும் காண்க. (பா. 1403 உரை) "சைவாகம நெறிகளின் வழி ஒழுகி, அதனான் பதமுத்தி, பரமுத்திகளை அடைவதே சித்தாந்த சைவம் என்றதாயிற்று" என 1403 ஆம் திருப்பாடல் பொருளைத் தெளிவுபடுத்திய திறம் உணர்தற்பாலது.

'சரியையில் நிற்போர் பத்தியை உடைய பத்தர் என்றும், கிரியையில் நிற்போர் அணுக்கத் தொண்டு செய்யும் அத்தகுதியை உடைய தொண்டர் என்றும், இயமம் முதலிய யோக நிலையில் நிற்போர் சாதகர் என்றும், ஞானத்தில் நிற்போர் சித்தர் என்றும் பெயர் பெறுவர்: இவருள் முதல் இருவரும் திருவேடத்தைத் தவிராது பூண்பர்' (பா. 1428) என்ற உரையில் உள்ள தெளிவு பாடற் பொருளை உள்ளத்தில் இனிது பதிவிக்கின்றது.

"சிறுகால் - இளமைக் காலம்" என்று குறித்துத் திருஞான சம்பந்தர். சண்டேசர் ஆகியோரை எடுத்துக்காட்டும் உரை (பா. 1477 உரை) "முன்னடைந்தான் சம்பந்தன்" என்பதனாலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது கண்டு இன்புறுக. இவ்வாறே, "சைவம் என்னும் சொல்லின் பொருள் சிவனுடன் தொடர்புற்று நிற்றல்" என இரத்தினச் சுருக்கமாக வரைந்தனர். (பா. 1492 உரை). "இருட்டறை மூலை" (பா. 1494) என்ற திருப்பாடலின் பொருள் ஒட்டணி எனக்குறித்து அதனை இனிது தெளிவு படுத்தினர். (பா. 1494 உரை) 'புறச்சமய தூடணம்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த திருமந்திர உரைப் பகுதிகள் அப்பகுதியின் பொருட்சிக்கலைப் போக்கி உணரப் பெருந் துணையாயுள்ளன எனலாம். (பா. 1510 - 1528 உரை).

ஆறாந் தந்திரத்தில் திருவாசகம், (தி.8 திருவம்மானை, 11) திருக் களிற்றுப் படியார் (69-73) ஆகியவற்றைச் சுட்டி 1556 ஆவது திருப்பாடற் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துகின்றனர். (பா. 1556 உரை) 'துறவு' அகத்துறவே அன்றிப்புறத் துறவாகாமை அறிக என்ற உரைப்பகுதி (பா. 1595 உரை) படிப்போர்க்குளதாகும் ஐயத்தை நீக்கிச் செல்கின்றது.

"மெய்த்தவம்" (பா. 1619) என்பது நட்பு அல்லாத கூட்டத்தினை நட்பு என்றதுபோல (குறள்) மெய்த்தவம் அல்லாத தவத்தினை நகை உள்ளுறுத்துக் கூறியது என்பது உண்மை உணர்த்தல். (பா. 1619 உரை)

"தமிழ்மண்டலம்" (பா. 1624), என்ற திருப்பாடல் உரையில், "சேரமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டி மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என்னும் தமிழ் வழங்கும் மண்டலம் ஐந்து என்று விரித்து, "வான்புகழ்மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின் (தொல்காப்பியம் செய்.79) என்பது முதலிய பண்டை நிலைக்குப்பின் நாயனார் காலத்தில் தமிழ் மண்டலம் ஐந்தாயிற்று என்க" என்று எழுவது கால ஆய்வை ஒட்டிய இனிய குறிப்பு.

"நூலும் சிகையும் உணரார் நின்மூடர்கள்" (பா. 1644) என்ற திருப்பாடற்கு அமைந்த உரை, நூல், சிகை, என்பவற்றின் உண்மைப் பொருளை விளக்குகின்றது. 'திருநீறாவது இறைவன் திருவருளே' என்று நிறுவியுள்ள திறம் உணரத்தக்கது. "பிறப்பால் உயர்ந்தோர் எனப்படுகின்ற அந்தணர் ஆயினும் அவர் உயர்வு எய்துதல் திருநீற்றாலே" என்ற உண்மை நிறுவப்பட்ட திறமும் காண்க. (பா. 1644 உரை)

பாடங்களை மறுக்கும்போது 'அன்று' என்று பொதுப்படக் கூறும் இயல்பும், இடப்பெயர்ச்சி, இடைச்செருகல் ஆகியவற்றைத் தெளிவுறுத்தும் பண்பும், மந்திரச் சக்கரங்களை அழகுற வரைந்து உணர்த்தும் திறமும், திருவாசகத் தேவாரத் திருமுறைச் சாத்திரப் பகுதிகளை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டும் நலமும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை ஒட்டி இலக்கண அமைதியைப் புலப்படுத்தும் பாங்கம் இந்த இரண்டு தந்திரங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இ. மூன்றாம் தொகுதி:

மூன்றாம் தொகுதியாக 1994இல் மலர்ந்துள்ள ஏழு, எட்டு, ஒன்பாதாம் தந்திரங்களுக்கு திரு. சி. அருணைவடிவேலனார்

வரைந்துள்ள உரைப்பகுதியின் சில நுண்பொருள்களை இனி நுகர்ந்து இன்புறுவோம்.

'அண்டலிங்கம்' பகுதிக்கமைந்த உரைப்பகுதியில் பிண்டமும் இலிங்கமாதற்கு ஐயம் இன்று: (பா. 1692 உரை) 'அது என்ற வேதாந்த மகா வாக்கியத்தில் உள்ள தற்பாதத்தின் பொருள்' (பா. 1701 உரை) தாய் இல்கொண்டற்போல் என்ற பொருள் விளக்கம். (பா. 1705 உரை) 'சதாசிவ இலிங்கமே எவ்விடத்தும் இலிங்கம் எனச் சிறப்பித்துப் பேசப்படுவது' என்ற துணிவு (பா. 1707 உரை) 'சாதாரணம் - பொது' என்ற குறிப்பு (பா. 1708 உரை) ஆறங்கம் என்பதற்கான விளக்கம் (பா. 1710 உரை) சமயம் என்பது சைவத்தின் மேல் நிற்பது தலைமை பற்றியது என்ற தெளிவு, (பா. 1710 உரை) 'சைவாகமங்களில் சொல்லப்பட்டதனை நாயனார் தம் அநுபவமாக உணர்ந்ததனை எடுத்துக் கூறினார் என்ற விக்கம்' (பா. 1712 உரை) இறைவன் திருக்கரங்களில் உள்ள ஆயுதங்கள் பத்து (பா. 1713 உரை) நம்பி சிவபெருமானுக்கும உரியது (தி. 7 ப. 63) பஞ்சமந்திரம் சடங்க மந்திரம் விளக்கம் (பா. 1720 உரை) சுத்த சாட்குண்ணியன் விளக்கம் (பா. 1720 உரை) பராபரன் என்பதன் பொருள் (மேலும் கீழுமாய் நிற்பவன்) (பா. 1737 உரை) அகண்ட மானவனைக் கண்டனாக்குதல் இயலாது; - இதனை அசிந்திதனாய் நின்றபதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபாடுமாறு கூறிய மெய்கண்டாரைக் காட்டி விளக்கிய திறன் (பா. 1750 உரை) சிவம் சக்தி' 'அயன் மால்' என உரைத்தவை இரண்டும் தோற்றமுறை, ஒடுக்கமுறை பற்றியவை என்ற விளக்கம் (பா.1753 உரை) சம்பிரதாயம் - மரவு வழிச்சொல்; இங்க மரபு என்பது ஞானமரபு (பா. 1755 உரை) சிவோ தாதா சிவோ போக்தா என்பதன் மெய்ப்பொருள் (பா. 1755 உரை) தியானம் என்பதன் உண்மைப் பொருள் (பா. 1757 உரை) சிவன் மேற்கொண்ட பொருந்தா பாணிபம், (பா. 1758உரை) 'இது நானே என்றது சிவோயம் அஸ்தி என்னும் சித்தாந்த மகா வாக்கியப்பொருள்' (பா. 1767 உரை) துறவறமே சிறந்த அறம் (பா. 1769 உரை) பிஞ்ஞகன் என்ற சொற்பொருள் (பா. 1772 உரை) மாதவன் என்ற சொல்லிற்கு உரிய இருபொருள் (பா. 1779 உரை) உபநிடதப் பொருண்மை விளக்கம் (பா. 1787 உரை) 'அம்மி துணையாக ஆற்றைக் கடந்தான் மூழ்கினான் என்பது போலக் காரணத்தைக் காரியமாக்கிக் கூறிய உபசாரவழக்கு' (பா. 1792 உரை) "உடம்பெனும் மனையகத்துள்" என்ற அப்பர் திருவாக்கின் உண்மைப்பொருள் விளக்கம் (பா. 1794 உரை) கொடிக்கவிப் பொருள் (பா. 1795 உரை), 'சிவனுடைய அருளே திருவருள்' என விளக்கிய திறம் (பா. 1798 உரை) சிவபூசை செய்தற்குரிய நேரம் காலையும் மாலையுமே என

விளக்கியமை, (பா. 1800 உரை) நிவேதித்தல், என்ற வடசொற்குப் பொருள் நன்றாக அறிவித்தல்; அதுவே தமிழில் காட்டுதல் எனப்படுகின்றது எனல் (பா. 1800 உரை) பாட்டு அவியே இறைவனுக்குப் பால் அடிசில் (பா.1800 உரை) "கற்றுக் கொள்வன" என்ற அப்பர் குறுந்தொகைத் திருப்பாட்டில்; 'எம்வினையே காரணம்' என்பது குறிப்பு என்று உணர்த்திய திறம் (பா. 1804 உரை) 'சிவபிரான் திவர ஏனைத் தேவர் அனைவரும் கோவருக்கத்தவர்; அவன் ஒருவனே பதி; பிறவழிபாடு பிறவியைத் தரும்; சிவவழிபாடு ஒன்றே பிறவியை நீக்கும் ' (பா. 1807 உரை) பஞ்சகவ்விய ஆட்டுடன் தனித்தனி ஆட்டு மூன்று மட்டுமே (பா. 1808 உரை) சிவபூசைப் பேறு பரஞ்சோதி திருவிளையாடல். (பா. 1809 உரை) (*காஞ்சிப்புராணம் ப. 116*)

சிவபிரான் தன்னை வழிபடுவார்க்கு இம்மையிலும் அருள் செய்தலைக் காட்டி (*சிவஞான சித்தியார்-பரபக்கம் 37*) நிறுவியமை (பா. 1812 உரை) ஆவாகனம், தாபனம் என்பவற்றின் பொருள் விளக்கம் (பா. 1818 உரை) மீதானமே, துவாத சாந்தப் பெருவெளி' என்றும், துரியங் கடந்த பரநாத மூலத்தலம்' என்றும் சொல்லப்படுகின்றது என விளக்கிச் சேக்கிழார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் நிலை, இந்நிலையினதே எனத் தெளிவுவடுத்தியமை (பா. 1826 உரை) 'மாத்திரை ஒன்றினில் மன்னி அமர்ந்துறை ஆத்தன்' (பா. 1832) என்ற தொடரைச் சீவன், சிவன் என்ற சொற்களின் முதல் ஒலி கொண்டு விளக்கிய திறம் (பா. 1832 உரை) அருணந்தி சிவனார் 'பராவு சிவர்' (*சித்தியார். 8.35*) என்று குறித்தவர்' யாவர் என்ற விளக்கம் (பா. 1832 உரை), 'அகரம் அக்கிரகாரம் என்பதன் மரூஉ; முதற் சுற்று என்பது அதன் பொருள்' (பா. 1833 உரை) என்ற உரைப்பொருள். 'தம்பிரானைத் தன்னுள்ளம் தழீ இயவன்' என்பதன் ஒப்பீடு (பா 1841 உரை) ஒட்டி ஒருநிலம் ஆள்பவர் அந்நிலம் விட்டுக் கிடக்கில் என்பதற்கு ஒட்டணி வகையாற் பொருள் உரைத்தமை (பா. 1854 உரை) "அடியார் தாம் சொல்லக் கருதுவனவற்றை வாயாற் சொல்லாது, கைச்செய்கை உடற் செய்கைகளால் அறிவிக்குங்கால் அச்செய்கைகள் முத்திரை எனப்படும்." (பா. 1862 உரை) என்ற விளக்கம் அழகியன.

சாம்பவி முத்திரை, கேசரி முத்திரை - இன்னது இன்னது எனக்காட்டிய தெளிவுரை (பா. 1864 உரை) இனியது உபநிடதங்களில் கூறப்படும் யோகம் ஞானயோகமே' என்று தெளிவுறுத்திய திறம். (பா. 1867 உரை) சமாதிக் கிரியை (பா. 1880 - 1892 உரை) பற்றிய திருமந்திர விளக்கப் பகுதிகள். ஊர்த்வ ரேதம்

விருபாக்ஷம் என்ற புருஷ சூத்திரப் பொருண்மை (பா. 1906 உரை)யை ஒப்பிட்டமை அறிக.

'வாசி யோகத்தால் பிராணன் வசப்படும்; பிராணன் வசப்பட்டால் அந்தக் கரணம் வசப்படும்; அந்தக் கரணம் வசப்பட்டால் விந்து வசப்படும்' என்ற யோக நூல் முடிவு காட்டி (பா. 1913) விளக்கியமை காண்க. (பா. 1913 உரை) மனோலயம் எய்தப் பெற்றாரது புகழ் எட்டுத் திக்கும் பரவும் என்ற பொருளை "இருமை, உலகு" என்ற குறள் காட்டி விளக்கியமை (பா. 1940 உரை) காண்க.

அஸ்தி என்னும் வடசொல் தமிழில் அத்தி எனத் திரிந்து வரும்; நாயனார் உடம்பைக் குறிக்கச் சிலேடை நயம் தோன்ற, 'அத்திப் பழமும் அரைக்கீரை நல்வித்தும்' என்பர் என்று விளக்குவர். (பா. 1940 உரை) "ஈரண்டத் தப்பால்" என்ற (பா. 1960) திருமந்தரப் பொருளை, "அண்டம் ஆரிருள் ஊடு கலந்தும்பர் உண்டு போலும் ஓர் ஒண்சுடர்; அச்சுடர் கண்டிங்கு ஆரறிவார்?" (தி.5. பா. 97 பா. 2) என்ற அப்பர் தேவாரத்தைப் பொருத்தமாகக் காட்டி விளக்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. (பா. 1960 உரை) "என்னில் ஆரும்" (தி. 5 ப. 21பா. 1) என்ற குறுந்தொகைப் பாடலைக் காட்டி, "உன்னும் அளவில்" (பா. 1974) என்ற மந்திரப் பொருண்மையைத் தெளிவுபடுத்திய திறம் உணர்க. (பா. 1974 உரை) முண்டகோபநிடதப் பொருண்மையை "அன்மை இரண்டுள்"(பா. 1975) என்ற விடத்துக் காட்டினர்.

பா. 1994, பா. 1995 ஆகிய திருமந்திரங்களைப் 'பிசிச்செய்யுள்' என்று காட்டி விளக்கினர் (பா. 1994, 1995 உரை) 'சுத்தம் அசுத்தம் அறச்சுகமான சொல்'(பா. 2027) என்ற தொடர்க்குப் பொருள் உரைக்குங்கால், "மகாவாக்கியம்"என்பதே பொருள் எனத்தெளிவுபடுத்தி, 'மன்ன, என்னை ஓர் வார்த்தையுட்படுத்துப் பற்றினாய்' என்ற திருவாசகமும் காட்டினர். (பா. 2027 உரை) 'பித்தர்கட் கென்றும் பிறப்பில்லை தானே' (பா. 2038) என்ற தொடரை விளக்குங்கால், 'பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும் அடி' (தி. 6 ப.6 பா.4) 'பெரும்பித்தன் காணேடி' (தி.8 சாழல் 9) என்பவற்றைக்காட்டி, 'பெரும்பித்தனுக்கு ஆட்பட்டோர் தாமும் பெரும்பித்தர் ஆதலல்லது வேறு என் ஆவர்?' என்று குறுநகை தோன்ற உரை வரைந்தனர். (பா. 2037 உரை)

இன்று சில இடங்களில் 'அங்கு', 'இங்கு' என்பன அங்கிட்டு இங்கிட்டு என வழங்குதல் போல் முற்காலத்தில் 'இங்கு' என்பது 'இங்கித்தை' எனச் சில இடங்களில் வழங்கிற்று என்பது, எங்கித்தைக்

கன்மமெலாம் செய்தாலும் என்னும் சிவஞான சித்தி ஆட்சியாலும் விளங்கும்' என்ற பகுதி, சொல் ஆய்வு நெறிக்கு எடுத்துக்காட்டு. (பா. 2084 உரை) "குரு வழிபாடே ஞான வழிபாடு" என்று கருத்துத் தெளிவு காட்டியமை உணர்க (பா. 2086 உரை)

எட்டாம் தந்திரத்துள்: 'உடலில் பஞ்சபேதம்' என்பதனை விளக்குங்கால், பருவுடம்பு, நுண்ணுடம்பு, பண்புடம்பு, போர்ப் புடம்பு, முதலுடம்பு' என்ற தமிழ்ச்சொற்களாலும் விளக்கிய அழகு கண்டின்புறலாம், (பா.2089 உரை) 'எட்டுக் கருவிகள் நாடியதனால் புரியட்ட காயம் எனப்படும் உடம்பு' என்பதும் (பா. 2090 உரை) 'ஆரே அறிவார் அடியின் பெருமையை' (பா. 2094) என்ற தொடரை விளக்குங்கால்) 'அடி என்றது இறைவனது திருவடியை அது திருவருளே' என்பதும், (பா. 2094 உரை) 'தூல தேகத்தை விட்டு உயிர் நீங்குதலே இறப்பு; அது மற்றொரு தூல தேகத்தில் சேர்தலே பிறப்பு, என்று விளக்குவதும்' (பா. 2099 உரை) 'இலையாம் இடை - இல்லை என்றே சொல்லத்தகும் முறையில் அமைந்த இடை: இடை' என்றது இடக்கர் அடக்கல் என்று நனி நாகரிகத்துடன் விளக்குவதும் (பா. 2109 உரை) 'உடம்போடு உயிரிடை நட்பு அறியாதார்' என்பதனை உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு (*குறள் 353*) என்பது காட்டி, 'நட்பு என்பது ' 'நட்பு இன்மையைக் குறித்து நின்ற குறிப்புமொழி என விளக்குவதும்,' (பா. 2116 உரை).

"ஆசான் முன்னே துயில் மாணவ கரைத்
தேசாய தண்டால் எழுப்பும் செயல்போல்" - பா. 2131

என்ற உவமையை, *உமாபதி தேவநாயனார்* சதரத்ந சங்கரகத்துள், கூறப்பட்டமையைச்சுட்டி 'குரவன் முன் துயில் கொள்ளும் மாணாக்கனை உரிய கோல் கொண்டுணர்த்துவன்' (சதமணி மாலை - 69) என்று மொழி பெயர்த்தமையைக் காட்டி, 'சக்தி' என்று பொதுவாக முன்னோர் பொதுவாகக் கூறியமையை மாயாள் எனச்சிறப்பாக விளக்கினமை அறியத்தக்கது என்று தெளிவு காட்டி முடித்தமையும் (பா. 2131 உரை) கருதத்தக்கன 'அவத்தை இயல்பே கூறுகின்றாராயினும், இவ்வியல்பானே ஏகான்மவாதம் பொருந்தாமையும் விளங்கும்' என அதனையும் இனிது விளக்குதற் பொருட்டு இடம் வாய்த்தமையின் கூறினார்' என்று விளக்கிய பகுதி நுட்பமானது. (பா. 2132 உரை) 'இந்நிலை துகளறு போதத்தில் பத்தாம் அவதாரமாகிய கேவலாதீதம் எனக் கூறப்பட்டது' என்று ஒப்பிட்டு விளக்கிய மெய்யுணர்வு காண்க. (பா. 2134 உரை) 'ஆதாரங்களில் காணப்படுபவர்கள் குணமூர்த்திகளேயாயினும், அவர்களை

நிர்க்குண மூர்த்தியாகிய சிவனது விபூதிகளாகவே உணர்தல் வேண்டும் என்றற்கு, காலம் கொண்டான் அடி காணலுமாமே என்றார் - என்ற பதசாரம் கருதத்தக்கது.' (பா. 2141 உரை) காலத்திற்கு உட்படாமல் அதனைத் தன் செயலுக்குக் கருவியாகக் கொண்டவன் சிவன்; 'காலமும் கடவுள் ஏவலால் துணைக் காரணங் காண்' என்றது *சிவஞானசித்தி (சூ1. 10)* எனத் தெளிவுபடுத்தியதிறம் இனியது. (பா. 2141 உரை) 'ஆணவத்தைப் பிற சமயிகள் கொள்ளாமையால்' 'மலம் மூன்று என்பதை எடுத்தோதி வலியுறுத்தினார்' என்றபகுதியின் நுண்பொருள் காண்க. (பா. 2159 உரை).

"ஐயைந்தும்" (பா. 2175) என்ற இம்மந்திரத்திற்குச் சித்தாந்தத்துள் ஓரிடத்தும் பெறப்படாது அவரவர் கருதியவாறே உரைத்த உரைகள் உள என்ற மறுப்பு மலரனைய மென்மையும் மலையனைய வன்மையும் உடையதாக விளங்குகின்றது. (பா. 2178 உரை) 'இம்மந்திரம் சைவ சித்தாந்தச் சுருக்கமாய் நிறகுமாற்றையும் உணர்ந்து கொள்க' என்ற பாராட்டும் காண்க. (பா. 2178 உரை) சமய பேதம் கருதாத நடுவுநிலை உடைமை, நாலடிச்செய்யுளையும் (செய்யுள் 248) எடுத்துக் காட்டியமையான் இனிது விளங்கும். (பா. 2195 உரை) 'எய்யவன்' என்பது திருமூலர் படைத்த புதுச்சொற்களுள் ஒன்றாதலை விளக்குவர் (பா. 2202 உரை) சத்திநிபாதம் வாய்க்கப் பெறாதவரது ஞான வேட்கையையே, 'தெருளாதான் மெய்ப் பொருள் கண்டற்றால்' (*குறள் - 246*) என்று திருவள்ளுவர் குறித்தார் என்று உரையில் குறித்ததனால் திருக்குறள் சைவ சித்தாந்த நூலே என்றும் விளக்கினாராயிற்று. (பா. 2229 உரை) நகார மகாரங்கள் ஊனநடனம்; சிகார வகாரங்கள் ஞான நடனம் என்று விளக்கித் தொடர்ந்து எழுதும் பகுதியில், (பா. 2257 உரை) 'மகாரம் மாயையைக் குறிக்கும்' என்ற அறியாதார் கூற்றையும் எடுத்துக்காட்டி, 'அவ்வாறாயின் மூலமலத்தைக் குறிப்பது எது' என அவர் நோக்காமை அறிக' என்று மென்மையாக மறுத்த திறம் காண்க. (பா. 2257 உரை)' ஐந்தெழுத்தாய், இருந்த மந்திரம் பின்பு மூன்றெழுத்தாய்ப் பின்பு இரண்டெழுத்தாய், இறுதியில் ஓரெழுத்தே ஆகிவிடுகின்றது. இது "சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே" (தி.8 கோயில் திரு. 7) என அருளிச் செய்த அனுபவத்திற்கு ஒத்துள்ளது. இதனை *உமாபதி தேவர்* "பதிபசுபாச.... இயம்புதல் தகுமே" எனக்கூறினார். இங்ஙனம் கூறிய இதனையே சிவஞான யோகிகள் பரம சித்தாந்தத்தை ஓதியதாக உரைத்தார். இங்ஙனம் ஓதப்பட்டதன் பொருளை உணர மாட்டாதவர், பூர்வ பட்சம் எது? சித்தாந்தம் எது' என அறிந்து கொள்ளாமல் இதற்கு

உரை செய்துள்ளனர்' என விரித்துரைத்த திறம் காண்க. (பா. 2257 உரை) "தன்னை அறிவது அறிவாம்" என்ற (பா. 2284) மந்திரத் தொடரை விளக்க " ஒன்றை நினக்கின்" என்ற ஔவையார் பாடலைக் காட்டியமையைக் காண்க. (பா. 2284 உரை) "காலும் தலையும் அறியார் கலதிகள்" (பா. 2390) என்பதனை விளக்கக் " கோளில் பொறியில்" "தாடலை போற்கூடி" என்ற இரண்டு திருப்பாட்டுக்களைக் காட்டித் தெளிவுபடுத்திய திறம் காண்க. (பா. 2390 உரை) ஏதேனும் ஒன்றைத் தியானிக்கலாம் என்பது யோக மதம்; என்று காட்டி, 'தியானம் ஏதேனும் ஒன்றைத் தியானிப்பது அன்று; சிவனைத் தியானிப்பதே என்று தெளிவுறுத்தியமை காண்க' (பா. 2390 உரை).

தத்துவமசி மகாவாக்கியம் பொருண்மை கூறும் (பா. 2530) திருமந்திர உரைப்பகுதி முழுதும் (பா. 2530 உரை) சைவ சித்தாந்த ஞானசாத்திரப் பிழிவாகவே அமைதல் கண்டு இன்புறலாம்.

தைத்திரய உபநிடதம், முண்டக உபநிடதப் பொருண்மை காட்டி, பா. 2587 ஆம் மந்திர உரையில் தெளிவுபடுத்திய திறம் கருதத்தக்கது. (பா. 2587 உரை)

ஒன்பதாம் தந்திரத்துள்:

குருகுலம், மடாலயம் என்ற சொற்பொருள் விளக்கம் (பா. 2606 உரை) தோத்திர சாத்திரத் தெளிவுகாட்டும் தொடர்ந்த சிந்தனைகள், (பா. 2606 உரை) 'ஈராறுஇரு நிலத்தோர்க்கே' (பா. 2609) என்பதனை விளக்கும்போது, "ஈராறு நிலம் - தமிழ்ப் பன்னிரு நிலத்தினும்" என்றமையால் தொல்காப்பியர்க்கு இவைகளைக் கொடுந்தமிழ் நாடாகக் கூறுதல் கருத்தாகாமை விளங்கும்..... 'ஈராறும் இரண்டும் ஆகிய நிலம் என வைத்துப் பதினான்கு உலகங்களில் உள்ளார்க்கும் இயம்புவன் என்றும் உரைப்பர். அஃது எத்துணைப் பொருத்தம் உடையது என அறிந்தகொள்க' என்று எழுதுவது, முன்னர்க் குறிப்பிட்டது போல் மலரனைய மென்மையும், மலையனைய வன்மையும் உடைய பகுதி ஆதல் கண்டு இன்புறுக.

'ஊர்க்கோட்டம்' - என்ற *சிலப்பதிகாரத்* தொடர்க்கு அரும்பத உரையாசிரியர் 'ஸ்ரீ கைலாயம் நிற்கும் கோயில்' என்றும், *அடியார்க்கு நல்லார்*, 'இறைவனூராகிய கைலாயம் நிற்கும் கோயில்' என்னும் பொருள் உரைத்தமையைச் சுட்டி, 'வனம் புகுந்தான் ஊர்' (பா. 2619)

என்பதனை விளக்கி, 'ஊர் எனப்பட்டது கயிலாய மலையே என விளக்கினர்.' (பா. 2619 உரை)

'நமச்சிவாயப்பழம்' (பா. 2654) என்பதற்கமைந்த உரைப் பகுதியில், 'நமசிவாய என்றல் யந்திர முறையாகிய கிரியா மார்க்கமாம்; திருமுறைகளில் எல்லாம் ஞானமார்க்க முறையாகிய நமச்சிவாய என்றே சொல்லப்படும். திருமுறைகளில் பெரும் பான்மையாக இத்தூல பஞ்சாக்கரமே எடுத்தோதப்படுதல் வெளிப்படை' என்ற குறிப்பு நினைவில் இருந்துதற்குரியது (பா. 2654 உரை) தூல பஞ்சாக்கரம் சமய தீக்கையிலும், சூக்கும பஞ்சாக்கரம் விசேட தீக்கையிலும் உபதேசிக்கப்படும் என்ற குறிப்பு சிறப்பானது. (பா. 2666 உரை) 'சிவாய சிவ' என்பதே முத்தி பஞ்சாக்கரம் னக்கொண்ட கொள்கையைச் சுட்டி, அது மூன்றெழுத்தே என்று விளக்கி, 'சிவாய' என்னும் மூன்றெழுத்து மந்திரமே முத்தி பஞ்சாக்கரம் என்று நிறுவிய திறம் நினைந்துணரத்தக்கது. (பா. 2669 உரை) முத்தி பஞ்சாக்கரத்தைக் கணிக்கும்போது யகாரம் வாசியிடை நிற்றல் என்பதனை இரண்டு சிறுகதைகளைக்கூறிக் குறுநகை தோன்ற விளக்கிய திறம் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கது. (பா. 2669 உரை).

'தூலமும், சூக்குமமும் ஆகிய இருபஞ்சாக்கரங்களும் பிரணவத்தோடு கூட்டியும் கூட்டாதும் ஆசிரியர் உபதேசித்தபடி ஓதப்படும்; அதிசூக்குமம் முதலிய மூன்று வகைப்பஞ்சாக்கரங்களும் பிரணவம் இன்றியே ஓதப்படும்' என்ற தெளிவுரைப்பகுதி நினைவில் இருத்தத்தக்கது. (பா. 2675 உரை)

சிறந்த பதசாரங்களில் ஒன்றாகக் "குரானந்த ரேகையாய்" (பா. 2707) என்ற மந்திர உரைப்பகுதியை நோக்கி இன்புறலாம்.

"மாறாத தென்திசை வையகம் சுத்தமே" (பா. 2712) என்ற மந்திர உரையில், 'பரதகண்டத்தின் வடபகுதி யவனர்கள் முகமதியர்கள் முதலியோர்களால் பேரிடர்ப்பட்டு தனது நிலைதிரிந்தது போலத் தென்பகுதி என்றும் நிலை திரிதல் இல்லாமை தோன்ற "மாறாத தென் திசை" என்றார். "அசோக மன்னனும் பாலாற்றைக் கடந்து அப்பால் தெற்கே செல்ல இயலாமல் திரும்பிவிட்டான் என்பர்" என்று எழுதும் பகுதி சிறப்பானது. முடிவாக, 'தமிழ்மொழியும் தமிழ் நிலமுமே சிவனருள் பெறுதற்குச் சிறந்த வாயிலாதல் விளக்கிய வாறாம்' என்று முடித்த பகுதியை மறக்க இயலாது.

"முற்காலத்தில் இருந்த யாழின் முன்னேற்றமாக வீணை தோன்றினாற்போல, முற்காலத்தில் இருந்த இசையின் பெயர்கள், இசையின் எழுத்தின் முன்னேற்றமே" சட்சம் .... நிடாதம் என்னும் பெயர்களும், சரிகமபதநி என்னும் எழுத்துக்களும் என்க" என்ற உரைக்குறிப்பு (பா. 2740 உரை) சிறப்பானது.

நணுகில் அகல் கிலன்" (பா. 2768) என்ற திருமந்திரப்பொருளை விளக்கும் போது, "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன் என்னும் முறைமையில், சிவன் பொதுவாகவே யாவர்க்கும் தலைவன் ஆயினும் அவன் சிறப்பாகத் தலைவனாய் நிற்றல் தன்னைச் சார்ந்த வர்க்கே என்பதை முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கி அவனைச் சார்ந்து பயன் பெறுக எனப்பின்னிரண்டடிகளில் அறிவுறுத்தினர்" என இனிது விளக்கிய திறம் காண்க.

"திருவள்ளுவரும் மெய்யுணர்தலின் பின்னே அவா அறுத்தலை வைத்தார். அதனால் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும் அவா உண்டாகும் என்பது தெரிகின்றது" என்ற உரைக்குறிப்பு 'ஊழ்' பற்றிய மந்திர விளக்கத்துள் ஒன்று. (பா. 2802 உரை) இவ்வாறே "சிவாயநம என்று" எனத்தொடங்கும் நல்வழிப்பாட்டின் நுண்பொருளை இனிது உணர்த்தியிருத்தலும் காண்க. (பா. 2803 உரை) "முத்தியும் சித்தியும்" (பா. 2817) என்பதனுள் 'வீடுபேறு என்பதில் வீடு - விடுதல்; பேறு - பெறுதல்' விடுதல் பாசத்தைத் பெறுதல் பதியை வீடும் பேறுமே இங்கு முத்தியும் சித்தியும் என ஓதப்பட்டன" என்று விளக்குதல், வீடுபேறு என்ற சொல்லின் நுண்பொருளை தெளிவுற விளக்கிய பகுதி ஆகும். (பா. 2817 உரை)

"சூனிய சம்பாஷணை" ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமத்தான் வந்த பிசிச்செய்யுளாதலை விளக்கினர்'. இதனை இக்காலத்தார் 'விடுகதை; என்றும் 'புதிர்' என்றும் வழங்குவர் என்று விளக்குவர். (பா. 2821 உரை) 'காற்றுப்பசுக்கள்' 'ஊற்றுப் பசுக்கள்' என்ற தொடர்களை விளக்கிய அழகு பாராட்டத்தக்கது. (பா. 2830 உரை) இப்பகுதியில் அமைந்தவற்றின் ஆழ்பொருளை எல்லாம் நுட்பமாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்திய திறன் போற்றத்தக்கது.

அமரர் என்பதற்கு உண்மைப்பொருள் விளக்கம் கண்டனர்; அமிர்தத்தை உண்பவர்கள் அமரர் (மரணம் இல்லாதவர்) எனப்படும் கின்றனர். உபசார வார்த்தைகளே அன்றி உண்மையானவை அல்ல; "அச்சுதன், அயன் அமரர் ஆகிய பெயர் அவர்க்கு நிச்சயம் படு முகமனே

யானபோல்" (கந்த புராணம்) என்று எழுதுவர். (பா. 2902 உரை)

"கைத்தலஞ் சேர்தரு நெல்லிக்கனி ஒக்கும்" (பா. 2942) என்பதனைத் திருவாசகத்துடன் ஒப்பிட்டு விளக்கிய திறம் காண்க.

தந்தஉலகெங்கும்.... மாண்பதுவாமே " (பா. 2952) என்பதன் பொருளைச் *சாந்தோக்கிய உபநிடதம் (3.14.1)* காட்டி விளக்கினர். 'பிறசமயங்கள் எல்லாம் ஒருபுடை யுண்மையை உடையனவாக, சைவம் முழுதுண்மை உடையதாதல் கூறப்பட்டது' என்ற தெளிவுரை (பா. 2973) மந்திரப்பொருளின் சாரம் காட்டியது. 'பல்கு + உரை' என்றும். 'பல் + குரை' என்றும் பிரித்துப் பொருள் கண்ட அழகும் காணப்படும். (பா. 2982 உரை)

'நூலைச் சிவனது முதன்மையோடு தொடங்கிய நாயனார் முடிவையும் அவனது முதன்மையோடு முடித்தமை நினைந்து இன்புறத்தக்கது' (பா. 2998) என்ற நிறைவுப் பகுதியும் நுண்பொருள் கூறித் தலைக்கட்டுவதாகவே அமைகின்றது.

"மூலன் உரை செய்த மூவாயிரம் தமிழ்" (பா. 2999) என்ற உரைப்பகுதியில், உரையாசிரியர் கொண்ட நியாயமான கவலை தெளிவாகின்றது. "இங்ஙனம் நாயனார் பாதுகாப்புச் செய்தும், பிரதிகள் நன்கு போற்றாமையால் பாடங்கள் மிகத் திரிக்கப்பட்டும், பாடல்கள் இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டும் சொற்கள் இருமுறை மூன்றுமுறை சேர்க்கப்பட்டும், சில பாடல்களை விடுத்தும், சில பாடல்களை இடைச்செருகல்களாக மிகுத்தும் செய்யப்பட்டமை பாதுகாத்தவர்களது ஊக்கக் குறைவால் நேர்ந்துள்ளதை உணர்ந்து கொள்ளுதல் அறிஞர்க்குக் கடனாய் உள்ளது" என்பது, நடுவு நிலைமையான ஆய்வுரை. அவ்வவ்விடங்கள் தோறும் இவை இனிது விளக்கம் செய்யப்பெற்றுள்ளன என்பதும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. (பா. 2999 உரை)

இவ்வாறு மூன்று தொகுதிகளாக மகாவித்துவான் சி. அருணை வடிவேலு முதலியார் அவர்கள் நிறைவுசெய்துள்ள இத்திருமந்திர உரை முழுதும் நுண்பொருள்கள் பொதிந்த அருட் பேழையாக அமைந்துள்ளமை காணலாம். சொல்லெச்சம், குறிப்பெச்சம், எதுகை வேறுபாடுகள், வினைமுடிவு, மரூஉ மொழி, முதலிய அனைத்தையும் தொல்காப்பிய, நூற்பாக்களைக் காட்டி விளக்கம் செய்த பகுதிகள் எண்ணற்றவை. இடம் பெயர்ந்த திருமந்திரங்களைக் காரணம் காட்டிச் சரியான இடங்களிற் பொருத்தி

உரை கண்ட திறம் வியந்து போற்றத்தக்கது.

நிறைவுரை:

தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமாமணி அவர்கள், அருளாட்சி ஏற்பதற்கு முன்பேயே தம் குருநாதாராகிய கயிலைக் குருமணி அவர்களுடன் திருக்கேதார யாத்திரையும் செய்து அருளாற்றலைத் தேக்கிக்கொண்டவர்கள். ஆட்சி ஏற்றநாள் முதல் ஸ்ரீசொக்கநாதர் பூசையை விடாது செய்தருளி, எண்ணற்ற பக்தர்களுக்குச் சமய தீட்சை செய்து வரும் கருணை உடையவர்கள், பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பெற்ற அனுபவத்தால், தம் ஞான உபதேசங்களைத் திருவருட் செய்தி' களாக வெளியிட்டருளி வருபவர்கள். திருமந்திர உரையை மகாவித்துவான் சி. அ. அவர்களைக்கொண்டு நிறைவு செய்த குருமணி அவர்கள் திருவடி மலர்களுக்கு மனமொழி மெய்களால் ஆகிய வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். ஏனைய திருமுறைகளுக்கு வந்த உரைமாட்சி போன்றே, அடியேனுக்கும் இவ்வாய்ப்பை அருளி நூல் முழுமையும் உரையுடன் ஓதி, உணர்ந்தின்புற்றமையைச் சுருக்கமாக வேனும் எழுதி வெளியிட அருளிய கருணைத் திறத்திற்கு என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேன்?

"உனக்குப் பணி செய்ய உன்றனைஎந் நாளும்
நினைக்க வரமெனக்கு நீதா" *- சொக்கநாத வெண்பா*

என்று சொக்கநாதப் பெருமானையே ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகக் கொண்ட குருமணியையும் உளமார வேண்டி 'உரைமாட்சி' யை நிறைவு செய்து மகிழ்கின்றேன்.

மகாவித்துவான். சி. அருணை வடிவேலு முதலியார் உரைத்திறன்.

தித்திக்கும்; சொல்லின் திறங்காட்டி யின்பூட்டும்:
சித்தாந்தங் காட்டிச் சிறப்பிக்கும்;- முத்திக்கும்
வாஞ்சை யுடனே வழிகாட்டும் வான்துணையாம்
காஞ்சி புரத்துக் கரும்பு. 1

வலிந்து பொருள்காணார் வாட்டமின்றிச் செஞ்சொல்
பொலிந்த பொருள் காட்டிப் பூரிப்பர்; எத்திறத்தும்
சித்தாந்தச் செம்பொருளின் செந்நெறியே காண்பாரே
இத்தாரணியில் இவர். 2

பிறர் பிழைகள் சுட்டாப் பெருந்தகவும், தொன்னூல்
அறம்பிறழா வாய்மை யதுவும், - மறந்தும் ஓர்
வெஞ்சொல் வரையா விவேகமும், தோய்ந்ததிவர்
அஞ்சொல் உரையின் அழகு. 3

கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ? பார்விரித்த
சொல்லெல்லாம் தூயதமிழ்ச் சொல்லாமோ? - புல்லெல்லாம்
நல்லறுகம் புல்லாமோ? நம்மருணை யார் உரைபோல்
நல்லவுரை யாமோ? நவில். 4

"அப்பர் அருளிய ஆறாந் திருமுறை" க்குச்
செப்பமுற நல்லவுரை தேர்ந்தளித்தார்; - அப்பொழுதும்
நன்றுநன் றென்றே நகைமுகத்தோ டார்ப்பரித்தார்
ஒன்றாகிச் சான்றோர் உவந்து. 5

"சுந்தரர்க்குப்" பேருரையைச் சொற்பொருளும் வித்தகமும்
முந்திவரச் செய்தார்; முழுநலமும் - செந்தமிழில்
பாட்டாக்கி னாலும் பரவித் துதித்தாலும்
ஏட்டளவே ஆகுமே இன்று. 6

"மாணிக்க வாசகர்" தம் தேனருந்தும் மாண்பினால்
ஆணிப்பொன் போன்ற அரியவுரை - நீணிலத்தில்
நம்மருணை யார்போல் நலம்பொலியச் செய்தார் யார்?
செம்மை பெறவே சிறந்து. 7

"திருவிசைப்பாப் பல்லாண்டு" - தேர்ந்தவுரை நல்கிக்
குருவருளைப் பெற்றுயர்ந்தார்; கூறின் - திருவருளே
கண்ணாக வாழும் கருத்துடையார் செந்தமிழ்க்குக்
கண்ணாவா ரன்றோ கருது. 8

சாத்திரமும், தோத்திரமும், சங்கத்துச் சான்றோர்தம்
பாத்திரமும் கற்றுணர்ந்த பண்பாளர்; - மாத்திரைக்குள்
ஓரா யிரங்கவிதை சொல்வார்; உரைவிரிப்பார்;
ஆராயின் நம்மருணை யார். 9

வாழ்க தருமபுரம்! வாழ்க திருமந்திரமே!
வாழக் குருமணியின் வண்பதமே! - வாழ்க
அருணைவடி வேலர் அளித்தவுரை! எம்மிறைவன்
கருணையெங்கும் சூழ்க கனிந்து. 10

உ

குருபாதம்

திருமந்திரம்
ஆராய்ச்சி முன்னுரை

தருமை ஆதீனப் புலவர், பேராசிரியர்
முனைவர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி, எம்.ஏ, பி.எச்.டி.,
அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம், தருமபுரம்.

மந்திரம் எனும் சொல் நினைப்பவரைக் காப்பது என்னும் பொருள்படும். மந்திரங்களுள் வீடு பேற்றிற்குரியனவேயன்றி, இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தந்துதவுவனவும் , பகைவர்க்குக் கேடு விளைப்பவனவுமாய மந்திரங்களும் பல உள. அவற்றுள் இம்மை, மறுமை நலன்களைத் தந்து, அவற்றின்வழி உலகியல் உணர்வைத் தூர்த்து, வீடு பேற்றை வழங்குதற்கு உரியவாய மந்திரமே திருவைந்தெழுத்தாம். இத்திருமந்திரத்தை முடிநிலையாகக் கொண்டு இந்நூல் விளக்குதலின் திருமந்திரம் எனப்பெயர் பெற்றது.

தனித்தன்மைகள்:

பன்னிரு திருமுறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வரிய திருமந்திரம், பல்வேறு வகையில் தனித்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. மந்திரங்களை அவ்வவற்றிற்குரிய இயந்திரங்களில் வைத்து விளக்கும தமிழ் நூல் ஈதொன்றேயாம்.

2. தமிழரின் தொன்மைச் சமயமாக சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருளுண்மையை முதன்முதல் தொகுத்துக் கூறிய நூல் இதுவேயாம்.

3. மெய்ம்மை உணர்ந்து வீடு பேறு அடைதற்குத் தமிழ் மொழியின்கண் உள்ள மெய்ந்நூல்கள் எவ்வகையிலும் பிற்பட்டன அல்ல என்பதை விளங்க உணர்த்துவதில் முதலிடம் பெறுவதும் இதுவேயாம்.

4. தம் உடம்பை விடுத்துப் பிறர் உடம்பில் புகுந்து நின்று பாடிய நூல் இது ஒன்றேயாம். பன்னிரு திருமுறைகளும் திருமந்திரங்களே எனினும் திருமந்திரம் எனும் பெயரில் விளங்குவதும் ஈதொன்றேயாம்.

5. காரைக்காலம்மையார் பேய் உடம்பு பெற்றுப் பாடிய பதிகங்கள் இரண்டு உளவாதலும் எண்ணத் தகுவனவே யாம்.

முதலும் வழியும்:

இந்நூல் ஒன்பது பிரிவுகளை உடையது தந்திரம் - பிரிவு இவ்வொன்பது பிரிவுகளும் முறையே ஒன்பது ஆகமங்களின்வழி அருளப் பெற்றது என்பர்.

1.	முதல் தந்திரம்	-	காரணாகமம்
2	இரண்டாம் தந்திரம்	-	காமிகாகமம்
3.	மூன்றாம் தந்திரம்	-	வீராகமம்
4.	நான்காம் தந்திரம்	-	சிந்தாகமம்
5.	ஐந்தாம் தந்திரம்	-	வாதுளாகமம்
6.	ஆறாம் தந்திரம்	-	வியாமளாகமம்
7.	ஏழாம் தந்திரம்	-	காலோத்தராகமம்
8.	எட்டாம் தந்திரம்	-	சுப்பிராகமம்
9.	ஒன்பதாம் தந்திரம்	-	மகுடாகமம்

இவ்வொன்பான் ஆகமங்களையும் அவற்றை அருளிய ஆசிரியன்மார்களையும் ஆசிரியர் திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமளம் ஆகுங்கா லோத்தரம்
துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே. - தி.10 பா. 107

சிவமாம் பரத்தினில் சத்தி சதாசிவம்
உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றாம் பெற்ற
நவஆ கமம்எங்கள் நந்திபெற் றானே. - தி. 10 பா. 106

என்பது அவர் வாக்காம். ஆசிரியர் சேக்கிழாரும்,

"தண்ணிலவார் சடையார்தாம் தந்தஆ கமப்பொருளை
மண்ணின்மிசைத் திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ்வகுப்ப"
- தி. 12 திருமூ. 23

எனக்குறித்தருளுவர். "ஆகமங்களை......... திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ் வகுப்ப" என்னாது 'ஆகமப் பொருளை..... தமிழ் வகுப்ப' என்றதனால், ஒவ்வொரு தந்திரமும் ஒவ்வொரு ஆகமப் பொருளைக் கூறுகின்றன என்பது கருத்தன்று என்றும், ஒன்பான் ஆகமங்களிலும் கூறப்பெற்றிருக்கும் பொருளை ஆசிரியர் திருமூலர் ஒன்பது பிரிவுகளில்

அமைத்துக் கொண்டுள்ளர் என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும் என்றும் இக்கால அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

பொதுவும் சிறப்பும்:

வடமொழியில் வேதம் பொது என்றும், ஆகமங்கள் சிறப்பு என்றும் கூறுவர். அவ்வகையில் தமிழ் மொழியில் திருக்குறள் பொது நூலாகவும், இத்திருமந்திரம் சிறப்பு நூலாகவும் கருதத்தகும்.

பொருள் திறன்:

இந்நூல் நுவலும் பொருள் திறனை இரு திறனாக எண்ணலாம். 1. பொது வகையால் எண்ணுவது. 2. சிறப்பு வகையால் எண்ணுவது பொது வகையால் எண்ணின் இந்நூற்கண் உள்ள ஒன்பது தந்திரங்களுள், முதல் நான்கும் சிவஞானத்தைப் பெறுதற்கு விரும்புவோர் தம்மை உள்ளும் புறமும் தகுதியுடையவராக்கிக் கொள்ளுதற்குரிய சூழலையும், ஐந்தாவது தந்திரம் சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும், ஆறமுதல் ஒன்பது வரையுள்ள நான்கு தந்திரங்களும் சிவஞானம் பெற்றார்க்குரிய நற்பயன்களையும் விளக்குவனவாய் அமைந்துள்ளன. சிறப்பு வகையால் எண்ணின் அவ்வத் தந்திரகளும் கூறும் பொருண்மையை விவரித்துக் காண்பதாம்.

பொருள் இயல்பு உரைத்தலில் வேற்றுமை:

இப்பொருளமைப்பை எண்ணும் முன் இப்பொழுதுள்ள பதிப்புக்களில் காணும் பொருள் அமைப்பைப் பற்றி ஒன்று கூற வேண்டும். துடிசைக்கிழார்தம் பதிப்பு, காசிமடத்துப் பதிப்பு, கழகப் பதிப்பு ஆகியவை ஒரு வகையிலும், தருமை ஆதீனப் பதிப்பு பிறிதொரு வகையிலும் ஆக அமைந்துள்ளன. கடவுள் வாழ்த்து என்ற தலைப்பில் முன்னைய மூன்று பதிப்புக்களிலும் ஐம்பது பாடல்கள் உள்ளன. தருமை ஆதீனப் பதிப்பில் 'ஒன்றவன் தானே' எனத் தொடங்கும். ஒரு பாடலே கடவுள் வாழ்த்தாய் ஏனையவெல்லாம் 'சிவபரத்துவம்' எனும் தலைப்பினுமாக அமைந்துள்ளன. அடுத்து வரும் நுதலிய பொருள், அவையடக்கம், குருபாரம்பரியம் முதலாயினவும் நிரல்படுத்தப்பட்ட முறையில் வேறுபடுகின்றன. இம்முதல் தந்திரத்திலேயே இத்துணை அளவு வேறுபாடு உளது. ஏனைய தந்திரங்களில், பாடல்களின் வைப்பு முறையில் வேற்றுமை இருப்பினும், பொருளமைப்பு முறையில் இத்தகைய வேற்றுடை பெரிதும் இல்லாதிருக்கின்றன. இவ்வகையில் முதல் தந்திரப் பொருளமைப்பைப் பின்வருமாறு அமைத்துக் கொள்வது பொருத்தமாகலாம்.

முதல் தந்திரத்தின் – அமைப்பு முறை

1. பாயிரம்:

1.	கடவுள் வாழ்த்து	-	'ஒன்றவன் தானே'
2.	வான் சிறப்பு	-	1. 'அமுதூறு' 2. 'வரையிடை'
3.	அந்தணர் ஒழுக்கம்	-	'அந்தணராவோர்'என்பது முதல் அந்தண்மை பூண்ட'என்பது வரையுள்ள 11 பாடல்கள்.
4.	அறம் செய்வான் திறம்	-	'ஆர்க்கும் இடுமின்' என்பது முதல் 'பற்றது' என்பது வரையுள்ள 10 பாடல்கள்.
5.	அறம் செயான் திறம்	-	'எட்டி பழுத்த' என்பது முதல் 'செல்வமுங் கருதி' என்பது வரையுள்ள 10 பாடல்கள்.

௨. தற்சிறப்புப் பாயிரம்:

1.	குருபரம்பரை	-	'நந்தி அருள் பெற்ற', என்பது முதல் 'எழுந்து நீர்' என்பது வரையுள்ள 6 பாடல்கள்.
2.	தம் வரலாறு கூறல்	-	'நந்தி இணையடி' என்பது முதல் 'நந்தி அருளாலே' என்பது வரையுள்ள 17 பாடல்கள்.
3.	அவையடக்கம்	-	1. ஆரறிவார் 2. பாடவல்லார்

௩. நுவலும் பொருள்:

1.	சிவபரத்துவம்	-	'சிவனோடொக்கும்' என்பது முதல் 'சூடுவன் நெஞ்சிடை' என்பது ஈறாக உள்ள 46 பாடல்கள்.
2.	மும்மூர்த்திகளின்	-	'அளவில் இளமை' என்பது

	சேட்ட கனிட்ட முறையை		முதல் 'தானொரு கூறு' என்பது வரையிலான 10 பாடல்கள்.
3.	உபதேசம்	-	'விண்ணின்று இழிந்து' என்பது முதல் 'போதந் தரும்' என்பது ஈறாகவுள்ள 30 பாடல்கள்.
4.	வேதச் சிறப்பு	-	'வேதத்தை விட்ட' என்பது முதல் 'பாட்டும் ஒலியும்' என்பது வரையுள்ள 6 பாடல்கள்.
5.	ஆகமச் சிறப்பு	-	'அஞ்சன மேனி' என்பது முதல் 'பண்டிதராவர்' என்பது வரையிலான 10 பாடல்கள்.
6.	அறங்கள்	-	1. அன்புடைமை 2. கல்லாமை 3. கல்வி 4. கள்ளுண்ணாமை 5. கேள்வி கேட்டமைதல் 6. கொல்லாமை 7. நடுவு நிலைமை 8. நல்குரவு 9. இளமை நிலையாமை 10. உயிர் நிலையாமை 11. செல்வம் நிலையாமை 12. யாக்கை நிலையாமை 13. பிறன்மனை நயவாமை 14. புலால் மறுத்தல் 15. சிற்றின்பம் வெஃகாமை

ஈண்டு உயிர் நிலையாமை என்பது ஓர் உயிர், தான் எடுத்தள்ள உடலிலேயே நிலைபெற்றிருக்க இயலாத தன்மையைக் கூறுவதாகும். "வீயாது உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை" (புறம். 363) எனவரும் புறப்பாட்டு காண்க. ஈண்டுக்கானும் 15 ஆவது தலைப்பு எல்லாப் பதிப்புக்களிலும் மகளிர் இழிவு என்றே உள்ளது. எனினும். சிற்றின்பம் வெஃகாமை என்றிருத்தலே அமைவுடைத்தாம்.

பொருளமைப்பு: முதல் தந்திரம்:

உயிர்களின் வாழ்முதலாக விளங்கும் இறைவனை முதற்கண் வணங்கி, அடுத்து அவ்விறைவனது ஆணையால் உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம், பொருள், இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகியவான் சிறப்பையும், அவ்வற முதற் பொருள்களை உலகிற்கு, உள்ளவாறு உணர்த்தும் நீத்தார் (அந்தணர்) பெருமையையும், இறைவனாலும் அவனது ஆணை வழி நிற்கும் அம்முனிவராலும் உணர்த்தப்படும் அறன் வலியுறுத்தலையும் பாயிரப் பகுதியில் ஆசிரியர் திருமூலர் முறையாகக் கூறிகின்றார். அடுத்து ஆசிரியர் தாம் குருவருளால் பெற்ற பேற்றைக் கூறி, அடுத்து அதன் வழியாக நமக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய பொருண்மை கூறுவாராய் அவையடக்கம் கூறித் தொடங்குகின்றார். அடுத்துத் தாம் கூறும் பொருள் திறனுக்கு முன்னாகச் சிவபரம் பொருளின் மேன்மையையும், அப்பெருமான் மூவராய் நின்று முதல்வனாய் நிற்கும் முறைமையையும், உயிர்கள் மீது வைத்த கருணையால் நந்தியெம்பெருமான் வழி உலகிற்கு உணர்த்தியருளிய உபதேசப் பகுதியையும் உணர்த்திப் பின் உயிர்கள் வாழ்வஙாங்கு வாழவும், அதன் பயனாகத் திருவருள் பெற்று உய்யவும் ஏதுவாய அறங்களைக் கூறி இத்தந்திரத்தை நிறைவு செய்கின்றார்.

இரண்டாம் தந்திரம்:

மேற்கூறிய நல்லொழுக்க நெறி நின்றார்க்கு இறைவன் வழங்கியருளும் அறக் கருணையையும், தீயொழுக்க நெறி நின்றார்க்கு அவன் வழங்கும் மறக் கருணையையும் குறிப்பாராக அகத்தியர், தக்கன், திருமால் முதலானோர் போன்றோர்களின் வரலாறுகளைக் கூறுகின்றார். அடுத்துக் குருஇலிங்க சங்கம வழிபாடுகளின் சிறப்பினைக் கூறுவாராய், அவர்களை இகழ்தலால் வரும் தீங்கையும் எடுத்துரைக்கின்றார். அடுத்து இறைவனின் வீரம் விளங்கிய எண்வகை இடங்கள், கொடுத்தற்குத் தகுதி வாய்ந்தோர், ஒருவர் கொடுப்பதைப் பெறுதற்குத் தகுதி வாய்ந்தோர், தகுதி யில்லாதோர் ஆகியோர்களைக் கூறிப் பின் மல வேறு பாட்டால் உயரி;கள் கேவலர், சகலர், சுத்தர் என முவகைப்படுகின்றனர் என்பதையும் கூறி நிறைவு படுத்துகின்றார்.

மூன்றாம் தந்திரம்:

மேற்கூறியவாறு ஒழுக்கம் விழுப்பம் தர நின்றார், தம் மனத்தை இறைவனிடம் ஒற்றித்து நிற்குமாறு அமைத்துக் கொள்ளுதற்குரிய நிலைகளைப் படிநிலையில் வைத்து அவற்றை

எண்வகைப்படுத்தி, 'நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கம்' எனத் தொல்காப்பியம் கூறியவாறு கூறுகின்றார். அடுத்து அவற்றின் பயனாக அவர் பெறும் எண்வகைச் சித்திகளையும் கூறுவார், அவற்றை வைத்து உலகியல்வழி நின்று கீழிறங்கிவிடாது அருளியல் வழி நின்று இறைவனைத் தலைப் படுதலே பயனாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார். நிறைவாகச் சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம் சீரிய பெருநிலையே அதன் பயனாம் என்றும் காட்டுகின்றார். அடுத்துக் கழிவு நீராக வரும் சிறுநீரை அமிழ்த் நீராக மாற்றிக் கொள்ளும் அருமையையும், கேசரி யோகம் முதலாய யோக நிலைகளையும் கூறி, நிறைவாக வார சூலையைக் கூறி வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்.

நான்காம் தந்திரம்:

மந்திரங்களை இயந்தரங்களில் வைத்து எண்ணுமாற்றைச் சிறப்பாகக் குறித்தருளுகின்றார்.

ஐந்தாம் தந்திரம்:

உயிர்கட்கு அருட்பதிவு ஏற்படுதற்கு ஏதுவாகிய சரியை முதலிய நால்வகை நெறிகளையும் அவற்றால் அடையத்தகும் பயன்களையும் அருளுவதோடு, தொடக்கத்தில் சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம், கடும் சுத்த சைவம் ஆகிய நால்வகைச் சைவ நெறிகளையும் கூறுகின்றார்.

ஆறாம் தந்திரம்:

மேற்கூறியவாறு சமய நெறி நிற்போர் குருவருள் பெற்று அதன் பயனாய திருவடிப் பேற்றைப் பெற வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஏதுவாகக் கொள்ளத்தக்கன துறவு, தவம், சிவவேடப் பொலிவழகு ஆகியனவாம் என்றும் கூறிகின்றார்.

ஏழாம் தந்திரம்:

இத்தகைய தெளிவுடையோர் அகவழிபாடு, புறவழிபாடு களாகிய அரிய நெறியைப் பெற்று விளங்கவேண்டுமென்றும், அவற்றிற்கு ஊறாக நிற்பனவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றும், குரு வழிபாடு, இலிங்க வழிபாடு, அடியவர் வழிபாடு, ஆகியன அதற்கு அரணாவன என்றும், அவற்றின் பயனாகப் பெறுகின்ற சமாதி நிலைகளையும் கூறுகின்றார். நிறைவாக உயிரிலக்கணம் கூறி அது

உயர்தற்குரிய ஐம்புல அடக்கமும் கூறி நிறைவு செய்கின்றார்.

எட்டாந் தந்திரம்:

இவ்வருள் நிலைக்கண் நின்றோர் படிப்படியாக உயர்ந்து இறைக் காட்சிகளைக் கண்டும், எவ்வுடம்புகளிலும், எவ்வுலகிலும் இருக்கும் திருவருட் பேறுபெற்றும், இறுதியில் வீட்டின்பத்திற்கு அணுக்கராகும் தன்மையை அடைந்தும் மகிழ்வர் எனக்கூறுகிறார்.

ஒன்பதாம் தந்திரம்:

இவ்வாறாய விளக்கம் பெற்றோர் அந்நிலையிலும் வழுவாதிருக்க எண்ணுதற்குரிய ஐந்தெழுத்தின் உண்மைகளையும், அவற்றின் பயனாக அவர் அடையும் வீட்டின்பச் சிறப்பினையும் விவரிக்கின்றார்.

திருமூலர் வரலாறு:

திருமூலர் வரலாற்றை அறிதற்கு அவர் அருளிய திருமந்திரமே பெரிதும் துணை நிற்கின்றது. அது கொண்டே சேக்கிழாரும் 28 பாடல்களில் இவர் வரலாற்றை விரித்துரைக்கின்றார்.[1] திருமூலர் திருக்கயிலையில் இருந்த முனிவர் , சுந்தரநாதன் எனும் இயற் பெயரினர் நந்தியெம்பெருமானிடத்து மெய்ப்பொருள் கேட்டவர். அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளையும் பெற்றவர். பொதிகை மலையில் வாழ்ந்த அகத்தியரோடு கொண்ட நட்பினால் தென்னாடு வந்தார். கேதாரம், நேபாளம் வாரணாசி, திருப்பருப்பதம் முதலாய வடநாட்டுத் திருப்பதிகளை வணங்கி வந்த இவர், தென்னாட்டில் திருக்காளத்தி, காஞ்சி, திருவதிகை, திருத்தில்லை முதலாய பதிகளை வணங்கித் திருவாவடுதுறைக்கு வந்தார். தம்மைப் பரிவோடு மேய்த்து வந்த மூலன் என்பான் இறந்தவிட், அவனைச் சூழ்ந்த ஆனிரைகள் அலமந்தன, அதுகண்ட சுந்தரநாதர் சித்தி பெற்றிருந்த வளத்தால் தம் உடம்பைக் காப்பானதொரு இடத்தில் வைத்துவிட்டு, இறந்து கிடந்த மூலன் உடம்பில் புகுந்தார், அவ்வுடல் கொண்டு எழுந்ததால் மூலன் என்ற பெயரால் அழைக்கப் பெற்றார். ஆனிரைகளைச் சாத்தானூருக்கு உய்த்துச் சென்ற இவரைக் கண்ட மூலன் மனைவியார், வழி எதிர்

---

[1] சைவ ஆகமங்கள் 28 அவ்வாகமப் பொருளை விரித்துரைத்த திருமூலர் வரலாறும் 28 பாடல்களில் அமைந்துள்ளமை திருவருள் இயைவித்த இயைபேயாம்.

கொண்டு வரவேற்க, அவளுடன் செல்லுதற்கு ஒருப்படாத நிலையில் மீளத் திரும்பினார். காப்பாக வைத்த உடல் காணாமை கண்ட இவர் 'ஈசனருள் என' உணர்ந்த ஆவடுதுறையில் அரச மரத்தின் கீழ் இருந்து சிவயோகம் தலைநின்ற அளவில், இத்திருமந்திர மாலையை ஆண்டிற்கொரு பாடலாக மூவாயிரம் ஆண்டுகளில் மூவாயிரம் பாடல்களைப் பாடியருளினார். இம்மாலையில் முதற் பாடல் 'ஒன்று அவன்தானே' எனத் தொடங்குவதாகும். பின் திருக்கயிலை சார்ந்து இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார் (தி. 12 திருமூல. 27) என்பது பெரிய புராணத்திலிருந்து அறியலாகும் வரலாறாகும்.

அகச்சான்றுகள்:

1. இயற்பெயர்:

மூலன் எனும் பெயர் அவ்விடையர் உடலில் புகுந்த பின்பே வழங்கிய பெயராகும். இயற்பெயர் சுந்தரநாதன் என்பதாகும்.

"மந்திரங் கொண்டு வழிபடு வோர்க்குச்
சுந்தர நாதன் சொல்லிய மந்திரம்" *-மந்திரம் முந்நூறு பாயிரம்*

'தந்திரம் ஒன்பது சார்வு மூவாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொல்மொழிந் தானே' - தி. 10 பா. 38

என ஆசிரியர் திருமூலரே கூறுதலின் இவ்வுண்மை அறியப்படும். இப்பெயரிலும் நாதன் என்னும் பெயர் நந்தியெம் பெருமானிடத்துப் பயின்றதால் கிடைக்கப் பெற்ற சிறப்புப்பெயரேயாம், இவ்வுண்மை,

'நந்தி அருளாலே நாதனாம் பேர்பெற்றேன்' - தி. 10 பா. 7

எனவரும் ஆசிரியர் திருவாக்கால் அறியப்படுகின்றது.

2. மூலன் என்னும் பெயர்:

சுந்தரநாதர் திருவாவடுதுறைக்குச் சென்றதும், ஆவினை மேய்த்துவந்த மூலனின் நிலை கண்டு பசுக்கள் வருந்தியதும், பிறிதின் நோய் தன்னோய் போல் ஏற்ற கருணையால் அவன் உடலில் புகுந்ததும், அதனால் அவர் தாமும் குருவாய் விளங்கியதும் குருவருளாலேயாகும். இதனை

"நந்தி யாருயாலே மூலனை நாடினேன்
நந்தி அருளாவ தென்செயும் நாட்டினில்
நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே" - தி.10 பா.7

"நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன்" - தி. 10 பா. 29

எனவரும் கூற்றுக்களால் விளங்கும்.

3. நூற்பெயர்:

இந்நூல் திருமந்திர மாலை எனும் பெயர் உடையது. இதனை,

"மறப்பிலர் நெஞ்சினுள் மந்திரமாலை
உறைப்பொடுங் கூடிநின் றோதலுமாமே" - தி.10 பா. 25

எனவரும் கூற்றால் அறியலாம்.

4. நூற்பகுப்பு:

இந்நூல் ஒன்பது தந்திரங்கைள உடையது. மூவாயிரம் பாடல்களை உடையது. இப்பகுப்பு முறை,

"தந்திரம் ஒன்பது சார்வுமூ வாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொன்மொழிந் தானே" - தி. 10 பா.38

எனவரும் கூற்றால் அறியலாம்.

5. நிலமிசை நீடு வாழ்ந்தார்:

திருமூலர் நிலமிசை நீடு வாழ்ந்தவர் இதனைத்,

"தப்பில்லா மன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பில் எழுகோடி யுகமிருந் தேனே" - தி. 10 பா.38

"இருந்தேனிக் காயத்தில் எண்ணிலி கோடி" - தி. 10 பா. 19

எனவரும் ஆசிரியர் திருவாக்கால் அறியலாம். இதனை இக்காலத்து ஆய்வாளர்கள் ஏற்பதில்லை. காரணம் தமக்கு அந்நிலை

கூடாமையயால் ஆசிரியர் திருமூலனாருக்கும் அந்நிலை வாய்த்திராது எனக் கருதுவதாலேயாம். திருமூலர் காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கும், அதனால் திருவருள் நலம் பெறுதற்குரிய தோய்வும் உடையவர். ஆதலின் அவருக்கு அந்நிலை வாய்த்தல் இயல்பேயாம். நம்ம னோர்க்கு அந்நிலை வாயாமை, அத்திறம் இன்மையாலேயாம். இவ் வேறுபாடு ஈண்டு அறியத்தக்கதாம். ஆசிரியர் திருமூலனாருக்கு அந்நிலை வாய்த்திருந்தமை,

உடம்பா ரழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே. -தி.10 பா.708

வளியினை வாங்கி வயத்தி லடக்கில்
பளிங்கொத்துக் காயம் பழுக்கினும் பிஞ்சாம்
தெளியக் குருவின் திருவருள் பெற்றால்
வளியனும் வெட்ட வெளியனு மாமே. - தி.10 பா. 557

நீல நிறமுடை நேரிழை யாளொடும்
சாலவும் புல்லிச் சதமென் றிருப்பார்க்கு
ஞால மறிய நரைதிரை மாறிடும்
பாலனு மாவர் பராநந்தி யாணையே. -தி.10 பா. 718

"எங்கே இருக்கினம் பூரி இடத்திலே
அங்கே அதுசெய்யில் ஆக்கைக்கு அழிவில்லை"
- தி.10 பா. 558

"பிண்டம் சுருங்கில் பிராணன் நிலைபெறும்" - தி. 10 பா. 719

"நாட்ட மிரண்டும நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டமு மில்லை மனைக்கும் அழிவில்லை" -தி.10 பா. 591

ஈராறு கால்கொண்டு எழுந்த புரவியைப்
பேராமற்கட்டிப் பெரிதுண வல்லிரேல்
நீரா யிரமும் நிலமா யிரத்தாண்டும்
பேராது காயம் பிரான்நந்தி ஆணையே. - தி.10 பா. 706

"காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்கும் குறியது வாமே" - தி.10 பா. 559

மூல நாடி முகட்டல குச்சியுள்
நாலு வாசல் நடுவுள் இருப்பீர்காள்
மேலை வாயில் வெளியுறக் கண்டபின்
காலன் வார்த்தை கனாவிலும் இல்லையே - தி.10 பா. 608

எனவரும் திருவாக்குகளால் நன்கு அறியப்படுதல் காண்க.

மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார். - குறள்3

கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு. - குறள் 269

கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள்மேல்
செல்லாது உயிருண்ணும் கூற்று. - குறள் 326

எனவரும் திருவள்ளுவனார் திருவாக்குகளானும் ஞானியர்க்கு இந்நிலை வாய்த்தல் இயல்பேயாம் என்பது உணரப்படும்.

6. இருந்தருளிய இடம்:

மூலன் உடலில் புகுந்த சுந்தரநாதர் யோகியாயிருந்தருளிய இடம், திருவாவடுதுறையில் ஒரு அரச மரத்தின்கீழ் ஆகும் என்பது வரலாறு. இதற்குச்

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ னாவடு தண்டுறை
சேர்ந்திரு தேன்சிவ போதியின் நீழலில்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ நாமங்கள் ஓதியே. -தி.10 பா.18

ஞானத் தலைவிதன் னந்தி நகர்புக்கு
ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள்
ஞானப்பா லூட்டியென் நாதனை யர்ச்சித்து
நானு மிருந்தேன்நற் போதியின் கீழே. -தி.10 பா.21

எனவரும் திருவாக்குகள் அரணாகின்றன.

7. வாழ்ந்திருந்தமைக்குரிய காரணம்:

இவ்வாறு தாம் வாழ்ந்திருந்தமைக்குரிய காரணம் இத்

திருமந்திரப் பனுவலை அருளவேயாம் என ஆசிரியரே குறித்தருளுகின்றார். இதனை,

இருந்தவக் காரணங் கேளிந் திரனே
பொருந்திய செல்வப் புவனா பதியாம்
அருந்தவச் செல்வியைச் சேவித்தடியேன்
பரிந்துடன் வந்தனன் பத்தியினாலே. - தி.10 பா. 14

மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே. - தி.10 பா. 16

என ஆசிரியர் தாமே அருளுமாற்றான் அறியலாம்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” - தி.10 பா. 20

என அருளுவதும் இதனை வலியுறுத்தும், நன்றாகப் படைத்தனன் என்பது நரை, திரை, மூப்பு இன்றியும், திருவருள் தோய்வில் திறம்பாதிருத்தல் பற்றியும், நிலமிசை நீடு வாழ வைத்தல் பற்றியும் ஆம் என்பது அறியத்தக்கது.

எண்வகைச் சித்திகளும் பெற்றமை:

இத்தகைய ஞானயோக நெறியால் திருமூலர் எண்வகைச் சித்திகளையும் பெற்றனர் என்பது வரலாறு. இதற்கு,

“அரிய தெனக்கில்லை அட்டமா சித்தி,
பெரிதருள் செய்து பிறப்பறுத்தானே” தி.10 பா. 626

குரவன் அருளிற் குறிவழி மூலன்
பறையின் மணமிகு சங்கட்டம் பார்த்துத்
தெரிதரு சாம்பவி கேசரி சேரப்
பெரிய சிவகதி பேறெட்டாஞ் சித்தியே. தி.10 பா. 627

எனவரும் திருவாக்குகள் அரணாகின்றன.

திருமந்திர வழி அறியத்தகும் வரலாறு:

திருத்தொண்டர் புராணவழி அறியத்தகும் வரலாற்றிற்கு

அகச்சான்றுகளாக அமைந்திருப்பன இவையேயாக, அதற்கு மேலும் குருபரம்பரை என அருளியிருக்கும் கூற்றின்வழி அறியத் தகும் வரலாறும் உளது.

குருவருள்:

திருக்கயிலையில் நந்தியெம் பெருமானிடத்து மெய்ப் பொருளை உணர்ந்தவர் திருமூலர் ஆவர். இவருடன் அம்மெய்யுணர்வைத் தெளிந்துணர்ந்தவர் எண்மர் என்றும் குறித்தருளுகின்றார்,

நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரமர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே. - தி.10 பா. 6

எனவரும் திருவாக்கு இதற்கு அரணாகின்றது.

இனி இவரிடத்திருந்து மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள் எழுவர் எனவும் குறிக்கின்றார்.

மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோடு
இந்த எழுவரும் என்வழியாமே. - தி. 10 பா. 8

என்பது அத்திருப்பாடலாகும். இவ்வெழுவரும் ஆசிரியர் திருமூலனாரின் மெய்யுணர்வுக் கருத்துக்களை ஆங்காங்கு இருந்து பரப்பி வந்திருக்கலாம். ஆயினும் இஞ்ஞான பரம்பரையை அறிதற்கு வாய்ப்பில்லை. எனினும் "மூலன் மரவில் வருமௌனகுருவே" எனத் தாயுமானார் போற்றுதலால், இம்மரபு தமிழகத்தில் தொடர்ந்து நிலை பெற்றிருந்தது என அறியலாம்.

திருமூலர் காலம்:

சைவப் பெரியார் துடிசைக்கிழார். அ. சிதம்பரனார் அவர்கள், திருமூலர் காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 8000 ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர். அதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களாவன.

1. திருமூலர் தம் காலத்தவராகக் குறிப்பவர்களில் வியாக் கிரமர் என்பார் ஒருவர். அவர் வசிட்டர் காலத்தவர். வசிட்டர் காலம் இற்றைக்கு 6000 க்கு முந்தியதாகும். எனவே இவர் காலம் அதற்கும்

முந்தியதாகக் கருதலாம்.

2. தமிழ் மொழியானது முதன்முதல் உருவ எழுத்துக் களையும், பின் கோல் எழுத்துக்களையும், பின் வட்ட எழுத்துக்களையும், பின் சதுர எழுத்துக்களையும் கொண்டு மாறுதல் அடைந்து வந்திருக்கிறது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிவாம். வட்டெழுத்துக் காலத்தில் உயிரெழுத்துக்கள் பதினாறும், மெய்யெழுத்துக்கள் முப்பத்தைந்துமாக இருந்தன. திருமூலர்,

"ஓதும் எழுத்தொடு உயிர்க்கலை மூவைந்து
ஆதி எழுத்தவை ஐம்பதோடு ஒன்று என்பர்" - தி. 10 பா. 946

எனத் தம் நூலில் குறித்தலால் இவர் வட்டெழுத்துக் காலத்தவர் என அறியலாம். அக்காலம் மிகமிகத் தொன்மையது ஆதலின் திருமூலர் காலமும் மிகத் தொன்மையதாம் என்பர்.

3. திருமூலர் தமிழ் மண்டலம் ஐந்து எனக் குறிக்கின்றார். அவை ஆசியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா என்பனவாம் தமிழ்நாட்டுச் சித்தர் குழாங்கள் அக்கண்டங்களில் அக்காலத்தே வதிந்திருந்தனர். அக்காலம் மிகத் தொன்மையது ஆதலின் திருமூலர் காலமும் மிகத் தொன்மையதே யாகும் என்பர்.

எனவே, திருமூலர் கி.மு.6000 முதல் கி.பி. 100 வரை உள்ள ஐயாயிரத்துத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் இந்நில உலகத்தில் இருந்தவர் என அவர் வரையறைப்படுத்துகின்றார்.

எனினும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் *திரு. க. வெள்ளைவாரணனார்* அவர்கள், திருமூலர் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி வரை இருந்த பெரியார் என வரையறைப் படுத்துகின்றார். இதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களாவன.

1. திருமூலர்,
பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் பாடையுங்
கண்டவர் கூறுங் கருத்தறிவார் என்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலான் அறஞ் சொன்னவாறே. தி.10 பா.111

எனவரும் பாடலில் பதினெண் மொழிகள் உளவாதலைக் குறிக் கின்றார். இத்தொகை தொல்காப்பியத்திலும் சங்க நூல்களிலும் காணப் படாமையின் இவர் காலம் கடைச் சங்க காலத்திற்குப் பின்பே ஆதல்

வேண்டும்.

2. திருமந்திரத்தில் திருவள்ளுவர் அருளிய சொற்றொடர்களும், பொருள்களும் அவ்வாறே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ஆதலின் அவருக்கு இவர் பிந்தியவராதல் வேண்டும்.

3. திருமூலர் தம் காலத்தில் தமிழ் மண்டலம் ஐந்தாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்ததைக் குறிக்கின்றார். ஆனால் *தொல்காப்பியர்* 'வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு' *(தொல். செய் 79)* என்றே கூறுகின்றார். எனவே தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டிய மண்டலங்கள் என மூவகையாகவே அமைந்திருந்தமை புலனாகிறது. இந்நிலை கடைச் சங்க கால இறுதி வரையிலும் நிலவியிருந்தது. அதன் பின்பே தமிழகம் ஐந்து மண்டலங் களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஆதலின் இவர் காலமும் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டை ஒட்டியதாக அல்லது பிற்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.

4. திருமந்திரத்தில் 'கோர நெறி கொடு கொங்கு புக்காரே' (தி.10 பா. 272) என்னும் தொடர் உள்ளது. கொங்கு நாடு, அயலவர் குடியேற்றத்தால் அரசியலாட்சிக்கு உட்படாத அறை போகும் குடிகளும் ஆறலைப் போரும் ஆங்காங்கு இருக்குமாறு அமைந்திருந்தது. கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவரான முன்றுறை அரையனார் தம் *பழமொழி நானூற்றில் (பா. 282)* 'ஏமரார் கொங்கேறினார்' எனக் குறிக்கின்றார். இந்நிலை சுந்தரர் காலம் வரை இருந்தது என்பது 'கொங்கே புகினும் கூறை கொண்டு ஆறலைப்பாரிலை' என அவர் கூறும் திருவாக்கால் அறியப்படுகின்றது. எனவே திருமூலர் காலமும் இக்காலத்தை ஒட்டியிருத்தல் வேண்டும்.

5 திருமந்திரத்தில் தில்லைத் திருக்கோயில் 'பொன்னம்பலம்' எனப் போற்றப் பெற்றுள்ளது. திருவம்பலத்தை முதன்முதல் பொன் வேய்ந்து புதுக்கியவன் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிம்மவர்மன் என்பர் அறிஞர். ஆதலின் இவர் காலமும் இதனை ஒட்டியே இருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

இக்கருத்தே இக்கால அறிஞர் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

அருளிய நூல்:

திருமூலர் அருளிய நூல்கள் மூன்று ஏன்பர். அதற்கு ஏதுவாக

மூல னுரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ்
மூல னுரைசெய்த முந்நூ றுமந்திரம்
மூல னுரைசெய்த முப்பது உபதேசம்
மூல னுரைசெய்த மூன் றுமொன்றாமே. தி.10 பா. 2999

எனும் இப்பாடலைக் காட்டுவர். இவற்றுள்ளும் முந்நூறு மந்திரம், முப்பது உபதேசம் எனப்படும் இரு நூல்களையும் மூலன் உடம்பில் புகு முன் செய்தனர் என்றும், இம்மூவாயிரத்தைப் புகுந்த பின் செய்தனர் என்றும் கூறுவர். இந்நிகழ்ச்சி உண்மையாயின் சேக்கிழார் இதனைத் தம் வரலாற்றில் விளங்கக் கூறியிருப்பர். அவ்வாறு கூறாமையே ஆசிரியர் கருத்து இதுவன்று எனத் தெளியலாம். முப்பது உபதேசம் என்பது முதல் தந்திரத்தில் உபதேசம் எனும் தலைப்பில் காணும் முப்பது பாடல்களையேயாம். முந்நூறு மந்திரம் என்பதும் இந்நூற்கண் மந்திரப் பகுதிகளாகக் காண்பன முந்நூறேயாம் என்பது கருத்தாகும். எனவே திருமூலர் அருளியது இத்திருமந்திரம் ஒன்றேயாகும்.

உளங்கொளத்தக்க ஒண்பொருள்கள்:

இந்நூற்கண் உள்ள மூவாயிரம் பாடல்களும் உளம் கொளற் குரியனவே எனினும் சில தொடர்கள். சில பாடல்கள் எஞ்ஞான்றும் நினைவுகூர்ந்து போற்றத் தக்கனவாய் உள்ளன. ஆசிரியர் இவற்றைக் கூறுங்கால் உயிர்க்குறுதியும், சொற்குறுதியும் படக் கூறியுள்ளார்.

1. "சிவனொடு ஒக்கும் தெய்வம் தேடினும் இல்லை
அவனொடு ஒப்பார் இங்கு யாவரும் இல்லை."
- தி.10 பா. 40

2. கல்லா அரசனும் காலனும் நேர் ஒப்பர்
கல்லா அரசனின் காலன் மிகநல்லன்
கல்லா அரசன் அறம்ஓரான் கொல்என்பான்
நல்லாரைக் காலன்நணுக நில்லானே.
- தி. 10 பா. 237

3. "வேட நெறி நில்லார் வேடம் பூண்டு என்பயன்"
- தி.10 பா.239

4. ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையீர் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணுங் காலம் அறிமினே.
- தி.10 பா. 249

5. யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம்பிறர் கின்னுரை தானே. - தி. 10 பா. 251

6. "நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்"
- தி. 10 பா.24

7. "பதி பசுபாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல் பசுபாசம் அநாதி" - தி. 10 பா. 114

8. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தாகே. - தி. 10 பா. 138

9. அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே. - தி. 10 பா. 269

10. முன்னவனார் கோயில் பூசைகள் முட்டிடின்
மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றும்
கன்னம் களவு மிகுத்திடும் காசினி
என்னரும் நந்தி எடுத்துரைத் தானே. - தி.10 பா. 510

11. ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே. - தி. 10 பா. 559

12. உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே.- தி.10 பா. 708

13. உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யுறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்என்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே. - தி. 10 பா. 709

14. குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்

குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே. - தி. 10 பா. 1561

15. கங்காளன் பூசுங் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்கார மானதிருவடி சேர்வரே. - தி.10 பா. 1643

16. குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே. - தி. 10 பா. 1658

17. படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றீயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பற்கங் காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பற்கொன் றீயின்
படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே. - தி. 10 பா. 1830

18. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்மினே. - தி. 10 பா. 2072

19. ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே. - தி. 10 பா. 2574

20. ஒன்றுகண் டீர்உல குக்கொரு தெய்வமும்
ஒன்றுகண் டீர்உல குக்குயி ராவது;
நன்றுகண் டீர்இனி நமச்சிவா யப்பழம்
தின்றுகண் டேற்கிது தித்தித்தவாறே. - தி. 10 பா. 2654

21. சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே. - தி. 10 பா. 2673

22. "என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே." - தி.10 பா. 20

மெய்ப்பொருள் கருத்துக்கள்:

மெய்ப்பொருட் கூற்றில் வைத்து எண்ணப்படும் பொருள்கள் மூன்றாம். அவை இறை, உயிர், தளை என்பன. இம்முப் பொருள் களையும் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், முதலாக உள்ள சங்கப் பனுவல்கள் பலவும் சாற்றியிருப்பினும், இவற்றைத் தொகுத்துக் கூறிய முதல் நூல் திருமந்திரமேயாகும். இம்மூன்றும் தோற்றமில் (அனாதி) காலத்தனவாம் என்றும், இம்மூன்றனுள் உயிரைப் பிணித்து நிற்கும் பாசம் இறையை அடைந்தவழி நீங்கும் என்றும் மெய்ந்நூல்கள் கூறுகின்றன. இக்கூற்றிற்கு அடித்தளமாக,

பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காபசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நில்லாவே. - தி.10 பா. 114

அறிவறி வென்ற அறிவு மானாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி
அறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே. - தி.10 பா. 2370

பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீங்கியப் பாசம் அறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே. - தி. 10 பா. 237

எனவரும் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வரிய கருத்தைத் திருக் கோவிலின்கண் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றிருக்கும் சிவலிங்கமும், அத்திருமேனியின் முன் உள்ள நந்திகளைச் சார்ந்திருக்கும் பலி பீடங்களும் விளக்குகின்றன என்பதையும் திருமூலர் குறித் தருளுகின்றார். சிவலிங்கத்தின் திருமுன்பில் உள்ள இரு நந்திகளில் ஒன்று சேய்த்தாக இருக்கும்; மற்றொன்று அணித்தாக இருக்கும். கோவில் முகப்பில் முன்னதாக இருக்கும் நந்திக்குப் பலிபீடம் அதன் முகத்தின் பக்கம் இருக்கும். சிவலிங்கத்திற்கு அணித்தாகவுள்ள நந்திக்குப் பலிபீடம் அதன் பின்னதாக இருக்கும். சிவத்திற்குச் சேயராய் இருக்கும் உயிருக்குப் பாசமே முன்னிற்கும் என்பதையும், சிவத்திற்கு அணித்தாய் இருக்கும் உயிர்க்குப் பாசம் பின்னதாய்ச் சிவமே முன்னிற்பதாய் இருக்கும் என்பதையும் இவ்வமைப்பு முறை விளக்கும் என்பர். இதனை,

ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடலே றெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுநற் பாசமாம்
ஆய அரன்நிலை யாய்ந்துகொள் வார்கட்கே. - தி. 10 பா. 2376

எனவரும் பாடல் விளக்குகின்றது.

அ. இறை:

1. இறை நிலையை விளக்கும் பாடல்கள் பலவேனும் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்திருக்கும் பாடல் சிறப்பாக எண்ணற்குரியதாம்.

ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே - தி.10 பா. 1

என்பது அப்பாடலாகும். இவ்வரிய பாடல் இறைவனின் இயல்பையும், அவன் உயிர்கட்கு வழங்கியருளும் கருணையையும் இனிது விளக்குவதாய் உள்ளது. இறைவன் ஒருவனே, அவன் உயிர்கட்கு அருளும் கருணை அறக்கருணை மறக் கருணை என இரு வகையில் அமையும். வினைக்கீடாக உயிர்களைத் துய்ப்பிக்குங்கால் ஒரு கால எல்லையில் அவற்றை ஒடுக்கியும் (இலயம்). அவற்றின் வினை நீக்கத்திற்கெனத் துய்ப்பிக்கும் பொருள்களைக் கொடுத்தும் (போகம்), துய்க்கும் காலத்தில் அவற்றைத் துய்க்கச் செய்தும் (அதிகாரம்) இயக்குமாற்றான் இம்மூவகை நிலைகளையும் அவன் கொள்வான். அறம், பொருள் , இன்பம், வீ டு என்னும் நாற் பொருளாகவும் நிற்பன். அவன், அவற்றை உலகிற்கும் உணர்த்தி நிற்பான். பொறிவழி நுகரும் ஐம்புல இன்பங்களையும் வென்றவன் அதாவது இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவன். சொல்லுலகாய மந்திரம், பதம் , வன்னம் ஆகிய முப்பொருள்களாகவும் விரிந்து நிற்பன், அயன் உலகம், மால் உலகம், உருத்திர உலகம், மகேசுர உலகம், சதாசிவ உலகம், சத்தி உலகம், சிவ உலகம் ஆகிய ஏழுலகாகவும் அவற்றிற்கு அப்பாலாகவும் இருப்பன். நெஞ்சே! அவனை உணர்ந்து எட்டுவாயாக. அதாவது அடைவாயாக என்பது இதன் பொருளாகும்.

உ. வடிவு:

உயிர்கட்கு இறைவன் அருளுங்கால் உரு, அரு, அருவுரு ஆகிய

மூவகை வடிவில் நின்றும் உணர்த்துவான் என ஞானநூல்கள் கூறும். இதற்கு அரணாக

உருவும் அருவும் உருவோ டருவும்
மருவும் பரசிவன் மன்பல் லுயிர்க்கும்
குருவு மெனநிற்கும் கொள்கைய னாகும்
தருவென நல்குஞ் சதாசிவன் தானே. - தி. 10 பா. 1740

எனவரும் பாடல் விளங்குகின்றது. இம்மூவகை வடிவிலும் அவன் கொள்ளும் வடிவங்கள் ஒன்பது என்றும். அவற்றுள் அருவாக நிற்பன சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து ஆகிய நான்காம் என்றும், உருவாக நிற்பன மகேசன், உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய நான்காம் என்றும், சதாசிவன் அருவுருவாக நிற்பன் என்றும் அந்நூல்கள் விளக்கும் இதற்குச்

"சிவன்முதல் மூவரோ டைவர் சிறந்த
அவைமுதல் ஆறிரண்டு ஒன்றொடுஒன் றாகும்"
- தி. 10 பா. 89

எனவரும் பகுதி அடித்தளமாய் நிற்கின்றது. ஆறு, இரண்டு ஒன்றோடு ஒன்றாகும் என்பது 6 + 2 + 1 = 9 என்னும் கருத்தினதாம். 'நவந்தரு பேதமாக நாடகம் நடிப்பன் நாதன்' எனச் சித்தியார் கூறும் கருத்தும் இதன் வழியது என்பது தெளியலாம்.

ஐந்தொழில்

உயிர்கள் உய்தற்கென இவ்வாறெல்லாம் வடிவு கொண்டு இலங்கும் இறைவன், உயிர்கட்குற்ற வினை மாசு நீங்கும், வீடு பேறாய விழுத்தகு சிறப்பினை வழங்கவும் செய்யும் தொழில்கள் ஐந்தாம். அவை படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவாம் என்னும் மெய்ந்நூல்கள். இவ்வைந்தொழில்களை இரண்டாம் தந்திரம் முறையாக வைத்து விரித்து உணர்த்துகின்றது. இனி இவ்வைந்தொழில் செய்தற்கெனக் கொண்டு நிற்கும் திருவுருவம் கூத்தப் பெருமானே என்றும், அப்பெருமான் தமக்குற்ற வடிவால் இதனை விளக்கி நிற்கின்றான் என்றும் உண்மை விளக்கம் கூறுகின்றது. இக்கூற்றுக்கு அரணாக,

திருந்துநற் சீயென் றுதறிய கையும்
அருந்தவ வாவென் றணைத்த பொற்கையும்
பொருந்தில் அமைப்பில் இயஎன்பொற் கையுந்
திருந்தத்தீ யாகுந் திருநிலை மவ்வே. - தி. 10 பா. 2754

மருவுந் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவு மமைப்பு அனலுடைக் கையுங்
கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நமவென வோதே. - தி. 10 பா. 2755

அரன்துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்
அரன் அங்கி தன்னில் அறையிற்சங் காரம்
அரனூற் றணைப்பில் அமருந் திரோதாயி
அரனடி யென்றும் அனுக்கிரகம் என்னே. - தி. 10 பா. 2756

எனவரும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இனி இவ்வைந்தெழுத்தே கூத்தப்பெருமானின் திருவுருவும் என உண்மைவிளக்கம் கூறுதற்கு அரணாக,

அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்தனன் நந்தியும்
அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்தபஞ் சாக்கரம்
அஞ்செழுத் தாகிய வக்கர சக்கரம்
அஞ்செழுத் துள்ளே அமர்ந்துநின் றானே. - தி. 10 பா. 917

எனவரும் பாடல் அமைந்துள்ளமையும் அறியத்தக்கது.

விளையாட்டாக நிகழ்த்துவது:

செயற்கரும் செயலாகிய இவ்வைந்தொழில்களையும் இறைவன் செய்யுங்கால் மிக எளிதாகச் செய்வன். எளிதாகச் செய்தலை விளையாட்டாகச் செய்தல் என்பர். இதனை,

"ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்
இருவர் விளையாட்டும் எல்லாம் விளைக்கும்" - தி.10 பா.393

எனவரும் பகுதியால் குறித்தருளுகின்றார். திருவாசகத்தும் 'ஐயா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டு' (தி. 8 திருவெம். 11) என்றும், 'காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி' (தி. 8 திருவெம். 12) என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன. இவையே,

"சொன்ன இத்தொழில்கள் என்ன காரணம் தோற்ற என்னில்
முன்னவன் விளையாட்டென்று மொழிதலு மாகும்"

எனப் பின்வந்த *சிவஞானசித்தியார் (பா.56)* கூறுதற்கு அடித்தள மாயின.

ஆ. உயிர்:

உயிர்கள் பல என்னும் ஞானநூல்கள். இதற்கு அரணாகப் 'பசுப் பல கோடி' (பா. 2371) எனவரும் தொடர் அமைந்துள்ளது. இவை தமக்குரிய மலத் தொடர்பால் கேவலர், சகலர், சுத்தர் என மூவகைப் படுத்தப்படுகின்றனர். ஆணவ மலத்தால் பிணிக்கப்பட்ட உயிர், யாதும் அறியாத கண்ணிலாக் குழவி எனக் கிடக்கும் நிலை கேவலமாம். அதனை நீக்குதற்குரிய தத்துவக் கூட்டுடன் விளங்கும் நிலை சகலமாம். இவற்றின் நீங்கி வீடு பேறடையும் நிலை சுத்த நிலைமையாம். எட்டாந் தந்திரத்தில் இவ்வுண்மைகள் சிறப்பாக விளக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

ஆணவ மாகும் விஞ்ஞான கலருக்குப்
பேணிய கன்மம் பிரளயா கலருக்கே
ஆணவம் கன்மம் மாயையும் மூன்றுமே
காணுஞ் சகலர்க்குக் காட்டு மலங்களே. - தி. 10 பா. 2208

எனவரும் பாடலைக் காண்க.

முக்குணம்:

இனி, இவ்வுயிர்கள் முக்குணம் உடையன எனவும் ஞான நூல்கள் கூறுகின்றன. இதற்கு அரணாக,

சாத்திக மெய்து நனவென்ப சாற்றுங்கால்
வாய்த்த இராசதம் மன்னுங் கனவென்ப
ஓய்த்திடும் தாமதம் உற்ற சுழுத்தியாம்
மாய்த்திடு நிற்குண மாசில் துரியமே. - தி. 10 பா. 2262

எனவரும் பாடல் விளங்குகின்றது.

ஐவகை நிலை ஐம்பாடு:

உயிர் தான் உணர்தற்குரிய கருவி கரணங்களோடு கூடியும், படிமுறையாக அவற்றை விடுத்தும் வரும் நிலைகளே நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் ஆகிய ஐவகை நிலைகளுமாம். இவற்றை ஐந்தவத்தை என்பர். பின்வந்த ஞான நூல்கள் இவற்றை விளக்குதற்கு அடித்தளமாக எட்டாம் தந்திரம் அமைந்துள்ளது.

இ. தளை:

ஐம்மலமும் மும்மலமும்:

உயிரிடத்துத் தோற்றமில் காலத்தேயே இயைந்திருப்பது ஆணவ மலமாகும். அதனை நீக்கவே இறைவன் உயிர்கட்கு உடல் முதலாய கருவி கரணங்களை மாயை வழிக் கொடுத்தும், மறைக்கும் வழி மறைத்தும், இவற்றான் வினை நீக்கம் பெற்றபின் வீடுபேற்றைக் கொடுத்தும் அருளுகின்றான். இவ்வாற்றான் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி என மலங்கள் ஐந்தாகின்றன. விரி வகையால் ஐந்தாகக் கூறப்படும் இம்மலங்களைத் தொகை வகையால் ஆணவம், கன்மம், மாயை என மும்மலங்களாகவும் கூறுவர்.

"மாறாமலம் ஐந்தால்" - தி. 10 பா. 2128

"தாயினும் மும்மலம் மாற்றி" - தி. 10 பா. 115

எனவரும் தொடர்களைக் காண்க. பின்வந்த ஞானநூல்களும் ஏற்ற பெற்றியால் இவற்றைக் குறித்துள்ளன.

தத்துவங்கள்:

வினை வீங்குதற்கெனக் கொடுக்கப்படும் தத்துவங்கள் தொகை வகையான 36 என்றும், விரிவகையான் 96 என்றும் கூறுவர். இக்கருத்தை,

"முப்பதும் ஆறும் படிமுத்தி ஏணியா
ஒப்பிலா ஆனந்தத் துள்ளொளி புக்கு" - தி. 10 பா. 125

"ஆறாது தத்துவத்து அப்புறத்து அப்பரம்" - தி. 10 பா2412

"முப்பதும் முப்பதும் முப்பத் தறுவருஞ்
செப்ப மதிலுடைக் கோட்டையுள் வாழ்பவர்" - தி.10 பா. 153

எனவரும் பகுதிகளால் ஆசிரியர் குறிக்கின்றார். இவற்றையும் பின்வந்த ஞானநூல்கள் ஏற்றுப் போற்றியுள்ளன.

மும்மல இயல்பு:

நெல்லிற் குமியும் நிகழ் செம்பினிற் களிம்பும் சொல்லில் புதிதன்று. அதுபோன்றே உயிரோடு ஆணவம் இயைந்து இருப்பதும்

இயல்பேயாம். இவ்வகையில் உயிரைச் செம்பாகவும், ஆணவத்தைக் களிம்பாகவும் உருவகித்துக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். இதுபோன்றே உயிரை நெல்லோடு உவமிக்குங்கால் அரிசியை உயிராகவும், அதனோடு உள்ள தவிட்டை ஆணவமாகவும், அதன் நுனியிலுள்ள முனையைக் கன்மமாகவும் ஆசிரியர் உவமிக்கின்றார்.

"கண்ணின்று காட்டி களிம்பறுத் தானே" - தி. 10 பா. 112

"களிம்பணு காத கதிரொளி காட்டி" - தி. 10 பா. 113

ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலங்
காணு முளையத் தவிடுமி யான்மாவும்
தாணுவைப் போலாமற் றண்டுல மாய் நிற்கும்
பேணு வாய் மற்றுநின் பாசம் பிரித்தே. - தி. 10 பா. 2159

என வருவன அப்பகுதிகளாம். பின் வந்த *சிவஞான சித்தியாரும்,176, சிவப்பிரகாசமும் -925* இவ்வரிய கருத்துக்களைப் பொன்னே போல் போற்றியுள்ளன.

சாதனம்:

ஆணவத்தோடு கட்டுண்டு கிடக்கும் உயிர், அதனை விடுத்துச் சிவப்பேற்றை அடைதற்குச் சரியை முதலிய மூவகை நெறிகளும் இன்றியமையாதவை என்றும், இவற்றின் பயனாக இறைவன் குருவாக எழுந்தருளி ஐந்தெழுத்தை உபதேசிக்க அதனால் ஞானம் பெற்று உயிர் வீடடையும் என்றும் பின்வந்த ஞானநூல்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு அந்நூல்கள் கூறுதற்கு அடித்தளமாக ஐந்தாம் தந்திரம் அமைந்துள்ளது.

நேயம் மலிந்தவர் வேடம்:

இவ்வாறு குருவருள் வழி நின்று திருவருள் பெறுதற்குத் தகுதி பெற்ற உயிர்கள், மனத் தூய்மையுடன், திருநீறு, உருத்திராக்கம் ஆகிய சிவவேடங் கொண்டு திருவைந்தெழுத்தை இடையாறது ஓதி வாழ வேண்டும் என ஞான நூல்கள் கூறுகின்றன. இதற்கு அடித்தளமாக ஆறாந் தந்திரம் அமைந்துள்ளது.

அரன் எனத் தொழுமே:

இத்தகைய வேட நெறியில் நிற்பார் அந்நெறியினின்றும் பிறழாதிருக்கப் புலனடக்கமும், குரு, இலிங்க, சங்கம வழிபாடுகளும் கொண்டு ஒழுக வேண்டும் என்னும் ஞான நூல், இவ்வுண்மையை விளக்குமுகமாக ஏழாந் தந்திரம் அமைந்துள்ளது.

அணைந்தோர் தன்மை:

உலகியல் உணர்வு தூர்ந்து திருவருள் வயப்பட்டு நிற்பவர்கள் அணைந்தோர் ஆவர். தம் உடம்பு நீங்கும் அளவும், இவ்வுலகிலிருந்து பின் வீடுபேறு அடையத் தக்கவர்கள் இவர்கள். திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது உள்ளத்திற்கொண்டு இறைவன் திருக்கூத்தையே அகத்தில் கண்டு திளைத்து நிற்பார்கள். இவ்வுண்மையை ஒன்பதாம் தந்திரம் விளக்குகின்றது.

ஒப்பீடு:

தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர்ச் சொல்லும்
ஒரு வாசகம் என்றுணர். - நல்வழி 40

என்பது ஔவையார் திருவாக்காகும். எனவே திருமந்திரக் கருத்துக் களோடு தேவர் குறள், மூவர் தமிழ் முதலிய நூல்கள் ஒரு கருத்துடையனவாய் உள்ளன என்பது விளங்குகிறது. இவ்வகையில் சில கருத்துக்களைக் காணலாம்.

திருக்குறளும், திருமந்திரமும்:

1. அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு. - குறள் 1

என்பது திருக்குறள், இக்கருத்தை,

"ஆரும் அறியார் அகரம் அவனென்று" - தி. 10 பா. 1728

"அகாரமுதலாய் அனைத்துமாய் நிற்கும்" - தி. 10 பா. 1728

"அறிவுடையார் நெஞ்சோடு ஆதிப்பிரானும்" - தி. 10 பா. 2329

எனவரும் தொடர்கள் முகந்து நிற்கின்றன.

2. இறைவனைத் திருக்குறள் 'மலர்மிசை ஏகினான்' (*குறள் 3*), 'தனக்குவமை இல்லாதான்' (*குறள் 7*), அறவாழி அந்தணன் (*குறள் 8*),

என்றெல்லாம் கூறும் திருமந்திரமும்,

"போதுகந் தேறும் புரிசடை யானடி" - தி. 10 பா. 617

"தன்னை யொப்பார் ஒன்றுமில்லாத் தலைமகன்" - தி. 10 பா.42
"அறவாழி அந்தணன் ஆதி பராபரன்" - தி. 10 பா. 1779
என்று குறிக்கின்றன.

3. உரன் என்னும் தோட்டியால் ஓர் ஐந்தும் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்பிற்கார் வித்து. - *குளற் 24*
என்னும் *திருக்குறள்.*

"முழக்கி எழுவன மும்மத வேழம்
அடக்க அறவெனும் தோட்டியை வைத்தேன்" - தி.10 பா. 2003
என்னும் திருமந்திரம்.

4. "அந்தணர் என்போர் அறவோர்" - *குறள் 30*
என்னும் *திருக்குறள்.*

"அந்தண்மை பூண்ட ... அந்தணர்" - தி. 10 பா. 233
என்னும் திருமந்திரம்.

5. "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது" - *குறள் 18*
என்னும் *திருக்குறள்.*

"சிறப்பொடு பூசனை செய்ய நின்றார்க்கே" - தி. 10 பா. 1504
என்னும் திருமந்திரம்.

6. "இருமை வகைதெரிந்து ஈண்டறம் பூண்டார்" - *குறள் 23*
என்னும் *திருக்குறள்.*

"இறப்பும் பிறப்பு மிருமையும் நீங்கித்
துறக்குந் தவங்கண்ட சோதிப் பிரானை" - தி.10 பா. 1593
என்னும் திருமந்திரம்.

7. ஒருமையு ளாமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. - *குறள் 126*
என்னும் *திருக்குறள்.*

"ஒருமையுள் ஆமைபோல் உள்ஐந்(து) அடக்கி

இருமையும் கெட்டிருந் தார்புரை யற்றே" - தி.10 பா. 132

என்னும் திருமந்திரம்.

8. கூற்றங் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு. - *குறள் 269*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"கூற்றம் வருங்கால் குதிக்கலுமாமே" - தி. 10 பா. 171

"காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே" - தி. 10 பா. 559

என்னும் திருமந்திரம்.

9. குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்பொ டுயிரிடை நட்பு. - குறள் 338

என்னும் *திருக்குறள்.*

"உடம்போ டுயிரிடை நட்பறியாதார்
மடம்புகு நாய்போல் மயங்குகின்றாரே" - தி.10 பா. 2116

என்னும் திருமந்திரம்.

10. "யானென் தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்." - *குறள் 356*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்
டிதமுற்ற பாச இருளைத் துரந்து
மதமற் றெனதியான் மாற்றி விட்டாங்கே
திதமுற் றவர்கள் சிவசித்தர் தாமே." - தி.10 பா. 2489

என்னும் திருமந்திரம்.

11. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு. - *குறள் 360*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"பற்றது பற்றிற் பரமனைப் பற்றுமின்" - தி.10 பா. 297

"பற்றற் றவர்பற்றி நின்ற பரம்பொருள்" - தி. 10 பா. 2820

என்னும் திருமந்திரம்.

12. "காமவெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய்." - *குறள் 360*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"காமவெகுளி மயக்க மிவைகடிந்
தேமம் பிடித்திருந் தேனுக் கெறிமணி
ஓமெனு மோசையி னுள்ளே யுறைவதோர்
தாம மதனைத் தலைப்பட்ட வாறே." - தி.10 பா. 2401

என்னும் திருமந்திரம்.

13. "காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே யுள." - *குறள் 527*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"வேட்கை யுடையீர் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணும் கால மறிமினே" -தி.10 பா.249

என்னும் திருமந்திரம்.

14. நாடொறும் நாடிமுறை செய்யா மன்னவன்
நாடொறும் நாடு கெடும். - *குறள் 553*

என்னும் *திருக்குறள்.*

"நாடோறும் மன்னவன் நாட்டில் தவநெறி
நாடோறும் நாடி யவனெறி நாடானேல்
நாடோறும் நாடு கெடுமூட நண்ணுமால்
நாடோறுஞ் செல்வம் நரபதி குன்றுமே." - தி. 10 பா. 238

என்னும் திருமந்திரம்.

உ. ஏனைய திருமுறைகளும் திருமந்திரமும்:

இவ்வாறே ஏனைய திருமுறைகளோடும் ஒப்பிட்டுக் காண்டற் குரிய தொடர்களும், பொருள்களும் பல உள.

அவற்றுள் சில,

அன்புறு சிந்தையின் மேலெழும் அவ்வொளி
இன்புறு கண்ணியொ டேற்க இசைந்தனன்
துன்புறு கண்ணியைந் தாடுந் துடக்கற்று
நண்புறு சிந்தையை நாடுமின் நீரே. - தி. 10 பா. 281

என்னும் திருமந்திரம்,

அன்புறு சிந்தையராகி அடியவர்
நன்புஉறு நல்லூர்ப் பெருமணம் மேவிநின்று

இன்புஉறும் எந்தை இணை அடி ஏத்துவார்
துன்பு உறுவர் அல்லர் தொண்டு செய்வாரே.

என்னும் (தி. 3 ப. 383 பா. 3) மூன்றாம் திருமுறை.

எட்டும் இரண்டும் இனிதறி கின்றிலர்
எட்டும் இரண்டும் அறியாத ஏழையார்
எட்டும் இரண்டும் இருமூன்று நான்கெனப்
பட்டது சித்தாந்த சன்மார்க்க பாதமே. - தி. 10 பா 969

என்னும் திருமந்திரம்.

"பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை, ஏற்றினை
எட்டி னோடிரண்டும் அறியேனையே"

என்னும் (தி. 8 திருச்சதகம் பா. 49) திருவாசகம்.

செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்
புல்லறி வாளரைப் போற்றிப் புலராமல்
இல்லங் கருதி இறைவனை ஏத்துமின்
வில்லி இலக்கெய்த விற்குறியாமே. - தி.10 பா. 267

என்னும் திருமந்திரம்.

தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்
சார்கினுந் தொண்டர் தருகிலர்ப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடா தேயெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்.

என்னும் (தி.7 ப. 34 பா.1) ஏழாம் திருமுறை.

சூடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரான்என்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்
றாடுவன் ஆடி அமரர்பிரான் என்று
நாடுவன் நானின் றறிவது தானே. - தி.10 பா. 85

என்னும் திருமந்திரம்.

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச்சிவன் திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கி நின்று
ஊடுவேன் செவ்வாய்க்கு உருகுவேன்; உள்ளுருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்தும் மலர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

என்னும் (தி. 8 திருவம்மானை பா. 17) திருவாசகம்.

தாம் பெற்ற பேரனுபவத்தை இவ்வகையாலெல்லாம் எண்ணுதற்கேற்ப வழங்கியருளிய திருமூலரின் திருமந்திரம் உரை நிறைவு பெற்று வெளிவருவது பெரு மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

உரைச் செல்வர்:

முன் இரு பகுதிகளுக்கும் உரை எழுதிய தருமை ஆதீனப் புலவர் மகாவித்துவான் முனைவர் திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள் இப்பகுதிக்கும் உரையெழுதி உள்ளார்கள். மகா வித்துவான் திருமிகு. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் எழுத்து முதலாம் ஐந்திலக்கணமும் தோய்ந்து பழுத்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவராவர். சிவபூசைச்செல்வர், சிந்தாந்தச் செந்நெறியில் படிந்த உள்ளமும், தோய்ந்த புலமையும் உடையவர்கள். தருமை ஆதீனப் பல்கலைக் கல்லூரியிலும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சைத் தமிழ்ப் பலகலைக் கழகம் ஆகிய நிறுவனங்களிலும் பேராசிரியராகப் பணி யாற்றியவர்கள். நம் தருமை ஆதீனத் திருமடத்தில் இருந்து ஆறாந் திருமுறைமுதல் பதினொராம் திருமுறை வரை தொடர்ந்து உரை எழுதி வெளியிட்டு வரும் புண்ணியசீலர்.

திருமிகு முதலியார் அவர்கள் ஏற்கனவே எழுதியுள்ள உரைத் திறனுக்கு ஒப்ப இப்பகுதிக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்கள். பாட வேறுபாடுகளுள் ஆசிரியர் திருவுள்ளத்திற்கு அமைந்ததும், அரியதுமான பாடத்தைத் துணிந்து எழுதுவதிலும், பொதுவாகத் தொல்காப்பியம், திருக்குறள் முதலிய சங்கப் பனுவல்களோடும், சிறப்பாகத் திருமுறைகள், மெய்கண்ட நூல்கள் ஆகிய ஞான நூல்களோடும் ஒப்பிட்டுக் காண்பதுடன் முன்பின் மலைவின்றி உரை எழுதுவதிலும் அரிய இலக்கணக் குறிப்புக்களைக் காட்டி மகிழ்விப்பதிலும், மிகச் சிறந்த புலமை நலம் உடையவர்கள். அவற்றை அவர்கள் எழுதிய இவ்வுரைவழி ஆங்காங்கெல்லாம் கண்டு மகிழலாம். அவர்களுக்குத் தமிழ்ச் சைவ உலகம் கடமைப் பட்டுள்ளது. இவர்களின் உரை நலத்தைப் பாராட்டி செஞ்சொற் கொண்டல் டாக்டர். திரு. சொ. சிங்காரவேலன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையும் இப்பதிப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

உரை எழுந்த அருள்நலம்:

'திருமுறைகள் ஓதாய்' என அருள்நலம் தழையச் சமய அன்பர்களை ஆற்றுப்படுத்தியருளியவர்கள் தருமையாதீன முதற் குரவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

அவர்கள் ஆவார்கள். அவ்வருளுரையை வழிவழியாக ஏற்றுப் போற்றியும், ஆற்றுப்படுத்தியும் வரும் திருக்கியிலாய பரம்பரை தருமை ஆதீன ஞானபீடத்தில் 25 ஆவது குருமகா சந்நிதானமாக எழுந்தருளியிருந்து அருளாட்சி புரிந்து வந்த கயிலைக் குருமணி அவர்கள் திருவுள்ளத்தில், திருமுறைகள் உரை எழுதப்பெற்று வெளிவரவேண்டும் எனும் கருத்து முகிழ்த்தது. திருவருள் நலஞ்சுரக்க அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் திருமுறைகளை உரைகளோடு வெளியிடும் பணி தொடங்கியது.

பன்னிரு திருமுறைகளும் இறைவன் இன்னருள் உள்நின்றும், முன்னின்றும் அருளப்பட்டவையாகும். இவற்றுள்ளும் 'மதிமலி புரிசை' எனத் தொடங்கும் திருமுகப்பாசுரம் இறைவனாலேயே அருளப் பெற்றதாகும். ஏழாந் திருமுறையில் முதல் திருப்பதிகமும், திருத்தொண்டத் தொகையும், பன்னிரண்டாந் திருமுறையில் முதல் திருப்பாடலும் இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுக்க அருளப் பெற்ற சிறப்புடையனவாகும். இத்தகைய சீர்மையும், சிறப்பும் மிக்க திருமுறைகளுக்கு உரை காணுங்கால், அப்பெருமக்களின் திருவுள்ளம் அறியாது அயர்த்து உரை எழுதி விடுவோமோ? என்ற அச்சமும், அவற்றின் பெருமை நோக்கத் தம் சிறுமை கண்ட அடக்கமும் மீதூர்ந்தமையே அவற்றிற்கு உரைகாண அறிஞர் பெருமக்கள் பலரும் அஞ்சியதற்குக் காரணமாகும். இதனைப் பல்லாற்றானும் சிந்தித்துத் திருவுள்ளங்கொண்ட கயிலைக் குருமணி அவர்கள், அறிந்தவாறு எழுதுவதும் மேலும் அறிதற்கும், தெளிதற்கும் வாய்ப்பாகும் எனத் திருவுளங்கொண்டு முதல் திருமுறைக்குத் தருமை ஆதீனப் புலவர், மகாவித்தவான் திரு.ச.தண்டபாணி தேசிகர் அவர்களைக் கொண்டு குறிப்புரை காணச் செய்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து தருமை ஆதீனப் புலவர் திரு. முத்து. சு. மாணிக்க வாசக முதலியார், திரு. அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை, திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார். திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார். திரு. வி. சா. குருசாமி தேசிகர். திரு. சொ. சிங்காரவேலன் ஆகியவர்களைக் கொண்டு ஒன்பதாந் திருமுறை வரை உரை காணச் செய்தார்கள். அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலேயே அவ்வொன்பது திருமுறைகளும் வெளிவந்தன. சிவானுபூதிச் செல்வமும், திருமுறைகளினும், ஞானநூல்களினும் மிகப் பெரும் புலமையும் அவற்றில் அழுந்தி நின்று ஆழங்கால்பட்டு உரை காணும் ஞானச் செல்வமும் ஒருங்கு பெற்றிருக்கும் தருமை ஆதீனம் 26 - ஆவது ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடர்ந்து வந்த திருமுறைப் பணியில் பத்தாந் திருமுறையின் முதற் பகுதி 10 - 06 - 74 லும், இரண்டாம் பகுதி 10 - 05 - 84 லும் வெளி வரலாயின. 13 - 09 - 94ல்

ஆவணி மூலப் பெருநாளன்று மூன்றாம் பகுதி வெளிவந்தது. பதினொராம் திருமுறையும் திரு. அருணை வடிவேல் முதலியாரவர்களால் உரை எழுதப்பெற்று அச்சேற்றுதற் கேற்ற நிலையில் நிறைவு பெற்றுள்ளது. பன்னிரண்டாந் திரு முறைக்குத் தருமை ஆதீனப்புலவர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களால் உரை எழுதப்பட்டு வருகிறது. இவ்விரு உரைகளும் மிக விரைவில் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் அருளாணையின் வண்ணம் வெளிவர உள்ளன. அவர்களின் திருவருட் பெருக்கிற்குக் தமிழ்ச் சைவ உலகம் என்றும் நன்றி அறிதலுடன் போற்றக் கடமைப் பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தொடர்ந்து உரை கண்ட புலவர் பெருமக்கள் திருவருளும், குருவருளும் நிரம்பப் பெற்றவர்கள். பழுத்த தமிழ்ப் புலமை பாலிக்கப் பெற்றவர்கள். சிவபூசைச் செல்வர்கள். தருமை ஆதீனப் புலவர்களாகவும் இருந்து வருபவர்கள். இவர்கள் வழி இவ்வுரைச் செல்வம் கிடைத்திருப்பது போற்றற்குரியதாகும்.

திருத் தருமை ஆதீனம் சைவமும் தமிழும் தழைத்து இனி தோங்கச் செய்துவரும் அருட்பணிகள் பலவாம். அப்பணிகளுக்கு மகுடமாகப் பன்னிரு திருமுறைகளும் உரை நிறைவு பெற்று வெளிவருதல் பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும்.

திருமந்திரம் உரை நிறைவு பெற்றுவரும் இப்பதிப்பில் திருக்கயிலாய பரம்பரை திருத்தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் வழங்கியருளியிருக்கும் ஆசியுரை இந்நூல் முகப்பில் இருந்து அணி செய்கின்றது. அவர்கள் தம் திருக்கண்ணோக்கின் வழி திருமந்திரத்தை ஆழமுகந்து நின்று அருளியிருக்கும் இம்முகவுரை இந்நூற்பொருளை அறிவார்க்கும் ஆய்வார்க்கும் அருந்துணையாக அமைந்து விளங்குவது போற்றற் குரியதாகும். அவர்களின் திருவடி மலர்களுக்கு அடியேனின் பணிவான வணக்கங்களைச் செலுத்திக்கொள்கின்றேன்.

திருக்கயிலாய பரம்பரை திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து 23 - ஆவது குருமகா சந்நிதானம் சீர்வளர்சீர் சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் வாழ்த்துரை அடுத்து இந்நூற்கு அணிசெய்து நிற்கின்றது. உலகெங்கும் தெய்வமணம் பரப்பும் திரு மந்திரம் தோன்றிய இடம் திருவாவடுதுறை ஆகும். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து 21 -ஆவது குருமகாசந்நிதானம் சீர்வளர்சீர் சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் அறிதற்கரிய திருமந்திரக் கருத்துக்கள் உலகெங்கும் பரவத் திருமந்திர மாநாடுகள் பலவற்றை

நடத்தியும், அரிய உரையும், விளக்கமும் வெளிவரச் செய்தும் அருள் பாலித்தருளியவர்கள். அவ்வருமையை நினைவு கூர்ந்தும், பன்னிரு திருமுறைகளுள் திருமந்திரம் தோத்திரமாகவும், சாத்திரமாகவும் விளங்கி நிற்கும் பெருமையை விளக்கியருளியும் வழங்கி யருளியிருக்கும் குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் சீரிய வாழ்த்துரை பெரிதும் போற்றற்குரியதாகும். அவர்களின் திருவடி மலர்களுக்கு அடியேனது வணக்கத்தையும் நன்றியையும் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தருமை ஆதீனத் திருமுறை வெளியீடுகளில் முதல் திருமுறைக்கும், ஏழாம் திருமுறைக்கும் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடம் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி அருள்நந்தித்தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் மதிப்புரை வழங்கக் குருவருள் கூட்டியது போலப் பத்தாம் திரு முறையாகிய திருமூலர் திருமந்திரத்தின் மூன்றாம் தொகுதிக்கு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசி மடம் கயிலைமாமுனிவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் பாராட்டுரை வழங்கக் குருவருள் கூட்டு வித்துள்ளது. அவர்கள்வழங்கியுள்ள பாராட்டுரை திருமந்திரச் சிறப்பை நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. அவர்கள் திருவடி மலர்கட்கு அடியேனின் வணக்கமும் நன்றியும் உரியன.

இத்திருமந்திர வெளியீட்டைச் செம்மையுற அச்சிடும் பணியைத் தருமை ஆதீன ஞானசம்பந்தம் அச்சகமும், மயிலாடுதுறை கணபதி அச்சகமும் இனிதே நிறைவேற்றியுள்ளன.

நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் பாடல் முதல் குறிப்பு அகர வரிசையையும், அருஞ்சொல் தொகுப்பையும் எழுதியதோடு பிழை திருத்தம் முதலியன செய்தும், உதவியவர்கள் தருமையாதீனப் புலவர் வித்துவான் திரு. வி.சா. குருசாமி தேசிகர், புலவர் திரு. கா.ம. கண்ணப்பன், புலவர் திரு. கே. கணபதி, புலவர். திரு. பா. சிவநேசன், ஆகியோர் ஆவர். திருமந்திர உரைமாட்சி பெயரில் அரியதொரு ஆய்வுக் கட்டுரையைத் தந்து உதவியவர் டாக்டர், திரு. சொ. சிங்காரவேலன் அவர்களாவார். அனைவருக்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமாக சந்நிதானத்தின் அருள்நலம் சுரக்கப் பெருநலம் தழைவதாகுக.

தருமை ஆதீனத்தின் 26 ஆவது குருமூர்த்திகளாக விளங்கி யருளுபவர்களும், அருள்மிகு சொக்கநாதப் பெருமான் திருவருளில் எஞ்ஞான்றும் தோய்ந்து நிற்பவர்களும், திருமுறைகளினும், மெய்கண்டநூல்களிலும் மிகச் சிறந்த புலமை நலம் உடையவர்களும், அரிய இசைப் புலமையால் பண் சுமந்த பாடல்களைப் பாடி மகிழும்

புண்ணியப் பேறு உடையவர்களும், கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையும், தகவும் உடையவர்களும், தம் திருவுளம் மகிழத் தருமையில் அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம் என்பதொரு நிறுவனத்தை நிறுவியருளி அதனைப் பேணி வளர்த்து வருபவர்களுமான தருமையாதீனம் குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முகதேசிய ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் அருளாணையின் வண்ணம் இவ்வெளியீடு ஆவணி மூலப் பெருவிழா மலராக வெளிவருகின்றது. அவர்களின் திருவடி மலர்களுக்கு அடியேனின் வணக்கங்களைப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இஞ்ஞானப் பனுவலை ஏற்றுப் போற்றுதல் வாயிலாக அவர்களின் திருவடி மலர்களுக்கு என்றும் நன்றியும், வணக்கமும் செலுத்தும் கடப்பாடு உடையதாம்.

உ

குருபாதம்

திருமந்திரத் திறவுகோல்

புலவர். நா. இராமகிருட்டிணன், எம். ஏ., எம்.எட்.,
திருமந்திர விரிவுரையாளர், நல்லாசிரியர் விருது பெற்ற
மேல்நிலைப்பள்ளித் தலைமையாசிரியர் (ஓய்வு.)
சிதம்பரநாதன்பேட்டை, சிதம்பரம்.

திருமந்திரம் என்னும் சைவ ஆகமம் திருமூலரால் அருளப்பெற்றது. இதனை ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரம் என்றும், செப்பும் 'சிவாகமம்' என்றும் மறப்பிலா நெஞ்சினுள் 'மந்திரமாலை' என்றும் 'தமிழ்ச் சாத்திரம்' என்றும் சீலாங்க வேதம்; சதாசிவ தத்துவம்; 'முத்தமிழ் வேதம்' என்றும் திருமூலர் தம் நூலில் சுட்டி உள்ளமையால் திருமந்திரம் தமிழ் மொழிக்கே உரிய வேதம் என்பது தெரிய வருகிறது. இது சைவத் திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாகத்திகழ்கின்றது.

இந்நூலை இறைவனுடைய ஆணைப்படித் திருமூலர் உலகுக்கு அளித்தார் என்ற செய்தியை அவர் வாய்மொழியாலேயே அறிகின்றோம்.

ஆகமங்கள் ஒன்பது:

1. காரணம், 2. காமிகம், 3. வீரம், 4. சிந்தம், 5. வாதுளம், 6. வியாமளம், 7. காலோத்திரம், 8. சுப்ரம், 9. மகுடம் என்பனவாகும். இவற்றைச் சிவன் இறைவிக்கும், இறைவி சதாசிவத்திற்கும், சதாசிவம் மகேசுரனுக்கும், மகேசுரன் உருத்திரனுக்கும், உருத்திரன் திருமாலுக்கும், திருமால் பிரமனுக்கும் உணர்த்தினர். இதனைப் பின்னர் நந்தி தேவர் பெற்றார்.

நந்தி தேவரின் மூலமாக சனகர், சனாதனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர் என்னும் நந்திகள் நால்வரும், சிவ யோகமாமுனி, மன்றுதொழுத பதஞ்சலியும், வியாக்ரபாதரும், திரு மூலரும் ஆகிய எண்மரும் பெற்றனர்.

பின்னர் திருமூலரின் மாணாக்கர்கள். 1. மாலாங்கன், 2. இந்திரன், 3. சோமன், 4. பிரமன், 5. உருத்திரன், 6. காலாங்கி 7. கஞ்சமலையன் எனும் எழுவரும் திருமூலரால் உணர்த்தப் பெற்றனர்.

இந்த ஏழு மாணாக்கர்களும் ஏழு மடங்களை நிறுவிச் சைவ சமய நெறிகளைப் போற்றி வளர்த்தனர்.

இவற்றுள் முதற்கண் அமைந்தது திருமூலர் திருமடமாகும். இதனை 'முந்தி உதிக்கின்ற மூலன் மடவரை' என்பதனால் அறிகின்றோம். இந்நூலை எழுதுவதற்கு இரண்டு காரணங்களை முன் வைக்கின்றார் திருமூலர். அதனை அவருடைய மாணாக்கர்களிடம் கூறும்முகத்தான் உணர்த்துகின்றார்.

'இருந்த அக்காரணம் கேள் இந்திரனே' எனவும் ஆய்ந்திடும் காலாங்கிகஞ்ச மலையான் எனவும் ஓர்ந்திடும் கந்துரு கேண்மின்கள் எனவும் வரும் குறிப்புக்கள் அக்காரணங்களைத் தம் மாணவர்களிடம் விளக்குகின்றார் என அறிகின்றோம்.

இதுவரையானும் மற்றவர்களைக் போல உடம்பை இழுக் கென்று இருந்தேன். இப்பொழுது உறுபொருளான இறைவன் உடம்பில் கோயில் கொண்டான் என்று உணர்ந்து கொண்டேன்; உடல் அழிந்தால் ஒருவன் பெறவேண்டிய ஞானங்களை முழுமையாகப் பெறமுடியாது; உடம்மை வளர்க்கும் உபாயங்களை அறிந்து உடம்பை அழியாமல் நீண்ட நாள் வளர்த்து அதனால் உயிரை வளர்த்தேன் என்று கூறுகின்றார்.

அதுமட்டுமின்றி புறச்சமயவாதிகள் காயமாகிய உடம்பில் நின்ற உறுபொருளைக் காணாமல், மாயக்குழியில் விழுவர்; மனைவி மக்கள் என்கின்ற பாசத்துள் வீழ்ந்து பதைக்கின்றனர் என்றும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

எனவே உடம்பை நெடிது நாள் வளர்க்கும் உபாயம் இந்நூலில் பரக்கப் பேசப்படுகின்றது. இதனை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி, பரியங்கயோகம், அமுரிதாரணை, முதலிய அதிகாரங்களால் பேசுகின்றார்.

உடலானது விரைவில் கெடாமலிருக்க ஏழுசாலேகம் இரண்டு பெருவாய்தலாகிய ஒன்பது வாசல்களை அடைத்தல், பிராணனைக் கொட்டி அபானனைக் கும்பித்து மூலக்கனலை எழுப்பி சசிகர அறையைத் திறந்து, அங்குள்ள சாவா மருந்தாகிய அமுதத் தேனைப் பருகுவது பற்றி இந்நூலில் விரிவாகக் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு, பிறந்த மனிதன் சாகாக்கலையைப் பெற்ற பிறகு இக்காயம் நீங்கி இனி ஒரு காயத்தில் புக்குப்பிறவாத பிறவாப் பெருநெறியை எய்தவேண்டும் என்பது முதல் காரணமாகும்.

இரண்டாவது காரணம் உலகில் இந்தியப் பெருநாடே சிவபூமியாகும். அதிலும் தெக்கணமே சிறந்தது என்றவர், இமய மலையின் முகப்பை ஆறாதாரத்தலங்களில் முதல் ஆதாரமான ஆஞ்ஞை ஆகவும் ஆறாம் ஆதாரமான மூலாதாரத்தை சிதம்பர மாகவும் இந்தியப் பெருநாட்டின் கீழ்ப்பகுதியையும் மேல் பகுதியையும் இடைகலை பிங்கலையாகவும் நடுப்பகுதியை நடுநாடியாகிய சுழுமுனையாகவும் கருதுகின்றார். இதனை 'மேருநடுநாடி' என்னும் மந்திரத்தால் அறியலாம்.

மூலாதாரமாகிய சிதம்பரத்தில் இறைவன் உமையவளோடு ஆடிய ஐந்தொழில் திருக்கூத்தைக் கண்டு சீலாங்கவேதமான திருமந்திரத்தை எழுதுவது இரண்டாவது காரணமாகும்.

இதனை,

மாலாங்கனே 'இங்குயான் வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடும்
மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே. - தி. 10 பா. 16

என்னும் மந்திரத்தால் அறியலாம்.

எனவே அழிவும் உடலை அழியாமல் காத்து, இறைவன் இறைவியின் திருக்கூத்தைக் கண்டு பிறவாப் பெற்றியை அடைவதே இரண்டு பெரிய காரணங்களாகும்.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளை அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால் என மூன்றாகப் பகுத்துரைத்ததுபோல் இவரும் வேதாகம சாரமான திருமந்திரத்தை தந்திரம், மந்திரம், உபதேசம் என மூன்றாய்ப் பகுத்தார். இதனை,

மூலன் உரைசெய்த மூவாயிரந்தமிழ்
மூலன் உரைசெய்த முந்நூறு மந்திரம்
மூலன் உரைசெய்த முப்பதுப தேசம்
மூலன் உரைசெய்த மூன்றும் ஒன்றாமே. - தி.10 பா. 2999

எனவும்.

தெளிவும் இவையன்றித் தேர்ஐங்கலை வேறு
ஒளியுள் அமைந்துள்ள ஒரவல்லார் கட்கு
அளியவ னாகிய மந்திரம் தந்திரம்
தெளிவு உபதேசம் ஞானத்தொ டைந்தாமே. - தி.10 பா. 2343

எனவும்.

ஆகும் அனாதிகலை ஆகம வேதம்
ஆகும் அந்தந்திரம் அந்நூல் வழிநிற்றல்
ஆகும் மனாதிஉடல் அல்லா மந்திரம்
ஆகும் சிவ போதகம் உபதேசமே. - தி. 10 பா. 2344

என்னும் மந்திரங்களாலும் அறியலாம்.

இதிலிருந்து வேதாகம சாரமான தந்திரங்களை வழுவாமல் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதும், உடல் அல்லா மந்திரங்களை மனாதிகளை அடக்கிப் பஞ்சாக்கரங்களை உரிய சக்கரங்களில் அமைத்து உச்சரித்து உருவேற்றி வேண்டிய பயன்களை அடைய வேண்டும் என்பதும் மேற்கூறிய தந்திர மந்திர சாரங்களை உபதேசமாக மக்களுக்கு எடுத்துணர்த்த வேண்டும் என்பதும் விளங்கும்.

இதனால் தந்திரம் மந்திரம், உபதேசம் என்னும் முப்பெரும் பொருளை உடையதாகத் திருமந்திரம் திகழ்கின்றது. இம்முப்பொருளும் ஒன்பது தந்திரங்களிலும் பரவிக் கிடக்கின்றன.

இந்நூலுக்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர். எனினும் நூல் பொருளை முழுமையாகக் கற்பதென்பது அரிய காரியமாக உள்ளது. காரணம் சொல்லப்பட வேண்டிய செய்திகள் நூல் முழுமையும் பரவிக் கிடப்பது, ஒரு தந்திரத்தில் இருக்க வேண்டிய தலைப்புக்கள் பொருத்த மில்லாமல் வேறு தந்திரங்களில் அமைந்து கிடப்பது, எடுத்துக் காட்டாகப் பரியங்க யோகம் என்னும் தலைப்பு இந்நூலில் மூன்றாம் தந்திரத்தில் உள்ளது. இதனோடு தொடர்புடைய விந்துற்பனம் , விந்து சயம் போகசர ஒட்டம் என்னும் இரண்டு தலைப்புக்கள ஏழாம் தந்திரத்தில் அமைந்துள்ளன.

அவ்வாறே காயசித்தி உபாயத்திற்கு மிகவும் இன்றியாமையாததான பிராணாயாமப் பாடல்கள் சுமார் நூற்று எண்பத்தொன்றும் , திருமூலருடைய வரலாற்றையும் அனுபவ உண்மைகளையும் கூறும் இருநூற்றுத் தொண்ணூறு பாடல்களும் உபதேசம் பற்றிய நூற்றி ஆறுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களும் நூல் முழுமையும் பரவிக்கிடக்கின்றன.

தொடர்புடைய செய்திகளைத் தொடர்புடைய தந்திரங்களில் அமைந்த செய்திகளை முழுமையாக அறிந்தால்தான் நூல் கற்பதன் பயன் முற்றுப்பெறும். இல்லையேல் யானை கண்ட குருடன் போல் மாணாக்கர்கள் குழப்பம் எய்துவர். இதன் தந்திர அமைப்புக்களையும் செய்யுள் முதற் குறிப்புக்களையும் இந்நூலின் பிற்பகுதியில்

திருமந்திரத் திறவுகோல் என்ற தலைப்பின் கீழ்க் கணாலாம்.

புதிதாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ள தந்திர அமைப்புக்களுக்கான காரணங்கள்:

நுற்பொருளை முழுமையாகப் படிப்பார் உணரவேண்டி இத் திருமந்திரத் திறவுகோலினுள் தொடர்புடைய செய்திகள் வரிசையாக முறைப்படுத்தப்படுள்ளன. பாயிரத்துள் 'ஆறந்தம்' என்ற தலைப்பு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம் ஆகியவை ஆறந்தங்களாக அமைந்த உடம்பில் 'சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்தமாம்' என்பதாலும், வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவன் 'நூல்' என்பதாலும் வேதச் சிறப்பு, ஆகமச் சிறப்பு ஆகிய தலைப்புகட்கு முன்னர் 'ஆறந்தம்' வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது இந்நூலில் எட்டாம் தந்திரத்துள் அமைந்துள்ளது.

நூல் முழுமையும் பரவிக் கிடக்கின்ற திருமூலர் தன் வரலாறும் அவருடைய தன் அனுபவங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் தந்திரத்தினுள் நில்லா உடம்பை நிலையென்று கருதி வாழும் மக்கள் இனத்திற்கு அதன் நிலையாமையை உணர்த்துவான் தொடங்கி 'கேடுகண்டு இரங்கல்' என்னும் தலைப்பு இங்கே வைக்கப் பெற்றுள்ளது. இது இந்நூலில் ஏழாம் தந்திரத்துள் அமைந்துள்ளது.

முதல் தந்திரம் அறத்துப்பால்போல் இயம நியமங்களும் பொதுவான செய்திகளைத்தாங்கி நிற்பதால் இந்நூலில் இரண்டாம் தந்திரத்தினுள் உள்ள 'பொறையுடைமை' 'பெரியாரைத் துணைக் கோடல்' ஆகிய இரண்டு தலைப்புக்களும், 'எட்டாம் தந்திரத்துள் உள்ள ' 'கூடா ஒழுக்கமும்' எட்டாம் தந்திரத்துள் உள்ள 'புறங்கூறாமை' 'வாய்மை' 'அவாவறுத்தல்' என்னும் மூன்று தலைப்புக்களும் ஒன்பதாம் தந்திரத்துள் உள்ள 'ஊழ்' என்னும் தலைப்புமாக ஏழு தலைப்புக்கள் இங்கே அமைந்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரத்தினுள் சிவபெருமானைப் பற்றிய புராணச் செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இதில் 'மும்மூர்த்திகளின் சேட்ட கனிட்டமுறை' என்ற முதல் தந்திரத்தினுள் உள்ள தலைப்பு அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் தந்திரமாகச் 'சிவகுருவின் தன்மைகள்' இலக்கணங்கள்

முதலிய தொடர்புடைய செய்திகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சிவ குருவை அறிந்தபின்னரே சமயமும் யோகமும் அறிப்பட வேண்டியதாகலின் இது புராணத்தின் வைக்கப் பட்டது.

இந்நூலின் முதல் தந்திரத்தினுள் அமைந்துள்ளன 'உபதேசம்' என்னும் தலைப்பு இங்கு பதினொரு தலைப்புக்களில் சிவகுருவின் தன்மைகளாகவும் இலக்கணங்களாகவும் பகுக்ககப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் தந்திரத்தினுள் அமைந்துள்ள சிவகுருதரிசனம் முதலிய தலைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இரண்டாம் தந்திரத்துள் சிவநிந்தை கூடாமை, குருநிந்ததை கூடாமை, மாகேசுர நிந்தை, தீர்த்த உண்மை, திருக்கோயில் குற்றம் முதலிய ஐந்து தலைப்புக்களும் ஏழாம் தந்திரத்துள் உள்ள சிவபூசை மாகேசுரபூசை, அடியார் பெருமை, போசன விதி, பிட்சாவிதி, முத்திரைபேதம், பூரண குகை நெறி ஆகிய எட்டு தலைப்புக்களும் எட்டாம் தந்திரத்துள் ஞானியின் செயலும், ஒன்பதாம் தந்திரத்துள் பிரணவசமாதி மோனசமாதி, குருமடதரிசனம், ஞானகுரு தரிசனம் ஆகிய நான்கு தலைப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நான்காம் தந்திரமாக சமயம் பற்றிய செய்திகள் அமைகின்றன. சிவகுருவை அறிந்தபின் அவரால் கடைபிடித்தொழுக்கப்படும் மதம் இன்னதென்பதும் அதன் விரிவுகளும் இதன்கண் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஐந்தாம் தந்திரமாக அட்டாங்கயோகமும் அதன் விரிவுகளும் உணர்த்தப்படுகின்றன. சமய உண்மைகள் அறிந்தபின் அச் சிவகுருவால் அனுட்டிக்கப்படும் யோக மார்க்கங்கள் அறிந்தொழுக வேணடியதாகலின் இது சமயம் பற்றிய செய்திகளுக்குப் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்கண்வரும் பரியங்க யோகத்தோடு தொடர்புடைய விந்துற்பனம், விந்துசயம், போகசர ஓட்டம், இந்தரியம் அடக்கும் அருமை, இந்திரியம் அடக்கும் முறைமை ஆகிய நான்கு தலைப்புகள் ஏழாம் தந்திரத்துள் இடம்பெறுகின்றன.

ஆறாம் தந்திரமாக 'அவத்தைகள்' பற்றிய செய்திகள் இடன் பெறுகின்றன. யோக நெறிமுறைகள் அறிந்தார்க்கே அவத்தை பேதம் அறிந்து சீவ. பர. சீவதுரியக் காட்சிகளைக் கண்டு மும்முத்திகளை அடைய வழிவகுக்கும் ஆகையால் யோகத்தின்பின் அவத்தைபேதம் வைக்கப்பட்டது. ஆறாதாரமும் அத்துவாக்களும் அறிந்த பின்னரே அவத்தைகள் உணரப்படும். ஆகையால் ஏழாம் தந்திரத்துள் 'ஆறா தாரம்' அமைந்துள்ளது. அவத்தைகள் அறியவேண்டியது சீவன்

ஆதலின் ஏழாம் அந்திரத்துள் பசு இலக்கணம், பிராணன், புருடன், சீவன், பசு போதன் ஆகியத் தலைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஏழாம் தந்திரமாக 'இலிங்கம்' அமைந்துள்ளது. இலிங்கமே அருவம், உருவம், அருவுருவாகவும், ஆறாதாரமாகவும், அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் அமைந்துள்ளமையால் 'ஆயபதியே அருட் சிவலிங்கமாம் ' எனப்படும் பதியாம் இறைவனை ஆதாரங் களுக்கும் பின் வைக்கப்பட்டது. இதன்கண் 'ஒளிவகை' என்னும் தலைப்பு ஒன்பதாம் தந்திரத்திலிருந்து இணைக்கப் பட்டுள்ளது.

எட்டாம் தந்திரமாக 'மந்திரங்கள்' இடம் பெறுகின்றன. மந்திரங்கள சிவகுருவால் தொடர்புடைய சக்கரங்களில் அடைத்து உபாசிக்க வேண்டியதாகலானும் அதனை சமய அனுட்டானங்களும், யோக நெறிமுறைகளும், அவத்தை பேதங்களும், இலிங்க தத்துவமும் பஞ்சாக்கர உண்மை தெரிந்தோர்க்கே சித்திக்குமாகலின் இது எட்டாம் தந்திரமாக இடம் பெறுகின்றது.

எட்டாம் தந்திரமாக 'பஞ்சாக்கரமும்' திருக்கூத்தும் உபதேசமும் இடம் பெறுகின்றன. பஞ்சாக்கரமும் திருக்கூத்துத தரிசனமும் திருமந்திரத்தின் உட்பொருளாக அமைந்துள்ளன. திருமூலர் தம்மாணவர் மாலாங்கனிடம் "மாலாங்கனே, இங்கு யான் வந்த காரணம் நீலாங்க மேனியன் நேரிழையாளொடு மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின் சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந்தேனே" என்று உணர்த்துவதால் தில்லைத் திருக்கூத்து, பஞ்சாக்கர வடிவமான இறைவன் நிகழ்த்திய ஐந்தொழில் கூத்து என்பதும் அது அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் மூலநாடியிலும் தரித்து ஆடுகை ஒழிவற்ற ஆடல் என்பதாலும் இத்தந்திரம் இறுதியில் இடம் பெறுகின்றது.

மூலன் உரை செய்த முப்பது உபதேசம் என்று வழிவந்தோரால் குறிப்பிடப்படினும் நூல் முழுமையும் ஒவ்வொரு பொருள் பற்றிய அவர் உபதேசங்களையும் இத்தந்திரத்துள் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

திருமூலர் வரலாறு, அவருடைய தன்னனுபவ உண்மைகள் பிராணாயாமம் பற்றிய தொகுப்பு, உபதேசத் தொகுப்புக்களை இதன் கீழ் உள்ள பாடல் அட்டவணையில் கண்டு கொள்க.

திருமூலர் தன் வரலாறும், அவருடைய அநுபவ உண்மைகளுக்கான பாட்டு முதற்குறிப்பும்

திருமூலர்வரலாறு:

1. திருமூலரின் தாய் தந்தையர் சிவனுக்கு எழுதிய ஆவணம்.
2. திருமூலர் தேவர் உலகில் அமராவதியில் இருந்து ககன சித்தராக வான்வழியாகக் கயிலை வந்து குறிப்பு.

தொடர்எண்	பா. எண்
1. என் தாயொடு	1846
2. அடியார் அடியார்	2582
3. ஒலக்கம்	91
4. செல்கின்ற	22
5. அங்கே அடல்	2322
திருமூலர் கயிலை வழியாகத் தென்னாடு வருதல்	
6. விளக்கிப்	28
திருமூலர் தில்லையில் திருமூலநாதரை தரிசித்தல்	
7. நந்தி அருளாலே	29
திருமூலர் திருவாவடுதுறையில் சத்திநிபாதம் பெறுதல்	
8. இருந்த அக்காரணம்	14
9. நேரிழையாவாள்	17
10. சேர்ந்திருந்தேன்	18
11. இருந்தேன் இக்	19
12. ஞானத் தலைவி	21
13. ஆவின் கீழத்தி	1105

தொடர் எண்	பா. எண்
14. உறங்கு மளவில்	1090
திருமூலர் மீண்டும் தில்லை வந்து சமாதியோகத்தில் இருந்து சிவத் திருக்கூத்து கண்டு சீலாங்க வேதம் செய்புதல்.	
15. பின்னை நின்றென்னே	20
16. சதாசிவம் தத்துவம்	15
17. மாலாங்கனே	16
18. சித்தத்தின்	23
19. நான் பெற்ற	24
20. பிறப்பிலி25	
21. அங்கிமிகாமை	26
22. பெற்றமும் மானும்	5
23. ஞேயத்தை	27
24. போற்றிசைத்	2
25. ஒக்க நின்றானை	3
26. அகலிடத்தார்	4
27. சாந்து கமழும்	69
28. நானும் நின்று	72
29. பிதற்றொழியேன்	73
30. போற்றி என்பார்	79

தொடர் எண்	பா. எண்	தொடர் எண்	பா. எண்
31. அந்தி வண்ணா	81	64. அருமை வல்லான்	538
32. அடியார் பரவும்	83	65. செய்த இயம்	540
33. சூடுவன் நெஞ்சிடை	85	66. சேருறு காலம்	621
34. அண்ணல் அருளால்	103	67. பணிந் தெண்	625
35. நந்தி அருள் பெற்ற	6	68. பரிசறிவானர்	626
36. நந்தி அருளாலே	7	69. ஒடுங்கி ஒருங்கி	651
37. மந்திரம் பெற்ற	8	70. உடம்பார்	708
38. நந்தி இணையடி	12	71. உடம்பினை	709
39. செப்பும் சிவாகமம்	13	72. நான்கண்ட	722
40. ஆரறிவார்	32	73. மதி வட்டமாக	724
41. பாடவல்லார்	33	74. ஆரும் அறியார்	770
42. விரும்புவர்	179	75. போற்றுகின்றேன்	867
43. பாலன் இளையன்	180	76. அவ்வென்றபோதினில்	936
44. பொன்னைக் கடந்திலங்	270	77. இயைந்தனள்	955
45. என்பே விறகா	271	78. அஞ்சுக அஞ்செழுத்	963
46. அன்புறு சிந்தையின்	281	79. பட்டன மாதவ	972
47. ஈசன் அறியும்	287	80. கண்டெழுந்தேன்	975
48. விட்டுப் பிடிப்ப	288	81. நவகுண்டமானவை	998
49. குறிப்பறிந்தேன்	289	82. மேலறிந்து	1000
50. அறங் கேட்டும்	299	83. கொண்டஇக் குண்டத்தின்	1001
51. கில்லேன்	312	84. வின்னா விளம்பிறை	1006
52. நடுவு நின்றார்க்கன்றி	319	85. அவளை அறிய	1036
53. நடுவு நின்றார் சிலர்	320	86. கொம்பனை யாளைக்	1041
54. தேடும் திசை	403	87. தலைவி தடமுலை	1043
55. உள்ளத்தொருவனை	427	88. நின்றவள் நேரிழை	1044
56. ஆரும் அறியாத	444	89. அளியொத்த	1047
57. என்பால் மிடைந்து	455	90. நின்றாள் அவன் தன்	1049
58. உடல் வைத்தவாறும்	464	91. ஏடங்கை	1050
59. கேட்டு நின்றேன்	465	92. அருள் பெற்றவர்	1054
60. கை விட்டிலேன்	495	93. வெளிப்படுவித்து	1084
61. ஓடவல்லார்	533	94. வேயன தோளி	1087
62. தாமிடர்ப் பட்டு	534	95. உபாயம் அளிக்	1091
63. உடையான் அடியார்	537	96. ஆருயிராயும்	1093

தொடர் எண்	பா. எண்	தொடர் எண்	பா. எண்
97. குலாவிய	1094	130. இமையவர்	1537
98. இருந்தனள்	1096	131. அரனெறியாவத	1542
99. ஆதி அனாதி	1097	132. ஆய்ந்தறிவார்	1551
100. இயைந்தனள்	1098	133. குருவே சிவ	1561
101. வினை கடிந்தாருள்ளத்		134. அறிந்துணர்ந்தேன்	1568
	1106	135. தரிக்கின்ற பல்லுயிர்	1568
102. அளந்தேன்	1108	136. இசைந்தெழும்	1569
103. இன்பக் கலவியில்	1111	137. தாள்தந்தபோதே	1570
104. என்னம்மை	1112	138. தானவனாகிச்	1571
105. புனையவல்	1132	139. உரையற்று	1572
106. போற்றி என்	1133	140. குரவன் உயிர்	1573
107. பேச்சற்ற	1143	141. பேச்சற்ற	1574
108. குத்து முலைச்	1146	142. இதயத்தும்	1575
109. இருந்தனள்	1168	143. திருவடி வைத்	1576
110. ஆமை ஒன்றே	1189	144. கழலார் கமலத்	1579
111. நின்றனள்	1204	145. வைத்தேன் அடி	1581
112. சத்தியும்	1213	146. மந்திரமாவதும்	1583
113. தொடங்கி	1230	147. தானென்று	1586
114. உணர்ந்தொழிந்	1233	148. வைச்சன ஆறா	1587
115. அம்மையும்	1237	149. முன்னை அறி	1588
116. தன்னுளு	1333	150. காணாத கண்	1589
117. கண்ட இச்	1373	151. கூடித் தவம்	1614
118. கடந்தவள்	1382	152. இலை தொட்டுப்	1618
119. கொண்டங்கிருந்த	1398	153. முன்னி நின்று	1626
120. நானென்றும்	1423	154. நாடும் உறவும்	1632
121. அன்பின் உருகுவன்	1437	155. வாயொன்று	1661
122. எழுத்தொடு	1442	156. அது உணர்ந்தோன்	1701
123. யோகிக்கி	1446	157. கோயில் கொண்	1705
124. சன்மார்க்கத்	1462	158. நடுவு கிழக்கு	1712
125. பிணங்கி	1473	159. அஞ்சு முகமுள	1713
126. நின்று தொழு	1480	160. கூறுமின் நூறு	1716
127. அந்திப் பன்	1484	161. இருளார்ந்த	1717
128. கண்டுகொண்	1502	162. ஒன்றியவாறும்	1724
129. மாலை விளக்கும்	1509	163. உணர்ந்தேன்	1725

தொடர் எண்	பா. எண்	தொடர் எண்	பா. எண்
164. மனம் புகுந்	1736	198. சொல்லகில் லேன்	1997
165. பராபரன்	1737	199. முழுக்கி எழுவன	2003
166. பிரான் அல்ல	1738	200. பித்தன் மருந்தால்	2044
167. அன்று நின்	1739	201. நீதியிலோர்	2064
168. வேண்டிநின்	1743	202. ஒளித்திட்டி	2118
169. கொழுந்தினைக்	1746	203. வைச்சன	2139
170. எந்தை பரமனும்	1747	204. அறிவொன்றி	2148
171. குரைக்கின்ற	1750	205. ஈதென்றறிந்	2176
172. ஒன்றெனக்	1752	206. அஞ்சும் கடந்த	2236
173. பச்சிம	1757	207. பின்னை அறியும்	2254
174. பெட்டடித்	1758	208. நின்றான் அருளும்	2261
175. தரிக்கின்ற	1759	209. வேறு செய்தான்	2278
176. கொண்டான்	1761	210. ஆடிய காலின்	2283
177. நானறிந்தன்றே	1774	211. அறிகின்றிலாதன	2289
178. அருளில் பிறந்	1777	212. தான்அவனாகிய	2290
179. அருளால் அமுதப்	1777	213. அறிவு வடிவென்	2323
180. பிறவா நெறி	1779	214. மன்னிநின் றாறிடை	2325
181. அகம் புகுந்தான்	1780	215. என்னை யறிகிலேன்	2331
182. ஒன்றது பாலே	1787	216. மாய விளக்கது	2332
183. வாராவழி	1791	217. தேடுகின்றேன்	2333
184. ஆடியும் பாடி	1792	218. நின்றான் நில	2392
185. உற்றபிறப்பும்	1793	219. சிந்தையினுள்	2393
186. புறமேதிரிந்	1796	220. கால்கொண்டு	2398
187. ஆகின்ற	1820	221. வைச்ச கலாதி	2421
188. இராப்பகல்	1829	222. என்னை அறிய	2422
189. சீர் நந்தி	1805	223. எதிர் அற நாளும்	2462
190. கொண்டகுறி	1840	224. என்னிலும்	2480
191. அண்டங்கள்	1841	225. போற்றி யென்றென்	2485
192. கழிவும் முதலும்	1845	226. நேடிக்கொண்டு	2486
193. என் தாயொடென்	1846	227. புறப்பட்டுப்போகும்	2522
194. உருவிப் புறப்பட்டு	1956	228. நின்மல மேனி	2544
195. எரிகதிர் ஞாயிறு	1957	229. துறந்து புக்கு	2545
196. பொய்யிலன்	1965	230. இரும்பிடை நீரேன	2552
197. உன்னுமளவில்	1974	231. மயக்கிய	2567

தொடர் எண்	பா. எண்	தொடர் எண்	பா. எண்
232. ஆன்கன்று	2585	261. காயம் பலகை	2821
233. பறவையில்	2587	262. உருவிலி	2894
234. நிலைபெற	2590	263. நந்தி யிருந்தான்	2900
235. பெம்மான்	2593	264. விதறு படாவண்ணம்	2101
236. அறிவுடையான்	2594	265. தானும் அழிந்து	2904
237. நந்திபெருமான்	2598	266. இருளும் வெளியும்	2906
238. தொடர்ந்து	2600	267. ஒன்றி நின்று	2907
239. ஆதிப்பிரான்	2603	268. ஒழிந்தேன்	2912
240. உரையற்ற	2605	269. ஆராலும்	2914
241. நாடும் பெருந்	2608	270. பிரிந்தேன்	2915
242. இயம்புவன்	2609	271. ஒன்று நின்று	2916
243. கோவணாங்கும்படி	2630	272. சந்திரன் பாம்பொடுஞ்	2917
244. அடங்காத	2698	273. அன்னையும்	2919
245. உம்பரில்	2699	274. கொண்ட சுழியும்	2920
246. இடம்கொண்ட	2725	275. நமன் வரின்	2921
247. கூடநின்றான்	2751	276. சிவபெருமான்	2924
248 நந்தியை எந்தையை	2758	277. பணிந்து நின்றேன்	2925
249. உயிர்க்கின்ற	2767	278. என்நெஞ்சம்	2926
250. கரியட்ட	2772	279. பிணக்கறுத்தான்	2927
251. நானென்றும்	2777	280. சிவன் வந்து	2928
252. நினையும்	2786	281. உள்ள சரியாதி	2930
253. குலைக்கின்ற	2792	282. அன்புள் உருகி	2932
254. பரஞ்சோதி	2798	283. மாயனை நாடி	2933
255. ஆமாறறிந்தேன்	2801	284. முத்தினில் முத்தை	2935
256. தான்முன்னம்	2803	285. புகுந்து நின்றான்	2936
257. ஆறிட்ட	2804	286. பூதக்கண்ணாடி	2937
258. வான் நின்றி	2805	287. போற்றுகின்றேன்	867
259. ஆனை துரக்கிலென்	2806	288. ஆளும் மலர்ப்பதம்	2945
260. மின்னுற்ற	2814	289. படிகால் பிரமன்	2963

பிராணாயாமம் பற்றிய திருமந்திரப் பாடல்கள்

வ. எண்		பா. எண்
1.	கால் கொண்டு	245
2.	யோகிகள் கால்கட்டி	332
3.	மூலத்துவாரத்து	341
4.	பதஞ்செய்யும்	419
5.	ஆண்மிகில்	472
6.	பாய்கின்ற வாயு	474
7.	குழவியும் ஆணாம்	476
8.	கொண்ட நல்வாயு	477
9.	ஐவர்க்கு நாயகன்	552
10.	ஆரியன் அல்லன்	553
11.	புள்ளினும் மிக்க	554
12.	பிராணன் மனத்	555
13.	ஏறுதல் பூரகம்	556
14.	வளியினை வாங்கி	557
15.	எங்கே இருக்கினும்	558
16.	ஏற்றி இறக்கி	559
17.	மேல்கீழ்	560
18.	வாமத்தில்	561
19.	இட்ட தவ்வீடின	
20.	புறப்பட்டுப்புக்கு	
21.	கூடம் எடுத்துக்	564
22.	பன்னிரண்டானை	565
23.	கண்டு கண்டுள்ளே	566
24.	நாபிக்குக்கீழே	567
25.	சோதி குரேகை	570
26.	மூலத்துவாரத்தை	571
27.	எருவிடும் வாசற்	572
28.	புறப்பட்ட வாயு	574
29.	கோணா மனத்தை	576
30.	மலையார் சிரத்திடை	577
31.	மேலை நிலத்தினாள்	578
32.	கடைவாசலைக் கட்	579
33.	கலந்த உயிருடன்	580
34.	வாய் திறவாதார்	581
35.	வாழலுமாம்	582
36.	நிரம்பிய ஈரை	583
37.	ஒண்ணா நயனத்தில்	587
38.	நாட்டம் இரண்டும்	591
39.	நயனம் இரண்டையும்	592
40.	கொண்ட விரதங்	598
41.	முக்குண மூடற	601
42.	நடலித்த நாபிக்கு	602
43.	மன்மனம் எங்குண்டு	606
44.	மூல நாடிமுகட்டல்	607
45.	பூட்டொத்து	609
46.	உருவறியும் பரிசொன்	610
47.	கற்பனையற்று	613
48.	மதிதனில் ஈராறாய்	630
49.	ஒத்த இவ்வொன்	638
50.	இருக்கும் தனஞ்ச	639
51.	வீங்கும் கழலை	640
52.	கண்ணில் வியாதி	641
53.	ஓங்கிய அங்கிக்கீழ்	644
54.	தலைப்பட்டவாற	645
55.	ஓடிச்சென்றங்கே	646
56.	இடையொடுபிங்கலை	650
57.	ஒடுங்கி ஒருங்கி	651
58.	நாடியின் உள்ளெழு	652
59.	எட்டாகிய சித்தி	653
60.	மந்தம்ஏறு	656
61.	மதியமும் ஞாயிறும்	694
62.	கட்டவல்லார்கள்	695
63.	காதல் வழிசெய்த	696
64.	காக்கலுமாகுங்	697
65.	நிலைபெற நின்றது	698
66.	இருக்கின்ற காலங்	700
67.	சாதகமான அத்	701
68.	கிடந்ததுதானே	702
69.	தானே எழுந்த அத்	703
70	திகழும் படியே	704

வ. எண்		பா. எண்	வ. எண்		பா. எண்
71.	ஈராறு கால் கொண்டு	706	108.	பையினினுள்ளே	804
72.	சுழற்றிக் கொடுக்க	710	109.	விளங்கிடும் வாயு	805
73.	அஞ்சனம் போலுடல்	711	110.	சொல்லலுமாயிடு	806
74.	மூன்று மடக்குடை	712	111.	முன்னெழு நாவிற்கு	808
75.	நூறும் அறுபதும்	713	112.	எழுகின்ற தீயை	822
76.	சத்தியார் கோயில்	714	113.	வாங்க இறுதலை	826
77.	உந்திச் சுழியினு	716	114.	உதமறிந்தங்கே	827
78.	அண்டம் சுருங்கில்	719	115.	எய்தும் மதிக்கலை	834
79.	பிண்டத்துள்	720	116.	ஆகின்ற சந்திரன்	835
80.	நான்கண்ட வன்னி	722	117.	ஆறாற தாங்கலை	836
81.	தண்டுடன் ஓடித்	736	118.	பத்தும் இரண்டும்	837
82.	ஆமே அழிகின்ற	756	119.	எட்டெட்டனலின்	838
83.	தலைவன் இடம் வலம்	757	120.	எட்டெட்டும் ஈராறும்	839
84.	ஆரு மறியார் அளக்	770	121.	எல்லாக்கலையும்	840
85.	வெள்ளி வெண் திங்	774	122.	அங்கி எழுப்பி	845
86.	வெள்ளி வெண் திங்	775	123.	ஒன்றிய ஈரெண்	846
87.	செவ்வாய் வியாழம்	776	124.	அங்கி மதிகூட	847
88.	மாறிவரும் இருபான்	777	125.	ஈராறு பெண்கலை	848
89.	உதித்து வலத்திடம்	778	126.	காணும் பரிதியின்	849
90.	நடுவுநில்லாமல்	779	127.	கதிரவன் சந்திரன்	851
91.	ஆயும் பொருளும்	780	128.	உந்திக் கமலத்து	852
92.	கட்டக்கழன்று கீழ்	783	129.	பாம்பு மதியை	854
93.	வண்ணான் ஒலிக்குஞ்	784	130.	தன்மதிபானு	858
94.	இடக்கை வலக்கை	785	131.	வளர்கின்ற ஆதித்	859
95.	ஆய்ந்துரை செய்யில்	786	132.	ஆமுயிர்த்தேய்மதி	860
96.	நாவின் நுனியை	787	133.	வேறுறச்செங்கதிர்	861
97.	ஊனூறல் பாயும்	788	134.	உணர்விந்து சோனி	862
98.	மேலை அண்ளுவில்	789	135.	விடாத மனம்	863
99.	நந்தி முதலாக	790	136.	அமுதப் புனல் வரும்	864
100.	தீவினை ஆட	791	137.	உண்ணீர் அமுதம்	865
101.	திங்கரும்பாகவே	792	138.	மாறும் மதியும்	866
102.	ஊனீர் வழியாக	793	139.	மட்டவிழ் தாமரை	901
103.	வாய்ந்தறிந்துள்ளே	794	140.	அத்திசைக்குள்நின்	919
104.	பொழிந்த விரும்	799	141.	மூச்சதரத்தே	1128
105.	இருந்தபிராணனும்	801	142.	தாங்கிய நாபித்	1368
106.	மண்டலத்துள்ளே	802	143.	இருட்டறை மூலை	1494
107.	ஒழிகின்ற வாயுவும்	803	144.	மருட்டிப்புணர்ந்	1498

வ. எண்	பா. எண்	வ. எண்	பா. எண்
145. ஒடுங்குதிரை	1657	164. ஆன புகழும் அமைந்த	2487
146. மேவி எழுகின்ற	1754	165. ஊறு மருவி யுயர்	2499
147. உயிரும் சரீரமும்	1756	166. மோழை அடைத்து	2513
148. குறிக்கின்ற தேகமும்	1762	167. மெய்த்தாள் அகம்படி	2564
149. இந்துவும் பானுவுமி	1825	168. தெள்ளமு தூறச்	2665
150. இந்துவும் பானுவுமெ	1826	169. சிவசிவ என்றே	2672
151. இராப்பகலற்ற	1829	170. இருதயந்தன்னில்	2718
152. விச்சுக்கலம்	1856	171. நீடும் சிரசிடை	2721
153. வற்ற அனலைக்	1919	172. ஆறு தெருவில் அக	2823
154. அண்ணல் உடலாகி	1921	173. மூவணை ஏறும் உழுவ	2827
155. மேலாம் நிலத்தெழு	1926	174. ஏத்தம் இரண்டுள	2828
156. விந்து வென்வீசத்	1928	175. இரண்டு கடாக்	2844
157. அமுதச்சசிவித்து	1929	176. வாடா மலர்புனை	2902
158. சுழுனையைச்	2124	177. மீண்டார் கமலத்துள்	2931
159. ஒன்றுண்டு தாமரை	2397	178. நானா விதஞ்செய்து	2939
160. கால்கொண்டென்	2398	179. கலையொரு மூன்றும்	2962
161. ஐம்பதறியாதவரும்	2407	180. பிண்டாலம் வித்தில்	2975
162. உடந்த செந்தாமரை	2449	181. உண்ணின் றொளிரும்	2992
163. ஒளியை ஒளிசெய்	2451		

உபதேசம் பற்றிய திருமந்திரப் பாடல்கள்

1. வானப்பெருங்	64	17. என்னன்பு	273
2. போற்றிசைத்தும்	58	18. அன்புறு	281
3. ஆற்றுகிலாவழி	70	19. நிற்கின்ற	291
4. அப்பபனை	71	20. பற்றது	297
5. இயக்குறு	168	21. தேவர்பினன்	300
6. தன்னது	169	22. நில்லா நிலையை	311
7. தேற்றத்	171	23. தீயவைத்து	426
8. சென்றுணர்	190	24. ஈவதுயோக	498
9. மாறுதிருத்தி	191	25. செய்தான்அறி	514
10. துடுப்பிடைம்பானை	192	26. அதோகமு மாமலர்	517
11. ஆம் விதிநாடிள்	194	27. அந்நெறி	541
12. அவ்வியம் பேசி	195	28. ஓதம் ஒலிக்கும்	691
13. பொய்க்குழிதூர்	209	29. சோதனைதன்	705
14. அழுக்கினை	249	30. விதித்த இருபத்	731
15. அழுக்கினை	253	31. ஒவியமான	735
16. செல்வம்	267	32. வட்டங்கள்	752

வ. எண்		பா. எண்
33.	மாறிவரும்	777
34.	அஞ்சுக	963
35.	எட்டும் இரண்டும்	969
36.	நண்ணும்	990
37.	அறிவருஞானத்	992
38.	மெய்கண்ட	1020
39.	கொடியாறு	1023
40.	பார்த்திடம்	1025
41.	தையல்நல்லாளை	1086
42.	சத்திஎன்பாள்	1182
43.	அதுஇது	1214
44.	ஆகாச	1245
45.	ஆறாருபத்து	1283
46.	ஓரில் இதுவே	1290
47.	கூறுமின்எட்டு	1314
48.	நாடும் நகர	1427
49.	கோனக்கன்றா	1434
50.	வய்ந்தம்	1441
51.	உணர்ந்தும்	1479
52.	நின்றுதொழு	1480
53.	திருமன்னும்	1481
54.	தாங்குமின்	1505
55.	உள்ளத்தும்	1512
56.	ஆறுசமம்	1513
57.	சிவமல்ல	1514
58.	ஆனசமயம்	1525
59.	மன்னும் ஒருவன்	1535
60.	சைவப்பெருமை	1539
61.	ஈரும் மனத்தை	1544
62.	பெருதற்கரிய	2038
63.	மறந்தொழி	2070
64.	செல்லும் அளவும்	2071
65.	ஒன்றே குலமும்	2072
66.	போற்றி செய்யும்	2073
67.	இக்காய நீங்கி	2074
68.	போகின்றவாறே	2075
69.	பறக்கின்ற	2076

வ. எண்		பா. எண்
70.	கூடியும் நின்றும்	2077
71.	விடுகின்ற சிவனார்	2078
72.	ஏறுடையாய்	1835
73.	இன்புறுவீர்	2079
74.	மேற்கொள்ள	2080
75.	சார்ந்தர்க்கு	2081
76.	முத்தியை	2082
77.	நியமத்தனாகிய	2083
78.	இங்கித்தை	2084
79.	வெல்லும் அள	2269
80.	ஆன்மாவே	2272
81.	அறிவறிவாக	2326
82.	ஆவுடையானை	2349
83.	கிடக்கின்ற வாறே	2372
84.	பதியது தோற்றும்	2395
85.	தொட்டே கருமின்	2435
86.	காலக்குழம்பனை	2040
87.	பொருளதுவாய்	2519
88.	உய்யும் வகையால்	2565
89.	மயக்கிய ஐம்புலம்	2567
90.	வாசியும் ஊசியும்	2572
91.	ஆசை அறுமின்	2574
92.	உய்ந்தனம்	1441
93.	உறுதுணைநந்தி	2588
94.	நன்மை வல்லானை	2599
95.	நீடும் சிரகிடை	2721
96.	மிக்கார் அமுதுன்ற	2769
97.	முத்தின் வயித்தின்	2776
98.	வாக்கும் மனமும்	2809
99.	தான் வரையற்ற	2908
100.	உரையற்ற தொன்	2909
101.	ஒன்று கண்டீர்	2916
102.	நானாவீதம் செய்து	2939
103.	திகை அனைத்தும்	2060
104.	கலையொரு மூன்றும்	2062
105.	பிண்டாவம் வித்தில்	2975

பொருளடக்கம்

எண்

1. பாயிரம்

1. அவையடக்கம்
2. கடவுள் வாழ்த்து
3. நுதலிய பொருள்
4. நூற்சிறப்பு
5. சிவபரத்துவம்
6. குருபாரம்பரியம்
7. திருமூலர் தன்வரலாறும் அவருடைய உண்மைகளும்
8. நூலின் அளவும் பயனும்
9. குருமட வரலாறு
10. ஆறந்தம்
11. வேதச்சிறப்பு
12. ஆகமச்சிறப்பு

2. முதல் தந்திரம்

1. கேடுகண்டிரங்கல்
2. யாக்கை நிலையாமை
3. செல்வம் நிலையாமை
4. இளமை நிலையாமை
5. உயிர் நிலையாமை
6. கொல்லாமை
7. புலால் மறுத்தல்
8. பிறன்மனை நயவாமை
9. மகளிர் இழிவு
10. நல்குரவு
11. அக்கினிகாரியம்
12. அந்தணர் ஒழுக்கம்
13. அரசாட்சி முறை
14. வானச் சிறப்பு
15. தானச்சிறப்பு
16. அறம் செய்வான் திறம்
17. அறம் செய்யான் திறம்

எண்

18. அன்புடைமை
19. அன்புடையாரை அறிவான் சிவன்
20. கல்வி
21. கேள்வி கேட்டமைதல்
22. கல்லாமை
23 நடுவுநிலைமை
24. கள்ளுண்ணாமை
25. பொறையுடைமை
26. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்
27. கூடா ஒழுக்கம்
28. புறங்கூறாமை
29 வாய்மை
30 அவா அறுத்தல்
31 ஊழ்

3. இரண்டாம் தந்திரம் (புராணம்)

1. மும்மூர்த்திகளின் முறைமை
2. அகத்தியம்
3. பதிவலியில் வீரட்டம்
4. அதோமுக தரிசனம்
5. இலிங்கபுராணம்
6. தக்கன் வேள்வி
7. பிரளயம்
8. சக்கரப்பேறு
9. எலும்பும் கபாலமும்
10. அடிமுடி தேடல்
11. சர்வசிருஷ்டி
12. திதி
13. சங்காரம்
14. திரோபவம்

எண்

15. அனுக்கிரகம்
16. கர்ப்பக்கிரியை
17. மூவகைச் சீவவர்க்கம்

4. மூன்றாம் தந்திரம்

1. இறைவனே சிவகுருவாய் வந்து மும்மலம் நீக்குதல்
2. சிவயோகி
3. சிவயோகம்
4. இறைவன் எங்கும் தானான தன்மை
5. சிவசித்தர்
6. இறைவன் அருள் செய்யும் விதம்
7. சிவசித்தர் திருவடிப் பெருமை
8. சீவன் சிவத்துள் அடங்கும்
9. சிவசித்தர்களின் திருவடி மகிமை
10. சிவகுருவின் திருவடிப் பெருமை
11. சிவசித்தர்களை சிவனாக எண்ணி வழிபட்டதன் பயன்
12. சிவகுரு தரிசனம்
13. அசற்குரு
14. சற்குருநெறி
15. குருமடதரிசனம்
16. ஞான குரு தரிசனம்
17. அபக்குவன் (சீடர்)
18. பக்குவன் (சீடர்)
19. திருவடிப்பேறு
20. ஞாதுரு ஞானஞேயம்
21. துறவு
22. தவம்
23. தவதூடணம்

எண்

24. அருள் உடைமையால் ஞானம் வருதல்
25. ஞானி செயல்
26. தவ வேடம்
27. அவ வேடம்
28. ஞான வேடம்
29. சிவ வேடம்
30. திருநீறு
31. சிவபூசை
32. குருபூசை
33. மாகேசுர பூசை
34. அடியார்பெருமை
35. போசனவிதி
36. பிட்சாவிதி
37. முத்திரைபேதம்
38. பூரண குகை நெறி சமாதி
39. பிரணவசமாதி
40. மோன சமாதி
41. சமாதிக் கிரியை
42. சிவநிந்தை கூடாமை
43. குருநிந்தை கூடாமை
44. மாகேசுரநிந்தை
45. தீர்த்த உண்மை
46. திருக்கோயில் குற்றம்

5. நான்காம் தந்திரம் (சமயம்)

1. சுத்த சைவம்
2. அசுத்த சைவம்
3. மார்க்க சைவம்
4. கடுஞ்சுத்த சைவம்
5. சரியை
6. கிரியை
7. யோகம்
8. ஞானம்.

எண்

9. சன்மார்க்கம்
10. சகமார்க்கம்
11. சற்புத்திர மார்க்கம்
12. தாச மார்க்கம்
13. சாலோகம்
14. சாமீபம்
15. சாரூபம்
16. சாயுச்சியம் ·
17. சத்திநிபாதம்
18. புறச்சமயதூடணம்
19. உட்சமயம்
20. சிவநெறிச் சிறப்பு

6. ஐந்தாம் தந்திரம் (யோகம்)

1. அட்டாங்க யோகம்
2. இயமம்
3. நியமம்
4. ஆதனம்
5. பிராணாயாமம்
6. பிரத்தியாகாரம்
7. தாரணை
8. தியானம்
9. சமாதி
10. அட்டாங்க யோகப்பேறு
11. அட்டமாசித்தி
12. பரஅணிமா
13. பரலகிமா
14. பர மகிமா
15. பரப் பிராத்தி
16. பரப்பிரகாமியம்
17. பராஈசுரத்துவம்
18. பரசிவத்துவம்
19. திருவருட் சிறப்பு
20. கலை நிலை

எண்

21. காயசித்தி உபாயம்
22. காலச்சக்கரம்
23. ஆயுள் பரிட்சை
24. வாரசாரம்
25. வாரசூலம்
26. கேசரியோகம்
27. சந்திரயோகம்
28. பரியங்கயோகம்
29. விந்துற்பனம்
30. விந்துசயம் - போகசர ஒட்டம்
31. ஐந்து இந்திரியம் அடக்கும் அருமை
32. ஐந்து இந்திரியம் அடக்கும் முறைமை
33. அமுரிதாரணை

7. ஆறாம் தந்திரம் (அவத்தை)

1. உடலில் பஞ்ச பேதம்
2. உடல் விடல்
3. ஆறாதாரம்
4. அத்துவாக்கள்
5. அவத்தை பேதம் கீழால் அவத்தை
6. மத்திய சாக்கிராவத்தை
7. சுத்த நனவாதி பருவம்
8. கேவல சகல சுத்தம்
9. பராவத்தை
10. முக்குண நிர்க்குணங்கள்
11. அண்டாதி பேதம்
12. பதினொன்றாம் தானமும் அவத்தை எனக் காணல்
13. கலவு செலவுகள்

எண்

14. நின்மலாவத்தை
15. அறிவுதயம்
16. பதி பசு பாசம் வேறன்மை
17. பலிபீடம் நந்தி விளக்கம்
18. அடி தலை அறியும் திறங்கூறல்
19. பசுவிலக்கணம் பிராணன்
20. புருடன்
21. சீவன்
22. முக்குற்றம்
23. முப்பதம்
24. முப்பரம்
25. பரலட்சணம்
26. மும்முத்தி
27. முச்சொரூபம்
28. முக்கரணம்
29. தத்துவ மசி வாக்கியம்
30. முச்சூனிய தொந்தத்தசி
31. முப்பாழ்
32. காரிய காரண உபாதி
33. உபசாந்தம்
34. அட்டதளகமல முக்குண அவத்தை
35. நவாவத்தை நவாபிமானி
36. சுத்தாசுத்தம்
37. மோட்சநிந்தை
38. இலக்கணாத்திரயம்
39. விசுவக்கிராசம்
40. பத்தி உடைமை
41. முத்தி உடைமை
42. சோதனை

8. ஏழாம் தந்திரம் (இலிங்கம்)

1. அண்ட லிங்கம்
2. பிண்டலிங்கம்
3. சதாசிவ லிங்கம்

எண்

4. ஆத்துமலிங்கம்
5. ஞான லிங்கம்
6. சிவலிங்கம்
7. சம்பிரதாயம்
8. திருவருள்வைப்பு
9. அருள் ஒளி
10. ஒளிவகை
11. ஆதித்தன் நிலை அண்டாத்தித்தன்
12. பிண்டாதித்தன்
13. ஞானாதித்தன்
14. சிவாதித்தன்

9. எட்டாம் தந்திரம் (மந்திரம்)

1. அசபை
2. திருவம்பலச் சக்கரம்
3. அருச்சனை
4. நவகுண்டம்
5. சத்திபேதம் - திரிபுரைச்சக்கரம்
6. வயிரவி மந்திரம்
7. பூரண சத்தி
8. ஆதார ஆதேயம்
9. ஏறொளிச்சக்கரம்
10. வயிரவிச் சக்கரம்
11. சாம்பவி மண்டலம்
12. புவனாபதிச் சக்கரம்
13. நவாக்கரிச் சக்கரம்

10. ஒன்பதாம் தந்திரம் (பஞ்சாக்கரம், திருக்கூத்து, இதோபதேசம்)

1. பஞ்சாக்கரம் (தூலம்)
2. பஞ்சாக்கரம் (சூக்குமம்)

எண்		எண்	
3.	அதிசூக்கும் பஞ்சாக்கரம்	15.	சொரூப உதயம்
4.	காரண பஞ்சாக்கரம்	16.	சிவரூபம்
5.	மகாகாரண பஞ்சாக்கரம்	17.	சிவதரிசனம்
6.	திருக்கூத்து	18.	முத்திபேதம் கரும நிருவாணம்
7.	சிவானந்தக் கூத்து	19.	சூனிய சம்பாடணை
8.	சுந்தரக் கூத்து	20.	வரையுரை மாட்சி
9.	பொற்பதிக்கூத்து	21.	அணைந்தோர் தன்மை
10.	பொற்றில்லைக் கூத்து	22.	தோத்திரம்
11.	அற்புதக் கூத்து	23.	சர்வ வியாபகம்
12.	ஆகாசப்பேறு	24.	இதோபதேசம்
13.	ஞானோதயம்		
14.	சத்திய ஞானாநந்தம்.		

பண்டை உரையாசிரியர்களும் திருமுறைகளும்

பண்டித வித்துவான். தி. வே. கோபாலையர்,
பிரஞ்சு இந்தியக் கலை நிறுவனம், புதுச்சேரி.

பண்டை உரையாசிரியர்களும் திருமுறைகளும் பண்டை உரையாசிரியர் என்ற தலைப்பில் *யாப்பருங்கல்* விருத்தியாசிரியர், வீரசோழய உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார், தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய *இளம்பூரணர்* என்பாரையும், இலக்கிய உரை யாசிரியார்களாகிய அடியார்க்கு நல்லார், *பரிமேலழகர்* என்பாரையும், இலக்கணம், இலக்கியம் இரண்டற்கும் உரை வரைந்த நச்சினார்க் கினியர், காரிரத்ன கவிராயர் என்பாரையும்,நூல் இயற்றி அதற்கு உரையும் வரைந்த இலக்கண விளக்கம் வைத்தியநாத தேசிகர், இலக்கணக் கொத்து சாமிநாத தேசிகர், பிரயோக விவேகம் சுப்பிர மணிய தீக்கிதர் என்பாரையும், இறுதியில் நன்னூலுக்கு விருத்தியுரை வரைந்த சங்கர நமசிவாயப் புலவரையும், புத்தம் புத்துரை வரைந்த சிவஞான சுவாமிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் சைவத் திருமுறைப் பாடல்களைத் தம் உரையில் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் மேற்கோளாகவும் கொண்டுள்ளனர் என்பதனை நோக்குவோம்.

நச்சினார்க்கினியர் உரையுள்:

'தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றும்'

என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் 149 ஆம் நூற்பா உரையுள், தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும் என்று பகுதியை விளக்குமிடத்து 'இவை ஒத்து மூன்றாதலும், தரவில் சுருங்கி நான்கும் மூன்றும் அடி பெறுதலும், ஒருபொருள் மேல்வருதலும், தாழம்பட்ட ஓசையவே ஆதலும் கடப்பாடின்று என்றவாறாம் ... ... இனித்தாழிசை மூன்றடுக்கித் தனியே வருவழி ஈரடி முதலிய பல வடியான் வருதலும், இனிப்பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டுமாகி ஒருபொருள் மேல் வரும் பதிகப்பாட்டு நான்கடியின் ஏறாது வருதலும் அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெறாதும் வருதலும் அவை இருசீர் எண்முதல் எண்சீரளவும் வருதலும் என்பது.

பதிகப்பாட்டிற்கு ஈண்டுக்கூறிய வேறுபாடுகள் *திருவாய் மொழி*, திருப்பாட்டு, *திருவாசகம்* என்கின்ற கொச்சக ஒரு போகுகளில் காண்க. அவை உலக வழக்கு அன்மையின் காட்டாமா யினாம்' என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார்.

இம்மையையே பெரிதாகப் போற்றுகின்ற உலக வழக்கிடையே இம்மையொடு மறுமையையும் வலியுறுத்திப் பேசும் தெய்விகப் பாடல்களாகிய பக்தி இலக்கியங்களை மேற்கோள்காட்டி விளக்குவது சால்புடைமையாகாது என்று அவர் கருதினார் போலும்.

சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குரவையைச் சேர்ந்த 'மூவுலகும் ஈரடியான்' 'பெரியவனை மாயவனை' 'மடந்தாழு நெஞ்சத்து' என்ற பாடல்கள் படர்க்கைப் பரவலாய் ஒருபொருள்மேல் மூன்றடுக்கி நான்கடி இற்றபின் ஓரவடி மிக்குவந்தன. இவ்வாறே பத்தடுக்கி ஒரு பொருள்மேல் பதிகப்பாட்டாய் வருவனவும் இதனால் அமைக்க.

'கோழியும் .... கூவின .... பாவாய்' - திருப்பாவை

என்ற பாவைப்பாட்டு ஐந்தடியான் வந்து ஈற்றடி முச்சீராய் இற்று, அடி ஈற்றின்கண் இருசீர் மிக்கது. திருவெம்பாவை எட்டடியான் வந்து இவ்வாறு இற்றன.

தேவார திருவாசகங்களைப் பற்றிய இச்செய்திகளும் அதே 149ஆம் நூற்பா உரையிலேயே உள்ளன.

160ஆம் நூற்பா உரையுள்:

புறப்பொருளான் வந்து இரண்டு உறுப்பாயும் ஓர் உறுப்பாயும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியின் இகந்து வரும் கலி வெண்பாவாகிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையின்றி வருமாறும் இக் காலத்துக் கூறுகின்றவற்றுள் காண்க. அது திருவுலாப்புறத்துள்ளும் 'வாமான ஈசன் வரும்' என முடித்து மேல்வேறோர் உறுப்பாயவாறும் ஒழிந்த உலாக்களுள் வஞ்சி உரிச்சீர் புகுந்தவாறும் அடிவரையறை இன்மையுமாம். (தலைவன் பெருமை, தலைவனைக் கண்ட ஏழு பருவ மகளிர் நிலை என இரண்டாம்)

155ஆம் நூற்பா உரையுள்:

இனி, 'நூல் நவில் புலவர்' என்றதனான் ஐஞ்சீர் நான்கடியான் வந்த செய்யுள்களைக் கோவையாக்கி எழுத்தெண்ணி அளவியற் படுத்துச் செய்வனவும் தரவு கொச்சகம்; அவற்றுள் நேரெழுத்து வருவனவும் கொச்சகமாம்.

'திருவளர்தாமரை ... ... ஒளிர்கின்றதே' - தி. 8 கோவை. 1

இஃது அடிதோறும் பதினேழ் எழுத்து வந்து தரவு கொச்சகம்.

'போதோ விசும்போ ... ... பதியே' - தி.8 கோவை.2

இஃது அடிதோறும் பதினாறு எழுத்துவந்த தரவுகொச்சகம்.

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத்
தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்
கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனங்
காக்குங் கருங்கட்செவ்வாய்
மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய்
வருவன்வண் பூங்கொடிகள்
பயிலச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை
நண்ணும் பளிக்கறையே.

- தி.8 கோவையார் 30

காரணி கற்பகம் கற்றவர் நற்றுணை பாணர்ஒக்கல்
சீரணி சிந்தாமணி அணிதில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் தக்கோர்தம் சங்கநிதி விதிசேர்
ஊரணி உற்றவர்க் கூரன் மற்றியாவர்க்கு மூதியமே.

- தி.8 கோவையார் 400

இவை முறையே மூன்றாமடியினும் நான்காமடியினும் ஒரோ எழுத்து மிக்க தரவுகொச்சகம். 'ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றியலுகரம்' (தொல். செய்-8) என்பதனால் இவ்வடிகளில் குற்றியலிகரத்தை எழுத்தாக எண்ணாது விடுத்தால் எழுத்துமிக்கதாகக் கொள்ளப்படமாட்டாது என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

பின்னுள்ளோர் கொண்ட கட்டளைக் கலித்துறை, சந்தம், தாண்டகங்களுக்கும் உயிர் இல்எழுத்தும் எண்ணப்படா (தொல். செய்-44) என்பதனால் இவ்வாறு எழுத்து எண்ணுதல் வேண்டும் என்று உணர்க. என்று குறிப்பிடுகிறார்.

திருமுறைப்பாடல்களை உலகியல் செய்திகளுக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டுதல் நன்றன்று என்று கருதும் நச்சினார்க்கினியர் அவை இலக்கண வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு அமைந்த பாடல்களே என்பதனை இவ்வாறு பல இடங்களினும் விளக்கியுள்ளார்.

பேராசிரியர் உரையுள்:

இனி, நச்சினார்க்கினியரால் பெரிதும் போற்றப்படும் பேராசிரியர் தம்முடைய, தொல்காப்பிய மரபியல் உரையில்

'மரபு நிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான' - தொல். பொரு.645

என்ற நூற்பாவிற்கு உரை வரையும்போது, 'இனி, நிறைமொழிமாந்தர் மறைமொழி போல்வன சில மிறைக்கவி பாடினார் உளர் என்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தல் மரபன்று என்பதற்கும் இது கூறினான் என்பது. அவை சக்கரம், சுழிகுளம், கோமூத்திரிகை, ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று என்றாற்போல்வன. இவை மந்திரவகையான் அன்றி வாளாது மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கு அகனைந்திணைக்கும் மரபன்று என்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லாருக்கும் 'செய்தற்குரிய என இழியக்கருதுப' என்று குறிப்பிடுவதால், இவரும் *நச்சினார்க்கினியரைப்* போல மிறைக் கவிகள் பல வரும் திருமுறைப்பாடல்களை உலகவழக்குப் பற்றிய பாடல்களோடு ஒப்ப வைத்து உலகியல் செய்திகளுக்கு எடுத்துக் காட்டாக வழங்குதல் கூடாது என்னும் கருத்தினராதல் பெறப்படும்.

உலக வழக்குச் செய்திகளுக்குத் திருமுறைப் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல் கூடாது எனினும், இலக்கண வரம்புடைய அப்பாடல்களை இலக்கண வரம்பு பற்றிய செய்திகளுக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் மேற்கோளாகவும் குறிப்பிடுதல் உரையாசிரியர்களுக்கு உடன்பாடாகும். ஆதலின் பண்டைய உரையாசிரியர்கள் அவற்றை அருகி எடுத்துக் காட்டாகவும் மேற்கோளாகவும் தந்துள்ளனர்.

யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர்:

உலகியல் செய்யுட்கு ஓதிய அளவியல்
குறையவும் விதப்பவும் குறையா ஆற்றல்
இருடிகள் மொழிதலின் ஆரிடம் என்ப

ஆதலின்,

இலைநல வாயினும் எட்டி பழுத்தால்
குலைநல வாங்கனி கொண்டுணலாகா - விலையான்
முலைநலம் கண்டு முறுவலிக் கின்ற
விலையுடை நெஞ்சினை வேறுகொள் ளீரே. - தி.10 பா.202

இம்மூலர் வாக்கு மிக்குவந்தவாறு கண்டு கொள்க - என்று ஆரிடத்திற்குத் திருமூலர் தி.10 திருமந்திரப்பாடல் ஒன்றை எடுத்துக் காட்டாகத் தருகிறார். ஆனால் இப்பொழுதுள்ள திருமந்திரப் பாடல் மிக்குவந்ததாக அமையவில்லை. எனினும், இவ்வரையாளர் கூறுதலால் இப்படியும் பாடம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்று கருதுகிறோம்.

'விலையான்' என்ற மிகைச்சொல் இன்றைய திருமந்திரப் பதிப்புகளில் இல்லை. பாட வேறுபாடுகளும் உள.

வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார்,

வெண்பாவின் பொது இலக்கணத்தை விளக்கி, அதற்கு எடுத்துக்காட்டுத் தரும்போது

வேலை முகடும் விசும்பகடும் கைகலந்த
காலைநீ எங்கே கரந்தனையால் - மாலைப்
பிறைக்கீறா கண்ணுதலே பெண்பாகா ஐயா
இறைக்கூறாய் எங்கட் கிது.

என இளம் பெருமானடிகள் அருளிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவையின் ஐந்தாம் பாடலை (தி.11 பா. 761)க் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திலதம் என்ற கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணத்தை விளக்கி,

முருகார் நறுமலர் இண்டை தழுவிவன் டேமுரலும்
பெருகா றடைசடைக் கற்றையி னாய்பிணி மேய்ந்திருந்த
இருகாற் குரம்பை இதுநா னுடைய திதுபிரிந்தால்
தருவாய் எனக்குன் திருவடிக் கீழொர் தலைமறைவே.
- தி.4ப.113 பா.2.

என்ற திருநாவுக்கரசருடைய திருவிருத்தப்பாடலை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளார். இதனைக் கலித்துறை என்பாரும் உளர் என்றும் குறிப்பிட்டுளார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர்:

இனி, தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் பாவினங்களைப் பண்ணத்தி என்று கொண்டு அவற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டுகள் தருகின்றார்.

கலித்துறையாவது நெடிலடி நான்கினான் வருவது. அஃதாவது ஐஞ்சீரான வருவதும் பதினாறும் பதினேழும் எழுத்துப் பெற்று நான்கடியான் வருவனவும் ஆம் என்று அதன் இலக்கணம் கூறி,

நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர மூன்றெரித்த

வில்லான் அளித்த விநாயக னேஎன்று மெய்ம்மகிழ
வல்லார் மனத்தன்றி மாட்டாள் இருக்க மலர்த்திருவே.
- தி.11 சிவ. இரட்.20

இது நேரசை முதலாகிப் பதினாறெழுத்தான் வந்தது.

கனிய நினைவொடு நாடொறும் காதற் படுமடியார்க்கு
இனியன் இனியொ ரின்னாங் கிலம்எவ ரும்வனாங்கும்
பனிவெண் பிறைநறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை
முனிவன் சிறுவன் பெருவெங் கொல்யானை முகத்தவனே.
- தி.11 மூத்த.நாய.திருஇரட்.6

இது நிரையசை முதலாகிப் பதினேழ் எழுத்தான் வந்தது எனக் கபில தேவ நாயனார் இயற்றிய தி.11 மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலைப் பாடல்கள் இரண்டனை (பா. 6, 20) எடுத்துக் காட்டுகளாகத் தந்துள்ளார்.

இவ்வாறு திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிய பாடலும் அருளாளர்கள் பதினோராந்திருமுறையில் அருளிய பாடல்களும் அருகி எடுத்துக்காட்டுக்களாக வரினும், தி.8 திருவாசகமும் திருக் கோவையாருமே மிகுதியாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. இசைப் பாடல்களாகிய தேவார மேற்கோள்கள் அருகியே வருகின்றன.

பரிமேலழகர்:

புறம்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகம்குன்றி
மூக்கிற் கரியார் உடைத்து. - *குறள், 277*

குன்றியின் புறம்போல வேடத்தால் செம்மையுடைய ராயினும், அதன் மூக்குப்போல மனம் இருண்டிருப்பாரை உடைத்து உலகம். குன்றி ஆகுபெயர். செம்மை, கருமை என்பன பொருளின்கண் நிறத்தைவிட்டுச் செப்பத்தினும் அறியாமையினும் சென்றன வாயினும் பண்பால் ஒத்தலின் இவை பண்புவமை. 'கூழின் மலிமனம் போன்றிருளாநின்ற கோகிலமே' என்பதும் அது என்கின்றார்.

வாழும்படி யொன்றும் கண்டிலம் வாழிஇம் மாம்பொழில்தேன்
சூழும் முகச்சுற்றும் பற்றின் வால்தொண்டை யங்கணிவாய்
யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பலம் ஆதரியாக்
கூழின் மலிமனம்போன் றிருளா நின்ற கோகிலமே.
- தி.8 கோவையார். 322

சிற்றம்பலத்தை விரும்பாத உணவால் செருக்கும் மனம்போல ஒருகாலைக்கு ஒருகால் நிறம் பெற்று இருளாநின்ற குயில்கள் என. அஞ்ஞான இருளாகிய கருநிறம் படர்ந்த மனத்தின் கருமை, குயிலின் கரிய நிறத்துக்கு உவமமாதல் எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

அடியார்க்கு, நல்லார்.

சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரைவரைந்த இப்பெருமகனார் திருக் கோவையாரைத் தம்முறையில் இடங்களில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார்.

1. 'வீங்குநீர் வேலி உலகிற்கு அவன்குலத்தோடு
ஓங்கிப் பரந்தொழுக லான்' - சிலப. மங்கல.,4

உலகிற்கு - உலகின்கண், உருபுமயக்கம். யாதன் உருபின் கூறிற் றாயினும், பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும் (*தொல். சொல். 106*) 'தில்லை சூழ் பொழிற்கு' என்றாற்போல.

சுரும்புறு நீலம் கொய்யல் தனிநின்று.. ... எம்பிரான்
தில்லை சூழ் பொழிற்கே.

- தி.8 கோவையார் 167

தில்லைசூழ் பொழிற்கே - தில்லைக்கண் சூழ்ந்த பொழிலிடத்து. ஏகாரம் ஈற்றசை - கு என்ற நான்கன் உருபு ஏழன் பொருட் கண்வந்த உருபு மயக்கம். இஃது 'உலகிற்கு' என்பது உலகின்கண் என உருபுமயக்கமாக வந்ததற்கு மேற்கோள் ஆகும்.

2. கொடிமிடை சோலைக் குயிலோன் என்னும்
படையுள் படுவோன் பணிமொழி கூற.

- சிலப், வேனில் 12-13

பணிமொழி - காற்றூதன் பணித்த மொழி, பணித்தல் - அருளிச்செய்தல். திசைமொழி. 'மண்டலமே பணியாய்' என்பது போல.

விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் தில்லை ... ...
கங்குலெல் லாம்மங்குல் வாய்விளக்கும்
மண்டல மேபணி யாய்தமி யேற்கொரு வாசகமே.

- தி.8 கோவையார். 177

மண்டலமே! தமியேற்கு ஒருவாசகம் பணியாய் - துணையில்லாதேற்கு

ஒருசொல் அருளாய் பணிமொழி என்பது அருளிச் செய்யும் மொழி என்று பொருள்படுவதற்கு இக்கோவையார்த் தொடர் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டது.

3. அடியறு கொள்ளை அந்தரி கோலம்
பாடும் பாணரிற் பாங்குறச் சேர்ந்து
- சிலப். புறஞ்சேரி.,104-5

துர்க்கையது வெற்றி பொருந்திய, அசுரரோடு பொருதபோர்க் கோலத்தைப் பாடும் பாட்டாண்மையை உடைய அப்பாணரில் தானும் ஒருவனாகக் கலந்து. 'பாணர் ஒக்கல்'என்றார். ஆடு - வெற்றி, பாண் - பாட்டு.

கார்அணி கற்பகம் கற்றவர் நற்றுணை பாணர் ஒக்கல் ....
ஊரணி உற்றவர்க்கு ஊரன்மற்றி யாவர்க்கும் ஊதியமே
- தி.8 கோவையார், 400

பாணர் ஒக்கல் - இசை உணர்வானும் கெழுதகைமையானும் பாணர்க்கு அவர் சுற்றத்தோடு ஒக்கும். கோவலன் பாணரோடு கலந்து பழகியமைக்குப் 'பாணர் ஒக்கல்' என்ற திருக்கோவையாரின் தொடர் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றது.

4. வினைவிளை காலம் ஆதலின் யாவதும்
சினை அலர் வேம்பன் தேரானாகி.
- சிலப். கொலைக்., 148-9

யாவதும் - சிறிதும், சினை - கொம்பு, அலர் வேம்பு -வேம்பலர் என்க. ஆகுபெயரான் மாலையாயிற்று. வேம்பன் 'கொன்றையன்' என்பது போல நின்றது.

கார்அணி கற்பகம் கற்றவர் நற்றுணை பாணன்ஒக்கல்
சீர்அணி சிந்தாமணி அணிதில்லைச் சிவனடிக்குத்
தார்அணி கொன்றையன் ... ஊரன்மற்றியாவர்க்கும்
(ஊதியமே - தி.8 கோவையார், 400

தார் அணி கொன்றையன் - சிவபெருமானுடைய திருவடிக்குத் தாராகி அவனால் அணியப்பெறும் கொன்றைப் பூவின் தன்மையை உடையவன். செவிகைக்கும் கொடுஞ்சொல் கூறியமையின் பாண்டியன் வேம்பின் தன்மையை உடையனாயினான் என்பதற்குக் 'கொன்றையன்' என்ற கோவையாரின் சொல் மேற்கோளகாக் காட்டப் பெற்றள்ளது. கொன்றைப்பூவின் தன்மை உடையவன் என்றது தன் உகப்புக்காக அன்றி எம்பெருமான் உகப்பிற்காகவே திருத்தொண்டு

புரிபவன் என்பதனைக் குறிப்பிடுவதற்காக. பாண்டியன் வேம்பின் தன்மையை உடையவன் என்று கூறுவதற்கு மேற்கோளாகத் தலைவன் கொன்றைப்பூவின் தன்மையை உடையவன் என்பது காட்டப்பட்டது.

இவ்வாறு *அடியார்க்கு நல்லார்* உரையில் திருக்கோவையார் நான்கு இடங்களில் மேற்கோளாக, இலக்கணக் குறிப்பிற்கும் சொற்பொருள் விளக்கத்திற்கும் காட்டப்பெற்ற செய்தியைக் காண்கிறோம்.

நச்சினார்க்கினியர்:

வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்திசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்வி பாரத் துவாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவக்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன். - உரைப்பாயிரம்

என்று போற்றப்பெறும் நச்சினார்க்கினியர் திருமுறைகளிடத்துப் பெருமதிப்புடையவர் என்பதனையும் அவற்றைப் பொதுவான செய்திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தருதல் அவருக்கு உடன்பாடன்று என்பதனையும் முன்னர்க்கண்டோம்.

தொல். எழுத்ததிகாரத்து 'ஓரெழுத்தொருமொழி' 45 என்ற நூற்பா உரையில் ஆறெழுத்து மொழிக்கும் ஏரெழுத்து மொழிக்கும் திருச்சிற்றம்பலம், பெரும்பற்றப்புலியூர் என்பவனவற்றை முறையே எடுத்துக்காட்டாகத் தருகிறார். இவை,

சென்று தொழுமின்கள், தில்லையுள் சிற்றம்பலத்து நட்டம் (தி.4 ப.81பா2.), பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே (தி.6 ப.1 பா.10) முதலிய சொற்றொடர்களை உட்கொண்டு வரைந்தனவாம்.

இவர் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பவற்றிலிருந்து பலமேற்கோள்களை இடம் நோக்கிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றை முறையே காண்போம்.

சிந்தாமணி:

காலத்தீ நகரைமேயக் கடியரண் கடிந்த அம்பின்
காலத்தீச் சவரர் கோலம் செய்துநம் மறவர் ஈண்டிக்
கோலத்தீ வேலி னானைக் கோயிலுள் வளைப்ப இப்பால்
ஆலைத்தீ இடங்கள் தோறும் ஆகுலம் செய்தும் என்றான்.
- சிந்தாமணி, 1141

இக்கவிமுதல் பதுமுகன் கூற்று.

நீ கூறிவாறே விரைய ஊழித்தீப்போலும் தீயால் ஊர் முழுதும் சுடாது முப்புரத்தைக் கடிந்த அம்புபோலே சில இடங்களை விட்டுச் சுட நம் மறவர் ஈண்டித் தீய வேடர் கோலத்தையும் செய்து கட்டியங்காரனைக் கோயிலிலே வளைத்துக்கொள்ள, இப்பகுதி யிலேயே ஆலையில் பாகு அடும் தீயை உடைய நாடெங்கும் அழிக்கக் கடவோம் என்றான் என்க.

உய்ய வல்லார் ஒரு மூவரைக் காவல்கொண்டு
எய்ய வல்லா னுக்கே உந்தீபற. - தி.8 திருவுந்தி.4

என்றாற்போல; ஒரு பகுதியை விடுத்து, பிறிதொருபகுதியிலே தீக்கொளுவுவதற்குச் சிவபெருமான் திரிபுரத்தைச் சுபுத்தி முதலிய மூவரை விடுத்து ஏனையோருடன் எரித்தழித்ததை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார்.

தொண்டை வாயிவள் தொய்யில் வனமுலை
கண்டு தேவர் கனிபஎன்று ஏத்துவாய்
வண்டு கூறிய வண்ணம் அறிந்திலேன்
விண்டு தேன்துளிக்கும் விரைத் தாரினாய்.
- சிந்தாமணி, 1513

'வாயினையும் முலையினையும் உடைய இவளைப் படைத்தபோது, அயனார் தாம் கண்டு, உலகைப் படைத்த நாமே அதனை அழிப்ப தொரு பொருளையும் படைத்தோமே என்று வருந்துவர் என்று முன்னிலைப் புறமொழிகூறிப் புகழாநின்றவனே! தாரினாய்! நீ வண்டைக் கூறிய தன்மையை யான் அறிந்திலேன், அறியின் இங்ஙனம் விடேன்' என்று சீவகனை நினைத்துக் கேமசரி புலம்பினாள். தேவர் என்றது ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி. (*தொல். சொல். 27*) 'மண்மேல், தேவரென்றே இறுமாந்து' என்றார் பிறரும்.

சாவமுன் னாள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சம் அஞ்சி
ஆவஎந் தாய்என் றவிதா இடும் நம் மவரவரே
மூவரென்றேஎம்பிரானொடும்எண்ணிவிண்ணாண்டு மண்மேல்
தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன பாவம் திரிதவரே.

- தி.8 திருச்சதகம் 8

சிந்தாமணிப் பாடலில் தேவர் என்பது பிரம தேவனைக் குறிக்கவந்தது. அது தேவன் என ஒருமை வாய்பாட்டால் வாராமல் தேவர் என்ற பன்மை வாய்பாட்டால் வந்தமைக்கு, அநாதி தேவனாகிய சிவ பெருமானைக் குறிப்பிட தேவர் என்ற பன்மைச் சொல் திருவாசகத்தில் வந்துள்ளமை எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டு - திருமுருகாற்றுப்படை

"ஒருமுகம், குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே"

-பத்துப். முருகு 100-102.

ஒருமுகம் குறவருடைய மடப்பத்தை உடைய மகளாகிய வள்ளிக் கொடி போலும் இடையினையுடைய வள்ளியுடனே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று.

மடவரல் நகை எனக்கூட்டித் தனக்கு ஓர் அறியாமை தோன்றும் தன்மை உடைத்தாகிய நகை என்று கூறுக.

அவளொடு நகை அமர்தலின் அறியாமை கூறினார். காம நுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் இங்ஙனம் நகையமர்ந்தான் உலகில் இல்வாழ்க்கை நடத்தற்கு என்று உணர்க அது.

தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி
பெண்பால் உகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

- தி.8 திருச்சாழல் 19

என்பதனான் உணர்க.

"சேவடிபடரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்து உறையும்"

- பத்துப். முருகு.163

புலம்பிரிந்து உறையும் அடி - மெய்ஞ்ஞானத்தால் அறிதலைக்

கைவிட்டுத் தங்கும் திருவடி. திருவடியே வீடாயிருக்கும் என்றார். அது,

'தென்னன் பெருந்துறையான், காட்டாதன எல்லாம் காட்டிச் சிவம்காட்டித் தாட்டாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன் காட்டி' என்பதனானும் பிறரும் திருவடியைக் கூறுமாற்றானும் உணர்க.

கேட்டாயோ தோழீ கிறிசெய்த வாறுஒருவன்
தீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனஎல்லாம் காட்டிச் சிவம்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடு எய்த
ஆட்டான்கொண் டாண்டவா வாடுதுங்காண் அம்மானாய்

– தி.8 திருவம்மானை. 6.

திருவடியின் பெருமைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

"இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி" *-பத்துப். முருகு 259*

பூணணிந்த தலைமையினை உடைய காடுகளுடைய குழவி.

காடுகிழாள் என்பது இக்காலத்துக் காடுகாள் என மருவிற்று, அவளும் இறைவனுடைய சத்தியாகலான் அவளுடைய குழவி என்றார்.

மையார் தடங்கண்ணி பங்கா கங்கையாளும்
மெய் ஆகத்து இருந்தனள்; வேறு இடம் இல்லை
கைஆர் வளைக் காடுகாளோடும் உடனாய்க்
கொய்ஆர் பொழில் கோடியே கோயில் கொண் டாயே.

- தி.7 ப.32 பா.5

எனக் காடுகாள் என்ற மரூஉச் சொல் தேவாரத்துள் வந்துள்ளமையின் நச்சினார்க்கினியர் காடுகிழாள் என்ற சொல்லை விடுத்துக் காடுகாள் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

திருமுருகாற்றுப்படை உரை இறுதியில் கந்தழியை விளக்கு கிறார். கந்தழியாவது ஒருபற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள், இதனை

"உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர்
எழுதரு நாற்றம்போல்
பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம் பொருள்"

-தி.8. அதிசயப்9.

என அதனை உணர்ந்தோர் கூறியவாற்றான் உணர்க - என மணிவாசகப் பெருமானிடம் தாம் கொண்டுள்ள பக்தி மிகுதி தோன்றக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இனி *நச்சினார்க்கினியருடைய* தி. 8 திருக்கோவையார் மேற்கோள்களை நோக்குவோம்.

சிந்தாமணி:

1. பாடல் எண்.10 தோளுற்று ஒர் தெய்வம் துணையாய்த் துயர் தீர்த்த வாறும்உற்று - உவம வாசகம். 'செப்புற்ற கொங்கை' என்றார் பிறரும்.

வெப்புற்று வெய்து உயிர்ப்புற்றுத் தம்மெல்லணையே துணையா
செப்புற்ற கொங்கையர் யாவர்கொல் ஆருயிர் தேய்பவரே
- தி.8 கோவையார் 354

செப்புற்ற கொங்கையர் - செப்புப் போலும் கொங்கையை உடைய மகளிர். உற்று என்பது உவம உருபு என்பதற்கு இத்திருக்கோவை யாரின் தொடர் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

2. "காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகின் எற்றி
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங்கதம்" - *சிந்தாமணி, 31*

தெங்கின் பழம் வீழ அப்பழம் கீறிப் போழ்ந்து சிதறிச் சிந்தும் எனச் செய்விப்பதன் தொழிலுமாம். (அஃதாவது தெங்கின் பழம் கீறச் செய்து போழச் செய்து சிதறச்செய்து சிந்தச் செய்யும் என்பது) 'விண்டு' என்பது போல.

விலங்கலைக் கால் விண்டு மேன்மேலிட
விண்ணும் மண்ணும் முந்நீர்
கலங்கலைச் சென்ற அன்றும் கலங்காய்
- தி.8 கோவையார் 24

விலங்கலைக் கால்விண்டு - மலைகளைக் காற்றுப் பிளந்து (பிளக்கச்செய்து) விண்டு என்பது பிளந்து என்பது போலச் செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது. கீறுதல் செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது என்ற செய்திக்கு, திருக்கோவையாரிலுள்ள 'விண்டு' என்பதனை மேற்கோள் காட்டி விளக்குகின்றார்.

3. "வளைக்கையால் கடைசியர் மட்டு வாக்கலின்
திளைத்தவர் பருகிய தேறல் தேங்குழிக்
களிப்ப உண்டு" *-சிந்தாமணி, 50*

திளைத்தவர் - தொழிலிலே இடைவிடாது பயின்றவர். 'திளையா வரும் அருவி' என்றார் பிறரும்.

இளையாள் இவளை என் சொல்லிப் பரவுதும் ....
வளையா வழுத்தாவரு திருச்சிற்றம்பலத்து மன்னன்
திளையாவரும் அருவிக் கயிலைப்பயில் செல்வியையே
தி.8 கோவையார், 294

திளைத்தல் - ஈண்டு இடைவிடாது அவ்விடத்தோடு பயிறல்.

திளைத்தல் என்பது இடைவிடாது பயிறல் என்னும் பொருட் கண் வரும் என்பதற்குக் கோவையாரின் தொடர் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

4. "கன்று காமம் வெஃகிய காமர் காம பூமியே" *-சிந்தாமணி, 148*

காமர் காம பூமி - காமனுக்கு விருப்பம் செய்கின்ற பூமி.

'காமரை வென்ற கண்ணோன் போல'

"காமரை வென்ற கண்ணோன் தில்லைப்
பல்கதிரோன் அடைத்த
தாமரை இல்லின் இதழ்க் கதவம் திறந்தோ"
- தி. 8 கோவையார் 294

காமர் என்னும் ரகர ஈறு இழிவின் கண் வந்தது.

சிந்தாமணியில் காமன் என்ற ஒருமைப் பெயரை ரகர ஈற்றதகாக் கொண்டமைக்குக் கோவையாரின் பாடல், மேற்கோளாக அமைந்தது.

5. "தொத்து அணிபிண்டி தொலைந்து அறவீழ்ந்தது எண்
முத்து அணிமாலை முடிக்கிடனாக ... ..
முளை ஓங்குபு வளர்ந்ததை அன்றே" *- சிந்தாமணி, 223*

முத்து அணி மாலை - முத்தினை ஒத்த மாலை, அணி - 'மின் அணி

நுண்ணிடை' போல் உவம உருபு.

"மன் அணி தில்லை வளநகரன்ன அன்னந் நடையாள்
மின் அணி நுண்ணிடைக்கோ பொருட்கோ நீ விரைகின்றதே"
- தி.8 கோவையார், 342

மின் அணி நுண்ணிடை - மின்போலும் நுண்ணிய இடை.

சிந்தாமணியில் அணி என்பது உவம உருபாக வருதலுக்கு மேற்கோளாகத் திருக்கோவையாரின் பாடலின் தொடர் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

6. "மைந்தருள் காமனன்னான் மகளிருள் திருவன்னாளை
அந்தரத்து அமரர் பெற்ற அமிர்தெனப் பருகினானே"
- சிந்தாமணி, 840

திரு அன்னாளை - மகளிரிடத்துக் கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை போல்வாளை.

'திருவளர் தாமரை' போல
திருவளர் தாமரை ... .. ஒளிர்கின்றதே.
- தி.8 கோவையார் -1

திருவளர் தாமரை - திருவளரும் தாமரைப்பூ. திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம்.

திரு என்பதன் பொருளுக்கு மேற்கோளாகத் திருக்கோவை யாரின் தொடரையும் அத்தொடருக்குப் பேராசிரியர் வரைந்த விளக்கத்தையும் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

7. ஓவியக் கொடி ஒப்பரும் தன்மைஎம்
பாவை பேதுறப் பாயலின் நீங்கிநீ
போவ தோபொருள் என்றிலை நீஎனப்
பூவை யோடும் புலம்பி மிழற்றினான். - சிந்தாமணி, 1364

பாவை என்பது பட்டாங்கு கூறுதற்கண் வந்தது; 'அம்பலம் போல் கோலத்தினாள் பொருட்டாக' என்றாற்போல,

"ஆலத்தினால் அமிர்து ஆக்கிய கோன்தில்லை
அம்பலம்போல
கோலத்தினாள் பொருட்டாக ... ... நின் சீலத்தை ஒழிவது
என் தீவினையே" - தி8. கோவையார் 27

அம்பலம் போலும் என்னும் உவமை பட்டாங்கு சொல்லுதற்கண் வந்தது என்று *பேராசிரியர்* விளக்கம் தந்துள்ளார்.

புனைந்துறையின்றி உள்ளதை உள்ளவாறு கூறும் பட்டாங்கு கூறுதற்கண் பதுமையைப் பாவையோடு ஒப்பித்தலுக்கு மேற் கோளாகத் 'தில்லை அம்பலம்போல் கோலத்தினாள்' என்ற கோவை யாரின் தொடர் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

8. தேன்கறி கற்ற கூழைச் செண்பக மாலை வேற்கண்
ஊன்கறி கற்ற காலன் ஒண்மணித் தடக்கை வைவேல்;
கூன்பிறை நுதல்ஓர் கூற்றம்; குவிமுலை நமன்கைப் பாசம்;
யான்பிறன் அளியன் வாழ்வான் ஆசைப்பட் டிருக்கின் றேனே.

-சிந்தாமணி, 1487

கறிகற்ற - மேயக்கற்ற, வேற்கண் - கண் என்னும் மாத்திரை; 'கருங் கண்ணன்' என்புழிப் போல. பிணியால் உடம்மை வாட்டலின் உடம்பை மேயக்கற்ற என்றார்.

சண்பக மாலை (கேமசரி) தன்கண் காலன் கையில் வேல், காலன் - கூற்றம், கூற்றம், நமன் என்பன சுட்டுப் பெயர். இனி, காலன்- கூற்றத்திற்கு ஏவல்செய்யுமவனுமாம். 'கருங்கண்ணனை அறியாமை நின்றோன் தில்லை' - தி.8 கோவையார். 53

கண்ணன் என்பது கரியன் என்றும் பொருளதொரு பாகதச் சிதைவு, அஃது பண்பு குறியாது ஈண்டுப் பெயராய் நின்றமையின் கருங்கண்ணன் என்றார், சேற்றில் பங்கயம் என்றாற்போல.

கேமசரியின் கண்களுக்குக் காலனுடைய வேலை உவம மாகக் கூறலின் வேல் என்ற அடை பொருள் தாராது நிற்றலுக்குக் கரியன் என்ற பொருளுடைய கண்ணனைக் கருங்கண்ணன் என்று கூறிக்கருமைப் பொருள் தாராது நிற்றலாகிய திருக்கோவையார் மேற்கோளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

9. எண்திசை யோரும் எள்கக் குஞ்சரம் இரியப் பாயும்
ஒண் திறல் சிங்கம் அன்ன கதழொளி உடற்சி கண்டேன்

- சிந்தாமணி, 1487

எண்திசையோரும் அச்சம் கூரும்படி குஞ்சரத்தைக் கெடப்பாயும் சிங்கம் என்க.

“குன்றகத் தில்லாத் தழை அண்ணல் தந்தால்
கொடிச்சியருக்கு

இன்று அகத்தில்லாப் பழிவந்து மூளும் என்று
எள்குதுமே" - தி. 8 கோவையார், 92

என்ற பாடற்பகுதியிலுள்ள 'பழிவந்து மூளும் என்று எள்குதும்' என்றாற்போல - என்று எள்குதலுக்குப் பொருளுரைக்கு முகத்தான் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

எள்குதும் - கூசுதும் என்பது *பேராசிரியர்* உரை.

10. "பட்ட நுதல் மின்நகு பவித்திரைக்குத் தோன்றி
.... பதுமுகன் இவ்விருந்தோன்" *-சிந்தாமணி. 1791*

மின் போல் நகும் என்னும் பெயரெச்சம் இல்லாளாகிய பவித்திரை என்னும் நிலப்பெயர் கொண்டது. 'அரவம் புன்சடைமிடைந்த மின்னனையான்' போல,

"பொன்னனையான், தில்லை பொங்கரவம்
புன்சடை மிடைந்த
மின் அனையான் அருள் மேவலர் போல் ... மெல்விரல்
வருந்தப் .... பறியேல்" - தி. 8 கோவையார், 125

மிடைந்த என்னும் பெயரெச்சம் மின் அனையான் என்னும் நிலப் பெயர் கொண்டது என்பது பேராசிரியர் உரை.

மின்போல நகும் என்னும் பெயரெச்சம் இல்லாளாகிய பவித்திரை என நிலப்பெயர் கொண்டமைக்கு மேற்கொளாக அரவம் புன் சடைமிடைந்த என்னும் பெயரெச்சம் மின்னனை என்னும் தில்லைக் கூத்தப்பிரானாகி நிலப்பெயர் கொண்டமை காட்டப் பெற்றுள்ளது.

11. "வேல் தைவந்தன்ன நுதி வெம்பரல் கானம் முன்னி
நூற்றுவரோடு நடந்தாள் நுதி; வல்வில் மைந்தன்
படையோடு அதர் முன்னினானே" *-சிந்தாமணி, 1933*

நுதி - முன்பு. 'மதியோர் நுதலார் நுதிக் கோலம் செய்து' என்றாற்போல,

"இர வணையும் மதியோர் நுதலார் நுதிக் கோலம் செய்து
... ... ஆங்கு ஒருத்தி
தர அணையும் பரிசாயினவாறு நம் தன்மைகளே"
- தி. 8 கோவையார், 360

இரவைச் சேரும் பிறைபோலும் நுதலை உடையாரது முன் செவ்வணியாகிய கோலத்தைச் செய்து, நுதி என்பது முன் என்னும் பொருளது. சிந்தாமணியில் நடந்தாள் நுதி என்பது முன்னே நடந்தாள் என்று பொருள்படுவதற்காக மேற்கோளாக 'மதியேர் நுதலார்நுதி' என்ற கோவையாரின் தொடர் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

12. "பாடுதும் பாவை பொற்பே பற்றிமற்று எமக்கு நல்கின்
ஆடமைத் தோளினீர் அஃது ஒட்டுமேல் கேண்மின் "

-சிந்தாமணி.2046

பொற்பே என்னும் ஏகார ஈற்றுப் பெயர், வேறுபொருளும் தந்து நிற்றலின் பேய் என்றும் யகர ஈறுமாய் நின்றது. இதற்கு யகர ஒற்று விகாரத்தால் தொக்கதாம்.

'அருங்கழி காதம் அகலுமென் றூழலந்து கண்ணீர்
வருங்கழி காதல் வனசங்கள்'

என்ற இடத்து அலர்ந்து என்பது அலந்து என விகாரப் பட்டு நின்றாற் போல.

கருங்கழி காதற்பைங் கானலில்,தில்லை எம்கண்டர்,விண்டார்
ஒருங்குஅழி காதர மூவெயில் செற்ற ஒற்றைச் சிலைசூழ்ந்து
அருங்கழி காதம் அகலும் என்றூழ் என்றலந்து கண்ணீர்
வருங்கழி காதல் வனசங்கள் கூப்பும் மலர்க் கைகளே

- தி.8 கோவையார், 190

வருங்கழி ... . காதல் பைங்கானலில் அலந்து கண்ணீர் வரும் கழி காதல் வனசங்கள் ...கருங்கழியின் கண்ணும் காதலையுடைய பைங்கானலின்கண்ணும் உளவாகித் துன்புற்றுக் கண்ணீர் வாராநின்ற கழி காதலையுடைய தாமரைகள், அலர்ந்து கண்ணீர்வரும் என்பது.

இப்பொருட்கு அலர்ந்து என்பது இடைக்குறைந்து நின்றதாகக் கொள்க என்பது. பேராசிரியர் உரை. இவ்வுரையை மனங் கொண்டு பொற்பேய் என்பதில் யகரம் கடைக்குறைந்து வருதற்கு 'அலர்ந்து கண்ணீர் வரும்' என்பது 'அலந்து கண்ணீர் வரும்' என இடைக்குறைந்து வந்த கோவையாரின் தொடரை மேற்கோளாகக் காட்டிள்ளார்.

இவ்வாறு அரிய தெய்விகச் செய்திகளைக் குறிப்பிடுமிடத்துத் திருவாசகத்தையும் உவம உருபு, வினை செய்வதன் தொழிற்கும் செய் விப்பதன் தொழிற்கும் பொதுவாதல், ஒருமைப் பெயரைப் பன்மை

விகுதிபுணர்த்துக்கூறல், சொற்பொருள் விளக்கம், பட்டாங்குக் கூறுதல், அடைமொழி பொருளின்றி வருதல், பெயரெச்ச முடிபு, சொல் குறைந்து வருதல் முதலிய இலக்கணச் செய்திகளைக் குறிப்பிட வேண்டிய இடங்களில் மேற்கோளாகத் திருக்கோவையாரையும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவதனைக் காண்கின்றோம்.

நுதி என்றசொல் முன்பு என்ற பொருளில் வருதல் கலித் தொகையிலும் காணப்படுகிறது.

'நுதிநுனைக் கோட்டால் குலைப்பதன் தோற்றம் காண்' (கலி. 101-29) நுதியைத் துகைத்து முனையினையுடைய கோட்டால் எடுத்துக் குலைப்பதனுடையதோற்றரவைக் காணாய்.

நுதி என்றது முனை, எனவே தலை என்பது தோன்றிற்று. முனை - முற்படத் தோன்றுவது. முற்படத் தோன்றுவது தலையாதலின் அக்காளை பொதுவனடைய தலையைத் துகைத்தது, தலை என்பது தோன்றிற்று, 'நுதிக்கோலம் செய்து' (தி.8 கோவையார், 360) என்றாற்போல - என நுதி - முன்பு என்னும் பொருளின் போந்த பொருளில் வரும் செய்தியைத் திருக்கோவையார் மேற்கோளோடு கலித்தொகையிலும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுதலைக் காண் கின்றோம்.

எனவே, பக்திப் பாடலாகிய திருக்கோவையார் அதன் தமிழ் வளங்கருதி 14ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே பேராசிரியரால் நுட்ப மான உரை வரையப்பெற்றது என்பதும், சிறந்த தமிழ் இலக்கிய மேற் கோளாக அஃது இலக்கணம் பற்றிய பலசெய்திகளுக்கும் நச்சினார்க்கினியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது என்பதும் போதருகின்றன.

காரிரத்ன கவிராயர்

16ஆம் நூற்றாண்டினாரகிய *திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயரின் மாணாக்கராகிய காரிரத்ன கவிராயர்* தம் ஆசிரியர் வரைந்த மாறன் அலங்காரம் என்ற இலக்கண நூலுக்கும் நம்பெருமாள் மும்மணிக்கோவை என்ற இலக்கியத்துக்கும் உரை வரைந்தவர். பின்னது இக்காலத்துக் கிட்டவில்லை.

இவர் தம் மாறனலங்கார உரையில் திருக்கோவையாரை மேற்கோள் காட்டும் இடங்களை முறையே நோக்குவோம்.

1. காம ரதத்தோகை களிவண்டின் மூலவும்
தாமரைசார் ஆம்பல் தனிநறவுண் - டேமுறுபே
ரின்பத் திலும் பெரிதே எவ்வுள்மா லைப்பணிந்து
துன்பற் றவர்சேர் சுகம். *- மாறனலங்காரம், 261*

இது பேதத்தை அபேதமாக்கின வாய்பாட்டால் வந்த உருவகம். தலைவன் மருட்கை என்னும் மெய்ப்பாட்டு வயத்தனாகிப் புணர்ச்சியை மகிழ்ந்து பேதத்தை அபேதமாக்கி உரைத்தான் ஆதலின் தொகை உருவகமாக உரை கோடலே யாம்.

காட்சிக்குத் 'திருவளர் தாமரை' என்னும் முதற்பாட்டு மருட்கை வயத்தனாகிக் கூறிய இவ்வாய்பாடு என்று உணர்க - எனக் 'திருவளர்தாமரை' கோவையார் 1 என்ற முதற் பாட்டினை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

2. மாயன் குருகா புரியனைய மாதராள்
ஆயந் தொழவாழ் அருமையுறின் - தூய
களவென்கோ கூடிக் குழைந்ததனைக் காமர்
நனவென்கோ யாதென்கோ நான். *-மாறனலங்காரம், 265*

பகுதி - இயற்கை, துறை - ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இது மாயமோ என்றல். இதனுள், குருகாபுரி அனையாள் என்றது குருகாபுரி செயற்கையானன்றி இயற்கையாலும் முதலே அழகுடையது போன்று இவளும் இயற்கையான் அழகுடையவள் என்பது தோன்ற நின்றமையால் இதுவும் உவமையுள் ஓர் பேதம்.

"பாயும் விடையரன் தில்லையன்னாள்" -தி.8 கோவையார்.3

என்பதும் இது. தலைவி தில்லையை ஒத்த இயற்கை அழகுடையவள் என்பது கருத்து.

3. காவியங் கணல்லார் படி காவிரி
காவியங் கணல்லார் படி காவிரி
காவியங் கணல்லார் படி காவிரி
வாவியும் புடைசூழ் அரங்கேசன் என் மனத்தான்
-மாறனலங்காரம், 742

இப்பாடல் விதலையாப்புப் பொருள்கோள், செய்யுளில் முதலும், கடையும், இடையும் பொருள்கொள்ளும் முறையிது.

'அணியும் அமிழ்தும்' (தி.8 கோவையார், 5) என்னும் பாட்டில்

மின்னும் பணியும்புரைமருங்குல் பெருந்தோளி படைக்கண்கள், பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழுப்பிறழ - என்பதனால் அறிக.

ஆற்றொழுக்காகப் பொருள்கொள்ளாமல் கடையடியை முன்னும் இடையடியைப் பின்னும் இணைத்துப் பொருள் கொள்வதற்கு இத்திருக்கோவையாரின் 5 -ஆம் பாடல் மேற்கோளாக உள்ளது.

4. 'வான் தோய் கதிரினில் திகிரியை வலன் ஏந்தியும்
மீன்தோய் மதியினில் வரிவளை இடனேந்தியும்'

தன்மையணிக்கு உதாரணமாகிய பாடலின் அடிகள் இவை.

வானிடத்து அலமரல் பொருந்திய கதிரால் கொண்ட சக்கரத்தை வலத்தே தரித்தும். நாண்மீனோடு பொருந்திய மதியாற் கொண்ட வலம்புரியை இடத்தே பொறுத்தும் என்க. என்னை? வான் தோய்கதிர் போன்ற திகிரியை, மீன் தோய் மதிபோன்ற வலம்புரியை என உவமைத்தொகைத் தொடர்மொழியன்றோ எனின். அன்று;

'இமையாத முக்கண் மூவரில் பெற்றவன் - கோவையார் - 14 என்பது போலக் கொள்க. இமையாத மூன்று கண்களையும் சந்திரன் சூரியன் செந்தீக்கடவுள் என்பவராலே பெற்ற சிற்றம்பலத்தான் என்பது பொருள். இம்முத்தேவரும் முக்கண்களாக உள்ளனர் என்பது கருத்து. அதுபோலச் சூரியனைத் திகிரியாகவும் சந்திரனைச் சங்காகவும் கொண்டனன் திருமால் என்பது கருத்து. சூரியனைப் போன்ற சக்கரம், சந்திரனைப் போன்ற சங்கு என்று பொருள்செய்யின் இப் பாட்டுத் தன்மையணியாகாது உவமையணியாகிவிடும்' என்று அறிக.

இக்கோவையார் அடியை இங்கு மேற்கோளாகக் காட்டிய நயம் சுவைக்கத்தக்கது.

5. 115 - ஆம் நூற்பா உரை

வாய்ப்பவளம், குழற்கொன்றை, கொங்கைக்குரும்பை எனவும் இவை உருவகம், வாய்பவளம், குழல்கொன்றை, கொங்கை குரும்பை எனவும் எவை உவமை.

'வாய்பவளம் துடிக்கின்றவா' 'குவவின கொங்கை குரும்பை குழல்கொன்றை' எனவும் கண்டு கொள்க என்று கூறுகிறார்.

"வாய்பவளம் துடிக்கின்றவா" -தி. 8 கோவையார் 32

வாய்பவளம் துடித்தாற்போலத் துடிக்கின்றவாறு என் என்பது பொருள். குவவின கொங்கை குழல் கொன்றை, கொவ்வை செவ்வாய் - குவவின் கொங்கைகள் குரும்பையை ஒக்கும். குழல் கொன்றைப் பழத்தை ஒக்கும். செய்யவாய் கொவ்வைக் கனியை ஒக்கும் என்பது பொருள்.

வல்லெழுத்து இடையேமிகின் உருவகம், இயல்பாகப் புணரின் உவமை என்ற இந்நுட்பத்துக்குத் திருக்கோவையாரின் 32, 108 ஆம் பாடல் தொடர்கள் மேற்கோளாக உள்ளன.

6. வண்ணத்தால் அன்றி வடிவால் அளவினால்
எண்ணின் கமலமுகை ஏய்க்குமே - கண்ணன்
வழியார் துணைமாறன் மால்வரையாய்! கன்னல்
மொழியார் துணைமா முலை. *-மாறனலங்காரம், 179*

பகுதி - பாங்கற் கூட்டம், துறை - செவ்விசெப்பல்.

குறிவழிச் சென்றபாங்கன் தலைவி தனமும் காண்பனோ எனின் காண்பது உண்டு என்பதற்குச் செய்யுள்; அரன் அம்பலத்தின், இயலுளவே இணைச்செப்பு வெற்பா நினது ஈர்ங்கொடிமேல்! என்றதனால் அறிக.

"கயலுளவே கமலத்தலர் மீது; கனிபவளத்
தயலுளவே முத்த மொத்த நிரை அரன் அம்பலத்தின்
இயலுள வேஇணைச் செப்பு வெறபா நினைதிர்ங்கொடிமேல்
புயல் உளவே; மலர் சூழ்ந்து இருள்தூங்கிப் புரள்வனவே"

- தி.8 கோவையார் 35

என்பது முழுப்பாடல். அகப்பொருட் செய்திகளில் சில நுட்பமான வற்றிற்குத் திருக்கோவையார் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெறுகிறது.

7. மையமருண்கண் காவி; வாய்பவளம்; தோளிணைவேய்;
ஐய இடை நுண்ணூல்; அகலல்குல் - வையரவம்;
கஞ்சத் திருமாது காதலிக்கும் மார்பகத்தான்
தஞ்சைத் திருமான் தனக்கு. *- மாறனலங்காரம், 176*

காவி போலும் பவளம் போலும் வேய்போலும் நூல்போலும் அரவம் போலும் என உவம உருபு இறுதிக்கண் தொக்கது.

'குவவின கொங்கை குரும்பை குழல் கொன்றை' தி. 8 கோவையார் 108, என்பதும் இது. கொங்கை குரும்பை போலும்,

குழல் கொன்றைப் பழம் போலும் என்பது பொருள் இவ்வாறு நுட்பமான பல செய்திகளை விளக்கத் திருக்கோவையாரின் மேற்கோள்களைக் காட்டும் *காரிரத்ன கவிராயர் - மாறனலங்கார* உதாரணப்பாடல்கள் சிலவற்றிற்குத் தம் ஆசிரியர் மாறன் அகப்பொருளில் குறிப்பிடும் பகுதி துறை இவற்றை விடுத்துத் திருக்கோவையாரின் கிளவிகளையும் துறை களையும் சுட்டிச் செல்லும் இடங்களும் உண்டு. அவற்றையும் காண்போம்.

திருக்கோவையாரின் இயற்கைப்புணர்ச்சி என்னும் கிளவி யிலிருந்து அருட்குணம் உரைத்தல் (பா. 184) பாங்கியை அறிதல் (பா. 165, 230, 245) பருவரல் அறிதல் (பா. 453) என்ற உட்பிரிவுகளும், பாங்கற் கூட்டம் என்னும் கிளவியிலிருந்து நாணிக்கண்புதைக் கவருந்தல் (பா. 246, 724) பாங்கன் செவ்வி செப்பல் (பா. 179, 217) பொழில்கண்டு மகிழ்தல் (பா. 174) வண்டு ஓச்சிமருங்கு அணைதல் (பா. 251) என்ற உட் பிரிவுகளும்.

இடந்தலை என்னும் கிளவியிலிருந்து காதல் சிறப் புரைத்தல், (பா. 186) தடம் கண்டு மகிழ்தல் (பா. 303), புனம்கண்டு மகிழ்தல் (பா. 199), பொழில்கண்டு மகிழ்தல் (பா. 350), மருங்க அணைதல் (பா. 170, 247) என்ற உட்பிரிவுகளும்.

மதியுடம்படுத்தல் என்னும் கிளவியிலிருந்து கருத்து அறிவித்தல் (பா. 644), மொழி பெறாது வருந்தல் (பா. 649), என்ற உட்பிரிவுகளும், குறையுற உணர்தல் என்னும் கிளவி யிலிருந்து அவன் குறிப்பு அறிதல் (பா. 443), குறையுற்று நிற்றல் என்னும் உட்பிரிவுகளும் (பா. 739) நாணநாட்டம் என்னும் கிளவியிலிருந்து புணர்ச்சி உரைத்தல் (439,580), பிறை தொழுக என்றல் (பா. 133, 661), என்ற கிளவிகளும், நடுங்க நாட்டம் என்னும் கிளவியிலிருந்து நடுங்கநாடல் (பா. 89, 641) என்ற அதன் உட்பிரிவும், சேட்படை என்னும் கிளவி யிலிருந்து (பா. 126,256,254,366) கண்நயப்புரைத்தல், பாங்கிக்கு அவயவம் கூறல் (பா.137,143,158, 182, 217, 383, 585, 707, 722, 728) தழைகொண்டு சேறல் (பா. 655) என்ற உட்பிரிவுகளும், மடல்திறம் என்னும் கிளவியிலிருந்து உலகின் மேல்வைத்துக்கூறல் (பா. 6,78,266) மடலேறும் வகை உரைத்தல்(பா.368) என்னும் உட்பிரிவுகளும்.

பகற்குறி என்னும் கிளவியிலிருந்து வேங்கை யொடு வெறுத்து வரைவு கடாதல் (பா.250) வருத்தம் கூறி வரைவு கடாதல் (பா.272, 648) என்ற உட்பிரிவுகளும், இரவுக்குறி என்னும் கிளவியிலிருந்து அருமை கேட்டு அழிதல் (பா. 136) தளர்வு அகன்று உரைத்தல்

(பா.508) நலம் பாராட்டல் (பா. 704) காமம் மிக்க கழிபடர்கிளவி (பா. 732, 743) என்ற உட்பிரிவுகளும், ஒருவழித்தணத்தல் என்னும் கிளவியிலிருந்து அகன் றணைவு கூறல் (பா. 752) அன்னமோடழிதல் (பா.192) என்ற உட்பிரிவுகளும்.

உடன் போக்கு என்னும் கிளவியிலிருந்து அடல் எடுத் துரைத்தல் (பா.456) அருமை உரைத்தல் (பா.188,694) ஆதரம் கூறல் (பா. 209)இயைபு எடுத்துரைத்தல் (134) குறிப்பு உரைத்தல் (பா. 172) என்ற உட் பிரிவுகளும் செவிலிதேடல் என்னும் கிளவியிலிருந்து நெறிவிலக்கல் (பா.190,259,681,712) பதிபரிவு உரைத்தல் (பா.90,194) பூத்தரு புணர்ச்சிக்கு அறத்தொடு நிற்றல் (பா.88) மகட் பேச்சுரைத்தல் (பா. 654) என்ற உட்பிரிவுகளும்.

வரையொடும் பிரிதல் என்னும் கிளவியிலிருந்து இன்னல் எய்தல் (பா.467) காலம் மறைத்து உரைத்தல் (பா.5,254) களிற்றிடை உதவிக்கு அறத்தொடு நிற்றல், ஏதுக் காட்டி வாட்டம் தணித்தல் (பா. 438) மணமுரசு கேட்டு வருந்தல் (பா. 479) வேலனை அழைத்தல் (பா.467). வருத்தம் கண்டு உரைத்தல் (பா.403) வெறி விலக்கு (பா. 204) என்ற உட்பிரிவுகளும்.

ஓதற்பிரிவு என்னும் கிளவியிலிருந்து பிரிவு நினைவு உரைத்தல்(பா. 702) என்னும் உட்பிரிவும், வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவு என்னும் கிளவியிலிருந்து வான் நோக்கி உரைத்தல் (பா. 478) என்ற உட்பிரிவும், பொருள் வயின் பிரிவு என்னும் கிளவியிலிருந்து ஆற்றாது புலம்பல் (பா. 463) ஆற்றாமைகூறல் (பா. 563) ஆற்றாமை கூறிச் செலவு அழுங்குவித்தல் (பா. 450) கண் மகிழ்ந்துரைத்தல் (பா. 437, 475) வாட்டம் கூறல் (பா. 430,449,723) என்ற உட்பிரிவுகளும்.

பரத்தையிற் பிரிவு என்னும் கிளவியிலிருந்து துறைகூறல் (பா. 426) பரத்தையைக் கண்டமை கூறிப் புலத்தல் (பா. 472)த புதல்வன் மேல் வைத்துப் புலவி தீர்தல் (பா. 470) முகமலர்ச்சி கூறல் (பா. 436) என்னும் உட்பிரிவுகளும் ஆகப்

பல கிளவிகளினின்றும் 59 உட்பிரிவுகளை உட்கொண்டு இவ்வுரையாசிரியரால் மாறன் அலங்கார உதாரணப் பாடல்களுக்குப் பகுதியும் துறையும் வரையப்பெற்றுள்ளன.

திருக்கோவையாரின் கிளவிகளையும் உட்பிரிவுகளையும்

உளங்கொண்டு உதாரணப் பாடல்களுக்குப் பகுதியும் துறையும் இவ்வுரையாசிரியர் பல இடங்களிலும் சுட்டிச் செல்லும் செயல் இவர் திருக்கோவையாரிடம் கொண்டுள்ள பெருமதிப்பைப் புலப் படுத்துகிறது.

இலக்கண விளக்கவுரை:

இனி, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இலக்கணப் பெரும்புலவர்களாகிய *வைத்தியநாத தேசிகர், சுப்பிரமணிய தீக்கிதர், சுவாமிநாத தேசிகர்* என்பார் முறையே இலக்கண விளக்கம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து என்ற இலக்கண நூல்களை இயற்றி அவற்றிற்குத் தாமே உரையும் வரைந்துள்ளார்கள். இந்நூல்களில் சைவத் திருமுறைகள் இடம்பெற்றுள்ளவற்றை நோக்குவோம்.

"பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குஉடல் போல்பல
சொல்லால் பொருட்கு இடனாக உணர்வினில்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வது செய்யுள்"

- இலக்கண விளக்கம் 169

எடுத்துக்காட்டு:

வருங்குன்றம் ஒன்று உரித்தோன்தில்லை அம்பலவன் மலையத்து
இருங்குன்ற வாணர் இளங்கொடியே! இடர் எய்தல்; எமமூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை நுண்களபத்தொளிபாய நும்மூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுகம் ஏய்க்கும் கனங்குழையே.

- தி. 8 கோவையார். 15

எஞ்சிய மூன்றும் மேல்வந்து முடிக்கும்
எஞ்சுபொருட் கிளவி இலவாம்; அவைதாம்
தத்தம் குறிப்பின் எச்சம் செப்பலும்
இயல்பென மொழிப இயல்பு உணர்ந்தோரே.

- இலக்கண விளக்கம் 350

"அந்தாமரை அன்னமே! நின்னை யான் அகன்று
ஆற்றுவனோ?" - தி.8 கோவையார்.12

என்புழி நின்னை, யான் என்பனவற்றின் விளக்கமாக உயிரினும் சிறந்தநின்னை எனவும், இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரேனாகிய யான் எனவும் வந்து தொடர் மொழிகள் எச்சமாய் நின்ற இசைப்பொருளை

உணர்த்தலான் இசையெச்சமாயினவாறு காண்க. (இசை - சொல்)

இவை யேயன்றி மேல்கடல், தேர்க்கால், பாண்டிநாடு, செங்கணான், அரிவாள் முதலிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் திருமுறைகளில் காணப்படும் சொற்களாய் அமைந்துள்ளன.

சூ 105 உரை - மேல்கடல் :

"வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தென"

- தி. 8 கோவையார் - 6

சூ. 133 உரை - தேர்க்கால்

"இளைய ஆன்கன்று தேர்க்கால் இடைப்புகுந்து இறந்ததாக"

- தி.12 நகர. - 23

சூ. 168 உரை.

அருமருந்தன்ன - அருமந்த
"அருமந்த அரசாட்சி எளிதோமற் றரிதோதான்"

- தி. 12 நகர 44.

பாண்டியன் நாடு - பாண்டி நாடு
"பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்"

- தி. 8 ப. 2 அடி. 118

சூ. 177 - எம்மான்

"ஈசனே! என் எம்மானே! எந்தைபெருமான்"

- தி. 8 திருச்சதகம் 51

செங்கணான்

"தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணாற்கு அடியேன்"

- தி.7 திருத்தொண்டத்தொகை-11

அரிவாள்

"அரிவாள் பூட்டி ஊட்டியை அரியா நின்றார்"

- தி. 12 அரிவாட். 17

என்பனவற்றைக் கொள்ளலாம்.

இறையனார்அகப்பொருள் உரையில் பாண்டிக் கோவையும், நம்பி அகப்பொருள் விளக்க உரையில் தஞ்சைவாணன் கோவையும்,

மாறன் அகப்பொருள் உரையில் *திருப்பதிக் கோவையும்* பெரும் பான்மையாக எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால் இலக்கண விளக்கப் பொருளதிகார அகத்திணையியலில், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், குணநாற்பது, சிற்றெட் டகம்,சிற்றகத்தியம், ஐந்திணைஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது, திணை மாலை நூற்றைம்பது, ஆசாரக்கோவை என்ற பிற இலக்கிய எடுத்துக் காட்டுக்களோடு, அத்தியூர்க் கோவை, அம்பிகாபதிக்கோவை, கப்பல் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவை, திருப்பதிக்கோவை, நெல்லைக் கோவை என்ற கோவை நூல்களின் பாடல்களும் அருகி எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளப்படினும், திருக்கோவையாரே தலைமைபற்றியும் மிகுதிபற்றியும் எடுத்துக்காட்டுக்களுள் சிறப்பாக இடம் பெற்றிருப்ப தாகக்காண்கிறோம்.

இந்நூல் அகத்திணையியலில் எடுத்துக் காட்டுக்காளகத் தரப்பட்டுள்ள திருக்கோவையாருடைய செய்யுட்களின் தொடர் எண் பின்வருமாறு:

தி.8 கோவையார், 1-12,14-16,18-23,25,27-35,37-47, 49-63,67,69,70,72-74,76-78,80,82,84,85,87,88,91,93, 97-100,102,104-8,110,111,114-117,119,120,123-27,129, 132-35, 39, 144-149, 152-169, 174, 176-178, 180, 182, 193, 195, 201, 2, 4, 5, 12, 15, 17, 221,-28, 30, 232-35, 237, 240-243, 47, 48,50,53,54,57,58,261-63,66,68,69,70,72,274-76, 79, 82, 94,96,301,2,5,6,8,9,12,14,16,20,22,26,30,32,33,41, 354-57, 68, 385-87, 391-394.

இதனால் வைத்தியநாத தேசிகர் திருக்கோவையாரிடம் கொண்டுள்ள ஈடுபாடு புலனாகும். பெரும்பாலும் நம்பியகப் பொருளைப் பின்பற்றியே அகத்திணையியலை யாத்த இப்புலவர் பெருமகனார் நம்பியகப் பொருள் கிளவிகளின் உள் தலைப்புக்களின் பெயரை இட்டே திருக்கோவையாரின் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தந்துள்ளார் என்பதும் குறித்துணரத்தக்கது.

பிரயோகவிவேகம்:

பிரயோகவிவேகம் என்ற நூலை இயற்றி அதற்கு உரையும் உரை விளக்கமும் வரைந்த சுப்பிரமணிய தீக்கிதர் தம் உரையுள் அருகித்தேவார திருவாசகங்களையும் மிகுதியாகத் திருக்கோவை யாரையும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தந்துள்ளார். அவற்றை நிரலே நோக்குவோம்.

காரிகை 39.

'அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தையானை' (தி.6 ப.1 பா.1) என்னும் பாட்டினைக் கரும விசேடணம் என்கின்றார்.

அஃதாவது அரியானை, சிந்தையானை, அகத்தானை முதலியன பெரும்பற்ற புலியூரானை எனப்பின்வரும் செயப்படு பொருட்கு அடையாவனவாம். அரியான், சிந்தையான், அகத்தான் ஆகிய பெரும்பற்றப் புலியூரானை என்று பொருள் செய்க. இவை ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்தன.

காரிகை 6.

'போது ஆர் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்' மேல்நின்றும் என்பது ஐந்தன் பொருள்பட வந்த சொல்லுருபு.

காரிகை 42

'நான் ஆர் என் உள்ளம் ஆர் ஞானங்கள் ஆர்' (தி. 8 திருக்கோத்தும்பி,2) என உயர்திணை முப்பாற்கும் உரிய குறிப்புவினை இருதிணை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் வருதற்குரிய எடுத்துக் காட்டுள் இதுவும் ஒன்று.

காரிகை 35,

'சொற்பால் அமுது இவள்' - தி.8 கோவையார். 8

சொல்லும் பகுதியில் அமுது இவள் என முதல்நிலை வினை பெயரெச்சப் பொருட்டாய் வந்தது.

காரிகை 50

'விலங்கலைக்கால் விண்டு மேன்மேலிட'
- தி. கோவையார், 24

என விண்டு என்பது விள்ளுவித்து எனப் பிறவினைப் பொருட்டாய் வந்தது.

காரிகை 14.

'ஆலத்தினால் அமுதாக்கிய கோன்' - தி. 8 கோவையார், 27

ஆலத்தை என்னும் செயப்படுபொருள் ஆலத்தினால் என மூன்றாம் வேற்றுமையாய் வந்தது. 'ஆலத்தினால்' என்னும் திருக்கோவையாருள் (*தி. 8 கோவை,27*) *பேராசிரியர்* சொற்சோதனை காட்டிய 'பாலைத் தயிராக்கினான்' என்பதும் அது.

காரிகை 39,

'மாழைமென் நோக்கி இடையாய்க் கழிந்தது வந்து வந்தே' தி.8 கோவையார் 61, என்பது ஒன்று பல அடுக்கல்.

வேழம் முன்னாய்க்கலையாய்ப் பிறவாய்ப் பின்னும் மென்தழையாய்த் தலைவி இடையாய் இவ்வையர் வார்த்தை கழிந்தது என்று முழுவதும் நோக்கி ஆய் என்னும் வினையெச்சம் ஒன்று பல அடுக்கியது காண்க.

காரிகை 22.

'இன்ப துன்பம்' - தி. 8 கோவையார், 71

பண்புத்தொகை இருமொழிப் பண்பாக வந்துள்ளது.

'தோகைக்கும் தோன்றலுக்கும் ஒன்றாய் வரும் இன்ப
துன்பங்களே' - தி. 8 கோவையார், 71

இத்தோகைக்கும் இத்தோன்றலுக்கும் இன்ப துன்பங்கள் பொதுவாய் வாரா நின்றன என்பது பொருள் (இது வடமொழி மரபு. தமிழ் மரபில் இன்பதுன்பம் உம்மைத் தொகை)

காரிகை 37.

'யாழும் எழுதி எழில் முத்து எழுதி'
- தி. 8 கோவையார், 79

என்புழி யாழும் எழுதப்பட்டு எழில் முத்தும் எழுதப்பட்டு எனப் படுவிகுதி தொக்குப்படும் பொருள் விரிக்கப்பட்டது.

காரிகை 36,

'வஞ்சரை அஞ்சப்படும்' - *குறள் 824*

என்னும் குறளிலும்.

'கொள்ளப்படாது மறப்பது அறிவில் என் கூற்றுக்களே'

- தி. 8 கோவையார், 87

என்னும் திருக்கோவையாரினும் *பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும்* முதல் நிலையைப் பிரித்து எழுவாயாக்கி முடித்தலும் காண்க.

அறிவில்லாதேன் சொற்கள் உள்ளத்துக் கொள்ளப் புகாது; அவற்றை மறப்பாயாக என்று *பேராசிரியர்* பொருள் வரைந்து 'கொள்ளப்படாது என்பது வினை முதல்மேலும் செயப்படுபொருள் மேலுமன்றி வினைமேல்நின்ற முற்றுச்சொல், அகத்தின்னாவஞ்சரை அஞ்சப்படும்' (குறள் - 824) என்பது போல மறப்பது என்பது வியங்கோள் - என்பதும் காண்க.

காரிகை 41.

'மறப்பது அறிவில் என் கூற்றுக்களே'

- தி. 8 கோவையார், 87

மறப்பது - மறப்பாயாக என வியங்கோள் உயிரீறாய் வந்தது.

'உள்ளப்படுவன'

- தி. 8 கோவையார், 87

என்னும் திருக்கோவையாருள் சொற்சோதனை காட்டிய வஞ்சரை அஞ்சப்படும் என்பதற்கு அஞ்சத்தகும் என்பர் *பேராசிரியர்.* பரிமேலழகர் அஞ்சவேண்டும் என்பர். எனவே வேண்டும், தகும், படும், என்ற மூன்றும் செய்ய வேண்டும் என்று விதிக்கும் விகுதிகள் போல வந்துள்ளன என்பதனை அறியலாம்.

காரிகை 39.

'கற்றில கண்டு அன்னம் மென்னடை,
கண்மலர் நோக்கு அருளப்
பெற்றில் மென்பிணை, பேச்சுப் பெறாகிள்ள'

- தி. 8 கோவையார் 97

கண்டு என்பது கற்றலோடும் அருள என்பது பெறுதலோடும் முடிந்தன என்பர் பேராசிரியர். வினையெச்சங்கள் மறைவினையைக் கொண்டு முடியும்போது அவற்றின் பகுதி உடன்பாடு ஆதலின் பகுதி யோடு முடிப்பர். விதிவினையோடு மறைவினை ஒக்கும் என்பதே இலக்கண ஆசிரியருடைய கருத்து.

காரிகை 2.

'ஈசற்கு யான்வைத்த அன்பின் அகன்று'
- தி. 8 கோவையார் 109

ஈச: என்பது தமிழில் ஈசன் என னகர ஈறாயினமைக்கு எடுத்துக்காட்டு.

காரிகை 39.

'தொழுதெழுவார் வினைவளம் நீறெழ நீறணி அம்பலவன்' -தி. 8 கோவையார், 118 எழுந்து தொழுவார் என்பது தொழுது எழுவார் என முன்பின்னாகப் பிறந்தது என்பது இவர்கருத்து.

பேராசிரியர், தொழாநின்று துயிலெழுவார் என உரைகூறித் துயிலெழுங் காலத் தல்லது முன்னுணர்வு இன்மையின் உண்மை உணர்வுள்ள காலத்து மறவாது நினைவார் என்றவாறு எனவிளக்கம் தந்துள்ளார்.

காரிகை 39.

'குறப்பாவை! நின்குழல் கோங்கம்போதொடு
வேங்கைவிராய்
நறப்பாடலம் புனைவார் நினைவார்'
- தி.8 கோவையார், 205

புனைய நினைவார் என்னும் செயவென் எச்சம் புனவைார் நினைவார் என முற்றாய்த் திரிந்தது.

காரிகை 42.

'மயில் எனப்பேர்ந்து' - தி. 8 கோவையார், 224

என மயிலை நடைக்கு உவமையாக்கலின் நடைமயிலே! என்று இக்காரிகையில் மகடூஉ முன்னிலை வந்துள்ளது.

காரிகை 24:

'வேயின மென்தோள் மெலிந்து ஒளிவாடி விழி பிறிதாய்ப்
பாயின மேகலை பண்டையள் அல்லள்'
- தி. 8 கோவையார், 282

திருக்கோவையாரில் பாயின மேகலையைப் பெயரெச்சம் ஒருசொல்லாகலின் ஆகுபெயர் என்பர் பேராசிரியர். பெயரெச்சம் நிறுத்த

சொல்லும் குறித்து வருகிளவியுமாகப் புணர்ந்தது நோக்காமையின் மறந்து அவ்வாறு உரைத்தார்.

இவ்வாறு *பிரயோகவிவேக* உரையில் நுட்பமான சொல்லாராய்ச்சிச் செய்திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திருக்கோவையாரின் பாடலடிகள் 15 இடங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இலக்கணக் கொத்து உரை:

இலக்கணக் கொத்து என்று நூலை வரைந்து அதற்கு உரையும் வரைந்தவர் சுவாமிநாத தேசிகர் இவர்,

பல்கால் பழகினும் தெரியா உளவேல்
தொல்காப் பியம்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும் ஆண்டினும் இலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கு மென்க. - இலக்.சூ.7

என்னும் கருத்தினர்.

இந்நூற்கு உதாரணம் தொன்னூல் செய்யுளுள்

சிலவே எழுதினம்; பலவே எழுதினம்
உலக வழக்கினுள் உணரும் பொருட்டே. - இலக்.சூ.12

என்ற கருத்தினர் ஆதலின் இலக்கிய மேற்கோள்கள் இந்நூலுள் குறைவாக உள்ளன. இவர் பெரும்பாலும் பிரயோக விவேகத்தைப் பின்பற்றியவர்.

சூ. 120.

ஒன்று பல அடுக்கல்

'அரியானை, அந்தணர்தம் சிந்தை யானை' - தி.6 ப.1 பா.1

ஐகார உருபு ஒன்றே பலமுறை அடுக்கி வந்துள்ளது.

சூ. 85

யார் என்னும் வினாவினை உயர்திணைப்படர்க்கைக்கு மாத்திரம் உரித்தன்றோ எனின்.

'நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்கள் ஆர்
என்னை ஆர் அறிவார்' - தி. 8 ப. திருக்கோத்தும்பி.2

எனவருதலின் யார் என்பது இருதிணை ஐம்பாற்கும் பொது என அறிக.

இனி, திருக்கோவையார் மேற்கோளை நோக்கிடுவோம்.

சூ. 17

'ஆலத்தினால் அமிர்தாக்கிய கோன்தில்லை அம்பலம்'
- தி. 8 கோவையார், 27

ஆலத்தினால் என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைக்குரிய கருவிப் பொருளில் வருதற்கும் இரண்டாவதன் செயப்படு பொருளில் வருதற்கும் ஒத்து நின்றது. ஆலத்தினால் அமுது ஆக்கிய - ஆலத் தினைஅமுது ஆக்கிய. ஒரே பொருள் கருவியாகவும் செயப்படு பொருளாகவும் வந்த பொருள் மயக்கமாம்.

சூ. 78. படுசொல் அற்றே படுபொருள் ஆகியும்,

'யாமும் எழுதி எழில் முத்து எழுதி' - தி. 8 கோவையார், 79

யாமும் எழுதப்பட்டு முத்தும் எழுதப்பட்டு என்று பொருள் தருதல் காண்க.

சூ. 85, 'கொள்ளப்படாது மறப்பது அறிவில் என்
கூற்றுக்களே' - தி. 8 கோவையார். 87

வேண்டும் தகும் படும் என்னும் மூன்றும் ஒருபொருட் கிளவியாய்த் தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப் பொருள்பட்டே நிற்கும் என்க. தேற்றப்பொருளாவது இக்காரியம் செய்தலே தக்கது, தகுதி, பொருத்தம், துணிவு, தெளிவு, நன்மை, அமைதி, முடிவு, வேண்டுவது; இக்காரியம் செய்யாமையே - வழுவே, இழிவே, தீமையே, சிறுமையே, குற்றமே என்று பொருள்படுதல். இவற்றை முற்றாகவும் எச்சமாகவும் பொருளுரைக்கின் வழுவாம் என்று தகுதி வியங்கோள் பொருட்டு என்றும் விதிப்பொருட்டு என்றும் கூறிப்பொருட்டு என்றும் வேண்டுவது என்றும் தமக்கு வேண்டியவாறே பொருளெழுதிச் சொற்குணம் வாளாபோயினார் பண்டை உரையாளர்கள்.

சூ. 36 'பேய்கண்ட தொன்றாகிநின்றான் அப்பெருந்தகையே'

- தி. 8 கோவையார். 84.

இவ்வாறு வரும் மூவகை வினைக்கும் தமக்கு ஏற்றபடி பொருள் விளங்குதற்கேற்ற சொல்லெல்லாம் விரித்தெழுதிச் சொற் குணம் வாளா போயினர்.

பேயால் காணப்பட்டாற்போல்வதொரு வேறுபாட்டை உடைய னாகி அப்பெருந்தகை நின்றான் என்பது பேராசிரியர் உரை.

சூ. 120. வேழம் முன்னாய்க் கலையாய்ப் பிறவாய்ப் பின்னும் மென்தழையாய் மாழை மென்னோக்கி இடையாயக் கழிந்தது. தி.8 கோவையார், 61

ஆய் என்னும் வினையெச்சம் ஒன்றே பலவாக அடுக்கியது.

நன்னூல் விருத்தியுரை:

இனி, *சாமிநாத தேசிகரின்* மாணாக்கரான *சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர்* இயற்றிய *நன்னூல் விருத்தியுரையை* நோக்கிடுவோம்.

ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகான் உறழும் என்மரும் உளரே. - நன்னூல் சூ. 124

என்றமொழியிடைப் போலிக்கு எடுத்துக்காட்டாக.

செய்ஞ்ஞின்ற நீலம் அலர்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற ஒண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ந்நின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான்
கைந்நின்ற ஆடல் கண்டால் பின்னைக் கண்கொண்டு
(காண்பதென்னே. - தி.4ப.80 பா.5

என்ற திருநாவுக்கரசர் பெருமானுடைய திருவிருத்தப்பாடல் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

இயல்பினும் விதியினும் நின்ற உயிர்முன்
கசதப மிகும்வித வாதன மன்னே - நன்னூல் சூ.165

என்னும் சூத்திர உரையில் உரிச்சொற்புணர்ச்சியில் இடையே வல்லொற்று மிகுந்ததற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடிக் கமலம் என்ற உரிச்சொல் தொடர்

'கடிக்கமலம் முகம் காட்டக் ... ... கருநெய்தல் கண்காட்டும்'

எனத் தேவாரத்தில் (தி. 1ப. 129 பா. 17) இடம் பெற்றுள்ளது.

'பொருள்முதல் ... ஆகுபெயரே' - நன்னூல் சூ. 290

அறுபதம் - அடையடுத்த சினைப்பெயர் முதலுக்காய் ஆறு கால்களை உடைய வண்டினை உணர்த்திற்று.

'அறுபதம் முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை'

என்பது திருஞானசம்பந்தருடைய திரு. எழுகூற்றிருக்கையின் (தி.1 ப.128. பா.1) 25 ஆம் அடி

அவற்றுள் முதலில் நான்கும் ஈற்றில் மூன்றும்
வினைமுதல் கொளும் பிறவும் ஏற்கும்பிற - நன்னூல் சூ. 344

இனிவினையெச்சங்கள் காரணப்பொருட்டாயும் காரியப் பொருட்டாயும் காரணம் காரியம் என்னும் இருபொருட்டாயும் வரும்.

'கடிக்கமலம் முகம்காட்ட ... கருநெய்தல்கண் காட்டும்'
- தி.1 ப. 129. பா.1

எனக் காரண காரியம் இரண்டும் இன்றியும் வருதல் காண்க, எனக் காரண காரியம் இன்றி வருதலுக்குத் தேவார அடியை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளார்.

உருபு பல அடுக்கினும் வினைவேறு அடுக்கினும்
ஒருதம் எச்சம் ஈறுற முடியும். - நன்னூல் சூ.355

கற்றுக் கேட்டறிந்தார், எனவினையெச்சங்கள் வேறுபல அடுக்கி, அறிந்தார் என்னும் ஒரு வினை கொண்டன.

இத்தொடர் 'கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்' (தி.1 ப.1 பா. 2) என்ற தேவாரத் தொடரை நினைவூட்டுகின்றது.

எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல்
எனு நான் களவையுள் உம் இலது அத்தொகை.
- நன்னூல் சூ.368

வரலாறு - அறுபத்து மூவர்

இத்தொடர் 'அறுபத்து மூவர் பதிதேம்மரபு செயல்பன்ன' எனத் தி. 11 திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் காப்புச் செய்யுளுள் இடம் பெறுகிறது.

பண்பை விளக்கும் மொழிதொக் கனவு:
ஒரு பொருட்கு இருபெயர் வந்தவும் குணத்தொகை.

- நன்னுல் சூ.365

ஒருபொருட்கு இரு பெயர் வந்தனவற்றின்கண்ணும் பண்பு உருபு தொகும் என்பது. வரலாறு - வேழக்கரும்பு.

இத்தொடர்,

'வேழக் கருமபினொடு மென் கரும்பு தண்வயலில்
தாழக் கதிர்ச்சாலி தான் ஓங்கு தகைமையதாய்'

எனத் (தி.12) திருத்தொண்டர்புராண ஏனாதி நாதனார் புராணம் 2 ஆம் செய்யுளுள் வந்துள்ளது. இவ்வுரையாசிரியர், திருவாசகம் திருக் கோவையார் என்பனவற்றைப் பல இடங்களிலும் எடுத்து ஆள்கிறார். அவற்றை நிரலே நோக்குவோம்.

குறில் செறியாலன ... ...
வலிவரின் இயல்பும் திரிபும் ஆவன உளபிற.

- நன்னூல் சூ. 229

'கால் குதித் தோடிக் கடல்புக மண்டி' - தி.8 ப.2 அடி.135

என இயல்பாகப் புணர்ந்தவாறு

ஐந்தா வதனுருபு இல்லும் இன்னும்
நீங்கல் ஒப்பு எல்லை ஏதுப் பொருளே. - நன்னூல் சூ. 299

'நாயில் கடைப்பட்ட நம்மை' - தி.8 திருக்கோத்தும்பி 3

என்பது ஒப்புமை கருதாது உயர்வும் தாழ்வும் கருதியவழி நீங்குதற் பொருளதாம்.

'கண்கால் கடையிடை தலைவாய் ...
இடப்பொருள் உருபே' - நன்னூல் சூ.277

'வலைத்தலை மான் அன்ன நோக்கியர்' - தி.8 நீத்தல் 40

'குரைகடல்வாய் அமுது என்கோ' - தி. 8 உயிருண்.8

என்பன தலை, வாய் என்ற ஏழன் உருபுகள் வந்தமைக்கு எடுத்துக் காட்டு.

கயவொடு ரவ்வொற்று ஈற்ற வியங்கோள்
இயலும் இடம்பால் எங்கும் என்ப. - நன்னூல் சூ. 338

'போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்'
-தி. 8 திருவெம்.20

எம்கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோன் சேரற்க
-தி.8 திருவெம்.19

தொழிலும் காலமும் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே. - நன்னூல் சூ.342

'நீ யலால் பிறிது மற்றின்மை' -தி.8 கோயில்திரு. 1-9

அலால் என்று குறிப்புவினையெச்சம் இன்மை என்னும் குறிப்புத் தொழிற்பெயரைக் கொண்டு முடிந்தது.

'செய்யும் என்னும் ... முற்றேல்
உயிரும் உயிர்மெய்யும் ஏகலும் உளவே' - நன்னூல். சூ.341

'ஆடுவாமோ என்னும் தன்மைப் பன்மை முற்று
பொன் ஊசல் ஆடாமோ' - தி.8 திருப்பொன். 1-9

என எதிர்கால இடைநிலை கெட்டு வந்தது.

'யார்என் வினாவினைக் குறிப்பு உயர்முப்பால்
நானார் என் உள்ளமார்' - நன்னூல் சூ.349

என யார் என்பது ஆர் என மரீஇ வருதல் புதியன புகுதலாம்.

திணைபால் பொருள்பல விரவின சிறப்பினும்
மிகவினும் இழிபினும் ஒருமுடிபினவே. - நன்னூல் சூ.378

நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக்கு எவ்விடத்தோம்
தானம்தன் தையலுமாய்த் தாழ் சடையான ஆண்டிலனேல்
- தி. 8 திருக்கோத் 15

என ஆண்பாலும் பெண்பாலும் விரவிச் சிறப்பினால் ஒருமுடிவு பெற்றன.

உவப்பினும் உயர்வினும் சிறப்பினும் செறலினும்
இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினும் இயல்பே.
- நன்னூல் சூ. 379

'தாதாய்! மூவேழ் உலகிற்கும் தாயே' - தி.8 புணர்ச்சிப்.9

என்பது சிறப்பினால் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று.

'நெடிலோடு ... ... வேற்றுமை மிகவே
முருட்டுக்கால்' - நன்னூல் சூ. 183

முருடு - இருப்பை முதலிய மரங்களின் அடியில் உள்ள உருண்டை வடிவமுடைய உறுப்புப் போல்வது.

'வன்பராய் முருடு ஒக்கும் என் சிந்தை' - தி.8 செத்திலாப்.4

'மென்றொடர் ... வன்றொடர் ஆகா மன்னே' - நன்னூல் சூ. 184

உ-ம் கற்றா . - கன்றினை உடைய பசு.

'கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே'
- தி. 8 திருப்புலம். 3

ளஃகான் உயர் பெயர்க்கு அளவு ஈறழிவுஅயல்
நீட்சி இறுதியவ் ஒற்றாதல் அயலில் அகரம் ஏ ஆதலும்
விளித்தனு. - நன்னூல் சூ. 308

எல்லாவும் ஏடியும் தோழி முன்னிலைப்பெயர் என்று கூறப்பட்டன அன்றி அவை இயல்பாய் நின்ற முன்னிலைப் பெயரல்ல.

'பேசுவதும் திருவாயில் மறைபோலும் காணேடி' (தி. 8 திருச்சாழல் 1) முதலியனவற்றை உட்கொண்டு இவ்வாறு கூறினார்

இனித் திருக்கோவையார் மேற்கோள்களை நோக்குவோம்.

பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல் போற்பல
சொல்லால் பொருட்கிடனாக உணர்வினில்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள். -நன்னூல் சூ.268

இலக்கண விளக்க ஆசிரியரைப்போல இவரும் அழகான செய்யுளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக

'வருங்குன்றம் ... ... கனங் குழையே' தி. 8 கோவையார். 15

என்ற பாடலைத்தந்துள்ளார்.

'பொருள் முதல் ... ... ஆகுபெயரே' - நன்னூல் சூ.290

திருவளர்தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்கு பைங்காந்தள்கொண்டோங்கு..
மருவளர்மாலை. - தி.8 கோவையார்.1

என்பன உருவகம்.

'பண்பை ... ... குணத்தொகை' - நன்னூல் சூ. 365

எடுத்தக்காட்டு: கரும்புருவச்சிலை என்பதில் உள்ள கரும்புருவம்.

இளமையில் ஏர். கடுத்து அணிகாமர் கரும்புருவச்சிலை கண்மலர் அம்பு அடுத்தணி வாள் இளையோர் சுற்றும் பற்றினர் மாதிரமே (தி. 8 கோவையார். 352) என்ற திருக்கோவையாரின் பாடலில் 'கரும்புருவச்சிலை' என்ற தொடர் உள்ளது.

பகாப்பதம் ஏழும் பகுபதம் ஒன்பதும்
எழுத்தீ றாகத் தொடரும் என்ப - நன்னூல் சூ.130

அம்பலவன் என்பது ஆறெழுத்துப் பகுபதத்துக்கு எடுத்துக் காட்டு.இச்சொல் 'வருங்குன்றம் ஒன்றுரித்தோன் தில்லை அம்பலவன் மலையத்து' (தி. 8 கோவையார். 15) என்பது போன்ற பல இடங்களில் வந்துள்ளது.

பொதுப்பெயர் உணர்திணைப் பெயர்கள் ஈற்றுமெய்
வலிவரின் இயல்பாம் ஆவியரமுன்
வன்மை மிகா சில விகாரமாம் உயர்திணை. - நன்னூல் சூ.159

உயிர்ஈற்று உயர்விணைப்பெயர் இயல்பாக வருதற்கு விடலை சிறியன் என்பது எடுத்துக்காட்டு.

'விடலை உற்றாரில்லை வெம்முனை வேடர்; தமியை' (தி. 8 கோவையார். 218) என விடலை என்ற ஆண்பாற் பெயர் திருக்கோவையாரில் வந்துள்ளது.

'இடைஉரி வடசொலின் ... இயையப்புணர்த்தல்
யாவர்க்கும் நெறியே' - நன்னூல் சூ.239

அளிகுலம் - வடசொல்முன் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாயிற்று.

ஒளிதிகழ் வார்குழல் அளிகுலம் விலக்கிக்
கருங்களிற் றண்ணல் மருங்கணைந்தது.
- தி. 8 கோவையார், 45- கொளு

என இத்தொடர் கோவையாருரையில் வந்துள்ளது.

'ஒருசார் னவ்வீற்று உயர்திணைப் பெயர்க்கண்
... ... விளி உருபு ஆகும்' - நன்னூல். சூ.307

இறைவன் என்பது விளித்தற்கண் ஈறுகெட்டு அயல் நீண்டது.

இறைவா! தடவரைத் தோட்கு என்கொலாம் புகுந்து எய்தியதே (தி.8 கோவையார், 20) என இவ்விளிச்சொல் திருக்கோவையாரில் வந்துள்ளது.

'ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ'
- நன்னூல் சூ. 389

உ-ம். புளிற்றிளங் கன்று

'புனிற்றிளங் கன்று துள்ளிப் போந்தது அம் மறுகினூடே' தி. 12 நகரப். 22 இல் வந்துள்ளது.

சிவஞானமுனிவர் புத்தம் புத்துரை.

சூ. 137. 'நடவாமடி சீ ... ... வினைப்பகாப் பதமே

அடியேன் உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்'
- தி.8 கோயில்மூ.8

'எந்தாய்! இனித்தான் இரங்காயே' - தி.8 கோயில்மூ. 6

'மருங்கே சார்ந்து வர எங்கள்
வாழ்வே! வா என்று அருளாயே' - தி. கோயில்மூ.7

'நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ
நம்பி இனிததான நல்காயே' - தி. 8 கோயில்மூ. 8

'கீதம் இனிய குயிலே அந்த மிலான் வரக்கூவாய்' த
- தி. 8 குயிற்பத்து 1

என்று அத்தொடக்கத் தனவாய திணைபால் இடம் காலம் காட்டும் விகுதி உறுப்போடு முற்றிநிற்கும் முன்னிலை ஏவல் ஒருமை எதிர் கால முற்றுவினைப் பகுபதங்களைப் பகாப்பதம் என்றல் கூடாது.

சென்ற நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் தோன்றிய முத்துவீரியம் என்னும் ஐந்தில்க்கணநூல் அகப்பொருள் செய்திகளுக்கு திருக்கோவையார் உரையில் பேராசிரியர் குறிப்பிடும் சூத்திரங்களோடு திருக்கோவையார் முழுதையும் பிற நூல்கலப்பு எதுவுமின்றி எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளது.

இவற்றால் உரையாசிரியர்கள் திருமுறைகளிடத்துக் கொண்டுள்ள மதிப்பும், திருவாசகத்தை அவர்கள் இயற்றமிழ் கருதிச் சுவைத்த திறமும், திருக்கோவையாரில் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஈடுபாடும் ஓராற்றான் புலப்படும்.

உ
சிவமயம்

திருமூல நாயனார் வரலாறு

திருமுறை ஆராய்ச்சிக் கலைஞர்
வித்துவான் க. **வெள்ளைவாரணம்** அவர்கள்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர்.

செந்தமிழ்ச் சிவாகமம்:

'சிவபூமி' எனப் போற்றப் பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த நம் நாட்டின் தொன்மை வாய்ந்த சமயமாகத் திகழ்வது: சைவ சமயமாகும். உலகமக்கள் உள்ளத்திலே தெய்வம் உண்டு என்னும் தெளிவினை நல்கி அன்பு நெறியில் ஒழுகப்பணித்து அறிவு நெறியை வளர்ப்பன தெய்வநெறிச் சிவம் பெருக்கும் சைவ சமய அருளாசிரியர்கள் அருளிய பன்னிரு திருமுறைகளாகும். திருமுறைப் பனுவலாகிய அருள் நூல்களுள் பத்தாந் திருமுறையாகத் திகழ்வது, தமிழ் மூவாயிரமாகிய திருமந்திரமாகும். திருமந்திரமாலை என்னும் இத்திருமுறை, சைவசித்தாந்த சாத்திரமாகவும் இறைவன் திருவருளைப் போற்றிப் பரவும் தோத்திரமாகவும் விளங்குந் தனிச் சிறப்புடையது; வேத நெறியாகிய உலகியலொழுக்கத்தையும் மிகு சைவத் துறையாகிய சிவாகமவுண்மைகளையும் இனிய தமிழால் விரித்து விளக்குவது. உலக மக்கள் எல்லோரும் பொதுவாக மேற்கொள்ளுதற்குரிய நல் வாழ்க்கை முறையினையும் சிவநெறிச் செல்வர்களாற் சிறப்பாக மேற் கொள்ளத்தக்க ஞானயோக நுண்பொருள்களையும் ஒருங்கே விளக்குவதாய்ச் சைவசித்தாந்த மெய்ந்நூற் பொருளை அறிவுறுத்தும் செந்தமிழ்ச் சிவாகமமாகத் திகழ்வது இத்திருமந்திரமேயாகும்.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்:

திருமந்திர மாலையாகிய இத்திருவருட் பனுவலை அருளிச் செய்தவர், இறைவனருளால் எண்வகைச் சித்திகளும் பெற்றுச் சிவமே பெறுந்திருவினராய் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அருளுடையராய்ப் பன்னெடுங்காலம் சிவயோக நிலையில் அமர்ந்திருந்து 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்னும் நல்ல குறிக்கோளுடை யராய்த் தாமுணர்ந்த ஞானப் பொருளைத்தண்ணார் தமிழால் உலகத்தார்க்கு வழங்கியருளிய திருமூல நாயனாராவர்.

இவ்வாசிரியரை.

"நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்"
-தி.7 ப.35 பா.5

என நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகையிற் பரவிப் போற்றியுள்ளார். செந்தமிழ் நாட்டின் சிறந்த சிவயோகியாய் முக்காலமுணர்ந்த அறிவராகிய திருமூலநாயனாரது வரலாறு, திருத்தொண்டத் தொகையின் வகையாகிய (தி.11) திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் சுருக்கமாகவும் விரிநூலாகிய திருத்தொண்டர் புராணத்தில் விரிவாகவும் விளக்கப் பெற்றள்ளது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தாம் இயற்றிய (தி.11) திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில்.

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குல
மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன்
றன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி
யேபர விட்டெ னுச்சி
அடிமன்ன வைத்த பிரான் மூல
னாகிய அங்கணனே. - தி.11 ப.33. பா. 36

எனவரும் திருப்பாடலில் திருமூல நாயனாரது வரலாற்றை வகுத்துக் கூறியுள்ளார். "நற்குடிகள் நிலைபெற்று வாழும் சாத்தனூரிலே பசுக் கூட்டத்தை மேய்ப்போனாகிய இடையனது உடம்பிற் புகுந்து, சென்னியிலே நிலைபெற்ற வளைந்து பிறைச் சந்திரனை யணிந்த சிவபெருமானை முழுமை வாய்ந்த தமிழிற் கூறியவண்ணமே நிலைத்த வேதங்கள் சொல்லியபடியே பரவிப் போற்றி எனது தலையிலே தன் திருவடியினை நிலைபெறச் செய்தருளிய பெரியோன் திருமூலன் என்னும் பெயரையுடைய அருளாளனாவன்" என்பது இத் திருப்பாடலின் பொருளாகும். சிவயோகியராகிய சித்தர் புகுந்திருந்த உடம்பு சாத்தனூரில் ஆநிரை மேய்க்கும் மூலன் என்னும் இடைய னுடைய உடம்பு என்பதும், இறைவன் அருள்வழி அவ்வுடம்பிற் புகுந்த சிவயோகியார் ஞான நிறைவுடைய முழுத் தமிழின்படியும் வேதத்தின் சொற்படியும் பிறைமுடிப் பெருமானாகிய சிவபெரு மானைப்பரவிப் போற்றிச் சிவாகம வேதப் பொருளைச் செந்தமிழால் அருளிச் செய்தார் என்பதும் இத் திருவந்தாதியால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில்:

அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழாரடிகள், திருத் தொண்டத் தொகையின் விரியாகத் தாம் இயற்றிய தொண்டர் புராணத்திலே திருமூல நாயனாரது வரலாற்றினை இருபத்தெட்டுப் பாடல்களால் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

தென்னாடு வருகை:

திருக்கயிலாயத்திலே சிவபிரானது திருக்கோயிலில் முதற் பெருங் காவல் பூண்டவர் திருநந்திதேவர். அவரது திருவருள் பெற்ற மாணாக்கராகிய சிவயோகியார் ஒருவர். அவர் அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளும் வாய்க்கப் பெற்றவர்; அகத்திய முனிவர்க்கு நண்பர். அம் முனிவருடன் சில நாள் தங்குதற்கு எண்ணிய சிவ யோகியார், பொதியமலையை அடைதற்கு எண்ணித் திருக்கயிலாயத் தினின்றும் புறப்பட்டுத் தென்திசை நோக்கி வந்தார். வரும் வழியில் திருக்கேதாரம், பசுபதிநாதம் (நேபாளம்) , அவிமுத்தம் (காசி), விந்தமலை, திருப்பருப்பதம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு ஆகிய திருத்தலங்களைப் பணிந்து காஞ்சி நகரையடைந்தார். அங்குத் திருவேகம்பத்தில் எழுந்தருளிய பெருமானை இறைஞ்சிப் போற்றினார். கல்வியிற் கரையிலாத காஞ்சி நகரில் வாழும் சிவயோகியர்களாகிய தவமுனிவர் பலருடனும் அளவளாவி மகிழ்ந்தார். பின்னர்த் திருவதிகையை யடைந்து திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளை வழிபட்டுப் போற்றினார். இறைவன் அற்புதத் திருக்கூத்தாடியருளும் திருச்சிற்றம் பலத்தினைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழும் பொற்பதியாகிய பெரும் பற்றப் புலியூரை வந்தடைந்தார். அங்குக் கூத்தப் பெருமானைப் போற்றித் தம் உள்ளத்தே பொங்கியெழுந்த சிவஞானமாகிய மெய் யுணர்வினால் சிவானந்தத் திருக்கூத்தினைக் கண்டுகளித்து ஆராத பெருவேட்கையினால் தில்லைப் பதியில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார்.

சாத்தனூரில்:

தில்லைத் திருநடங்கண்டு மகிழ்ந்த சிவயோகியார், அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காவிரியில் நீராடி அதன் தென்கரையினை அடைந்தார். உமையம்மையார் பசுவின் கன்றாக இருந்து இறைவனை வழிபாடு செய்து அம்முதல்வனுடன் எழுந்தருளியிருந்து மன்னுயிர்க்கு அருள் புரியுந் திருத்தலமாகிய திருவாவடுதுறையை அணுகித் திருக்கோயிலை வலம் வந்து வழித்துணை மருந்தாகிய மாசிலா

மணியீசரை வழிபட்டு மகிழ்ந்தார். அந்நிலையிலே அத் தலத்தை விட்டு நீங்காததொரு கருத்து அவருள்ளத்தே தோன்றியது. அதனால் அத்தலத்திலே தங்கியிருந்தார். ஆவடுதுறையீசர்பால் ஆராத காதலையுடைய சிவயோகியார், அத்தலத்தை அரிதின் நீங்கிச் செல்லத் தொடங்கினார். அவர் செல்லும் வழியிற் காவிரிக்கரையிலுள்ள சோலையிலே மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்கள் கதறி யழுவதனை எதிரே கண்டார். அந்தணர்கள் வாழும் சாத்தனூரிலே ஆநிரை மேய்க்குங் குடியிற் பிறந்த ஆயனாகிய மூலன் என்பான் அவ் விடத்தே தனியே வந்து பசு நிரையை மேய்க்குந் தொழிலில் ஈடு பட்டவன், தான் எடுத்த பிறவிக்குக் காரணமாகிய வினைகள் நுகர்ந்து தீர்ந்தமையால் அவனது வாழ்நாளைக் கூற்றுவன் கவர்ந்துகொள்ள உயிர்நீங்க அங்கு நிலத்தில் வீழ்ந்து இறந்து வெற்றுடலாய்க் கிடந்தான். அவனது உயிர்பிரியவே அவனால் அன்புடன் மேய்க்கப்பெற்ற பசுக்கள் அவனது உடம்பினைச் சுற்றி நெருங்கிநன்று மோப்பனவும் கதறுவனவுமாகி வருந்தின.

திருமூலராதல்:

ஆக்களின் பெருந்துயரத்தைச் சிவயோகியார் கண்டார். அருளாளராகிய அவருள்ளத்திலே 'பசுக்கள் உற்ற துயரத்தை நீக்குதல் வேண்டும்' என்னும் எண்ணம் இறைவன் திருவருளால் தோன்றியது, 'இந்த ஆயன் உயிர் பெற்றெழுந்தாலன்றி இப்பசுக்கள் துயரம் நீங்கா' எனத் தெளிந்த சிவயோகியார், தம்முடைய உடம்பினைப் பாதுகாப்புடைய ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டுத் தாம் பயின்றுணர்ந்த பரகாயப் பிரவேசம் (கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல்) என்னும் பவன பழியினாலே தமது உயிரை ஆயனாகிய மூலனது உடம்பிற் புகும்படி செலுத்தித் திருமூலர் என்னும் பெயருடையராய் எழுந்தார். அவர் ஆயனுடம்புடன் எழுதலும், சுற்றி நின்ற பசுக்கள் யாவும் தம் துயரம் நீங்கி அன்பின் மிகுதியால் அவரது உடம்பினை நாத்தழும்ப நக்கிமோந்து கனைத்து மிகுந்த களிப்புடன் துள்ளியோடித் தாம் விரும்பிய இடங்களிற் சென்று புல்லை மேய்ந்தன. அதுகண்டு மகிழ்ந்த திருமூலர் பசுக்கள் விரும்பிப் புல்மேயும் இடங்களில் உடன் சென்று நன்றாக மேய்த்தருளினார். வயிறார மேய்ந்த பசுக்கள் கூட்டமாகச் சென்று காவிரியாற்றின் துறையில் இறங்கி நல்நீர் பருகிக் கரையேறின. திருமூலர் அப்பசுக்களைக் குளிர்ந்த நிழலிலே தங்கி இளைப்பாறச் செய்து பாதுகாத்தருளினார்.

ஊரவர் உண்மை உணர்தல்:

அந்நிலை கதிரவன் மேற்குத் திசையை யணுக, மாலைப்

பொழுது வந்தது. பசுக்கள் தத்தம் கன்றுகளை நினைந்து தாமே மெல்ல நடந்து சாத்தனூரை அடைந்தன. அவை செல்லும் வழியிலே தொடர்ந்து பின் சென்ற திருமூலர், பசுக்கள் தத்தமக்குரிய வீடுகளிற் சென்று சேர்ந்த பின்னர் அவ்வூர் வழியில் தனித்து நின்றார். அப்பொழுது ஆயனாகிய மூலனுடைய மனைவி "என் கணவர் பொழுது சென்றும் வரவில்லையே, அவர்க்கு என்ன நேர்ந்ததோ" என்று அஞ்சியவளாய்த் தன் கணவனைத் தேடிக் கொண்டு வழியெதிரே செல்பவள் திருமூலராகிய சிவயோகியார் நின்ற இடத்தை அடைந்தாள். தன் கணவனது உடம்பிற்றோன்றிய உணர்வு மாற்றத்தைக் கண்டாள். 'இவர்க்கு ஏதோ தீங்கு நேர்ந்திருத்தல் வேண்டும்' என எண்ணினாள்; அவரைத் தளர்ச்சியின்றித் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும் கருத்துடன் அவருடம்பைத் தொடு தற்கு நெருங்கினாள். அதுகண்ட திருமூலராகிய சிவயோகியார் அவர் தம்மைக் தீண்டாதபடி தடுத்து நிறுத்தினார். நெருங்கிய சுற்றத்தார் எவருமின்றித் தனியளாகிய அவள் திருமூலரது தொடர்பற்ற தனி நிலையைக் கண்டு அஞ்சிக் கலக்கமுற்றாள். "நும்பால் அன்புடைய மனைவியாகிய எளியேனை வெறுத்து நீங்குதலாகிய இதனால் எனக்குப் பெருந்துன்பத்தைச் செய்துவிட்டீர்" என்று புலம்பி வாட்ட முற்றாள். நிறைதவச் செல்வராகிய திருமூலர் அவளைப்பார்த்து, "நீ எண்ணியபடி உனக்கு என்னுடன் எத்தகைய உறவும் இல்லை" என்று சொல்லிவிட்டு அவ்வூரிலுள்ள பொது மடத்திற் புகுந்து சிவ யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

தன் கணவனது தன்மை வேறுபட்டதனைக் கண்ணுற்ற மூலன் மனைவி, அது பற்றி யாரிடமும் சொல்லாமலும் தவநிலையினராகிய அவர்பால் அணையாமலும் அன்றிரவு முழுதும் உறங்காதவளாய்த் துயருற்றாள். பொழுது விடிந்தபின் அவ்வூரிலுள்ள நல்லோரை யடைந்து தன் கணவனது நிலைமையை எடுத்துரைத்தாள். அதனைக் கேட்ட பெரியோர்கள் திருமூலரை அணுகி அவரது நிலையை நாடி உற்று நோக்கினார்கள். 'இது பித்தினால் விளைந்த மயக்கம் அன்று; சித்த விகாரக் கலக்கங்களை யெல்லாம் அறவே களைந்து தெளிவுபெற்ற நிலையில் சிவயோகத்தில் அழுந்திய கருத்தினராய் இவர் அமர்ந்திருக்கின்றார். இந்நிலைமை யாவராலும் அளந்தறிதற்கு அரியதாகும்' எனத் தெளிந்தார்கள். 'இவர் இருவகைப் பற்றுக்களையும் அறுத்து ஞானோபதேசத்தால் பரமர் திருவடியைப் பெற்ற சீவன் முத்தர்களைப் போன்று எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறியவல்ல முற்றுணர்வுடைய முனிவராக விளங்குகின்றார். எனவே முன்னை நிலைமைப்படி உங்கள் சுற்றத் தொடர்பாகிய குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடமாட்டார்' என மூலனுடைய மனைவிக்கு

எடுத்துரைத்தார்கள். அதுகேட்டு அவள் அளவிலாத் துயரத்தால் மயக்கமுற்றாள். அருகேயுள்ளவர்கள் அவளுக்குத் தேறுதல்கூறி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

திருவாவடுதுறையில் சிவயோகம்:

சாத்தனூர்ப் பொதுமடத்தில் சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருந்த திருமூலர் . யோகுகலைந்து எழுந்து முதல்நாளில் பசுக்கள் வந்த வழியினையே நோக்கிச் சென்று தமது உடம்பினை மறைத்து வைத்த இடத்தை அடைந்து தம் உடம்பைத் தேடிப்பார்த்தார். வைத்த இடத்தில் அவ்வுடம்பு காணப்படவில்லை. அது மறைந்து போன செயலை மெய்யுணர்வுடைய சிந்தையில் ஆராய்ந்து தெளிந்தார்.

'சிவபெருமான் உயிர்கள் பால்வைத்த பெருங்கருணை யினாலே அருளிச் செய்த சிவாகமங்களின் அரும்பொருள்களை இந் நிலவுலகில் திருமூலரது வாக்கினால் தமிழிலே வகுத்துரைக்கக் கருதிய திருவருட்டிறத்தால் சிவயோகியாரது முன்னைய உடம்பினை இறைவர் மறைப்பித்தருளினார்' என்ற உண்மையினைத் திருமூலர் தமது முற்றுணர்வினால் தெளிய வுணர்ந்தார். சாத்தனூரிலிருந்து தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வந்த ஆயர் குலத்தவர்க்கும் தமக்கும் எத்தகைய உறவும் இல்லை என்று அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார். அவர்களெல்லோரும் தம்மை விட்டு நீங்கியபின் சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்தித்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கித் திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலை அடைந்தார்; அங்கு எழுந்தருளிய அம்மையப்பரை வணங்கி அத் திருக்கோயிலின் மேற்றிசையிலுள்ள அரசமரத்தின் கீழ்த் தேவாசனத்தில் சிவயோகத்தில் அமர்ந்து, நெஞ்சத் தாமரையில் வீற்றிருந்தருளும் செம்பொருளாம் சிவபரம் பொருளுடன் உணர்வினால் ஒன்றியிருந்தார்.

திருமந்திரம் அருளிச் செய்தல்

இங்ஙனம் சிவயோக நிலையில் அமர்ந்திருந்த திருமூல நாயனார், ஊனொடு தொடர்ந்த பிறவியாகிய தீய நஞ்சினாலுளவாம் துயரம் நீங்கி உலகத்தார் உய்யும் பொருட்டு ஞானம் யோகம் சரியை கிரியை என்னும் நால்வகை நன்னெறிகளும் நால்வகை மலர்களாக விரிந்து ஞானமணம் பரப்பிச் சிவானந்தத் தேன் பிலிற்றும் திருமந்திர மாலையாகிய செந்தமிழ்ப் பனுவலை இறைவன் திருவடிக்கு அணிந்து போற்றும் நிலையில்,

ஒன்றவன் தானே, இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள், நான்குணர்ந்தான், ஐந்து
வென்றனன், ஆறு விரிந்தனன், ஏழும்பர்ச்
சென்றனன், தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே - தி.10 பாயி. பா.1

என்னும் திருப்பாடலைத் தொடங்கி, ஓராண்டுக்கு ஒருதிருப்பாடலாக மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத் தமர்ந்திருந்து மூவாயிரம் திருப் பாடல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்வாறு தமிழ் மூவாயிரமாகிய திருமந்திர மாலையை நிறைவு செய்தருளிய திருமூல நாயனார் சிவபெருமானது திரு வருளாலே திருக்கயிலையை யடைந்து இறைவன் திருவடி நீழலில் என்றும் பிரியாதுறையும் பேரின்ப வாழ்வினைப் பெற்று இனி திருந்தார். திருமூலர் அருளிய திருமந்திர மாலை 'நலஞ் சிறந்த ஞான யோகக் கிரியா சரியையெலாம் மலர்ந்த மொழிமாலையாகத் திகழ் கின்றது' எனச் சேக்கிழார் பெருமான் திருமூலநாயனார் வரலாற் றினைப் பெரிய புராணத்தில் விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

திருமூலரது முன்னை நிலை:

இங்ஙனம் திருமூல நாயனார் வரலாறாகச் சேக்கிழார் நாயனார் விரித்துரைத்த நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றுக்குத் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் தம்வரலாறு கூறும் முறையில் அருளிச் செய்த திருமந்திரப் பாடல்கள் அகச்சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

மூலன் என்னும் ஆயனது உடம்பிற் புகுந்து திருமந்திர மாலையை அருளிச் செய்த முனிவர்பிரான் திருக்கயிலையில் நந்தி தேவர்பால் ஞானோபதேசம் பெற்ற நான்மறையோகிகளுள் ஒருவர் எனவும் அருளாளராகிய அவர் சாத்தனூரை அடைந்த பொழுது மூலனால் மேய்க்கப்பெற்ற பசுக்களின் துயரம் நீங்கத் தமது சித்தித் திறத்தால் தமது உயிரை மூலனது உடம்பிலே புகச் செய்து, திருமூலர் என்னும் பெயர் பெற்றுத் திருமந்திர மாகிய செந்தமிழ் ஆகமத்தை அருளிச் செய்தார் எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் சேக்கிழா ரடிகளும் தெளிவாகக் கூறியிருத்தலால், திருமந்திர நூலாசிரியர்க்கு வழங்கும் திருமூலர் என்னும் இப்பெயர் அவர் மூலன் என்னும் ஆயனது உடம்பிற் புகுந்த பின்னரே உளதாயிற்று என்பது நன்கு புலனாகும். நந்தி தேவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்ற நான்மறை யோகியராகிய அவர், தம்முன்னை நிலையில் அவர் பிறந்த ஊர், குடி, பேர் முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் தெளிவாகக் கிடைக்காமையால், அவரது வரலாறு கூற வந்த

சேக்கிழாரடிகள், சிவயோகியார் மூலனுடம்பிற் புகுந்து திருமூலர் என்னும் பெயர் பெறுவதற்கு முன்னுள்ள அவர்தம் ஊர், பேர், குலம், முதலிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் குறித்து எதுவும் கூறாது விட்டார் எனக் கருதவேண்டி யுள்ளது.

திருமந்திரத்தில் அகச்சான்று நந்திதேவர் அருள்:

திருமூலராகிய சிவயோகியார் திருக்கயிலையில் நந்திதேவர் பால் ஞான நூற் பொருள்களை ஓதியுணர்ந்த நான்மறை யோகிகளுள் ஒருவர் என்பது,

நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே. - தி.10 பா.6

எனவரும் திருமூலர் வாய்மொழியால் நன்கு தெளியப்படும்.

சிவயோக சித்தர்:

சிவயோகியார் திருமூலராவதற்கு முன் அட்டமாசித்திகளும் கைவரப்பெற்றவர் என்பதும், பசுக்களின் துயரத்தினை நீக்கும் பொருட்டே இறைவன் அருளின்வழி தம் உடம்பினை ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டு மூலன் என்னும் ஆயனது உடம்பிற் புகுந்து பசுக்களைச் சாத்தனூரிற் செலுத்தி மீண்டுவந்து தம் பழையவுடம்பினைத் தேடிப் பார்த்து இறைவனருளால் அவ்வுடம்பு மறைந்தொழிய அதனைக் காணாதவராய், தமது முன்னைய உடம்பினாற் பயனில்லை யெனவுணர்ந்து இறைவன் திருக்குறிப்பின் வண்ணம் மூலன் உடம்பிலேயே நெடுங்காலம் விரும்பித் தங்கியிருந்தனர் என்பதும்,

அரிய தெனக்கில்லை அட்டமாசித்தி
பெரிதருள் செய்து பிறப்பறுத்தானே -தி.10.பா.626

எனவும்

நந்தியருளாலே நாதனாம் பேர்பெற்றோம்
நந்தியருளாலே மூலனை நாடினோம்
நந்தி அருளாஅது என்செயும் நாட்டினில்
நந்திவழிகாட்ட நானிருந் தேனே. - தி.10 பா. 7

எனவரும் திருமூலர் வாய்மொழிகளால் நன்கு விளங்கும். மேற்குறித்த திருமந்திரம் 7 ஆம் பாடலில் 'நந்தி அருளா அது' எனத் திருமூலர் சுட்டியது, இறைவனால் மறைக்கப்பட்ட தமது பழைய உடம்பினை, நந்தியால் அருளப்படாத அப்பழைய உடம்பு

நாட்டிலுள்ளோர்க்கு என்ன பயனைத்தரவல்லது? ஒரு பயனையுந் தாராது என அதனை, வெறுத்து விடும் நிலையில் 'நந்தி அருளா அது என்செயும் நாட்டினில்' (தி.10 பா. 7) என வினவிய குறிப்பு ஆழ்ந்துணரத் தகுவதாகும்.

திருவருட் செயல்:

இவ்வாறு இறைவன் தமது பழைய உடம்பினை மறைந்து மூலன் என்னும் ஆயனுடம்பிற் புகச்செய்தருளிய இப்படைப்புத் தொழில், அம்முதல்வனது பொருள்சேர் புகழ்த்திறங்களைத் தமிழ்ப் பாக்களால் நன்றாகப் புனைந்து போற்றுதற்கேற்ற நலந்தரும் வாழ் வினை நல்கியதென வுணர்ந்த சிவயோகியார், பரகாயப் பிரவேசம் என்னும் சித்தித் திறத்தால் தாம் புகுந்திருந்த மூலனுடம்பினை "எனது முன்னைத் தவத்தின் பயனாக எனக்கு இறைவனால் நன்றாகத் திருத்தமுறச் செய்தளிக்கப்பட்ட நல்ல படைப்பு இதுவாகும்" எனக் கொண்டு போற்றி மகிழ்ந்தனர் என்பது,

பின்னை நின்றென்னே பிறவி பெறுவது
முன்னை நன்றாக முயல்தவஞ் செய்திலர்
என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே. - தி.10 பா. 20

எனவரும் அவரது வாய்மொழியால் இனிது விளங்கும்.

ஆவடுதுறையில் அருள்யோகம்:

மூலனுடம்பிற் புக்க சிவயோகியார், திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலை வழிபட்டு அங்குள்ள சிவபோதியாகிய அரசமரத்தின் நீழலில் எண்ணில்லாத பல்லாண்டுகள் இறைவனை ஞானத்தால் தொழுது சிவயோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார் என்பது,

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ னாவடு தண்டுறை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியின் நீழலிற்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ நாமங்கள் ஓதியே. - தி. 10 பா. 18

எனவும்,

இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி
இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே
இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே
இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக் கீழே. - தி. 10 பா. 19

எனவும்

ஞானத் தலைவிதன் நந்தி நகர்புக்கு
ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள்
ஞானப்பா லாட்டி நாதனை அர்ச்சித்து
நானு மிருந்தேன்நற் போதியின் கீழே. - தி. 10 பா. 21

எனவும் வரும் திருமூலர் வாய்மொழிகளால் இனிது புலனாம்.

இத்திருப்பாடலில் 'நந்திநகர்' என்றது திருவாவடு துறையினை.

திருமந்திரமாலை என்னும் பெயர்:

சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சென்னியிற் கொண்டு அம்முதல்வன் அருளிய சிவாகமப் பொருளை விரித்துரைக்க எண்ணிய திருமூலநாயனார் சிவனருளைச் சிந்தித்திருந்து தமிழ் மூவாயிரமாகிய மந்திரப்பனுவலை அருளிச் செய்தார் என்பதும், இவ்வருள் நூலுக்குத் திருமூலர் இட்ட பெயர் திருமந்திர மாலை என்பதும்.

நந்தி யிணையடி நான் தலை மேற்கொண்டு
புந்தியி னுள்ளே புகப்பெயது போற்றி செய்
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாள்தோறும்
சிந்தைசெய் தாகமம் செப்பலுற் றேனே. - தி. 10 பா. 12

எனவும்

பிறப்பிலி நாதனைப் பேர்நந்தி தன்னைச்
சிறப்பொடு வானவர் சென்றுகை கூப்பி
மறப்பிலர் நெஞ்சினுள் மந்திர மாலை
உறைப்பொடுங் கூடிநின் றோதலு மாமே. - தி.10 பா. 25

எனவும் வரும் திருமூலர் வாய்மொழிகளால் நன்கு புலனாம்.

திருக்கூத்துத் தரிசனம்:

திருமூலர் தம்முடன் இருந்து நந்தி தேவர் பால் உபதேசம் பெற்றவர்களாகச் (சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற் குமாரர் என்னும்) நந்திகள் நால்வரையும், சிவயோகமாமுனி, தில்லையில் திருக்கூத்துத் தரிசனம் கண்ட பதஞ்சலி முனிவர், வியாக்கிர பாத முனிவர் ஆகியவர்களையும் சேர்த்து எண்மராகக் குறித்துள்ளார் (தி. 10 பா. 6).

இதனை நோக்குங்கால் இவர் சிவயோக மாமுனி, பதஞ்சலி,

வியாக்கிர பாதர் ஆகிய முனிவர்கள் காலத்தில் உடன் வாழ்ந்த சிவாகமச் செல்வர் என்பது உய்த்துணரப்படும். திருமூலர் தில்லையில் திருக்கூத்துத் தரிசனங்கண்டு இவ்வுலகில் நெடுங்காலம் இருந்தவர். இச்செய்தி,

செப்புஞ் சிவாகமம் என்னும்அப் பேர்பெற்றும்
அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள்பெற்றும்
தப்பிலா மன்றில் தனிகூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பில் எழுகோடி யுகமிருந் தேனே. - தி.10 பா. 13

எனத் திருமூலரே தமது வரலாற்றைக் குறிப்பிடுதலால் இனிது விளங்கும்.

திருமூலர் மரபு:

இவ்வாறு நெடுங்காலம் இந்நிலவுலகில் தங்கியிருந்ததன் காரணம், இறைவனுடன் பிறப்பின்றி விளங்கும் அருட் சத்தியாகிய புவனபதியென்னும் அருந்தவச் செல்வியை வழிபட்டு அவ் வன்னையின் அருளால் இவ்வுலகிற் பத்திநெறியையும் யோக நெறியையும் ஞான நெறியையும் நிலைபெறச் செய்து இறைவனது அருட்கூத்தினை விளக்கும் தமிழ் வேதமாகிய திருமந்திரப் பனுவலை அருளிச் செய்தற்பொருட்டே என்பதனைத் தம் மாணாக்கர்களாகிய இந்திரன், மாலாங்கன் ஆகியவர்களை நோக்கி அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தன.

இருந்தவக் காரணங் கேளிந் திரனே
பொருந்திய செல்வப் புவனாபதியாம்
அருந்தவச் செல்வியைச் சேவித் தடியேன்
பரிந்துடன் வந்தனன் பத்தியி னாலே. - தி.10 பா. 14

எனவும்

மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு
மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே - தி. 10 பா. 16

எனவும் வரும் திருமந்திரத் திருப்பாடல்களாகும்.

தேவர்க்கெல்லாம் முதன்மை:

திருமூலரால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவர் அருளிய திருமந்திரப் பனுவற்பொருளை அவர்பாற் கேட்டுணர்ந்த மாணாக்கர்கள் மாலாங்கன்.

இந்திரன், சோமன், பிரமன், உருத்திரன், கந்துருக் காலாங்கி, கஞ்சமலையன் என்னும் பெயரினராகிய எழுவர் எனத் தெரிகிறது. இச்செய்தி,

மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்தருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோடு
இந்த எழுவரும் என்வழி யாமே. - தி.10 பா.8

எனவரும் திருமந்திரத்தால் அறியப்படும்.

திருமூலர் பெருமை:

மூலனுடம்பிற் புக்குத் திருமூலராய் எழுந்த சிவயோகியார், இறைவனருளால் சதாசிவமூர்த்தியை ஒத்துச் சிவாகமப் பொருளை அறிவுறுத்தும் முற்றுணர்வும் தேவர்க்கெல்லாம் முதன்மையும் உடையவராகத் தாம் விளங்கிய திறத்தினை,

நந்தி யருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி யருளாலே சதாசிவ னாயினேன்
நந்தி யருளால்மெய்ஞ் ஞானத்துள் நண்ணினேன்
நந்தி யருளாலே நானிருந் தேனே. - தி.10 பா.29

என வரும் திருப்பாடலிற் குறித்துள்ளார்.

தமிழ் முனிவர்:

தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியரைக் காண விரும்பித் திருக் கயிலாயத்தினின்றும் தென்றிசை நோக்கிவந்த சிவயோகியார், வட நாட்டிற் சிவத்தலங்கள் பலவற்றையும் வழிபட்டு வருபவர், தென் னாட்டிற் காஞ்சி நகரத்தையடைந்து அங்கு வாழும் சிவயோகியர் பலரொடும் அளவளாவினார் எனச் சேக்கிழாரடிகள் குறித்தலாலும், தமிழ் நாட்டிற் பொதிய மலையில் தங்கிய அகத்திய முனிவரொடு பழகிய நட்பினால் அவரைக் காணப் புறப்பட்டு வந்தமையாலும், தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாகிய குமரித்துறையில் அருட்சத்தியாகிய அம்மையார் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருத்தலையும், தம் காலத்தில் தமிழ்நாடு ஐந்து மண்டலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருத் தலையும், வழிப்போவார் அச்சமின்றிச் செல்லவொண்ணாதபடி கொங்கு நாட்டில் வழிப்பறித் தொழில் நிகழ்தலையும் இந்நூலிற் குறித்துள்ளமையாலும் இந்நூலாசிரியராகிய சிவயோகியார் மூல னுடம்பிற் புகுந்து திருமூலர் என்னும் பெயரைப் பெறுவதற்கு

முன்னரும் தமிழ் நாட்டிற் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்த பயிற்சியுடையார் என்பது நன்கு தெளியப்படும். சிவாகமப் பொருளை நன்றாகத் தமிழிற் செய்யும்படி இறைவன் தம்மை நன்றாகப் படைத்தனன் எனத் தம்மைத் தமிழொடு தொடர்பு படுத்திக் கூறுதலால் அவர் தமிழ்க்குலத் தொடர்புடையவர் என்பதும், எனவே தென்தமிழ் நாட்டிலிருந்து வடி கயிலையை அடைந்து மீண்டு தென்னாடுபோந்து திருவாவடுதுறையிற் சிவயோகத் தமர்ந்து செந்தமிழாகமத்தை அருளிச்செய்து சிவபரம் பொருளுடன் இரண்டறக் கலந்த தமிழ்முனிவர் திருமூல நாயனாரென்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

திருமந்திரம் அருளிய காலம்:

இனி, திருமூல நாயனார் இத்திருமந்திரப் பனுவலை அருளிச் செய்த காலம் எது என்பது இங்கு ஆராய்தற்குரியதாகும்.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் 'நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்' (தி.7 ப.35. பா.5) எனப் போற்றியிருத்தலாலும், திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய தேவார ஆசிரியர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களில், திருமூலர் அருளிய திருமந்திரப் பாடல்களின் சொற்றொடர்களும் பொருள் களும் எடுத்தாளப்பட்டிருந்தலாலும், திருமூல நாயனார் காலம். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதென்பது தெளிவு.

திருமூலர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத்தமர்ந்து ஆண்டுக் கொரு திருப்பாடலாக மூவாயிரந் திருப்பாடல்களை அருளிச் செய்தார் எனப் பெரிய புராணம் கூறும். சேக்கிழாரடிகள் கூறுமாறு திருமூலர் இந்நிலவுலகில் நெடுங்காலம் சிவ யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார் என்பது.

"ஒப்பில் எழு கோடி யுகமிருந்தேனே" - தி. 10 பா. 13

எனவும்

"இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி" - தி.10 பா.19

எனவும் வரும் திருமூலர் வாய்மொழிகளால் நன்கு துணியப்படும். திருமூலரால் 'இக்காயம்' எனச் சுட்டப் பட்டது. மூலனுடைய உடம்பெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

பதினெண் மொழிகள்:

திருமூலர் திருமந்திரத்தை அருளிச்செய்த காலத்து இந் நாட்டின் தாய்மொழியாகிய தமிழும், தமிழ் நாட்டைச் சூழவுள்ள புறநாடுகளின்

தாய்மொழிகளாகிய பதினேழு மொழிகளும் ஆகப் பதினெட்டு மொழிகள் சிறந்து விளங்கின. இப்பதினெண் மொழிகளில் வெளிவந்த மெய்ந்நூற் பொருள்களை உணர்ந்து கொள்வதில் அக் காலச் சான்றோர் பலரும் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டார்கள். இம்மொழிகள் யாவும் உலகமக்கள் நலன்கருதி அறமுதற் பொருள்களையுணர்ந்து கொள்ளுதற்குரிய சாதனமாக இறைவனாற் படைத்தளிக்கப்பெற்றன. இப்பதினெண் மொழிகளிற் கூறப்படும் அறமுதற் பொருள்களை உணர்ந்தவர்களே பண்டிதர் எனச் சிறப்பாக மதித்துப் பாராட்டப் பெற்றனர் என்பது,

பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் பாடையுங்
கண்டவர் கூறுங் கருத்தறிவா ரென்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலான அறஞ்சொன்ன வாறே. – தி. 10 பா. 111

எனவரும் திருமந்திரத்தால் இனிது விளங்கும்.

ஐந்து தமிழ் மண்டலம்:

இவ்வாறு தமிழுடன் திசைமொழிகள் பதினேழினையும் சேர்த்துப் பதினெண்மொழிகள் என வழங்கும் வழக்கம் சங்க நூல்களிற் காணப்படவில்லை. தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு' எனவும் சங்க காலத்தில் குணபுலம், குடபுலம், தென்புலம் எனவும் தமிழ்நாடு மூன்று மண்டலங்களாகப் பகுக்கப் பெற்றிருந்தது.

சங்க காலத்திற்குப் பின் தமிழ்நாடு சேர மண்டலம், பாண்டி மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், சோழ மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என ஐந்து மண்டலங்களாகப் பகுக்கப்பெற்றது. இப்பகுப்பினை, "தமிழ் மண்டலம் ஐந்துந் தாவிய ஞானம்" (தி. 10 பா. 1646) என வரும் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் குறித்துள்ளார்.

தமிழ்நாடு மேற்குறித்த ஐந்து மண்டலங்களாகப் பிரிந்து தனித் தனியாட்சியில் நிலைபெற்ற காலம் கடைச் சங்க காலத்திற்குப்பின் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டினை யொட்டியதாகும்.

தில்லையிற் கூத்தப் பெருமான் அருட்கூத்தியற்றும் திருவம்பலத்திற்குப் பொன்வேய்ந்து அதனைப் பொன்னம்பலமாகத் திருப்பணி செய்தவன்; கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பல்லவ மன்னனாகிய சிம்மவர்மன் என்பர் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்.

எனவே அவ் வேந்தனாற் பொன் வேயப்பெற்ற

திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பொன்னம்பலம் என்ற பெயரால் போற்றிய திருமூல நாயனார் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ அன்றி ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ திருமந்திர மாலையை நிறைவு செய்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுதல் வரலாற்றாராய்ச்சிக்கு ஏற்புடையதாகும்.

திருமூல நாயனார் இந்நிலவுலகில் மூவாயிரம் ஆண்டு சிவயோகத்து அமர்ந்திருந்து தமிழ் மூவாயிரமாகிய திருமந்திர மாலையைப் பாடியருளினார் எனச் சேக்கிழார் நாயனார் கூறுதலால் திருமூலர் திருவாவடுதுறையிற் சிவபோதியாகிய அரசின் கீழ்ச் சிவ யோகத்தமர்ந்த காலம் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பன்னூறாண்டுகள் முற்பட்டதாகும். எண்ணிலிகாலம் சிவயோக நிலையில் அமர்ந்திருந்த அத்தவமுனிவர் கடைச்சங்கம் நிலவிய காலப் பகுதியிலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழ் நாட்டில் சிவயோக நிலையில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ள வேண்டியுளது.

தொல்காப்பிய உரைக் குறிப்பு:

தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் 20 - ஆம் சூத்திர உரையில், "யோகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமும் உணர்ந்த மாமூலர் முதலியோர் அறிவன் தேய்த்து அனைநிலை வகையோர் ஆவர். அவர்க்கு மாணாக்கராகத் தவஞ் செய்வோர் தாபதப் பக்கத் தராவர்" என நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கம் பெருமை வாய்ந்த சிவயோகியராகிய திருமூல நாயனாரையும் அவர்தம் மாணாக்கர் களையும் குறித்தமைந்துள்ளமை இங்கு ஒப்பு நோக்கியுணரத் தகுவதாகும்.

திருமந்திரச் சொல்லாட்சிகள்:

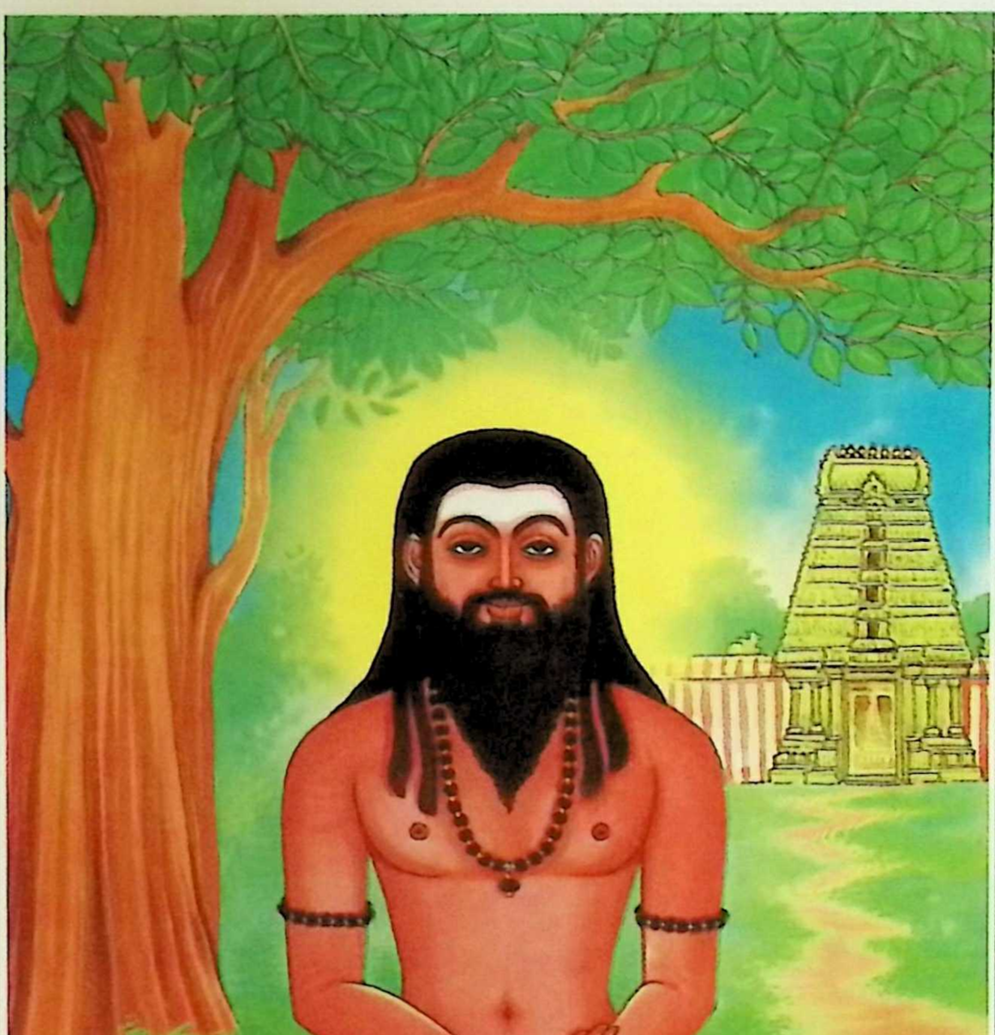
வடமொழியும் தென்தமிழும் மறைகள் நான்கும் தெளிந் துணர்ந்த சிவஞானச் செல்வராகிய திருமூலர், தாம் சிவயோக நிலையி லிருந்து சிந்தித்துணர்ந்த சிவாகம உண்மைகளை இந்நாட்டவர் யாவரும் ஓதியுணர்ந்து உய்தல் வேண்டும் என்னும் அருள்நோக்குடன் திருமந்திரப் பனுவலை அருளிச் செய்தமையால், அவரருளிய பாடல்களில் சமய சாத்திரக் குறியீடுகளாகிய பதி, பசு, பாசம்; ஆணவம், கன்மம், மாயை் சித்து, அசித்து; சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், சத்து, அசத்து, சதசத்து, வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம்,போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம்; நாதம், விந்து, சத்தி, சாத்துமான், வயிந்தவம்; சத்தாதி வாக்கு மனாதிகள், சாக்கிராதீதம், சுத்தம், துரியம் விஞ்ஞானர், பிரளயாகலத்து அஞ்ஞானர்; இயமம்

நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி, கவச நியாசங்கள் முத்திரை பத்மாசனம், பத்திராசனம், சிங்காதனம்; பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் என்பன முதலாகவுள்ள வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் அக்காலத்துப் பொது மக்களிடையே வழங்கிய வழக்குச் சொற்கள் சிலவும் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் வடமொழி என்னும் இருமொழிகளையும் கலந்து திருமூலர் தாமே படைத்து வழங்கிய அணுவன் (தி. 10 பா. 2501), மாயாள் (தி. 10 பா. 399), என்றாற்போலும் புதுச் சொற்களும் திருமந்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. வேத ஆகமங்களின் முடிந்த முடிபாகிய சைவசமயத் தத்துவம் என்ற பொருளில் சித்தாந்தம் என்ற சொற்றொடரை முதன் முதல் வழங்கியவர் திருமூல நாயனாரேயாவர். சுந்தரர் காலத்துப் பல்லவ மன்னனாகிய இரண்டாம் நரசிங்க வர்மன், தான் காஞ்சியில் அமைத்த கைலாசநாதர் கோயிலிற் பொறித்துள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டில், சைவ சித்தாந்த மார்க்கத்தைப் பின் பற்றியவன் எனத் தன்னைக் குறித்திருப்பது இங்கு நோக்கத் தகுவதாகும்.

ஆரியம் தமிழ் என்னும் இருமொழிகளையும் உணர்ந்து இமயம் முதல் குமரிவரையுள்ள எல்லாத் தலங்களிலும் போக்கு வரவு புரிந்த தவமுனிவராகிய திருமூலர் அருளிய திருமந்திரப் பாடல்களில் சமய சாத்திரக் குறியீடுகளாகிய வட சொற்களும் சேரி வழக்குச் சொற்களும் விரவிக் காணப்படுதல் இயல்பே. திருமந்திரத்தின் மொழிக்கலப்பு ஒன்றே பற்றித் திருமூலர் காலத்தின் தொன்மை யினைக் குறித்து ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை.

பிற சமயத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள்

திருமூலர், தம் நூலில் ஆறுசமயங்கள் எனவும் அவற்றிற் பல வாகிய நூறு சமயங்கள் எனவும் இந்நாட்டில் வழங்கும் சமயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயினும் வேத வழக்கொடு மாறுபட்ட புறச் சமயங்களாகிய புத்த, சமண மதங்களைப் பற்றிய குறிப்பெதுவும் புறச் சமய தூடணம் பற்றிய திருமந்திரப் பாடல்களில் இடம் பெறவில்லை. இதனைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், புத்த சமண மதங்கள் தமிழ் நாட்டிற் புகுந்து யாண்டும் பரவித் தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையில் வேரூன்றி நிலைபெறுதற்கு முன்னரேயே வயோகியராகிய திருமூலர், சிவாகமப் பொருள் குறித்த இத்திருமந்திரப் பனுவலை இயற்றி யருளினார் என்பது இனிது விளங்கும்.

திருமூலதேவ நாயனார்

உ

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூலதேவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

திருமந்திரம்

பத்தாம்திருமுறை

நான்காம் தந்திரம்

1. அசபை

மூன்றாம் தந்திரத்துள் யோகத்தினைப் பல்வகையாலும் விளங்கக்கூறியநாயனார், நான்காம் தந்திரத்துள் கிரியை கூறுவாராய், அதனை மந்திர யந்திர வடிவினதாகக்கூறுகின்றார். மந்திர யந்திரங்கள் யோகத்திற்கும் உரியவாகலின், அவை முன்னைத் தந்திரப் பொருளோடு இயைபுற்றுநின்றன. அவற்றுள் யோகத்திற்கே உரியது 'அசபை' என்னும் மந்திரமாதலின், அதனையே முதற்கண் முப்பது திருமந்திரங்களால் கூறுகின்றார். இம் முப்பது மந்திரங்களும் அந்தாதியாயே வருதல் நோக்கத் தக்கது.

867. **போற்றுகின் றேன்புகழ்ந் தும்புகல் ஞானத்தை**
தேற்றுகின் றேன்சிந்தை நாயகன் சேவடி
சாற்றுகின் றேன்அறை யோசிவ யோகத்தை
ஏற்றுகின் றேன்நம் பிரான்ஓர் எழுத்தே. 1

---

867. தெ-ரை: நமக்கெல்லாம் தலைவனாகிய சிவனுக்குரிய ஓரெழுத்து மந்திரமாம் பிரணவத்தின் சிறப்பே, ஏனை எல்லா மந்திரங்களினும் உயர்வுடையதாதலை இத்தந்திரத்துள் யான் கூறுவேன். அதனானே, ஞானங்கள் பலவற்றிலும் மேலானதாக உணர்ந்தோர் சொல்கின்ற சிவஞானத்தைப் புகழ்ந்து பாதுகாப்பவனும்,

யாவருடைய உள்ளத்திலும், 'சிவனது திருவடியே பொருள்' எனத் தெளிவிப்பவனும், சிவயோகத்தையும் சுருங்கக் கூறுபவனும் ஆவேன். பிரணவத்தினை அறிய விரும்புபவர்களே! இதனைச் செவிக்கொண்மின்.

கு-ரை: 'நம் பிரான் ஓர் எழுத்தே ஏற்றுகின்றேன்; (அதனால்) புகல் ஞானத்தைப் புகழ்ந்தும் போற்றுகின்றேன்; சிந்தை நாயகன் சேவடி தேற்றுகின்றேன்; சிவயோகத்தைச் சாற்றுகின்றேன்; அறையோ' எனக்கூட்டுக.

"புகழ்ந்தும்" என்னும் உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சம். ஏற்றுதல் – உயர்த்துதல்; என்றது உயர்வை உணர்த்துதலை.

'ஓர் எழுத்து' என்பது ஓகாரத்தைக் குறித்தல் மந்திர நூல் மரபு. 'ஏகாட்சரம்' என்பர். யாதொரு மந்திர எழுத்தும் இறுதியில் மகர மெய்யைப் பெற்று நிற்றலும் மந்திர மரபு. அதனால், ஓகாரம் 'ஓம்' என நின்று, 'ஓங்காரம்' என வழங்கப்படும், மெய்யெழுத்து எண்ணப்படுவ தில்லையாகையால். 'ஓம்' என நிற்பினும் ஓரேழுத்தேயாம். 'மந்திரம்' என்பது ஓரெழுத்தாலாய மந்திரத்திற்கே சிறப்பாக உரிய பெயராதல் மந்திர நூல்களால் அறியப்படுவது. அவற்றின் இறுதியில் நிற்கும் மகர மெய் 'விந்து' (பிந்து) எனப்படும்.

சொல்லுவோன், தனது கருத்தைப் பிறர்க்கு இனிது விளங்க வெளிப்படக் கிளந்து சொல்லுங்கால், புறத்து நிகழ்கின்ற இசையோசையையே ஒற்றுமை பற்றி எழுத்தோசையாக ஆசிரியர் கூறுவராயினும், 'உண்மையில் எழுத்தோசை அவ் இசையோசையின் வேறே' என்பதனை ஆசிரியர் *தொல்காப்பியனார்*, "அகத்தெழு வளியிசை" எனவும், 'அதனை யான் இங்குக் கூறிற்றிலேன்' எனவும் கூறியுணர்த்தினார். மேற்குறித்த இசையோசையை, "எழுந்து புறத்திசைக்கும் – மெய் தெரி வளியிசை" (*தொல், எழுத்து, பிறப்பியல்*) என்றார்.

'நாதம்' என்பது, எழுத்தோசைக்கே பெயராக மெய்யுணர்வு நூல்கள் (தத்துவ சாத்திரங்கள்) கூறும். இசையோசையை 'ஓசை' எனவும், எழுத்தோசையை 'ஒலி' எனவும் குறியிட்டு, "ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே" (தி. 6 ப.38 பா.1) எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்தார்.

இசையோசை கருவியாக அன்றி எழுத்தோசையை நேரே

உணரும் ஆற்றல் உலகர்க்கு இல்லை.

'ஓ' என்பது இசையோசையைக் குறிக்கும் குறிப்பிடைச் சொல் என்பது, 'ஓ' என அரற்றினான் என்பது முதலிய வழக்குக் களால் நன்கு அறியப்படும். அதுபற்றி இசையோசைக்கு முதல் 'ஓ' என்பது பட்டு நிற்றலின், இசையோசையானே அறியப்படுகின்ற எழுத்தோசைக்கும், 'ஓகாரமே முதல்' எனப்பட்டது. படவே, சொல்லுலகம் முழுவதற்கும் ஓங்காரமே முதலாயிற்று. அதனால், எல்லா மந்திரங்கட்கும் முன்னும், பின்னும் ஓங்காரத்தைக் கூட்டிக் கூறுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. இவ்வாற்றால், சொல்லுலகம் முழுவதற்கும் முதலாய் நிற்கும் ஓங்காரத்திற்கு,எல்லாவற்றிற்கும் முதல் வனாகிய சிவபெருமானே முதல்வனாதலும் இயல்பான் அமைந்தது. அதனால், நாயனார் ஓங்காரத்தை, "நம்பிரான் ஓரெழுத்து" என்றார். மொழிகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் போலச் சொற்கு உறுப்பாய் நின்று பொருள்விளக்காமையால் இதனை ஊமையெழுத்து என்பர்.

சொல்லுலகத்திற்கு முதலாய் நிற்றல்பற்றி ஓங்காரம் 'தாரக மந்திரம்' எனவும்படும். பற்றுக் காரணமாகத் தேவர் பிறரை முதற்கடவுளராக எண்ணும் சமயத்தவர் இத்தாரக மந்திரத்திற்கும் தாம்தாம் கொள்ளும் கடவுளரையே முதல்வராகக் கூறி மகிழ்வர். அவையெல்லாம் வெறும் முகமனேயாதல் அக்கடவுளரது இயல்புகளை உள்ளவாறு உணர்வார்க்குத் தெற்றெனவிளங்கும்.

எழுத்தோசையைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டே மக்கட்கு எண்ணங்கள் பலவும் தோன்றும். புதிது புதிதாகத் தோன்றி வரும் எண்ணங்கட்குக் கடலில் புதிது புதிதாகத் தோன்றிவருகின்ற அலையை உவமையாகக் கூறும் *சிவஞானபோதம் (சூ. 4 அதி. 1).*

புதிது புதிதாய்த் தோன்றிவரும் எண்ணங்கட்கு மேற்கூறிய வாற்றால் முதலாதல்பற்றி ஓங்காரம், 'பிரணவம்' எனப் பெயர் பெற்றது. நவம் – புதுமை.

சொல்லுலகம் அனைத்திற்கும் முதல் ஓங்காரம் எனப்படுதல் பற்றி; 'அனைத்து மந்திரங்களும் ஓங்காரத்தின் சூக்கும பரிணாமமே' என்பர். எனினும், அதன் கருத்து மந்திரங்கள், நாதமாய் நிற்கும் சுத்த மாயையின் காரியம் என்பதே. அதனால், 'ஓங்காரம்' 'ஓரெழுத்து' என்னும் சொற்கள் 'ஓம்' என ஒலிக்கும் இசையோசையைக் குறித்தலேயன்றி, சங்கேதத்தால்நாதத்தையும் குறிக்கும்.

அவ்வாறான மந்திரங்களுள் 'அம், சம்' என்னும் இரண்டெழுத்தாகச் சொல்லப்படுகின்ற மந்திரம் 'அம்ச (ஹம்ஸ) மந்திரம்' எனப்படும். அவ்இரண்டெழுத்தும் பிராணாயாமத்துள் இரேசக பூரகங்கட்கு உரியனவாம். இரேசக பூரகங்கள் யோக முறைப்படி அறிந்து செய்யப்படும்பொழுது அம்மந்திரச் சேர்க்கைகளோடு செய்யப்படுதல் சிறப்பு. அது பிற மந்தரங்கள் போலாது பிராணனின் இயக்கமாகவே கொள்ளப்படுதலால், 'அசபை' (செபிக்கப்படாமல் தானாகவே இயல்வது) எனப் பெயர்பெற்றது. எனவே, பிராண இயக்கத்தை உடைய ஒவ்வோர் உயிரிடத்தும் இஃது உளதாகக் கொள்ளப்படும்.

திருப்பாற்கடலில் திருமால் கொள்கின்ற அறிதுயிலிலும் இம்மந்திரம் இயல்பாக விளங்கினமையால், 'அவரது இதயத்தில் வீற்றிருந்த தியாகேசப்பெருமான் அங்கு அசபா நடனம் புரிந்தனர்' எனவும், அப்பெருமானே முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியால் திருவாரூரில் கொணர்ந்து எழுந்தருள்விக்கப் பெற்றமையால் 'திருவாரூர்த் தியாகேசரது நடனம் அசபா நடனம்' எனவும் கூறுவர்.

அம்ச மந்திரத்துள் 'சம்' என்பதை விசர்க்கத்துடன் கூடியதாக ஆக்கி ச: எனமுன்னும், 'அம்' என்பதை அஹம் என வேறுபடுத்திப் பின்னும் வைத்து உச்சரிக்க வருவதே 'சோஹம்' என்பது, 'அவன் நான்' என்பது இதன் பொருள். எண் வகை யோகமும் கைவந்த நிலையில் தியானத்தானமாகிய ஆஞ்ஞையில் யோகி இச் சோஹம் பாவனையைச் செய்வானாயின், 'அவன்' எனக் கருதுதல் இறைவனையே யாகலின், சாத்திய மந்திரங்களால் மந்திரான்மாவாய் நிற்கின்ற அவ்யோகி பசுத்துவம் நீங்கிப் பதிநிலையை எய்திப் பரமா காசவடிவா ஆவான். சிவயோகி 'சோஹம்' எனப் பொதுப்படப் பாவியது, 'சிவோஹம்' எனச் சிறப்பாகப் பாவிப்பான். அதனால், அவன் சிவமாய் நின்று சிவானந்தத்தை நுகர்வான். ஞானத்தை எய்தினோரும் நிட்டையில் நிற்கமாட்டாதபொழுது அம்மாட்டாமைக்குக் காரணமாகிய வாசனா மலம் நீங்குதற் பொருட்டுத் திருவைந்தெழுத்தை அதற்குரிய முறையில் சுத்தமானதமாகக் கணிக்கும் போது சிவோகம் பாவனையை உடையவராயே இருந்து கணிப்பர். தத்துவமசி முதலிய மகா வாக்கியங்களும் 'சோஹம்' என்னும் பொருளையே வேறுவேறு வகையில் கூறுவனவாம். 'அம்சம்' என்பதேயன்றி, இச் 'சோஹம்' என்பதும் அசபையாகச் சொல்லப் படும். 'சோஹம்' என்பதன் பொருள் திருவைந்தெழுத்தில் இன்னும் விரிவாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே, பிரணவத்தின் காரியங்களுள் அம்சம், சோஹம், திருவைந்ததெழுத்து ஆகிய மந்திரங்கள்

868. ஓரெழுத் தாலே உலகெங்கும் தானாகி
ஈரெழுத் தாலே இசைந்தங் கிருவராய்
மூவெழுத் தாலே முறைக்கின்ற சோதியை
மாவெழுத் தாலே மயக்கம துற்றதே. 2

முதன்மை யுடையன. ஆகவே, அவை யெல்லாம் குறிப்பால் உணரக் கூறுகின்ற இவ்வதிகாரத்தை நம்பிரான் ஓர் எழுத்தைக் கூறுவதாக நாயனார் அருளிச்செய்தார்.

இதனால், 'இவ்வதிகாரம் நுதலிய பொருள் இது' என்பது கூறப்பட்டது.

868. தெ-ரை: 'ஓம்' என்று ஓரெழுத்தாகச்சொல்லப்படுகின்ற சமட்டிப் பிரணவத்தின் பொருளாகிய 'இலய சிவன்' என்னும் அருவ நிலையால் உலகெங்கும் வரம்பின்றி நிறைந்து நின்று பின், 'அ,உ' என்று, மகாரம் இன்றி இரண்டெழுத்தாகச் சொல்லப்படுகின்ற சூக்கும வியட்டிப் பிரணவத்தில் முறையே அவ்வெழுத்துக்களின் பொரு ளாகிய சிவமும், சக்தியும் செம்பாதியான ஒளிவடிவாயுள்ள 'போக சிவன்' என்னும் அருவுருவ மூர்த்தியாய் உலகத்தைத் தொழிற் படுத்த நினைந்து, பின், மேற்கூறிய இரண்டெழுத்துடன் மகாரத்தையும் கூட்டி 'அ,உ,ம்' என மூன்றெழுத்தாகச் சொல்லப் படுகின்ற தூல வியட்டிப் பிரணவத்தில் முறையே அவ்வெழுத்துக்களின் பொருளாகிய 'அயன், அரி, அரன்' என்னும் மூவராம் 'அதிகார சிவன்' என்னும் உருவ மூர்த்தியாய்ப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் தொழில்களில் தலைப்பட்டு நிற்கின்ற சிவனை அவனது திருவைந்தெழுத்தில் மகாரத்தின் பொருளாகிய மலத்தின் மறைப்பினால் அறியமாட்டாது உலகம் திகைக்கின்றது.

கு-ரை: எனவே, 'பிரணவத்தினை அதன் முறைகளை யெல்லாம் உணர்ந்து ஓதின் அவனைப்படிமுறையால் உணர்ந்து உய்யலாம்' என்பது கருத்தாயிற்று. உணரப்படுபொருளாகிய சிவனது சிறப்பினை உணர்த்தும் முகத்தால் அவனை உணர வேண்டுவதன் இன்றியமையாமையை உணர்த்தவேண்டி இவ்வாறு சிவன்மேல் வைத்து ஓதினாரேனும், பிரணவத்தை ஓதும் முறைமைகளையும், அவற்றது பயனையும் உணர்த்தலே கருத்தென்க.

'இருவராய் இசைந்து' என மாற்றியுரைக்க. "இசைந்து" என்ற தனால், அஃது அவ்விருவரும் வேறு நில்லாது ஒன்றாய் இயைந்து

869. **தேவர் உறைகின்ற சிற்றம் பலம்என்றும்**
தேவர் உறைகின்ற சிதம்பரம் என்றும்
தேவர் உறைகின்ற திருவம் பலம்என்றும்
தேவர் உறைகின்ற தென்பொது ஆமே. 3

நிற்கும் அருவுருவ நிலையைக் குறித்ததாயிற்று. முறைத்தல், உருவாய்த்தோன்றித் தொழில் இயற்றல், 'சோதியை' என்பதன்பின், 'அறியாது' என்னும் சொல்லெச்சமும், மயக்கம் உறுதற்கு, 'உலகம்' என்னும் எழுவாயும் வருவித்துக் கொள்க. இதன்கண் ஈரடி எதுகைவந்தது. உயிரெதுகையுமாம். 'மவ்வெழுத்து' என்பது இத்தொடை நோக்கிய விகாரமாயிற்று.

இதனால், அசபை சிவபெருமானுக்கு அருள்வாயிலாய் நின்று அவனை உணர்வித்தல் கூறப்பட்டது.

869. தெ-ரை: சிவபெருமானார் தாம் இயல்பாக என்றும் எழுந் தருளியிருக்கின்ற சிதாகாசமாகவே திருவுளத்துக் கொண்டு வெளிநின் றருள்கின்ற தில்லையம்பலமும் மேற்கூறிய ஒரேழுத்தேயாகும்.

கு-ரை: "தேவர்" என்றது சிவபிரானையே. முதல் மூன்று அடிகளிலும் "தேவர்" என்பவற்றின்பின் 'தாம்' என்பது வருவிக்க. "சிற்றம்பலம்" என்பதில் உள்ள சிறுமை, 'நுண்மை' என்னும் பொருளதாய், "சிதம்பரம்" என்பதில் உள்ள 'சித்து' என்னும் பொருளையே குறிக்கும். உபநிடதத்துள் 'தகராகாசம்' எனப்படுவதில் உள்ள 'தகரம்' என்பதற்கும் 'சிறுமை' என்பதே பொருளாதல் அறிக. "திருவம்பலம்" என்பதிலுள்ள 'திரு' என்பதும் அருளையே குறிப்பது. 'சித்து, அருள்' என்னும் வெளிப்படைச் சொற்களாலும். 'சிறுமை, தகரம்' என்னும் குறிப்புச் சொற்களாலும் உணர்த்தப் படுவது சிவனது சக்தியே. அதனால் "சிற்றம்பலம், சிதம்பரம், திருவம்பலம், தென்பொது" என்னும் இந்நான்கும் சிவன் இயல்பாய் இருக்கின்ற பரவெளியாய் நிற்பது அவனது சத்தியே என்பது போந்தது. எனவே, சிவன் நிலவுகத்தார்க்கு அருள் புரிதல் காரணமாகத் தில்லையம் பலத்தையே தனது பரவெளியாக ஏற்று எழுந்தருளியுள்ளான் என்பதை நாயனார் இம்மந்திரத்துள் முதற்கண் உடம்பொடு புணர்த் தலாற் கூறியருளினாராயிற்று. என்று – என்று கொண்டு. ஊரின் திசை அதன்கண் உள்ள அம்பலத்திற்குப் புணர்த்துரைக்கப்பட்டது. 'பொது வும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. அதனால் 'அசபை மேற்

870. **ஆமேபொன் னம்பலம் அற்புதம் ஆனந்தம்**
ஆமே திருக்கூத் தனவரத தாண்டவம்
ஆமே பிரளய மாகும்அத் தாண்டவம்
ஆமேசங் காரத் தருந்தாண்டவங்களே. **4**

கூறியவாறு, இலய சிவன் முதலியோர் வடிவாதலேயன்றி' என்னும் பொருள் தோன்றிற்று. "ஆம்" என்பதற்கு 'அசபை' என்னும் எழுவாய், அதிகாரத்தால் வந்தியைந்தது.

இதனால், அசபை மேற்கூறியவாறு இலயசிவன் முதலியோர் வடிவாதலே யன்றி, இந்நிலவுலகில் அதிகார சிவன் வெளிநிற்கின்ற தில்லையம்பலமாயும் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

870. தெ-ரை: பொன்னால் இயன்றுள்ளதாகிய மேற்கூறிய தென்போது, மேற்கூறியவாறு ஞானமாய் நிற்க. அதன் கண் நின்று சிவபிரான் நிகழ்த்துகின்ற திருக்கூத்து. அந்த ஞானத்தின் வழியே விளையும் ஆனந்தமாய் நிகழும். மேலும், அத்திருக்கூத்து இடையறாது நிகழ்ந்து, ஊழிக்காலம் முழுவதும் உலகைத் தொழிற் படுத்துதலாகிய தூல ஐந்தொழிலை இயற்றுவதுமாம். அதுவேயன்றிச், சருவ சங்காரத்தின்பின், உலகத்தை மீளத் தோற்றுவித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படுகின்ற செயல்காளகிய சூக்கும ஐந்தொழில்களை இயற்றும் திருக்கூத்தும் அதுவேயாம்.

கு-ரை: "பொன்னம்பலம் அற்புதம் ஆமே திருக்கூத்து ஆனந்தம் ஆமே ; அத்தாண்டவமே பிரளயம் ஆகும்" எனக்கூட்டுக, அற்புதம் - ஞானம். "பொன்னம்பலம் அற்புதம் ஆமே" என்றது, திருக்கூத்து ஆனந்தமாதற்குரிய இயைபுணர்த்தற்குக்கூறிய அனு வாதம். அவ்வியைபால் திருக்கூத்து ஆனந்தமாதலை உணர்த்தியவர், அதுதானே தூல ஐந்தொழில் நடன மாதலின் இயைபு உணர்த்தற்க, அனவரத தாண்டவமாதலை, முன்னர்க் கூறினார். மூன்றாம் அடியில் "ஆமே" என்பதன்பின் "அதனால்" என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. "பிரளயம்" என்றது "ஊழி" என்னும் பொருளதாய், ஆகுபெயரால் அதன் கண் நிகழும் தூல ஐந்தொழிலை உணர்த்திற்று. "ஆம்" என்பதன்பின் எல்லா இடத்தும் தேற்றேகாரம்புணர்த் தோதினார், அங்ஙனம் ஆகிநின்றதன் அருமை புலப்படுத்தற்கு. "சங்காரம்" என்றது அதன் முடிவை. அருமை, காண்டல் கூடாமையை உணர்த்திற்று. "சூக்குமம்" என்றவாறு. இச்சூக்கும நடனத்தைக் காண்பவள் அம்மை ஒருத்தியே, அவ்விடத்துப் பிறர் ஒருவரும்

871. **தாண்டவ மான தனியெழுத் தோரெழுத்துத்**
தாண்டவ மான தனுக்கிர கத்தொழில்
தாண்டவக் கூத்துத் தனிநின்ற தற்பரம்
தாண்டவக் கூத்துத் தமனியந் தானே. 5

இல்லாமையால் தாண்டவம் ஒன்றேயாயினும், அதன் பகுதிகள் பலவாதல் பற்றி. "தாண்டவங்கள்" எனப்பன்மையாகக் கூறினார். ஈற்றில் நின்ற ஏகாரம் பிரிநிலையாய், "அத்தாண்டவம்" என்றதனோடு இயைவதாய் நின்றது.

அசபை தென்பொதுவாதலின் சிறப்புணர்தற்கு அப் பொதுவின் சிறப்பை மேலைத்திருமந்திரத்துள் வகுத்தோதிய நாயனார், அசபை அப்பொதுவில் நிகழும் திருக்கூத்துமாய் நிற்றலின் சிறப்பை வருகின்ற திருமந்திரத்தால் உணர்த்தற்கு, அத்திருக்கூத்தின் சிறப்பை இதனால் வகுத்தோதினார் என்க.

871. தெ-ரை: மேற்குறித்த அனவரத தாண்டவ உருவாய் நிற்கின்ற ஒப்பற்ற திருவைந்தெழுத் தாவதும் "ஓர் எழுத்து" எனப்பட்ட அசபையேயாம். அத்தாண்டவம் உயிர்கட்கு அருள்புரியும் செயலே, அதனால், அஃது ஒப்பற்ற பரம் பொருளால் செய்யப்படுகின்றது. இப்பெருமையை உணர்த்தும் குறிப்பே அத்தாண்டவம் நிகழும் அம்பலம் பொன்மயமாய் நிற்றல்.

கு-ரை: கூத்தப் பெருமானது வடிவம் ஐந்தெழுத்தாதல் நன்கறியப்பட்டதாகலின், அதனை அநுவாதமாகக்கூறி, அத்தகைய ஐந்தெழுத்தாய் நிற்பதும் அசபையே என்றார். அதனானே, அசபை கூத்தப்பெருமானது வடிவாதலும் தானே அமைந்தது. "தனி யெழுத்தும்" என்னும் உம்மை தொகுக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் உணர்த்திய பின்னர் இயைபு பற்றியும், மேல் வகுத்துக் காட்டிய தாண்டவத்தின் சிறப்பும், அதுநிகழிடம் ஆகிய அம்பலத்தின் சிறப்பும் உணர்த்தினார் என்க.

கூத்தப் பெருமானது வடிவம் ஐந்தெழுத்தால் அமைந் திருத்தலைஉண்மைவிளக்கம் முதலியவற்றான் அறிக. மேல் "அன வரத தாண்டவம்" என்றதனையே இதனுள் "தாண்டவம்" எனச் சுருங்கக் கூறினாராதலின். "தாண்டவக் கூத்து" என்பது இருபெய ரொட்டாம். "பொன்போற் பொதிந்து" (*குறள், 155*) "பொன்போற் புதல்வர்" (*புறம், 9*) "பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரை" (நாலடியார், 162) என்றாற் போல்வனவற்றால் பொன்னினது

872. தானே பரஞ்சுடர் தத்துவ மாய்நிற்கும்
தானே அகார உகாரம தாய்நிற்கும்
தானே பரஞ்சுடர் தத்துவக் கூத்துக்குத்
தானே தனக்குத் தராதலந் தானே. 6

873. தராதல மூலைக்குத் தற்பரம் மாபரன்
தராதல வெப்பு நமவா சியஆம்
தராதலம் சொல்லின் தான்வாசியஆம்
தராதல யோகம் தயாவாசி ஆமே. 7

சிறப்பினை உணர்க. தற்பரத்தால் செய்யப் படுவதனை, தற்பரம் என்றார். 'ஓரெழுத்' எனத் தகரவுகரமின்றி ஓதுதல் பாடம் அன்று.

இதனால், அசபை கூத்தப்பெருமானது வடிவாதற் சிறப்புடைய திருவைந்தெழுத்தாயும் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

872. தெ-ரை: கூத்தப்பெருமான் ஒருவனே தத்துவம் எல்லா வற்றையும் கடந்து நிற்கும் பேரொளிப் பொருளாயும், தத்துவம் எல்லா வற்றிலும் அவையேயாய்க் கலந்துநிற்பவனாயும், பிரணவ மாயும், மூவகை ஐந்தொழிற் கூத்திற்கும் முதல்வனாயும், அக்கூத்து இயற்றுங் கால் தன்னைத் தாங்கி நிற்கின்ற அம்பலமாயும் உள்ளான்.

கு-ரை: அதனால், பிரணவமாகிய அசபை மேற்கூறிய வாறெல்லாம் நிற்றல் அவனது திருவருட் சங்கற்பத்தாலல்லது தானாக அன்று என்பது குறிப்பெச்சம் "அகார உகாரம்" என்பது "பிரணவம்" என்னும் பொருளதாயும், "பரஞ்சுடர்" இரண்டில்பின்னது, "முதல்வன்" என்னும் பொருளதாயும் நின்றன. தராதலம் – தாங்குகின்ற இடம். தத்துவக் கூத்து – தத்துவங்களை ஆக்குகின்ற கூத்து.

"அசபை மேற்கூறியவாறெல்லாம் நிற்றல் தானாகவே போலும்" என மலையாமைப்பொருட்டு "எல்லா முதன்மையும் உடையவன் சிவன் ஒருவனேயாதலின், அசபையின் காரியமும் அவனன்றி ஆகாது" என இதனால் ஓர் ஐயம் அறுத்தவாறு.

873. தெ-ரை: ஆதாரங்களில் ஏனையவற்றிற்கெல்லாம் அடி யாகிய மூலாதாரத்திற்கு உரிய தெய்வ மந்திரம், நகாரம் முதலாக முழுமையாய் மாறாது நிற்கும் திருவைந்தெழுத்தாம். அதற்கு மேல் உள்ள அக்கினி மண்டலத்தில் அம்மந்திரம் அருள் எழுத்து மாறி இடை நிற்க ஏனைய எழுத்துக்கள் முன் நின்றவாறே நிற்க இருக்கும். அதற்குமேல்

உள்ள சூரியமண்டலத்தில் பாச எழுத்துக்கள் நீங்க, ஏனைய மூன்றும் முன்நின்றவாறே நிற்க இருக்கும். அதற்கு மேல் யோகத்தால் அடையப்படும் சந்திர மண்டலத்தில் பசு எழுத்து நீங்க, அருளேயான ஏனை இரண்டமுத்தும் அவ்வாறே நிற்க இருக்கும்.

கு-ரை: "அதனை யறிந்து சிவ.யோகி தனது சிவயோகத்தைச் செய்க" என்பது குறிப்பெச்சம்.

திருவைந்தெழுத்து,

மூலாதார மண்டலத்தில் – நமசிவாய – என்றும்,

அதற்குமேல் அக்கினி மண்டலத்தில் – நமவாசிய – என்றும்,

அதற்குமேல் சூரிய மண்டலத்தில் – வாசிய – என்றும்,

அதற்குமேல் சந்திர மண்டலத்தில் – வாசி – என்றும்

நிற்கும் என்பது இதன் தெளிபொருளாதல் காண்க. "பிற யோகிகள் யோகத்தை அமந்திரமாகவும், பிரணவமாகவும் செய்வாராயினும்,, சிவயோகி இவ்வாறு திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தால் யோகம் செய்யக்கடவன்" என்பது குறிப்பால் உணர்த்தியவாறு, இச் சிவயோக நெறியால் பாசமும், அதன்வாதனையால்நிற்கும் பசுத்துவமும் நீங்கச் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுவன் என்க.

மூலாதாரத்தை, "மூலை" என மறைபொருளாகக் கூறுதல் சித்தர்முறை. அது பற்றி,

"மூலை யிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியர்என் றுந்தீபற ;
தவத்தில் தலைவர்என் றுந்தீபற"

என்ற *திருவுந்தியாரையும்* (பா.12) நோக்குக. தற்பரம் – அதிதெய்வம். மாபரன் – பதியாய் (முழுமுதல் தலைவனாய்) நிற்கும் சிவன். "தற்பரம், மாபரன்" என்ற இரண்டும் ஆகுபெயராய் அவர்க்குரிய மந்திரத்தைக் குறித்தது, வாளா, "தரா தலம்" என்றாரேனும், 'அதற்கு மேல்உள்ள தராதலம் என்றல் கருத்தாதல் அறிக. வெப்பு, இடை நின்ற இரு தராதலம், யோகம் இவையும் ஆகுபெயராய் அவ்விடத்து நிற்கும் மந்திரங்களைக் குறித்தன. யோகம் – கூடுதல், வெப்பு, இருமடியாகு பெயர்.

இதனால், சிவயோகம் செய்வார் அறிதற்குரிய நான் மண்டல மந்திரங்கள் இவை என்பது கூறப்பட்டது.

874. **ஆமே சிவங்கள் அகார உகாரங்கள்**
ஆமே பரங்கள் அறியா இடம்என்ப
ஆமே திருக்கூத் தடங்கிய சிற்பரம்
ஆமே சிவகதி ஆனந்த மாமே. 8

875. **ஆனந்தம் மூன்றும் அறிவிரண் டொன்றாகும்**
ஆனந்தம் சிவாய அறிவார் பலர்இல்லை
ஆனந்த மோடும் அறியவல் லார்களுக்கு
ஆனந்தக் கூத்தாய் அகப்படுந் தானே. 9

---

874. தெ-ரை: பிரணவ யோகிகட்கு அகார உகாரமாய் நிற்கின்ற பிரணவ கலைகள் சிவயோகிகட்கு முறையே திருவைந்தெழுத்தில் சிகார வகாரங்களாய் நிற்கும். (எனவே சிகார வகாரங்களின் பொருள்களாகிய அபர சிவனும், ஆதி சத்தியும் சொல்லால் உணரப்படுவர் என்பதாம்.) சொல்லால் உணரப்படாத நிலையில் நிற்பவர் பரசிவனும், பராசத்தியுமே, அவர்களது நிலை ஐந்தொழிற்கூத்தொழிய ஞான மாத்திரமாய், மேல் நிற்பதாம், 'சிவ கதி' எனவும், "சிவானந்த மயம்" எனவும் சொல்லப் படுகின்ற பரநிலை அவர்களது நிலையேயாம்.

கு-ரை: "பிரணவ யோகத்தோடு நில்லாது, சிவமந்திர யோகத்தில் செல்வோரே நாதத்தைக் கடந்து, பரநிலையை எய்துவர்" என்பதை உணர்த்துவார், அவர்க்கும் பிரணவம் பயனளிக்குமாற்றை முதற்கண் கூறினார். 'அகார உகாரங்கள் சிவங்கள் ஆமே' எனக் கூட்டுக.

சிவங்கள் என்றது, 'சிம், வம்' என்னும் எழுத்துக்கள் என்றவாறு. சிகார வகாரங்களைத் தனிப்பட எடுத்துக் கூறுமிடத்து இவ்வாறு விந்துவுடனாகக் கூறுதலும் உண்டு. 'அறியா இடம் பரங்களே ஆம்' என்க. இடத்தில் உள்ளவர்களை "இடம்" எனவும், பரமாய் நிற்பவர்களை, "பரம்" எனவும் கூறினார். சிவனையும், சத்தியையும் வேறுவேறாக வைத்து எண்ணுதலின், "பரங்கள்" எனப் பன்மையாற் கூறினார். இரண்டாம் அடியின் இறுதியில், 'அவையே' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. 'இவை அறியா இடம்' எனவே முன்னர்க் கூறியன அறியும் இடமாதல் பெறப்பட்டது.

இதனால், அசபை சிவ யோகிட்குச் சிவமந்திரமாய்ப் பயன்படுதல் கூறப்பட்டது.

875. தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்தில் துன்பத்தைத் தரும் பாச

எழுத்துக்களாகிய நகாரம் மகாரம் இரண்டும் நீங்க, எஞ்சிய மூன்றும் நின்றவழி உளதாவது இன்பமே. அம் மூன்றெழுத்துக்களில் சிகாரமும், வகாரமும் ஆகிய இரண்டெழுத்துக்கள் அறிவெழுத்துக்களாம். (சிகாரம் அறிவைச் செலுத்துவதும், வகாரம் செலுத்தியவாற்றிலே சென்று அறிவதும் ஆம்.) அவற்றுள்ளும் அறிவதாகிய வகாரம் தன்னைச் செலுத்துவதாகிய சிகாரத்திலே அடங்க, சிகாரமும் வகாரமும் ஆகிய இரண்டெழுத்தும் சிகாரமாகிய ஓர் எழுத்தேயாய் விடும். (அதுவே ஆனந்தாதீத நிலையாம்.) இவ்வாறு. 'சிவாய' என்னும் மூன்றெழுத்து ஆன்மாக்களுக்கு ஆனந்தப்பேற்றினை வழங்குவனவாதலை அறிபவர் மிகச் சிலரே. அவற்றை அன்போடு அறிய வல்லவர்கட்கு ஆனந்தம், அம்பலத்தில் கண்கூடாகக் காணப்படும் அருள்நடனத்திலேயே எளிதில் உண்டாகும்.

கு-ரை: "சிவாய" எனப்பின்னர் வருதலின், முன்னர் வாளா, "மூன்று" என்றார். 'இரண்டு அறிவு; அவை ஒன்றும் ஆகும்' என்க. 'ஒன்றும்' என்னும் எதிர்மறை உம்மையும். 'ஆனந்தக்கூத்தாயே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரமும் தொகுத்தல்பெற்றன. 'இரண்டு, ஒன்று' என்பன அவ்வவ்வெழுத்துக் களைத் தொகைக் குறிப்பால் உணர்த்தின. ''சிவாய'' என்பதன்பின், என்பதை என்பது எஞ்சி நின்றது. "சிவாய" என்னும் மூன்றெழுத்தில் சிகாரம் பேறும் வகாரம் பெறுவிப்பதும், யகாரம் பெறுவானும் ஆக நிற்கும் நுட்பமும், அம் மூன்றும் உள்ளவழியே ஆனந்தாநுபவம் நிகழ்தலும் நல்லாசிரியர் வழி மரபில் நின்று உணர்பவர்க்கல்லது உணர வாராமையின் "அறிவார் பலர் இல்லை" என்றார். மூன்றாவதாக வந்த 'ஆனந்தம்' அன்பின்மேல் நின்றது. சிவயோகிகட்குத் திருவம்பலக் கூத்து ஆனந்த நடனமாதல் அனுபவமாய் விளங்கலின். "ஆனந்தக் கூத்தாய் அகப்படும்" என்றார்.

"உணர்வின் நேர்பெற வரும்சிவ போகத்தை
ஒழிவின்றி உருவின்கண்
அணையும் ஐம்பொறி யளவினும் எளிவர
அருளினை" – தி.12 பெரிய.பு. திருஞா.161

என்ற அநுபவத்தினை இங்கு நினைவு கூர்க.

இதனால், அசபா யோகத்தின் முதிர்ந்த நிலையாகிய சிவ மந்திர யோகத்தினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

876. **படுவ திரண்டு பலகலை வல்லார்**
படுகுவ தோங்கார பஞ்சாக் கரங்கள்
படுவது சங்காரத் தாண்டவப் பத்தி
படுவது கோணம் பரந்திடும் வாறே. 10

877. **வாறே சதாசிவ மாறிலா ஆகமம்**
வாறே சிவகதி வண்துறை பின்னையும்
வாறே திருக்கூத்தா கமவ சனங்கள்
வாறே பொதுவாகும் மன்றின் அமலமே. 11

---

876. தெ-ரை: யோக நூல்களிலும், ஞானநூல்களிலும் வல்லவர்கள் பொருந்துவது "அம், சம்" என்னும் இரண்டெழுத்திலும், ஓங்காரத்திலும் திருவைந்தெழுத்திலும் சிவனது அருளல் நடனத்தின் அன்பிலும், அவையெல்லாம் பலவகைச் சக்கரங்களில் பரவி விளங்குகின்ற முறைமைகளிலுமாம்.

கு-ரை: "படுவது" என்பன தொழிற்பெயர்கள். அவை சொற்பொருட்பின்வருநிலையாய் வந்தன. முத்தொழிலாகக் கூறுமிடத்தில் அருளல் அழிப்பில் அடங்குகின்ற முறை பற்றி, ஐந்தொழிலில் இறுதிக்கண்ணதை, "சங்காரம்" என்றார். "கோணம்" என்றது பலவகையாக வரையப்படும் சக்கரங்களை, "இரண்டு, பஞ்சாக்கரம், பத்தி, கோணம், வாறு" - இவைகளில் ஏழாம் உருபு விரித்துக் கொள்க. "ஆறு" என்பது சில இடங்களில் முதற்கண் வகரமெய் பெற்றும் வருதல் உண்டு. சங்கச் செய்யுட்களில் மகரமெய் பெற்று, "மாறு" என வருதல் அறியத்தக்கது. ஆறு - வழி; முறை. "ஓங்கார பஞ்சாக் கரங்கள்" என அஃறிணை உம்மைத்தொகை பன்மையீற்றொடு வந்தது.

இதனால், மேற்கூறிய மந்திரங்கள், தாண்டவம் இவை யோகத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் வாயிலாதல் கூறப்பட்டது. புற வழிபாட்டிற்கும் உரியதாகப் பின்னர்க் கூறப்படும் சக்கரங்களும் இங்கு எதிரது போற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது.

877. தெ-ரை: மேற்கூறிய மூன்று மந்திரங்களும் சதாசிவ மூர்த்தியால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆகமங்களின் ஞானப் பகுதிகளும், அவற்றால் அடையப்படும் சிவகதியாகிய வளப்பமான கடல் துறையும், அத்துறையில் மூழ்கினோர்க்கு ஐம்பொறி வழியிலும் அவ்

878. **அமலம் பதிபசு பாசங்கள் ஆகமம்**
அமலம் திரோதாயி ஆகும்ஆ னந்தமாம்
அமலஞ்சொல் ஆணவ மாம்மாயை காமியம்
அமலம் திருக்கூத்தங் காமிடந் தானே. **12**

வானந்தத்தை தருகின்ற திருநடனமும், மற்றும், ஆகமங்களின் கிரியைப் பகுதிகளும், ஞானிகட்கேயன்றிப் பிறர் அனைவர்க்கும் பொதுவாகச் செய்யப்படுகின்ற அம்பலக்கூத்தும் ஆகிய அனைத்துமாய் நிற்கும்.

கு-ரை: "இவ்வாறே" எனச் சுட்டியுரைத்தல் கருத்தாகலின், "வாறு" என்பன மேற்கூறிய மந்திரங்களைச் சுட்டி நின்றன. "சதாசிவம்" என்பது, செய்யுட் கிழமைக்கண் வந்த ஆறாவதன் தொகையில் ஈறு கெட்டுப் புணர்ந்தது. ஞானப் பகுதிகள் தம்முள் முரணுதல் இன்மையின், "மாறிலா ஆகமம்" என்றது அவற்றை யாயிற்று, "பின்னையும்" என்பது "மற்றும்" எனப் பொருள் தந்து, ஞானத்தின் வேறாகிய கிரியை முதலியவற்றைக்கூறும் குறிப்புணர்த்தி நின்றது, "புன்னையும்" என்பது பாடம் அன்று இதனை, 'திருக்கூத்து' என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக. "அமலம்" என்பது ஆகுபெயரால் அதனையுடைய கூத்தினைக் குறித்தது.

இதனால், மேலனவற்றின் சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது.

878. தெ-ரை: மேல் "அமலம்" எனப்பட்ட நடனமே முப் பொருள்களாயும், ஆகமங்களாயும், திரோதான சத்தி அருட் சத்திகளாயும், முப்பாசங்களாயும் நிற்கும் அந்நடனம் நிகழ்கின்ற அம்பலம் அருளே.

கு-ரை: இப்பொருள்களின் இயக்கங்களாய் நிற்றல் பற்றித் திருக்கூத்தினை இப்பொருள்களாகவே கூறினார். 'இயக்கம்' என்பதைப் பதியொழிந்தவற்றில் காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப் பட்டது என்க. பதி – ஐந்தொழில் செய்பவன். இத்தகைய கூத்து நிகழ் தற்கு இடமும் தக்கதாயுள்ளது என்றற்கு அதனது சிறப்பினை இறுதிக் கட்கூறினார். "ஆமிடந்தானும்" எனற்பாலதாய எச்சவும்மை தொகுத் தலாயிற்று.

"ஆம்" இரண்டில் முன்னது முற்று; அதனை, "காமியம்"

879. தானே தனக்குத் தலைவியு மாய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தனமலை யாய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தனமய மாய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தலைவனு மாமே. 13

880. தலைவனு மாய்நின்ற தற்பரக் கூத்தனைத்
தலைவனு மாய்நின்ற சற்பாத் திரத்தைத்
தலைவனு மாய்நின்ற தாதவிழ் ஞானத்
தலைவனு மாய்நின்ற தாளிணை தானே. 14

என்பதன்பின்னர்க் கூட்டுக. பின்னதும், "ஆகும்" என்பதும் எச்சங்கள். "ஆகும்" என்பதில் ஆதல், எல்லையின்றிப்பெருகுதல். மூன்றாம் அடியை ஆம் என்பதை ஒழித்து ஓதின் தனை சிதைதல் அறிக.

இதனால், மேல் "திருக்கூத்து" எனவும், "அமலம்" எனவும் முறையே குறிக்கப்பட்ட ஞான நடன ஊன நடனங்களுள் ஊன நடனமும் சிறுமையுடைத்தாகாது பெருமையுடைத்தாதல் கூறப்பட்டது.

879. தெ-ரை: "திருக்கூத்து ஆமிடம்" என மேற்குறிக்கப்பட்ட அருளாகிய சத்தி தனக்கு ஒரு தலைவியை வேண்டாது, தானே தனக்குத் தலைவியாய் நிற்பாள்; மேலும் தானே தனக்கு இன்றியமையாத பொருள்களாயும், தன்னுள்ளே சூக்குமமாயும் நிற்பாள். இனி, தனக்குத் தலைவனாகிய சிவனும் அவளே.

கு-ரை: முதல் அடியில் "தலைவனுமாய்" என ஓதுதல் பாடம் ஆகாமை அறிந்துகொள்க. தன மலை - செல்வமாகிய மலை ; இதனை 'விபூதி' என்பர், பின்வந்த "தனம்", 'தன்னம்' என்பதன் இடைக் குறை.

இதனால், மேல் 'அருள்' எனப்பட்ட சத்தியது சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது.

880. தெ-ரை: யாதொரு தொழிலுமின்றிச் சிவனாய் நிற்றலே யன்றி ஐந்தொழில் செய்யும் பதியாயும் நிற்கின்ற முதல்வனது தன்மையையும், அம்முதல்வனது தொழில்களில் பிறவற்றின்

881. **இணையார் திருவடி எட்டெழுத் தாகும்**
இணையார் கழலிணை யீரைஞ்ச தாகும்
இணையார் கழலிணை ஐம்பத்தொன்றாகும்
இணையார் கழலிணை ஏழாயிரமே. 15

பயனையன்றி, இறுதித் தொழிலாகிய அருளலின் பயனையும் ஏற்கும் நல்ல கொள்கலமாகிய பக்குவம் வாய்ந்த உயிரினது தன்மையையும் மகரந்தங்களாக உதிர்த்து மலர்கின்ற திருவாய்மலரையுடைய சிறந்த ஞானாசிரியனாயும் நிற்பன சிவனது இரண்டு திருவடிகளே.

கு-ரை: தற் பரம் - தனக்கு (ஆன்மாவிற்கு) மேலானவன். ஆசிரியன் தன்னைச் சிவமாகப் பாவிக்கும் பாவனையில் நின்றே உபதேசித்தல் பற்றி இங்கு, "தன்" என்று ஆசிரியனையே சுட்டி, 'அவனுக்கு மேலானவன்' என்றார். அபக்குவிகட்கு மேலாய் நிற்றல் பற்றிப் பக்குவியை, "தலைவன்" என்றார். "தாதவிழ்" என்றதை அவ்வடியின் முதற்கண்வைத்து உரைக்க. அது, "ஞானத்தலைவன்" என்னும் முதற்பெயரோடேமுடியும். மூன்றாவதாக வந்த "தலைவன்" என்பது, "ஞானாசிரியருள் மேம்பட்டவன்" எனப் பொருள் தந்தது. இறுதியில் உள்ள 'நின்ற' என்பது முற்று. "தானே" என்பது பன்மை யொருமை மயக்கம்.

இதனால், தடத்த நிலையில் உள்ள சிவனுக்குத் திருவடிகளாய் உள்ளது அவனது 'அருள்' எனப்படும் சத்தியே என்பது குறிக்கப் பட்டது. இதனது பயன், வருகின்ற மந்திரம் முதலியவற்றுள், "இணையார் திருவடி" என்பனபோலக் கூறும் வழக்கினது உண்மையை உணர்தல்.

881. தெ-ரை: சிவனது, இணைதல் பொருந்திய திருவடிகளே வித்தெழுத்துக்கள் மூன்றோடு கூடி எட்டெழுத்தாய் நிற்கும் பஞ்சாக்கரமும், பத்துக் கூறுகளாகப் பகுக்கப்பட்டு நிற்கும் பிரணவமும், மூல எழுத்தக்களாகிய (மாதுருகாட்சரங்களாகிய) அகாரம் முதல் க்ஷகாரம் ஈறாக உள்ள ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களும், ஏழு கோடிகளையுடைய பல மந்திரங்களுமாய் நிற்கும்.

கு-ரை: இணை, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'இணையாகப் பொருந்திய' என்றும் ஆம், 'இறைவனது ஞான சத்தி, கிரியா சத்திகளே அவனது இரண்டு திருவடிகள்' என்பது உணர்த்துவதற்கு, "இணையார் திருவடி" என்றார். "இணையார் கழல்" மூன்றும்

882. ஏழாயிரமாய் இருபதாய் முப்பதாய்
ஏழாயிரத்தும் எழுகோடி தானாகி
ஏழா யிரத்துயிர் எண்ணிலா மந்திரம்
ஏழாய் இரண்டாய் இருக்கின்ற வாறே. 16

அடையடுத்த ஆகுபெயர்களாய் நின்றன. எனவே, இணைதல், கழல் என்னும் அணியைச் சிறப்பித்து நின்றனவாம், அங்கு இணைதல், அறியப் படுதல். "ஏழு" என்பதும் ஆகுபெயராய் அத்துணைக் கோடியை உணர்த்திற்று. ஆயிரம், பன்மை குறித்தது.

இதனால், எல்லாவற்றிலும் நீக்கம் அற நிறைந்து நிற்கின்ற சிவ சக்திக்குச் சிறப்பிடம் மந்திரங்கள் என்பது கூறப்பட்டது.

882. தெ-ரை: மந்திரங்கள் அளவற்றனவாய் நின்று அளவற்ற உயிர்களில் நிற்பினும் அவை அனைத்தும் ஐம்பதெழுத்திற்குள்ளும், 'ஏழு கோடி' என்னும் வகைக்குள்ளும், 'ஏழு, இரண்டு' என்னும் வடிவத்துள்ளும், அடங்கி நிற்கும் முறைமை அறியத் தக்கது.

கு-ரை: "எண்ணிலா மந்திரம் ஏழாயிரத்துயிர் ஏழாயிரமாய்" எனக் கூட்டுக. 'எழுவகைப் பிறப்பிலும் பலவாய் உள்ள உயிர்' என்றற்கு "ஏழாயிரத்துயிர்" என்றார். ஏழாயிரத்துயிர்க்கும் என்னும் நான்கனுருபும், முற்றும்மையும் தொகுத்தல் பெற்றன. "இருபதாய் முப்பதாய்" என்றது, "ஐம்பதாய்" என்றவாறு. மாதுருகாட்சரங்களை ஈற்றிலுள்ள க்ஷகாரத்தைக் கூட்டி 'ஐம்பத்தொன்று' என்றல், கூட்டாது விடுத்து 'ஐம்பது' என்றல் ஆகிய இருமரபுகளும் உள்ளன என்க. உயிர்களைக் குறிப்பதாய் இரண்டாம் அடியில் வந்த "ஏழாயிரத்தும்" என்பது சொற்பொருட் பின்வருநிலை. 'எல்லாப் பொருள்கட்கும் மந்திரம் உண்டு' என்பதைச் சிவஞான போத ஒன்பதாம் சூத்திரத்தின் இரண்டாவது அதிகரண பாடியத்திற் காண்க.

கோடி - இறுதி, மந்திரங்கள் அனைத்தும் எழுவகை இறுதி உடையனவாம். அவை:- 'நம, ஸ்வதா, ஸ்வாஹா, வஷட், வௌஷட்,பட்,ஹூம்' என்பன, (ஹூம், பட் - இரண்டும் ஓரிடத்தே இணைந்தும் வரும், அவ்விடத்து, 'ஹூம் பண்' என நிற்றலும் உண்டு) 'ஏழு, இரண்டு' எனப்பட்டவை பஞ்சாக்கர மூன்றனுள் பேதங்கள். மேல் "எட்டெழுத்து" என்றதில் வித்தெழுத்து மூன்றனுள் இறுதி நின்றதை நீக்கி, இங்கு "ஏழு" என்றார். அவ்வாறு நிற்றலும் உண்மை பற்றி, இரண்டு, சிகார வகாரங்கள். 'அறியத்தக்கது' என்பது சொல்லெச்சம்.

883. **இருக்கின்ற மந்திரம் ஏழா யிரமாம்**
இருக்கின்ற மந்திரம் எத்திறம் இல்லை
இருக்கின்ற மந்திரம் சிவன்திரு மேனி
இருக்கின்ற மந்திரம் இவ்வண்ணந் தானே. 17

884. **தானே தனக்குத் தகுநட்டந் தானாகும்**
தானே அகார உகாரம தாய்நிற்கும்
தானேரீங் காரம் அத் தத்துவக் கூத்துக்குத்
தானே உலகில் தனிநடந் தானே. 18

இதனால், மந்திரங்கள் விரிந்தும், ஒடுங்கியும் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

883. தெ-ரை: உண்மையில் உள்ள மந்திரங்கள் அளவற்றன. எந்தப் பொருட்கு மந்திரம் இல்லை! அனைத்து மந்திரங்களும் சிவனது திருமேனியே அவற்றின் உண்மை இதுவே.

கு-ரை: முன்னிரண்டடிகள், “கற்றது கைமண்ணளவு; கல் லாதது உலகளவு” (*ஔவையார் – தனிப்பாடல்*) என்பதுபோல, அறியப்படாது பல மந்திரங்கள் உள என்பது உணர்த்தின. சிவனுக்குத் திருமேனியாவது அவனது சத்தியேயாகலின், மூன்றாம் அடி மந்திரங்கள் சத்தியின் வடிவமாதல் குறித்ததாம். அதனானே, மந்திரங்கள் அவனது உறுப்புக்களில் நியசிக்கப்படுவதற்குக் காரணமும் கூறியதாயிற்று. ‘மந்திரங்கள் சிவ சத்தியே’ என்பதனை ஈற்றடி உணர்த்திற்று. மூன்றாம் அடியில், ‘மந்திரம்’ என்னும் பட சொல்லின் இகரம் அலகு பெறாது நின்றது.

இதனால், மேல் ‘சத்தி மந்திரமாய் நிற்கும்’ எனச் சத்திமேல் வைத்துக் கூறியது, ‘மந்திரங்கள் சத்தியாம்’ என மந்திரங்களின்மேல் வைத்து வலியுறுத்தப்பட்டது.

884. தெ-ரை: சிவன், தானே தான் ஆடத்தக்க கூத்து வகைகளை வகுத்துக்கொள்வான்; பின்பு அக்கூத்துக்களை மந்திரங்களையே வடிவாகக்கொண்டு ஆடுவான். அக்கூத்து வகைகளுள் சத்தியின் கூத்திலும் தான் நிறைந்து நிற்பான். சில கூத்துக்களைத் தன்னுடையன வாகவே ஆடி நிற்பான்.

கு-ரை: ‘அவனது நிலையை அறிபவர் யார்’ என்பது குறிப்

885. **நடம்இரண்டொன்றே நளினமதாய் நிற்கும்**
நடம்இரண்டொன்றே நமன்செய்யுங் கூத்து
நடம்இரண்டொன்றே நகைசெயா மந்திரம்
நடம்சிவ லிங்கம் நலம்செம்பு பொன்னே. **19**

பெச்சம். "அகார உகாரம்" என்றது அவற்றை அடியாகக் கொண்டு எழும்மந்திரங்களை உணர்த்திற்று. 'ஹ்ரீம்' என்பது சத்தி பீஜம் ஆதலின் அத்தத்துவக் கூத்து சத்தியினுடையதாயிற்று. "ரீங்காரம்" என்றது, 'அக்கூத்திற்கு மூலம்' என்றவாறு. "தனி நடம்" என்றது, தன்னுடை யவற்றை மூன்றாம் அடியை அகரச்சுட்டின்றி ஓதுதல் பாடல் அன்று.

இதனால், மேல், "சிவன் திருமேனி" எனக் கூறப்பட்டதில் இடம் பெற்று நின்ற சிவனது பெருமை கூறப்பட்டது. சக்தியின் பெருமை மேலெல்லாம் சொல்லப்பட்டது.

885. தெ-ரை: "தனிநடம்" என மேற்குறிக்கப்பட்ட சிவ நடனம் இரு வகைத்து. ஒன்று இன்பத்தையே தரும்; மற்றொன்று துன்பத்தையே தரும். துன்பத்தைத்தருவது மறைத்தலைச் செய்கின்ற எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட மந்திரத்தையே வடிவமாகக் கொள்ளும்; இன்பத்தைத் தருவது விளக்கத்தைச் செய்கின்ற எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட மந்திரத்தையே வடிவமாகக் கொள்ளும். பின்னதனால் விளைகின்ற நலம் செம்பு பொன்னானது போல அதியற்புதம் உடையதாகும்.

கு-ரை: பிரிநிலை ஏகாரங்கள் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. நளினம் - இன்பம். நமனது செயலாகிய கொல்லுதலை "நமன்" என்றது ஆகுபெயர். அதனின் மிக்க துன்பச்செயல் இன்மையின் அதனைக் கூறினார். இன்பம் வீடும், துன்பம் பந்தமும் ஆதல் வெளிப்படை. இக் கூத்து இரண்டும் முறையே, 'ஞான நடனம், ஊன நடனம்' எனப்படும். மறைத்தலைச் செய்யும் எழுத்துக்கள் நகார மகாரங்கள். அவை திரோதான சத்தியும், மலமுமாய் நிற்பனவாம். விளக்கத்தைச் செய்யும் எழுத்துக்கள் சிகார வகாரங்களாம். அவை முறையே சிவமும், அருட்சத்தியுமாய் நிற்பன. இவற்றான் அமையும் இரு வேறு வடிவங்களை "ஆடும் படி கேள்", "சேர்க்கும் துடி சிகரம்" என்னும் *உண்மைவிளக்க வெண்பா* (பா.33.34) க்களால் அறிக. 'நகை செய்யும் மந்திரம்' என ஓதுதல் பாடம் அன்று.

செய்யுட்கு ஏற்ப "மந்திரம், லிங்கம்" என்றவற்றை வேறு வேறிடத்து வைத்து ஓதினாராயினும், இரண்டையும் ஈரிடத்தும்

886. செம்புபொன் னாகும் சிவாய நமஎன்னில்
செம்புபொன் னாகத் திரண்டது சிற்பரம்
செம்புபொன் னாகும் சிறீயும் கிரீயும்எனச்
செம்புபொன் னான திருவம் பலமே. 20

887. திருவம் பலமாகச் சீர்ச்சக் கரத்தைத்
திருவம் பலமாக ஈராறு கீறித்

ஒருங்கோதுதல் கருத்தென்க. உருவத் திருமேனியும் 'வியத்தலிங்கம்' எனப்படுதல் அறிந்துகொள்க. 'ஒன்று நகை செயா மந்திரம்' எனவே, 'மற்றொன்று நகை செயும் மந்திரம்' என்பது தானே விளங்கிற்று. "இரண்டு" என வந்தவை மூன்றில் முதலது பயனிலையாயும், ஏனையவை ஏழன் உருபேற்ற பெயராயும் நின்றன. உருபேற்றுத் தொடர்ந்த பெயர்களை நான்காம் அடியிலும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. 'செம்பு, பொன்' என்னும் உவமைகள் முறையே உயிர்க்கும். சிவத்திற்கும் ஆயின.

இதனால், "வாறே சதாசிவம்" என்ற மந்திரத்துள் குறிக்கப்பட்ட இருவகை நடனத்தின் இயல்புகளும் தெரித்துக் கூறப்பட்டன.

886. தெ-ரை: மேற்கூறிய, செம்பு பொன்னாவது போன்ற அதிசயப்பயன் மேற்கூறிய ஞானநடனத்தின் வடிவாய் அமைந்த 'சிவாயநம' என்பதை ஓதினால் கிடைக்கும். அப்பயன் உயிர்கட்குக் கிடைத்தற்பொருட்டே சிவன் அம்மந்திர வடிவைக் கொண்டான். இனி, 'ஶ்ரீம், ஹ்ரீம்' என்பன அவ்வடிவம் நிற்கும் செம்பொன் மய மான திருவம்பலமாகிய சத்தியின் எழுத்துக்களாதலின், அவற்றை ஓதினாலும் மேலை மந்திரத்திற் சொல்லிய பயன் விளைவதாம்.

கு-ரை: இறுதியில் உள்ள "செம்பு" 'செம்மை' என்றவாறு, 'ஶ்ரீயும், கிரீயும் எனச் செம்பு பொன்னாகும், அது திருவம்பலம் ஆதலால்' என்க. 'எனவும்' என்னும் எச்சவும்மை தொகுத்தல். 'ஆதலால்' என்பது சொல்லெச்சம்.

இதனால், மேற்கூரிய ஞானநடனத்தின் பயனை எய்துமாறு கூறப்பட்டது.

887. தெ-ரை: சக்கர வழிபாட்டில் திருவம்பலம் அமைதற்கு

திருவம் பலமா இருபத்தஞ் சாக்கித்
திருவம் பலமாச் செபிக்கின்ற வாறே. 21

888. வாறே சிவாய நமச்சிவா யந்நம
வாறே செபிக்கில் வரும்பேர் பிறப்பில்லை
வாறே அருளால் வளர்கூத்துக் காணலாம்
வாறே செபிக்கில் வருஞ்செம்பு பொன்னே. 22

அச்சிறப்பினதாகிய சக்கரத்தை நெடுக்கில் ஆறு கீற்றும், குறுக்கில் ஆறு கீற்றும் கீறி இருபத்தைந்து அறைகளாகத் தோற்றுவித்து மந்திர எழுத்துக்களை உரிய முறையால் அவ்வறைகளில் பொறித்து வழிபட்டுச் செபிக்க.

கு-ரை: 'மந்திரமாவது இது' என்பது வருகின்ற பாட்டிற் கூறப்படும். "திருவம்பலமாக" என்பன சொற் பொருட் பின்வரு நிலை. 'பொறித்து வழிபடுக' என்பது சொல்லெச்சம் 'பொறிக்க' என்றே ஒழிதலும் ஆம்.

இதனால், நடனம் நிகழும் அகண்டமான திருவம்பலத்தைக் கண்டமாகக் கண்டு வழிபடும் முறை கூறப்பட்டது.

888. தெ-ரை: மேற்கூறிய முறையால் ஞான நடனத்தின் வடிவமாகிய, 'சிவாயநம' என்னும் மந்திரத்தைப் பலகாலும், தொடரஓதிப் பயின்றால் இறப்பும், பிறப்பும் இல்லையாகும். அதற்குமுன்னே அவ்வோதுதலானே ஞானநடனத்தை நேரே காணுதல் கூடும். முன்னே சொன்ன செம்பு பொன்னானது போன்ற பயனாகிய சிவமாந்தன்மைப் பெரு வாழ்வும் கிடைக்கும்.

கு-ரை: அடுக்கு, பன்முறை கூறுதலை உணர்த்திற்று, பேர், முதனிலைத் தொழிற்பெயர், பேர்தல், உயிர் ஒருடலை விட்டுப் பிறிதோர் உடலைத் தேடிச் செல்லுதல். அஃது இல்லை என்றது, 'வீடையும்' என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. 'பிறப்பில்லை' என்று மேற்கூறியதனை எதிர்மறை முகத்தான் வலியுறுத்தவாறு.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரத்தில் பொறித்தற்கு உரிய மந்திரமும், அதன் சிறப்பும் பயனும் கூறப்பட்டன. இவ் விரு மந்திரங்களால் சக்கர வழிபாடு பொதுவாக விதிக்கப்பட்டது; விளக்கம் வருகின்ற அதிகாரத்துட் கூறப்படும்.

889. **பொன்னான மந்திரம் புகலவும் ஒண்ணாது**
பொன்னான மந்திரம் பொறிகிஞ் சுகத்தாகும்
பொன்னான மந்திரம் புகைஉண்டு பூரிக்கில்
பொன்னான வல்லோர்க்கு குடம்புபொற் பாதமே. 23

890. **பொற்பாதம் காணலால் புத்திரர் உண்டாகும்**
பொற்பாதத் தாணையே செம்புபொன் னாயிடும்
பொற்பாதங் காணத் திருமேனி யாயிடும்
பொற்பாதம் நன்னடஞ் சிந்தனை சொல்லுமே. 24

---

889. தெ-ரை: பொன்போலச் சிறந்ததாகிய மேற் சொன்ன மந்திரம் வாயாற் சொல்லப்படாது. அதனால், அது மேற்கூறிய சக்கரத்துள் குங்குமத்தால் பொறிக்கப்படும். அங்ஙனம் பொறிக்கப்பட்ட அது தூப தீபங்களை ஏற்று மகிழுமாயின், அவ்வாறு மகிழ்விப் போரது உடம்பு பொன்போல ஒளிவிட்டு விளங்கும். மேலும், அதனை நன்கு வழிபட வல்லவர்க்கு அதனால் விளையும் பெரும் பயன், சிவபெருமானது பொன்போலும் திருவடியை அடைதலாகும்; அஃதாவது 'சிவனது அருள் கைவரப்பெறுதல் கூடும்' என்பதாம்.

கு-ரை: பொறி, முதனிலைத் தொழிற் பெயர், கிஞ்சுகம் - முன்முருக்கு. அஃது அதனோடு நிறத்தால் ஒத்த குங்குமத்திற்கு உவம ஆகுபெயராயிற்று. குங்குமத்தால் எழுதுதல் வெட்டுவாயின்மேல் என்க. "உடம்பு" என்பதை, "பொன்னாகும்" என்பதன்பின்னர்க் கூட்டி வேறு தொடராக முடிக்க. 'பயன்' என்பது சொல்லெச்சமாக எஞ்சிநின்றது.

இதனால், மேலதன் வழிபாட்டுமுறை சிலவும், அதன் பயன்களுள் முதலதும் கூறப்பட்டன.

890. தெ-ரை: திருவருள் கைவரப் பெறுதலால் சிவனுக்கு மைந்தராம் தன்மை. உளதாகும்; 'செம்பு பொன்னாதல் போல்வது' என மேலெல்லாம் சொல்லிவந்த சிவமாம் தன்மையும் கிடைக்கும். அதனால், மாயாகாரிய உடம்பும் சிவனது அருள்மயமான உடம்பாய்விடும். ஞான நடத்தின் உண்மை தெளிவாகும்.

கு-ரை: இதனுள்ளும் பொருட் பின்வருநிலையணி வந்தமையின், முதலடியில் 'காணலாம்' என ஓதுதல் பாடம் அன்று.

891. சொல்லும் ஒருகூட்டில் புக்குச் சுகிக்கலாம்
நல்ல மடவாள் நயந்துட னேவரும்
சொல்லினும் பாசச் சுடர்ப்பாம்பு நீங்கிடும்
சொல்லும் திருக்கூத்தின் சூக்குமந் தானே. 25

"புத்திரர்" என்பது பொருளாகுபெயராய் அவரது பண்பின்மேல் நின்றது. அங்ஙனமன்றாயின், 'உண்டாகும்' என்பதனோடு இயையாமை அறிக. 'ஆணையாலே' என உருபு விரிக்க. ஈண்டும் "செம்பு பொன்னாயிடும்" என ஒட்டணியாக ஓதியது. 'இவ்வுலகில் உண்மையாகவே செம்பைப் பொன்னாக்குதல் முதலிய சித்திகளாகிய இடை நிலை பயனும் கூடும்' என்பதும் தோன்றுதற்பொருட்டு. புத்திரராந் தன்மை பெறுதற்கு முத்தினாலான சிவிகை, சின்னம் முதலிய சிறப்புக்களைப் பெற்று ஞானாசிரியத் தன்மைபெற்று விளங்கிய ஆளுடைய பிள்ளையாரிடத்தும், செம்பு பொன்னாவதற்குச் செங்கல் பொன்னாகவும், ஆற்றிலிட்ட பொன் குளத்திற் கிடைக்கவும், தம்மை வழிபட்ட பெருமிழலைக் குறும்பர்க்குச் சிவயோகம் எளிதில் கூடவும் பெற்று விளங்கிய ஆளுடைய நம்பிகளிடத்தும் எடுத்துக்காட்டுக் கண்டுகொள்க. அவ்விருவரையும் திருவருள் கைவரப் பெற்றமை மாத்திரத்திற்கு ஒப்புமைகொள்க. நான்காம் அடியில், 'பொற்பாதம் சொல்லும்' என இயையும். "நடஞ் சிந்தனை" என்பது தொழிற் பெயரொடு தொக்க இரண்டாவதன் தொகை. "சிந்தனை" என்பது அதன் முடிவின்மேல் நின்றது.

இதனால், திருவருளால் மக்கள் எய்தும் பயன்கள் வகுத்தோதப்பட்டன.

891. தெ-ரை: (இம்மந்திரம் இருபொருள் கொள்ள நிற்பது) ஓர் உரை:- தான் நிற்கும் உடல் துன்பம் உடையதாயும், மற்றோர் உடம்பு இன்பம் உடையதாயும் எவ்வகையாலேனும் தோன்றினால் நிற்கும் உடம்பை விட்டுத் தான்விரும்பிய வேறோர் உடம்பில் புகுந்து இன்புறலாம்: இல்லறத்தில் நிற்க விரும்பினால் நல்ல மனையாள், தன்னை விரும்பி விரைவில் வந்து அடைவாள்; மாணிக்கத்தைக் கொண்டு விளங்கும் கொடிய நாகமும் தான் சொல்லிய அளவில் கட்டுண்டு அகலும், மேற்சொல்லிய திரு வம்பலச் சக்கரத்து வழிபாட்டின் மறைபொருள் (இரகசியம்) இது.

கு-ரை: "ஒரு கூடு" என்பதை எடுத்தல் ஓசையாற் கூறி இப்பொருள் காண்க. இப்பயனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்

892. சூக்குமம் எண்ணா யிரங்செபித் தால்உம் மேல்
சூக்கும மான வழிஇடைக்காணலாம்
சூக்கும மான வினையைக் கெடுக்கலாம்
சூக்கும மான சிவனதா னந்தமே. 26

நாயனாரையே கொள்ளலாம். 'மனம் சொல்லும் ஒரு கூடு' என்க. "பாசம்" என்பது 'கட்டு' என்னும் பொருளதாய் 'கட்டுட்பட்டு' எனப் பொருள் தந்து நின்றது. சுடர், ஆகுபெயர், "திருக்கூத்து" என்றது தானியாகு பெயராய் அது நிகழும் இடத்தின்மேல் நின்று, இடஇயை பால் மேற்குறித்த சக்கரத்தைக் குறித்தது. சூக்குமம் – மறை பொருள்.

மற்றோர் உரை:- சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் திருவருளாகிய அவ்வுறைக்குள்ளே தனது சீவபோதமாகிய வாள் புகுந்து அடங்கி நிற்றலால், சிவானந்தத்தைத் துய்க்கலாம். அப்பயன் உண்டாகும்படி திரோதான சத்தி நீங்க அருட்சத்தி தன்னை விரும்பி வந்து விரைவில் தன்னிடத்தில் பதியும். திருவைந் தெழுத்தை ஓதுதலானே கொடிய நாகம் போல்வதாகிய ஆணவம் வாதனையும் கெட்டுப் பற்றறக் கழியும்.(நான்காம் அடிக்கு மேற்கூறியவாறே உரைக்க.)

இங்கு, "கூடு" என்றதை, "கூட்டில் வாள் சார்த்தி நின்றுந் தீபற" என்னும் *திருவுந்தியார் (பா.30)* பகுதியொடு வைத்து உணர்க. தனது போதம் புகுதலை ஒற்றுமை பற்றிக் தானே புகுதலாகக் கூறினார். அருட்சத்தி என்பது விளக்குதற்கே "நல்ல மடவாள்" என்றார். பாசப் பாம்பு, உருவகம் இவ்விருவகைப் பயனையும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்பக் கொள்க.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாடு புத்தி, முத்தி இரண்டையும் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

892. தெ-ரை: மறைவாகச் சொல்லப்படும் மொழியாகிய மேற் சொன்ன மந்திரத்தை இடைவிடாது செபித்தால் உங்கள் தலைமேல் உள்ள நுண்ணிய வழியை அச் செபத்திற்கு இடையே காணுதல் கூடும். அதனால், முன்னேமுகந்து கொண்டதனால் நுண்ணியதாய்ப் பொருத்தி நிற்கின்ற பிராரத்த வினையையும் அழிக்க இயலும். அதனை அழிக்கவே, உயிரிடத்து விளைவதாகிய சிவானந்தம் வெளிப்படும்.

கு-ரை: பிரமரந்திரம். இது ஆதார யோகத் தினின்றும் நிராதாரத்திற்குச் செல்லும் வழியாதல் பற்றி "வழி" எனப் பட்டது.

893. ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஒன்றென் றறிந்திட
ஆனந்தம் ஆஈஊஏஓம்என் றைந்திட
ஆனந்தம் ஆனந்தம் அஞ்சும்அ தாயிடும்
ஆனந்தம் ஆம்ஹிரீம் ஹம்க்ஷம்ஹாம் ஆகுமே. 27

சஞ்சிதம் ஞானிகட்கு முன்பே கெடுக்கப்பட்ட மையானும், யோகி யர்க்கு இனி வேறோராற்றால் கெடுக்கப்படுமாகலானும் இங்கு "வினை" என்றது பிராரத்தத்தையே. அது முகந்துகொள்ளப்பட்ட நிலையில் சூக்குமமாய் நின்று, பயன் தருங்கால் தூலமாய் வந்து பொருந்தும். ஆதலின், "சூக்குமமான வினை" என்றார். இம் மந்திரம் ஞானியர்க்கும், யோகியர்க்கும் பொதுப்பட ஓதப்பட்டமையின், 'வழி காணுதல், வினையைக் கெடுத்தல்' என்பவற்றை உடனே வீடுபெற விரும்புவார்க்கு, தலையைப் பிளந்துகொண்டு உடலை விட்டு நீங்கும் வழியாகவும், பிராரத்தத்தை நசிக்கச் செய்தலாகவும், சீவன் முத்தர்க்கும், யோகியர்க்கும் முறையே ஆதார யோகத்திலிருந்து நிராதார யோகத்திற் செல்லும் வழியாவும், பிராரத்தத்தை மெலி வித்துஉடல்ஊழாய் ஒழியவும், யோகத்தைத் தடுக்காது நீங்கவும் செய் தலாகவும் விளக்க. சிவானந்த வெளிப்பாடும் முறையே பரமுத்தி யிலும்சீவன் முத்தியிலும், யோக சமாதியிலும் நிகழ் வனவாகவும் கொள்க.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாடு வீட்டு நெறி நிற்பார்க்கும் உதவுவதாதல் சிறந்தெடுத்துக் கூறப்பட்டது.

893. தெ-ரை: 'சிவானந்தம் ஒன்றே ஆனந்தம்' என்று உணர, அவ்வானந்தம் விளைவதாம். 'ஆ,ஈ,ஊ,ஏ,ஓம் என்னும் ஐந்தெழுத்துக்களை அச்சக்கரத்தில் இட்டுச் செபிக்க அவ்வானந்தம் மிக விளையும். அந்த ஐந்தெழுத்துத் தொடரே' திருவைந்தெழுத்துத் தொடருமாம். இனி, அம், ஹ்ரீம், ஹம், க்ஷம், ஹாம் என்னும் ஐந்தைத்தாமும் மேற்கூறிய 'ஆ' முதலிய ஐந்திற்கு ஈடாகவும், திருவைந்தெழுத்திற்கு ஈடாகவும் கொள்ளலாம்.

கு-ரை: முதலடியில் இரண்டாவதாக நின்ற 'ஆனந்தம்' சிவானந்தத்தைச் சிறப்பு வகையாற் குறித்தது. 'ஒன்றே' என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தல் பெற்றது. மூன்றாம். அடியில் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்ற அடுக்கு, மிகுதி குறித்து நின்றது. 'ஆ' முதலிய ஐந்தும் மகாரத்தைக் கூட்டியும், கூட்டாதும் ஓதப்படும் என்பது உணர்த்துதற்கு முதல்நான்கனை மகாரம் இன்றியும், இறுதியதை

894. மேனி யிரண்டும் விலங்காமல் மேற்கொள்ள
மேனி யிரண்டும்மிக் கார்அவி காரியாம்
மேனி யிரண்டும்ஊ ஆஈஏஓ என்னும்
மேனி யிரண்டும்ஈ ஓஊஆ ஏகூத்தே. 28

மகாரம் கூட்டியும் ஓதினார் 'அது அஞ்சும் ஆயிடும்' என மாற்றிக்கொள்க, ஈற்றடியில் நின்ற "ஆனந்தம்" அதனைத் தருவதாய மந்திரத்திற்கு ஆகி, எழுவாயாய் நின்றது. இவ்வடியில் மூன்றாவதாக நிற்கும் எழுத்தையும் 'அம்' என ஓதுதலும், இரண்டாம் நான்காம் அடிகளிலும் அடுக்கிவர ஓதுதலும் பாடமாகா.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாட்டில் செபித்தற்கு உரிய மந்திரங்கள் இவை என்பது கூறப்பட்டது.

894. தெ-ரை: மேலை மந்திரத்தில் உயிரெழுத்துக்களாகவும், திருவைந்தெழுத்தாகவும் சொல்லப்பட்ட இருவகை மந்திரங்களும் சிவனது திருமேனிகளாய் நிற்றற்கு உரியனவாம். அவற்றைப் பிழை யின்றி ஓதுதலைச் செய்தால், சிவனது திருமேனி திரிபின்றி அமையும். இனி அவ்விருவகை மந்திரங்களையும் இருவேறு வகையாக மாற்றி உச்சரிக்க, இறைவனது இருவகை நடனங்களும் அமைவனவாம்.

கு-ரை: "அவிகாரி" என்றது பன்மை ஒருமை மயக்கம். மேலை மந்திரத்தில் தமிழ் உயிர் நெட்டெழுத்து ஏழில் 'ஐ, ஔ' என்னும் இரண்டை ஒழித்து ஏனைய ஐந்தும் முறைப்படியே கூறப் பட்டன. அதனால், அவை மேல், "வாறே சிவாய நம" (பா.888) எனக் குறித்த முறையில் அமைந்த மந்திரத்தில் முறையே சிகாரம் முதலிய ஐந்திற்கும் ஈடாக அமைதல் அறியப்படும். அதனானே, மேலை மந்திரத்து இறுதி அடியிற் சொல்லிய 'அம்' முதலிய ஐந்தும் அம் முறையில் அமைதலும் பெறப்படும். படவே, இம்மந்திரத்து மூன்றாம் அடியில் ஓதியவாறு உச்சரிக்க ஞான நடனமும், நான்காம் அடியில் ஓதியவாறு உச்சரிக்க ஊன நடனமும் நிகழ்வனவாம் என்க.

மேலை மந்திரத்துள் இரண்டாம் அடியிற் கூறியன தமிழ் கூறுவார்க்காகவும், நான்காம் அடியில் கூறியன ஆரியங் கூறுவார்க் காகவும் என்க. பரதகண்டத்தில் இவ்விரண்டல்லாத பிறமொழிகள் சிறப்பிலவாதல் அறிக. இவை இருதிற எழுத்துக்களும் சங்கேத மாத்திரமாய் நிற்பனவன்றிச் சொற்கு உறுப்பாய் எழுத்தாந் தன்மை யிலவாகலின், இருதிறத்தாரும் 'சிவாய நம' என்பதை ஓதுதலே சிறப்பு என்பது கருத்து.

895. **கூத்தே சிவாய நமமசி யாயிடும்**
கூத்தே ஈஊஆஏஓசி வாயநம ஆயிடும்
கூத்தேஇ உஅஎஒசி வயநம வாயிடும்
கூத்தேஈஊஆஏஓநமசி வாயகோள் ஒன்றுமே. 29

இதனுள், ஞானநடன மந்திரத்தில் ஆன்மஎழுத்தை முன்னர் எடுத்து அது இறையெழுத்தோடு புணரவும் இறை அருளோடு புணரவும், அருள் திரோதானத்தோடு புணரவும் , திரோதானம் மலத்தோடு புணரவும் வைத்தல் அறிக. இறுதியில் நின்ற மல எழுத்து. பின் ஆன்மாவோடு புணரும்நிலை உள்ளதாயினும், அது வேறு உருவாகலானும், ஆன்மா இறையை நோக்கிச் செல்லுதலானும் அவ்விடத்து மலம் ஆன்மாவைப் பற்ற மாட்டாமை அறிக.

இனி ஊன நடன மந்திரத்தில் அருளை முன்னர் எடுத்து அது மலத்தோடு புணர்ந்து தோன்றாது நிற்கவும், அந்த மலம் ஆன்மா வோடு புணரவும், ஆன்மா சிவத்தோடு புனரினும் அந்தச் சிவம் அருளோடு புணராத திரோதானத்தோடு புணர்ந்து பந்தத்தை நிகழ்த்துவதாகவும் வைத்தல் அறிக. இவ்இருமுறையும் மேலை மந்திரத்துட் கூறிய மூவகை எழுத்திற்கும் கொள்க. "என்னும்" என்பதும், "கூத்தாம்" என்பதும் ஏனை இடங்களிலும் சென்று இறையும்.

இதனால், மேற்சொல்லிய மந்திரங்கள் இருவகை நடனத்திலும் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது. 'சுத்த மானதம்' என்னும் அறிவாற் கணித்தலாகிய ஞானநிலைக்குத் திருவைந்தெழுத்து ஒன்றே மந்திர மாகவும் அஃது ஒன்றே அந்த ஞானத்தின் படிநிலைக்கு ஏற்ப வேறு வேறு நிலையில் நிற்பதாகவும் சொல்லப்படுமாகலின், இங்குக்கூறிய இம்முறைகள் வழிபாட்டு நிலையில் நின்று பயன்பெறுதற்கு உரியன என உணர்க.

895. தெ-ரை: மேற்கூறிய இருவகை நடனங்களுள் ஞான நடனம், 'சிவாயநம' என்பதனாலேயும் அமையும். அம் மந்திரம் இவ்வாறு தனியாக உச்சரிக்கப் படுதலேயன்றி ஈம்,ஊம்,ஆம்,ஏம்,ஓம் என்னும் வித்தெழுத்துக்களுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் கூட்டியும் உச்சரிக்கப் படலாம். இனி, மேற்கூறிய அவ்வெழுத்துக்கள் நெடிலாய் இல்லாமல் குறிலாய் நிற்கவும் கொண்டு உச்சரித்தற்கு உரியன. 'சிவாய நம' என்னும் சூக்கும பஞ்சாக்கரமே நகாரம் முதலாய தூல பஞ்சாக்கரமாய் நிற்குமாதலின் அது ஊன நடனத்திற்கு உரியதாய் மேற்கூறியவாறே வித்துக்களைக் கூட்டாதும், கூட்டியும் உச்சரிக்கப் படும்.

896. ஒன்றிரண் டாடவோர் ஒன்றும் உடனாட
ஒன்றினில் மூன்றாட ஓரேழும் ஒத்தாட
ஒன்றினா லாடவோர் ஒன்ப துடனாட
மன்றினில் ஆடினான் மாணிக்கத் கூத்தே. 30

கு-ரை: தேற்றேகாரங்களைப் பிரித்துத் திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தின் பின்னர்க் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. ஏற்புழிக் கோடலால் ஈற்றில் உள்ள கூத்து ஊன நடனமாகவும் ஏனைய மூன்றும் ஞான நடனமாகவும் கொள்ள நிற்றல் அறிக. கூறியது கூறலாகவும், பின்னர்த் திருவைந்தெழுத்துக் குறிலாக வருவதனோடு இயையாதனவாகவும் மூன்றாம் அடியிலும் உயிரெழுத்துக்களை நெட்டெழுத்தாக ஓதுதலும், நான்காம் அடியில் முதல் உயிரைக் குற்றெழுத்தாக ஓதுதலும் பாடம் ஆகாமை அறிந்து கொள்க. 'சிவாயநம' என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப ஓதினால் மகாரம் சிகாரத்தோடு புணரும் நிலை உண்டாகும், ண்டாயினும் அதனால் தீங்கில்லை என்றற்கு 'மசி' என்பதையும் முதலடிக்கண் கூறினார். 'வாயிடும்' என்பது பாடம் அன்று.

திருவைந்தெழுத்தைப் பீசங்களோடு கூட்டாதது 'நிர்ப்பீசம்' என்றும், கூட்டுவது 'சபீசம்' என்றும் சொல்லப்படும். சபீசம் உயர்ந் தோர்க்கே உரியன நிர்ப்பீசம் பிறர்க்கும் உரியன. இப் பீசங்களை மேலை மந்திரத்திற் கூறிய முறையாற் கூறாது வேறுபட ஓதினார், அவை திருவைந்தெழுத்தோடு கூட்டப்படுங்கால் முன்னவை இரண்டினும் பார்க்கப் பின்னவை மூன்றும் திருவைந்தெழுத்தோடு இயையக் கூட்டுதல் பெரும்பான்மை என்பது உணர்த்துதற்கு. உகார ஊகாரங்கள் 'ஔ' என்னும் நெட்டெழுத்தாய்ப் பரிணமிக்கின், அதுவும் பெரும்பான்மையதாம் என்க. கோள் ஒன்றும் - பீசங்களைத் திருவைந்தெழுத்துக் கொள்ளுதலைப் பொருந்தும். முதலடி ஒழிந்த அடிகளில் "கூத்தே" என்பன கூனாகி நின்றன.

இதனால், திருவைந்தெழுத்தைச் சபீசமாகக் கூறும் முறை கூறப்பட்டது.

896. தெ-ரை: ஒன்று முதலாவது; சிவதத்துவம், இரண்டு இரண்டாவது; சத்திதத்துவம், ஓர் ஒன்று, சத்தி தத்துவத்தின்பின் அடுத்தடுத்து நிற்கின்ற ஒன்றும், ஒன்றும்; சாதாக்கிய தத்துவமும், ஈசுர தத்துவமும், ஒன்றினில் மூன்று. ஈசுர தத்துவத்தை அடுத்துள்ள சுத்த வித்தியா தத்துவத்தில் 'அரன், அரி, அயன்' என்பவரது அதிட்டானங்

களாகிய மூன்று. ஓர் ஏழு, இந்த ஏழும், ஒன்பது, இவற்றுடன் இவற்றிற் கெல்லாம் மேலே உள்ள நாத விந்துக்கள் கூடிய அனைத்துத் தத்து வங்களும் ஒன்றினால்ஆட - அவை அனைத்தும் அங்ஙனம் ஆடல் மூர்த்தமாகிய ஒன்றினாலே ஆடும்படி இறைவன் மன்றினில் மாணிக்கக் கூத்து ஆடினான்.

கு-ரை: "ஒன்பது உடனாட" என்பதை, "ஒன்றினால் ஆட" என்றதற்கு முன்னே கூட்டுக. 'இறைவன்' என்பது தோன்றா எழு வாயாய் நின்றது. மாணிக்கக் கூத்து - மாணிக்கம் போல வரம்பறிய லாகாத தாண்டவம். ஒன்பது தத்துவங்களும் ஆடுதல், (செயற்படுதல்) சம்புபட்சமாயாதல், அணுபட்சமாயாதல் அவ்வப்பெயர் பெற்று நிற்கும் முதல்வராகலாம் ஆதலின், "ஆட, ஆட" என வந்தன பலவும் அவர்கள் ஆடலின் வழியாடலேயாம் என்க. எனவே, அனைத்து முதல்வர்களது ஆடற்கும் இவ் ஒரு மூர்த்தத்தின் ஆடலே முதலாதல் அறியப்படும். 'மாகேசுர மூர்த்தங்களில் ஒன்றாக எண்ணப்பட்ட வடிவத்தையுடைய கூத்தப்பிரானின் வேறாய்ச் சிவதத்துவத்தில் இலய நிலையில் நிற்கும் கூத்தப் பிரான் ஒருவர் உளர்' என மகுடாகமம் கூறுகின்றது.

தத்பரம் சிவதத்வம் ச பூஜயேத் ஞான மூர்திகம்
ஸர்வகாரண தேவேசம் த்யாத்வா தாண்டவ மீச்வரம்
ஆவாஹயேத் ததோ தேவம் புஷ்பஹஸ்தம் ஸீகாஸந:

இவர் இருக்கும் இடமே இருக்க வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பரம வியோமம் என்பதும், பிருகதாரணியத்தில் சொல்லப்பட்ட இருதய ஆகாசம் என்பதுமாம் எனவும், இதுவே தமிழில் திருச்சிற்றம்பலம் எனப்படுகின்றது எனவும் இதனால், மேற்கூறிய இடங்களில் முறையே 'பிரபஞ்ச அத்தியட்சகர்' என்றும் 'ஈசானார்' என்றும் சொல்லப் பட்டவர் சிவதத்துவத் தாண்டவேசுரரே எனவும் கொள்ளப் படுகின்றன. ஆதலால், இங்கு "மன்று" (திருச்சிற்றம்பலம்) எனப் பட்டது பரமவியோமமும் அதன்கண் ஆடுவார் சிவதத்துவத் தாண்டவேசுரரும் எனவே கொள்க. "அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்- சிற்பர வியோமமாகம் திருச்சிற்றம்பலம்" (தி. 12 தில்லை வாழந்தணர் புராணம் - 2) என்ற சேக்கிழார் வாக்கும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

உ. திருவம்பலச் சக்கரம்

இதனால், மந்திரங்கள் பிரேரக தத்துவங்களில் நின்று அங்கு உள்ள முதல்வர்களால் செயற்பட்டுப் பயன் தரும்படி இறைவன் கூத்தப் பெருமானாய் நின்று நடனம் புரிகின்றான் என்பது கூறப்பட்டது.

மந்திரங்களைச் செபிக்கும் முறைகளுள் ஒன்றால் பற்றி மேலையதிகாரத்துள் பொது வகையாகக் கூறப்பட்ட திருவம்பலச் சக்கரத்தின் இயல்புகளை இனி இவ்வதிகாரத்துள் எண்பத் தொன்பது திருமந்திரங்களால் கூறுகின்றார்.

897. இருந்தஇவ் வட்டங்கள் ஈராறிரேகை
இருந்த இரேகைமேல் ஈராறிருத்தி
இருந்த மனைகளும் ஈராறு பத்தொன்
றிருந்த மனையொன்றில் எய்துவன் தானே. 1

898. தான்ஒன்றி வாழ்இடம் தன்னெழுத் தேயாகும்
தான்ஒன்றும் அந்நான்கும் தன்பேர் எழுத்தாகும்
தான்ஒன்று நாற்கோணம் தன்ஐந் தெழுத்தாகும்
தான்ஒன்றி லேஒன்றும் அவ்அரன் தானே. 2

---

897. தெ-ரை: சக்கரங்கள் பலவற்றில், நெடுக்கும், குறுக்குமாகப் பன்னிரு, பன்னிரு கீற்றுக்கள் கீற, நூற்றிருபத்தோர் அறைகளாக அமைகின்ற சக்கரத்தில் கூத்தப் பெருமான் விளங்கித் தோன்றுவான்.

கு-ரை: 'வட்டங்களுள்' என ஏழாவது விரித்து, அதனை, "ஒன்றில் எய்துவன்" என்பதனோடு முடிக்க. "தான்" என்றது மேலை மந்திரத்தில் "ஆடினான்" எனப்பட்டவனைக் குறித்தல் வெளிப்படை. "இருத்தி" என்பதை முதலடியின் இறுதியிலும் கூட்டிப் பின். 'அவ்வாறிருந்த' என உரைக்க. ஈராறு - பன்னிரண்டு; பன்னிருபத்து - நூற்றிருபது; அதனுடன் ஒன்று சேர்க்க நூற்றிருபத்தொன்றாகும்.

இதனால், திருவம்பலச் சக்கரத்துள் ஒன்றனை வரையுமாறு கூறப்பட்டது. பிறவற்றை வருகின்ற மந்திரங்களுள் கூறியருளுவார்.

898. தெ-ரை: தான்மேலே குறிக்கப்பட்ட பெருமான், ஒன்றி வாழ்தல், நடுவிடத்தை ஒட்டியிருத்தல். தன் எழுத்து சிகாரம், தன்பேர்

எழுத்து, தனது திருப்பெயராகிய மூல மந்திர எழுத்துக்கள். அவற்றுள் சிகாரமாகிய ஒன்று முன்னே கூறப்பட்டமையின், இவை ஏனைய நான் கெழுத்துக்களாம். நாற்கோணம், நான்கு திசைகளிலும் இடைவெளி யாய் நீண்டு, நான்கு மூலைகளிலும் ஒவ்வொரு சக்கரத்தைப் பிரித்து நிற்கும் நேர்க்கோட்டு அறைகள் அவைகளில் ஐந்தெழுத்துக் களும் சிகாரம் முதலாக அமையும். ஒன்றிலே ஒன்றுதல், நடுவண தாகிய ஓர் அறையில் பொருந்துதல். அரன் 'ஹர' என்னும் மந்திரம். இஃது 'ஓம்' என்பதனை முன்னர்க்கொண்டு நிற்கும் என்பது ஆற்ற லால் விளங்கும்.

கு-ரை: இடத்தில் நிற்பவற்றை "இடம்" என்றார். "அந்நான்கு" என்றதும், 'எஞ்சிய நான்கிடங்களில் நிற்கும் எழுத்துக்கள்'

ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம
ம	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ம
ம	ந	ய	ய	ய	ய	ய	ய	ய	ந	ம
ம	ந	ய	வா	வா	வா	வா	வா	ய	ந	ம
ம	ந	ய	வா	சி	சி	சி	வா	ய	ந	ம
ம	ந	ய	வா	சி	ௐ	சி	வா	ய	ந	ம
ம	ந	ய	வா	சி	சி	சி	வா	ய	ந	ம
ம	ந	ய	வா	வா	வா	வா	வா	ய	ந	ம
ம	ந	ய	ய	ய	ய	ய	ய	ய	ந	ம
ம	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ந	ம
ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம	ம

899. **அரகர என்ன அரியதொன் றில்லை**
அரகர என்ன அறிகிலர் மாந்தர்
அரகர என்ன அமரரும் ஆவர்
அரகர என்ன அறும்பிறப் பன்றே. 3

என்றதேயாம். "அவ்வரன்" என்பதில் அகரம் பண்டறிசுட்டு. "அரன்" என்னும் சொல் இங்குத்தன்னையே குறித்து நின்றது. ஈற்றில் நின்ற 'தான்' அசை, ஏகாரம், 'அரனாகிய' எனத் தேற்றமாயிற்று. இனி இச்சக்கரத்தைப் புலப்படக் காணுமாறு எதிர்ப் பக்கத்தில் காண்க.

பெருந்திசை நான்கில் நான்கு சிகாரங்களும், கோணத்திசை (மூலைகள்) நான்கில் நான்கு சிகாரங்களும் உள்ளன. அவற்றை முதலாகத் தொடங்கி, 'சிவாயநம' என ஓதுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஓதுங்கால் பெருந்திசையில் உள்ள சிகாரம் ஒவ்வொன்றும் இருமுகமாகத் தொடர்தலும், கோணத் திசையில் உள்ள சிகாரம் ஒவ்வொன்றும் மூன்று முகமாகத் தொடர்தலும் காணலாம்.

ஆகவே, அவற்றைக் கிழக்கு முதலாகத் தொடங்கி வடகிழக்கில் மூன்று முகமும் ஓதி முடித்தால், இருபது (20) உருச் செபித்தலாகும். அவ்வாறு ஐந்து முறை திரும்பத் திரும்ப ஓதி, அதன் பின்னர்ப் பெருந்திசை முதலாக மட்டும் தொடங்கி ஓதி முடித்தால், நூற்றெட்டு (108) உருச் செபிக்கப்பட்டு முடியும்.

ஐம்பது முறை முற்ற ஓதி, இறுதியில் மேற்சொன்னவாறு பெருந் திசையில் தொடங்கிமட்டும் ஓதி முடித்தால், ஆயிரத்தெட்டு (1008) உருச் செபிக்கப்பட்டு முடியும்.

சித்தி பெறும் வரையில் இவ்வாறே இச்சக்கரத்தை வழிபட்டுப் பலமுறை ஓதுதல் செய்யத்தக்கதாம்.

899. தெ-ரை: இதன் பொருள் வெளிப்படை

கு-ரை: இதனால், மேற்குறித்த சக்கரத்தின் நடுவண் நிற்கும் 'ஹர' என்னும் மந்திரத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. சிவனுக்கு இப்பெயர் பாசங்களைப் போக்குபவனாதல் பற்றி வந்தது. மெய்கண்டதேவரும் தமது நூலுள் (*சிவஞான போதம். சூ. 8,1*) இப்பெயரையே சிறந்தெடுத்தோதினார். சிவன் என்னும் பெயரது சிறப்பே இதுகாறும் கூறிவந்தமையின், இதனை இங்குக் கூறல் வேண்டினார்.

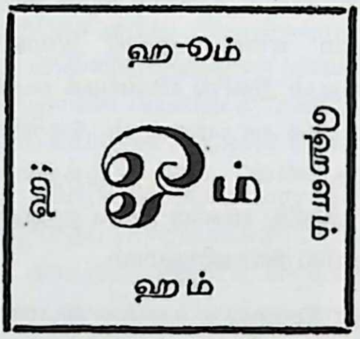
900. **எட்டு நிலையுள எங்கோன் இருப்பிடம்**
எட்டினில் ஒன்றும் இருமூன்றும் ஈரேழும்
ஒட்டிய விந்துவும் நாதமும் ஓங்கிடப்
பட்டது மந்திரம் பான்மொழி பாலே. **4**

901. **மட்டவிழ் தாமரை மாதுநல் லாளுடன்**
ஒட்டி யிருந்த உபாயம் அறிகிலர்

---

900. தெ-ரை: எட்டுநிலை, மேற்காட்டிய சக்கரத்துள் நடு அறையைச் சுற்றியுள்ள அறைகள், அவற்றில் சிகாரம் நிற்றல் மேலே கூறப்பட்டது.

அவ்வெட்டில் கோணத்திசை (மூலைகள்) நான்கும் ஒழித்து எஞ்சிய நான்கிற்கும் நேர் நேராக நடு அறையுள் மேலைச் சக்கரத்தில் உள்ள 'ஹர': என்பதை நீக்கி ஹூம், ஹௌம், ஹம், ஹ : என்பவற்றைப் பிரணவத்திற்கு மேலே பொறிக்கப் பெருமானோடு, பெருமாட்டிக்கும் உரிய சக்கரமாய் விளங்கும்.

கு-ரை: இருமூன்று ஆறாவது உயிரெழுத்து; ஊ. ஈரேழு, பதினான்காவது உயிரெழுத்து; ஔ, இவை தனியாய் நிற்றலேயன்றி, மேற்காட்டியவாறும் நின்று பீசங்களாம். விந்து, அம், நாதம், அபான்மொழி, சத்தி. 'ஓங்கிட மந்திரம்பான்மொழி பாலேபட்டது' என வேறு தொடராக்குக.

இதனால், மேற்காட்டிய சிவ சக்கரம் சிவம் சக்திகளது சக்கரம் ஆமாறு கூறப்பட்டது.

901. தெ-ரை: தேனோடு மலர்கின்ற இதயத் தாமரையுள் சிவன் அருட் சத்தியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் முறையை மக்கள் அறி

விட்ட எழுத்தை விடாத எழுத்துடன்
கட்டவல் லார்உயிர் காக்கவல் லாரே. 5

902. ஆலய மாக அமர்ந்தபஞ் சாக்கரம்
ஆலய மாக அமர்ந்தஅத் தூலம்போய்
ஆலய மாக அறிகின்ற சூக்குமம்
ஆலய மாக அமர்ந்திருந் தானே. 6

கின்றார்களில்லை. அதனை அறிந்து பாசங்களை நீக்கி விட்ட ஆன்ம எழுத்தைச் சிவத்தை ஒருபோதும் விட்டு நீங்காத அருளெழுத்துடன் பிணைக்கவல்லவர் காத்துக்கொள்ள வல்லவராவர்.

கு-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தில் நடுவண் நிற்கும் ஓர் அறை இதயத் தாமரையாக அறியத்தக்கது என்பது முதலிரண்டிகளில் குறிப்பாற் கூறப்பட்டது. அவ்வறையைச்சூழ எல்லா இடத்தும் சிகாரம் நிற்றலைச் சிவன் சத்தியோடு ஒட்டியிருத்தாகக் கூறினார். பின் இரண்டடிகாளல் மேல், "தானொன்றும் அந்நான்கும் தன்பேரெழுத் தாகும்" (பா.898) எனக் குறித்ததை, 'வாயநம' என, எழுத்து இவை என்பதும், அவை பொறிக்கப்படும் முறையும் இனிது விளங்கக் கூறினார். இச்சக்கரத்தில் உள்வட்டம் மூன்றும் அக வட்டங்களும், வெளிவட்டங்கள் இரண்டும் புறவட்டங்களும், ஆதலின், பாச எழுத்துக்கள் புறவட்டத்திலும், அவற்றுள்ளும் மல எழுத்து விளிம்பு வட்டத்திலும் நிற்பவாயின என்க. தேன், இதயத்தாமரையில் சிவானந்தமாம்.

902. தெ-ரை: இறைவன் தனக்கு இடமாக விரும்பி எழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருவைந்தெழுத்து, முதற்கண் அவன் அங்ஙனம் எழுந்தருளியிருந்த தூல நிலை போகப் பின்பு அவனுக்கு மிக உவப்பான இடமாக அறிபப்படுகின்ற சூக்கும நிலையைத் தனக்கு இடமாகும்படி கொண்டு அதன்கண் மிக விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கின்றான்.

கு-ரை: 'ஆகையால், இந்தச் சூக்கும பஞ்சாக்கரமே திருவம் பலச் சக்கரத்துள் கொள்ளப்படுவதாயிற்று' என்பது குறிப்பெச்சம்.

எனவே, இதனால், 'மேற்கூறிய சக்கரத்தில் தூல பஞ்சாக் கரமும் கொள்ளத் தக்கதோ, அன்றோ' என எழும் ஐயத்தினை அறுத்ததாம். இதனானே, இது சூக்கும திருவம்பலச் சக்கரம் ஆதலும் பெறப்பட்டது.

903. இருந்தஇவ் வட்டம் இருமூன் றிரேகை
இருந்த அதனுள் இரேகைஐந் தாக
இருந்த அறைகள் இருபத்தஞ் சாக
இருந்த அறை ஒன்றில் எய்தும் மகாரமே. 7

904. மகாரம் நடுவே வளைத்திடும் சத்தியை
ஓகாரம் வளைத்திட் டுப்பிளந் தேற்றி
யகாரம் தலைய இருகண் சிகாரமா
நகார அகாரம்நற் காலது வாமே. 8

---

903. தெ-ரை: இறைவன் அமர்ந்திருக்கின்ற மேற்சொல்லிய சக்கரத்தில் இருபத்தைந்து அறைகள் அமைந்துள்ள ஒரு பகுதியைத் தனியாக வாங்கித் தனிச்சக்கரமாகக் கொண்டு, அதன் நடுவிடத்தில் மகாரத்தைப் பொறிக்க.

கு-ரை:எஞ்சிய அமைப்பு முறைகளை அடுத்த மந்திரத்தில் கூறி முடிப்பார், நூற்றிருபத்தொன்றாகக் காண்படும் மேற் சொல்லிய சக்கர அறைகள் ஒன்று இருபத்தைந்து அறைகளாக அமைந்த நான்கு சக்கரங்களின் கூட்டாக அமைந்திருத்தலின் 'அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் கொள்க' என்பார், அதுதானே பிறிதொரு சக்கரமாதலை உணர்த்தற் பொருட்ச் செய்முறையை விரித்துக் கூறினார் என்க.

904. தெ-ரை: மேற்சொல்லியவாறு நடுவே பொறிக்கப்பட்ட மகாரத்தைச் சூழ வகாரத்தைப் பொறியுங்கள்: பின்பு அவ்விரண் டையும் ஓகாரத்தால் வளைத்து, அவ் ஓகாரத்துள் உகாரத்தைத் தொடங்கி அடுத்த அறைகள் இரண்டிரண்டாகும்படி பிளந்து ஏறக்கீறிப் புறவட்டத்தில் இருபக்கத்து அறைகளைத் தலைகளாகவும், மற்றைய இருபக்கத்து அறைகளைக் கால்களாகவும் கருதிக் கொண்டு, தலைகளாகின்ற அறைகளில் யகாரத்தையும், கால்களாகின்ற அறைகளில் ஒன்றில் நகாரத்தையும், மற்றொன்றில் அகாரத்தையும் பொறித்து வழி படுதலையும், செபித்தலையும் செய்யுங்கள்.

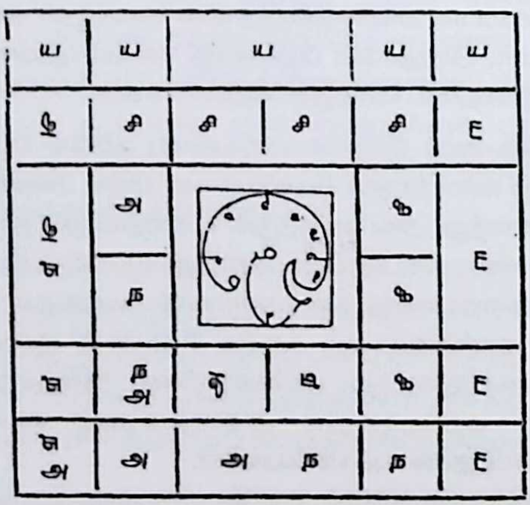
கு-ரை: இதன் வடிவத்தைக் அடுத்த பக்கத்தில் காண்க.

இதனால், உருவாகும் மந்திரங்கள், 'அ உ ம வ சி ய' என்பதும், 'ந ம உ வ சி ம ய' என்பதும் ஆகும். இரண்டற்கும் முன்னே 'ஓ' கொள்ளப்படும். அகாரம் முதலாகவும், நகாரம் முதலாகவும் தொடங்கும்பொழுது உள் வட்டத்திலிருந்தே தொடங்கிப் பலமுக

905. நாடும் பிரணவம் நடு இரு பக்கமும்
ஆடும்அவர் வா அமர்ந்தங்கு நின்றது
நாடும்நடுஉள் முகம்ந் மசிவாய
வாடும் சிவாயநம புறவட்டத் தாயதே. 9

மாகவும் செல்ல ஓதுதல் கூடுமாற்றை அறிந்து கொள்க. விளிம்பு வட்ட தலைக்குப் பக்கங்களில் உள்ள அறைகள் நடனத்தில் இறை வனது தலைசெல்லும் பக்கங்களாகவும், கால்களுக்கு நேரே உள்ள ஓர் அறை, நிற்கும் நிலை இட மாகவும், அவற்றின் பக்கத்தில் ஒற்றித்தும் இரட்டித்தும் உள்ள இடங்கள் நடனத்தில் தலை, கை, கால்கள் பெயர்ந்து செல்லும் இடங்களாகவும் கருதிக்கொள்க. இங்ஙனமெல்லாம் கருதிக் கொள்ளுதற் காகவே 'தலை, கண், கால்' என உருவகித்து ஓதினார். சமட்டி, வியட்டிப் பிரணவங் களோடு தூல பஞ்சாக்கரம் அமைந்திருந்தலால், இது தூலத் திருவம்பலச் சக்கரம் ஆதல் அறியப்படும்.

இவ்விரண்டு திருமந்திரங்களாலும் மற்றொருவகைத் திருவம்பலச் சக்கரம் கூறப்பட்டது.

90E ல்தானே முன் சொன்ன எழுத்துக்களை நீக்கி நடுவிடத்தில் நடுவிலே பிரணவத் தையும், (நடுவிடத்தை இருமுக்கோணத்தில் கூட்டாகக் கருதி மேல் முக் கோணப் பகுதியில் சிகாரம் நான்கும், கீழ் முன்கோணப் பகுதியில் வகாரம் நான்கும், நடுவிடத்தைச் சூழ்ந்துள்ள உள்வட்டக்

கட்டங்கள் எட்டினையும் முன்சொன்ன வாறே பகுதிப்படக் கருதி மேற்பகுதி அறை ஒவ்வொன்றிலும் 'நம' என்பதனையும், கீழ்ப் பகுதி அறை ஒவ்வொன்றிலும் 'ய' என்பதனையும், சுற்று வட்டத்தின் (விளிம்பு வட்டத்தில்) மேற் புறத்து இடப்பக்க மூலையிலும், கீழ்ப்புறத்து வலப்பக்க மூலையிலும். 'சி' என்பதை நிறுத்தி, அவற்றின் இருபக்கக் கட்டங்களிலும் முறையே, 'வா, ய, ந, ம' என்னும் எழுத்துக்களையும் பொறித்து வழிபட்டுச் செபிக்க.

கு-ரை: இதன் வடிவம் வருமாறு:

சி	வா	ய	ந	ம
வா	நம	நம	ய	ந
ய	நம	சி சி வா சி ஓம் வா சி வா வா	ய	ய
ந	நம	ய	ய	வா
ம	ந	ய	வா	சி

இதனு..., [illegible] என்பதை நான்கு முறையாலும், 'சிவாயநம' என்பதை நான்கு முறையாலும் செபிக்க ஒரு வட்டமாம். ஐம்பத்து நான்குவட்டம் செபிக்க தூல சூக்கும பஞ்சாக்கரங்கள் தனித்தனி நூற்றெட்டு உருவாக முடியும். இருநூற்று ஐம்பத்து நான்கு வட்டம் செபிக்கின் அவை தனித்தனி ஆயிரத்தெட்டு உருவாக முடியும்.

இவற்றுள், தூல பஞ்சாக்கரத்தில் பாச எழுத்து இரண்டும் தம்முள் இணைந்தும், பதி எழுத்து இரண்டும் தம்முள் இணைந்தும் ஆன்ம எழுத்து அருளெழுத்தோடும், திரோதான எழுத்தோடும் தொடர்புற்றும் நிற்றல் அறிந்துகொள்க.

சமட்டிப் பிரணவத்தோடு 'தூலம் , சூக்குமம்' என்னும்

906. **ஆயும் சிவாய நமமசி வாயந**
ஆயும் நமசி வயய நமசிவா
ஆயுமே வாய நமசியெனும் மந்திரம்
ஆயும் சிகாரம்தொட் டந்தத் தடைவிலே. **10**

இருபஞ்சாக்கரங்களும் செபிக்கப்பட நிற்றலால் இரு சூக்குமா சூக்கும திருவம்பலச் சக்கரமாகும். சூக்கும சக்கரம் தவிரப் பிற்கூறிய இரண்டிற்கும் தலை, கால பக்கங்கள் உளவாதலை அறிக.

இதுகாறும் விளக்கப்பட்டு வந்தவற்றுள் சூக்கும சக்கரம் வீடுபேற்றினை விரும்புவோர்க்கும், தூல சக்கரம் உலக இன்பத்தை விரும்புவோர்க்கும், சூக்குமா சூக்கும சக்கரம் இரண்டனையும் விரும்புவோர்க்கும் உரியனவாம் என்க.

இதனால், வேறொருவகைத் திருவம்பலச் சக்கரம் கூறப்பட்டது.

906. தெ-ரை: 'சிவாயநம' என்பதை ஒன்று, ஐந்து, நான்கு, மூன்று, இரண்டாம் எழுத்துக்களை முறையே முதலில் வைத்து ஏனைய எழுத்துக்களையும் முறையானே மேற்கூறிய சக்கர அறைகளில் பொறிக்கச் சிகாரமே முதலாகத் தொடங்கி, முடிவாகவும் முடியும்.

கு-ரை: 'இதுவும் ஒருவகைத் திருவம்பலச் சக்கரமாம்' என்பது கருத்து. அச்சக்கரம் ஆமாறு:

சி	வா	ய	ந	ம
ம	சி	வா	ய	ந
ந	ம	சி	வா	ய
ய	ந	ம	சி	வா
வா	ய	ந	ம	சி

907. **அடைவினில் ஐம்பதும் ஐயைந் தறையின்**
அடையும் அறைஒன்றுக் கீரெழுத் தாக்கி
அடையும் அகாரத்தில் அந்தமாம் க்ஷவ்வும்
அடைவின் எழுத்தைம்பத் தொன்றும் அமர்ந்ததே. 21

இது, மேற்கூறிய சக்கரங்களைக் கொள்ளமாட்டாதவர் பொருட்டுக் கூறப்பட்டது. ஐந்தெழுத்தின் பேதங்கள் பலவும் இதில் அடங்கி யுள்ளன என்பது உட்கிடை. இரண்டாம் அடியில் வகர ஆகாரம் செய்யுள் நோக்கிக் குறுக்கலாயிற்று. இவ்வடியின் இறுதியை வேறு வகையாக ஓதுதல் கூடாமையறிக.

இதனால், மற்றும் ஒருவகைத் திருவம்பலச் சக்கரம் கூறப்பட்டது.

907. தெ-ரை: இதுமுதல் ஐந்து மந்திரங்களால் பெரியதொரு திருவம்பலச் சக்கரம் கூறுகின்றார். எனவே, இது பேரம்பலச் சக்கர மாம். பெருமை, எல்லா மந்திரங்களும், எல்லா எழுத்துக்களையும் கொண்டிருத்தல். இதனால், முன்னவை சிற்றம்பலச் சக்கரங்களாய் நிற்பனவாம். சிறுமை, சிலமந்திரங்களையே கொண்டிருத்தல்.

மேற் சொல்லிய வகையில் நெடுக்கில் ஐந்தும், குறுக்கில் ஐந்துமாக இருபத்தைந்து அறைகள் உள்ள சக்கரத்தில் மாதுருகாட்சரங்கள் (மூல எழுத்துக்கள்) ஐம்பதும் அடங்கி நிற்கும். அம்முறையில் உயிரெழுத்துப் பதினாறு, உடலெழுத்து முப்பத்தைந்து (வட மொழி எழுத்துக்கள்) ஆக ஐம்பத்தொன்றினையும் 'அ,ஆ' முதலாக முறையே ஓர் அறைக்கு இரண்டாக வைத்துப் பொறித்துவர, ளகாரம் ஈறாக மேற்கூறியவாறு ஐம்பது எழுத்துக்களும் நிரம்பும். அதற்குமேல் ஐம்பத்தொன்றாவது எழுத்தாக நிற்பது க்ஷகாரம். அதனை எல்லா எழுத்திற்கும் பொதுவாகிய ஹ என்பதுடன் கீழ்வரிசை அறை ஐந்தில் நடு அறையின் கீழ் வெளியில் பொறித்துவிடல் வேண்டும்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியில், "அகாரம்" என்றது ஹகாரத்தை யேயாம். அடைவு, நெடுங்கணக்குமுறை. 'அமர்ந்தது' என, இடம் வினைமுதல்போலச் சொல்லப்பட்டது. 'அமர்ந்தது சக்கரம்' எனச் சொல்லெச்சம் வருவித்துமுடிக்க.

908. அமர்ந்த அரகர வாம்புற வட்டம்
அமர்ந்த அரிகரி யாம்அதனுள் வட்டம்
அமர்ந்த அசபை யாம்அத னுள்வட்டம்
அமர்ந்த இரேகையும் ஆகின்ற சூலமே. 12

909. சூலத் தலையினில் தோற்றிடும் சத்தியும்
சூலத் தலையினில் சூழும்ஓங் காரத்தால்
சூலத் திடைவெளி தோற்றிடும் அஞ்செழுத்
தால்அப் பதிக்கும் அடைவது ஆமே. 13

---

908. தெ-ரை: சதுரத்தில் அமைந்த மேற்கூறிய சக்கரத்திற்கு வெளியே அதனை உள்ளடக்கி 'புறம், நடு, உள்' என மூன்று வட்டங்களை வரைந்து, சதுர சக்கரத்தில் அறைகள் உண்டாதற் பொருட்டுக் கீறியுள்ள கீற்றுக்களை வெளியே நிற்கும் புற வட்டம் வரையில் நீட்டி, மேலும் வெற்றவெளியிலும் செல்ல நீட்டி, அக்கீற்றுக்களின் முனைகளைச் சூலவடிவாக ஆக்குதல் வேண்டும். பின்னர் வெற்ற வெளியை ஒட்டிநிற்கும் புறவட்டத்தில் உள்ள அறை களில் ஒவ்வொன்றிலும், 'ஹர' என்பதையும், நடுவட்ட அறைகளில் 'ஹரி' என்பதையும், சதுரத்தை அடுத்து நிற்கும் உள்வட்டத்தில் 'ஹம்ஸம்' என்பதையும் பொறித்தல் வேண்டும்.

கு-ரை: 'ஹர' என்பதும், 'ஹரி' என்பதும் தமிழ் முறையில் அடுக்கிக் கூறப்பட்டன. அடுக்குக்கள், பன்மைபற்றி வந்தன. அசபை யாவது, அம்ஸ மந்திரமாதல் வெளிப்படை, 'ஆகின்ற' என்றது முற்று.

909. தெ-ரை: மேற்கூறிய சூலங்கள் ஒவ்வொன்றின் முறை யிலும் சத்தி பீசம் (ஹ்ரீம்) காணப்படும்; அங்ஙனம் காணப்படுதல் தன்னைச் சூழ நிற்கும் ஓங்காரத்துடனாம்.

இனி ஒரு சூலத்திற்கும், மற்றொரு சூலத்திற்கும் இடையே யுள்ள வெற்றிடங்கள் ஐந்திலும் இடத்திற்கு ஒன்றாக ஐந்தெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்படும். இதுவும் மேற்கூறிய சக்கரத்தின் முறையாம்.

கு-ரை: 'இடைவெளி அஞ்செழுத்தால் தோற்றிடும்' என்க, ஆல் உருபு இரண்டும் உடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தன. அடைவது – அடையும் இடம் இடமாவது அவ் இடைவெளி என்க. ஐந்தெழுத்து இவை என்பது வருகின்ற மந்திரத்தில் அறியப்படும்.

910. அதுவாம் அகார இகார உகாரம்
அதுவாம் எகார ஒகாரம தஞ்சாம்
அதுவாகும் சக்கர வட்டமேல் வட்டம்
பொதுவாம் இடைவெளி பொங்குநம் பேரே. 14

911. பேர்பெற் றதுமூல மந்திரம் பின்னது
சோர்வுற்ற சக்கர வட்டத்துட் சந்தியில்
நேர்பெற் றிருந்திட நின்றது சக்கரம்
ஏர்பெற் றிருந்த இயல்பிது வாமே. 15

---

910. தெ-ரை: அகார, இகார, உகார, எகார, ஒகாரங்களே மேற் கூறிய அவ் ஐந்தெழுத்துக்களாம். அவ் வெழுத்துக்களையுடைய ஐந்து ஓங்காரங்களே புறவட்டத்திற்குமேல் மற்றொரு வட்டமாய் நிற்கும். இனி, அறைகளாய் நில்லாது சதுரத்தின் மேல் பொதுவாய் நிற்கும் இடைவெளிகளில் பஞ்சாக்கர பேதங்களுள் ஒன்று எழுதப்பட்டு விளங்கும்.

கு-ரை: "அது" என்றது, மேற்சொன்ன அஞ்செழுத்தைத் தொகுதி வகையாற் சுட்டிற்று. முன்னிரண்டடி சொற்பொருட் பின்வருநிலை.

911. தெ-ரை: மேல் "நம் பேர்" என்றது சிவமூல மந்திரத்தை யாம். அதன் பேதங்களில் இறுதியானதாகிய சிகார வகாரங்கள் இணைந்துநிற்கும் மந்திரம், வளைந்து நிற்கும் வட்டங்கட்க உள்ளே சதுரத்திற்கும் அவற்றிற்கும் இடையே உள்ள சந்தி அறைகளில் நிற்பதாம். இங்கு எடுத்துக்கொண்ட சக்கரத்தின் இயல்பு இவ்வாறாம்.

கு-ரை: இதனள், சதுரத்திற்கு மேல் உள்ள சந்தி அறை ஒவ் வொன்றிலும் 'சிவ' என்பது பொறிக்கப்பட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டமை காண்க. 'சக்கரம் ... ... இயல்பிது வாமே' என்றது முடித்துக்கூறி முற்றுவித்தது. சோர்வு, பொதுவாய் நிற்றல். 'சோர்வுற்ற சந்தி' என இயையும் இதனுள், எல்லா மந்திரங்களும், எல்லா மூல எழுத்துக்களும் அடங்கியுள்ளன என்பது கருத்து. வடமொழி நோக்கில் எழுத்துக்கள் மிகப் பலவாதல் பற்றி அவையும் அடங்குதற் பொருட்டு அறை ஒன்றில் இரண்டெழுத்துக்களை அமைக்குமாறு விதித்தார். எனவே இதனைத் தமிழ் முறையில், மேல்வரிசையில் உள்ள ஐந்து அறைகளில் மட்டும் 'அ, இ, உ, எ, ஒ' என்னும் ஐந்து குற்றெழுத்துக்கயோடு அவற்றிற்கு இனமான ஆ, ஈ, முதலிய ஐந்து

நெட்டெழுத்துக்களையும் சேர்த்து இரண்டிரண்டெழுத்தாக முறையே எழுத, எஞ்சி நிற்பவை இருபது அறைகளாம். அவற்றில் முதல் இரண்டு அறைகளில் 'ஐ, ஔ' என்னும் இரு நெட்டெழுத்துக்களையும், அவற்றின்பின் 'க,ங' முதல் 'ன' ஈறான பதினெட்டெழுத்துக் களையும் எழுத, இருபத்தைந்து அறைகளும் எழுத்துக்களால் நிரம்பி நிற்கும்; வடமொழி வகையில் அமைந்த சக்கரத்தில் 'க்ஷகாரம்' எழுதப் பட்ட இடத்தில் 'அஃகேனம்' என்பதை எழுதலாம். 'ஓம், ஹ்ரீம், ஹர,ஹரி , ஹம்ஸ ; ஸோஹம், ஸிவ என்பவற்றை, ஓம், க்ரீம், அர, அரி, அம்ச, சோகம், சிவ' என எழுதிக் கொள்ளலாம். அகரம் முதலிய ஐந்து குற்றெழுத்துக்களைத் தமிழில் எழுதுவதில் தடையொன்றும் இல்லை. ஆதலின், இச்சக்கரம் வடமொழி கூறுவார்க்கேயன்றித் தமிழ் கூறுவார்க்கும் உரியதாதல் பெறப்படுதலின், அதனை, இவ்வாற்றால் அறிந்து செய்து கொள்க.

வடமொழியில், 'எ, ஒ' என்னும் குற்றெழுத்துக்கள் இல்லை ஆயினும், அவை மந்திரங்கட்கு வேண்டப்படுகின்றன. அதனால், தமிழிலிருந்து அவை அவற்றில் கொள்ளப்படுகின்றன. வடவெழுத் துக்களில் பல தமிழில் இல்லையாயினும் மந்திரங்களைத் தமிழாகக் கூறுமிடத்தில் தமிழ் முறையிலே அவை சொல்லப்படலாம். அது குற்றமாகாது. 'குற்றமாம்' எனின்,இந்நாயனாரும், பிற அருளா ளர்களும் அவற்றைத் தமிழ் முறைப்படியே கூறியிருத்தல் குற்றமாய் விடும். அம்முறை செய்யுட்களிற் கொள்ளப்பட்டது எனின், செய் யுளில் குற்றம் ஆகாத ஒன்று வழக்கில் குற்றமாய்விடும் என்றல் ஏற்கத் தக்கதாகாது. நாயனார் தம்மை, இறைவன் தன்னைப் பலபடியாலும் தமிழால் போற்றும் முறையை அருளிச் செய்யவே மூலன் உடம்பில் இருக்கவைத்தான் எனப் பாயிரத்துட் கூறியிருத்தல் (தி.10 பாயிரம் பா. 20) பொருட்படுத்தி உணரத்தக்கது.

பஞ்சப் பிரம மந்திரத்தின் பீசங்களுள் ஈசானம், தற்புருடம் இரண்டற்கும் முறையே 'ஒ, எ' என்னும் குறில்களே கொள்ளற்பாலன என்பது ஏனைய மூன்றன் பீசங்களையும் நோக்கினால் நன்கு தெரியவரும். ஆயினும், அங்கு நெடிலே கொள்ளப்படுகின்றன. 'பிரமமந்திரத்திற்குக் குறில்களும், கலா மந்திரம், அங்க மந்திரங்கட்கு நெடில்களம் பீசங்களாகும்' என்பதே அம் மந்திரங்களைக் கூறிய நூற்குக் கருத்தாகலின், பிரம மந்திரங்கள் இரண்டற்கு நெடிலைக் கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்தாகாமை அறிக.

இவ் ஐந்து மந்திரங்களாலும் பெரியதொரு திருவம்பலச் சக்கரத்தின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

912. இயலும்இம் மந்திரம் எய்தும் வழியில்
செயலும் அறியத் தெளிவிக்கும் நாதன்
புயலும் புனலும் பொருந்தங்கி மண்விண்
முயலும் எழுத்துக்கு முன்னா யிருந்ததே. 16

913. ஆறெட் டெழுத்தின்மேல் ஆறும் பதினாலும்
ஏறிட் டதன்மேலே விந்துவும் நாதமும்
சீறிட்டு நின்று சிவாய நமஎன்னக்
கூறிட்டு மும்மலம் கூப்பிட்டுப் போமே. 17

---

912. தெ-ரை: மேற்சொல்லிய சக்கரத்தில் உள்ள மந்திரங்கள் பொறிக்கப்படும் வழியையும், பொறித்து வழிபட வேண்டிய முறைகளையும் அறிந்தால் அவ்வாறு அறிபவர்கட்கு இறைவன் அவர்களது உணர்வு தெளிவுபெறும்படி செய்வான். இனி, அம்மந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றும் நிலம் முதலிய மா பூதங்களை வழிபடுவதற்கு அமைந்த வித்துக்களில் (பீசாக்கரங்களில்) ஒவ்வொன்றின் முன்னதாயிருக்கும். அதுவும் அவை எய்தும் வழிகளில் ஒன்றாகும்.

கு-ரை: இதனுட் சிறப்பாகச் சொல்லியது, நிலம் முதலிய பூதங்கட்கு உரிய 'ஹ்லாம், ஹ்வீம், ஹ்ரீம், ஹ்யைம், ஹ ; ' என்னும் வித்தெழுத்துக்கள் மேற்கூறிய சக்கரத்திலுள்ள 'ஹம்ஸ ;, ஹரி, ஹர, ஹ்ரீம்,ஸிவ' என்னும் மந்திரங்கட்கு முன்னே சேர்த்துச் சொல்லப்படும் என்பது. இவ் 'வித்தெழுத்துக்கள் இம்முறையே நிவிர்த்தி முதலிய' கலைகட்கும் உரியன. என்பது *சிவஞான சித்தியாரிலும்* (சூ. 2-67,68) சொல்லப்பட்டது. 'இது பற்றியேமேலைச் சக்கரத்தில் சூலங்கட்கு இடையே அகரம் முதலிய ஐந்து குற்றெழுத்துக்களும் பொறிக்கப் பட்டன' என்பது கருத்து.

நிலம் முதலிய பூதங்களைச் செய்யுள்பற்றி முறை பிறழக் கூறினார். முயலுதல் - வழிபடுதல். இங்கு "முன்" என்றதை எழுத்திலக்கணத்துள் புணர்ச்சி விதிகளில் 'முன்' என்பது போல இடமுன்னாகக் கொள்க.

இதனால், மேலைச் சக்கரத்திற்கு எய்தியதன்மேல் மற்றொரு செய்தி கூறப்பட்டது.

913. தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தில் உள்ள ஐம்பத்தோர் எழுத்துக்களில் நாறபத்தெட்டாம் எழுத்துடன் ('ஸ்' என்பதுடன்)

914. அண்ணல் இருப்ப தவளக் கரத்துளே
பெண்ணினல் லாளும் பிரானக் கரத்துளே
எண்ணி இருவர் இசைந்தங் கிருந்திடப்
புண்ணிய வாளர் பொருளறி வார்களே. 18

ஆறாம் எழுத்தையும் (' உ ' என்பதையும்) பதினான்காம் எழுத்தையும் ('ஔ' என்பதையும்) ஏறச்செய்து. ('ஸ ' என்றம், 'ஸௌ' என்றும் ஆக்கி,) அவற்றின் இறுதியில் முறையே விந்துவையும் நாதத்தையும் சேர்த்து ஒலிக்கப் பண்ணிப் பின்பு. 'சிவாயநம' என்று உச்சரித்தால் மூன்று மலங்களும் அலறி ஓடிவிடும்.

கு-ரை: 'ஏற இட்டு, சீற இட்டு' என்பவற்றில் அகரங்கள் தொகுத்தலாயின. ''கூறிட்டு'' என்பது கூறிட என்பதன் மரூஉ. கூப்பிட்டு என்றது. இலக்கணை இதனுட் கூறப்பட்டது. 'திருவைந் தெழுத்தை, 'ஓம் ஸூம் ஸௌ் சிவாயநம' எனச் செபித்தல் மிகச் சிறந்தாகும் என்பதும் 'அதன் பயன் வீடுபேறே' என்பதுமாம்.

இதனால், மேலெல்லாம் பலவகைப்படக் கூறிவந்த திருவைந் தெழுத்துச்செபத்திற்கு ஆவதொரு சிறப்புமுறை கூறப்பட்டது.

914. தெ-ரை: சிவனும், சத்தியும் தம்முள் வேறல்லர், ஆதலால், அவருள் ஒருவர்க்கு உரிய பீசங்களிலும், மந்திரங்களிலும் மற்றொருவர் பொருந்தியே நிற்பர். என்றாலும் இருவரையும் வேறுபோல எண்ணி, இருதிறத்து மந்திரங்களையும் செபிக்கின்ற செயல் உடையர்களே மெய்ப்பொருளை உணரப் பெறுவார்கள்.

கு-ரை: 'உண்மையில் இருவரும் வேறல்லராயினும் வழி பாட்டில் வேறுபோல நின்றே பயன் தருவர்; ஆதலின், அவ்வாறே வழி படல் வேண்டும்' என்பதாம். வழிபாட்டில் அவ்வாறு நிற்றல் வழிபடுவோரது இயல்புபற்றி என்க.

'உள்ளே' என்பவற்றுள் இரண்டாவதன் இறுதியில், 'இருக்கும்' என்பது எஞ்சிநின்றது. 'எனினும் வேறபோல எண்ணி' என்க. இப்பொருட்கு, "அக்கரம்" என்பன ஒருமருங்கு ஆகு பெயராம். "இருந்திட" என்பது "ஆளர்" என்பதில் ஆளுதல் தொழிலோடு முடிந்தது.

இனி, இதற்கு மற்றோர் உரை:- சிவனது எழுத்தும் சக்தியின்

915. **அவ்விட்டு வைத்தங் கரவிட்டு மேல்வைத்து**
இவ்விட்டுப் பார்க்கில் இலிங்கமதாய் நிற்கும்
மவ்விட்டு மேலே வளியுறக் கண்டபின்
தொம்மிட்டு நின்ற சுடர்க்கொழுந் தாமே. **19**

எழுத்திற்கு இடையில் நிற்கும் அவ்வாறே, சக்தியின் எழுத்தும் சிவன் எழுத்திற்கு இடையில் நிற்கும். இந்நிலைமையை ஓர்ந்துணர்ந்து, இருவரது எழுத்துக்களும் இணைந்திருக்கச் செபிக்கும் செயல் உடையவர்களே மெய்ப்பொருளை உணரப் பெறுவார்கள்.

கு-ரை: இவ்வுரையாற் பெறப்படுவது, 'சிவ' என்னும் மந்திரமே யாதலும், அதனைத் தொடர்பாக ஓத, சிவசத்தியரது எழுத்துக்கள் மேற்கூறியவாறு நிற்றலும் அறிந்துகொள்க. இப் பொருட்கு, "அண்ணல், நல்லாள்" என்பன ஆகுபெயர்கள், இவ் இரண்டனையும் இதற்கு உரையாகக் கொள்க.

இதனால், மேலைச் சக்கரத்துள், பொறிக்கத்தக்க மந்திரங்களுள் தலையாயதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

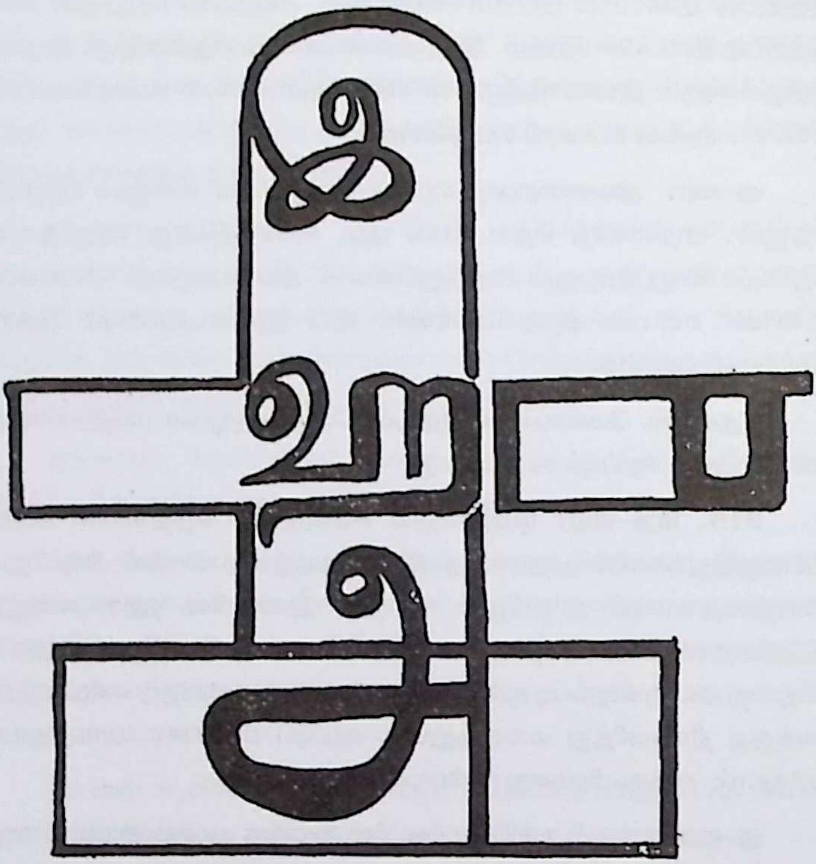
915. தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தில் சந்திகளில் உள்ள குற்றெழுத்துக்களில் முதலாவதாகிய அகாரத்தை வாங்கி அடியிலும், இகாரத்தைவாங்கி முடியிலும் வைத்து இடையில் 'ஹர' என்னும் மந்திரத்தை வாங்கியிட்டு நோக்கினால் இலிங்கமாய்த் தோன்றும். ஆதலின் அவற்றை அம்முறைப்படி மூலாதாரம், இருதயம், புருவநடு என்பவற்றில் வைத்துத் தியானித்து மகாரத்துடன் கூட்டிப் பிராணா யாமத்துடன் செபித்தால், கூத்தப்பிரானது ஒளிவடிவு காட்சிப்படும்.

கு-ரை: இங்குக் கூறிய முறையில் இலிங்க வடிவம் அமையுமாறு: (அடுத்த பக்கம் பார்க்க)-

இவற்றை மகாரத்துடன் கூட்டி செபிக்குமாறு, 'அம் இம் ஹரோம்' என செபித்தலாம். 'அம், இம்' என்பன அம்ச மந்திரம் போல வாயுப்பயிற்சியைத்தரும். "தொம்" என்பது நடனக் குறிப்பு.

இதனால். மேலைச் சக்கரத்துள் நின்ற சில எழுத்துக்கள் மந்திரம் என்பவற்றது சிறப்புணர்த்தும் முகத்தால் அவை தம்முட் கூடிநின்று பயன் விளைக்குமாறு கூறப்பட்டது.

916. அவ்வுண்டு சவ்வுண் டனைத்தும்அங் குள்ளது
கவ்வுண்டு நிற்குங் கருத்தறி வார்இல்லை
கவ்வுண்டு நிற்குங் கருத்தறி வாளர்க்குச்
சவ்வுண்டு சத்தி சதாசிவன் றானே. 20

916. தெ-ரை: எங்கே அகாரமும், சகாரமும் உள்ளனவோ அங்கே அனைத்துப் பொருள்களும் உள்ளனவாம். இவ்வாறு. இந்த இரண்டெழுத்துக்களில் எல்லாப் பொருளும் அடங்கிநிற்கின்ற நுட்பத்தை அறிபவர் உலகில் இல்லை. அதனை அறியவல்லவர்க்குச் சத்தி வடி வாகிய சிவன் சகாரத்திலே உளனாய்த் தோன்றுவான்.

கு-ரை: 'அ,ச' என்பவை விந்துவோடு கூடியன என்பதும், அவ்வாறே, ஈற்றில் உள்ள 'ச' என்பது நாதமாகிய விசர்க்கத்தோடு

917. அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்தனன் நந்தியும்
அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்தபஞ் சாக்கரம்
அஞ்செழுத் தாகிய அக்கர சக்கரம்
அஞ்செழுத் துள்ளே அமர்ந்துநின் றானே. 21

918. கூத்தனைக் காணும் குறிபல பேசிடின்
கூத்தன் எழுத்தின் முதலெழுத் தோதினால்
கூத்தனொ டொன்றிடுங் கொள்கைய ராய்நிற்பர்
கூத்தனைக் காணும் குறியது வாகுமே. 22

கூடியது என்பதும் கருத்துக்களாம். எனவே 'அம்ச மந்திரத்தின் வழி சோகம்பாவனை செய்யச் சிவம் விளங்கும்' என்றதாயிற்று. 'அம்ச மந்திரம் உயிர்ப்பு மந்திரம் ஆதலின், அஃது எல்லா மந்திரத்திற்கும் மூலமாம்; ஆகவே, அதனுள் அனைத்துப் பொருளும் அடங்குவன வாம்' என்றவாறு, பின்னர் "அங்கு" என வருதலால் முன்னர் 'எங்கு' என்பது கொள்ளப்படும், கவ்வுண்டு நிற்றல் - அகப்பட்டு நிற்றல்.

இதனால், மேற்கூறியவற்றில் இரு மந்திரங்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. இம் மந்திரம் ஹௌம், ஸௌம் என்னும் பீசங்களது சிறப்புணர்த்துதல் மேலும் நோக்குடையதாதல் அறிக.

917. தெ-ரை: மேல், "அதுவாம் அகார" என்னும் மந்திரத்தில் (பா.910) கூறப்பட்ட ஐந்தெழுத்து வழியாகவே சிவபிரான் வந்து அமர்கின்றான். அந்த ஐந்தெழுத்தினாலே அவனது பஞ்சாக்கர மந்திர எழுத் துக்களும் அமைகின்றன. ஆகவே, அவ் இருதிற எழுத்துக்களாலும் அமைகின்ற சக்கரங்களில் அவன் தங்கி நிற்கின்றான்.

கு-ரை: 'அக்கர சக்கரம் அஞ்செழுத்தாலே ஆகிய' என்க.

இதனால், மேலைச் சக்கரங்களில் உள்ள அகாரம் முதலிய வற்றின் சிறப்பும், திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பும் கூறப்பட்டன.

918. தெ-ரை: கூத்தப்பெருமானைப் பருவடிவிற்காண நிற்கும் பொருள்கள் பலவாம். அவற்றுள் மந்திரம் சிறந்தது ஆதலின், அவற்றுள் தலையானதாகிய மந்திரத்தை முதலெழுத்தளவில் ஓதி னாலும் அப்பெருமானோடு ஒற்றித்து நிற்கும் உணர்வை மக்கள் பெறுவார்கள். ஆகவே, இதுகாறும் சக்கர வடிவில் மந்திரங்களைக் கூறி

919. அத்திசைக் குள்நின் றனலை எழுப்பியே
அத்திசைக் குள்நின்ற நவ்வெழுத் தோதினால்
அத்திசக் குள்நின்ற அந்த மறையனை
அத்திசைக் குள்ளுற வாக்கினள் தானே. 23

920. தானே அளித்திடும் தையலை நோக்கினால்
தானே அளித்திட்டு மேல்உற வைத்திடும்
தானே அளித்த மகாரத்தை ஓதினால்
தானே அளித்ததோர் கல்ஒளி யாமே. 24

வந்ததன் குறிக்கோள் அப்பெருமானை அடைவிப்பதேயாம்.

கு-ரை: "பேசிடில்" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க.

இதனால், மேல் பலபடக் கூறியதன் இது என்பது கூறப் பட்டது.

919. தெ-ரை: மேற்காட்டிய சக்கரங்களில் யாதானும் ஒன்றில் உணர்வை நிறுத்திப் பிராணாயாமத்தால் மூலாதாரத்தில் உள்ள அனலை ஓங்கி எழச் செய்து, சக்கரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களில் நகாரத்தைச் செபித்தால், அச்சக்கரத்தில் மறைந்து நிற்கும் கூத்தப் பெருமானை அந்த நகாரத்திற்கு உரியவளாகிய திரோதன சக்தி அச்சக்கரத்திலே பொருந்தச் செய்வாள்.

கு-ரை: திசை - பகுக்கப்பட்ட இடம். உறுதல் இங்கே உலகப் பயனைப் பெற்று மகிழ்தலாம். ஆகவே "நின்ற" என்பதும், போகியாய் நின்றதனையாதல் அறிக. 'ஆக்கினன்' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிந்துகொள்க. தான், திரோதான சக்தி.

இதுமுதல் நான்கு மந்திரங்களால், மேலை மந்திரத்துள் ஓதியவாறு ஒவ்வோர் எழுத்தே பயனளித்தலை வகுத்தோதப் புகுந்து, இதனால் நகாரத்தை ஓதுதலின் பயன் கூறப்பட்டது.

920. தெ-ரை: தானாகவே முன் வந்து காக்கின்ற அருட் சத்தியின் எழுத்தாகிய வகாரத்தை ஓதினால், அவள் தானே முன்வந்து சிவ ஞானத்தை அளித்துப் பரமுத்தியை அடையச் செய்வாள். இனி, அவளாலே உபதேசிக்கப்பட்ட மல எழுத்தாகிய மகாரத்தை ஓதினால், அவ்வருட் சத்தியால் வழங்கப்பட்ட மாணிக்கமாகிய உயிர் மாசுநீங்கி

921. **கல்லொளி யேஎன நின்ற வடதிசைக்**
கல்லொளி யேஎன நின்றநல் லிந்திரன்
கல்லொளி யேஎன நின்ற சிகாரத்தைக்
கல்லொளி யேஎனக் காட்டிநின் றானே. **25**

922. **தானே எழுகுணம் தண்சுட ராய்நிற்கும்**
தானே எழுகுணம் வேதமு மாய்நிற்கும்
தானே எழுகுணம் ஆவதும் ஓதிடில்
தானே எழுந்த மறையவ னாமே. **26**

ஒளியுடையதாய் விளங்கும்.

கு-ரை: குரு சிவமேயாதலின், தானே உபதேசித்த என்றார். கல், உவம ஆகுபெயர். ஒளியுடையதனை ஒளி என்றார்.

இதனால், வகார மகாரங்கள் ஓதுதலின் பயன் கூறப்பட்டது.

921. தெ-ரை: வெள்ளியேயாயினும் மாணிக்கத்தைப் போலச் சிறப் புற்று நிற்கின்ற, வடதிசைக்கண் உள்ள மலை ஆகிய கயிலாயத்தின் கண் தழல்போன்ற உருவினையுடையவனாய் உள்ள சிவபெருமான், திருவைந்தெழுத்தில் மாணிக்கம் போலச் சிறந்து நிற்பதாகிய சிகாரத் தையே தானாக உணரும்படி, மாணிக்கமாகக் காட்டி நிற்கின்றான்.

கு-ரை: இந்திரன் –தலைவன்.பிறதலைவரினின்றும் பிரித்தற்கு "நல்லிந்திரன்" என்றார். இனி, 'இந்தீரன்' என்பது குறுகியது எனக் கொண்டு, 'சந்திரனை அணிந்து காத்த அருளுடையவன்' என உரைத்தலுமாம். "மாணிக்கமாகக் காட்டிநின்றான்" என்றதனால், 'அதனின் மிக்கது பிறிதில்லை' என்பது பெறப்பட்டது. படவே, 'அதனால் சிவானந்த விளைவு உண்டாகும்' என்றவாறாயிற்று. இரண்டாம் அடியில் உள்ள "ஒளி" ஆகுபெயர். ஏனைய அடிகளில், 'ஒளிக்கல்' என்பது பின் முன்னாக நின்றது.

இதனால், சிகாரத்தை ஓதுதலின் பயன் கூறப்பட்டது.

922.தெ-ரை: ஆன்மா சீவ நிலையினின்றும் ஏழு மடங்கு உயர்ந்து தண்ணிய சந்திரனைப் போல விளங்கி நிற்றலும், நூலறிவை உடைய

923. மறையவன் ஆக மதித்த பிறவு
மறையவன் ஆக மதித்திடக் காண்பர்
மறையவன் அஞ்செழுத் துள்நிற்கப் பெற்ற
மறையவன் அஞ்செழுத் தாம்அவர் தாமே. 27

தாதலும், நல்லியல்பைப் பெறுதலும் தனது எழுத்தை ஓதுவதனாலும். தனது எழுத்தாவது ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள 'ய' என்பதாம்.

கு-ரை: "தான்" நான்கும் ஓதுபவனைக் குறித்தன, குணம் - மடங்கு, ஏழு, மிகுதி குறித்து நின்றது. "தண்சுடராய் நிற்கும்" என்றது வாலிதாய் (தூய்மை பெற்று) நிற்கும் என்றதாம். வேதத்தால் பெறும் அறிவை "வேதம்" என்றார். நல்லியல்பு. சீவத்தன்மை நீங்குதல். மறை-மந்திர எழுத்து. யவன் - யகரத்தை உடையவன். 'தானே யவன் ஆம்' என்க. 'நிற்கும், நிற்கும்' என்று ஓதினாராயினும் பின்னர் வரும் 'ஆவதும்' என்பதனோடு இயைய 'நிற்பதும், நிற்பதும்' என ஓதுதலே கருத்து என்க. 'நிற்பது, ஆவது' என்பன தொழிற் பெயர்கள்.

இதனால், யகாரத்தை ஓதுதலின் பயன் கூறப்பட்டது.

923. தெ-ரை:ஆன்மா மந்திர ஆன்மாவாய் விளங்கிச் சிவமாக வேண்டியே சிவபிரானால் கொடுக்கப்பட்டது மக்கட்பிறவி. ஆகவே, அதில் நிற்கும் ஆன்மா அங்ஙனமே மந்திர ஆன்மாவாய் விளங்குதலை அறிந்து அப்பெருமான் மகிழ்வதைக் காணக்கூடியவர்கள், எல்லா மந்திர வடிவினனுமாயினும் சிறப்பாகத் திருவைந்தெழுத்துள் மறைந்து நிற்கும் கள்வனாகிய அப்பெருமானது திருவைந்தெழுத்தே தாமாய் நிற்பவரே பிறரல்லர்.

கு-ரை: ஆகையால், அப்பயனைப் பெற விரும்புவோர் அம்மந்திரத்தையே செபிக்க என்பது குறிப்பெச்சம் சிவபெருமான் பின்னர்க் குறிக்கப்படுதலின், மதித்த என்றும், மதித்திட என்றுமே கூறிப்போயினார். மதித்தல், இங்கு அதன் காரியம் தோன்ற நின்றது. பிறவியைப் பெற்றவனை, பிறவி என்றார், அவன் ஒரு தெய்வப் பிறவி, அதிசயப்பிறவி என்பன போல மூன்றாம் அடியில் மறையவன் என்பதன்பின், ஆயினும் என்பது வருவிக்க. நான்காம் அடியில் அச்சொல்லின்பின் ஆறாவது விரிக்க.

இதனால், மேற்கூறிய ஐந்து எழுத்துக்களின் சிறப்பும் தொகுத்துக் கூறி, அவை ஒருங்கு தொடர்ந்து நின்ற மந்திரத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

924. **ஆகின்ற பாதமும் அந்நவ்வாய் நின்றிடும்**
ஆகின்ற நாபியுள் அங்கே மகாரமாம்
ஆகின்ற சீஇரு தோள்வவ்வாய்க் கண்டபின்
ஆகின்ற அச்சுடர் அவ்வியவ் வாமே. **28**

925. **அவ்வியல் பாய இருமூன் றெழுத்தையும்**
செவ்வியல் பாகச் சிறந்தனன் நந்தியும்
ஒவ்வியல் பாகப் ஒயளியுற நோக்கிடின்
பவ்வியல் பாகப் பரந்துநின் றனே. **29**

---

924. தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்தில் நகாரம் கூத்தப் பெருமானுக்குத் திருவடியாயும், மகாரம் வயிறாயும், சிகாரம் தோள் களாயும், வகாரம் முகமாயும், யகாரம் சென்னியாயும் நிற்கும்.

கு-ரை: இவ்வாறே உண்மை விளக்க நூலிலும் கூறப்படுதல் காண்க (வெண்பா - 33). ஆதல் - மந்திரமேயாதல், மூன்றாம் அடியிலும், 'ஆகின்ற இருதோள், ஆகின்ற வாய்' எனக் கூட்டிக் கொள்க. 'இரு தோள் வாய் சீ வவ்வாகக் கண்டபின்' என, ஆக்கம் வருவிக்க. 'சி' என்பது நீட்டல் பெற்றது. சுடர் -ஒளி, அஃது ஆகுபெயராய் அதனையுடைய தலைக்கு ஆயிற்று. ஒளி சடையினால் உளதாவது. 'அவ்வியல்பாமே' என்பது. பாடம் அன்றாதல் அறிக. அடுத்த மந்தரம். 'அவ்வியல்பு' எனத் தொடங்குவதாயினும். இதனுள், "அவ் விய" என்பதே அதற்கு அமையும். மேலை மந்திரத்துள் "ஆம்" என்ற அதனைக் கொண்டே இம்மந்திரம் "ஆகின்ற" எனத் தொடங்கிற்று. "அவ்ய" என்பது இடையே இகரம் விரித்தல் பெறநின்றது.

திருவைந்தெழுத்து இம்முறையால் இறைவனுக்குத் திருமேனியாதல் கூறவே, அவனை வழிபடுவரும் தம் உடல் உறுப்புக்களில் அதனை இம்முறையில் நியாசம், திருநீற்றுத் திரிபுண்டரம் இடல் முதலியவற்றால் பொருந்தக் கொள்ளல் முறையாதலும் பெறப்பட்டது.

இதனால், மேற்கூறிய மந்திரம் இறைவனுக்குத் திரு மேனியாய் நிற்கும் முறை வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

925. தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு தனக்குத் திருமேனியாய் அமைகின்ற, பிரணவத்தோடுகூடி ஆறெழுத்தாய் நின்கின்ற நகாரம் முதலிய ஐந்தெழுத்தினாலும் ஆகிய மந்திரத்தையே சிவபெருமான் தனக்கு நேர் வாயிலாகக் கொண்டு நிற்கின்றான். ஆகையால்,

926. பரந்தது மந்திரம் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்
வரந்தரும் மந்திரம் வாய்த்திட வாங்கித்
துரந்திடு மந்திரம் சூழ்பகை போக
உரந்தரு மந்திரம் ஓம்என் றெழுப்பே. 30

அவனை அந்தப் பிரணவத்தின் காரியங்களாகி ஏனை எழுத்துக்களையும் அவனது ஒளிக்கதிர்களாகப் பொருந்தக் கொண்டு தியானித்தால், அவன் தனது ஆனந்தக் கடலாய் அளவின்றி நிற்பான்.

கு-ரை: பிரணவம் இயல்பாகவே எல்லாமந்திரததின் முன்னும் நிற்குமாதலின், அதனை, "இருமூன் றெழுத்தையும்" என அனுவாத முகத்தாற் கூறினார். "செவ்வியல்பாக" என்றதன்பின், 'கொண்டு' என ஒரு சொல் வருவிக்க. 'ஓ' என்பது தொடை நோக்கிக் குறுகிநின்றது. அதனது காரியத்தை "இயல்பு" என்றார், பரிணாமமாகாது, விருத்தி யாதல் பற்றி. 'ஒளியாக உறநோக்கிடில்' என மாற்றிக்கொள்க. அனு வாதத்தாற் கூறிய ஓங்காரம் ஒளிப் பிழம்பாகிய எழுத்துக்களும், அத்திருவாசியின் மேல் விளங்கும் சுடர்களாயும் நிற்கும் என்பது மூன்றாம் அடியாற் குறித்தவாறு.

"ஓங்கார மேநல் திருவாசி; ஆங்கதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்"

என்னும் உண்மை விளக்க வெண்பாவை (பா.35) நோக்குக, 'பவ்வம்' என்பது கடைக்குறைந்து நின்றது.

இதனால், மேலைச் சக்கரத்தில் கூறிய ஓங்காரமும், பிற எழுத்துக்களும் கூத்தப்பெருமானுக்குத் துணை உறுப்புக்களாய் (உபாங்கங்களாய்) நின்று பயன் தருதல் கூறப்பட்டது.

926. தெ-ரை: மந்திரம் வகையாலும், விரியாலும், பலவாய்ப் பரந்து கிடப்பது. அதனால், அவை பலதிறந்து எல்லா உயிர்கட்கும் அவை விரும்பிய பயனைத்துரம் தன்மையன ஆதலின், உனக்கு உன் குரு வினது அருளால் மந்திரம் கிடைக்குமாயின் அதனைப் பெற்று அதன் துணையால் உன்னைச் சூழ்ந்துள்ள வினையாகிய பகை தொலையும் படி ஓட்டு. ஓட்டுமாறு எங்ஙனம் எனின், அதற்குரிய வலிமையை உனக்குத் தருகின்ற மந்திரத்தை முதற்கண் பிரணவத்தை வைத்து உச்சரி.

கு-ரை: பல திறமாவன, பிறப்புவகைகள், மூன்றாம் அடியில்

927. ஓமென் றெழுப்பித்தம் உத்தம நந்தியை
நாமென் றெழுப்பி நடுவெழு தீபத்தை
ஆமென் றெழுப்பிஅவ் வாறறி வார்களே
மாமன்று கண்டு மகிழ்ந்திருந் தாரே. 31

உள்ள 'மந்திரம்' என்பதை மேலே, "வாய்த்திட" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக. முதல் மூன்றடிகள் சொற்பொருட் பின்வருநிலை. மக்கள் உடலம்பில் நின்ற உயிர் சில தீவினை காரணமாகக் கீழ்ப்பிறப்பை எடுக்குமாயின், அப்பிறப்பிலே அவை எவ்வகையாலேனும் மந்திரங் களை அறிந்து எண்ணிப் பயன்பெறும் என்பது உண்மை நூல் துணி பாகலின், "பல்லுயிர்க்கெல்லாம் வரந்தரும்" என்றார். அஃறிணை உயிர்கள் பல இறைவனை வழிபட்டுப் பயன்பெற்றமை புராணங் களில் பெரும்பான்மையது. இனி, 'இங்கு உயிர்' என்றது, 'மக்கள் உயிரையே' எனக் கொள்ளினும் கொள்க. 'மந்திரங்கள் மேற்கூறிய ஆற்றலை உடையதாதல் அவற்றை இறைவன் தனக்கு வாயிலாகக் கொள்ளுதலாலே' என்பது மேலை மந்திரத்தால் அறியக்கிடந்தது.

இதனால், இறைவன் உயிர்கட்குத் தனது அருளை வழங்கு தற்கு வாயிலாக மந்திரங்களை அமைத்துள்ள சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

927. தெ-ரை: மந்திரகட்கெல்லாம் தலையானதாகிய சிவமூல மந்திரமாம் திருவைந்தெழுத்தை முதற்கண் பிரணவமும், நகார மகா ரங்களும் முற்பட்டு நிற்க ஓதிப் பின்னர், அவ் வைந்தெழுத்தில் நடுவண் விளக்குப்போல எழுச்சிபெற்று விளங்குகின்ற சிகாரம் முதலிய மூன் றெழுத்துக்களையும் அம்ச மந்திரத்தாற் செய்யப்படும் பிராணாயாமத்தால் இதய வெளியில் உள்ள ஒளி விளக்கமுறும்படி செய்து, தியானிக்கப்படும் பொருளை மேற்கூறிய சிகாரம் முதலிய மூன்றெழுத்தின் முறைமையதாகவே அறிந்து நிற்பவர்கள், திருவம் பலத்தை உள்ளவாறு தரிசித்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள்.

கு-ரை: "நந்தி" என்பது ஆகுபெயராய் அவனது மந்திரத்தை உணர்த்திற்று. "உத்தமம்" என்பது ஆகுபெயர்ப் பொருளைச் சிறப்பித்து நின்றமையால், "உத்தம நந்தி" என்பது இருபெயரொட்டாகு பெயர். இத் தொடரை முதலில் வைத்து உரைக்க. "நம என்று" என்பது "நாம என்று" எனவும் 'அம் என்று', என்பது "ஆம்" எனவும் தொடைக் கேற்ப வேண்ந்திரிபு பெற்று நின்றன. "நடுவெழு தீபம்" என்பது இரட்ற மொழிதலாய். சிகாரம் முதலிய மூன்றெழுத் துக்களையும், இருதய ஒளியையும் குறித்து நின்றது.

928. **ஆகின்ற சக்கரத் துள்ளே எழுத்தைந்தும்**
பாகொன்றி நின்ற பதங்களில் வர்த்திக்கும்
ஆகின்ற ஐம்பத் தொருவெழத் துள்நிற்கப்
பாகொன்றி நிற்கும் பராபரன் றானே. **32**

மூன்றெழுத்து நின்ற முறைமை யாவது, உயிர் பாசத்தை விடுத்து அருளைச் சார்ந்த அதுவழியாகச் சிவத்திற்கு அடிமையாதலாம். இவ் எழுத்துக்கள் இருதயத்தில் வைத்து எண்ணவும், புருவ நடுவில் வைத்துத் தியானிக்கவும் படும் என்க. இவை "தத்துவமசி" என்னும் வேதாந்த மகாவாக்கிய பொருள், "சிவத்தவமசி" என்னும் சித்தாந்த மகாவாக்கியப் பொருள் என்ப வற்றையும் தந்து நிற்குமாறு அறிந்துகொள்க. 'உண்மைத் திருவம்பலம்' என்றதற்கு "மாமன்று" என்றார். இது இதய வெளியும், புருவ நடுவுமாகும்.

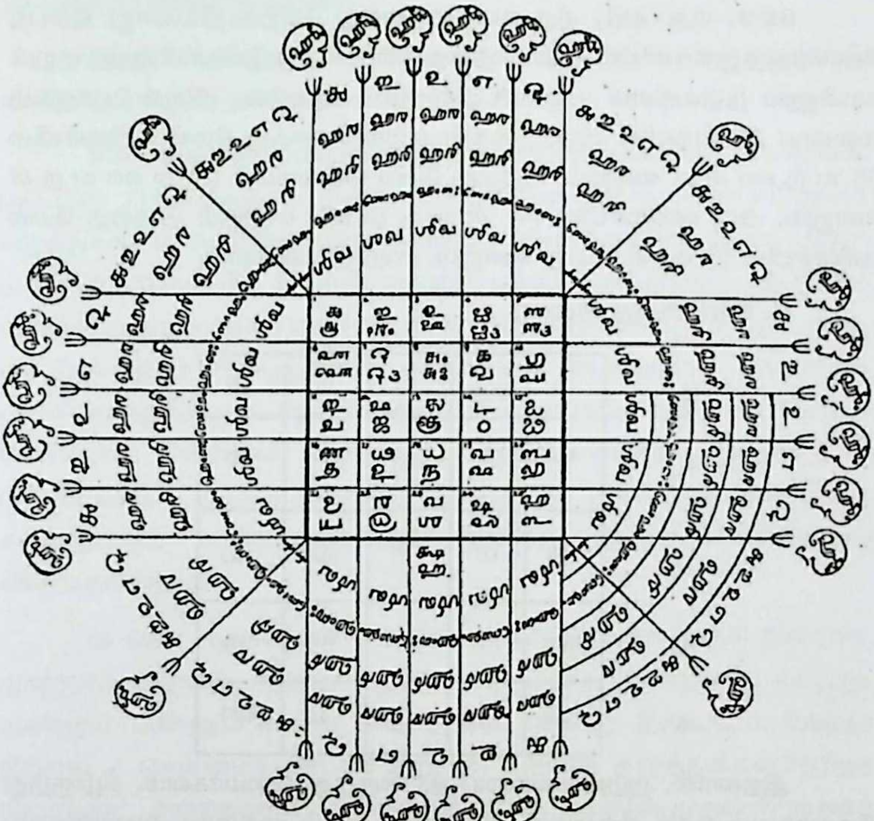
சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் என்
சிந்தையுள்ளும் உறைவான் - (தி.8 கோவை, 20)

எனப் புறத்தும், அகத்தும் விளங்கும் மன்றுகளைக் குறிப்பால் அருளிச் செய்தவாறு அறிக. இதனால், மேல பலவாய்ப் பரந்து நிற்பவனவாகக் கூறிய மந்திரங்களுள், சிறந்து நிற்பதும் மிகச் சிறந்து நிற்பதும் இவை எனக்கூறி, அவற்றை ஓதுமாறும் அதனால் பெறு பயனும் கூறப்பட்டன.

928. தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தில் பாகுபட்டு நின்ற அறைகளில் வழங்கப்படுகின்ற ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களின் இடையே திருவைந்தெழுத்து நிற்குமாயின், கூத்தப்பெருமான் அந்தச் சக்கரத்தில் பாகுபோல இனிதாய ஆனந்த நடனத்தைப் பொருந்தி நிற்பன.

கு-ரை: "எழுத்தைந்தும்" என்பதை முதலிற்கொண்டு உரைக்க. "வர்த்திக்கும், ஆகின்ற" என்னும் பெயரெச்சங்கள், "ஐம்பத்தொரு எழுத்து" என்னும் தொகைநிலைப் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. இறுதி யிலுள்ள பாகு. உவம ஆகுபெயர். 'ஐந்தெழுத்து நிற்க ஆனந்த நடனத்தைப் பொருந்தி நிற்பவன்' எனவே 'அவை நில்லாத பொழுது அருள் நடனமாத்திரையே பொருந்தி நிற்பான்' என்பது போந்தது. பதங்கள் - இடங்கள்; அறைகள். 'ஐம்பத்தோரெழுத்து' என நிற்கற் பாலது, செய்யுள் நோக்கி, 'ஐம்பத்தொரு எழுத்து' எனத் திரிந்து நின்றது.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரம் சிறந்து நின்று பயன் தருமாறு கூறப்பட்டது.

பேரம்பலச் சக்கரம் – சிறப்பு முறை

929. **பரமாய அஞ்செழுத் துள்நடு வாகப்**
பரமா யநவசிம பார்க்கில் மவயநசி
பரமாயசியநம வாபரத் தோதில்
பரமாய வாசி மயநவாய் நின்றதே. 33

929. தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்து மேற்கூறியவாறு ஐம்பத் தோரெழுத்துக்களின் இடை நிற்குங்கால நெடுக்காயினும் குறுக் காயினும் நடுவரிசை யுள்ளே நிற்கும். ஆகவே, அதன்பொருட்டு ஏனைய இடங்களில் எழுத்துக்கள் நடுவரிசைக்கு மேல் வரிசையில் (2) 'ய ந வா சி ம' என்றும், அதற்கு மேல் வரிசையில் (3) 'ம வா ய ந சி' என்றும், அடி வரிசையில் (4) 'சி ய ந ம வா' என்றும் அதற்கு மேல் வரிசையில் (5) 'வா சி ம ய ந' என்றும், மாறி நிற்பனவாம்.

கு-ரை: அஃது ஆமாறு:

3	ம	வா	ய	ந	சி
2	ய	ந	வா	சி	ம
1	ந	ம	சி	வா	ய
5	வா	சி	ம	ய	ந
4	சி	ய	ந	ம	வா

இதனால், நடுவரிசையை இடமிருந்து வலமாகவும், கீழிருந்து மேலாகவும் ஓதத் திருவைந்தெழுத்து நகாரம் முதலாக அமைதலும், சிகாரங்கள் முக்கோணக் கூட்டிரேகையில் முழுதும் நின்று சிகாரம் முதலாக ஏற்ற பெற்றியால் ஓதிக் கொள்ளுமாறு அமைதலும் காண்க. மேற்கூறிய சக்கரத்தில் வடமொழி எழுத்துக்ளோடு இவற்றை எழுது வதாயின் இரண்டெழுத்திற்கும் இடைநிற்கவும், தமிழ் எழுத்துக் களோடு எழுதுவதாயின் அவ் எழுத்திற்கு மேல் நிற்கவும் எழுதுதல் வேண்டும் என்க. 'மிகவும் உள்ளிடம்' என்பார் "உள்நடு" என்றார்.

பரம் - மேன்மை, மேல், நடுவரிசை தொடங்கி மேன்மேற் செல்லுங்கால் அடிவரிசைக்குத் திரும்பிப் பின் நடுவரிசையை அணுக வருதல் அறிக. வகார ஆகாரத்தைச் செய்யுள் நோக்கிச் சில

930. **நின்ற எழுத்துக்கள் நேர்தரு பூதமும்**
நின்ற எழுத்துக்கள் நேர்தரு வண்ணமும்
நின்ற எழுத்துக்கள் நேர்தர நின்றிடில்
நின்ற எழுத்துள்ளும் நின்றனைன் தானே. 34

இடங்களில் வகரமாக ஓதினார்.

இதனால், மேற்கூறிய பேரம்பலச் சக்கரத்திற்கு மேலை மந்திரத்திற் கூறிய ஒரு சிறப்பு முறை விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

930. தெ-ரை: மேலை மந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டவாறு பொறிக்கப் பட்டபின் செங்குத்தாய் நின்ற வரிசையில் முதல் வரிசையிலுள்ள எழுத்துக்களை மேல்நின்று நோக்கினால், 'ம ய ந வா சி' என வரும். அவை முறையே, 'நிலம், நீர், தீ, வான்' என்னும் பூதங்களாய் நிற்கும். ஆதலால், அவற்றை முதலாகக் கொண்டு வலம் நோக்கிச் செல்லும் தொடராகிய மந்திரங்களும் அப்பூதங்கள் ஆதலை யுடையவாம். அதனால், அவ்வெழுத்துக்களும், தொடர் களும் அப்பூதங்கட்கு உரிய 'பொன்மை, வெண்மை, செம்மை, கருமை, புகைமை' என்னும் நிறங்களாயும் நிற்பனவாம். அவை இவ்வாறு நிற்றலால். அவை அடங்கி நின்ற சக்கரத்தைக் கூத்தப்பெருமான் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றான்.

கு-ரை: முதலிரண்டடிகளில், 'ஆம்' என்பன எஞ்சி நின்றன. மூன்றாம் அடியில், "நின்ற எழுத்துக்கள் நேர்தர நின்றிடில்" என்பது, முன்னும் பின்னும் உள்ள அடிகளுடன் சென்று இயையும், நேர்தர நிற்றல் - செம்மையுண்டாக நிற்றல். நின்ற எழுத்துக்கள்நேர்தர நின்றிடில்" என்றதனால், முதல்எழுத்துக்கள் மட்டிலே முதன்மையாகக் கொண்டு, பின்னர் அவற்றைத் தொடர்ந்த வல எழுத்துக்கள் அவற்றின் வழியவாக்கப்படும். உம்மை, 'பிறவிடத்து நிற்றலேயன்றி' என எச்சம் பொது நெறிபற்றிப் பூதங்களையே கூறினாராயினும், சிவநெறியின் வழி அவை பஞ்ச கலைகளாயும் நிற்கும் என்க.

இதனால், திருவைந்தெழுத்தை மேலைமந்திரத்திற் கூறிய வாறு பொறித்தால் உண்டாகும் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

931. நின்றது சக்கரம் நீளும் புவியெல்லாம்
மன்றது வாநின்ற மாயநன் னாடனைக்
கன்றது வாகக் கறந்தனன் நந்தியும்
குன்றிடை நின்றிடுங் கொள்கையன் ஆமே. 35

932. கொண்டஇச் சக்கரத் துள்ளே குணம்பல
கொண்டஇச் சக்கரத் துள்ளே குறிஐந்து
கொண்டஇச் சக்கரம் கூத்தன் எழுத்தைந்தும்
கொண்டஇச் சக்கரத் துன்நின்ற கூத்தே. 36

---

931. தெ-ரை: மேற்கூறிய பேரம்பலச் சக்கரம் மேலை மந்திரத்றி கூறியவாறு அமைந்த பெருமையுடையது ஆகலின், அதன்கண் எல்லா உலகங்களும் உடங்குவனவாம். அதனால், அந்தச் சக்கரத்தையே திருவம்பலமாகக் கொண்டு விளங்கும். சிதாகாய வெளியனாகிய சிவபெருமானாகிய பசுவை, அந்தச் சக்கரத்தையே கன்றாகக் கொண்டு, அவனது திருவருளாகிய பாலைத்தருமாறு எம் ஆசிரியர் நந்தி பெருமான் கறந்து கொண்டார். அதன் பயனாகக் குன்றின் உச்சியில் ஏறி நின்றவர் போன்ற உயர்வை அவர் பெற்றவரானார்.

கு-ரை: உலகரால் அறியவாராத நுண்பொருளாய் இருத்தல் பற்றிச் சிதாகாசத்தை. "மாய நாடு" என்றும், ஆயினும் அது மாயம் (வஞ்சனை) உடையதன்று என்றற்கு, "நன்னாடு" என்றும் கூறினார். நடு இரண்டடிகள் ஏகதேச உருவகம். மெய்யுணர்வின் மிக்காரை, "குன்றேறி நின்றார்" (*குறள், 29*) என்பவாகலின், "குன்றிடை நின்றிடுங் கொள்கையன்" என்றார். "ஆம்" என்றது. "முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை மெய்நிலைச் சொல்லாய்" (*தொல் - சொல் - வினையியல் 725*) நின்றது. ஈற்றடி, நந்தி பெருமான் கயிலையைக் காக்கும் அதிகாரம் பெற்று நின்றதையும் உட்கிடையாகக் கொண்டது. நந்தி பெருமான் பயன்பெற்றவாற்றைக் கூறி, 'பிறரையும் அவ்வாறு பெறுக' என அருளிச் செய்தவாறு.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரம் பயன்தருதற்கு அனுபவம் காட்டப்பட்டது.

932. தெ-ரை: கூத்தப்பெருமானது பஞ்சாக்கர பேதங்கள் அனைத்தும் இச்சக்கரத்தை இடமாகக் கொண்டன. அதனால், இதன்கண் அமைந்த நலங்கள் இன்னும்பல. அவை அத்திருவைந் தெழுத்தால் குறிக்கப்படும். சிவன், அருள், ஆன்மா, திரோதாயி

933. வெளியில் இரேகை இரேகையில் அத்தலைச்
சுளியில் உகாரமாம் சுற்றிய வன்னி
நெளிதரு கால்கொம்பு நேர்விந்து நாதம்
தெளியும் பிரகாரஞ் சிவமந் திரமே. 37

ஆணவம்' என்பனவும், அவற்றுள் சிவன் ஆன்மாக்களின் பொருட்டுச் செய்யும் அளவிறந்த கூத்துக்களும், பிறவுமாம்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை, 'கூத்தன் எழுத்தைந்தும் இச்சக்கரம் கொண்ட' என மாற்றி, முதற்கண் வைத்து உரைக்க. ஏனை இடங்களில் "கொண்ட" என்பது, செயப்படு பொருள் வினைமுதல் போலக் கூறப் பட்டதாம். குணம்-நன்மை. "பல" என்றதை எடுத்தல் ஓசையாற்கூறி, இப்பொருள் காண்க. குறி - குறிக்கோள்; குறிக்கப்பட்ட பொருள், நின்ற - நின்றன. "பல, ஐந்து" என்பவற்றின்பின் 'உள்ளன' என்பது எஞ்சி நின்றது. கூத்து, 'ஞான நடனம், ஊன நடனம்' என இருவகைப் பட்டு, அவை ஒவ்வொன்றும் ஐவைந்தாதலேயன்றி, 'தூல நடனம், சூக்கும நடனம், பர நடனம்' என்று ஆதலும், அனைத்து நடனங்களும் சிறப்புவகையால் தத்துவந்தோறும், ஆன்மாக்கள்தோறும் வேறு வேறாதலும் ஆகிய பலவும் அடங்கப் பொதுமையில் "கூத்து" என்றார்.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரத்தது சிறப்பின் மிகுதி கூறப் பட்டது.

933. தெ-ரை: வெறுவெளியாய் யாதும் எழுதப் படாத பரப்பு ஒன்றில் ஒரு நேர்க்கோடு இழுத்து, அக்கோட்டின் தலையில் ஒரு சுழியை இட்டால் அஃது உகாரவடிவாய்த் தோன்றும். அதில் 'கொம்பு' எனப்படுகின்ற சுழியும், நேர்க்கோடும் முறையே விந்துவிற்கும், நாதத்திற்கும் உரிய வரிவடிவமாகும். இனி அவையே 'தீ, காற்று' என்னும் பூதத்திற்கு உரிய குறிகளாயும் நிற்கும். இவற்றை இவ்வாறு தெளிவதே சிவ மந்திரத்தை உணர்தலாகும்.

கு-ரை: இதில் சொல்லப்பட்ட வடிவம் - "ഖ" - என்பது. இதனைப் 'பிள்ளையார் சுழி' என்பர். இதனைச் சுழி கீழாக ஆக்கினால் - " ௨ " - இவ்வாறாம். இதனையே ஏழாந் தந்திரத்துள் 'ஆன்பலிங்கம்' என்னும் அதிகாரத்தில்.

" விந்துவும் நாதமும் மேவும் இலிங்கமாம்;
விந்துவதே பீடம்; நாதம் இலிங்கமாம்". - தி. 10 பா. 1734

934. அகார உகார சிகாரம் நடுவா
வகாரமொடாறும் வளியுடன் கூடிச்
சிகார முடனே சிவஞ்சிந்தை செய்ய
ஓகார முதல்வன் உவந்துநின் றானே. 38

எனக் கூறுவார். பூதங்களுள் தேயு (தீ) இலிங்கவடிவாள் நிற்றலாலும், அது கீழே சுழித்துக் கொண்டு மேலே கொழுந்துவிட்டு ஓங்குவது ஆதலாலும் சுழியை, 'தீ' என்றும், செங்குத்து நேர்க்கோட்டினை, 'காற்று' என்றும் கூறினார். தீ கொழுந்து விட்டு எரிதல் காற்றினால் என்பது வெளிப்படை, விந்து சத்தியும், நாதம் சிவமும் ஆதலின், இச்சுழியை இவ்வாறு தெளிவும் உணர்வே சிகார வகாரங்கள் கூடிய சிவ மந்திரத்தைத் தெளிதலாய் முடியும் என்றார் என்க. எனவே, 'மேற்கூறிய சக்கரங்களை யாதானும் ஒரு பரப்பில் பொறிப்பதற்கு முன்னே. மேலிடத்தில் இச்சுழியைப் பொறிக்க' என்பது குறிப்பு ஆயிற்று, 'சுழி' என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. சுளியில் – சுழித்தால் – 'வெளியில் இரேகை உளதாக, இரேகையில் அத்தலைச் சுளியில்' என்க. அத்தலை – அதன் தலை. சுற்றிய – சுழித்தெழுந்த' "கொம்பு, நேர்' என்பன, "வன்னி, நேர்" என்பவற்றுடன். எதிர் நிரல் நிறையாயும் இயையும். நெளிதரல் – நில்லாது இயங்குதல். பிரகாரம் – வகை. இதில் "பிரகாரம்" என்ற வடசொல்லின் இகரம் அலகு பெறாது நின்றது.

ஓங்காரம் உச்சரிக்கப்படுவதாய் நாதத்தை உணர்த்தி, மந்திரங்கட்கெல்லா; முன்னிற்கும். 'நாதம்' என்பதனானே அதனை, 'ஊமை யெழுத்து' என்பர். எனினும், இங்குக் கூறிய இவ்வடிவம் யாதோர் உச்சரிப்பையும் உடையதாகாமையால், உண்மை ஊமை எழுத்தாய், விந்து நாதாங்களாய் நிற்கும். அதனானே, எவற்றையேனும் வரிவடிவு எழுத்தால் எழுதத் தொடங்குமுன் முதலில் இவ்வடிவினை எழுதுதல் மரபாயிற்று. 'அம்மரபினை இங்குக் கூறிய சக்கரங்கட்கும் கொள்க' என்பது இதனால் உணர்த்தினார். எனவே, இம்மந்திரம் மேற்கூறிய சக்கரங்களைப் புறத்தில் புலப்பட அமைக்கும்பொழுது முதற்கண் செயற்பாலது ஒரு மரபு செயலினைக் கூறியதாயிற்று.

934. தெ–ரை: சிகாரம் அகார உகாரங்களின் நடுவே நிற்கக் கொண்டு செய்கின்ற பிராணாயாமத்தில் கும்பிக்கப்பட்ட பிராணவாயு வோடே ஆறு ஆதாரங்களில் பொருந்தி, 'சிவ' என்னும் மந்திரத்தை ஓதிச் சிவனைத் தியானித்தால், பிரணவ முதல்வனாகிய அப்பெருமான் மகிழ்ந்து சக்கரங்களில் நின்று அருள் செய்வான்.

935. அற்ற இடத்தே அகாரம் தாவது
உற்ற இடத்தே உறுபொருள் கண்டிடச்
செற்றம் அறுத்த செழுஞ்சுடர் மெய்ப்பொருள்
குற்றம் அறுத்தபொன் போலும் குளிகையே. 39

கு-ரை: 'சிகாரம் அகார உகார நடுவாக' என்க. இது, 'சிம்' என்பது நடுவேவர, முன்னே 'அம்' என்பதையும், பின்னே "உம்" என்பனையும் ஓதல் வேண்டும் என்றதாம். அஃதாவது, பிராணனை "அம்" என்று பூரித்து, 'உம்' என்று இரேசித்து, 'சிம்' என்று கும்பித்தல் வேண்டும் என்றவாறு. இதுவும் ஒருவகைப் பிராணாயாம முறை. "வகாரமோடு சிகாரமுடனே" என எண்ணிடைச்சொல் எண்ணப் படும் பெயர் தோறும் வந்தது. அதனால், அப்பெயர்களை ஒருங்கு இணைய வைத்து உரைக்க. 'ஓகாரம்' என்பது குறுக்கலாயிற்று.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரங்களின் வழிபாட்டிற்குரிய, சிறந்ததொரு செபம், அதற்குரிய பிராணாயாமத்துடன் சொல்லப்பட்டது.

935. தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு அகாரம் முதலியவற்றால் ஆயாமம் (தடுத்தல்) செய்யப்பட்ட பிராண வாயு நிராதாரமாகிய உச்சியை அடைந்தபொழுது, அடைதற்குரிய பொருளாகிய சிவனைக் காணலாம். அப்பொழுது முன்பெல்லாம் மறக்கருணை உடையனாய் இருந்த சிவன் அந்நிலை நீங்கி அறக்கருணை உடையனாய், வளவிய ஒளியாயும், உண்மையாயும் நின்று, செம்பைக் களிம்பு நீக்கிப் பொன்னாகச் செய்யும் குளிகைத் தன்மையைப் பொருந்தி நிற்பன.

கு-ரை: அற்ற இடம் - 'ஆதாரம்' எனப்பட்டவைகளைக் கடந்த இடம். "அகாரம்" என்றது உபலக்கணம். 'அகாரமதனால்' என உருபு விரித்துக் கொள்க. ஆவது – உண்டாவது. 'அகாரமதனால் ஆவது அற்ற இடத்தே உற்றவிடத்து' என்க. "செற்றம் அறுத்த செழுஞ்சுடர்" என்றது அனுவாதமாய் நின்று பொருள் பயந்தது. 'செழுஞ்சுடர் குளிகை போலும்' என இயையும். ஈற்றடி, 'பொன்னினது குற்றத்தை அறுத்த குளிகைபோலும்' என்னும் பொருளது.

இதனால், 'மேற்கூறிய ஆதார யோக செபங்களிலும் நிராதாரயோக செபம் சிறந்தது' என்பது கூறப்பட்டது.

936. **அவ்வென்ற போதினில் உவ்வெழுத் தாலித்தால்**
உவ்வென்ற முத்தி உருகிக் கலந்திடும்
மவ்வென்றென் னுள்ளே வழிபட்ட நந்தியை
எவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன் எந்தை இயற்கையே. **40**

937. **நீரில் எழுத்திவ் வுலகர் அறிவது**
வானில் எழுத்தொன்று கண்டறி வாரில்லை
யாரிவ் வெழுத்தை அறிவார் அவர்களே
ஊனில் எழுத்தை உணர்கிலர் தாமே. **41**

---

936. தெ-ரை: அகாரத்தை உச்சரித்த உடனே உகாரத்தை உச்சரித்தால், மேலிடத்ததாக அறியப்படுகின்ற வீட்டின்பம் பொங்கி வழிந்து உயிரின்கண் கலக்கும். அந்த இரண்டெழுத்தையும் மகாரத்துடன் சேர்ந்து உச்சரித்து என் உடலகத்தே நான் சிவனை வழிபட்ட செயலால் விளைந்த அவனது இன்பத்தை நான் எவ்வாறு பிறர்க்குச் சொல்லுவேன்! அவ்வின்பம் அத்தகையதாய் இருந்தது.

கு-ரை: முதலடி, மேற்கூறிய பிராணாயாம முறையை அனுவதித்தது. மேல் எடுத்துக் கூறாத மகாரத்தை இதனுள் எடுத்துக் கூறினார். உ என்ற – உகரச்சுட்டால் சுட்டப்பட்ட 'முத்தி, நந்தி' என்பன ஆகுபெயர்கள். 'அருள் வழியே ஆனந்தம் பிறக்கும்' என்பதை விளக்க, 'பெருகிக் கலக்கும்' என்னாது, 'உருகிக் கலக்கும்' என்றார். "இயற்கை" என்றதும், அவனுக்கு இயல்பாய் உள்ள இன்பத்தையேயாம். இதன்பின், 'அன்னது' என்னும் பயனிலை வருவித்துக் கொள்க.

இதனால், மேற்கூறிய பிரணவயோக செபம் வீட்டின்பத்தைத் தருதல் கூறப்பட்டது.

937. தெ-ரை: இவ்வுலகத்தில் உள்ள பலரும் அறிதல் நீர்மேல் எழுத்துப் போலும் அழியும் எழுத்துக்களையேயாம். மேலை வெளியில் அழியாத எழுத்து ஒன்று உள்ளது. அதனை அறிபவர் ஒருவரும் இல்லை. அதனை அறிபவர் எவரோ அவரே உடம்பில் நின்று அறியும் நிலையில்லாத எழுத்தை அறியாதவர் ஆவர்.

கு-ரை: 'நீர்மேல் எழுத்துப்போல பிற எழுத்துக்கள் நிலையில் லாதன அல்ல எனப் பொதுவாகக் கருதப்பட்டாலும் உண்மையில் அவையும் நிலையில்லாத எழுத்துக்களே' என்பது முதலடியில் உணர்த்

938. காலை நடுவுறக் காயத்தில் அக்கரம்
மாலை நடுவுற ஐம்பதும் ஆவன
மேலை நடுவுற வேதம் விளம்பிய
மூலன் நடவுற முத்திதந் தானே. 42

தப்பட்டது. "வான்" என்றது, ஏற்புழிக் கோடலால் மேலை வெளி யாயிற்று. மேலை வெளியாவது விந்து. அதன்கண் உள்ள எழுத்துப் பிரணவம். வழக்கிடத்தும், செய்யுளிடத்துமாக அறியப்படும் எழுத் துக்கள் உடம்பில் இயல்பாக நின்று அறியப்படுவனவாதல் அறிக. "ஊனில் எழுத்து" என்றது, உலகப் பொருளைக் குறித்த குறிப்பு மொழி. "உணர்கிலர்" என்றது, அவற்றை உணர்ந்து அவற்றில் தொடக்குறுதலினின்றும் நீங்குவர்' என்றவாறு. இதனுள் இடையீட்டெ துகை வந்தது.

இதனால், மேற்கூறிய பிரணவ யோக செபம் பாசத்தின் நீங்குற்கு வாயிலாதல் கூறப்பட்டது.

938. தெ-ரை: பிராண வாயுவை உடம்பில் நடு நாடியாகிய சுழுமுனையில் பொருந்தும்படி செலுத்தினால், அந்நாடியில் நிற்கின்ற ஆதார மலர்களில் ஐம்பத்தோர் எழுத்துக்களும் முறையானே விளங்கி நிற்கும். அவ்வாறு நின்றவிடத்து முதற்காலத்திலே யாவர்க்கும் பொதுவாக வேதத்தை அருளிச்செய்த முதற்பொருளாகிய சிவன் தன் அடியார் நடுவில் இருக்கும் வீடுபேற்றைத் தருதல் திண்ணம்.

கு-ரை: முதலடியில், "நடுவுறச் செய்ய" என ஒருசொல்லும் இரண்டாம் அடியில் 'மாலையாக' என ஆக்கமும் வருவிக்க. 'காலைக் காயத்தில் நடுவுறச் செய்ய' என்க. கால் - காற்று. 'காலை உடம்பின் நடுவிடத்தில் கொணர்ந்து ஊன்ற' என்பது நயம். ஆதல் - தோன்றுதல். 'தோன்றவே, அவற்றைச் சுட்டியறிந்து நீங்குதல் கூடும்' என்பது கருத்து. அடியார் நடுவுறம் முத்தி, அபரமுத்தியாம், துணிபுபற்றி, எதிர் காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இதனால், மேற்கூறிய செபத்திற்குப் பிராணாயாமம் இன்றியமையாததாதல் கூறப்பட்டது.

939. **நாவியின் கீழது நல்ல எழுத்தொன்று**
பாவிகள் அத்தின் பயனறி வாரில்லை
ஓவிய ராலும் அறியஒண் ணாதது
தேவியும் தானும் திகழ்ந்திருந் தானே. 43

940. **அவ்வொடு சவ்வென் றரனுற்ற மந்திரம்**
அவ்வொடு சவவென்ற தாரும் அறிகிலர்
அவ்வொடு சவ்வென்ற தாரும் அறிந்தபின்
அவ்வொடு சவ்வும் அனாதியு மாமே. 44

---

939. தெ-ரை: உந்தியின் கீழ் மூலாதாரத்தில் சிறப்புடைய ஓர் எழுத்து உள்ளது. அதன்மேலேதான் சிவன் தானும். தன் துணைவி யுமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றான். அதனைத் துறவுபூண்ட முனிவ ராலும் அறிதல் இயலாது. எனவே, துறவுள்ளம் தோன்ற ஒட்டாது மயக்கி நிற்கின்ற வினைக்கட்டில் அகப்பட்டுள்ளவர் அறிய மாட்டாதவராதல் சொல்லவேண்டுமோ!

கு-ரை: "ஓர் எழுத்து" என்றது, ஓங்காரத்தை. 'தவத்தால் அதனைக் காண முயலுதலே செய்யத்தக்கது' என்பது குறிப்பெச்சம். ஓவியர் - ஓவினவர்; பற்று நீங்கினவர். பொருளுக்கு ஏற்ப அடிகளை மாற்றி உரைக்க. 'அறிவாரில்லை' என்பது ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய எதிர்மறை முற்று. 'அது அறிய ஒண்ணாது' என்க. இதனால், மேற்கூறிய அகார உகார மகாரங்களது சமட்டியாகிய அதனது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

940. தெ-ரை: சிவனை, ஔ என்றும், சௌ என்றும் பிறந்து பொருந்தி மந்திரமே அம் என்றும், சம் என்றும் அமைந்த மறை பொருளை ஒருவரும் அறியலில்லை. அறிந்தார்களாயின் அம்சம் எனப்படுகின்ற அந்த மந்திரந்தானே அனாதியான சிவமாய் நிற்கும்.

கு-ரை: 'அரனை' என்னும் இரண்டனுருபு தொகுப்பட்டது. "அவ், சவ்" நான்கில் முதலது, 'ஔ, சௌ' என்பவற்றின் போலி ஏனை யவை, ஈற்றில் மகாரத்தோடு கூடிய மந்திரங்கள். "சவ்வும், அனாதியும்" என்ற உம்மைகள் முறையே இழிவு சிறப்பும், உயர்வு சிறப்புமாம்.

இதனால், 'அம்சமந்திரம் சிவ மந்திரமாம் சிறப்பினை யுடையது' என்பது உணர்த்து முகத்தால், மேல், "அகார உகார", (பா.934) "அவ்வென்ற போதில்" (பா. 936) என்னும் மந்திரங்களிற்

941. **மந்திரம் ஒன்றுள் மலரால் உதிப்பது**
உந்தியி னுள்ளே உதயம்பண் ணாநிற்கும்
சந்திசெய் யாநிற்பர்தாம தறிகிலர்
அந்தி தொழுதுபோய் ஆர்த்தகன் றார்களே. **45**

942. **சேவிக்கும் மந்திரம் செல்லும் திசைபெற**
ஆவிக்குள் மந்திரம் ஆதார மாவன
பூவுக்குள் மந்திரம் போக்கற நோக்கிடில்
ஆவிக்குள் மந்திரம் அங்குச மாமே. **46**

கூறிய உகாரத்திற்கு ஈடாக 'சம்' என்பதனை வைத்து அம்ச மந்திரத்தால் பிராணாயாமத்தைச் செய்தலும் பொருந்தும் என்பது கூறப்பட்டது.

941. தெ-ரை: மேல், "நல்ல எழுத்து" எனப்பட்ட அந்த ஓர் எழுத்தே, அக மலர்களாகிய ஆதார பங்கயந்தோறும் பலவகை யாகக் காட்சிப்படும். அது மூலாதாரத்தில் நிற்பதாயினும், சுவாதிட் டானத்தில் கும்பிக்கப்பட்ட பிராண வாயுவாய் மேலெழுந்து மணி பூரகம் முதலாக விளங்கத் தொடங்கும். சந்திக்காலங்களில் சந்திவழி பாட்டினைத் தவறாது செய்பவர்களுங்கூட, 'அவ்வழிபாடு இக் காட்சியை எய்துதற்கு வழி' என்பதை அறிவதில்லை. ஏதோவோர் ஒழுக்கமாகக் கருதி அந்தியிலுங்கூடத் தவறாமல் அவ்வழிபாட்டினை முடித்து, வேறு செயல் செய்யச் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

கு-ரை: 'ஒன்றே' என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. "மலரால்" என்பதில், 'ஆல்' உருபு. 'தொறுப்' பொருளில் வந்தது. ஆர்த்தல் – நிரப்புதல். பிரணவம் பல்வேறு கலைகளாய் ஆதாரந் தோறும் நிற்குமாறு, மூன்றாம் தந்திரத்துள் 'கலை நிலை' என்னும் அதிகாரத்துட் குறிக்கப்பட்டது.

இதனால், சந்திவழிபாடு முதலியவை வாயிலாக, மேற்கூறிய பிரணவக் காட்சியைப் பெற முயலுதல் வேண்டும் என்பதும் கூறப்பட்டது.

942. தெ-ரை: மக்கட் பிறப்பு எடுத்தோர் ஒருதலையாக வணங் குதற்குரிய இத்தந்திரத்தில் தொடக்கம் முதலாகப் பலவிடத்தும் கூறி, இங்கும் கூறப்பட்ட ஓரெழுத்தாகிய பிரணவம், மேற்கூறிவாறு

943. அருவினில் அம்பரம் அங்கெழும் நாதம்
பெருகு துடியிடை பேணிய விந்து
மருவி யகார சிகாரம் நடுவாய்
உருவிட ஆறும் உறுமந் திரமே. 47

விளங்கி நிற்கும் நிலையைப் பெறுவதற்கு. உயிர்ப்புக்கு இன்றியமை யாததாகிய அம்சமந்திரம் முதலிய பிராணாயாம மந்திரங்களே பற்றுக் கோடாகும். ஆகவே, ஆதார பங்கயங்களில் பிரணவத்தை மேற்கூறிய வாறு குற்றமறக் காணவேண்டின், அந்தப் பிராணாயாம மந்திரங்கயே ஐம்பொறிகளாகிய யானைகளை அடக்கும் அங்குசமாய் நின்று, மனத்தை ஒருவழிப்படுத்துவனவாகும்.

கு-ரை: 'அதனால், அம்மந்திரங்களுடன் பிராணாமத்தை முன்னர்ச் செய்க' என்பது குறிப்பெச்சம், செல்லுதல், முறையாக வளங்குதல், திசை - இடம். "செல்லும் திசைபெய" என்றாராயினும், 'திசைகளில் செல்லும் நிலையினைப் பெற' என்றலே கருத்து, காற்றை, 'ஆவி' என்றாலும் ஒரு வழக்கு காற்று, இங்கே நெறிப்படுத்தப்படும் காற்று. 'ஆவிக்கு' என்னும் நான்கனுருபு. 'கூலிக்கு வேலை செய்தான்' என்பது போல் நிமித்தப் பொருளில் வந்தது. உள் மந்திரம் - நினைக்கப் படுகின்ற மந்திரம். "அங்குசம்" என்றது, குறிப்பு உருவகம்.

இதனால், பிரணவக் காட்சிக்கு இன்றியமையாத பிராணா யாமம். மந்திரத்தோடுதகூடச் செய்தலின் இன்றியமையாமை கூறப் பட்டது.

943. தெ-ரை: சிவம் சூக்குமமான நிலையில் பரவெளியாய் நிற்க, அதன்கண் நாதம் தோன்றும். பின்பு சத்தி அச்சிவததைவிடத் தூலமாய் அவ்வெளியிளுள் தோன்ற. அதனிடத்து விந்து தோன்று. ஆகவே, அப்பெற்றியவாய நாத விந்துக்களின் நடுவில் சிகார யகாரங்கள் பொருந்தி நிற்க நின்ற ஆறு எழுத்துக்களும் உயர்ந்த மந்திரமாய் விளங்கும்.

கு-ரை: 'அதனால், அம்மந்திரத்தை மேற்கொண்டு செபிக்க' என்பது குறிப்பெச்சம். இங்குக் கூறியவாறு ஆறு எழுத்தாய் நிற்கும் மந்திரம், 'ஓம் நமச்சிவாயம்' என்பது. முன்னர் நின்ற விந்துவை அடுத்து நிற்பது யகாரமாதலின் அதனை முன்னர்க் கூறினார். நாதம் சகாரமோடு புணருமிடத்து சகார மெய்யாய் நிற்கும்.

'ஓOநமஶிவாய' என்னும் மந்திரம், தமிழில் 'ஓநமச்சிவாய'

944. விந்துவும் நாதமும் மேவி உடன்கூடிச்
சந்திர னோடே தலைப்படு மாயிடின்
அந்தர வானத் தனுதம்வந் தூறிடும்
அங்குதி மந்திரம் ஆகுதி யாமே. 48

945. ஆறெழுத் தோதும் அறிவார் அறிகிலர்
ஆறெழுத் தொன்றாக ஓதி உணரார்கள்

என்றும். 'ஓநமச்சிவாயம்' என்றும் நிற்கும் என்பதை.

"போற்றியோ நமச்சிவாய" - தி.8 திரச்சதகம் - 62

என்னும் திருவாசகததாலும்.

"நமச்சிவா யம்சொல்ல வல்லோம்" -தி. 6 ப. 98 பா. 4

என்னும் திருத்தாண்டகத்தாலும் அறிக. இங்ஙனமாகவே, 'தமிழ் கூறுவார்க்கு இஃது ஆம்' என்றதாயிற்று. ஆக்கங்கள் வருவித்துக் கொள்க. பெருகுதல் - தூலமாதல், உருவிட - ஊடே நிற்க. 'ஆறும் மந்திரமாய் உறும்' என்க.

இதனால், மூலமந்திரம் தமிழில் நிறபதொரு முறை கூறப்பட்டது.

944. தெ-ரை: விந்துவும், நாதமும் திருவைந்தெழுத்து மந்திரத் தோடு ஒருசேரப் பொருந்திச் சந்திர மண்டலமாகிய ஆயிர இதழ்த் தாமரையுள்ள தலையை அடையுமாயின் நிராதாரத்தில் உள்ள தேவாமிர்தமாகிய சிவன் இன்ப ஊற்றாய் வெளிப்படுவான். அவனுக்கு அவ்விடத்து நினைக்கப்படுகிற அந்த மந்திர செபமே வேள்வியாய் அமையும்.

கு-ரை: 'திருவைந்தெழுத்து மந்திரம்' என்பது மேலை மந்திரத் தினின்றும் வந்து இயைந்தது. அல்லாவிடில், விந்து நாதங்கள் மட்டில் மந்திரம் ஆகாமை அளிக. இப்பயனை விதந்து கூறியது, 'மேற் சொல்லிய முறையால் இழுக்கொன்றும் இல்லை' என்றவாறு.

இதனால், 'திருவைந்தெழுத்தை விந்து இறுதியாகச் சொல்லு தலால் அதனது தன்மை சிறிதும் குறைவுறாது' என்பது கூறப்பட்டது.

945. தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்தைப் பிரணவத்தோடு சேர்த்து ஆறெழுத்தாக ஓதி உணரும் உணர்வின் பயனை அறிபவர் உலகில் ஒருவரும் இல்லை. அதனால், அந்த மந்திரத்தை ஒப்பற்ற ஒன்றாகக் கொண்டு ஓதிப் பெறும் உணர்வையும் யாரும் அடைவதில்லை வேறு

வேறெழுத் தின்றி விளம்பவல் லார்கட்கு
ஓரெழுத் தாலே உயிர்பெறல் ஆமே. 49

946. ஓதும் எழுத்தோடு டுயிர்க்கலை மூவைஞ்சும்
ஆதி எழுத்தவை ஐம்பதோ டொன்றெண்டர்
சோதி எழுத்தினில் ஐயிரு மூன்றுள
நாத எழுத்திட்டு நாடிக்கொள் ளீரே. 50

மந்திரத்தை அதற்கு நிகரானதாக நினையமால் அந்த மந்திரம் ஒன்றையே ஓத வல்லவர்கட்கு அதன்கண் உள்ள ஓர் எழுத்தாலே ஆன்ம லாபத்தைப் பெறுதல் இயையும்.

கு-ரை: ஈரிடத்தும் "ஆறெழுத்து" என்றே ஓதினாராயினும், 'அவ் ஆறெழுத்து' எனச் சுட்டி ஓதுதலே கருத்து. "இன்றி" என்றதும், 'இணையில்லையாக' என்றவாறு. "ஓரெழுத்து" என்றது பொதுப்பட நின்று, சிகாரமாகிய அவ்வொன்றின்மேல் நோக்குடையதாய் நின்றது. இதன்கண் உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், மேற்சொல்லப்பட்ட மந்திரங்கள் பலவற்றுள் திருவைந்தெழுத்து இன்றியமையாச் சிறப்பினதாய் ஆன்ம லாபத்தைத் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

946. தெ-ரை: உச்சரிக்கும் எழுத்தாகிய அகாரத்தோடு ஏனைய பதினைந்தும் உயிரெழுத்துக்களாம்; ஆயினம், 'மூல எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று' என்று மந்திர நூலார் கூறுவர். அவையெல்லாம் எவ் வாறாயினும். முதல்வனுக்குரிய முதன்மை மந்திரத்தில் மேற் சொல்லிய ஆறெழுத்துக்களே உள்ளன. அவற்றை நால்வகை வாக்கிலும் வைத்து ஆராய்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கு-ரை: "அகரம், ஒலிப்பின் முதல் முயற்சியிலே தோன்றி எல்லா எழுத்துக்களிலும் கலந்து நிற்கும் சிறப்பினது; அதனால், அஃது உயிரெழுத்திற்கும் உயிராய் நிற்பது" என்பார், "ஓதும் எழுத்தோடு" என அதனது இயல்பும், உயர்வும் தோன்ற ஒடுஉருபு கொடுத்து, வேறுவைத்து ஓதினார். இது பற்றியே இறைவன் அகரவடிவினன் எனக் கூறப்படுகின்றான். "ஓதும் எழுத்து" என்றது, 'ஓதப்படும் – உச்சரித்தல் உண்டான பொழுதே தோன்றுகின்ற – எழுத்து' என்றவாறு, கலை – கூறு. 'சொற்களது உறுப்பு' என்பதாம். 'மூவைஞ்சும் உயிர்க்கலை' என மாறிக்கூட்டுக. "அவை" பகுதிப்பொருள் விகுதி. சோதி, இறைவன், நாத எழுத்து – நாதத்தின் – நாதத்தின் காரியமாகிய எழுத்து;

947. விந்துவி லும்சுழி நாதம் எழுந்திடப்
பந்தத் தலைவிபதி னாறு கலையதாய்க்
கந்தர வாகரம் கால்உடம் பாயினாள்
அந்தமும் இன்றியே ஐம்பத்தொன் றாயதே. 51

'பூதகாரியமாகிய எழுத்தாகக் கொள்ளுதலோடு ஒழியாது' என்றவாறு. 'நாத எழுத்தில் இட்டு' என்க. 'திருவைந்தெழுத்தை யோமுறையால் நாத எழுத்தாக உணர்ந்து சுத்தமானதமாகக் கணிக்க, சுத்த தத்துவத்தில் விளங்கிற்கும் தடத்த சிவனைத் தலைப்பட்டு அபரமுத்தியை எய்திப் பின் பரமுத்தியை எளிதிற்பெறலாம்' என்பது கருத்து.

இதனால், 'மூல எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று என்றாலும், அவற்றுள் உயிரெழுத்தாவன பதினாறே' என்பதும், 'அவற்றுள்ளும் அகரம் உயிர்க்குயிராய எழுத்து' என்பதும், 'எனினும் மேற்கூறிய ஆறெழுத்துக்கள் அவை எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டன' என்பதும் கூறி, மேற்கூறிய மந்திரத்தின் சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டது.

'ஐம்பத்தோரெழுத்து இவை' என்பதை மேற்காட்டிய பேரம்பலச் சக்கரத்துட் காண்க.

947. தெ-ரை: சுத்த மாயையினின்று ஓங்காரமாய் நாதம் தோன்ற. அந்த நாதத்தின் தலைவியாகிய குண்டலினி சக்தி, பதினாறு கலைகளையுடைய பிரணவமே தானாகி மக்களது உடம்பில் தலை, கால், உடல் என்னும் உறுப்புக்களில் நிற்கின்றாள். அவள் ஒன்றி நிற்கப் பெறுதலே பிரணவம் அழிவின்றி மேற்கூறிய ஐம்பத்தோரெழுத் தாயிற்று.

கு-ரை: "சுழி" என்றது ஓங்காரத்தின் வடிவத்தை. 'சுழியாய்' என, ஆக்கம் வருவித்துக்கொள்க. நாதமாவது வாக்கு. உயிர்களைப் பிணித்துள்ள பந்தங்களில் நீக்குதற்கரிய பரமபந்தமாய் நிற்பது வாக்காதலின், அதனையே "பந்தம்" என்றார். 'பதினாறுகலைகள் இவை' என்பதும், அவை உடம்பில் நிற்கும் இடங்களும் மேல் மூன்றாம் தந்திரத்துள் 'கலைநிலை' அதிகாரத்திற் காட்டப்பட்டன. கந்தரம் - கழுத்து. ஆகாரம் என்பது குறுகி நின்றது. ஆகாரம் - வடிவம். கழுத்தோடு கூடிநிற்கும் வடிவம் தலை. "அந்தம் இன்றி ஆயது" என்றது 'அக்கரம்' (அட்சரம்) எனப்பட்டது என்றவாறு. இதனால், 'உண்மை அக்கரம் குண்டலினிசத்தியே என்பதும், அவட்கு இடமாதல் பற்றியே வாக்கின் வடிவான எழுத்துக்கள், அக்கரம் என உபசரித்துக்

948. **ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்துவே தங்களும்**
ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்தா கமங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தேயும் ஆவ தறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தும்போய் அஞ்செழுத் தாமே. **52**

கூறப்படுகின்றன' என்பதும் பெறப்படடன. உண்மை விளக்கத்துள், 'திருவைந்தெழுத்து ஏனையெழுத்துக்கள் போல அழியும் எழுத்துக்கள் அல்ல' (பா. 40,41) எனக் கூறியதையும் இவ்விடத்து நினைவூகூர்க. "அந்தமும்" என்ற உம்மை 'ஆதியின்றி' என இறந்தது தழுவிய எச்சம். "ஆயது" என்பதற்கு. 'அது' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. அச்சுட்டுப் பெயர், முன்னர், "பதினாறு கலைய" என்ற பிரணவத்தைக் குறிக்கும்.

இதனால், 'மேற்கூறிய ஆறெழுத்தின் பொருளாகிய சிவனுடைய சத்தியினது சார்பு காரணமாகவே பிரணவமும், அதன் காரியமாகிய எழுத்துக்களும் சிறப்புற்றன' என்பது கூறப்பட்டது.

948. தெ-ரை: மேற் சொல்லிய ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களே வேதம், ஆகமம் அனைத்துமாய் நிற்கும். அவ் உண்மையை உணர்ந்த பின் 'ஐம்பதெழுத்து அல்லது ஐம்பத்தோரெழுத்து' என்றெல்லாம் எண்ணுகின்ற அலைவு நீங்கி, 'ஐந்தெழுத்து' என்று உணர்ந்து நிற்கின்ற அடக்கம் உண்டாகும்.

கு-ரை: 'ஐம்பதெழுத்துமே' என்பதில் உம்மையும், ஏகாரமும் மாறிநின்றன. ஆவது, அனைத்தும் ஆவது. "ஐம்பதெழுத்தும்" என்றது. 'எல்லா வகையான எழுத்துக்களும்' என்றவாறு. எழுத்துக் களை, 'ஐம்பத்தொன்று' என்பதனோடு, 'ஐம்பது' என்றலும் வழக்கு என்பது உணர்தற்கு, மேல், 'ஐம்பத்தோரெழுத்து' என்றவர், இங்கு, 'ஐம்பதெழுத்து' என்றார். இது மூன்றாம் தந்திரத்திலும் விளக்கப் பட்டது. வேதம், ஆகமம் முதலிய பல நூல்களையும் கற்றோர், 'அவை அனைத்திலும் சொல்லப்படுவது திருவைந்தெழுத்தின் பொருளே' என்பதை நன்குணர்வர் ஆதலின், "ஐம்பதெழுத்தும் போய் அஞ்செழுத்தாமே" என்றார்.

அருள்நூலும் ஆரணமும் அல்லாதும் அஞ்சின்
பொருள்நூல் தெரியப் புகின். -திருவருட்பயன், ஐந்தெழுத்.

என்னும் *திருவருட்பயனையும்* காண்க. மூன்றாம் அடியில் ஏகாரம்

949. அஞ்செழுத் தால்ஐந்து பூதம் படைத்தனன்
அஞ்செழுத் தால்பல யோனி படைத்தனன்
அஞ்செழுத் தால்இவ் வகலிடம் தாங்கினன்
அஞ்செழுத் தாலே அமர்ந்துநின் றானே. 53

பிரிநிலையும், உம்மை முற்றும்மையுமாம். ஆகவே, 'ஐம்பதெழுத் துமே அனைத்துமாவது' என்பது பொருளாயிற்று.

இதனால், அனைத்தெழுத்துக்களும் மேற்கூறிய ஆறெழுத்தின் விரிவேயாதல் கூறப்பட்டது.

இது முதலாக, இருபத்தொரு மந்திரங்களால் திருவைந் தெழுத்தின் பெருமையே கூறி வலியுறுத்துகின்றார்.

949. தெ-ரை: சிவபெருமான் தத்துவங்களைப் படைத்தும், அவற்றின் காரியமாகிய எண்பத்து நான்கு நூறாயிர வகைப்பிறவி களான உடம்புகளையும் ஆக்கி உயிர்கட்குத் தந்தும், அவைகளைக் காத்தும், அவ்வுயிர்கள் தன்னை மன மொழி மெய்களால் வழிபட்டு நலம் பெறுதற் பொருட்டுத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளியிருப் பதும் ஆகிய எல்லாம் திருவைந்தெழுத்தாலேயாம்.

கு-ரை: "ஐந்து பூதம்" என்றது உபலக்கணம். ஐந்தொழில்களில் இங்கு வேண்டற்பாலனவாகிய இரண்டையே கூறினார். ஐந் தொழிலையும் சிவபெருமான் ஏவுதல் வகையானும், இயற்றுதல் வகையானும் செய்தருளுவன்.

"மூவகை அணுக்களுக்கும் முறைமையால் விந்து ஞானம்
மேலின தில்லை யாயின் விளங்கிய ஞானம் இன்றாம்"

-சித்தியார் - சுபக்கம். சூ - 1, பா-26

என்றவாறு, நாதம் இன்றி ஒருவர்க்கும் சிறப்புணர்வு கூடாது ஆதலால், 'ஏவுதல் ஐந்தெழுத்தாலே' என்பது தெளிவாகும். இனி, அத் தொழில்களைத் தானே இயற்றுமிடத்தும் அவற்றால் உயிர்கள் பயன் கொள்ளுதற்கு நாதம் இன்றியமையாமை பற்றி அதனையும் ஐந்தெழுத் தாலே ஆவனவாகக் கூறுதல் அமைவுடைத்தாம். ஐந்தெழுத்தாலே திருமேனி கொள்ளுதல் எவ்விடத்தும் ஒத்ததாதல் அறிக.

950. வீழ்ந்தெழல் ஆம்விகிர் தன்திரு நாமத்தைச்
சோர்ந்தொழி யாமல் தொடங்கும் ஒருவற்குச்
சார்ந்த வினைத்துயர் போகத் தலைவனும்
போந்திடும் என்னும் புரிசடை யோனே. 54

951. உண்ணும் மருந்தும் உலப்பிலி காலமும்
பண்ணுறு கேள்வியும் பாடலு மாய்நிற்கும்
விண்ணின் றமரர் விரும்பி அடிதொழ
எண்ணின் றெழுத்தஞ்சு மாகிநின் றானே. 55

---

950. தெ-ரை: சிவனது திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தைத் தளர்ச்சியின்றி ஓத உறுதிபூண்டு நிற்பவர்கட்கு. வினைக்குழியில் வீழ்நது கிடந்தாலும் எழுந்து கரையேறுதல் கூடுவதாம். மேலும் அப்பெருமான் அவர்களை வினைத்துன்பம் விடடொழியுமாறு தன்மாட்டு அழைத்து ஆண்டுகொள்வான்.

கு-ரை: 'வீழ்ந்தும்' என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுத் தலாயிற்று.

போந்திடும் என்னும் - 'வாருங்கள்' என்று அழைப்பான். 'புரிசடையோனாகிய தலைவனும்' என மேலே கூட்டி உரைக்க.

951. தெ-ரை: சிவபெருமான், தேவர்கள் தன்னை விண்ணுலகத் தில் விருப்பத்தோடு அடிபனிய, அவர்கட்கு அவர்கள் உண்ணுகின்ற அமுதமாயும், அதன் பயனாகிய நீண்ட வாழ்நாளாயும், அவர்கட்கு விருப்பத்தைத் தருகின்ற இசையாயும், பாட்டாயும் நிற்றலேயன்றி, அவர்களது கருத்தில் நிற்கும் திருவைந்தெழுத்தாயும் நின்று மேலை மந்திரத்திற்கூறிய பயன்களை அளிப்பன்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை முதலிய வைத்து, இரண்டாம் அடியிறுதியில், 'அதுவன்றி' என்பது வருவித்து உரைக்க. "நிற்கும்" என முன்னவற்றை முடித்தமையால், பின்னதற்குப் பயன் மேற்கூறிய தாயிற்று. 'எண்ணின்ற' என்பதில் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. "அஞ்சும்" என்ற உம்மை, 'அவ்வாறு நின்றதன்றியும்' என, இறந்தது தழுவிநின்றது. 'தேவர்களும் தாம் விரும்பிய பயனைப் பெறுதல் திருவைந்தெழுத்தை ஓதியே' என்பது இங்குக் கூறப்பட்டது.

952. ஐந்தின் பெருமையே அகலிட மாவதும்
ஐந்தின் பெருமையே ஆலய மாவதும்
ஐந்தின் பெருமையே அறவோன் வழக்கமும்
ஐந்தின் வகைசெயப் பாலனும் ஆமே. 56

மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையுள் நின்று அவர் தம்மை ஆள்வன
... ... அஞ்செழுத்துமே – தி.3 பா.22 பா.2

என்ற திருஞானசம்பந்தர் திருமொழியும் காண்க. தலைவன் என்னும் எழுவாய் இயைபினால் வந்து இயையும்.

952. தெ-ரை: உலகம் நிலைபெற்றிருத்தலும் கல் முதலியவற்றால் கட்டப்பட்டு அமைந்த இடங்கள் சிவபெருமானது அருள் நிலையங் களாதலும். அந்நிலையங்களில் அவன் விளங்கி நின்று, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன வழங்குதலும் திருவைந்தெழுத்தாலேயாகும். இனி, அதனை அதன் வகை பலவற்றையும் அறிந்து ஓத, அப்பெருமான் அங்ஙனம் ஓதுவாரது பக்கத்திலே எப்பொழுதும் இருப்பவனாவான்.

கு-ரை: அகலிடம் - உலகம்; என்றது உயிர்களை, 'அவை நிலைபெறுதல்' என்பதனை.

"வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்" – குறள், 11

என்பது போலக் கொள்க. "ஆலயம் ஆவது" என்றது 'ஆலயம் ஆலயமாவது' என்றவாறு. 'சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்' என்னும் முறைமையிற் சிறிதும் வழுவாதவன் என்பார். 'சிவபெருமான, 'அறவோன்' என்றார். செய்தல், இங்கே ஓதுதல் பால் – பக்கம், பாலன் ஆதலை.

"இவன்எனைப் பன்னாள் அழைப்பொழி யான்என்
றெதிர்ப்படுமே" –தி. 4 ப. 112 பா.9

"எங்குற்றாய் என்றபோதில்
இங்குற்றேன் என்கண்டாயே" –தி. 4 ப.75 பா. 8

"தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன்
தன்னடி யோங்களுக்கே" - தி. 4 ப. 94 பா.1

953. **வேரெழுத் தாய்விண்ணாய் அப்புற மாய்நிற்கும்**
நீரெழுத் தாய்நிலம் தாங்கியும் அங்குளன்
சீரெழுத் தாய் அங்கி யாய்உயி ராம்எழுத்
தோரெழுத் தீசனும் ஒண்சுட ராமே. **57**

"ஆரூரர்தம் - அருகிருக்கும் விதியின்றி அறம் இருக்க
மறம்விலைக்குக் கொண்டவாறே" - தி. 4 ப.5 பா. 3

என்பன முதலிய திருமொழிகளை நோக்கி அறிக.

"சிவனே சிவனே சிவனேஎன் பார்பின்
சிவன்உமையா ளோடுந்திரிவன்"

என்பதொரு வெண்பாவையும் காண்க. இதன் முதலடி மூன்றாம் அடிகளில் னகர ஒற்றுக்கள் அலகு பெறாது நின்றன.

953. தெ-ரை: சிவபெருமான் நாத எழுத்தாகிய பிரணவமாய் அதன் வழியே வானத்தில் பொருந்தி எல்லாப் பொருட்கும் வியாபக மாய் நிற்பான். நீரெழுத்தாகிய நகாரமாய் அதன்வழியே நீரில் பொருந்தி அதன்வழியே பொருள்களைப் பதம் செய்வான். நில வெழுத்தாகிய மகாரமாய் அதன்வழியே நிலத்திற் பொருந்தி எல்லாவற்றையும் தாங்குவான். நெருப்பெழுத்தாகிய சிகாரமாய் அதன் வழியே நெருப்பில் பொருந்திய பொருள்களைச் சுட்டுப் பக்குவப் படுத்துவான். காற்றெழுத்தாகிய வகாரமாய் அதன்வழியே காற்றிற் பொருந்திப் பரந்து சலித்துப் பொருள்களைத் திரட்டுவான். எஞ்சிய ஓரெழுத்தாய யகாரமாய் அதன்வழியே ஆன்மாவிலும், இருசுடரிலும் பொருந்தி அறிதலும், ஒளிவீசலும் செய்வான்.

கு-ரை: செய்யுள் நோக்கி, வேண்டும் சொற்கள் பலவற்றைத் தொகுத்த அவை குறிப்பால் தோன்றக் கூறினாராகலின், அவற்றை இவ்வாறு விரித்துரைத்துக்கொள்க. பூதம் முதலியவற்றைத் திருவைந் தெழுத்தில் எழுத்துக்கள் நிற்கும் முறைபற்றிக் கூறினமை அறிக. இங்குக் கூறிய ஐந்தெழுத்துப் பிரணவத்தோடுகூடிய தூல ஐந்தெழுத் தாதல் வெளிப்படை. "ஒண் சுடர்" என்பது அகத்தொளியாகிய அறிவையும், புறத்தொளியாகிய சூரிய சந்திரர்களையும் குறித்தது. அப்புற மாதல், வியாபகமாய் நிற்றல். "ஓரெழுத்து" என்பதன் பின்னும் ஆக்கம் வருவிக்க. "ஈசனும்" என்ற உம்மை சிறப்பு, இவ்வெழு வாயை முதலிற்கொண்டு உரைக்க. மேலை மந்திரத்தில், "ஐந்தின்"

954. நாலாம் எழுத்தோசை ஞாலம் உருவது
நாலாம் எழுத்தினுள் ஞாலம் அடங்கிற்று
நாலாம் எழுத்தே நவிலவல் லார்கட்கு
நாலாம் எழுத்தது நன்னெறி தானே. 58

பெருமையே அகலிட மாவது" என்றது இனிது விளங்குதற்பொருட்டு, அஃது ஆமாற்றை இதனுள் வகுத்துக் கூறினார். ஆகவே, நீரெழுத்து முதலியவற்றைப் பூதங்கட்குரிய பீசாக்கரங்களாகக் கொள்ளல் வேண்டாமை அறிக. இங்குக் கூறிய எழுத்துக்கள், அவ்வப்பொருட்கு உரியனவாதலை ஆணையாற்கொள்க.

954. தெ-ரை: மேற்கூறிய எழுத்துக்களில் பிரணவம் நீங்க நகராம் முதலாக முறையானே நின்ற ஐந்தெழுத்துக்களில் இறுதிநின்ற யகாரம் ஒழித்து நான்காய்நின்ற எழுத்துக்களது ஓசையே உலகெங்கும் வியாபிப்பது. அதனால், எல்லா உலகமும் அவ்வெழுத்திற்குள்ளே அடங்கியுள்ளன. அதனால், அவற்றாலாய அவ்வோசையின் பெருமை அறிந்து அதனையே ஓதவல்லவர்கட்கு அதுவே நன்னெறி யாய் நன்மை பயக்கும்.

கு-ரை: கடவுளரைப் போற்றுமிடத்து அவர்தம் பெயரோடு பெரும்பான்மையும் நான்காம் வேற்றுமையைப் புணர்த்து அவரைப் படர்க்கையில் வைத்துப் போற்றுதல் வடமொழி வழக்கு. அப்பெயர் களைப் பெரும்பான்மையும் எட்டாம் வேற்றுமையாக்கி அவரை முன்னிலைப் படுத்திப் போற்றுதல் தமிழ் வழக்கு. அதனால், "சிவாய" என்பது தமிழ் முறையில் 'சிவ' என்றே நிற்குமாதலின், 'சிவமூல மந்திரம், மேல், ஆறெழுத்தோதும்' என்ற மந்திரத்துட் கூறியவாறு பிரணவத்தோடு கூடி ஆறெழுத்தாலேயன்றி, யகாரம் நீங்க ஐந்தெழுத் தாயும் நிற்றலுடையது' என்பது உணர்த்துவார் ஐந்தெழுத்தின் பெருமை யெல்லாம் எடுத்தோதினார். எனவே, யகாரம் அவற்றுள் அடங்கி நிற்பதாயிற்று. 'இம் மந்திரத்திற்கு இதுவே பொருள்' என்பதை வருகின்ற மந்திரங்களால் அறிக.

நால் ஆம் எழுத்து – 'நான்கு' என்னும் தொகையை உடைய வாகின்ற எழுத்து. 'அவற்றால் ஆய ஓசை' என்றது. 'மந்திரம்' என்ற வாறு "உருவுவது" என்பது குறைந்து நின்றது. எழுத்து அது – எழுத்தாய் நின்ற அம்மந்திரம். 'அதுவேயும்' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரமும், இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மையும் விரித்துக் கொள்க.

955. இயைந்தனள் ஏந்திழை என்உளம் மேவி
நயந்தனள் அங்கே நமசிவ என்னும்
பயந்தனை ஒரும் பதமது பற்றும்
பெயர்ந்தனன் மற்றுப் பிதற்றறுத் தேனே. 59

956. ஆமத் தினிதிருந் தன்ன மயத்தினை
ஓமத்தி லேஉதம் பண்ணும் ஒருத்திதன்
நாம நமசிவ என்றிருப் பாருக்கு
நேமத் தலைவி நிலவிநின் றாளே. 60

955. தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு யான் அந்நான்கு எழுத்தையே ஓதினமையால் சிவசத்தி என்னிடத்து வந்து பொருந்தி, எனது உள்ளத்தை இடமாகக் கொள்ள விரும்பி, அங்ஙனம் அதன்கண்ணே அமர்ந்தாள். அதனால், யான் எனது சீவநிலையினின்று நீங்கினேன். பிறமந்திரங்களைப் பல்வேறு பயன் குறித்துப் பிதற்றுதலையும் ஒழித்தேன். ஆகவே, நீவிரும் 'நமசிவ' என்று ஓதுதலின் பயனை ஆய்ந்து உணர்மின்; உணர்ந்து அம்மந்திரத்தைப் பற்றுமின்.

கு-ரை: 'அந்நான்கெழுத்தையே ஓதினால்' என்பது இயைபு பற்றிக் கொள்ளக் கிடந்தது. "நமசிவ என்னும்" என்பது தொடங்கி மூன்றாம் அடியை இறுதியில் வைத்து உரைக்க.

956. தெ-ரை: அரிசி முதலியவற்றில் உடலுக்கு நலந்தரும் பொருளாய் நின்று, அவை சோறு முதலியவனவாய்ப் பக்குவப்பட்ட பின்பு அவற்றை, வயிற்றுத்தீ வேள்வித்தீயாகுமாறு அதில்நின்று அவிசாகச் சீரணிப்பிக்கின்ற அத்தன்மையளான திரோதான சத்திக் குரிய நகாரம் முதலாக நின்ற அந்நான்கெழுத்தே துணை என்று இருப் பவர்கட்குச் சிவசத்தி அவர்களது வழிபாட்டின் பயனைத் தரும் முதல் வியாய் நீங்காது நிற்பாள்.

கு-ரை: ஆமம் – அரிசி, அன்னம் – சோறு. இவை உபலக்கணம். 'ஓமம், உதம்' என்பன உருவகங்கள். உதம் – அவிசு. "இருந்து பண்ணும்" என்னும் அடைமொழியால், "ஒருத்தி" என்றது திரோதான சத்தியையாயிற்று. நகாரம் திரோதான சத்தி எழுத்தாகலின், அதனை முதலாக உடைய மந்திரமும் அவளதாயிற்று. நேமம், 'நியமம்' என்பதன் மரூஉ. 'இனிதாய், உதமாக, தலைவியாய்' என ஆக்கங்கள் வருவிக்க. 'உலகப் பயனை வேண்டுவார்க்குத் தூல பஞ்சாக்கரம் உரியது' என்பதை விளக்கியவாறு.

957. பட்ட பரிசே பரன்அஞ் செழுத்தின்
இட்டம் அறிந்திட் டிரவு பகல்வர
நட்டமதாடும் நடுவே நிலயங்கொண்
டட்டதே சப்பொருள் ஆகிநின் றானே. 61

958. அகாரம் உயிரே உகாரம் பரமே
மகாரம் மலமாய் வரும்முப்பத் தாறில்
சிகாரம் சிவமா வகாரம் வடிவா
யகாரம் உயிரென் றறையலும் ஆமே. 62

---

957. தெ-ரை: சிவன், 'ஐம்பூதம், இருசுடர், ஆன்மா' என்னும் உலகப் பொருள் எட்டுமாய் நிற்பவன் ஆதலால், அவரவர் விருப் பத்தை உணர்ந்து அவரவர் மேற்கொள்ளப்பட்ட வகையிலே அமைந்த அஞ்செழுத்தின் உள் நின்று இரவும் பகலும் ஆகிய காலங்கள் மாறிமாறித் தொடர்ந்துவர இடையறாது நடம் புரிந்து நிற்பான்.

கு-ரை: 'பட்ட பரிசே அஞ்செழுத்தின் நடுவே நிலயங்கொண்டு ஆடும்' என்க. பட்டபரிசே ஆடுதலாவது. தூல பஞ்சாக்கரத்தின் நடுவில் ஊன நடனத்தையும், சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தின் நடுவில் ஞான நடனத்தையும் செய்தல். ஈற்றில் 'ஆதலால்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்கப்பட்டது. ஈற்றடி, வேண்டுவோர் வேண்டுவனவற்றை அறிதல் கூறி, 'அங்ஙனம் அறிதலால், அவரவர்க்கு உரிய பயனை அளித்தல் அல்லது நியதியின்றி அளியான்' என்பது உணர்த்தப் பட்டது. தூலமும், சூக்குமமும் ஆகிய பஞ்சாக்கரங்கள் தத்தம் பயனையே தருதலன்றிப் பிறிது பயன் தாராமையைக் காரணங்காட்டி விளக்கியவாறு. "நம" ஊன நடனத்தையும், "சிவ" ஞான, நடனத்தையும் குறித்தலைப் பா. 955. பா.956 இல் உணர்த்தியுள்ளார் எனக் கோடல் பொருத்தம்.

958. தெ-ரை: முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும் அகாரத்தைப் பற்றியும், சிவ தத்துவம் ஐந்தும் உகாரத்தைப் பற்றியும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும் மகாரத்தைப் பற்றியும் நிற்கும். இனித் திருவைந்தெழுத்தில் சிறப்புடைய மூன்றில் அவ்வாறின்றிச் சிகாரம் சிவமும், வகாரம் சத்தியுமேயாக, யகாரம் ஆன்மாவேயாம் என்று சொல்லுதலும் கூடும்.

959. **நகாரமகார சிகாரம் நடுவா**
வகாரம் இரண்டு வளியுடன் கூடி
ஓகாரம் முதற்கொண் டொருகால் உரைக்க
மகார முதல்வன் மனத்தகத் தானே. 63

கு-ரை: மேல் பிரணவ கலைகளையும், திருவைந்தெழுத்தையும் ஒப்ப வைத்துக் கூறிவந்தமைபற்றி மயங்காமைப் பொருட்டு இவ்வாறு கூறி அக்கலைகளினும் திருவைந்தெழுத்துக்கள் உயர்ந்தன வாதலை விளக்கினார்.

"முப்பத்தாறில்" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க, "முப்பத்தாறில்" என்றதனால், 'உயிர், பரம், மலம்' என்பன அவை பற்றிய தத்துவங்களே ஆதல் விளங்கும். 'மலம்' என்றது, 'அசுத்தம்' என்னும் பொருட்டாய், அசுத்தமாயா தத்துவங்களை உணர்த்திற்று, வடிவு - சிவனது உருவம்; அது சத்தியாதல் அறிக. 'சிவம், வடிவு, உயிர்' என்பவற்றில் தேற்றேகாரங்கள் தொகுத்தலாயின. அவற்றால், அவற்றின் பொருள்கள் சடமாகாது சித்தாதலும் அப்பொருள்களோடு அவ்வெழுத்திற்கு உள்ள பேருரிமையும் தோன்றுவனவாம். அவை பற்றியே "அறையலும் ஆம்" என உயர்வு சிறப்பும்மை கொடுத்துக் கூறினார்.

959. தெ-ரை: நகார மகாரங்களை முன்னர் உடைய சிகாரம் நடுவணதாய் நிற்க. அவற்றின் பின்னதாகிய வகாரம் இடைகலை, பிங்கலை என்னும் இரு வாயுக்களுடன் பொருந்தி, ஓங்காரத்தை முதற்கண்ணே பெற்று ஓதப்படின், மேற்கூறிய எழுத்துக்களில் மகாரத்திற்கு முதல்வனாய் நின்று அதனைப் பரிபாகப்படுத்திவரும் சிவன், அங்ஙனம் ஓதுவாரது உள்ளத்தைத் தனக்கு இடமமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பான்.

கு-ரை: "நடுவாய்" என்றமையால், நகார மகாரங்களை உடைமை முதற்கண்ணதாயிற்று, 'நடுவாய் நிற்க' என ஒரு சொல் வருவிக்க. உரைக்க - உரைக்கப்பட. தூல பஞ்சாக்கரமாதலின் ஊன நடனப் பிரானையே கூறினார். மேல் இரண்டிடங்களில் (955,56) எடுத்தோதிய 'நமசிவ' என்பதனை முதலில் பிரணவத்தோடு கூட்டிப் பிராணாயாமத்துடன் ஓதல் வேண்டும் என்பது உணர்த்தியவாறு.

"நாலாம் எழுத்தோசை" (பா. 954) என்பது முதல், இதுகாறும் அஞ்செழுத்து நாலெழுத்தாயும் நிற்கும் முறைமையே கூறினார்.

960. அஞ்சுள ஆனை அடவியுள் வாழ்வன
அஞ்சுக்கும் அஞ்செழுத் தங்குச மாவன
அஞ்சையுங் கூடத் தடுக்கவல் லார்கட்கே
அஞ்சாதி ஆதி யகம்புகல் ஆமே. 64

961. ஐந்து கலையில் அகராதி தன்னிலே
வந்த நகராதி மாற்றி மகாராதி
நந்தியை மூலத்தே நாடிப் பரையொடும்
சந்திசெய் வார்க்குச் சடங்கில்லை தானே. 65

960.தெ-ரை:ஒரு காட்டில் வாழ்வனவாகிய ஓர் ஐந்து யானைகள் உள்ளன. அவைகளை அடக்குதற்குச் சிவ நாமத்தில் உள்ள ஐந்து எழுத்துக்களே அங்குசங்களாய் உதவும். அந்த அங்குசத்தைக் கொண்டு அவைகளை முழுதும் அடக்கவல்லவர்கட்கே ஐந்து பூதம் முதலிய தத்துவங்கட்கு முதல்வனும், முதற்கடவுளுமாகிய சிவனது இடத்தில் புகுதல் கூடும்.

கு-ரை: "அஞ்சு ஆனை" என்றதும் 'அடவி' என்றதும், 'தாம் குறித்த அவை' என்னும் பொருளாய் நின்றன. அவை ஐம்பொறிகளும், தத்துவ தாத்துவிகக் கூட்டங்களுமாம். "அஞ்சுக்கும் அஞ்செழுத்து" என்றது நயம் தோற்றி நின்றது. நகாரம் முதலியவற்றை மூக்கு, நாக்கு, கண், மெய், செவி என்பவற்றோடு முறையே இயைத்துக் காட்ட முயல்வாரும் உளர். கூட - ஒருசேர, 'அஞ்சாதி யாகிய ஆதி' என்க. அகம் திருவடி நிழல்.

961. தெ-ரை: நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலைகளில் உள்ள அகரம் முதலிய எழுத்துக்களில் சிலவாயுள்ள நகாரம் முதலிய ஐந்தெழுத்ததுக்களை அம்முறையில் நில்லாது பிரணவம் முதலாக மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களிலும் முறையே நிற்க மாற்றி வைத்து, தடத்த சிவனை மூலாதாரம் முதலாகவே திரோதான சத்தியோடுகூடத் தியானித்து, இவ்வாறு சந்தியா காலங்களில் வழிபடுவார்க்கு வேறு சந்தியாவந்தனம் முதலிய சடங்குகள் வேண்டுவதில்லை.

கு-ரை: "ஐந்து கலையில் அகராதி" என்பதில், ஏழனுருபு பெயரோடு முடிந்தது. "தன்னில்" என்பது பன்மையொருமை மயக்கம். "ஐந்து கலையியல் அகராதி தன்னிலே வந்த நகராதிமாற்றி" என்றது, 'பிற எழுத்துக்களுள் சிலவாய அவையாக நிலையாமல்

962. மருவுஞ் சிவாயமே மன்னும் உயிரும்
அருமந்த யோகமும் ஞானமு மாகும்
தெருள்வந்த சீவனார் சென்றிவற்றாலே
அருள்தங்கி அச்சிவ மாவது வீடே. 66

வேறாக மதிக்க' என்பது உணர்த்தற்கு. மேல் (பா. 959) ''மகார முதல்வன்'' என்றவாறே இங்கு ''மகாராதி'' என்றார். இங்குக் கூறுகின்றதும் தூல பஞ்சாக்கரமாதல் பற்றி. தூல பஞ்சாக்கரத்தை இறைவன் திருவடி முதலாகக் கொண்டு நிற்கும் முறையிலே ஆதாரங்களில் அமைத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து. "மூலத்தே" என்றது, "மூலத்தில் தொடங்கியே" என்றவாறு. மூலாதாரம் முதலிய எல்லா ஆதாரங் களிலும் 'சிவனையே அவனது சத்தியோடு தியானிக்க' என்றது, 'ஆதார மூர்த்திகளைச் சம்பு பட்சத் தினராகத் தியானிக்க' என்றதாம். சிறப்புப் பற்றிச் சந்தியாகாலத்தையே வரைந்தோதினார். அதனால், பிற காலங்கள் தவிர்க்கப்பட்டன அல்ல வாம் "சடங்கு" என்றது, 'பிறிது சடங்கு' என்னும் குறிப்பினது. "தான்" என்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது.

பேரம்பலச் சக்கரத்தில் நிற்கும் ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களை அகாரம் முதலாகத் தொடங்கி எண்ணுதல் அவற்றின் தோற்ற முறையாகும். அம்முறையில் முதல் தொடங்கிப் பதினாறு (உயிர்) எழுத்துக்கள் சாந்தியதீத கலையில் நிற்கும் (மெய்யெழுத்துக்களில்) ஒன்று, இரண்டு, மூன்று ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சாந்தி கலையில் நிற்கும். அடுத்த ஏழெழுத்துக்கள் வித்தியா கலையில் நிற்கும். அடுத்த இருபத்து நான்கு எழுத்துக்கள் பிரதிட்டா கலையில் நிற்கும். இறுதி எழுத்தாகிய க்ஷகாரம் ஒன்றும் நிவிர்த்தி கலையில் நிற்கும் என்க.

962. தெ-ரை: உயிர்கள் சிவனை அடைவதற்கு வாயிலாகப் பொருந்தி, 'சிவாய' என்னும் மூன்றெழுத்துக்களே உயிர்கட்கு உயிரும், கிடைத்தற்கரிய யோகமும், ஞானமுமாய்ச் சிறந்து நிற்பன. இவ்வுண்மையைப் பரிபாகம் வரப்பெற்றமையால் நகர மகரங்களின் நீங்கி யகரமாய் நின்ற உயிர், வகரமாகிய அருளிலே தங்கிப் பின் சிகரமாகிய சிவத்தை அடைந்து அதுவாய் விடுதலே வீடுபேறாம்.

கு-ரை: வருவித்துரைத்தவை ஆற்றலால் வந்தன. அரு மருந்து – தேவாமுதம். அருமந்த, "அருமருந்தன்ன என்பதன் மரூஉ. 'சிவயோகம்' என்றற்கு, ''அருமருந்தன்ன யோகம்'' என்றார். இவ் அடை ஞானத்திற்கும் உரியதாதலின், அதுவும் சிவஞானமாயிற்று.

963. அஞ்சுக அஞ்செழுத் துண்மை அறிந்தபின்
நெஞ்சகத் துள்ளே நிறையும் பராபரம்
வஞ்சகம் இல்லை மனைக்கும் அழிவில்லை
தஞ்சம் இதுஎன்று சாற்றுகின் றேனே. 67

சிவயோக சிவஞானங்களன்றிப் பிற யோக ஞானங்கள் வீடு பய வாமை அறிக. "வீடே" என்னும் ஏகாரம், பிரிநிலையாய்ப் பிறவாறு கூறப்படும் வீடுகள் வீடல்ல' என்பது உணர்த்தி நின்றது. மேல், 'பல எழுத்துக்களுள் நின்ற சில எழுத்தாகாது அவற்றின் வேறாய் உயர்ந்து நிற்பன' எனக்கூறப்பட்ட ஐந்தெழுத்துக்களுள் மூன்றெழுத்து முத்தி மந்திரமாய்ச் சிறந்து நிற்பன என்பது உணர்த்தியவாறு. இங்கு, "சிவாயமே" என ஓதிய இதனாலும், அஞ்செழுத்து இறுதியில் மகாரத்தோடு நிற்றலும் உண்டு என்பது அறியப்படும். "சிவாயவே" எனப் பாடம் ஓதினும் ஆம்.

963. தெ-ரை: ஐந்து மலங்களும் நீங்கிப் போகும்படி அஞ் செழுத்தின் பொருளை எவரேனும் அறிந்தபின், இறைவன் அவர்களது நெஞ்சத்தில் நிரம்பி விளங்குவான். அவர்களது உறைவிடத்திற்கும் 'அழிவு' என்பது உண்டாகாது. ஆகையால், இந்த மந்திரமே யாவர்க்கும் புகலிடமாகும். நான் உண்மையாகவே சொல்லுகின்றேன். இதில் சிறிதும் பொய்யில்லை.

கு-ரை: ஐந்து மலங்களாவன ; ஆணவம், கன்மம், மாயை மாயேயம், திரோதாயி என்பன.

"மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்"
– தி. 8 அச்சோப்பதிகம். பா. 9

என்ற தேயன்றி

"மலங்கள் ஐந்தாற் சுழல்வன் தயிரிற்பொறு மத்தெனவே"
– தி. 8 நீத்தல் விண்ணப்பம். பா.29

எனவும் அருளிச் செய்தமை காண்க. உகுதல் - சிந்திப்போதல். "உண்மை" என்றது பொருளை அஞ்செழுத்தின் பொருள்கள் மேலே பலவிடத்தும் கூறப்பட்டன. உண்மை விளக்கம், திருவருட்பயன் என்னும் நூல்களிலும் தெளியக் காண்க. 'பொருளை அறிதல்' மேற்கூறிய மூன்றெழுத்துக்களின் சிறப்பு உணர்தலைப் பயக்குமாதலின். "அறிந்த பின், நெஞ்சகத்து உள்ளே நிறையும் பராபரம்" என்றார், மனை, பெத்தத்தில் உடம்பும், முத்தியில்

964. சிவாயவொடவ்வே தெளிந்துளத் தோதச்
சிவாயவொடவ்வே சிவனுரு வாகும்
சிவாயவொடவ்வும் தெளியவல் லார்கள்
சிவாயவொடவ்வே தெளிந்திருந் தாரே. 68

965. சிகார வகார யகார முடனே
நகார மகார நடுவுற நாடி
ஒகார முடனே ஒருகால் உரைக்க
மகார முதல்வன் மதித்துநின் றானே. 69

அருளுமாம். 'மனைக்கு அழிவில்லை' எனவே, 'அருளே நிலைக்களமாய்விடும்' என்றதாயிற்று. ஆகவே, மேற் கூறிய மூன்றெழுத்தின் பெருமை இதனால் வலியுறுத்தப்பட்டதாம்.

964. தெ-ரை: மேற்கூறிய "சிவாய" என்னும் மூன்றெழுத்தை 'ஔ' என்னும் வித்தெழுத்தோடு ஒரு மந்திரமாகத் தெளிந்து, அங்ஙனமே ஓதினால், அம்மந்திரமே சிவனது வடிவாய் விளங்கும். அதனால், அத்தெளிவை உடையவர்கள் பிற மந்திரங்களைத் தெளிதல் இல்லை.

கு-ரை: இதனால் மேற்கூறிய மந்திரம் 'ஔ' என்னும் பீசாக்கரத்தை உடைமை கூறப்பட்டது. 'ஔ' என்றே விதிப்பினும், 'ஔம்' என்பதே கருத்து என்பது மேலே கூறப்பட்டதைக் கடை பிடிக்க. இது, 'ஹௌம்' எனப்படுதலும் இயல்பு. 'ஓம்' என்பது முதற் கண் நிற்றலை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. 'ஔ' என்பதைச் செய்யுளின்பம் நோக்கி, 'அவ்' என்றே ஓதினார். இவ்வாறன்றி, வகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயராக உரைப்பின் பொருள்படாமை அறிக.

965. தெ-ரை: மேல், நகார மகார சிகார நடுவாய் (பா.959) என்ற மந்திரத்தின் பொருளே இதன் பொருளாகும்.

கு-ரை: அங்கு, நகார முதலாக நிற்கும் மந்திரத்தை ஓதும் முறை கூறுதல் கருத்து; இங்கு அம்மந்திரத்தின் பயனையும் மேலை மந்திரங்களிற் கூறிய மூன்றெழுத்து மந்திரத்தின் பயனையும் புடைபட வைத்து உணர்த்து முகத்தால் பின்னதன் சிறப்பை வலியுறத்துதல் கருத்து. இவையே இரண்டற்கும் வேற்றுமை. இது, வருகின்ற மந்திரத்திற்கும் பொருந்தும்.

966. **நம்முதல் ஓரைந்தின்நாடுங் கருமங்கள்**
அம்முதல் ஐந்தில் அடங்கிய வல்வினை
சிம்முதல் உள்ளே தெளியவல் லார்கட்குத்
தம்முத லாகும் சதாசிவன் றானே. **70**

967. **நவமும் சிவமும் உயிர்பர மாகும்**
தவம்ஒன் றிலாதன தத்துவ மாகும்
சிவம்ஒன்றி ஆய்பவர் ஆதர வால்அச்
சிவம்என்ப தானாம் எனும்தெளி வுற்றதே. **71**

966. தெ-ரை: நகாரம் முதலாக நின்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தால் நினைத்த செயல் கைகூடும். எவ்வாறெனில், ஆன்மாக்களுக்குப் பயனை விளைக்கின்ற வினைகள் அதன்கண் அடங்கியிருத்தலால், சிகாரம் முதலாக நின்ற மேற்கூறிய மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் அவையின்மையால், அதனைத் தெளிந்து ஓத வல்லவர்கட்கு உண்மை முதல்வனாகிய சதாசிவ மூர்த்தியே தலைவனாய் நிற்பான்; என்றது, அபரமுத்திப் பெரும் பயன் உளதாகும் என்றவாறு.

கு-ரை: முதலடியின் இறுதியில், 'கூடும்' என்னும் பயனிலை எஞ்சி நின்றது. இதன்பின், 'என்னை' என எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க, "அடங்கிய" என்பது முற்று. 'வல்லினை அடங்கிய' என மாற்றி, 'ஆதலால்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. அடங்கியது நகாரத்திலாம் "சிம் முதல்" என்பது அதனை முதலாக உடைய மேற் கூறிய மந்திரத்தைக் குறித்தது. "தானே" என்னும் பிரிநிலை உயர்வு சிறப்பு உணர்த்தி நின்றது. மந்திரங்களை ஓதும் நிலை நாதத்தைக் கடவாத நிலையாதலின், அதற்கு அபரமுத்தியே பயனாதல் அறிக.

967. தெ-ரை: பிரணவமும், சிவமந்திரமும் என்னும் இரண்டுமே உயிர் சிவமாதற்குரிய சாதனமாகும். அவற்றோடே நில்லாமல் பிறவற்றோடு பொருந்தி நிற்பனவெல்லாம் கருவிக் கூட்டத்துள்ளே நிறுத்துவனவே. சிவத்தோடு ஒன்றிய நிலையில் எல்லாவற்றையும் காண்கின்ற அனுபூதிச் செல்வர்களும் தமக்குத் தாம் சிவமேயாய் நிற்கும் தெளிவு உண்டானது அச்சிவமந்திரத்தால் என்றே ஆர்வத்துடன் கூறுவர்.

கு-ரை: 'பிரணவம்' என்பதை 'நவம்' என்றே கூறினார். "சிவம்" மூன்றில் முதலதும், இறுதியதும் அதன் மந்திரத்தின்மேல் நின்றன. சிவ

968. கூடிய எட்டும் இரண்டும் குவிந்தறி
நாடியநந்தியை ஞானத்துள் ளேவைத்து
ஆடியஐவரும் அங்குற வாவார்கள்
தேடி யதனைத் தெளிந்தறி யீரே. 72

மந்திரம், ' சிவ ' என்பது. 'நமமும் சிவமும்' என்றதனால், 'ஓம் சிவ' என்பதைக் குறித்தாயிற்று ஈற்றில் மகாரத்தைக்கூட்டி 'ஓம் சிவம்' என்றலும் பொருந்துவததால், 'சிவ' என்னாது, "சிவம்" என்ற தனால் பெறப்படும், 'ஒன்றிலாதன' என்பது பிறவற்றோடும் கூடி நிற்றலைக் குறித்தது. அதனால், இங்கு நகர மகரங்களேயன்றி யகரமும் விலக்கப்பட்டது. "தானாம்" என்பது, 'தாம் தானாம்' எனப் பொருள் தந்தது ஆற்றலால், தான், சிவம் ஈற்றடி முதலில், 'சிவத்தால் என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று, மேற் கூறிவந்த மூன்றெழுத்து மந்திரத்தினும் இவ் இரண்டெழுத்து மந்திரம் சிறப்புடைத்தாதல் இதனுள் கூறப்பட்டதாம். "ஐம்பதெழுத்தே" (பா. 948) என்பது முதலாக இதுகாறும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமையயே விரித்துக் கூறினார்.

968. தெ-ரை: அறிவுடையோர் நாடி நிற்கின்ற சிவனை அறிவின் கண் உள்ளவனாக உணர்ந்து, அவ்வறிவைப் பெறுதற்கு அகார உகாரங்களின் கூட்டாகிய ஓகாரத்தையாவது அல்லது யகாரத்தை யாவது நீயாக மனம் ஒருங்கித் தியானி. அங்ஙனம் தியானித்தால் இது காறும் உன்னோடு மாறுபட்டுப் போராடி வந்த பஞ்சேந்திரியங்களும் உன் வயத்;தனவாய் உனக்குத் துணைசெய்து நிற்கும். ஆதலால், அவ் இந்திரியங்களை வயப்படுத்த நீ தேடிக்கொண்டிருந்த வழியை இவ்வாறு தெளிந்தறிக.

கு-ரை: 'எட்டு' என்னும் எண்ணின் வடிவம் 'அ' என்பதும் இரண்டு என்னும் எண்ணின் வடிவம் உ என்பதும் ஆதலால், அவற்றைக் குறிக்கும் குறிப்பு மொழியாக முறையே, எட்டு என்பதும் இரண்டு என்பதும் குழூஉக்குறியாகச் சொல்லப்படுதல் வழக்கம். 'கூடிய அ, உ' என்றதனால், 'ஓகாரம்' என்பது விளங்கிற்று.

இனி, இஃது, எட்டும், இரண்டும் கூடிய வழி ஆவது பத்தாத லின், 'பத்தின் வடிவமாகிய யகரம்' என்பதும் பொருளாகும். ஆகவே, ஆன்மா தன்னை அசுத்த தத்துவங்களினின்றும் வேறாகக் காணுதற்குத் தன்னைப் பிரணவ வடிவாகவேனும், திருவைந் தெழுத்தில் யகார வடிவாகவேனும் உணர்தல் வேண்டும் என்பது இதனால் உணர்த்தப் பட்டதாம். "எட்டினோடிரண்டும் அறியே

969. எட்டும் இரண்டும் இனிதறி கின்றிலர்
எட்டும் இரண்டும் அறியாத ஏழையர்
எட்டும் இரண்டும் இருமூன்று நான்கெனப்
பட்டது சித்தாந்த சன்மார்க்க பாதமே. 73

னையே" (தி.8 திருச்சதகம் - 53) என்ற திருவாசத் தொடரும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

இரண்டாம் அடியை முதலில் வைத்து உரைக்க. தேடியது - தேடப்பட்டது. ஈற்றில், "அறியீர்" என்றது, உயர்த்தற்கண் வந்த பால் வழுவமைதி, திருவம்பலச் சக்கரத்தில் அமைந்த மந்திரங்களுள், திருவைந் தெழுத்தின் சிறப்பினைப் பல்லாற்றானும் வலியுறுத்தி ஓதியபின், இதுமுதலாகப் பிறவற்றின் சிறப்பை வலியுறுத்துகின்றார்.

969.தெ-ரை: மேல், "எட்டும் இரண்டும்" என்னும் குறிப்பு மொழியால் உணர்த்தப்பட்ட அப்பொருள்களை அனுபவமாக உணராதவர், 'அ,உ' என்று எழுத்தை அறியத் தொடங்கும் அத் தொடக்க அறிவுகூட இல்லாதவரேயாவர். இன்னும், எட்டு என்னும் எண்ணையும் இரண்டு என்னும் எண்ணையும் கூட்டுத்தொகை காணும் அறிவும் இல்லாதவரே யாவர். இனி, "எட்டும், இரண்டும்" என்பதற்கு, மேற் சொல்லப்பட்ட இருபொருள்களில் பின்னதாகிய 'பத்து' எனக் கொண்டு யகாரத்தைக் கொள்ளுதலே சிவாகமங்களின் ஞானபாதக் கருத்தாகும்.

கு-ரை: கல்வியறிவு மிக்கிருந்தும் அதனாற் பயன் கொள் ளாமைபற்றி அவரை இத்துணை அறிவிலிகளாகக் கூறினார். ஆகவே, இரண்டாம் அடிக்கு இந்த இருபொருளும் கொள்க.

அவ் இருபொருள்களில் ஒன்றை.

"அ உ அறியா அறிவில் இடைமகனே"
(காரிகை - உதாரணம் - தொல், ஒழிபியல்)

என்பதிலும் காணலாம். மேற் காட்டிய திருவாசகத்தொடர் மேற்போக் கில் இங்குக் கூறியவாறே இவ் இருபொருளையும் குறித்தல் வெளிப் படை. இரு மூன்று நான்கு - பத்து. சிவாகமங்களே சித்தாந்தமாதல் நன்கறியப்பட்டது.

இவ் இரண்டு மந்திரங்களாலும் முன்னர்க் கூறிப் போந்த மந்திர

970. எட்டு வரையின்மேல் எட்டு வரைகீறி
யிட்ட நடுவுள் இறைவன் எழுத்தொன்றில்
வட்டத்தி லேஅறை நாற்பத்தெட் டும்இட்டுச்
சிட்டஞ் செழுத்தும் செபிசீக் கிரமே. 74

971. தானவர் சிட்டர்சதுரர் இருவர்
ஆனஇம் மூவரோடாற்ற அராதிகள்
ஏனைப் பதினைந்தும் விந்துவும் நாதமும்
சேனையும் செய்சிவ சக்கரந் தானே. 75

எழுத்துக்களுள் சிலவற்றின் சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டது. 'தமிழில் மந்திரம் உண்டோ' என ஐயுறுவார்க்கு 'உண்டு' என இம்மரபு தெளிவுறுத்துதல் காண்க.

970. தெ-ரை: செங்குத்தாக எட்டு நேர்க்கோடு கிழித்து, அவற்றின் மேல் குறுக்காக எட்டுக் கோடுகளை இழுக்க நாற்பத்தொன்பது அறைகள் உண்டாகும்; அவற்றுள் நடு அறையில் இறைவன் எழுத் தாகிய சிகாரம் அமையுமாறு மேல் (பா. 906) மேற்கூறியபடி திருவைந் தெழுத்தை ஐந்து வகையாக மாற்றி முறையே இருபத்தைந்து அறைகளில் பொறித்தபின், நடு அறையொழிந்த நாற்பத்தெட்டு அறைகளிலும் எழுத்துக்கள் இருக்கச்செய்ய வேண்டும்; அஃதாவது எஞ்சிய இருபத்து நான்கு அறைகளிலும் பிற எழுத்துக்களைப் பொறிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தவுடன் சக்கரத்தை வழிபட்டுத் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிக்கத் தொடங்கலாம்.

கு-ரை: "கீறியிட்ட" என்பது ஒருசொல், கீறியிட்ட நடுவு - கீறிய தனால் உண்டானநடு அறை. 'ஒன்றியபின்' என்பது, "ஒன்றில்" எனத் திரிந்து நின்றது. வட்டம் - சக்கரம். 'நாற்பத்தெட்டிலும் எழுத்தை இட்டு' எனச் செயப் படுபொருள் வருவித்துக் கொள்க. 'சிட்ட' என்பதில் அகரம் தொகுத்த லாயிற்று. சிட்டம் - மேன்மை, எஞ்சிய இருபத்து நான்கு அறைகளிலும் பொறித்தற்கு உரிய எழுத்துக்கள் வருகின்ற மந்திரத்திற் கூறப்படும்.

971. தெ-ரை: தானம் - இடம். தானவர் - இடங்காவலர்; (க்ஷேத் திர பாலகர்) பைரவர், சட்டர் - செப்பம் செய்பவர்; குற்றம் செய் தோரை ஒறுத்துத் திருத்துபவர்; வீரபத்திர. சதுரர் இருவர் - திற முடைய மகார் இருவர்; பிள்ளையாரும், முருகரும். ஆன இம் மூவர் - இவ்வாறு மூன்று வகையாகச் சொல்ல நின்றவர். ஆற்ற அராதிகள் -

நெறியில் உள்ள உருத்திரர் முதலியோர்; உருத்திரர் முதலாகக் கீழ் நோக்கி எண்ண வருகின்ற மாலும், அயனும், உருத்திரர் முதலாக மேல் நோக்கி எண்ணவருகின்ற மகேசுரர், சதாசிவரும் ஆக ஐவர். ஏனைப் பதினைந்தும் - மேற்சொல்லிய ஒன்பதின்மரது எழுத்துக்களையும் பொறித்தபின் எஞ்சி நிற்கின்ற பதினைந்து அறைகளிலும், விந்து நாதம், சூழ்படை (பரிவாரங்கள்) என்ப வற்றது எழுத்துக்களைப் பொறிக்கச் சிவசக்கரம் அமையும்.

கு-ரை: இச்சக்கரத்தின் வடிவம் ஆமாறு:

'கள்' விகுதி உயர்திணைப் பன்மையையும் உணர்த்தி நிற்றல் பிற்கால வழக்காதல் வெளிப்படை, "ஏனைப் பதினைந்து" என்ற தனால், 'முன்னர்க் கூறப்பட்டன ஒன்பது' என்பது பெறப்பட்டது. பதினைந்தில் விந்து நாதங்களைப் பிரித்தமையால், சேனை பதின் மூன்றாயிற்று. "சேனை" எனப்பட்ட பதின்மூவராவார் திசை காவலர் எண்மரும், நந்தி மாகாளர், பிருங்கி, இடபர், சண்டர் என்னும் ஐவரும் ஆவர், ஈற்றில், அமையும் என்னும் பயனிலை எஞ்சி நின்றது.

விளிம்பு அறை இருபத்து நான்கிலும் உள்ள எழுத்துக்களின் விளக்கம் வருமாறு:-

1. எம் –இந்திரன், 2. ரம்–அக்கினி, 3. யம் – யமன், 4. ந்ரும் – நிருதி, 5. வம் – வருணன், 6. ஹ்யம் – வாயு, 7. கம் – குபேரன், 8.ஈம் – ஈசானன்.

9. ஹ்லாம் – பிரமன், 10. ஹ்வீம் – திருமால், 11. ஹ்ரூம் – உருத்திரன், 12. ஹ்யைம் – மகேசுவரன், 13. ஹ் – சதாசிவன், 14. அம் – விந்து, 15. அ: – நாதம்.

16. கம் – கணபதி, 17. ஸம் – கந்தன், 18. நம் – நந்தி, 19. ரும் – இடபன், 20. ஸம் – மகாகாளன், 21. ப்ரும் – பிருங்கி, 22. ஹ்வம் – வீரபத்திரன், 23. சம் – சண்டன், 24. பம் – பைரவன்.

மையக் கட்டத்தில் இறைவன் எழுத்தாகிய சிகாரம் நிற்றலைக் காண்க.

இவ் வரிசை எண் வழிபாட்டு பற்றியது. நாயனார் சொல் சுருங்கிச் செய்யுளாமாறு பற்றியே கூறினார்; வழிபாட்டு முறை பற்றிக் கூறினாரல்லர், அஃது ஆசிரியன்மார் அறிவுறுக்க அறிந்து கொள்ளப்படும் ஆதலின்.

சக்கரத்தின் மேற்பக்கம் வடக்காகும். ஆன்மார்த்த வழிபாட்டில், வழிபடுவோர் வடக்குநோக்கி அமர்ந்திருக்க, வழி பாட்டிடம் மேற்குநோக்கிய நுழைவாயிலைக் கொண்டிருக்கும், அதனால், சக்கரத்தின் நுழைவாயிலைக் கொண்டிருக்கும் அதனால், சக்கரத்தின் நுழைவாயிலும் மேற்கு நோக்கியே நிற்கும்.

அம்முறையில் இருத்தப்பட்ட இச்சக்கரத்தில் முதற்கண் திசை காவலரை இந்திரன் முதலாக ஈசானன் ஈறாக முறையே வலமாக வழிபட்டு, அதன்பின் பிரமன் முதலாக நாதம் ஈறாக முறையே வலமாக வழிபட்டு, மூன்றாவது கணபதி முதலாகப் பைரவர் ஈறாக முறையே வலமாக வழிபட்டு, வழிபாடு முடிந்த பின்னர் அம்முறையே ஒவ்வொரு மந்திரத்தையும் பத்துப் பத்து உருச் செபித்துப் பின் திரு வைந்தெழுத்தை நூற்றெட்டு முதலாக வேண்டும் அளவு செபிக்கலாம். இது, போக சாதன முறை.

முத்தி சாதன முறைக்குத் திசை காவலரைவழிபட்ட பின்னர்க் கணபதி முதலாகத் தொடங்கி நேரே வலமாகச் சென்று பைரவனோடு ஒரே வழிபாடாக முடிக்கப்படும். திருவைந்தெழுத்தும் இவ் இருமுறை கட்கும் ஏற்றவாறு செபிக்கப்படுதல், மேற் பலவிடத்தும் கூறப்பட்டது.

இச்சக்கரத்தை மேற்கூறியவாறு வைத்து நோக்கின், வலப் பாதி

972. பட்டன மாதவம் ஆற்றும் பராபரம்
விட்டனர் தம்மை விகிர்தா நம என்பர்
எட்டனர் யாயினும் ஈசன் திறத்திறம்
ஒட்டுவன் பேசுவன் ஒன்றறி யேனே. 76

காரணக் கடவுளர் பகுதியாயும் இடப்பாதி காரியக் கடவுளர் பகுதியாயும் நிற்றல் காணலாம். இவையெல்லாம் மரபு வழி அறிய வைத்தார் என்க.

இவ்விரண்டு மந்திரங்களாலும் மேற்கூறிய சிற்றம்பலச் சக்கரத்தைச் சிவசக்கரமாகச் செய்து வழிபடுமாறு கூறப்பட்டது.

இதனுள், இந்திரதிசையில் சூரியனும், குபேரதிசையில் சந்திரனும் அடங்குவர். சூரியனிடத்து அங்காரகன் முதலிய ஐங்கோளினரும் அடங்குவர். உருத்திரனிடத்தில் உருத்திரர் யாவரும் அடங்குவர். வித்தியேசுரர்களும், மந்திர மகேசுரர்களும் மகேசுரனிடத்தில் அடங்குவர். அணு சதாசிவர்கள் சதா சிவனிடத்தில் அடங்குவர். நந்தியிடத்துச் சிவகணங்கள் பலரும் அடங்குவர். பிருங்கியினிடத்து முனிவர்கள் அடங்குவர். இன்னும் பிற தேவர்களும் இந்திரனிடத்தே அடங்குவர். இங்குக்கூறிய தலைவர் பலர்க்கும் பரிவாரங்களாய் உள்ளவர்கள் அவ்வத் தலைவரிடத்தே அடங்கி நிற்றல் சொல்ல வேண்டா. இதனால், இச்சக்கரம் கடவுளர் பலரையும் புறஞ் சூழக் கொண்ட சிவசக்கரமாய் அமைந்து நிற்றல் அறிக.

972. தெ-ரை: இயன்ற அளவு செய்யப்பட்ட சிவன் பணியே, மேலானவற்றிற்கெல்லாம் மேலான வீட்டினைப் பெறுவிப்பதாகும். அதனால், தற்போதத்தை விட்டவர்கள் சிவனையே புகலிடமாக அடைவர். ஆகலின், யானும் அவனது பணி வகைகள் பலவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் எள்ளளவாயினும் மேற்கொள்வேன்; போற்றுங் கால் அவனது திருநாமத்தையன்றி வேறொன்றைச் சொல்ல அறியேன்.

கு-ரை: 'இறப்பில்தவம்' (*சிவஞானபோதம் - சூ. 8. அதி. 1*) என்பார். "மாதவம்" என்றார். 'பராபரம் ஆற்றும்' என மாறிக் கூட்டுக. ஆற்றுதல் - தருதல். "பராற்பரம்" என்பது 'பராபரம்' என மருவிற்று.

இதனால், 'சிவசக்கரத்தை அமைத்து அதன் வழி இயன்ற அளவு சிவவழிபாடு செய்யுங்கள்' என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப் பட்டது.

973. சிவன்முதல் மூவரோ டைவர் சிறந்த
அவைமுதல் ஆறிரண் டொன்றொடொன் றான
அவைமுதல் விந்துவும் நாதமும் ஓங்கச்
சவைமுதல் சங்கரன் தன்பெயர் தானே. 77

974. வித்தாஞ் செகமய மாக வரைகீறி
நத்தார் கலைகள் பதினாறு நாட்டிப்பின்
உத்தாரம் பன்னிரண் டாதிகலை தொகும்
பத்தாம் பிரம சடங்குபார்த் தோதிடே. 78

---

973. தெ-ரை: (இம்மந்திரம் மேலே 89 ஆம் மந்திரமாகவும் வந்திருத்தலால் இதன் பொருளை அவ்விடத்தே கண்டு கொள்க).

கு-ரை: இது முன்னே வந்திருப்பினும், அங்கு, 'எல்லாப் பேத மும் சிவபேதமே' என்பதை விளக்குதற் பொருட்டும், இங்கு, எல்லா மந்திரங்களும் சிவனது மந்திரமே' என்பதை விளக்குதற் பொருட்டும் வந்தன. எனவே, இரண்டிடத்தும் கருத்து வேறுபடுதல் அறிக. தொல்காப்பியத்திலும் சூத்திர வடிவம் பல இடங்களில் ஒன்றாய் இருப்பினும், பொருளால் அவை வேறு வேறு சூத்திரங்களாய் நிற்றல் காண்க. இதனால், "சவை" என்பது, மேல், 'தொகுதி' என்றும், இங்கு, 'திருவம் பலம்' என்றும் பொருள்படுதல் அறிந்து கொள்க.

974. தெ-ரை: உலகத்திற்குக் காரணமாகிய தத்துவங்களின் எண்ணிக்கை (முப்பத்தாறு) அளவில் அறைகள் கீறி, அவற்றுள் இடப் பால் பதினாறு அறைகளைச் சந்திரன் கூறாகக் கொண்டு ஐம்பத்தோ ரெழுத்துக்களில் ஐவருக்கத்தில் இடைநின்ற பதினைந்தும் நீக்கி ஒடுக்க முறையில் க்ஷகாரம் முதலாக டகாரம் ஈறாக உள்ள பதினாறு எழுத்துக் களையும் சந்திரனது பதினாறு கலைகளாகப் பாவித்தும், வலப்பால் பன்னிரண்டு அறையில் ஞகாரம் முதலாக உயிரெழுத்துக்களில் எகர ஒகரக்குறில்களையும் சேர்த்து எகரம் ஈறாகப் பன்னிரண்டுடெழுத்து களையும் சூரியனது கலைகளாகப் பாவித்தும், எஞ்சி நின்ற எட்டு அறைகளோடு மேற்பக்கத்தில் கொடு முடிபோல் நடுவிரண்டு அறைக்கு நேராக இரண்டு அறைகள் நிராதார மாகப் பரசிவன் பராசத்திகளுக்குக் கீறி, ஆகப் பத்து அறைகளில் எஞ்சிய, ளுகாரம் (ளு) முதலிய பத்து உயிரெழுத்துக்களையும் அக்கினி கலைகளாகப் பாவித்தும் பொறித்துக் காயத்திரியை முறைப்படி செபித்தபின், இவ்வெழுத்துக்களை விந்து ஈறாக ஓதுக.

கு-ரை: 'செக வித்தாம் அவை மயமாக' என்க. 'வித்துக் கூறவே அவற்றின் நிலமாய பரையும், அந்நிலத்தைப் பக்குவப்படுத்து வோனாகிய பரசிவனும் கொள்ளப்படுவர்' என்பது பின்னர் முப்பத் தெட்டு இடங்களைக் குறித்தலால் அறியப்படும். யோகத்திலும், சிவனது கூற்றிலும், 'இடப்பால், வலப்பால், நடு' என்னும் மூன்று பகுதியும் சந்திர சூரிய அக்கினிகளின் கூறாதல் தெளிவாதலின், சக்கர அறைகளிலும் அவ்வாறு கொள்ளுதல் பெறப்பட்டது. இம்முறையில் இச்சக்கரம் அமையும் முறை வருமாறு:

சிவனது அதிட்டானங்களில் (இடங்களில்) சந்திர சூரிய அக்கினி மண்டலங்கள் சிறந்தனவாகலின் அம்மண்டல வடிவில் அமைவது இச்சக்கரம். இதனால், இது திரிமண்டலச் சக்கரமாகும். இறைவனது அதிட்டானங்களும் திருவம்பலமாகும் என்பது கருத்து. 'நந்து' என்பது வலித்தல் பெற்றது. நந்துதல் - வளர்தல், உத்தாரம் - பின்பு, ஆதி - ஆதித்தன். அவன் கலையொடு தொகுவது அக்கினிகலை.

இதனால், இது மற்றொருவகைத் திருவம்பலமாகிய திரிமண்டலச் சக்கரம் ஆமாறு கூறப்பட்டது.

975. கண்டெழுந் தேன்கம லம்மல ருள்ளிடைக்
கொண்டெழுந் தேன்உடன்கூடிய காலத்துப்
பண்பழி யாதபதிவழி யேசென்று
நண்பழி யாமே நமஎன லாமே. 79

976. புண்ணிய வானவர் பூமழை தூவிநின்
றெண்ணுவர் அண்ணல் இணையடி மந்திரம்
நண்ணுவர் நண்ணி நமஎன்னும் நாமத்தைக்
கண்ணென உன்னிக் கலந்துநின் றாரே. 80

---

975. தெ-ரை: யான் சிவனை இச்சக்கரத்தின் வழியே கண்டு உயர்வு பெற்றேன்; அதனால், பின்பு அவனை நான் எனது உள்ளத் தாமரையிலே அடங்கக் கொண்டு மேலும் உயர்வு பெற்றேன்; ஆகவே, இனித் தன் இயல்பு கெடாத பதிஞானத்தின் வழியே சென்று ஆழியாத அன்புடன் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிக்கும் பேற்றினைப் பெறுதல் திண்ணம்.

கு-ரை: 'அதனால், நீவிருக்கும் இவ்வாறு அப்பேற்றினைப் பெறு மின்' என்பது குறிப்பெச்சம். பதி, ஆகுபெயர். "நம" என்றது, 'நம சிவாய' என்பதை முதற் குறிப்பாற் கூறியவாறு. இங்குக் கூறிய பஞ் சாட்சரம் அதன் பேதங்கள் அனைத்தையும் கொள்ள நின்றது.

இதனால், மேற்கூறிய திரிமண்டலச் சக்கரம் அதற்கு முன்னர்க் கூறப்பட்ட சிவசக்கரத்திற் செலுத்துவதாதல் கூறப்பட்டது.

976. தெ-ரை: தேவர்களுக்குள் பக்குவம் எய்தினோர் பூக்களை மழைபோலத் தூவிச் சிவசக்கரத்தில் உள்ள திருவைந்தெழுத்து வாயிலாகச் சிவபெருமானது இரண்டு திருவடிகளைத் தியானிப் பார்கள். பின்னும் அம்மந்திரத்தையே துணையாகப் பற்றி அத்திருவடிகளைக் கண்போலச் சிறந்தனவாக உணர்ந்து அவற்றில் இரண்டறக் கலந்து நிற்பார்கள்.

கு-ரை: இதனால், சிவசக்கரம் திரிமண்டலச் சக்கரத்தின் பயனாதல் கூறி, அதன் சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டது.

977. ஆறெழுத் தாகுவ ஆறு சமயங்கள்
ஆறுக்கு நாலே இருபத்து நாலென்பர்
சாவித் திரியில் தலைஎழுத் தொன்றுள
பேதிக்க வல்லார் பிறவியற் றார்களே. 81

977. தெ-ரை: பிரணவத்தோடு கூடி ஆறாகிநிற்கும் திருவைந் தெழுத்து மந்திரத்தையே ஆறு சமயங்களும் பற்றி நிற்றல் வெளிப் படை. ஆயினும், சிலர் 'அந்த ஆறெழுத்து மந்திரத்தினும் இருபத்து நான்கு எழுத்தாகிய காயத்திரி மந்திரமே சிறந்தது' என மயங்குவர். 'ஆறு' என்னும் எண்ணினது நான்மடங்கே இருபத்து நான்கு என்னும் எண் ணியல்பை நோக்கினாலே, 'திருவைந்தெழுத்தில் அடங்குவது கயாத்திரி' என்பது புலனாய் விடும். இன்னும் காயத்திரியின் முதலிலே 'ஓம்' என்ற ஓர் எழுத்து உள்ளது. அதனைப் பகுத்தறிய வல்லவர் திரு வைந்தெழுத்தின் உண்மையையும் உணர்ந்து பிறவி நீங்கவல்லவராவர்.

கு-ரை: 'எனவே, அங்ஙனம் அறியமாட்டாதவரே, திருவைந் தெழுத்திற்கு மேற்பட்டது காயத்திரி' எனக் கூறிப்பிறவியில் அழுந்துவர் என்பது பெறப்பட்டது. 'இருபத்து நான்கு' என்னும் எண்ணிற்குக் காரண எண் ஆறேயன்றி, 'நான்கு, மூன்று, இரண்டு' என்பனவும் ஆதலின், 'திருவைந்தெழுத்தும் அவ்வெண்களின் அளவாக நின்று மேன்மேல் உயர்ந்த பயன்களைத் தருதல் மேலெல்லாம் கூறி வந்தவாறு பற்றி அறிந்து கொள்க' என்பது குறிப்பாற் கூறியதாயிற்று. 'சாவித்திரி, காயத்திரி' என்பார் வேறு வேறு தேவியராயினும், ஒற்றுமை பற்றி ஒருவராகச் சொல்லும் வழக்கும் உண்மை பற்றி இங்குக் காயத்திரி மந்திரத்தை, 'சாவித்திரி' என்றார். தலை – முதல்.

பிரணவமாகிய ஓங்காரம், 'அ, உ, ம்' எனப் பிரிக்கப்படும் என்பது மேல் பலவிடத்தும் சொல்லப்பட்டது. அப்பிரிவு மூன்றனுள் அகாரம் தோற்றத்தையும், உகாரம் நிலையையும், மகாரம் இறுதியை யும் குறிக்கும். அதனால், அவை பிரமன் முதலிய மூவரைக் குறிப்பனவுமாம். வியட்டி நிலையில் பிரணவம் இவ்வாறாதலை உணர்வார், சமட்டி நிலையில் முத்தொழிற்கும் முதல்வனாகிய சிவபெருமானையே குறிக்கும் என்பதை ஐயம் அற உணர்வர். பிரணவத்தின் பின்பூ; முதலிய வியாகிருதியைச் சேர்த்தால் காயத்திரி; சேர்க்காதது சாவித்திரி எனப்படும்.

இனிச் சடப்பொருள்களாகிய தனு கரண புவன போகங் களினது தோற்றம் முதலிய மூன்றனைக் குறிக்கின்ற அவ் அகாரம் முதலிய மூன்றும் சித்துப் பொருளாகிய உயிரினது அறிவின் தோற்றம், நிலை, ஒடுக்கம் என்னும் மூன்றனையும் கூடக் குறிப்பனவாம். ஆகவே, அகார உகாரங்கள் சகல நிலையில் புருவ நடுவில் நிகழும் சகலசாக்கிரம் முதலிய ஐந்திலும் உயிர்கட்குப் பாசஞான பசுஞானங்களைத் தோற்றுவித்து நிறுத்தலாகிய நினைப்பினையும் ஒடுக்க தலாகிய மறப்பினையும் குறித்தலும், சுத்தநிலையில் அவை சுத்தாவத் தைகளில் பதிஞானத்தினைத் தோற்றுவித்து நிறுத்துதலாகிய அருள் நிலையையும் பின் பசுபேத ஒடுக்கமாகிய ஆனந்த நிலையையும் குறித்தலும் பெறப்பட்டன. படவே, பிரணவம் வியட்டிநிலையில் பிரமன் முதலிய மூவரையும் இயைபுபற்றி ஓர் ஓர் எல்லையளவும் உபசாரத்தாற் குறிப்பதாயினும், உண்மையில் அஃது எந்நிலையிலும் சிவபெருமானையே உணர்த்தி நிற்றல் இனிது பெறப்படும். அதனால், பிரணவத்தின் பொருளம் திருவைந்தெழுத்தால் உணர்த்தப்படும் சிவபெருமானே யாதல் நன்கு அறியப்படும்.

இன்னும், காயத்திரி மந்திரம் மூன்று பிரிவுகளாய் (வியாகிருதி களாய்) நிற்றலைப் பலரும் எடுத்துக் கூறுவர். அவற்றுள், முதற்பிரிவு சிவசத்தியையும், இரண்டாவது பிரிவு சிவத்தையும், மூன்றாவது பிரிவு உயிரையும் முதன்மையாக நோக்கி நிற்பன, ஆகவே, அம்மூன்றையும் குறித்து நிற்கின்ற திருவைந்தெழுத்தின் பொருளே காயத்திரியின் பொருளு மாதல் தெளிவாம். இன்னோரன்ன காரணங்கள் பற்றியே நாயனார், இங்கு,

"சாவித் திரியில் தலையெழுத் தொன்றுள்;
பேதிக்க வல்லார் பிறவியற் றார்களே"

என அறுதியிட்டு அருளிச் செய்தார்.

காயத்திரி மந்திரத்துள் அமைந்த 'சவிதா, பர்க்கஸ்' என்னும் சொற்களுக்கு முறையே, 'சூரியன்' என்றும், 'சூரியனது ஒளி' என்றுமே வைதிகர் பொருள் கொள்வர். ஆனால், சைவர் அவ்வாறன்றி அவற்றிற்கு முறையே 'சிவன்' என்றும், 'அவனது சத்தி' என்றுமே பொருள்கொள்வர். 'வேதம் ஓரோர் இடத்தில் ஒரொரு தேவரைப் புகழ்ந்து கூறினாலும் உண்மை முதற்கடவுளாவான் சிவபெருமானே என்பதே அதற்குக் கருத்து' எனவும், 'ஆகவே, காயத்திரிக்கும் மேற் கூறியவாறு சைவர் கூறும் பொருளே பொருள்'

எனவும் உணர்ந்து, அதனானே, திருவைந்தெழுத்து மந்திரமே அனைத்து மந்திரங்களினும் தலையானதாகக்கொண்டு அவ்வுணர்வோடே முத்தீவேட்டல், சந்தியா வந்தனம் செய்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்வோரே சிறப்புடைய வேதியர் ஆவார் என்பதனைத் திருஞானசம்பந்தர் தமக்கு வேதியர்கள் உபநயனச் சடங்குசெய்து பூணுல் அணிவித்தல், பிரமோபதேசம் செய்தல், வேதம் ஓதுவித்தல் என்பவற்றைச் செய்த பொழுது அவர்கட்குத் தாம் கூறும் அறிவுரையாக,

"செந்தழல் ஓம்பிய செம்மை வேதியர்க்கு
அந்திஉள் மந்திரம் அஞ்செ முத்துமே" -தி.3 ப.22. பா. 3

என அருளிச் செய்தமையும், திருநாவுக்கரசரும் தமது ஆதி புராணத் திருக்குறுந்தொகையில்

அருக்கன் பாதம் வணங்குவர் அந்தியில்;
அருக்க னாவான் அரனுரு அல்லனோ!
இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழும்
கருத்தி னை அறி யார்கல் மனவரே. -தி.5 ப.100. பா.9

என அருளிச் செய்தமையும் இங்கு இன்றியமையாது நோக்கற் பாலன. திருஞானசம்பந்தர் குறிப்பிட்டருளிய செம்மை வேதியரை இக்காலத்துக் காண்டல் அரிது.

"ஆறு சமயங்கள்" என்றது 'காணாபத்தியம், கௌமாரம், சாத்தம், சைவம், ஸௌரம், ஸௌமியம்" என்பவற்றை, இவற்றில் நிற்போர் தம் தம் விருப்பக் கடவுளர் (இஷ்டதேவர்) ஆகிய கணபதி முதலியயோரிடத்து அன்பு பூண்டு அவர்தம் மந்திரங்களை அன்பினால் ஓதினாராயினும், 'சிவபெருமானே முதற் கடவுள்' என்பதிலும், அதனால், அவனது திருவைந்தெழுத்தே முதல் (மூல) மந்திரம்' என்பதிலும் மாறுகொள்ளாதவராய் உடம்பட்டு ஒழுகுதல்பற்றி, "ஆறெழுத்தாகுவ ஆறு சமயங்கள்" என்றார். "சமயத்தில் உள்ளது நீறு" என்று திருநீற்றுப் பதிக (தி.2 ப.100 பா.1)த் தொடரும் இங்கு உடன் வைத்து உணரத்தக்கது. இதனானே, இவை 'அகச் சமயம்' எனப்பட்டன.

இவற்றோடு ஒரு காலத்தில் ஒருங்குவைத்து எண்ணப்பட்ட வைணவம், பிற்காலத்தில், சிவபெருமானது ஆற்றலைத் தெளிய மாட்டாது தக்கனது ஆற்றலுக்கு அஞ்சி அவனது வேள்வியிற்

978. **எட்டினில் எட்டறை யிட்டோ ரறையிலே,**
கட்டிய ஒன்றெட்டாய்க் காண நிறையிட்டுச்
சுட்டி இவற்றைப் பிரணவம் சூழ்ந்திட்டே
ஒட்டும் உயிர்கட் குமாபதி யானுண்டே. **82**

சென்றிருந்து, அதனால், அவ்வேள்வியை ஒதுக்கிநின்ற சில திண்ணிய பேரிருடிகளது சாபத்திற்கு உட்பட்டோரால் மேற்கூறிய கருத்துக் களோடு மாறுகொண்டு வேறு நிற்பதாயிற்று. அதுபற்றி அதுவும் புறச் சமயமாக எண்ணப்படுகின்றது இது.

தாயி னும்நல்ல சங்கர னுக்கன்ப
ராய வுள்ளத் தமுதருந் தப்பெறார்
பேயர் பேய்முலை உண்டுயிர் போக்கிய
மாயன் மாயத்துட் பட்ட மனத்தரே. -தி. 5 ப.100 பா.9

என்னும். மேற்குறித்த திருக்குறுந்தொகைப் பதிகத் திருப்பாடலால் நன்கறியப்படும். இதனுள் "மாயன்" என்றது, 'மாயம் செய்யும் இயல்பினன்' என்பதையும். "பேய் முலை உண்டு உயிர் போக்கிய" என்றது. 'நல்லோரை வஞ்சனையாற் கெடுக்க எண்ணும் தீயோரைத் தானும் வஞ்சனையாற் கெடுப்பவன்'. என்பதையும், வெளிப்படை யினாலும், குறிப்பினாலும் உணர்த்தி நின்றன. "மாயன் மாயம்" என்றது. அவன் இவ்வாறான கருத்துப் பற்றிச் செய்த நூல்களை.

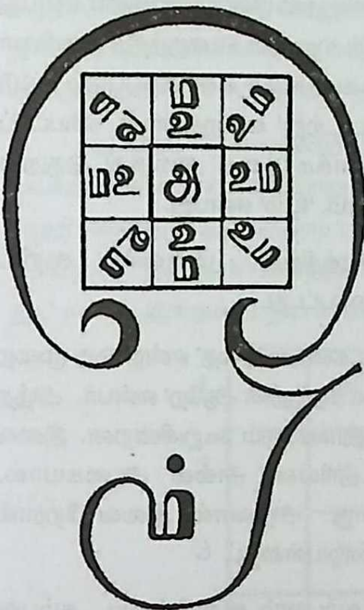
இதனால், ஆறெழுத்தின் பெருமை கூறும் முகத்தால் சிவசக்கரத்தினது சிறப்பே வலியுறுத்தப்பட்டது.

978. தெ-ரை: வெளியில் நான்கு கோடுகளும். உள்ளால் நான்கு கோடுகளும் ஆக எட்டுக் கோடுகளால் சுற்றிலும் எட்டு அறைகள் உண்டாக்கி. அவற்றின் நடுவில் உள்ள ஓர் அறை எட்டின் வடிவமாகிய அகாரத்தைப் பெற்று எட்டு முகமாய் அந்த எட்டு அறைகளையும் நோக்கும்படி அவற்றைப் பிரணவ கலைகளால் நிரப்பிப் பின்பு எல்லா அறைகளையும் உட்படுத்துச் சூழும்படி ஓங்காரத்தைப் பொறித்து அவற்றைப் பொருந்திச் செபிப்போர்க்குச் சிவன் உமா சகாயனாய் வெளிப்படுவான்.

கு-ரை: எனவே, 'இஃது உமாபதி சக்கரம்' என்பது பெறப்பட்டது. 'மேற்கூறிய சிவ சக்கரத்தால் சிவன் அனைத்துக் கடவுளர் அதிபதியாய்த் தோன்றுவன்' என்பதும். இதனால், 'உமையோடு

979. நம்முதல் அவ்வொடு நாவினராகியே
அம்முத லாகிய எட்டிடை யுற்றிட்டு
உம்முத லாக உணர்பவர் உச்சிமேல்
உம்முத லாயவன்உற்றுநின் றானே. 83

மட்டும்கூடியே தோன்றுவான்' எனபதும், அறிந்து கொள்ளப்படும். இச்சக்கரத்தைக் காணுமாறு:

இதில் உள்ள எழுத்துக்களை அகரம் முதலாகத் தொடங்கி மேல் முகம் முதல் எட்டு முகமாகவும் ஒரு முறை செபிக்க எட்டுருச் செபித்த தாகும். அவ்வாறே, இருபத்தாறு முறை செபிக்க இருநூற்றெட்டு உருவாய் சிவன் சத்திகளது உருக்கள் வேறாகாது ஒன்றாய் இயைந்து நிற்பவனவாம். இதனுள், அகாரம் சிவனையும், "உம்" என்பது உமையையும் குறித்து நிற்றல் வெளிப்படை. ஒவ்வோர் உருவிலும் முதற்கண், சூழ நின்ற ஓங்காரம் உச்சரிக்கப்படும் என்பது உணர்க.

மேற்கூறிய சிவ சக்கரம் வடிவிற் பெரிதாக இது வடிவிற் சிறிதாயினும், ஒருமை மனத்தைத் தருவதாய்ச் சிவன் ஒருவனையே எண்ண விரும்புவோர்க்கு உரித் தாக்கிப் பெரும்பயன் தரும் என்க.

இதனால், மற்றொருவகைத் திருவம்பலச் சக்கரமாகிய உமாபதி சக்கரம் கூறப்பட்டது.

979. தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தின்படியே சமட்டிப் பிரண வத்தை முன்வைத்து வியட்டிப் பிரணவத்தைச் செபிக்குங்கால் இடையே நகார முதலும் யகார ஈறுமான தூல பஞ்சாக்கரத்தை ஓதுதலையும் முறையாகக் கொண்டு. 'இச்செபம் உகாரத்தை முதலிற் கொண்ட மந்திரத்திற்குரிய உமாதேவியின் தலைவனாகிய சிவனுக்கு உரியது' என்பதனை ஐயம் அறத் தெளிந்து செபிப்பவர் சென்னிமேல்

980. **நின்ற அரசம் பலகைமேல் நேராக**
ஒன்றிட மவ்விட்டு ஓலையில் சாதகம்
துன்ற மெழுகைஉள் பூசிச் சுடரிடைத்
தன்றன் வெதுப்பிடத் தம்பனம் காணுமே. 84

அந்த உமாபதியாகி சிவன் எழுந்தருளியிருப்பன்.

கு-ரை : "நம்முதல் அவ்வொடு" என்றதில் 'அ' என்றது. யகரத்தையே. 'யவ்வொடு' என்றே பாடம் ஓதினுமாம், "அவ்வொடு" என்றது அகர ஈற்றோடு என்றவாறு. அவ்வொடு என்றதன் பின் 'பொருந்திய' என்பது எஞ்சி நின்றது. 'நம்முதலொடும் அவ்வீற் றொடும் பொருந்திய நாவினர் ஆகி' என்க "எட்டு" என்றது. எட்டு முகமாகவும் செபிக்கப்படும் எட்டு உருக்களை. 'நாவினராகியே எட்டிடைஉற்று' என்றதனால், வியட்டிப் பிரணவத்திற்கு முன்னே தூல பஞ்சாக்கரத்தை வைத்து ஓதுதல் பெறப்பட்டது. உகாரம் முதலாகிய மந்திரம், 'உம' என்பது.

இதனால், மேற்கூறிய சக்கரத்திற்கு, முன்னர்க் கூறிய முறைகளின்மேல் மற்றொரு முறை கூறப்பட்டது.

980. மாந்திரிக முறையில் 'அட்டகன்மவித்தை' என்ற ஒரு முறை சிறப்பாகச் சொல்லப்படுவது. 'அவற்றுள் சிறந்தன ஆறே' என்பர். அந்த ஆறனையும் இது முதலாக ஆறு மந்திரங்களும் கூறுகின்றன. இவை வாம மார்க்கமாய் உயர்ந்தோர்கட்குரியன அல்ல ஆகையால், திவ்வியாகமப் பொருளாதல் அமையாது. அதனால், இவை பிறரால் சேர்க்கப் பட்டனவோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

அட்ட கன்ம வித்தையுள் இது தம்பனம் கூறுகின்றது. தம்பன மாவது பிறபொருள்களின் ஆற்றலைக் கட்டுப்படுத்துதல். நீரை அமிழ்த்தவொட்டாது தரைபோலநின்று தாங்கச்செய்வது 'ஜலத்தம் பனம்' என்றும். நெருபபைச் சுடவொட்டாது தடுத்து அதன்கண் இருத்தல், அதனைக் கையிற் கொள்ளுதல் முதலியவற்றைச் செய்தல் 'அக்கினித்தம்பனம்' என்றும். காற்றை மோதி அலைக்கவொட்டாது தடுத்தலும், மூச்சுக்காற்றினை இயங்காது உள்நிறுத்தி உடம்பை மேலெழுப்பய் பண்ணுதலும் 'வாயுத்தம்பனம்' என்றும் இவ்வாறு பல தம்பனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. மக்களை அசைய வொட்டாது தூண்கள் போல நிற்கச் செய்வதும், ஓடுகின்ற ஊர்திகளை ஓடவொட்டாமல் நிறுத்திவிடுதலும் போல்வனவும் இத் தம்பன வித்தையேயாம்.

தெ-ரை: தம்பனம் முதலிய ஒவ்வொன்றிற்கும் வேண்டப் படுவன மரப்பலகை. அதில் பொறிக்கப்படும் மந்திரம், ஓலையின் மேல் பூசத்தக்க பூச்சுப்பொருள், அவ்வோலையை இடும் இடம் முதலியன.

அவற்றுள் தம்பனத்திற்குப் பலகை, அரசமரப் பலகை, அதில், மேல் தொள்ளாயிரத்து ஆறாம் (906ஆம்) மந்திரத்துள் சொல்லப்பட்ட ஐந்தெழுத்து மாற்றுமுறைகளில் இரண்டாவதனை முதலாகக் கொண்டு ஐயைந்து இருபத்தைந்தாகிய சதுரச் சக்கர அறைகளில் பொறித்து, அம்மந்திரம் முயற்சியால் பயனளித்தற்பொருட்டு ஓலையிலும் அவ்வாறே எழுதி, அதன்மேல் எந்த மெழுகையேனும் பூசி, விளக்கிலே அதன் வெப்பம் தாக்கும்படி அவ்வோலையைக் காய்ச்சி, யந்திரத்தை வழிபட்டு, மந்திரத்தை அம்முறையிலே செபித்து வர, 'தம்பனம்' என்னும் வித்தை கைவரும்.

கு-ரை : "நேராக ஒன்றிட" என்றது "சக்கரத்தின் மேல்வரிசை யாகிய வடக்கு விளிம்பில்" என்றவாறு 'ம இட்டு' 'மகாரத்தை முதலிலே பொருந்த எழுதி' என்றதாம் இம்மந்திரம் 'மசி' எனத் தொடங்குவதால், தம் பனத்திற்கு உரியதாம் "தன் தன்" என்றதில் இரண்டாவது 'தன்' சாரியை 'வெதுப்பில் இட' என்க. இங்குக் கூறிய சக்கர அமைப்பு வருமாறு:

1	ம	சி	வா	ய	ந
2	ந	ம	சி	வா	ய
3	ய	ந	ம	சி	வா
4	வா	ய	ந	ம	சி
5	சி	வா	ய	ந	ம

இதனுள், மேல் விளிம்பில் உள்ள மந்திர எழுத்துக்கள் ஈசான மூலை தொடங்கி நிருதி மூலையில் முடியும் ஒரு கோடு தொடங்கி முன்னோக்கி அமைந்திருத்தல் காண்க.

இது 'மோகனம்' என்னும் வித்தை கூறுகின்றது. மோகனம் - மயக்குதல். பொதுமக்கள், அரசர், செல்வர், மாதர், பகைவர்,

981. கரண இறலிப பலகை யமன்திசை
மரணமிட் டேட்டில் மகார எழுத்திட்டு

தெய்வம், பேய், பூதம், விலங்கு முதலிய அனைத்துயிர்களையும் தம்மிடத்து மயங்கித் தம்வழி நிற்கபபண்ணுதலே மோகனம் என்க.

981.தெ-ரை : இதற்குப் பலகை கொன்றை மரப்பலகை மந்திரம் மேற்சொல்லியவாறேயாம், மகாரத்தை முதலிற் கொண்டு நிற்றலால் இதுவே மாரண மந்திரமுமாம். (மலம், 'மிருத்தியு' எனவும்' மூர்ச்சை' எனவும் சொல்லபபடுதலால். அதனைக் குறிக்கும் எழுத்தை முதலில் உடையஇம் மந்திரமே அவற்றை யெல்லாம் தருவதாம். இவ்வாறன்றி. 'நசி என மாறித்தொடர்வதே மாரண மந்திரம்' என்னும் கருத்திற்கு இங்கு ஆசிரியர் நேர்ச்சி காணப்படவில்லை). மந்திரம் மேற்கூறியவாறே யாயினும், அவற்றைச் சக்கரத்திலும், ஏட்டிலும் யமன் திசையாகிய தெற்கில் உள்ள வரிசையை முதலாகவும், வடக்கில் உள்ள வரிசையை இரண்டாவதாகவும் கொண்டு முறையே எழுதி ஓலையில் ஐங்காயத்தை அரைத்துப் பூசி அதனை அடுப்பு வாயில் அழுந்தப் புதைத்துச் சக்கரத்தை வழிபட்டு, மந்திரத்தைக் கீழ் விளிம்பு தொடங்கி மேற்கூறிய முறையிலே செபித்து வர, 'மோகனம்' என்னும் வித்தை கைவரும்.

கு-ரை : கரணம் - உபகரணம்; கருவி. அரணம் - பாதுகாவல். அரணம் இல் ஐங்காயம் - பிறரை பாதுகாவல் நீக்கி மயங்கச் செய்யும் ஐங்காயம் சுக்கு, மிளகு, கடுகு, ஈருள்ளி, வெள்ளுள்ளி என்பனவே ஐங்காயமாம், முரண் - வலிமை.

இங்குக் கூறிய சக்கர அமைப்பு வருமாறு:

2	சி	வா	ய	ந	ம
3	வா	ய	ந	ம	சி
4	ய	ந	ம	சி	வா
5	ந	ம	சி	வா	ய
1	ம	சி	வா	ய	ந

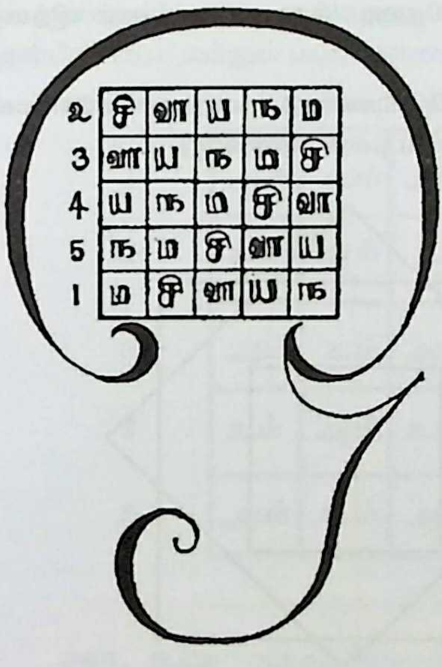
அரணமில் ஐங்காயம் பூசி அடுப்பில்
முரணப் புதைத்திட மோகனம் ஆகுமே. 85

982. ஆங்கு வடமேற்கில் ஐயனார் கோட்டத்தில்
பாங்கு படவே பலாசப் பலகையில்
காண்கரு வேட்டில் கடுப்பூசி விந்துவிட்
டோங்காரம் வைத்திடு உச்சா டனத்துக்கே. 86

இதனுள், மாரண மந்திர எழுத்துக்கள் வாயுமூலை தொடங்கி அக்கினி மூலையில் முடியும் ஒரு கோடு தொடங்கி முன்னோக்கி அமைந்திருத்தல் காண்க.

982. இஃது உச்சாடனம் என்னும் வித்தை கூறுகின்றது. உச்சாடனம் - ஓட்டுதல். மேல்மயங்கிப் பண்ணின உயிர்களையே விலகி ஓடப் பண்ணுதல் உச்சாடனம் என்க.

தெ-ரை: இதற்குப் பலகை புரசம் (பூவரசம்) பலகை. சக்கரத்திலும், ஏட்டிலும் எழுத வேண்டிய மந்திரம் மேற்கூறிய வாறேயாம். ஓலையில் கரியும், நஞ்சும் பூசி, ஓங்காரத்தில் மகாரத்தை நீக்கி ஓகாரம் மட்டும் பலகையிலும், ஓலையிலும் சக்கரத்தைச் சுற்றி வளைத்து எழுதி, அதை ஒருமுறை பலகை யோடு வழிபட்டு ஓலை யைக் கொண்டு போய் ஐயனார் கோவிலில் வடமேற்கு மூலையில் பாதுகாப்பாகப் புதைத்து விட்டுச் சக்கரத்தை வழி பட்டு, மந்திரத்தை மேற் கூறியவாறே செபித்து வர, 'உச்சாடனம்' என் னும் வித்தை கைவரும்.

கு-ரை: "ஐயனார் கோட்டத்தில்" என்பதனை முதலில் கொண்டு உரைக்க.

983. **உச்சியம் போதில் ஒளிவன்னி மூலையில்**
பச்சோலையில் பஞ்ச காயத்தைப் பாரித்து
முச்சது ரத்தில் முதுகாட்டில் வைத்திடு
வைச்சபின் மேலுமோர் மாரணம் வேண்டிலே. **87**

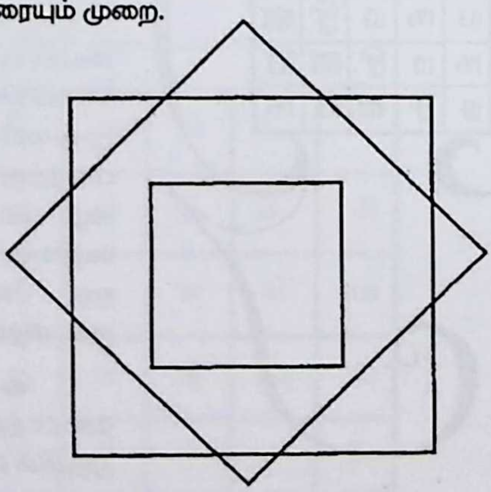
பாங்கு பட – பாதுகாப்பு உண்டாகும்படி 'காரேடு' என வரற்பாலது, 'கருவேடு' என வந்தது. இதில் இன எதுகை வந்தது. இதற்குரிய சக்கரம் மேற் காட்டியதே ஆயினும், சக்கரத்தை ஓகாரத்தால் வளைத்தல் வேண்டும்.

983. இது 'மாரணம்' என்னும் வித்தை கூறுகின்றது. மாரணம் – மரணத்துன்பம் 'அழிக்கப்படற்பாலன' என்று எண்ணும் உயிர்களை அழித்தொழிப்பதே மாரணம் என்க.

தெ-ரை : உச்சாடனத்திற்குமேல் மாரணம் செய்ய விரும்பினால், மேலே சொல்லியவாறு செய்தபின் மற்றோர் ஓலை அதுபோல எழுதி, ஐங்காயம் பூசி உச்சி வேளையில் (நண்பகற்போதில்) சுடு காட்டிற் கொண்டுபோய் அக்கினிமூலையில் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் எட்டு மூலை உண்டாக இரண்டு சதுரங்களையும் அவற்றின் உள்ளே ஒரு சதுரத் தையும் வரைந்து உள்ளே புதைத்துவிட்டு வந்து வழிபாட்டினையும், செபத்தையும் முன்போலச் செய்துவர, 'மாரணம்' என்னும் வித்தை கைவரும்.

கு-ரை: ஈற்றடியை முதலிற் கொண்டு உரைக்க. "பச்சோலை" என்றது. 'எழுதுவதற்குப் பதமாயுள்ள ஓலை' என்றவாறு.

முச்சதுரம் வரையும் முறை.

984. **ஏய்ந்த அரிதாரம் ஏட்டின்மே லேபூசி**
ஏய்ந்த அகார உகார எழுத்திட்டு
வாய்ந்ததோர் வில்லம் பலகை வசியத்துக்
கேய்ந்தவைத் தெண்பதி னாயிரம் வேண்டிலே. **88**

984. இது 'வசியம்' என்னும் வித்தை கூறுகின்றது. மோகனம் செய்யப்பட்டேனும். அது செய்யப்படாது இயல்பாகவேனும் தம்வழி நிற்கும் உயிர்களை எவ்வாற்றானும் பிரிந்து போகாதபடி தம்வசப்படுத்தி வைப்பதே வசியம் என்க.

தெ-ரை: இதற்குப் பலகை, வில்வமரப் பலகை. மந்திரம் அகார உகாரங்கள், அகார உகாரங்கள் விந்துவோடு கூடினவையாக மேற் சொல்லிய சக்கரத்தில் ஈசான மூலையிலிருந்து தொடங்கிப் பொறித்து. ஓலையிலும் அவ்வாறே எழுதி, அதன்மேல் அரிதாரத்தை (மஞ்சள் நிறமுடைய ஒன்றைப் பூசி, அதனை அந்தப் பலகைமேலே வைத்து வழிபட்டு அம்மந்திரத்தை எண்பதினாயிரம் உருச் செபித்தால், 'வசியம்' என்னும் வித்தை கைகூடுவதாகும்.

கு-ரை : ஈற்றடியில் 'ஏய்ந்தது' என்பது ஈறு குறைந்து 'ஏய்ந்ததில்' என ஏழாவதன் தொகைபட நின்றது. வேண்டில் - விரும்பிச் செபித்தல், இதன்பின் 'ஆம்' என்னும் பயனிலை எஞ்சிநின்றது.

இங்குக் கூறிய சக்கர அமைப்பு வருமாறு.

1	அம்	உம்	அம்	உம்	அம்
2	உம்	அம்	உம்	அம்	உம்
3	அம்	உம்	அம்	உம்	அம்
4	உம்	அம்	உம்	அம்	உம்
5	அம்	உம்	அம்	உம்	அம்

985. இஃது 'ஆகருடணம்' என்னும் வித்தை கூறுகின்றது.

985. **எண்ஆக்கருடணைக் கேட்டின் யகாரமிட்**
டெண்ணாப் பொன் நாளில் எழுவெள்ளி பூசிடா
வெண்ணாவ லின்பல கையிட்டு மேற்குநோக்
கெண்ணாஎழுத்தொடெண்ணாயிரம்வேண்டியே. 89

உயிர் பொருளாயினும், உயிரல் பொருளாயினும் தொலைவில் உள்ளவற்றைத் தான் இருந்த இடத்தில் இருந்தே வரவழைத்தல் 'ஆகருடணம்' என்னும் வித்தையாம்.

985.தெ-ரை :இதற்குப் பலகை வெண்ணாவல் மரப்பலகை. மந்திரம் மேற்கூறிய ஐந்தெழுத்து மாறலில் யகராம் முதலாக அமைவது யகாரம் முதலாக உள்ளது முதல் ஐந்து தொடர்களையும் முறையே ஐந்து வரிசை அறைகளில் பொறித்து. ஓலையிலும் அவ்வாறே எழுதி, அதன்மேல் யாதேனும் ஒரு வெண்பூச்சினைப் பூசி வியாழக்கிழமையில் மேற் சொன்ன பலகை மேல்வைத்து வழிபட்டு அன்று முதலாக மேற்கு நோக்கி அமர்ந்து அம் மந்திரங்களை அசபாமந்திரத்தோடே எண் ஆயிர உரு விரும்பிச் செபித்தால், 'ஆகருடணம்' என்னும் வித்தை கைவரும்.

கு-ரை: 'உகாரம் இட்டு' என்பதும் பாடமாதலால், மேல் வசியத்திற்குச் சொல்லிய அம் மந்திரத்தை உகாரம் முதலாக மாற்றிக் கொள்ளுதலும் இதற்குப் பொருந்துவதே. 'ஆகருடணை' என்பது, 'ஆக்கருடணை' என மருவி நின்றது. இங்குக்கூறிய சக்கர அமைப்பு வருமாறு.

1	ய	ந	ம	சி	வா
2	ந	ம	சி	வா	ய
3	ம	சி	வா	ய	ந
4	சி	வா	ய	ந	ம
5	வா	ய	ந	ம	சி

இதனுள் மந்திரங்கள் குறுக்கு வரிசையிலும், நெடுக்கு வரிசையிலும் ஒரே வகையாக அமைந்திருத்தலும், 'நமசிவாயநமசி', சிவாயநமசி' என மூலை நோக்கில் அமைந்திருத்தலும் காண்க.

மேற்கூறியவாறு இச்சக்கரத்தில் ஈசான மூலை தொடங்கி முறையே 'அம் உம்' என்பவறறை 'உம் அம்' என மாறி மாறி எழுதுதலும் பொருந்தும் என்க. இரணடாம் அடியில் எண்ணா எனபதற்கு. நாள்களை எண்ணி என உரைக்க. எண்ணா எழுத்து – செபியாத மந்திரம் அசபை. "வேண்டி நோக்கு" என்றாராயினும், நோக்கி வேண்டு என்றலே கருத்தாதல் அறிக. இதனுள் மூன்று, நான்காம் அடிகளைப் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் ஆகாமை அறிந்து கொள்க.

3. அருச்சனை

திருவம்பலச் சக்கரத்தைக் கூறியதனானே, அதனை வழிபடுதல் பெறப்பட்டமையால் வழிபாட்டு முறையினை இது முதல் பன்னிரண்டு திருமந்திரங்களால் கூறுகின்றார். அருச்சனையாவது வழிபாடே. வழிபாடு கும்ப விம்ப தம்பங்களில் வைத்துச் செய்யப்படும். தம்பம் – அருவுருவத்திருமேனி. யந்திரமும் ஒருவகை விம்பமே. இம்மூவகைக்கும் பொதுவாகவே இது கூறுகின்றார்.

986. அம்புயம் நீலம் கழுநீர் அணிநெய்தல்
வம்பவிழ் பூகமும் மாதவி மந்தாரம்
தும்பை வகுளம் சுரபுன்னை மல்லிகை
செண்பகம் பாதிரி செவ்வந்தி சாத்திடே. 1

987. சாங்கம தாகவே சாந்தொடு சந்தனம்
தேங்கமழ் குங்குமம் கர்ப்பூரம் காரகில்
பாங்கு படப்பனி நீராற் குழைத்துவைத்
தாங்கே அணிந்துநீர் அற்சியும் அன்பொடே. 2

986.தெ-ரை:தாமரை முதல் செவ்வந்தி ஈறாக இங்குக் கூறப்பட்ட பூக்கள் வழிபாட்டிற்குக் கொள்ளத் தக்கனவாம்.

கு-ரை:அம்புயம் – தாமரை. நீலம் – நீலோற்பலம் ; குவளை, கழுநீர் – செங்கழுநீர் ; இதுவும் குவளையின் வகை. நெய்தல் – ஒரு வகை ஆம்பல். வம்பு அவிழ் – வாசனையோடு மலர்கின்ற. பூகம் – கமுகு ; இஃது இதன் பாளையில் உள்ள அரும்புகளாம். மாதவி – குருக்கத்தி ; இதுவும் ஒருவகை மல்லிகை. மந்தாரம் – மந்தாரை. வகுளம் – மகிழ்.

வழிபாட்டிற்கு வேண்டும் பொருள்களுள் முதன்மை யானதாகிய பூவின் வகைகள் இதனால் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

987.தெ-ரை: சந்தனத் தேய்வையைக் குங்குமப்பூ, பச்சைக்கர்ப்பூரம், அகற் சாந்து இவை சேர்த்துப் பனிநீராற் குழம்பாக்கிச் சாத்தி நீரால் ஆட்டி அன்போடு வழிபடுங்கள்.

கு-ரை : சாங்கமதாக – திருமேனியில் படத்தக்கதாக. சாந்து –

988. அன்புட னேறின் றமுதமும் ஏற்றியே
பொன்செய் விளக்கும் புகையும் திசைதொறும்
துன்பம் அகற்றித் தொழுவார் நினையுங்கால்
இன்ப முடனேவந் தெய்திடும் முத்தியே. 3

989. எய்தி வழிபடில் எய்தாதனஇல்லை
எய்தி வழிபடில் இந்திரன் செய்வம்உண்
டெய்தி வழிபடில் எண்சித்தி உண்டாகும்
எய்தி வழிபடில் எய்திடும் முத்தியே. 4

தேய்வை. தேம் கமழ் - இனிதாக மணக்கின்ற. பாங்கு - நன்மை. 'பாங்காகப் பட' (பொருந்த) என்க. "வைத்து" என்றார். 'முன்னே ஆட்ட வேண்டிய பொருள்களை ஆட்டியபின்' என்றற்கு. 'அர்ச்சித்தல்' என்னும் பொதுச் சொல். இங்கு ஆட்டுதல்மேல் நின்றது. இனி "நீர்" என்பதை முன்னிலைப் பெயராக்கி உரைத்தலும் ஆம்.

இதனால், சிறப்புடைய ஒன்றை எடுத்துக் கூறும் முகத்தால் அபிடேகம் விதிக்கப்பட்டது.

988.தெ-ரை :நிவேதனம், தீபம், தூபம் என்பவைகளால், எட்டுத்திக்கிலும் வரற்பாலனவாகிய தடைகளை அகற்றி வழிபாடு செய்பவர், தாம் விரும்பும் பொழுது முத்திநிலை இன்பமே வடிவாய் வந்து எய்தப் பெறுவர்.

கு-ரை : ஏற்றுதல் – ஏற்பித்தல், பொன் – உலோகம், 'பொன்னால் செய்த' என்க. அமுதம் முதலிய மூன்றிலும் மூன்றாம் உருபு விரிக்க. முதலிரண்டடிகளை வேறாக ஓதுவன பாடம் அல்ல. திசை தொறும் வரும் துன்பங்கள் தீத் தெய்வங்களால் ஆவன. அவற்றைத் திக்குப் பந்தனம் முதலியவற்றால் நீக்கல் வேண்டும் என்க.

989.தெ-ரை : வழிபாட்டினை அன்போடு மனம் பற்றிச் செய்தால், கிடைக்காதன இல்லை. எண்வகைச் சித்திகளும், இந்திராதி போகங்கள் மட்டுமன்று; முத்தியும்கிடைப்பதாகும்.

கு-ரை : 'வழிப்படில்' எனபன பாடமல்ல.

990. நண்ணும் பிறதாரம் நீத்தார் அவித்தார்
அண்ணிய நைவேத் தியம்அனு சந்தானம்
நண்ணிய பஞ்சாங்கம் நண்ணும் செபம்மன்னும்
மண்ணும் அனல்பவ னத்தொடு வைகுமே. 5

990.தெ-ரை : பிறருக்கு உரியராய மனைவியரை விரும்புதலை விட்டவர்களும், புலனடக்கம் உள்ளவர்களும் ஆகிய அவர்களது நிவேதனம், தோத்திரம், வணக்கம் , செபம், ஓமம் என்னும் இவையே வழிபாட்டிற்கு உரியனவாம், அவ்விடத்தில் காற்றும் தூய்மையுள்ளதாய் இருக்கும்.

கு-ரை :மேற்கூறியவையன்றி மேலும் உள்ள பொருள்களைக் கூறுவார். 'அவற்றை ஈட்டிக் கொண்டு வழிபடுவோர் முதற்கண் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்பவராய் இருத்தல் வேண்டும்' என்பதனை அஃது இயல்பென்பது தோன்ற, அனுவாத முகத்தாற் கூறினார். கூறவே, 'வழிபாடு சிறந்த ஓர் ஒழுக்கமாதலின் அது செய்வார் பிற ஒழுக்கங்களைக் கடைப் பிடித்தல் வேண்டும் என்னும் கட்டளையில்லை'. என்று எண்ணுதல் மடமையாகும் என்பது இனிது விளங்கிற்று. புலனடக்கம், நாச் சுவை, வேட்கை முதலியவற்றை அடக்குதல் யோக நெறியிலும் இயம நியமங்கள் அடிநிலையாகக் கூறப்படுதல் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

'தாரம்' என்பது தமிழில் அஃறிணை இயற்பெயர் போலவே வருதலை அறிக. 'நீத்தாருடையனவும், அவித்தாருடையனவும்' என உரைக்க. அண்ணிய – இனிய. அனுசந்தானம் – இடைவிடாது தொடர்ந்து செய்தல். பஞ்சாங்கம் – ஐந்துறுப்புக்கள் நிலத்திற் பொருந்த வணங்கும் வணக்கம் ஐந்துறுப்புக்களாவன ; தோள் இரண்டு, முழந்தாள் இரண்டு, முகம் ஒன்று, இவற்றோடு காது இரண்டு, மார்பு ஒன்று இவையும் நிலத்திற் பொருந்த வணங்குதல் அட்டாங்க வணக்கமாம். இதனை 'சாஷ்டாங்கம்' என்பார்கள். இனம் பற்றி இதனையும் இங்குக் கொள்க. மகளிர்க்குப் பஞ்சாங்க வணக்கம் ஒன்றே உரியது. மண்ணும் அனல் – சிவாக்கினியாகச் செய்யப்பட்ட நெருப்பு. பவனம் – காற்று.

இதனுள்ளும் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் அல்ல

இதனால், மேற்கூறப்பட்டவற்றிற்குப்பின் எஞ்சி நின்ற பொருள்கள் கூறப்பட்டன.

991. வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்
வேண்டார்கள் கன்மம் அதில் இச்சை யற்றபேர்
வேண்டார்கள் கன்மம் மிகுசிவ யோகிகள்
வேணடார்கள் கன்மம் மிகுதியோர் ஆய்ந்தன்பே. 6

992. அறிவரு ஞானத் தெவரும் அறியார்
பொறிவழி தேடிப் புலம்புகின் றார்கள்
நெறிமனை யுள்ளே நிலைபெற நோக்கில்
எறிமணி யுள்ளே இருக்கலும் ஆமே. 7

991.தெ-ரை : சிவபெருமானுக்கு அடியவராகத் தம்மை ஒப்படைத்துவிட்டவர்களும், பசு புண்ணியத்தால் விளையும் சிறு பயன்களில் விருப்பம் இல்லாதவர்களும், உயர்ந்த சிவயோகத்தில் நிற்பவர்களும், பயன் கருதிச் செய்யும் காமிய வழிபாடுகளை மேற்கொள்ளாது, ஆய்ந்துணர்ந்த உணர்வினால் மிக்க அன்பு ஒன்றே காரணமாக வழிபாட்டினை மேற்கொள்வர்.

கு-ரை : ஈற்றடியை, 'கன்மம் வேண்டார்களாய், ஆய்ந்து அன்பே மிகுதியோராவர்' எனக் கூட்டி முடிக்க. "கன்மம்" என்பதற்கு இங்கு இதுவே பொருளாதல் அறிக.

992.தெ-ரை : அறிவுருவாகிய இறைவனை எவரும் அவனறிவாலே அறிய முயலாமல் தம் அறிவால் ஐம்பொறிகளாலும், மனம் முதலிய உட்கருவிகளாலும் ஆராய்ந்து துன்புறுகின்றார்கள். ஆயினும், முறைப்படி, மேற்கூறிய சக்கரம் முதலியவற்றின் வழி மனம் ஒருங்கிநினைத்தால், ஒளி வீசுகின்ற மாணிக்கம் போல்பவனாகிய இறைவனது அருளில் மூழ்கியிருத்தல் கூடும்.

கு-ரை : 'அறிவு அறியார்' என இயையும் 'ஞானம்' என்பது சிறப்புப்பற்றிப் பதி ஞானத்தையே குறித்தல் வழக்கு முறைமை. 'நெறியால் நோக்கில்' என்க. மனை, இங்குச் சக்கரத்தில் உள்ள அறைகள். இனம் பற்றிக் கும்ப விம்ப தம்பங்களும் கொள்க.

இதனால் 'வழிபாடுகள் பதிஞானத்தைத் தந்து, அது வழியாகப் பதியை அடைவிக்கும்' என்று அதனது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

993. இருளும் வெளியும்போல் இரண்டாம் இதயம்
மருள்அறி யாமையும் மன்னும் அறிவும்
அருள் இவை விட்டறி யாமை மயங்கும்
மருளும் சிதைத்தோ ரவர்களா வாரே. 8

993.தெ-ரை : ஆன்ம அறிவு இருளே போன்றும், ஒளியே போன்றும் இருதன்மையதாய் நிற்கும் இயல்புடையது. அதனால், அதனிடத்தே மயக்கத்தைத் தரும் அறியாமையும், தெளிவைத்தரும் அறிவும் என்னும் இரண்டுமே என்றும் நிலை பெற்றிருக்கும். எனினும், அறிவால் இருதன்மையை நீக்கி ஒரு தன்மையாகிய அறிவேயாய் நிற்பவரே, அழிவற்ற அறியாமையை அழியப் பண்ணினவராகவும் சொல்லப்படுவர்.

கு-ரை : 'ஆதலால் மேற்கூறிய முறையால், அறிவாய் நிற்கும் நிலையைப் பெற முயலுங்கள்' என்பது குறிப்பெச்சம் "போல்" என்றது 'அவையே போலத் திரிந்து' என்றவாறு. ஆன்ம அறிவை 'இதயம்' என்றல் பொருந்துமாறு.

"சிந்தையைச் சீவன் என்றும்
சீவனைச் சிந்தை என்றும் .... வந்திடும்."

-சிவஞானசித்தி சூத்திரம் - 4,27

என்னும் சிவஞான சித்தியால் அறிக. 'அறிவும் மன்னும்' என முன்னே கூட்டி முடிக்க. "அறியாமை" என்றது அதனைச் செய்யும் ஆணவ மலத்தையும், "அறிவு" என்றது இறைவனது திருவருளையும் ஆதல் அறிக. 'இரண்டும் அழிவற்ற பெருளாயினும், மலம் திருவருளை வெல்லமாட்டாமையால் அதனைக் கொண்டு அறியாமையைக் போக்க வேண்டும்' என்பார், "அருளால் இவை விட்டு" என்றார். உருபு தொகுத்தலாயிற்று. 'இது பக்குவம் எய்திய வழிக்கூடும்' என்பது கருத்து.

ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே இடம் ; ஒனறுமேலிடின், ஒன்று
ஒளிக்கும் எனினும் இருள் அடராது ; உள் உயிர்க்குயிராய்த்
தெளிக்கும் அறிவு திகழ்ந்துள தேனும் திரிமலத்தே
குளிக்கும் உயிர் அருள் கூடும்படி கொடி கட்டினனே.

-கொடிக்கவி - 1

என்பதிலும் இவ்வாறு கூறப்படுதல் காண்க.

994. தானவ னாக அவனேதா னாயிட
ஆன இரண்டில் அறிவன் சிவமாகப்
போனவன் அன்பிது நாலாம் மரபுறத்
தானவன் ஆகும்ஓர் ஆசித்த தேவனே. 9

995. ஓங்காரம் உந்திக்கீழ் உற்றிடும் எந்நாளும்
நீங்கா அகாரமும் நீள்கண்டத் தாயிடும்
பாங்கார் உகாரம் பயில்நெற்றி உற்றிடும்
வீங்காகும் விந்துவும் நாதம்மேல் ஆகுமே. 10

இதனால், மேற்கூறியவாற்றால் பதிஞானத்தைப் பெற்றோரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. அறியாமை மயங்கும் மருள் – உண்மையை உணராமல் திரிய உணர்வதற்கு ஏதுவாகிய மலம்.

994.தெ-ரை :சிவம்தான் தோன்றாது ஆன்மவேயாய் நிற்றலும், ஆன்மா தான்தோன்றாது சிவமேயாய் நிற்றலும் என்னும் இருநிலைகளுள், அறிபவனாகிய ஆன்மா அறியப்படுபொருளாகிய சிவமேயாகி விடுகின்ற இரண்டாம் நிலையை எய்தினவன் பின்பு 'அறிபவன்' என்பதோடு நில்லாது. அன்பு செய்பவனாயும் நிற்பான். இந்நிலையே. 'சிவ ரூபம், சிவதரிசனம், சிவ யோகம், சிவ போகம்' என்னும் நான்கனுள் இறுதிக்கண்ணதாகிய சிவபோகத்தை அடையச் சிவமாம் தன்மையை எய்தும் வழியாம்.

கு-ரை : இரண்டு – பெத்தமும், முத்தியும் "அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி – ஏக னாகி" எனனும் சிவஞானபோத (சூத்.4) த்தை இங்கு உடன் வைத்துக் காண்க. அன்பு வடிவானவனை, "அன்பு" என்றார். ஈற்றடியை 'தான் ஆசித்ததேவனாகிய அவனாகும் ஓர் நிலை' எனக் கொண்டு கூட்டிக் கொள்க. 'ஆசிரயித்த' என்பது "ஆசித்த" எனச் சிதைந்து நின்றது 'யாசித்த' எனப் பாடம் ஓதலுமாம் யாசித்தல் – வேண்டுதல்.

இதனால் பதி ஞானம் முதிர்ந்து முற்றுமாறு கூறப்பட்டது.

995.தெ-ரை : பிரணவத் தியானத்தில் ஓங்காரம் மூலாதாரத்திலும் மகாரம் உந்தியிலும், அகாரம் இருதயம், கண்டம் என்ப வற்றிலும், உகாரம் புருவ நடுவிலும், விந்துவும் நாதமும் அதற்குமேல் நெற்றியில் உள்ள வேறு வேறு இடங்களிலும் வைத்துத் தியானிக்கப்படும் என்க.

996. நமஅது ஆசன மான பசுவே
சிவமது சித்திச் சிவமாம் பதியே
நமஅற ஆதி நாடுவ தன்றாம்
சிவமாகும் மாமோனம் சேர்தல்மெய் வீடே. 11

997. தெளிவரும் நாளில் சிவஅமு தூறும்
ஒளிவரும் நாளில் ஓர் எட்டில் உகளும்

கு-ரை : மகாரம் நிற்கும் இடம் குறிப்பினாற் கொள்ள வைத்தார். 'பாங்கார் நகாரம்' என்பது பாடம் ஆகாமை யறிக.

இதனால், வழிபாட்டில் பிரணவத்தைத் தியானிக்கும் முறை கூறப்பட்டது.

996.தெ-ரை : 'நம' என்பதை அடிநிலையாகக் கொண்டு பசுவாய் நிற்கின்ற உயிரே. சிவ என்பதனை அடிநிலையாகக் கொள்ளும் நிலை கிடைக்கப்பெறுமாயின், சிவத்தோடு ஒன்றிப் பதியாய்விடும். ஆதலால், நகார மகாரங்களால் குறிக்கப் பெறுகின்ற திரோதாயியும், மலமும் அறுவதற்கு வழி அவற்றை முதலாகக் கொண்டு ஓதுவதன்று ; மற்று, சிகார வகாரங்களை முதலாகக் கொண்டு ஓதுதலேயாகும். அவ்வாறு செபித்தல் பரமுத்திக்கு வாயிலாம்.

கு-ரை: 'பசுவே சிவமாய்ப் பதியாம்' என்க. 'சித்தி' என்னும் முதனிலையே 'சித்திக்க' என வினையெச்சப் பொருள் தந்தது. 'ஆதியாவது' என ஆக்கம் வருவித்து. அதனை 'சிவம் ஆதி ஆவதாகும்' என ஈற்றிலும் கூட்டுக. மோனம் சேர்தல் – செபித்தல் இவ்வாறே.

"நம்முதலா ஓதில் அருள் நாடாது ; நாடும் அருள்
சிம்முதலா ஓதுநீ சென்று" – வெண்பா, 14

என்னும் உண்மை விளக்கம் முதலிய சித்தாந்த நூன்மொழிகளையும் இங்கு நோக்குக. இதனுள் உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், நிட்காமிய வழிபாட்டில் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிக்கும் முறை கூறப்பட்டது.

997.தெ-ரை : 'சிவனன்றி வேறு யாதும் இல்லை' என்ற தெளிவு வந்து சிவத்தில் அழுந்தித் தன்னையும் மறந்த பொழுதே சிவானந்தம்

ஒளிவரும் அப்பதத் தோரிரண் டாகில்
வெளிதரும் நாதன் வெளியாய் இருந்தே. 12

ஊற்றெடுப்பதாகும். அவ்வாறன்றி, 'சிவனை யான் உணர்கின்றேன்'. எனத் தன்னை உணர்ந்து நிற்றலாகிய அறிவு உண்டாய காலத்தில் ஆன்மா அந்தப்பக அறிவிலே நின்று அலமரும். ஒருதலைப்படாது இவ்வாறு இருதலைப்பட்டு நிற்கும் நிலையில் சிவம் வெளிப்பட்டு நின்றும் வெளிப்படாததேயாய் இருக்கும்.

கு-ரை : எட்டு- அகாரம். அது நாதத்தைக் குறித்தல் வழக்கு 'பசுபோதம் தலையெடுத்தும் வழி வாக்காகிய பாச ஞானமும் விரையத் தோன்றி அலைவை உண்டு பண்ணும், என்பார், "எட்டிலே உகளும்" என்றார் 'இவ்வாறு ஓரிரண்டாகில்' என அனுவாத மாக்கியுரைக்க "வெளி" இரண்டில் முன்னது புறம் ; பின்னது வெளிப்படை, திரிபுடி நீங்காதாயின் அருள் நிலையன்றி, ஆனந்த நிலை எய்தாமை பற்றி 'நாதன் வெளியாய் இருந்தே வெளிதரும்' என்றார். வெளிதருதல் – ஆன்மாவிற்குத் தன்னின் வேறான இடத்தைத் தருதல். திரிபுடி – காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருள் என்பனவாம், 'ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம்' என்றும் சொல்லப்படும்.

இதனால், 'திரிபடிநீங்கும் தெளிவைப் பெறமுயல வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

4. நவகுண்டம்

யந்திர இயைபு பற்றி அருச்சனை முறை கூறிய நாயனார், அதன் சிறப்பு அங்கமாகிய அழலோம்பல் முறையைத் தனித் தெடுத்துக் கூறுவாராய் அதற்கு முதலாவதாகிய குண்டங்களின் முறையை முப்பது திருமந்திரங்களால் கூறுகின்றார். இவ்வதிகாரம் அந்தாதியாய்ச் சென்று மணடலித்தல் காண்க.

998. **நவகுண்ட மானவை நானுரை செய்யின்**
நவகுண்டத் துள்எழும் நற்றீபந் தானும்
நவகுண்டத்துள்எழும் நன்மைகள் எல்லாம்
நவகுண்ட மானவை நானுரைப் பேனே. 1

999. **உரைத்திடுங் குண்டத்தி னுள்ளேமுக் காலும்**
நகைத்தெழு நாற்கோண நன்மைகள் ஐந்தும்
பகைத்திடு முப்புரம் பார் அங்கி யோடே
மிகைத்தெழு கண்டங்கள் மேலறி யோமே. 2

998.தெ-ரை: அழலோம்புதற்குரிய குண்டங்கள் ஒன்பது வகையின. அவற்றின் சிறப்பை நான் சொல்லுமிடத்து. சிவபெருமானது சிறந்த உருவமாகிய ஒளிப்பிழம்பு ஓங்கி விளங்குவது அக்குண்டங்களிலே தான். அதனால், அப்பெருமானை அம்முறையில் வழிபடும் வழி பாட்டினால் எல்லா நன்மைகளும் விளையும். அது பற்றி அவற்றின் முறையை நான் இங்குக் கூறுகின்றேன்.

கு-ரை : "நல்தீபம்" என்றது சிவனது ஒளி உருவத்தையாம். "தானும்" என்பதில் தான், அசை உம்மை, சிறப்பு.

இதனால், அதிகாரம் நுதலியது கூறப்பட்டது.

999.தெ-ரை: மேற் சொல்லப்பட்ட குண்டங்களிலே முக்காலங்களையும். ஐம்பெரும் பூதங்களையும், மும்மல நீக்கத்தையும் 'அக்கினி' என்ற ஒன்றன் வழியாகவே காணுதல் கூடும். ஆதலின், அக்குண்டங்கட்கு மேலான தெய்வ இடங்களாக நான் வேறொன்றை அறிந்திலேன்.

1000. மேலறிந் துள்ளே வெளிசெய்த அப்பொருள்
காலறிந்துள்ளே கருத்துற்ற செஞ்சுடர்
பாரறிந் தண்டம் சிறகற நின்றது
நானறிந்துள்ளுளே நாடிக்கண் டேனே. 3

கு-ரை : "முக்காலம்" என்றது, அவற்றின்கண் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை அவற்றுள். இறந்தோரை நற்கதி எய்துவித்தல் முதலியன இறந்தகாலம் பற்றியன, பகைவரை அழித்தல் முதலியவை நிகழ்காலம் பற்றியன. மகப் பேறு முதலியவை எதிர்காலம் பற்றியன. ஐம்பெரும் பூதங்களைக் காணுதல் அவற்றின் வடிவாய் அமைந்த குண்டங்களை வழிபட்டுப் பயனடைதல். 'நிலம், நீர், தீ, வளி, வானம்' என்னும் பூதங்கட்கு வடிவம் முறையே. 'நாற்கோணம், பிறை, முக்கோணம், அறுகோணம், வட்டம்' என்பனவாதல் நன்கு அறியப்பட்டது. (உண்மை விளக்கம். 4). இதனுள் பிறை வடிவம்சந்திரனுக்கு ஆகும். சூரியனுக்கு வட்டத்தின் வகையாகிய தாமரை ஆகும். முக்கோணத்தைச் சிறிது வேறுபடுத்தி யோனி வடிவாக்கச் சத்திக்கு ஆகும். ஒரு சதுரத்தின்மேல் மற்றொரு சதுரம் வடக்கு முதலிய திசைகளை நோக்கி அமைந்த மூலைகளை உடையனபோல அமைக்க அட்டகோணம் அட்டமூர்த்தி வடிவினனாகிய சிவபிரானுக்கு ஆகும். பஞ்சமுகம், பஞ்சாக்கரம், பஞ்சக்கிருத்தியம், பஞ்ச மூர்த்திகள் முதலியன பலவற்றிற்கும் இயைபுடைய பஞ்சமுக குண்டமும் பதும குண்டத்தின் வேறுபாடாய் அமைவதாம். இவ்வாறாக நவகுண்டமும் காண்க. இவற்றை நாயனார் பின்னர் (பா. 1027) விதித்தல் அறியத்தக்கது. குண்டங்கள் வழிபாட்டிற்கு ஏற்பப் பல வகையாக அமைத்தல் சொல்லப்படினும். எல்லாவற்றிற்கும் பெரும் பான்மை நாற்கோண குண்டமே அமைத்தல் காணப்படுகின்றது. அது பிருதிவியின் அடையாளமாதல் பற்றிப் போலும்.

இதனால், நவகுண்ட வடிவுகள் குறிப்பாற் கூறப்பட்டன.

1000.தெ-ரை: பிராணாயாம முறையை அறிந்து அதன்வழியே தியானிக்கப்பட்ட சிவந்த ஒளிப்பிழம்பே புறத்திலும் குண்டத்தின் அழலாய் அறியப்பட்டுக் காட்சிப்பட நின்ற பொருளாய், நிலவுலகத்தாரால் நன்கறியப்பட்டு. அண்டங்களின் திசைவரம்பைக் கடந்த பெரும் பொருளாய் நிற்கும். அவ்வுண்மையை நான் நன்கறிந் திருத்தலால் அப்பொருளை அகத்தே தியானத்தினாலும், புறத்தே அழலோம்பலாலும் பெற்றேன்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை முதலில் வைத்து. "அப் பொரு

1001. கொண்டஇக் குண்டத்தி னுள்ளெழு சோதியால்
அண்டங்கள் ஈரேழும் ஆக்கி அழிக்கலாம்
பண்டையுள் வேதம் பரந்த பரப்பெலாம்
இன்றுசொல் நூலாய் எடுத்துரைத் தேனே. 4

ளாய்" என ஆக்கம் வருவித்துரைக்க. முதலடி மூன்றாம் அடிகளில் உள்ள. 'அறிந்து' என்பன, 'அறியப்பட்டு' என்னும் பொருளன.

"சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி" – தி. 3 ப.54 பா. 5

என்னும் திருப்பாசுரத் திருமொழிக்குச் சேக்கிழார் இவ்வாறே

தோன்று காட்சிச் சுடர்விடடுளன் என்பது
ஆன்ற அங்கிப் புறத்தொளி யாய், அன்பில்
ஊன்ற உள்ளெழும் சோதியாய் நின்றனன் ;
ஏன்று கண்பார்க் கிதுபொருள் என்றதாம்.

– தி.12 திருஞான புராணம். 835

எனக் கருத்துரைத்தல் காண்க. இதனுள் உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், 'நவகுண்டத் துள்ளெழும் நல்தீபத்தது' உண்மை கூறப்பட்டது.

1001.தெ–ரை : நான் மெய்ப்பொருளைப் பெற்ற வகைகளுள் ஒன்றாகிய குண்டத்தீயால் பதினான்கு உலகங்களை ஆக்கவும் முடியும் ; அழிக்கவும் முடியும். பழமையாய் அளவற்றுப் பரந்து கிடந்த மறைகளின் விரிந்த பொருள்களை நான் இன்று செய்கின்ற இந்தச் சிறிய ஒரு நூலின் பகுதியிலே எடுத்துக் கூறினேன்.

கு–ரை : "உள் வேதம்" என்பதை 'வேதத்துள்' என மாற்றிக் கொள்க. இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், மேற்கூறிய தீபத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1002. எடுத்தஅக் குண்டத் திடம்பதி னாறில்
பதித்த கலைகளும் பாலித்து நிற்கும்
கதித்தனல் உள்ளெழக் கண்டுகொள்வார்க்கே
கொதித்தெழும் வல்வினை கூடகிலாவே. 5

1003. கூடமுக் கூடத்தி னுள்ளெழு குண்டத்துள்
ஆடிய ஐந்தும் அகம்புற மாய்நிற்கும்
பாடிய பன்னீ ரிராசியும் அங்கெழ
நாடிக்கொள் வார்கட்கு நற்சுடர் தானே. 6

1002.தெ-ரை : புறத்தே அமைக்கப்பட்ட குண்டத்தினில் எழுகின்ற தீயினிடத்தும் உடம்பில் சொல்லப்பட்ட பதினாறு இடங்களைக் கற்பித்து வழிபட அவ்விடங்களில் உள்ளே தியானிக்கப்பட்ட பிராசாத கலைகள் பதினாறும் இனிது அருள் வழங்கிநிற்கும். இவ்வாறு அகவழி பாட்டோடு ஒன்றி நிற்கும் வகையில் குண்டத் தீயைக் காண்பவர்களுக்கே அவர்கள் மேல் சீற்றங்கொண்டு எழுகின்ற வினைகள் அவரைச் சாரமாட்டாவாய் ஒழியும்.

கு-ரை : எனவே, 'பிறவாறு காண்பார்க்கு அவையொழியாது பற்றுவனவாம்' என்றதாயிற்று. உலகில் நிகழுந் தீமைகட்குக் காரணம் அவரவர் முன்செய்த வினையே. அவையொழிந்தாலல்லது. துன்பங்கள் முற்ற ஒழியா, மாற்று முறைகளால் (பரிகாரங்களால்) ஒரளவே ஓழியும் என்க.

வேள்வித்தீயின் வழியாகத் தேவர் பலரை வழிபடுதலினும், பிராசாத கலையின் அதிதேவர்களை இவ்வாறு வழிபடுதல் சிறப்புடைத்து என்றவாறு. பிராசாத கலை பற்றி முன்னைத் தந்திரக் குறிப்பில் விரித்துக் கூறப்பட்டது. இதனுள்ளும் முதலடி இன எதுகையாய் நின்றது.

இதனால், மேற்கூறிய குண்ட வழிபாட்டில் மிக்கதொன்றன் சிறப்புக்கூறப்பட்டது.

1003.தெ-ரை: ஒன்பது வகைக் குண்டங்களுள் அறுகோனமாய் அமைந்த குண்டத்தில் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அக்குண்டத் தீயின் அகமாயும். அதன் புறமாயும் நிற்கும், அதனையும் நினைந்து நிலவுலகத்தின் பகுதிகளாகிய மேடம் முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளையும் அக்குண்டத்திலே பாவித்து வழிபடுவார்க்கு அதனின்றும் எழுகின்ற தீ

1004. நற்சுட ராகும் சிரம்முக வட்டமாம்
கைச்சுட ராகும் கருத்துற்ற கைகளில்
பைச்சுடர் மேனி பதைப்பற்ற லிங்கமும்
நற்சுட ராய்எழும் நல்லதென் றாளே. 7

எல்லாத் தேவரையும், கோள்களையும் மகிழ்விக்கின்ற நல்ல தீயாய் அமையும்.

குறிப்புரை : "கூட முக்கூடம்" என்றது, 'அறுகோணம்' என்றவாறு, ஆடிய - காரியங்களைத் தோற்றுவித்த. பாடிய - நூல்கள் சொல்லிய அறுகோண குண்டத்துள் பன்னிரண்டு ராசிகளைப் பாவிக்குமாறு. கோணம் ஒன்றிற்கு இரண்டிரண்டு ராசியாகக் கிழக்கு முதல் வலமாகச் சென்று வடக்கில் முடிய வைத்துப் பாவித்தல் என்க. குண்டம், இடவாகு பெயர். "தான்" என்றது, மேற்குறித்த குண்டத் தீயை.

இதனால், பொதுவகை வழிபாடு ஒன்றன் முறை கூறப்பட்டது. இதன்கண் அறுகோண குண்டம் பயன்படுமாறும் பெறப்பட்டது.

1004.தெளிவுரை : அங்கியங் கடவுட்குச் சிரசும், முகமும், கொழுந் தாகிய சுடர்களாம், பக்கங்களில் படர்ந்து தாவுகின்ற சுடர்கள் கைகளாம், கீழ்நின்று பசிய நிறத்தை உள்ளே உடையதாய் எழுகின்ற இடை ஒளிப் பிழம்பே மேனியாம், இவ்வாறாதலின் வேள்வித் தீயே சிவனது வடிவமாகவும் எண்ணப்படுகின்ற நன்மையை உடையதாகின்றது என்று சிவசக்தி கூறினாள்.

குறிப்புரை : முதல் 'நற் சுடர்' – சிறந்த சுடர் ; அவை கொழுந்தாகி மேலே உள்ளன. சிரம் கூறவே சிகையும் கொள்ளப்படுவதாம். 'நற்சுடர் சிரமாகும் ; முக வட்டமாம்' என்க. 'கைகளில் ஆகும் சுடர் கை'. எனக் கொண்டு கூட்டி உரைக்க, 'கை' இரண்டில் பின்னது பக்கம் 'பைஞ்சுடர்' என்பது வலிநது நின்றது. பதைபப அறுதலாவது, சாநதம் உறுதல், எழவே, 'சிவலிங்கம்' என்றதாயிற்று, ஈற்றடியை 'நற்சுடர் பதைப்பற்ற லிங்கமுமாய் எழும் நல்லது' எனக் கூட்டி உரகக. சிவ சத்தி கூறியதாக அருளிச் செய்தது. அவளே வேள்விக்குரிய மந்திரங்களைப் பிரேரிப்பவளாதல் பற்றி. தீயின் வடிவத்தை இவ்வாறு அங்கயங் கடவுள் வடிவாகக் கற்பித்துக கட்டினர், மேற்கூறிய பிராசாதகலா நியாசத்தையம், பிறவற்றையும் செய்தற் பொருட்டு. ''லிங்கம்'' என்றது வியந்த லிங்கத்தை என்பது மேல் உறுப்புகளைக் கற்பித்துக் காட்டியதனால் கொள்க. இதனுள்ளும் இன எதுகை வந்தது.

1005. நல்லதென்றாளே நமக்குற்ற நாயகம்
சொல்லதென்றாளே சுடர்முடி பாதமா
மெல்லநின்றாளை வினவகில் வாதவர்
கல்லதன் தாளையும் கற்றும்வின் னாளே. 8

1006. வின்னா இளம்பிறை மேவியகுண்டத்துச்
சொன்னா இரண்டும் சுடர்நாகம் திக்கெங்கும்
பன்னாலு நாகம் பரந்த பரஞ்சுடர்
என்னாகத் துள்ளே இடங்கொண்டவாறே. 9

இதனால், வேள்வித் தீ தீக் கடவுளாய் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

1005.தெ-ரை : வேள்வித் தீயினது சிறப்பைக் கூறிய அந்தச் சிவ சக்தியே, 'நம்மைச் செலுத்தி நிற்பன மந்திரங்களே' என அருளிச் செய்தாள், அம் மந்திரங்களையே தனக்கு முடி முதல் அடிவரையும் உள்ள உறுப்புக்களாகக் கொண்டு அருளோடு நிற்கின்ற அவளது உண்மையை உணராதவர்கள், எல்லாக் கல்விகளையும் அடி தொடங்கி முறையாகக் கற்றும் அக்கல்விகள் பகலில் காணப்படுகின்ற வானவில்போல வெறுந்தோற்ற மாத்திரையாய்ப் பயன்படாதொழியும்.

கு-ரை: சொல், இங்கு மந்திரம். மென்மை - அருள். கல்,கல்வி, முதனிலைத் தொழிற் பெயர். நாள் - பகல்.

இதனால், 'அங்கியங் கடவுட்கு மந்திரமும் வடிவாம்' என்பது பெறுதற் பொருட்டு யாவர்க்கும் மந்திரம் வடிவாமாறு கூறப்பட்டது.

1006.தெ-ரை: வில்லின் நுனி போன்ற இரண்டு நுனிகளுடன் விளங்கும் இளம்பிறை வடிவாகப் பொருந்திய குண்டத்தில் அந்த இரு நுனிகளிலும் எழுகின்ற தீ இரண்டு பாம்புகளாய் எங்கும் ஒளி வீசும் அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் உள்ள பற்கள் நான்கு. இந்த நாகங்களுடன் பரந்தெழுகின்ற தீ எனது உடம்பினுள்ளும் இடங் கொண்டிருத்தல் வியப்பு.

கு-ரை: 'வில் நாப்போலும் நாவினையுமடைய இளம் பிறை போல் மேவிய குண்டம், என்க. 'சொல்நால்' என்பது பாடமன்று. சுடர் நாகம், வினைத்தொகை. 'திக்கெங்கும்தாவும்' என்க. இவ்வாறு உடம்பினுள் அமையுமாறு: - நாபித்தானம் குண்டமாகவும், இட நாடி வல நாடிகள் பாம்பாகவும், மூலாக்கினி மேல் எழுந்து நடு நாடிவழிச்

1007. இடங் கொண்ட பாதம் எழிற்சுட ராக
நடங்கொண்ட பாதம்நன் னீராம் அவற்குச்
சகங்கொண்டகைஇரண்டாறும் தழைப்ப
முகங்கொண்ட செஞ்சுடர் முக்கணனார்க்கே. 10

1008. முக்கணன்றானேமுமுச்சுட ராயவன்
அக்கணன் றானே அகிலமும் உண்டவன்
திக்கண னாகி திசைஎட்டும் கண்டவன்
எக்கணன் றன்னுக்கும் எந்தை பிரானே. 11

செல்லுதல் குண்டத்தீ ஓங்குவதாகவும் அமைதலாம். 'பல் நாலு' என்றது. அவ் வாயுவிற்கு வலுவூட்டுகின்ற அம்ச மந்திரத்தை. அம்ச மந்திரத்துள் ஈரிடத்தும் இங்கு விந்துவை வேறெண்ணித் தொகை கூறப்பட்டது.

இதனால், ஒளி நிலை அகத்தும், புறத்தும் ஒரு படித்தாய் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது. இதனுள் பிறைக் குண்டம் குறிக்கப்பட்டது.

1007.தெ-ரை: சிவபிரானது அகத்தொளி வடிவில் ஊன்றிய திருவடி அக்கினி மண்டலமாகிய மூலாதாரமும், சுவாதிட்டானமும் ஆம் தூக்கி யாடுந் திருவடி நீர் மண்டலமாகிய மணிபூரகமும். அனாகதமுமாகும், திசைகளை அளக்கும் எட்டுக் கைகள் உடலகம் எங்குமாகும். முகமும், அதன்கண் உள்ள முச்சுடர்களாகிய மூன்று கண்களும் விசுத்தியும், ஆஞ்ஞையுமாகிய இடங்களாகும்.

கு-ரை: இடங்கொள்ளுதல் - நிலத்தை இடமாகக் கொள்ளுதல், சுடர் - நெருப்பு சகம், இங்குத் திசை, இரண்டு ஆறு - எட்டு. இதனுள் ஈரடி எதுகை வந்தது.

இதனால், இறைவனது அகத்தொளியுருவம் உடம்பினுள் இடங்கொண்டு நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

1008.தெ-ரை: மூன்று கண்களை உடையவனாகிய சிவபெருமானே அனைத்துத் தேவர்க்கும் வாயிலாகும் நிறைவான ஓமாக்கினி. அஃது எவ்வாறெனில், மண்ணை உண்டு உமிழும் அந்த மாயோனும், உலகங்களைப் படைக்கும் எண்கணனாகிய பிரமனும் தானேயாய் நிற்றலால். இதனானே, எங்கு யாவன் ஒருவன் தேவன் இருப்பினும் அவனுக்குப் பற்றுக் கோடாகின்றவன் சிவனே என்பது விளங்கும்.

1009. **எந்தை பிரானுக் கிருமூன்று வட்டமாய்த்**
தந்தைதன் முன்னமே சண்முகன் தோன்றலால்
கந்தன் சுவாமி கலந்தங் கிருத்தலால்
மைந்தன் இவனென்று மாட்டுக்கொள்ளீரே. 12

கு-ரை : எனவே, 'ஓமாக்கினியில் அவன் ஒருவனையே மந்திர நியாசங்களுடன் வழிபடின் அஃது எல்லாத் தேவர்க்கும் உவப்பாகும்' என்பது கருத்தாயிற்று. இவ்வுணர்வு தோன்றி நிலைபெறுதற் பொருட்டே, வைதிக வேள்வியில் ஓமாக்கினியை அங்கியங் கடவுளாகக் கொள்ளுதல் போலல்லாது, சிவவேள்வியில் வாகீசுவரியது பூப்பு நீராட்டு, கர்ப்பாதானம் முதலிய சடங்குகளால் அக்கினியை வாகீசுவரனால் பிறப்பித்து, அவனுக்குப் பிறப்புச் சடங்கு இயற்றி, 'சிவாக்கினி' என நாம கரணம் செய்து சிவாக்கினியாக்கிக் கொள்ளும் முறை சைவாகமங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டது என்க.

'அகிலமும் உண்ட அக்கண்ணனும் தானே: திசை எட்டும் கண்டவனாகிய திக்குக் கண்ணனும் ஆகி' என்க. எச்ச உம்மைகள் தொகுத்தலாயின. "ஆகி" என்பது பெயர் இறுதியில் 'பற்றுக்கோடு' என்பது சொல்லெச்சம்.

இதனால், வேள்வித் தீ சிவாக்கினியாதலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1009.தெ-ரை: சிவபிரானுக்கு இயல்பாகவே ஆறு முகம் இருப்பினும் அவற்றுள் அதோமுகம் தோன்றாதிருக்க அதுவும் கூடி ஆறுமுகமும் வெளிப்படையாய்த் தோன்றும்படி முருகன் உமையிடத்து பின்னும் சிவனும், சத்தியுமாகிய தந்தை தாயரது இடையிலே முருகன் குழவியாய் என்றும் நீங்காதிருத்தலாலும் 'மைந்தன் தந்தையின் மறுவடிவமே' என்னும் ஒற்றுமை பற்றி மேற்கூறிய ஓமாக்கினியை, 'சிவாக்கினி' என்றலேயன்றி 'குகாக்கினி' எனவும் ஆகமங்கள் கூறுதலின் பொருத்தத்தை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கு-ரை : இஃது "ஈசானஸ் ஸ்ர்வ வித்யானாம் ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ பூதா நாம் I பிரஹ்மாதிபதிர் பிரஹமணோதிபதிர் பிரஹ்மாசிவோமே அஸ்து சதாசிவோம் II " எனச் சதாசிவனையே 'ஓம்' மொழிப் பொருளாகக் கூறிய வேதம்.

"சுப்ரஹ்மண்யோம் சுப்ரஹ்மண்யோம்! சுப்ரஹ்மண்யோம்"

1010. மாட்டிய குண்டத்தி னுள்எழு வேதத்துள்
ஆட்டி கால்ஒன்றிரண்டும் அலர்ந்திடும்
வாட்டிய கையிரண்டொன்று பதைத்தெழ
நாட்டுஞ் சுரர்இவர் நல்லொளி யானே. 13

எனக் கூறுதல் பற்றி ஐயம் நிகழாமைப் பொருட்டு அறுமுகன் ஐம்முகனின் வேறாகமை விளக்கப்பட்டது. இதனானே, சிவாக்கினி எல்லாத் தேவர்க்கும் வாயிலாதலே யன்றிச் சிறப்புடைய முருகனுக்கும் உரித்தாதல் கூறப்பட்டதாம்.

வட்டம், இங்கு முகம் 'வட்டமாயும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. ஏகாரம், உமையினின்றும் பிரித்த பிதிநிலை, அதனால், சிவனின் வேறன்மை இனிது விளக்கப்பட்டதாம். 'கந்தனும் சுவாமியும்' என்க. 'சுவாமி' என்பது சிவனுக்கே உரிய பெயராதலை, 'சுவாமி நாதன்' என்னும் முருகனது பெயருள்ளும் காண்க. மாட்டு - பொருத்தம் அஃதாவது, வேத மொழியின் பொருத்தம். திருவுருத்திரத்துள் "யாதே சிவாதநூ". எனத் தொடங்கும் மந்திரத்தின் தியான உருவம் அறுமுகனாகச் சொல்லப்படுதலும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. சிவஞான யோகிகள் தமது காஞ்சிப் புராணம் குமரகோட்டப்படலத்துள், மேற்காட்டிய வேத மந்திரங்களை.

எக்கலைக்கும் பூதங்கள் எவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கும்
ஈசன் என்னத்
தக்கமுதல் பரப்பிரமம் சதாசிவன்ஓம் எனவேதாம்
சாற்றும் அல்லால்
முக்கனல்சூழ் வேள்வியிற்சுப் பிரமணியன் ஓமெனவும்
முக்காற் கூறும்
இக்கருத்தை யறியானை எவ்வாறு விடுவிப்ப
தியம்பு மின்னோ - காஞ்சிப்புராணம்

என மொழி பெயர்த்துக் கூறினார். முருகன் அறுமுகச் சிவனாதலை நாயனார் தி 10 இரண்டாம் தந்திரத்துள் 'அதோமுக தரிசனம்' என்னும் அதிகாரத்துள்ளும் கூறினார்.

இதனால், 'வேள்வித் தீ சிவாக்கினியே' என்பது பற்றி நிகழ்வதோர் ஐயம் அறுக்கப்பட்டது.

1010. தெ-ரை: அகமும், புறமும் ஒற்றுமைப்படக் காட்டிய குண்டங்களில் எழுகின்ற தீயினுள்ளே, 'காற்று' என்னும் ஒன்று,

1011. **நல்லொளியாக நடந்துல கெங்கும்
கல்லொறியாகக் கலந்துள் இருந்திடும்
சொல்லொளியாகத் தொடர்ந்த உயிர்க்கெலாம்
கல்லொளி கண்ணுளு மாகிநின்றானே. 14**

1012. **நின்றஇக் குண்ட நிலைஆறு கோணமாய்ப்
பண்டையில் வட்டம் பதைத்தெழும் ஆறாறுங்**

'இடைகலை, பிங்கலை' என இரண்டாய் இயங்கும் அவ் இயக்கத்திற்கு உரிய வழி மூன்றில் இரண்டு தடுக்கப்பட, ஒன்றில் மட்டுமே இயங்கச் செய்வோர் மேற்கூறிய ஒளியால் தேவராக மதிக்கப்படுவார்.

கு-ரை : வேத மந்திரத்தின் வடிவாதல் பற்றி வேள்வித் தீயை, "வேதம்" என்றே கூறினார். ஆட்டிய - பொருள்களைச் சலிப்பிக்கின்ற. 'ஒன்றே' என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தல் பெற்றது. 'இரண்டுமாய்' எனவும், 'கையிரண்டு வாட்டியவாக' எனவும், ஆக்கம் வருவித்துக் கொள்க. கை - பக்கம் : என்றது வழியை. 'ஒன்றில் பதைத்து எழ' என உறுபு விரிக்க. 'எழநாட்டும் இவர்நல்லொளி யானே சுரராவர்' என்க. 'சிவபுத்திரனாய் நிற்கும் அக்கினியையும் யோகியாக்கித் தாமும் யோகராயிருந்து வேட்பார் பெரும் பயன் எய்துவர்' என்றவாறு.

இதனால், அழல் ஓம்புதற்கு ஒரு சிறப்புமுறை கூறப்பட்டது.

1011.தெ-ரை : மொழியையே அறிவாகப் பெற்று இயங்கிவரும் மக்களுயிர்க்கெல்லாம் மாணிக்க ஒளிபோல உள்நின்று, கண்மணி போல உதவி வருகின்ற சிவன், இவ்வுலக முழுதிலும் வேள்வித் தீயாக விளங்கியே திருக்கோயிற் படிமங்களில் உள்ளொளியாய்க் கலந்து நிற்கின்றான்.

கு-ரை : மூன்றாம் அடிமுதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. "கல்" இரண்டில் முன்னது அதனாலாகிய படிமம். பின்னது மாணிக்கம். "ஆகி" என்பதை அதன்முன் உள்ள "கல்லொளி" என்பதனோடும் கூட்டுக.

இதனால், அழலோம்பல் திருக்கோயிற் சிறப்பிற்கு இன்றியமையாததாதல் கூறப்பட்டது.

1012.தெ-ரை : மேற் கூறியவாறு சிவன் திருக்கோயிலில் விளங்கி நிற்றற்கு உரியது. சிறப்பாக அறுகோணக் குண்டமே, அவற்றோடு

கொண்டஇத் தத்துவம் உள்ளே கலந்தெழ
விண்ணுளும் என்ன விடுக்கலும் ஆமே. 15

1013. எடுக்கின்ற பாதங்கள் மூன்றது எழுத்தைக்
கடுத்த முகம் இரண்டாறுகண் ணாகப்
படித்தெண்ணும் நாஏழு கொம்பொரு நாலு
அடுத்தெழு கையான தந்தமி லாற்கே. 16

முன்னே சொன்ன பிறவும் இருத்தல் சிறப்பே. இதனுள் விளங்குகின்ற சிவாக்கினியையும், தம்மையும் முன்போல யோகியராகச் செய்தலேயன்றி, முப்பத்தாறாய தத்துவ ரூபிகளாகவும் செய்தால், எவ்வுலகத்தில் உள்ளார்க்கும். எப்பொருளையும் அவன் வாயிலாகக் கொடுத்தல் கூடும்.

கு-ரை : 'குண்டநிலை ஆறுகோணமாக, வட்டமும் பதைத் தெழும்' என முடிக்க. 'கொண்ட தத்துவம் ஆறாறும்' என மாறிக் கூட்டுக. "உள்ளே" எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், இருவருள்ளும் கொள்க. 'வட்டமும், என்னவும்' என்னும் உம்மைகள் தொகுத்தல் ஆயின. 'எடுக்கலுமாமே' என்பது பாடமாகாமை அறிக. இதனுள்ளும் முதலடி இன எதுகையாய் நின்றது.

இதனால், அழலோம்புதற்கண் உள்ள மற்றொரு சிறப்பு முறை கூறப்பட்டது.

1013.தெ-ரை: குண்டத்தில் தீயாய் சிவனுக்கு, (சிவாக்கினிக்கு) நடக்கின்ற பாதங்கள் மூன்று : 'ஐ' என்னும் எழுத்தின் வடிவை ஒத்த முகம் இரண்டு: அம்முகங்களில் உள்ள கண்கள் ஆறு: நாக்கு ஏழு : தலையிரண்டிலும் கொம்புகள் நான்கு : கை ஏழு : இவ்வாறு அமைந்துள்ளன.

கு-ரை: 'இவ்வாறு ஆகமங்களுட் சொல்லப் பட்டது' என்பதாம் மூன்றது - மூன்று என்னும் எண்ணினையுடையது. படித்து - ஒரு படித்தாக. "அடுத்து" என்றது 'மற்று' என்னும் பொருளது "ஆனது" என்பதனை எல்லாற்றோடும் கூட்டி, ஏற்ற பெற்றியால் முடிக்க. 'எழுகண்ணானது' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

1014. அந்தமி லானுக் ககலிடந்தானில்லை
அந்தமி லானை அளப்பவர் தாமில்லை
அந்தமி லானுக் கடுத்தசொல் தானில்லை
அந்தமி லானை அறிந்துகொள் பத்தே. 17

1015. பத்திட்டங் கெட்டிட்டு ஆறிட்டு நாலிட்டு
மட்டிட்ட குண்டம் மலர்ந்தெழு தாமரை

இதனால், சிவாக்கினியது உருவம் கூறப்பட்டது.

1014.தெ-ரை: அழிவில்லாத சிவாக்கினியைத் தன்னுள் வியாப்பியமாகக் கொள்வதோர் இடமில்லை. (அவனே எல்லாவற்றிலும் வியா பகன்.) அவனுக்குத் தோற்றமும், முடிவுமாகிய கால எல்லையும் இல்லை. (என்றும் உள்ளவன்.) அவனது இயல்பை முற்றக் கூறச்சொல்லில்லை. ஆகவே, அவனைத் திருவைந்தெழுத்துள் யகர வாச்சியமாகிய ஆன்மாவினுள்ளே காண்பதே அறிவுடைமையாம்.

கு-ரை : 'சிவாக்கினியாவான் சிவனே' என்பதனை இவ்வாற்றால் உணர்த்தினார். 'பத்தின் கண்' என்னும் ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது.

இதனால், 'சிவாக்கினியாவான் சிவனே' என்பது கூறி, அதன் சிறப்புணர்த்தப்பட்டது. இதனானே, சிவன் அவ்வக்கினியாய்யாண்டும் நின்று அருள்புரிதலும் பெறப்பட்டது படவே. "பொங்கழல் உருவன்" (தி.3 ப.120 பா.1) என்ற திருஞானசம்பந்தர் திரு மொழி – 'அழல்போலும் உருவத்தை உடையவன்' என உவமத் தொகையாயும், 'அழலை உருவாக உடையவன்' என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாயும் நிற்றலேயன்றி, 'அழலாகிய உருவத்தை உடையவன்' எனப் பண்புத்தொகையாயும் நின்று பொருள்படுதல் கொள்ளப்படும். உவமத் தொகையை நிறமும், வடிவம் பற்றிக் கொள்க. வடிவு இலிங்கத் திருமேனி.

1015.தெ-ரை: பத்தும், எட்டும், ஆறும், நான்குமாகிய கோணங்களால் வரையறுக்கப்பட்ட குண்டமாகிய பொய்கையில் வளர்ந்து மலர்கின்ற தீயாகிய தாமரை மலரில் அடங்கிக் கலந்து நிற்கின்ற முப்பத்தாறு தத்துவங்களும். அவற்றின் காரியமாகிய உடம்பும் சத்தியிடமே அடங்கிற்பனவாம்.

கட்டிட்டு நின்று கலந்தமெய் ஆகமும்
பட்டிட்டு நின்றது பார்ப்பதி பாலே. 18

1016. பார்ப்பதி பாகன் பரந்தகை நாலஞ்சு
காற்பதி பத்து முகம்பத்துக் கண்களும்
பூப்பதி பாதம் இரண்டு சுடர்முடி
நாற்பது சோத்திர நல்லிருப் பத்தஞ்சே. 19

கு-ரை : நவ குண்டங்களுள் சிறப்புடையவற்றை எடுத்துக் கூறியவாறு. தீயைத் தாமரையாக உருவகித்தது. அகத்தும், புறத்தும் தத்துவங்களைச் சிவனுக்குக் கமலாசனமாகக் கற்பிக்கும் முறையோடு மாட்டேற்றுதற்கு. ஆசனமாய் அடங்கும் தத்துவங்கள் யாவும் மூர்த்தியாகிய சத்திக்குக் கீழே அடங்கிவிடுதல் பற்றி, "மெய்யும் ஆகமும் பார்ப்பதிபாலே பட்டிட்டுநின்றது" என்றார். மெய் – தத்துவம் : இதனிடத்து எண்ணும்மை தொகுத்தல் பெற்றது. இதனுள்ளும் முதலடி இன எதுகையாய் நின்றது.

இதனால், மேல் (பா. 1012) "ஆறாறும் கொண்ட இத்தத்துவம்" எனக் குறிக்கப்பட்ட தத்துவங்கள் அகத்தொளி, புறத்தொளிகளில் கலந்து நிற்கச் செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

1016.தெ-ரை: மேற் கூறிய கமலாசனத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவராகிய, மனோன்மனி மணாளராகிய சதாசிவ மூர்த்திக்கு முகம் ஐந்தாகலின், உச்சி முகம் நீங்க ஏனைய நாற்றிசையில் உள்ள நான்கு முகங்கட்கும் முகம் ஒன்றிற்கு நான்காகக் கைகள் இருபதும், எல்லா முகங்கட்குமாக வாய் ஐந்தும், கண்கள் ஐம்மூன்று பதினைந்தும், காதுகள் பத்துமாய் உள்ளன.

கு-ரை: 'கால் பத்துப் பத்து (இருபதில் காற்பங்கு) முகம்' எனவும், 'கால் பதி – காற்பங்கு குறைந்த – பத்துப் பத்து (இருபது) கண்கள் எனவும் கொள்க. பூப்பதி பாதம் – கமலாசனத்தில் பொருந்தியுள்ள திருவடி' 'நாற்பத்து' என்பது முதல் நீண்டது. 'இருப்பு' என்னும் குற்றுகர ஈற்றுச் சொல், அத்துச் சாரியை பெற்றது. 'சுடர் முடி பத்துச் சோத்திரம் இருப்பத்து அஞ்சே' என இயைந்து நிற்கும் இதனை, முதற்கண் எடுத்துக் கொண்டு உரைக்க. இங்ஙனங் கூறவே, மேல், "எடுக்கின்ற பாதங்கள்" என்னும் மந்திரத்துட் கூறியாங்குச் சிவாக்கினியைவேறு வடிவில் தியானித்தலே யன்றிச் சதாசிவ மூர்த்தியாகவே தியானித்துலும் முறை என்பது பெறப்பட்டது. இஃது இன எதுகை.

1017. அஞ்சிட்ட கோலம் அளப்பன ஐயைந்தும்
மஞ்சிட்ட குண்டம் மலர்ந்தங் கிருத்தலால்
பஞ்சிட்ட சோதி பரந்த பரஞ்சுடர்
கொஞ்சிட்ட வன்னியைக் கூடுதல் முத்தியே. 20

1017. தெ-ரை: ஐந்து முகங்களால் ஐந்து வேறுபட்ட நிலைகள் போலக் காணப்படுகின்ற சதாசிவரால் அளவிட்டறிந்து ஆளப்படும் மகேசுவரரது நிலைகள் இருபத்தைந்தும் புகை பொருந்திய ஓம குண்டத்தில் பொருந்தி விளங்குதலால், சதாசிவர் முதல் ஐவராக விரிந்து நிற்கின்ற சிவன் மகிழ்ந்து தோன்றுகின்ற ஓமாக்கினியை நல்ல வகையில் ஓம்பி வாழ்தலே முத்தி நிலையாகும்.

கு-ரை : மஞ்சு – மேகம் : என்றது புகையை. 'மஞ்சம்' என்பது கடைக் குறைந்து நின்றது. 'சிவபிரான் அவ்வப்பொழுது அடியவர்க்கு அருளக் கொண்ட பழைய உருவத் திருமேனிகள் இருபத்தைந்து' என ஒரு வரம்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: – 1. விக்கினப் பிரசாதர், (விநாயகரை அளித்தவர் – கஜமுகானுக்கிரகர்) 2. பிரமசிரச்சேதர், (நகமுக நிக்கிரகர்)3. பிட்சாடனர், 4. வீரபத்திரர், 5. கஜசம்மாரர், (யானையுரித்த பெருமான்) 6. கிராதர், (வேடர் – அருச்சுனனுக்கு அருள்புரிந்தவர்) 7. காளகண்டர், (விஷாப ஹரணர் – நஞ்சுண்ட பெருமான்) 8. கங்காளர், (கங்காளம் – பிரம் விட்டுணுக்களது எலும்புக்கூடு) 9. சக்கரப் பிரதானர். (திருமாலுக்குச் சக்கரம் அருளியவர்) 10. சண்டேசானுக்கிரகர், 11. சுகாசனர், (யோக மூர்த்தி) 12. ஏகபாதர், (உலகைத் தோற்றுவித்தவர்) 13. நடராஜர், 14. சலந்தராரி (சலந்தரனை அழித்தவர்)15. திரிபுராரி, (திரிபுரத்தை எரித்தவர்.) 16. காலாரி (காலனை உதைத்தவர்) 17. காமாரி, (மன்மதனை எரித்தவர்) 18. இலிங்கோற்பவர், 19. சந்திரசேகரர், (பிறைமுடிப் பெருமான்) 20. சோமாஸ்கந்தர், 21. இடபாரூடர். 22. உமாமகேசர். 23. கல்யாணசுந்தரர், 24. அர்த்தநாரீசுரர், 25. அரியர்த்தர் (திருமாலை இடப்பாதியில் உடையவர்) என்னும் மூர்த்தங்களாம்.

இவை சிறிது மாறுபடவும் கூறப்படும் அவ்விடத்தல் தட்சினாமூர்த்தி, யக்ஞேஸ்வரர், உக்கிரர், கங்காதரர், ஆபற்சகாயர், மச்ச கூர்மவராக நரசிங்க சங்காரர்கள், அந்தகாரி (அந்தகாசுரனை அழித்தவர்) என்னும் மூர்ததங்கள் சொல்லப்படும், வீரபத்திரரையும், பைரவரையும் மாகேசுர மூர்த்தங்களுள் வையாது சிவகுமாரர்களாகக் கொள்ளுதலே மரபு.

1018. முத்திநற் சோதி முழுச்சுட ராயவன்
கற்றற்று நின்றார் கருத்துள் இருந்திடும்
பற்றற்று நாடிப் பரந்தொளி யூடுபோய்ச்
செற்றற் றிருந்தவர் சேர்ந்திருந் தாரே. 21

ப்ரதமம் ஸோம தாரீச த்விதீய முமயாசகம் |
த்ருதீயம்து வ்ருஷாரூடம் சதுர்த்தம் ந்ருத்தரூபகம் ||
வைவாஹ்யம்பஞ்சமம் வித்யாது ஷஷ்டம்பிக்ஷாடனம்பவேது |
காமாரிம் ஸப்தமம் வித்யாது காலகால மதாஷ்டமம் ||
நவமம் த்ரிபுராரிஸ்யாது ஜலந்தர வதோதச |
ஏகாதசம் கஜாரிஸ்யாது த்வாதசம் வீரபத்ரகம் ||
த்ரயோதசம் ஹரேரர்த்தம் அர்த்தநாரீ சதுர்தசம் |
பஞ்சாதசம் கிராம்ஸ்யாது கங்காளம் ஷோடசம்பவேது ||
சண்டேசானுக்கிரஹம்சைவ ததஸ்ஸப்த தசோபவேது |
விஷாபஹரணஞ்சைவ த்வஷ்டாதச மிதிஸ்ம்ருதம் ||
சக்ரதானஸ்வரூபந்து ஏகோநவிம்சமீரிதம் |
விக்னப்ரஸாதம் விம்சஸ்யாது ஸோமாஸ்கந்தமத: பரம் ||
த்வாவிம்ஸதேக பாதந்து த்ரயோவிம்சத்ஸீகாஸநம் |
தக்ஷிணாமூர்த்திரூபந்து சதுர்விம்சத்ப்ரகீர்த்திதம் ||
லிங்கோத்பவஸ்வரூபந்து பஞ்சவிம்சத்ப்ரகீர்த்திதம் |
ஏதந்தஹேசரூபாணாம் மூர்த்தி பேதா : ப்ரகீர்த்திதா: ||

இதனால், 'ஓமாக்கினியே அனைத்துச் சிவமூர்த்திகளாயும் நிற்கும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1018.தெ-ரை : வீடு பேற்றைத் தருகின்ற ஞானவடிவினனும், வேள்வியில் நிறைவுடைய தீயாய் நிற்பவனுமாகிய சிவன், வேதங்களைக் கற்று அவ்வொழுக்க நெறியில் குற்றமின்றி நிற்பவரது உள்ளத்திலே விளங்கி நிற்பான். உலகப் பற்றுக்களைவிடுத்து அவனையே நாடி, படர்ந்து எரிகின்ற அத்தீயிடமாகஅவனை அணுகி வெகுளி முதலிய குற்றம் நீங்கி நின்றவர் அவனைப் பெற்று நின்றார்கள்.

கு-ரை :வேத ஒழுக்க நெறியாவது முத்தீ வேட்டல். 'செற்றம்' என்பது குறைந்து நின்றது. வெகுளி முதலிய குற்றமாவன, வெகுளி, காமம், மயக்கம் என்பன. இக்குற்றங்கள் நீங்கினோர் உலக நலத்தின் பொருட்டே வேள்வி வேட்பர் : அவ்விடத்தில் அவர் சிவனைத் தாம் அன்பால் வழிபடுவர் ; அவ்வழிபாடு ஞானம் வாயிலாக வீட்டைத் தரும் என்க. இதனுள்ளும் முதலடி இன எதுகை பெற்றது.

1019. சேர்ந்த கலைகளும் சேரும்இக் குண்டமும்
ஆர்ந்த திசைகளும் அங்கே அமர்ந்திடும்
பாய்ந்தஐம் பூதமும் பார்க்கின்ற வன்னியைக்
காய்ந்தவர் என்றும் கலந்தவர் தாமே. 22

1020. மெய்கண்ட மாம்விரி நீர்உல கேழையும்
உய்கண்டஞ் செய்த ஒருவனைச் சேருமின்
செய்கண்ட ஞானம் திருந்திய தேவர்கள்
பொய்கண்ட மில்லாப் பொருள்கலந்தாரே. 23

இதனால், வேள்வி வீடும் பயக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1019.தெ-ரை: எல்லாவற்றையும் வியாபித்து நிற்கின்ற நிவிர்த்தியாதி பஞ்சகலைகளும், ஓமத் தீயும் ஒன்றாய் இயைந்து நிற்கும், அதனால், எல்லா உலகங்களும் அத்தீயினிடத்து அடங்கி நிற்பனவாம். ஆகையால், அந்தத் தீயை நிவிர்த்திக்குமேல் பிரதிட்டையில் சிறிது எல்லையளவிலே நிற்கின்ற ஐம்பூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயாக எண்ணும் எண்ணத்தை வெறுத்தவரே மேற் சொல்லியவாறு சிவனோடு என்றும் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் நிலையைப் பெற்றவராவர்.

கு-ரை : வேள்வித் தீயைப் பூதாக்கினியா நினைப்பவர் வைதிகரும், அந்நினைப்பை விடுத்துச் சிவாக்கினியாக நினைப்பவர் சைவரும் ஆவர் என்க. 'கலை அஞ்சும் இக்குண்டமும் சேரும் எனக் கூட்டுக. இதனுள்ளும் ஈரடி எதுகைவந்தது.

இதனால், 'வீடுபயக்கும் வேள்வி சிவவேள்வியே' என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

1020.தெ-ரை : கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகின் ஏழு பொழில்களையும் (தீவுகளையும்) உயிர் உய்தி பெறுதற்கு உரிய உலகமாக அமைத்த ஒருவனாகிய சிவனை அவ்விடங்களில் பிறந்துள்ள நீங்கள் வழிபாட்டினால் அடையுங்கள், அவனால் படைக்கப்பட்ட அவ்வுலகம் முழுதையும் அறியும் அறிவைப் பெற்ற தேவர்களும் அதன்கண் சென்று அவனை வழிபட்டே மெய்ப் பொருளைப் பெற்றார்கள் ஆதலால்.

கு-ரை : 'மெய்க்கண்டம், பொய்க்கண்டம்' என்பவற்றின் ஒற்று எதுகை நோக்கித் தொகுத்தலாயிற்று 'விரிநீர் உலகு ஏழையும்

1021. கலந்திரு பாதம் இருகர மாகும்
அலர்ந்திரு குண்டம் அகாரத்தோர்மூக்கு
மலர்ந்தெழு செம்முகம் மற்றைக்கண் நெற்றி
உலர்ந்திருங் குஞ்சி அங் குத்தம னார்க்கே. 24

மெய்க்கண்டமாகவும், உய்கண்டமாகவும் செய்த ஒருவன்' என்க. "கண்டம்" நான்கில் இறுதி ஒன்றும் தடை, அஃதாவது பாசம் ஏனைய, உலகம், 'மெய்யுணர்வு பெறுதற்கு ஏற்ற இடம் நிலவுலகமே' என்பது சிவநூல் துணிபு. அதனுள்ளும், பரத கண்டமும், அதனுள்ளும் குமரிக் கண்டமும் சிறந்தன என அவை கூறும் என்க. "இந்தப் பூமி சிவன் உய்யக்கொள்கின்ற ஆறு" எனவும். (தி. 8 திருப்பள்ளி. 10) "வானிடத்தவரும் மண்மேல் வந்து அரன்றனை அர்சிப்பர்". (சிவஞானசித்தி - சூ2.92) எனவும் போந்தன காண்க.

இதனால், வழிபாட்டுலகமாகி இவ்வுலகமாகிய சிறப்பு உணர்த்தும் முகத்தால் இதன்கண் செயற்பாலதாகிய முத்தீ வழிகாட்டின் சிறப்பு உணர்த்தப்பட்டது.

1021.தெ-ரை : சிவாக்கினியது உருவத்தை மேல் "எடுக்கின்ற பாதம்" (1013) என்னும் மந்திரத்திலும், "பார்ப்பதி பாகன்" (பா. 1016) என்ற மந்திரத்திலும் கூறியவாறன்றி வேள்வி வேட்போர் தம் வடிவு போன்ற வடிவமாகவும் தியானிக்கலாம், அவ்விடத்தில் நெற்றிக்கண் ஒன்று மட்டுமே சிறப்புருவமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

கு-ரை: 'கலந்த, அலர்ந்த, உலர்ந்த', என்பவற்றின் அகரங்கள் தொகுத்தலாயின. கலத்தல் - இணைதல், அஃதாவது ஒன்று போலவே மற்றொன்றும் இருத்தல்.

"குண்டலம்" என்பது இடைக்குறைந்து நின்றது "அகாரம்" என்றது நாதத்தை அஃது அதனைக்கேட்கும் செவியை உணர்த்திற்று, 'அகாரத்து அலர்ந்த இரு குண்டலம்' என்க. "உலர்ந்த" என்றது, 'விரிக்கப்பட்டும். சிவந்தும் உள்ள' என்றவாறு. எனவே, 'சடை' என்றதாயிற்று. பாதம் முதலியவற்றில் 'உள்ளன, உள்ளது' என்னும் பயனிலைகள் எஞ்சி நின்றன.

இதனால், சிவாக்கினியின் மற்றொரு வகைத் தியான உருவம் கூறப்பட்டது.

1022. உத்தமன் சோதி உளன்ஒரு பாலனாய்
மத்திம னாகி மலர்ந்தங் கிருந்திடும்
பச்சிம திக்கும் பரந்து குழிந்தன
சத்திமானாகத் தழைத்த கொடியே. 25

1023. கொடிஆறு சென்று குலாவிய குண்டம்
அடிஇரு கோணமாய் அந்தமும் ஒக்கும்
படிஏ முலகும் பரந்த சுடரை
மடியாது கண்டவர் மாதன மாமே. 26

1022.தெ-ரை : சிவபெருமான் வாகீசுவரிக்கு நாயகனாய் இன்புற்று மகிழ்ந்ததனால் உண்டாகிய ஓமத்தீ குண்டத்தின் கீழ்ப்பாதியோடு நில்லாமல் மேற்பாதியிலும் பரத்தலால். அங்கு உள்ள இடங்களும் வேறுபடும். அந்நிலையில் அச்சிவனே அந்தத் தீயுருவில் முதலிலே குழவிப் பருவத்தனாயும், பின்பு காளைப் பருவத்தனாயும் இருப்பான்.

கு-ரை : இதன்கண் உள்ள அடிகளை 'ஈறு ஈற்றயல், முதல், இரண்டு' என்னும் முறையிற் கொண்டு உரைக்க. 'ஒரு சோதிப்பாலனாய் உளன்: சோதி மத்திமனாய் இருந்திடும்' என்க. வடக்கில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தீ வலமாக எழுந்து மேற்கில் பரந்து ஓங்கும் என்பார் "பச்சிம திக்கும்" என்றார். இதனால், 'வடக்கில் பாலனாய்த் தோன்றி வளர்ந்த சிவாக்கினி மேற்கில் காளையாய் நிற்பன்' என்பது பெறப்பட்டது. "சத்திமானாக" என்பதற்கு எழுவாய் 'உத்தமன்' என்பதேயாம். தழைத்த கொடி – உண்டாய கொடி : கொடி, தீயின் சுடர். சிவவேள்வியில் தீயை வாகீசுவர வாகீசுவரியர்தம் புதல்வனாகத் தோற்றுவிக்கும் முறை சிவாகமங்களுட் கூறப்படுதல் மேலும் (பா.1008) குறிப்பிடப்பட்டது. இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், சிவசத்திகளது கூறாகிய ஓமாக்கினியது நிலைகள் கூறப்பட்டன.

1023.தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு நிற்கும் சிவாக்கினிக்கு இரு முக்கோணங்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய் இட்டது போல அமைக்கும் அறுகோண குண்டமே சிறந்தது. அதன் கண் சிவசோதியை அவியாதவாறு கண்டவர்க்குப் பெரிய செல்வம் உண்டாகும்.

1024. **மாதன மாக வளர்கின்ற வன்னியைச்**
சாதனமாகச் சமைந்த குருஎன்றும்
போதன மாகப் பொருந்த உலகாளும்
பாதன மாகப் பிரிந்தது பார்த்தே. **27**

கு-ரை : "கொடி" என்பதற்குப் பொருள் மேற்கூறப்பட்டது. 'ஆறு பக்கம் சென்று குலாவிய குண்டம்' என்க. 'இருகோணமாய் அடியும் அந்தமும் (மேலும்) ஒக்கும்' எனக் கூட்டுக. 'ஆறு பக்கம் ' எனவே. இரண்டும் முக்கோணமாதல் பெறப்பட்டது. 'கண்டவர்க்கு' என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று. மாதனம் - பெரிய செல்வம். இது அருட் செல்வத்தையும் குறிப்பதாம்.

அறுகோணம் சிறந்த குண்டமாதல், சிவனது முகத்தோடும். குணத்தோடும் ஒத்து நிற்றலாலும், உடம்பினுள் ஆதாரங்களும் ஆறாதலாலும் என்க. இதனானே, இஃது ஆறுமுகனுக்கும் மிக ஏற்புடையதாதல் அறியப்படும். இதன் பயனும் சிறப்பாகப் போகமாதல் கூறபபட்டமை காண்க.

இதனால், அறுகோண குண்டத்தில் சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டது.

1024.தெ-ரை: தன்னைக் காண்பவர்க்குப் பெரிய செல்வமாய் வளர்கின்ற ஓமத்தீயைத் தனக்குப் பயன் கரும் சாதனமாகக் கொண்ட ஆசாரியன், எப்பொழுதும் மாணவர்களது சத்திநிபாத வகையைத் தெரிந்து. அதற்கேற்ப அவர்களுக்கு அதனை அறிவித்தலை மேற் கொள்வானாயின், அவன் உலகம் முழுதிற்கும் குருவாய்ப் பலரை ஆட்கொள்ள வல்லவனாவன்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை ஈற்றில் வைத்து உரைக்க. 'போதனம், பாதனம்' என்பன, 'போதித்தல், வீழ்தல்' எனத் தொழிற் பெயராய் நின்றன, நான்காம் அடியில். 'ஆக' 'உண்டாக' என்னும் பொருட்டு.

இதனால், அழலோம்பல் ஆசாரியர்கட்குச் சிறப்புக் கடனாதல் கூறப்பட்டது.

1025. பார்த்திடம் எங்கும் பரந்தெழு சோதியை
ஆத்தம தாகவே ஆய்ந்தறி வார்இல்லை
காத்துட லுள்ளே கருதி யிருந்தவர்
மூத்துடல் கோடி யுகங்கண்ட வாறே. 28

1026. உகங்கண்ட ஒன்பது குண்டமும் ஒக்க
அகங்கண்ட யோகிஉள் நாடி எழுப்பும்
பகங்கண்டு கொண்டஅப் பாய்கரு ஒப்பச்
சகங்கண்டு கொண்டது சாதன மாமே. 29

1025.தெ-ரை: உருவத்தால் ஓம குண்டத்தளவிலே நின்றதாயினும், ஆற்றலால் எவ்விடத்தும் நிறைந்து நிற்கும் ஓமாக்கினியைத் தமக்கு எல்லா நலனையுந் தரும் அருந்துணையாக ஆராய்ந்தறிபவர் ஒருவரும் இல்லை. அவ்வாறு அறிந்து அதனை முறைப்படி ஓம்பி, மனத்திலும் தியானிப்பவர் உடல், ஆண்டுகள் பல சென்றாலும் அழிவின்றிப் பல யுகங்களைக் கண்டு கொண்டிருந்தவாறு பல இடங்களில் கேட்கப் படுகின்றது.

கு-ரை: 'பார்த்த' என்பதன் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'கேட்கப்படுகின்றது' என்பது சொல்லெச்சம்.

இதனால், கேள்வி வேட்டல் காய சித்தியையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1026.தெ-ரை : அக வழிபாடாகிய யோகத்தை நன்கறிந்த யோகி, மேற்கூறியவாறு பல யுகங்கள் அழியாதிருத்தற்கு ஏதுவாகிய நவகுண்ட வேள்வியையும் ஒருங்கே தன் உடலகத்துள் முறையறிந்து வளர்ப்பான். தாய் வயிற்றினுள் தங்கிப் பிறக்கின்ற கருவிற்கு அவளது குறிபோல எல்லாப் பயன்களது விளைவிற்கும் இன்றியமையாச் சாதனமாக உலகம் கண்டது வேள்வியே.

கு-ரை : "அகங் கண்ட யோகி", என்பதை முதலிற் கொண்டு உரைக்க. 'பகத்தைச் சாதனமாகக் கண்டு கொண்ட கரு" என்க. இவ்வாறு உவமை கூறியதனால் காய சித்தி முதலிய சில பயன்களுக்கு யோனி குண்டம் சிறந்ததாதல் பெறுதும்.

இதனால், யோகிகள் வேள்வியை அகத்து ஓம்பியே பயன் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1027. **சாதனை நாலு தழல் மூன்று வில்வயம்**
வேதனை வட்டம் விளைவாறு பூநிலை
போதனை போது அஞ்சு பொற்கய வாரணம்
நாதனை நாடும் நவகோடி தானே. **30**

1027.தெ-ரை: பயன்களில் சரியை முதலிய நான்கிற்கும் நாற்கோண குண்டமும், வேள்விக் கடன் முற்றுதற்கு முக்கோண குண்டமும், வெற்றிக்கு வில்லை ஒத்த பிறைக் குண்டமும், துன்ப நீக்கத்திற்கு விருத்த குண்டமும், எல்லாப் பயன்கட்கும் அறுகோண குண்டமும், நிலைபேற்றிற்கு அட்டகோண குண்டமும், ஆசிரியத் தன்மைக்குப் பதும குண்டமும், அழகிய கையையுடைய யானைமேற் செல்லும் அரசச் செல்வத்திற்குப் பஞ்சகோண குண்டமும் சிறப்பாக உரியனவாம். நவகுண்டங்களை இவ்வாறு பெரும்பான்மை பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

கு-ரை : யோனி குண்டம் மேலே குறிக்கப்பட்டமையால், அதனை உளப்படுத்து இங்கு, 'நவ குண்டம்' என்றார் சாதனை முதலிய எல்லாவற்றிலும் நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. "வேதனைக்கு" என்பதனை, "துன்பத்திற்கியாரே துணையாவார்" (திருக்குறள். 130-9) என்பது போலக் கொள்க. 'கைய' என்பது போலியாயிற்று பூ - பூமி ; என்றது அதன் திசைகளை கோடி - கோடுதலை உடையது. குண்டம்.

இதனால், நவ குண்டங்கட்குப் பெரும்பான்மை உரிய பயன் கூறப்பட்டது.

5. சத்திபேதம் அல்லது திரிபுரை சக்கரம்

திருவம்பலச் சக்கரம் பற்றிச் சிவனது நிலை வகையெல்லாம் முன்பு கூறிய நாயனார் அவனது நிலைகள் அனைத்திற்கும் அவ் வாற்றால் இயைந்து நிற்பவள் அவனது சத்தியாகலின், அவ் வகைகளை யெல்லாம் இனி முப்பது திருமந்திரங்களால் கூறுகின்றார். இவ்வதிகாரமும் அந்தாதியாய் வருதல் அறியத் தக்கது. இதன் இடையே அம்மைக்கு உரிய ஒரு சக்கர இயல்பும் கூறப்படுதல் பற்றி, இவ்வதிகாரத்திற்கு 'திரிபுரை சக்கரம்' என்பதும் பெயராகக் கொள்வர். 'திரிபுரம்' என்பது, 'பிரம லோகம், விட்டுணு லோகம், உருத்திர லோகம்' என்னும் மூன்றுலகங்களைக் குறிக்கும். அவற்றிற்குத் தலை வியாதல் பற்றி அம்மைக்கு. 'திரிபுரை' என்னும் பெயர் சொல்லப் படும். நாயனார் இப்பெயரையே இங்குச் சிறப்பாகக் கூறுதல் காண்க.

1028. மாமாயை மாயை வயிந்தவம் வைகரி
ஓமாயை நாரணி ஓராறு கோடியில்
தாமான மந்திரம் சத்திதன் மூர்த்திகள்
ஆமாய் அலவாம் திரிபுரை ஆங்கே. 1

1028.தெ-ரை : மாமாயை முதலாகச் சொல்லப்படும் பொருள்கள் யாவும் தானேயாயும், அல்லவாயும் சிவ சத்தி நிற்பாள்.

கு-ரை : மா மாயை - சுத்த மாயை. இதுவே வியாபகமாய்ப் பெரிதாதலின் இப்பெயர் பெற்றது. 'மாயை' என வாளா கூறும் வழியெல்லாம் அஃது அசுத்த மாயையையே குறிக்கும் வயிந்தவம் - விந்துவின் காரியம் : சுத்ததத்துவங்கள் சுத்த மாயைக்கு 'விந்து' என்பது பெயராகலின், அதன் காரியங்கள் 'வைந்தவம்' எனப்படும் அசுத்த மாயையின் காரியங்கள் 'மாயேயம்' என்றும். பிரகிருதியின் காரியங்கள் 'பிராகிருதம்' என்றும் சொல்லப்படும் என்பதும் இங்கு உணர்ந்து கொள்க. வைகரி - வைகரி, முதலிய நால்வகை வாக்குகள் அவை, 'வைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமை' என்பன சூக்குமை, 'பரை' எனவும்படும். இது காரணநிலையாய், நுண்ணிதாய் நிற்பது 'நாதம்' எனப்படுவதும் இதுவே இதன் விருத்தி (வளர்ச்சி) வகைகளே பைசந்தி முதலிய ஏனைய மூன்றும் ஓ மாயை - அசுத்த மாயை யினின்றும் தோன்றிய, ஆன்ம தத்துவங்கள் தோன்றுதற்கு முதலாகிய

பிரகிருதி மாயை. 'மூலப் பிரகிருதி ' எனப்படுவது இதுவே ஓவுதல் - நீங்குதல். வெளிப்படுதல் உள்ளொளி - குண்டலி சத்தி. மந்திரங்களின் கோடி (முடிவு) ஏழனுள், 'ஹீம், பட்' என்னும் இரண்டும் சிலவிடத்து ஒன்றாக எண்ணப்படும். அம்முறை பற்றி இங்கு "ஓராறு கோடியில் தாமான மந்திரம்" என்றார் ஏழு கோடிகள் முன்தந்திரத்தில் கூறப்பட்டன. சத்திதன் மூர்த்திகள் - சத்தியின் வேறுபாடுகள் தாம் பல. அவை, ஞ'ானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி' என்பனவும், 'ஆரணி, ஜெனனி, உரோதயித்திரி' என்பனவும். 'வாமை, ஜேஷ்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப் பிரமதனி, சருவபூததமணி, மனோன்மனி', எனவும், 'சத்தி, விந்து மனோன்மனி, மகேசுவரி, உமை, திரு, வாணி' எனவும் மற்றும் பலவுமாம் "ஆம் ஆய்" என்பதில் 'ஆம்' அசை நிலை 'அன்று அல்ல' என்பன வற்றைப் பொதுவினை போலக்கூறுதல் சிலவிடத்துக் காணப்படு கின்றது ஆங்கு - சிவன் நினைத்தவிடத்து.

இதனால், 'சிவனது சத்தியே பிற பொருளகளில் கலப்பினால் ஒன்றாயும், பொருள் தன்மையால் வேறாயும் நிற்கும்', என்பது கூறப்பட்டது.

"பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும்போல் எங்குமாம் - அண்ணல்தாள்
அத்துவத மாதல்" சிவஞானபோதம் சூ2. அதி 1.

என்ற சிவஞான போதத்தைக் காண்க இதனுள் 'தான்' என்றது சத்தியாதல் அறிக. ஒன்றாதலும் வேறாதலும் கூறவே ஊடனாதலும் பெறப்பட்டது.

"பண்ணில் ஓசை பழத்தினில் இன்சுவை" - தி.5 ப.47 பா.8

என்பது அப்பர் திருமொழி இங்ஙனமாகவே சிவனுக்குப் பிற பொருள்களோடு தொடர்பு உணடாதல் அவனது சத்திவழியேயாதல் அறியப்படும்.

இதனால், 'எல்லாப் பொருளும் சத்தியே' என அவளது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1029. திரிபுரை சுந்தரி அந்தரி சிந் தூரப்
பரிபுரை நாரணி ஆம்பல வன்னத்தி
இருள்புரை ஈசி மனோன்மனி என்ன
வருபல வாய்நிற்கும் மாமாது தானே. 2

1030. தானே அமைந்தஅம் முப்புரந் தன்னிடைத்
தானான மூவுரு ஓருருத் தன்மையள்
தானான பொன்செம்மை வெண்ணிறத் தாள் கல்வி
தானான போகமும் முத்தியும் நல்குமே. 3

1029.தெ-ரை : மகாதேவியாகிய சிவசத்தி, திரிபுரை முதலிய பல காரணப் பெயர்களைப் பெற்று. அவ்வகையிலெல்லாம் விளங்குவாள்.

கு-ரை : 'திரிபுரை' என்பதன் காரணம் இவ்வதிகாரத் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்டது. சுந்தரி – மிக்க அழகுடையவள், அந்தரி – ஆகாயத்தில் விளங்குபவள். சிந்துரம் – திலகம். இது நீட்டல் பெற்றது 'சிந்துரத்தை அணிந்த பரிபுரை' என்க. 'சிந்துரை' என வேறோதற்பாலதனைச் செய்யுள் நோக்கித் தொகுத்தோதினார். பரிபுரை – சிலம்பணிந்தவள். நாரணி – 'நாரணன் தங்கை' எனப்படுவள். நாரணன் சிவனுக்குப் புருட ரூப சத்தியாதல் பற்றிப் பெண்ணாகச் சொல்லப்படுகின்ற இவள். 'அவனுக்குத் தங்கை' எனப்படுகின்றாள் ஆம் – பொருந்திய, பல வன்னத்தி – பல்வேறு நிற வடிவத்தையும் உடையவள், அந்நிறங்களுள் சிறப்பாக நீல நிறத்தை உடையவளாய் 'ஈசுவரி மனோன்மனி' என்னும் பெயர்களைப் பெற்று நிற்பாள் என்பது மூன்றாம் அடியின் பொருள். இவ்வாறு வருகின்ற பல்வேறு நிலைகளில் நிற்பாள் என்க.

இதனால், மேலை மந்திரத்து இறுதியிற் கூறப்பட்ட சத்திதன் மூர்த்தி வேறுபாடுகள் பல விரித்துக் கூறப்பட்டன. அதிகாரமும் சத்திபேதம் ஆதல் நினைவு கூரத்தக்கது.

1030.தெ-ரை : தனது வியாபகத்தைப் பெற்றுள்ள, 'உருத்திர லோகம், விட்டுணுலோகம், பிரமலோகம்' என்னும் மூன்று உலகங்களில் தலைமை பூண்டு நிற்கின்ற உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன் என்னும் மூவரையும் தோற்றி ஒடுக்கும் நான்காவது பொருளாய் நிற்பாள். அவள் ஒருத்தியே பொன்னிறம் உடைய சத்தியாய் நின்று முத்தியையும், செந்நிறம் உடைய திருமகளாய் நின்று

1031. **நல்குந் திரிபுரை நாத நாதாந்தங்கள்**
பல்கும் பரவிந்து பார்அண்ட மானவை
நல்கும் பரை அபிராமி அகோசரி
புல்கும் அருளும் அப் போதம்தந் தாளுமே. 4

செல்வத்தையும், வெண்ணிறம் உடைய, கலைமகளாய் நின்று கல்வியையும் தருவாள்.

கு-ரை : 'உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன்' என்னும் மூவரும் ஒற்றுமை பற்றி, 'சிவன்' என ஒருவராக அடக்கப்பட்டனர், மூவுரு ஓர் உரு - மூவுருவையும் அடக்கி உள்ள ஓர் உரு. எனவே பிரேரக தத்துவங்களில் பலவாகி நிற்கும் ஆதிசத்தியைக் குறித்ததாயிற்று சத்தி. 'நீல நிறம் உடையள்' என்பது பற்றி 'நீலி' எனப்படுதலேயன்றி, 'கௌர நிறம் உடையள்' என்பது பற்றி 'கௌரி' எனவும் படுவளாதலின் இங்கு அவளுக்குப் பொன்னிறம் கூறினார்.

இதனால், ஒருத்தியே மூவராய் முத்தொழில் இயற்றியும், ஐவராய் ஐந்தொழில் இயற்றியும் நிற்கும் தலைவர் அனைவர்க்கும் தலைவியாய் உயிர்கட்குப் போக மோட்சங்களைத் தந்து நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1031.தெ-ரை : ஐந்தொழில் முதல்வரைத் தருகின்ற திரிபுரை நாதம், நாதாந்தம், பலவாய் விரியும் பரவிந்து, நிலம், வானம் முதலிய அளவற்ற பொருள்களை ஆக்குவாள். அதனால், அவள் அனைவர்க்கும் மேலானவள்; பலரையும் இன்புறச் செய்பவள் ; மன வாக்குகளுக்கு அகப் படாதவள். பக்குவம் வந்த நிலையில் அருட் சத்தியாயும் பதிவாள். பின்பு ஞானத்தைக் கொடுத்துத் தன் திருவடிக்கு ஆளாக்கிக் கொள்வாள்.

கு-ரை : நல்குதல் இரண்டில் முன்னது அருளல் : பின்னது படைத்தல். நாதம் முதலியன, காரியப் பொருள்கள் பலவற்றுள் சிலவற்றை விதந்தவாறு. பரை முதலிய மூன்றும் காரணப்பெயர்களாய் நின்றன. புல்குதல் - பதிதல். "அருளும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு 'மெய்யுணர்வு' என்றற்கு. 'அப்போதம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறினார். 'போதமும்' என்னும் எண்ணும்மை தொகுத்தலாயிற்று.

இதனால், சத்தி போக மோட்சங்களைத் தருமாறு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1032. **தாளணி நூபுரம் செம்பட்டுத் தான் உடை**
வாரணி கொங்கை மலர்க்கன்னல் வாளியில்
ஏரணி அங்குச பாசம் எழில்முடி
காரணி மாமணிக் குண்டலக் காதிக்கே. 5

1033. **குண்டலக் காதி கொலைவிற் புருவத்தள்**
கொண்ட அரத்த நிறம்மன்னு கோலத்தள்
கண்டிகை ஆரம் கதிர்முடி மாமதிச்
சண்டிகை நாற்றிசை தாங்கிநின்றாளே. 6

1032.தெ-ரை : திருவடிகளில் சிலம்பு, இடையில் சிவந்த பட்டுடை, மார்பில் கச்சு, நான்கு கைகளிலும் கரும்பு வில், மலர்க்கணை, அங்குசம், பாசம், சென்னியில் நவமணிகளின் அழகு விளங்கும் முடி, காதுகளில் நீல ரத்தினம் மின்னுகின்ற குண்டலம் - இவைகளே திரிபுரைக்கு உள்ள அடையாளங்களாம்.

கு-ரை : "குண்டலக் காதிக்கு" என்றது உடம்பொடு புணர்த்ததாகலின் அதற்கு இவ்வாறு உரைத்தல் கருத்தாயிற்று.

"......... பனிமலர்ப்பூங்
கணையும் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங் குசமும் கையல்
அணையுந் திரிபுர சுந்தரி ஆவது அறிந்தனமே"

– அபிராமியந்தாதி. 2

எனப் பின்வந்த அடியார் ஒருவரும் அம்மைதன் திருவடிவை இங்ஙனமே கூறினார். இவ்வடிவத்தை 'இராசேசுவரி கோலம்' என்பர் முதலடி இனஎதுகையாய் நின்றது.

இதனால், திரிபுரையது ஒருவகைத் தியான உருவம் கூறப்பட்டது.

1033.தெ-ரை: குண்டலம் அணிந்த காதினை உடையவள் ; கொலை செய்கின்ற வில்லை ஒத்த புருவத்தை உடையவள் ; சிவந்த மேனியை உடையவள் ; உருத்திராக்க மாலையைப் பூண்டவள் ; ஒளிவீசுகின்ற கிரீடத்திலே பிறை அணிந்தவள் ; 'சண்டிகை' என்னும் பெயர் உடையவள் ; இவள் உலகங்களைத் தீமையினின்றும் நீக்கிக் காத்தருள்கின்றாள்.

1034. நின்ற திரிபுரை நீளும் புராதனி
குன்றலில் மோகினி மாதிருக் கும்சிகை
நன்றறி கண்டிகை நாற்கால் கரீடிணி
துன்றிய நற்சுத்த தாமரைச் சுத்தையே. 7

1035. சுத்தஅம் பாரத் தனத்தி சுகோதையள்
வத்துவ மாய்ஆளும் மாசத்தி மாபரை
அத்தகை யாயும் அணோரணி தானுமாய்
வைத்தஅக் கோலம் மதியவ ளாகுமே. 8

கு-ரை : 'தீயவர்களை அழித்து, நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றாள்' என்றபடி, இவளுக்குச் சிவந்த நிறம் - நெருப்புப் போன்ற காட்சி கூறினமை அறியத் தக்கது. 'முடியில் மதியை உடைய சண்டிகை' என்க.

இதனால், திரிபுரையது மற்றொருவகைத் தியான உருவம் கூறப்பட்டது.

1034.தெ-ரை : நித்தியளாகிய திரிபுரை கால எல்லையைக் கடந்த பழமை உடையவள், மாயை வழியாக உயிர்களை மயக்குபவள் ; அழகிய கூந்தலை உடையவள்; நன்கு விளங்குகின்ற உருத்திராக்க மாலையை அணிந்திருப்பவள்; நான்கு கால்களை உடைய யானையை ஊர்பவள். வெண்டாமரைமேல் வீற்றிருக்கும் வெள்ளைத் திருமேனியை உடையவள்.

கு-ரை : தாமரை, திருமேனி என்பவற்றது நிறத்தோடு ஒப்ப யானையின் நிறத்தையும் வெண்மையென உணர்க. வெண்மை, ஞானத்தின் அடையாளம். 'பின்னர் ஞானத்தை வழங்கும் இவளே முன்னர் மயக்கத்தைச் செய்பவள்' என்பார். "குன்றலில் மோகினி" என முன்னே கூறினார். மாது - அழகு கூந்தலை, 'சிகை' என்றது வழுவமைதி. சுத்தமாவது வெண்மை 'சுத்தை' என்பது பெண்பாற் பெயர்.

இதனால், திரிபுரையது முதல் தியான உருவம் கூறப்பட்டது.

1035.தெ-ரை : திரிபுரை இன்னும் தூய, அழகிய, திண்ணிய கொங்கைகளை உடையவள் ; பேரின்பத் தோற்றத்திலே விளங்குபவள் ; மெய்ப்பொருள்களை உணரும் ஞானமாய் நின்று உயிர்களை

1036. அவளை அறியா அமரரும் இல்லை
அவளன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவளன்றி ஐவரால் ஆவதொன் றில்லை
அவளன்றி ஊர்புகும் ஆறறி யேனே. 9

1037. அறிவார் பராசத்தி ஆனந்தம் என்பர்
அறிவார் அருவுரு வாம்அவள் என்பர்
அறிவார் கருமம் அவள்இச்சை என்பர்
அறிவார் பரனும் அவளிடத் தானே. 10

ஆட்கொள்கின்ற பேராற்றலை உடையவள். எல்லாச் சத்திகளினும் பெரியளாய மேலான சத்தி ; அப்பொழுதே அணுவினுள் அணுவாய் நிற்கும் நுண்ணியளுமாய் எண்ணப்பட்டு அழகிய நிறைமதி போலும் ஒளியினை உடையவளுமாவாள்.

கு-ரை: ஞானம் நிறைந்து நிற்றலைக் குறிக்க, "சுத்த, அம், பாரத்தனம்" என்றார். வத்து – பொருள் ; மெய்ப்பொருள். அதன் தன்மை "வத்துவம்" எனப்பட்டது. வத்துவம் உடையதனை. "வத்துவம்" என்றார் 'வாஸ்துவம்' என்னும் வழக்குண்மை காண்க. எழுவாய், மேலை மந்திரத்தினின்றும் வந்தது "கோலம் மதியவள்" எனப் பண்புப் பெயர் பண்பி வினையொடு முடிந்தது.

இதனால், திரிபுரை தியானத்தில் அவளைப் பற்றி அறியத்தக்க பெருமைகள் கூறப்பட்டன. தனமும், ஒளியும், உருவவழியாக ஞானத்தை உணர்த்தின.

1036.தெ-ரை: (இதன் பொருள் வெளிப்படை.)

கு-ரை : ஐவர், படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களைச் செய்யும் தலைவர் ஊர், முத்தி, சிவ பரத்துவம் உணர்த்திய "அவளை ஒழிய அமரரும் இல்லை" என்ற மந்திரத்தினை (பா.41) இதனுடன் வைத்து நோக்குக.

இதனாலும், அவளது பெருமை பிற சில கூறப்பட்டன.

1037.தெ-ரை: திரிபுரையை அனுபவமாக உணர்ந்தவர்கள் அவளை, 'ஆனந்தமாய் இருப்பவள்' என்றும், 'அருவமாயும் உருவமாயும் விளங்குபவள்' என்றும் 'நிறைந்தஞானம், கிரியை, இச்சை

1038. **தான்எங் குளன்அங் குளள்தையல் மாதேவி**
ஊன்எங் குளஅங் குளஉயிர் காவலன்
வான்எங் குளதங் குளேவந்தும் அப்பாலாம்
கோன்எங்கும் நின்ற குறிபல பாரே. **11**

என்னும் வகையினள்' என்றும் கூறுவர். அதனால், அறிவுருவினனாகிய சிவனும் அவள் வழியாகவே தோன்றுவான்.

கு-ரை : அருவமும், உருவமும், கூறவே, அருவுருவம் கொள்ளப்படும், மூன்றாமடி நான்காமடிகளில் "அறிவார்" என்றவற்றை, 'அறிவு ஆர்' எனப் பிரித்து, 'ஆர்ந்த அறிவு' முதலியனவாகவும் 'அறிவாய் ஆர்ந்த பரனும்' எனவும் உரைக்க. இரண்டாம் அடியை 'அறிவுரு' எனப்பாடம் ஓதுவாரும் உளர். அவர்க்கு அவள் அருவம் முதலியன ஆதல் கிடையாமை அறிக. மூன்றாம் அடியிலும் 'அவள்' என்பதை "இச்சை" என்பதன் பின் கூட்டுக. "இடம்" என்றது, 'வழி' என்றவாறு.

இதனாலும், வேறும் சில பெருமையே கூறப்பட்டன.

1038.தெ-ரை: உடம்புகள் எங்கு உள்ளனவோ அங்கெல்லாம் உள்ள உயிர்களைக் காப்பவனாகிய சிவன், தான் எங்கு இருப்பவனாக அறியப்படுகின்றானோ அங்கெல்லாம் சத்தியும் உடன் இருக்கின்றாள். அதனால், ஆகாயம் உள்ள இடங்களில் எல்லாம் இருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து நின்றும், அப்பொருள்களையும், அவற்றிற்கு இடம் தந்து நிற்கின்ற ஆகாயத்தையும் கடந்து நிற்பவ னாகிய சிவன் எங்கும் விளங்குகின்ற எந்த உருவமும் சத்தி என்றே அறிவாயாக.

கு-ரை:இரண்டாம் அடியை முதலில் கொண்டு உரைக்க இரண்டாம் அடி உயிர்கள் உடம்பையின்றி அமையாமையும், மூன்றாம் அடி எப்பொருள்களும் வானத்தையின்றி அமையாமையும் கூறியவாறு. வந்தும் அப்பாலாதற்கு 'அவள்' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. குறி, வடிவம்.

இதனால், சிவனது வடிவங்கள் யாவும் சத்தியே யாதல் கூறப்பட்டது.

"தானும் தன் தையலும் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்".
-தி.8 திருக்கோத். 15

1039. பராசத்தி மாசத்தி பல்வகை யாலும்
தராசத்தி யாய்நின்ற தன்மை உணராய்
உராசத்தி ஊழிகள் தோறும் உடனாம்
புராசத்தி புண்ணிய மாகிய போகமே. 12

1040. போகம் செய் சத்தி புரிகுழ லாயொடும்
பாகம்செய் தாங்கே பராசத்தி யாய்நிற்கும்
ஆகம்செய் தாங்கே அடியவர் நாள்தொறும்
பாகம்செய் ஞானம் படர்கின்ற கொம்பே. 13

என்றாற் போலவரும் திருமொழிகளும், தென்முகக் கடவுள் முதலிய கோலங்களும் அம்மையோடு உடனாய உருவமாகக் கூறப்படுதலும், பிறவும் இக்கருத்தே பற்றியனவாதல் அறிக.

1039.தெ-ரை: 'திரிபுரை' என்னும் சத்தியே மேலானவளும், பெரியவளும் ஆவள். அதனால், அவளே பல்வேறு வகையான காப்புச் சத்தியாய் நிற்றலை, மாணவனே, நீ அறிவாயாக. இனி, அக் காப்புத்தான், திரிவுபடுகின்ற ஊழிகள் தோறும் உடனாய் நின்று புண்ணியத்தில் பயனாகிய உலகின்பத்தைத் தருதலேயாம்.

கு-ரை : "புரா சத்தி" என்பதனை முதலிற் கொண்டு உரைக்க. தரா சத்தி - தாங்கும் சத்தி. தாங்குதல், காத்தல், உராவுதல், திரிவுபடுதல். புண்ணியத்தின் பயனை, 'புண்ணியம்' என்றே கூறினார். பெத்தத்தின் வகையாகிய முத்தொழில்களுள் கன்மத்தை நுகர்விப்பது காத்தலேயாகலின், அஃது ஒன்றனையே திரோதானசத்தியது தொழிலாகக் கூறினார். பாவத்தின் பயனாகிய துன்பத்தைத் தருதல் விருப்பின்றிச் செய்யப்படுவதாதலின். அதனையொழித்துப் புண்ணியத்தின் பயனாகிய இன்பத்தைத் தருதல் ஒன்றையே கூறினார். 'முன்னர்த் திரோதான சத்தியாய் உலகின்பத்தையும், பின்னர் அருட்சத்தியாய் வீட்டின்பத்தையும் தருபவள் திரிபுரை' என்பது குறிப்பு பிற்பகுதியில் 'அச்சத்தி' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க.

இதனால், திரிபுரை ஒருத்தியே திரோதான நிலையில் பல்வேறு வகையினளாய் நின்று உயிர்களைப் புரத்தல் கூறப்பட்டது.

1040.தெ-ரை: அடியார்கள் நாள்தோறும் தங்கள் உள்ளத்தில் தியானிக்க. அங்ஙனம் தியானிக்குந்தோறும் அவர்களது உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தி. உண்மை ஞானமாகிய கொடி படர்தற்கு ஏற்ற கொழு

1041. கொம்பனை யாளைக் குவிமுலை மங்கையை
வம்பவிழ் கோதையை வானவர் நாடியைச்
செம்பவ ளத்திரு மேனிச் சிறுமியை
நம்பிஎன் னுள்ளே நயந்துவைத் தேனே. 14

கொம்பாய் நிற்கின்ற அருட்சத்தியே. முன்பு ஒரு கூற்றில் அவ் விடத்துத் திரோதான சத்தியாய் நின்று, பின் அருட் சத்தியாயே விளங்குவாள்.

கு-ரை : "அடியவர் நாள்தொறும் ஆகம் செய்தாங்கே" என மாற்றி, அது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. 'அகம் செய்தல்' எனபது முதல் நீண்டது. அங்கு, "செய்து" என்றது. 'செய' என்பதன் திரிபு 'பாகம் செய் கொம்பு' என இயையும் இங்கு. பாகம் செய்தல், பக்குவப்படுத்தல். முன் வந்த 'பாகம் செய்தல்'. பங்கில் கொள்ளுதல் போகம்செய் சத்தி, திரோதான சத்தி 'போகம் செய் சத்தியாகிய புரிகுழலாள்' என்க.

இதனால், திரோதான சத்தி அருட் சத்தியின் வேறாகாமை கூறப்பட்டது. அருட் சத்தியது இயல்பும், திரோதான சத்தியால் உளதாகும் பயனும் என்னும் இவைகளும் அனுவாத முகத்தால் ஈண்டே கூறப்பட்டன.

1041.தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : கொம்பு அனையாள் - பூங்கொம்பு போன்றவள், வம்பு அவிழ்கோதை - வாசனையோடு மலர்கின்ற பூக்களையுடைய மாலையை அணிந்தவள் நாடி - நாடப்பட்டவள் சிறுமி - கன்னி, நம்பி - தெளிந்து, நயந்து - விரும்பி. இதனுள்ளும் அம்மைக்குச் செம்மை நிறம் கூறப்பட்டமை அறியத்தக்கது.

"............ மென்கடிக் குங்கும தோயம் என்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி" அபிராமிஅந்தாதி.1

எனப் பின்வந்த அடியவரும் கூறினார்.

இதனால், திரிபுரையது தியானச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1042. வைத்த பொருளும் மருவுயிர்ப் பன்மையும்
பத்து முகமும் பரையும் பாரபரச்
சித்தக் கரணச் செயல்களும் செய்திடும்
சத்தியும் வித்தைத் தலைவிய ளாமே. 15

1043. தலைவி தடமுலை மேல்நின்ற தையல்
தொலைவில் தவம்செய்யும் தூய்நெறித் தோகை
கலைபல ஏன்றிடும் கன்னி என் உள்ளம்
நிலைபெற இங்கே நிறைந்துநின் றாளே. 16

1042.தெ-ரை : பலவகை வழிபாட்டிலும் விளங்கும் தலைவியாகிய திரிபுரையே, உலகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள பல சடப்பொருள்களும் அளவிறந்த உயிர்களாகிய சித்துப்பொருள்களும், உலகின் பத்துத் திசைகளும், சூக்குமை முதலிய நால்வகை வாக்குகளும் அந்தக் கரணங்களது உயர்வும், தாழ்வுமாகிய எண்ண அலைவுகளும், அவ் எண்ணங்களின் வழி நிகழ்கின்ற செயலாற்றல்களுமாய் நிற்பாய்.

கு-ரை : "பரை" என்றது உபலக்கணம் 'வித்தைத் தலைவியள் வைத்த பொருள் முதலிய பலவும் ஆம்' என்க.

இதனால், திரிபரையே வழிபாடுகள் பலவற்றலும் விளங்கிப் பல பயன்களையும் தருதல் கூறபபட்டது.

1043.தெ-ரை: 'வழிபாடுகளின் தலைவி' என மேற்கூறப்பட்ட திரிபுரை கொங்கைகள் விம்ம நிற்பவள், அழிவில்லாத தவத்தைச் செய்யும் தூய நெறியை உடையவள் ; நூல்கள் பலவற்றையும் தன்னுள் அடக்கி நிற்பவள் ; என்றும் கன்னியாய் இருப்பவள். அவள் இவ்வுலகில் என் உள்ளத்திலே நீங்காது நிறைந்து நிற்கின்றாள்.

கு-ரை : "தலைவி" என்றது அனுவாதம். கொங்கைகள் பால் சுரந்து விம்ம நிற்றல் அருட் பெருக்கையும், தவம் செய்தலும், நூல்களை அடக்கி நிற்றலும் ஆசிரியத் தன்மையையும், கன்னிமை பற்றின்மையையும் விளக்குவனவாம்.

இதனால், திரிபுரை ஒன்றொடொன்றொவ்வாத நிலைகள் பலவற்றையும் உடையளாதல் கூறப்பட்டது.

1044. **நின்றவள் நேரிழை நீள்கலை யோடுற**
என்றன் அகம்படிந் தேழுல கும்தொழ
மன்றது ஒன்றி மனோன்மனி மங்கலி
ஒன்றெனொ டொன்றிநின் றொத்தடைந்தாளே. 17

1045. **ஒத்தடங் குங்கம லத்திடை ஆயிழை**
அத்தகை செய்கின்ற ஆய பெரும்பதி
மத்தடை கின்ற மனோன்மனி மங்கலி
சித்தடைக் கும்வழி தேர்ந்துண ரார்களே. 18

1044.தெ-ரை : மேற்கூறியவாறு எனது உள்ளத்திலே நிறைந்து நிற்பவளாகிய திரிபுரை, மனத்துக்கு மேலே உள்ளவளாயும், அழியாத மங்கலத்தை யுடையவளாயும் இருப்பவள். தனது பல வகைப்பட்ட நிலைகளுடனும் என் உள்ளத்தில் பொருந்தியும், உலகமெல்லாம் வணங்கும்படி அம்பலத்தில் நின்றும் அவளையே பற்றி நிற்கின்ற என்னிடத்தில் வேறற நிற்க இசைந்து, அங்ஙனமே வந்து நின்றாள்.

கு-ரை : 'நின்றவளாகிய நேரிழை' என்க. கலை - கூறு. "அகம் படிந்து" எனவும், "மன்றது ஒன்றி" எனவும் கூறியன, அகத்தும் புறத்தும் விளங்குபவளாதலைத் தெரித்தனவாம். 'அவளொடு ஒன்றுகின்ற என்னோடு அவளும் ஒன்றி நின்றாள்' என்றதனை.

"அற்றவர்க்கு அற்ற சிவன்" -தி.3 ப.12 பா.2

எனவும்.

"தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பன்".
- தி.8 - திருச்சதகம். 69

எனவும் வருவனவற்றோடு வைத்துக் காண்க "ஒன்றி நின்று ஒத்து அடைந்தாள்" என்பதனை 'ஒத்து அடைந்து ஒன்றி நின்றாள்' எனப் பின் முன்னாக நிறுத்தி, விகுதி பிரித்துக் கூட்டி உரைக்க. ஒத்தல் - உள்ளம் ஒத்தல் ; இசைதல்.

இதனால், திரிபுரை அன்பர்களையே அடைதல் கூறப்பட்டது.

1045.தெ-ரை:அன்பர்களிடத்தல் ஒன்றியிருக்க இசைந்து, அவர்களது உள்ளத் தாமரையிலே அடங்கி நிற்கின்றவளும். அத்தன்மையை உடைய உயர்ந்த பெரிய தலைவனாகிய சிவனிடத்தில் நிறைந்து நிற்பவளும், மனோன்மனியும், நித்திய சுமங்கலியும்

1046. உணர்ந்துட னேநிற்கும் உள்ளொளி யாகி
மணங்கமழ் பூங்குழல் மங்கையுந் தானும்
புணர்ந்துட னேநிற்கும் போதருங் காலைக்
கணிந்தெழுவார்க்குக் கதிஅளிப்பாளே. 19

1047. அளியொத்த பெண்பிள்ளை ஆனந்த சுந்தரி
புளியுறு புன்பழம் போல்உள்ளே நோக்கித்

ஆகிய திரிபுரை பல வகைச் சித்துக்களையும் உயிர்களிடத்தில் புரிந்து நிற்கின்ற முறையை உலகர் ஆராய்ந்து அறிகின்றார்களில்லை.

கு-ரை : 'கமலத்திடை அடங்கும் ஆயிழை' என மாற்றிக் கொள்க. 'பதியோடு' என உருபு விரிக்க. 'மத்து' என்பது, நிறைவை உணர்த்தும் வடசொல். "சித்து" என்றது 'அதிசயச் செயல்கள்' என்றபடி "வழி" என்றது தான் சிவத்தொடு நின்றே எதனையும் செய்பவளாதலை. இதனால், திரிபுரை எதனையும் சிவத்தொடு நின்றே செய்தல் கூறப்பட்டது.

1046.தெ-ரை : உண்மையை உணர்ந்தவழி விரைய விளங்கும் உள் ளொளியாகிய சிவன் எவ்விடத்தும் சத்தியும், தானுமாய், இயைந்தே நிற்பான். அங்ஙனம் நிற்குங்கால் தம்மை எண்ணுகின்றவர்கட்கே திரிபுரை நற்கதி வழங்குவாள்.

கு-ரை : 'உணர்ந்தவழி' என்பது 'உணர்ந்து' எனத் திரிந்து நின்றது, நிற்றல் - விளங்கி நிற்றல். 'ஆகி' என்பது பெயர் மூன்றாம் அடியில் "உடனே" என்றது. 'உடனாகியே' என்றவாறு 'கணித்து' என்பது மெலிந்து, நின்றது. அளித்தலும் எழுவாய். அதிகாரத்தால் வந்தது.

இதனால், சத்தியைச் சிவனோடன்றித் தனித்து நிற்பவளாக எண்ணுதல் கூடாமை கூறப்பட்டது. மேல் (பா.1038) சிவனைச் சத்தியோ டன்றித் தனித்து நிற்பவனாக எண்ணுதல் கூடாமை கூறப்பட்டதையும் இங்கு நினைவு கூர்க.

1047.தெ-ரை: அன்பர்களது உள்ளத் தாமரையை வண்டுபோல விரும்பி உறைகின்றவளும், ஆனந்தமே உருவாய் அழகொடு நிற்பவளும் ஆகிய திரிபுரை, எனது உள்ளம் புளிய மரத்தில் பொருந்திய

தெளியுறு வித்துச் சிவகதி காட்டி
ஒளியுற வைத்தென்னை உய்யஉண் டாளே. 20

1048. உண்டில்லை என்ன உருச்செய்து நின்றது
வண்டில்லை மன்றினுள் மன்னி நிறைந்தது
கண்டிலர் காரண காரணி தன்னொடும்
மண்டிலம் மூன்றுற மன்னிநின் றாளே. 21

பழுத்த பழம்போல ஆகும்படி அருள் நோக்கம் செய்து பக்குவப்படுத்திச் சிவஞானத்தைத் தந்து சிவத்தைப் பெறுவித்து, யான் உய்யும் வண்ணம் என்னைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டாள்.

கு-ரை : புளி - புளிய மரம், புன்மை, இங்கு முற்றி முதிர்ந்து வீழும் மென்மை நிலையைக் குறித்தது. போல - போல ஆகும்படி : அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. உள்ளம் புளியம் பழம்போல ஆதலாவது, புளியம் பழத்தின் உள்ளேயிருக்கின்ற புளி அங்ஙனம் உள்ளே யிருப்பினும் ஓட்டில் பற்றுவிட்டுத் தனித்து நிற்றல்போல், உலகியலோடு உடனாய் இருப்பினும், பற்று நீங்கியதாதல். கதி - ஞானம், ஒளியுடையதனை, "ஒளி" என்றார்.

இதனால், திரிபுரை மேற்கூறியபடி கதியளிக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1048.தெ-ரை: காரணங்கட்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ள திரிபுரை, சிவத்தோடு மூன்றுலகங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கின்றாள், அதனையும், அவளே சமய வாதிகள் 'உண்டு' என்றும் 'இல்லை' என்றும் தம்முள் மாறுபட்டு வழக்கிட மறைந்து நிற்றலையும், அடியார் கட்கு உருவொடு தோன்றிக் காட்சியளித்தலையும், வளவியதில்லையின் அம்பலத்துள் நிலைபெற்று நிற்றலையும் உலகர் அறிந்திலர்.

கு-ரை : "காரண காரணி" என்பது முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. "நின்றது" முதலிய மூன்றும் தொழிற் பெயராய்ச் செவ் வெண்ணாக எண்ணப்பட்டன. காரணமாவன, தத்துவங்களும், அவற்றின் தலைமைக் கடவுள்களுமாம். முன்னர் அக்கடவுள்களைப் படைத்து, அவர்கள் வாயிலாகத் தத்துவங்களைத் தோற்றி, நிறுத்தி, ஒடுங்கச் செய்து, பின்பு அக்கடவுள்களையும் ஒடுக்குதல் பற்றி, "காரண காரணி" என்றார். இது நான்காவதன் தொகை. காரணி - காரணமாய் நிற்பவள், 'தான்' என்பது சிவத்தைக் குறிக்கும் குறியீட்டுச்

1049. நின்றாள் அவன்றன் உடலும் உயிருமாய்ச்
சென்றாள் சிவகதி சேரும் பராசத்தி
ஒன்றாக என்னுட் புகுந்துணர் வாகியே
என்றாள் பரஞ்சுடர் ஏடங்கை யாளே. 22

1050. ஏடங்கை நங்கை இறைஎங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும்வெண் டாமரை

சொல் மண்டிலம் – வட்டம் : 'உலகம்' என்றவாறு. 'உடம்பில் உள்ள அக்கினி சூரிய சந்திர மணடலங்கள்' என்றலும் ஆம். ஈற்றில் 'அதனையும்' என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது.

இதனால், திரிபுரை மெய்ப் பொருளேயாதல் கூறப்பட்டது.

1049.தெ-ரை : சிவனது செயல்களிலெல்லாம் உடன் சேர்ந்தே நிற்கின்ற மேலான சத்தியாகிய திரிபுரை, அச்சிவனோடு உடலும் உயிரும்போலப் பிரிப்பின்றி வாளாதும் இருப்பாள் : செயறபட்டும் நடப்பாள். மேன்மை பொருந்திய ஞானமே யாகின்ற அவள், முதலில் புத்தகம் ஏந்திய கையினையுடைய நாமகளாய் நின்று எனக்கு நூலறிவைத் தந்தும், பின்பு எனது உணர்வினுள் உணர்வாய் இன்புறச் செய்தும் என்னைத் தன் அடியவனாக ஏற்றுக்கொண்டாள்.

கு-ரை : "அவன்" எனச் சுட்டுப்பெயர் செய்யுளில் முன்னர் வந்தது. 'சிவன்' என்னும் உயரிதிணைப்பெயர் இங்குத் திரிபு புணர்ச்சி எய்தியது. கதி – நடை ; செயல். "சிவகதி" என்பது, 'அரச தண்டம்' என்பதுபோல ஆறாவதன் தொகை, 'சிவ கதியில் சேர்ந்திருக்கும் பராசத்தி அவன்றன் உடலும் உயிருமாய் நின்றாள் ; சென்றாள்' எனக் கூட்டி உரைக்க. "உணர்வு" என்பது அனுபவ ஞானத்தை, அதனால், இன்பமும் பெறப்பட்டது. "ஏடு அங்கையாள்" என்பது உடம்பொடு புணர்த்ததாகலின், அதற்கு இவ்வாறு உரைத்தல் கருத்தாதல் அறிக. "ஏன்றாள்" என்பது குறுகிநின்றது. நான்காம் அடியில் 'நின்றாள்' என ஓதுதல் பாடமன்று.

இதனால், திரிபுரை ஞானத்தைப் படிமுறையால் அளித்தல் கூறப்பட்டது.

1050.தெ-ரை: எங்கள் தலைவியாகிய திரிபுரையே புத்தகத்தைக் கையில் ஏந்தி யிருக்கும் நாமகளாகி நிற்பவள். அந்நிலையில் அவளது

பாடும் திருமுறை பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னி வாய்த்தோத்திரம் சொல்லுமே. 23

1051. தோத்திரம் செய்து தொழுது துணையடி
வாய்த்திட ஏத்தி வழிபடு மாறிரும்
பார்த்திடும் அங்குச பாசம் பசுங்கரும்
பார்த்திடும் பூப்பின்னை ஆகுமாம் ஆதிக்கே. 24

நிறம் பளிங்கு போல்வது. இருக்கை வெண்டாமரை மலர், கையில் உள்ள புத்தகமும் இசையோடு கூடிய திருப்பாட்டு எழுதப்பட்டது. ஆதலால், அவளைப்பிறள் ஒருத்தியாக நினையாது திரிபுரையாகவே அறிந்து. அவளது பாதமாகிய மலர்களைச் சென்னியில் சூடிக்கொள்ளுங்கள் ; வாயால் அவளது புகழ்களைச் சொல்லுங்கள்.

கு-ரை : 'இறை' என்பது தொழிலாகு பெயராதலின், பெண் பாற்கும் உரியதாம் 'இறைவி' என்பது குறைந்து நின்றது எனினுமாம், 'எங்கள் இறை' என மாறிக் கூட்டுக. 'பாடுந் திருமுறை' என்றது, வீணையுடைமையையும் குறித்தவாறு. 'திருமுறையைப் பாடும்' என்றலுமாம். "பார்ப்பதி" என்றது 'பார்ப்பதியேயான அவள்' என்றபடி.

இதனால், முதற்கண்ணதாகிய நூலறிவைத் தரும் அவளது வடிவியல்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1051.தெ-ரை : காணப்படுகின்ற அங்குச பாசங்கள் ஈரமுடைய கரும்பினாலாகிய வில், அதன்கண் பொருத்தப்படும் பூவாகிய கணைகள், இவை ஆதிசத்தியாகிய திரிபுரைக்கு உரிய அடையாளங்களாகும், அவைகளை அறிந்து, அவளது இரண்டு பாதங்களும் உங்கட்குக் கிடைத்தற் பொருட்டு அவளைத் தோத்திரித்தும், வணங்கியும் வழிபடுதற்காகவே உலகில் வாழ்வீராக.

கு-ரை : மூன்றாம் அடி முதலாகக் தொடங்கி உரைக்க, "வழிபடுமாறு" என்பது, வினையெச்சப்பொருட்டாய் நின்றது. "பின்னை" என்பது,' மற்று' என்னும் பொருளது . 'பிள்ளை' என்பது பாடமன்று "ஆகுமாம்" என்பதில் ஆம், அசைநிலை 'ஆம்ஆதி' என இயைத்து, 'நன்மையை அடைதற்கு நிமித்தமாகிய ஆதிசத்தி' என உரைப்பினும் ஆம்.

இதனால், திரிபுரையை இராசேசுவரியாகக் கண்டு வழிபடுக என்பது கூறப்பட்டது. அதன் பொருட்டு, அவளது வடிவம் மறித்தும்

1052. ஆதி விதம்மிகுத் தண்டந்த மால்தங்கை
நீதி மலரின்மேல் நேரிழை நாமத்தைப்
பாதியில் வைத்துப் பலகாற் பயில்விரேல்
சோதி மிகுத்துமுக் காலமும் தோன்றுமே. 25

1053. மேதாதி ஈரெட்டு மாகிய மெல்லியல்
வேதாதி நூலின் விளங்கும் பராபரை
ஆதார மாகியே ஆய்ந்த பரப்பினள்
நாதாதி நாதத்து நல்லரு ளாளே. 26

உணர்த்தப்பட்டது.

1052.தெ-ரை: ஆதி சத்தியின் பேதங்கள் அனைத்துமாய் உலகத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றவளும். 'திருமாலின் தங்கை' எனப்படுபவளும், நீதியாளர்களது நெஞ்சத் தாமரையில் விளங்குபவளும் ஆகிய திரிபுரையது மந்திரத்தை, நெஞ்சில் இருத்திப் பலமுறை கணிப்பீர்களாயின், அறிவு விரிவுற்று. முக்கால நிகழ்ச்சிகளும் ஒரு காலத்தே உங்கட்கு விளங்குவனவாகும்.

கு-ரை : "அண்ணுதல்" என்பது "அண்டுதல்" என மருவி வழங்கும் நீதி – நடுவு நிலைமை. 'நீதியாளரது மனத்தாமரை என்றற்கு. "நீதி மலர்" என்றார் திரிபுரையது மந்திரம், "ஓம் ஹ்றீம் ஸ்ரீம் த்ரிபுராயை நம", என்பது இது நவாக்கரியாதலை நோக்குக. மூலாதாரம் முதலிய ஏழ் நிலையுள் நடுவணதாகிய அனாகதத்தை, "பாதி" என்றார். 'ஆறாதாரங்களில் மேற்பாதியில் முன் உள்ளது' என்றலுமாம்.

இதனால், திரிபுரையது ஆசனமும், மந்திரமும், அவ்வாற்றாற் செய்யும் வழிபாட்டின் பயனும் கூறப்பட்டன.

1053.தெ-ரை:திரிபுரை மேதை முதலிய பிராசாத கலைகள் பதினாறுமானவள் ; வேதம் முதலிய நூல்களின் பொருளாய் விளங்குபவள் ; 'இலயம் போகம்' என்னும் மேல் நிலையிலும் 'அதிகாரம்' என்னும் கீழ் நிலையிலும் இருப்பவள் ; எல்லாப் பொருள் கட்கும் நிலைக்களமாய் நுணுகிப் பரந்த வியாபகத்தை உடையவள் ; நாதத்திற்கு முதலாகிய பரநாதத்தில் நிற்கும் அருள் வடிவானவள்.

கு-ரை : 'அவளது பெருமையை இவ்வாறு அறிந்து கொள்

1054. அருள்பெற் றவர்சொல்ல வாரீர் மனிதர்
பொருள்பெற்ற சிந்தைப் புவனா பதியார்
மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றி அருமைப்
பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவன் யானே. 27

1055. ஆன வராக முகத்தி பதத்தினில்
ஈனவ ராகம் இடிக்கும் முசலத்தோ
டேனை எழுபடை ஏந்திய வெண்ணகை
ஊனம் அறஉணர்ந் தார்உளத் தோங்குமே. 28

ளுங்கள்' என்பது குறிப்பெச்சம். எழுவாய் மேலை மந்திரத்தினின்றும் வந்தது. 'பிராசாத கலைகள் பதினாறு இவை' என்பது முன்னைத் தந்திரத்திற் காட்டப்பட்டது.

இதனால், திரிபுரையது மிக்க பெருமை கூறப்பட்டது.

1054.தெ-ரை : மனிதர்களே, நான் மயக்கம் பொருந்திய என் மனத்தை மாற்றி உண்மையை உணரப் பெற்ற அதன்கண், புவனங்கள் அனைத்துமாய் நிற்றல் பற்றி, 'புவனை' எனப்படுகின்ற திரிபுரைக்குத் தலைவனாகி சிவனது. அரிய பொருளாய்ப் பொருந்திய செம்மையான திருவடிகளையே போற்றுவேன் ; உங்களில் அருள் பெற்றவராயுள்ளோர் என்னுடன் வாருங்கள் ; அனைவரும் ஒருங்கு கூடிப் போற்றுவோம்.

கு-ரை : 'பொருள் பெற்ற சிந்தையில் உற்ற புவனாபதியார் சேவடி' என இயைத்துக் கொள்க. 'சத்தி வழிபாடு சிவனை நீக்கிச் செய்யப்படுவதன்று' என்பது உணர்த்தியவாறு.

இதனால், சத்தி வழிபாட்டின் கண்ணது ஓர் ஐயம் அறுக்கப் பட்டது.

1055.தெ-ரை : திரிபுரை, ஒறுப்பிற்கு ஏற்ற வராக முகத்தை உடையவள் ; இழிகுணம் படைத்த தீயோரது உடலங்களைக் காலத்தில் அழிப்பாள் ; உலக்கையோடு மற்றும் ஏழு ஆயுதங்களை ஏந்தி இருப்பாள் ; சிரித்த முகத்தையுடையவள். தங்கள் துன்பங்களை நீக்க வேண்டித்தியானிப்பவர்களது உள்ளத்தில் அவள் இவ்வாறு விளங்குவாள்.

1056. ஓங்காரி என்பாள் அவள்ஒரு பெண்பிள்ளை
நீங்காத பச்சை நிறத்தை உடையவள்
ஆங்காரி யாகியே ஐவரைப் பெற்றிட்டு
இரீங்காரத் துள்ளே இனிதிருந் தாளே. 29

கு-ரை : 'இறைவன் போகி, யோகி, வேகி - என்னும் மூன்று நிலையில் நிற்குங்கால் சத்தியும் அவற்றிற்கு ஏற்பவே நிற்பாய்' என்பது.

"எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பாள்".

– சிவஞானசித்தி – சூ.2.75

என்பதனால் அறியப்படும், அவற்றுள் சத்தியது வேகவடிவத்தில் 'வராகி' - என்பவள் மிகக் கடுமையானவளாகக் குறிக்கப்படுதலால் அவளது நிலையை இங்குச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினார். இதனானே, ஏனை வேகவடிவங்களும் கொள்ளப்படும்.

இதனால், சத்தியது மறக்கருணை நிலையாகிய வேகவடிவத்தின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

1056.தெ-ரை: பரவிந்துவாய் நிறகின்ற சிவ சத்தியே 'ஒரு கன்னிகை' எனச் சொல்லவும் பச்சை நிறத்தையுடைய திருமேனியளாக எண்ணவும் படுகின்றது. ஏனெனில்,அஃது எழுச்சிபெற்றுப் பரநாத வடிவினனாகிய இறைவனோடு கூடிச் சதாசிவன் முதலிய ஐவரைக் கால்வழியினராகத் தோற்றுவித்து. 'ஹ்ரீம்' என்னும் வித்தெழுத்தை இடமாகக்கொண்டு நன்கு பயனளித்து நிற்றலால்.

கு-ரை : 'உயிர்களின் வாக்கு மனங்கட்கு அப்பாற்பட்ட சிவ சத்தி அவற்றிற்கு அகப்படுதற் பொருட்டுக் கருணையால் இவ்வாறு உருவும், பெயரும்கொண்டு நின்று, உயிர்களை உய்வித்தற்குரிய செயல்களைச் செய்கின்றது' என்பதாம். அகங்காரம் - 'யான் இது செய்வேன்' என முனைதல். இது தனக்கு ஏலாததன்கண் தோன்றின் குற்றமாகும். ஆகவே, தனக்கெனச் சுதந்திரம் இல்லாத உயிர்க்கு இது குற்றமாகின்றது. சிவசத்திக்குச் சிறப்பாகின்றது. அகங்காரம், 'ஆங்காரம்' என மருவி வழங்கும்.

"ஒருரு வாயினை ; மான் ஆங்காரத்து
ஈரியல்பாய், ஒரு விண்முதல் பூதலம்
படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை" –தி.1 ப.128

1057. தானே தலைவி எனநின்ற தற்பரை
தானே உயர்வித்துத் தந்த பதினாலும்
மானோர் தலமும் மனமும்நற் புத்தியும்
தானே சிவகதித் தன்மையு மாமே. 30

என்பது காண்க சதாசிவன் முதலிய ஐவராவார். 'சதாசிவன் மகேசுரன், உருத்தினர், மால், அயன்' என்போர். இவர் சம்பு பட்சத்தினர் என்க. ஈற்றடி அவள் தன் அடியார்க்குப் பயன் தரும் முறையைக் கூறியவாறு. 'ஹ்ரீம்' என்பதில் முதற்கண் உள்ள மெய்யின் சிதைவாகிய இகரம், அம்மெய்போலவே வேறெண்ணப் படாது நின்றது.

இதனால், திரிபுரையது கருணைச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1057.தெ-ரை: உயிர்களால் பொதுப்பட 'அது' எனக் கூறப்பட்ட தலைவியாய், அவ்வுயிர்கட்கு மேலே இருப்பவளும், ஐந்தொழிற்கும் முதல்வியும், சுத்த மாயை அசுத்த மாயைகளின் காரியங்கள் பதினான்கும், பிரகிருதியும், அதன் காரியங்களாகிய அந்தக்கரணம் முதலியனவுமாய் நின்று உயிர்களைப் பந்திப்பவளும், பின் அவற்றினின்றும் நீக்கி வீட்டை எய்துவிப்பவளும் எல்லாம் திரிபுரையே ஆவள்.

கு-ரை : தத் + பரை = தற்பரை : 'தத்' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகின்ற மேலிடத்தவள். உயர் வித்து – பிரகிருதிக்கு மேலே உள்ள முதனிலைகள் ; அவை சுத்த மாயையும், அசுத்த மாயையுமாம். அவற்றுள் சுத்த மாயையின் கரியம் ஏழு. அவை, பரநாதம், அபரநாதம். சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்த வித்தையின் ஊர்த்துவ பாகம், மத்திய பாகம், அதோ பாகம்' என்பன. ஊர்த்துவபாகம் உருத்திரனுக்கும், மத்திய பாகம் திருமாலுக்கும், அதோபாகம் அயனுக்கும் இடமாய் இருக்கும். அசுத்த மாயையின் காரியம் ஏழு வித்தியா தத்துவங்ள். மான – பிரகிருதி. 'மானாகிய ஓர் தலம்' என்க. இது பிரகிருதியாதல் பற்றி, 'தலம் – இடம்' என்றார். "மனமும், நற்புத்தியும்" என்றது ஆன்ம தத்துவம் அனைத்திற்கும் உபலக்கணம். தன்மை – ஈகைக் குணம், தன்மை உடையவளை, "தன்மை" என்றார்.

இதனால், திரிபுரையது முழுமுதல் தன்மை இனிது விளக்கப் பட்டது.

6. வயிரவி மந்திரம்

உயிர்களது துன்பத்தை நீக்குதற்கு அமைந்த சத்தியின் வடிவங்களுள், 'வராகி, (வாராகி) வயிரவி' என்னும் இரு வடிவங்கள் முதன்மையாகச் சொல்லப்படுவன. அவற்றுள் வராகி வடிவம் பற்றி ஒரு மந்திரத்தாலே மேலையதிகாரத்திற் கூறிய நாயனார், ஏனைய வயிரவி வடிவ நிலையை விரிவு பற்றி வேறோர் அதிகாரமாக வைத்து ஐம்பது திருமந்திரங்களால் இங்குக் கூறிகின்றார்.

சிவகுமாரர்களுள் வைத்து எண்ணப்படுகின்ற 'வீரபத்திரர், பைரவர்' என்னும் மூர்த்தங்களுள் பைரவ மூர்த்தம், பிரமனது செருக்கை அடக்குதற் பொருட்டுத் தோன்றி அவனது நடுத்தலையை நகத்தாற் கிள்ளியதோடு, அத்தலை ஓட்டில் மாயோன் முதலியோரது குருதியை ஏற்று அவர்களது செருக்குக்களையும் அடக்கியது. மாயோனது திரிவிக்கிரம வடிவில் அவனது முதுகெலும்பை வாங்கி வீணைத் தண்டாகக் கொண்டதும், நரசிங்க வடிவத்தைச் சிம்புளாய் (சரபமாய்)ச் சென்று அழித்து அதன் தோலைப் போர்வையாகக் கொண்டதும், மற்றும் உலகிற்கு அவ்வப்பொழுது உண்டாகும் துன்பங்களை ஏற்ற பெற்றியாற் சென்று நீக்குவதும், சிவதீக்கை பெற்றோரை அவரது குற்றத்திற்காகக் கூற்றுவன் பால் காட்டிக் கொடாமல் தனது சூலத் தலையில் ஏற்றி வைத்தே ஒறுப்பதும். 'சேத்திர பாலகர்' என்னும் காவற் கடவுளாய் நிற்றலும் ஆகிய பல சிறப்புக்களையுடையது. இம்மூர்த்தி நரசிங்கத் தோலைப் போர்வையாக உடைமைபற்றி, 'சட்டைநாதர்' என்றும், ஆபத்துக் காலத்தில் தோன்றி அதனை நீக்குதல் பற்றி, 'ஆபதுத் தாரணர்' என்றும் பெயர் பெற்று விளங்குவர். இந்நிலை சீகாழித் திருத்தோணிச் சிகரத்தில் சிறப்புற்று விளங்குதல் பலரும் அறிந்தது. இம்மூர்த்தி வேக வடிவினர் ஆதலால், இவர்பால் மக்கள் அச்சத்துடன் இருத்தல் கண்கூடு. இவரது சத்தியே பைரவியாவள். சத்தி பேதங்களுள் ஒன்றாதல் பற்றி இதுவும் இங்கு கூறப்படுகிறது. இவ் வதிகாரமும் அந்தாதியாய் உள்ளது.

1058. பன்னிரண் டாங்கலை ஆதி பயிரவி
தன்னில் அகாரமும் மாயையும் கற்பித்துப்
பன்னிரண் டாதியோ டந்தப் பதினாலும்
சொன்னிலை சோடசம் அந்தம்என் றோதிடே. 1

1059. அந்தம் பதினா லதுவே வயிரவி
முந்தும் நடுவும் முடிவும் முதலாகச்
சிந்தைக் கமலத் தெழுகின்ற மாசத்தி
அந்தமும் ஆதியும் ஆகிநின் றாளே. 2

1058.தெ-ரை: பன்னிரு கலைகளை உடைதாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஓங்காரத்தில் நாத விந்துக்களைப் பாவித்து. அதன் பின் ஆதியாகிய வயிரவியது மந்திரத்தில் முதல்எழுத்து அகாரம் முதலியவற்றில் பன்னிரண்டாம் எழுத்தாகிய 'ஐ' எனவும் ஈற்றெழுத்து அவற்றில் பதினான்காம் எழுத்தாகிய 'ஔ' என்பது பதினாறாம் எழுத்தாகிய விசர்ககத்தோடு கூடியது எனவும் அறிந்து அவ்வாறே ஓதிப் பயன் பெறுக.

கு-ரை: "பன்னிரண்டாம் கலை" என்பதில் 'கலை' சினையாகு பெயராய் அவற்றையுடைய ஓங்காரத்தைக் குறித்தது. ஓங்காரமே பிராசாத கலைகளாய் விரிந்து நிற்பதாதல் அறிக. 'கலையின்கண்' என ஏழாவது விரித்து, அதனை "கற்பித்து" என்பதனோடு முடிக்க, அகாரம் – நாதம். எனவே, மாயை சுத்த மாயையாயிற்று. "ஆதி பயிரவிதன்னில்" என்பதை மூன்றாம் அடியில் முதலிற் கூட்டுக. பயிரவியது மந்திரத்தையே ஒற்றுமை பற்றி, 'பயிரவி' என்றார். 'பயிரவி தன்னில் ஆதி பன்னிரண்டோடு, அந்தம் அந்தப் பதினாலு சோடசமும் சொல்நிலை என்று ஓதிடு' எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க. 'ஓடு' 'உம்' என்பன எண்ணிடைச் சொற்கள். இங்ஙனம் கூறியதனால், 'ஹோம் ஹைம் ஹௌ : வைரவ்யே நம :' என்பதே வயிரவி மந்திரமாதல் பெறப்பட்டது. தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட பொருளாகிய ஈது பற்றியே இவ்வதிகாரம், 'வயிரவி மந்திரம்' எனப் பெயர் பெற்றது என்க. 'பைரவ்யே நம :' என்பது 'பயிரவிதன்னில்' என்பதனானே விளங்கிக் கிடந்தது. 'வயிரவி' எனஓதாது, "பயிரவி" என ஓதியதும் இதன் பொருட்டு.

இதனால், வயிரவியது முதனிலை (மூல) மந்திரம் உணர்த்தப்பட்டது.

1059.தெ-ரை: மேற் கூறியவாறு விசர்க்கத்தோடு கூடி இறுதியில்

1060. ஆகின்ற மூவரும் அங்கே அடங்குவர்
போகின்ற பூதம் பொருந்து புராதரர்
சார்கின்ற சார்வுழிச் சாரார் சதிர்பெறப்
போகுந் திரிபுரை புண்ணியத் தோரே. 3

1061. புண்ணிய நந்தி புனிதன் திருவாகும்
எண்ணிய நாட்கள் இருபத்தேழ் சூழ்மதி

நிற்கின்ற 'ஔ' என்னும் எழுத்தே வயிரவி மந்திரமாகிய சொற்றொடருக்கு முன்னும், ஏனைய 'ஐ ஓம்' என்பவை முறையே அந்த ஔகாரத்திற்கு முன்னே நடுவணதாயும், முதற்கண்ணதாயும் உள்ள பீசங்கள் முன்னே நிற்க. அவ்வாற்றால் உள்ளக்கமலத்தில் விளங்குகின்ற பராசத்தியாகிய வயிரவி, உலகிற்கு முடிவும் முதலுமாய் உள்ளாள்.

கு-ரை: "அந்தம் பதினாலதுவே முந்து" என அனுவதித்து ஓதினமையால், ஏனையிரண்டும் சொல்லாமே விளங்கிக்கிடந்தன. எனவே, இதன் முதல்மூன்று அடிகளாலும், 'ஹோம் ஹைம் ஹௌ. பைரவ்யே நம.' என்பதே வயிரவி மூலமந்திரம் என்பதை வலியுறுத்தியதாயிற்று. ஈற்றடி அவளது முதன்மை உணர்த்திற்று. அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. இதனால், வயிரவியது முதன்மை கூறப்பட்டது.

1060.தெ-ரை: உலகிற்குக் காரணர்களாகின்ற 'அயன், அரி அரன்' என்னும் மூவரும் வயிரவியது அழிப்பும், காப்பும், படைப்பும் ஆகிய செயல்களில் ஒரு கூற்றிலே அடங்குபவர் ஆதலின், வீடாகிய பெரும் பயனைப்பெற விரும்பி அவளை வழிபடுகின்ற சிறந்த புண்ணியத்தை உடையவர்கள், நிலையற்ற அம்மூவர் பதவிகளுள் ஒன்றனையும் விரும்பார்.

கு-ரை : முதலடியின் ஈற்றில், 'ஆகலான்' என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது. போகின்ற – அழிகின்ற 'பூதத்தில்' என உருபுவிரிக்க. "புரம்" என்றது புவனத்தை. ஆதரர் – விரும்புபவர். என்றது, முன்னர்க் கூறிய மூவரையே. எனவே, 'புராதரர் ஆகிய அவர்' என்றதாயிற்று. "சார்வுழி" என்பதில் சார்தல், வாளா அடையாயிற்று. போகும் – அவ்வழியில் ஒழுகுகின்ற. 'போகும் புண்ணியத்தோர்' என இயையும்.

இதனால், 'வயிரவியை வினைநீக்கம் வேண்டி நிட்காமிய மாக வழிபடுதலே சிறந்தது ' என்பது கூறப்பட்டது.

1061. தெ-ரை : இருபத்தேழு நாட்களைக் கொண்ட மதியளவை

பண்ணிய வன்னி பகலோன் மதியீறு
திண்ணிய சிந்தையன் தென்னனு மாமே. 4

1062. தென்னன் திருநந்தி சேவகன் றன்னொடும்
பொன்னங் கிரியினிற் பூதலம் போற்றிடும்
பன்னும் பரிபிடி அந்தம் பகவனோ
டுன்னும் திரிபுரை ஓதிநின் றானுக்கே. 5

(சாந்திரமான) மாதம் ஒன்றுகாறும் அகத்தும், புறத்தும் வளர்க்கப்படுகின்ற ஓமாக்கினியே வயிரவி வடிவமாகும், அதனைப் பகல் இரவு இடைவிடாது ஓம்புகின்ற மன உறுதியுடையவன் 'சிவனே' என எண்ணத்தக்கபெருமை யுடையவனாவன்.

கு-ரை : "புண்ணிய நந்தி, புனிதன்" என்றவை, "சிவன்" என்றவாறு அவனது திரு, சத்தி, இங்கு வயிரவி. "எண்ணிய .... வன்னி, புண்ணிய .... திரு ஆகும்" எனக் கூட்டியுரைக்க. "பகலோன், மதி" என்றது அவர்கள் விளங்கி நிற்கும் பகலும், இரவுமாகிய காலத்தைக் குறித்தன. "நாளின் தொடக்கம் பகலவன் தோற்றமும், இறுதி மதியின் மறைவும்" என்னும் பொது முறை பற்றி "மதியீறு" என்றார் 'மதியீறாக அதனை (அவ்வன்னியை)ப் பண்ணும் திண்ணியன்' என்றார். "பண்ணிய வன்னி" எனப்பொதுப்படக் கூறியதனால், அகத்தும், புறத்தும் பண்ணுதல் கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறு பண்ணும் முறை மேலெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. வடக்கில் கயிலைச்சிகரமாகிய ஓரிடத்தில் அரிதிற்காண இருக்கின்ற சிவன், தென்னாட்டில் அளவற்ற கோயில்களில் எளிதிற் காண இருத்தலால் அவனை, 'தென்னன்' எனத் தமிழாகமம் கூறிற்று என்க. வாதவூரடிகளும் சிவனை இவ்வாறு கூறுதல் இது பற்றியே எனக் கொள்ளலுமாம்.

இதனால், வயிரவி வழிபாட்டில் சிறப்புடையது ஒன்று கூறப்பட்டது.

1062.தெ-ரை: உள்ளத்தில் பொருள் வடிவாக எண்ணப்படுகின்ற திரிபுரை மந்திரத்தை, உயர்த்துச் சொல்லப்படுகின்ற அன்பினாலாகிய மேற்கோளோடு வாழ்நாளின் இறுதிவரை சிவனொடு வைத்து, சொல் வடிவிலும் ஓதிவரும் அன்பன் பொருட்டாக அவளை நிலவுலகம் கயிலாய மலைபோலவே சிவனோடு தன்னகத்து வைத்துப் போற்றுகின்றது.

1063. ஓதிய நந்தி உணருந் திருவருள்
நீதியில் வேத நெறிவந் துரைசெயும்
போதம் இருபத் தெழுநாள் புணர்மதிச்
சோதி வயிரவி சூலம்வந் தாளுமே. 6

1064. சூலம் கபாலம்கை யேந்திய சூலிக்கு
நாலங் கரம்உள நாகபாசாங்குசம்

கு-ரை : சேவகன் - வீரன் கிரியினில் - கிரியைப் போல பரிதல் - அன்பு செய்தல். 'கட்டு ஒட்டு' முதலியன போல, "பிடி" என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். "பரி பிடி" நிகழ்கால வினைத் தொகை. 'பிடியொடு' என உருபு விரிக்க. "திரிபுரை" என்றது அவளது நாமத்தை. ஓதி நின்றானுக்காக அவள் கயிலையிற் போல சிவனோடு வெளிநிற்றலை. "பூதலம் போற்றிடும்" என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார். 'ஓதி நின்றான் அவனைச் சிவனோடு இங்குத்தானே காண்பான்' என்றவாறு.

இதனால், 'மேற்கூறிய வழிபாடு இம்மையிற்றானே பயன் தரும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1063.தெ-ரை: நூல்களால் சொல்லப்படுகின்ற சிவனுடையதும், உணர்வடையோரால் உணரப்படுவதும் ஆகிய திருவருட்சத்தியும், வேதத்தின்வழி வழுவது ஒழுகவருவோரால் வழிவழியாக உபதேசிக்கப்பட்டு வருகின்ற ஞானமும், மேற்கூறியவாறு இருபத்தேழு நாள்களை உடைய ஒரு மதிவட்டங்காறும் விளங்கிநிற்கின்ற ஓமாக்கினியுமாகிய வயிரவிதேவி தன் அடியார்களின்முன் சூலத்தோடு வந்து அருள்புரிவாள்.

கு-ரை : 'நந்தி அருள், உணரும் அருள்' எனத் தனித்தனி முடிக்க. 'நீதி - முறை, நீதியில்வந்து' என இயையும். சோதி, ஆகு பெயர். திருவருள், போதம், சோதி என்பன ஒரு பொருள்மேல் வந்த பல பெயராய் வயிரவியையே குறித்தன. 'சூலத்தோடு' என உருபு விரிக்க. 'சூலம் அவட்குச் சிறப்புடையாளம்' என்பது தோன்றுதற் பொருட்டு அதனை விதந்தவாறு வருகின்ற மந்திரத்துள் மறித்தும் 'சூலி' என்றலும் பற்றி.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாட்டினது சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டது.

1064.தெ-ரை:வயரவிக்கு அழகிய கைகள் நான்கு, அவைகளில் சூலம், கபாலம், நாகபாசம், அங்குசம் என்பவற்றை ஏந்தியிருப்பாள்.

மாலங் கயன்அறி யாத வடிவற்கு
மேலங்க மாய் நின்ற மெல்லிய லாளே. 7

1065. மெல்லியல் வஞ்சி விடமி கலைஞானி
சொல்லியல் கிஞ்ச நிறம்மன்னு சேயிழை
கல்லியல் ஒப்பது காணும் திருமேனி
பல்லியல் ஆடையும் பன்மணி தானே. 8

1066. பன்மணி சந்திர கோடி திருமுடி
சொன்மணி குண்டக் காதி உழைக் கண்ணி
நன்மணி சூரிய சோம நயனத்தள்
பொன்மணி வன்னியும் பூரிக்கின் றாளே. 9

இவள், மாலாலும், அயனாலும் அறியப்படாத அழல் வடிவத்தை உடைய சிவனுக்குச் சிறந்த திருமேனியாகின்ற அருளேயன்றி, வேறல்லள்.

கு-ரை : "சூலம் கபாலம் கையேந்திய சூலி" என்றது உடம் பொடு புணர்த்தல். வலக்கையிரண்டில் மேலதிற் சூலமும், கீழதில் அங்குசமும் இடக்கை யிரண்டில் மேலதில் கபாலமும், கீழதில் நாகபாச மும் உள எனக் கொள்க. 'இவள் சிவனது அருளே' என்றது, 'சாந்த ரூபி' என்பதன்கண் ஐயம் அறுத்தவாறு.

1065.தெ-ரை: மேலும் இவள், மென்மையான இயல்பை உடையவள் : வஞ்சிக் கொடிபோலும் வடிவினை யுடையவள் ; சிறிது சினங்கொண்ட மனத்தினள் ; பலகலையும் உணர்ந்தவள் : தோன்றுகின்ற வாய் முள்முருக்க மலர்போலச் சிவந்திருப்பவள் ; நீல மணி போன்ற நிறத்தை உடையவள் ; பல நிறத்தோடும், பல மணிகளோடும் கூடிய உடையை அணிந்தவள்.

கு-ரை: "சொல் இயல்" என்பதில் இயலுதல் அதற்குரிய இடத்தின் மேல் நின்றது. கிஞ்சுகம் 'கிஞ்சம்' என மருவிற்று. 'காணும் திருமேனி கல் இயல் ஒப்பது' எனக் கூட்டுக. "ஆடையும்" என்னும் உம்மை, சிறப்பு, மணியை உடையதனை "மணி" என்றார்.

1066.தெ-ரை: இன்னும் இவள், பல வயிரங்கள் இழைத்த கோடி சந்திரன்போலும் அழகிய முடியை அணிந்தவள் ; சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற இரத்தின குண்டலத்தை அணிந்த காதினை உடையவள் ; மான் போல மருண்டு பார்க்கும் பார்வையை

1067. **பூரித்த பூவிதழ் எட்டினுக் குள்ளேஓர்**
ஆரியத் தாள்உளள் அங்கெண்மர் கன்னியர்
பாரித்த பெண்கள் அறுபத்து நால்வரும்
சாரித்துச் சத்தியைத் தாங்கள்கண்டாரே. 10

உடையவள் ; சிறந்த ஒளிகளாகிய சூரியனையும், சந்திரனையும் கண்களாகக் கொண்டவள் ; பொன்னாலாகிய மணி போலும் நெருப்புக் கண்ணையும் நிரம்ப உடையவள்.

கு-ரை : திருமுடி, அன்மொழித்தொகை, 'கன்மணி குண்டலக் காதி' எனப் பாடம் ஓதி, இங்கும், 'மணி' என்பதற்கு 'அழகு' எனப் பொருள் கொள்ளுதல் சிறக்கும், "வன்னி" என்றது அதனையுடைய கண்ணினை. உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம், நிரம்புவது சிவசத்தித் தன்மை என்க.

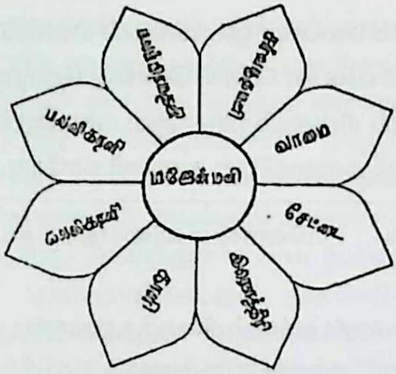
இவை மூன்று மந்திரங்களாலும் வயிரவியது தியானவடிவம் கூறப்பட்டது.

1067.தெ-ரை : விரிந்துநின்ற ஒரு தாமரை மலரின் எட்டிதழின் நடுவில் (பொகுட்டில்) மேலான சத்தி ஒருத்தி இருக்கின்றாள். அவ்வெட்டிதழ்களில் கன்னியர் எண்மரும், அவருள் ஒருத்திக்கு எண்மராக அறுபத்து நால்வர் பணிமகளிரும் அங்குச்சூழ்ந்து பணிபுரிந்து அந்தச் சத்தியைத் தொழுது கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கு-ரை : இவளே 'மனோன்மனி' எனப்படுபவள். நான்கு திசையிலும் திசைக்கு இரண்டாக உள்ள எட்டிதழ்களில் கிழக்கு முதலாகத் தொடங்க வலமாக முறையே 'வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூத தமனி' எனச் சொல்லி, எண்மர் கன்னியரை அறிக. பாரித்தல் – சூழ்தல். 'சரித்து' என்பது முதல் நீண்டது. இதன்கண் கூறப்பட்ட தாமரை மலர் வடிவத்தையும், அதன்கண் இருக்கும் முதற்சத்தி ஒருத்தி பரிவாரசத்தி எண்மர் ஆகியோரை எதிர்ப்பக்கப் படத்தில் கண்டுகொள்க.

சிவனைப் பூசித்தற்குரிய பதுமாசனத்தின் அமைப்பு ஆகமங்களில் ஆங்காங்கு வேறு வேறுவகையாகச் சொல்லப் படுகின்றது. அவற்றுள் இங்குக் கூறிய எட்டிதழ்களும் சுத்த வித்தை ஒன்றும், வித்தியா தத்துவம் ஏழும் கூடியவையாம். ஆகவே, இதன் பொகுட்டு முதலியன ஏனைச் சிவத்தத்துவங்களும், இதன் தண்டு ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்குமாம். இதனை, அகத்தே பாவிக்கும்

1068. கண்டசிலம்பு வளைசங்கு சக்கரம்
எண்டிசை யோகி இறைவி பராசத்தி
அண்டமொ டெண்டிசை தாங்கும் அருட்செல்வி
புண்டரி கத்தினுட் பூசனை யாளே. 11

பொழுது தண்டினைக் கொப்பூழ் அடி முதலாகவும், மலரை இருதய த்திலும் கொள்ள வேண்டும். மனோன்மனியே இங்குப் பூசிக்கப் படுவள். ஏனையோர் அவளுக்குப் பரிவாரமும், பரிவாரங்கட்குப் பரிவாரங்களும் ஆவர். சிவ வழிபாட்டு முறையே சத்திக்கும் ஆதலின் அதனை இங்குக் கூறினார். இதனானே, எந்தச் சத்தியை யார் வழி படினும் வழிபடப்படுபவளைத் தலைவியாகப் பொகுட்டில் வைத்துப் பரிவாரங்களை இதழ்களில் நிறுத்திப் பூசித்தல் வேண்டும் என்பது கொள்ளப்படும்.

இதனால், சத்தியை அகத்தும், புறத்தும் ஆசனத்தில் வைத்து வழிபடுமாறு கூறப்பட்டது.

1068.தெ-ரை: இறைவியாகிய பராசத்தி மேற்கூறிய மனோன்மனியாய்ப் பூசிக்கப்படும் பொழுது கன்னித் தன்மையைக் குறிக்கச் சிலம்பும், வளையலும் அணந்தவளாகவும், உலகத்தைக் காக்கின்ற செயலைக் குறிக்கச் சங்கு சக்கரங்களை ஏந்தியவளாகவும், எட்டுத் திசையும் நிறைந்தவளாதலைக் குறிக்க எட்டிதழ்த் தாமரையின் நடுவில் உள்ளவளாகவும் கருதப்படுவாள்.

கு-ரை : "எண்டிசை யோகி" "எண்டிசை தாங்கும் அருட்செல்வி" என்பன உடம்பொடு புணர்த்தலாய் நின்றமையின், இதற்கு இவ்வாறுரைத்தல் கருத்தாதல் அறிக. யோகி – பொருந்தியிருப்பவள்.

1069. பூசனை கந்தம் புனைமலர் மாகோடி
யோசனை பஞ்சத் தொலி வந்துரைசெய்யும்
வாச மிலாத மணிமந் திரயோகம்
தேசந் திகழும் திரிபுரை காணே. 12

1070. காணும் பலபல தெய்வங்கள் வெவ்வேறு
பூணும் பலபல பொன்போலத் தோற்றிடும்
பேணும் சிவனும் பிரமனும் மாயனும்
காணுந் தலைவிநற் காரணி காணே. 13

மேற்கூறிய மனோன்மனியைத் தியானிக்கும் முறை கூறப்பட்டது.

1069.தெ-ரை : எங்கும் நிறைந்தவளாகிய சத்திக்கு உரிய பூசைப் பொருள்களாவன. சந்தனம் குங்குமம் பனிநீர் முதலிய நறுமணப் பொருள்கள். சூடத்தக்க மிக்க பல மலர்கள், ஐவகை வாத்தியங்கள், ஒலிக்காத மணிபோல வாய்க்குள்ளே சொல்லப்படும் மந்திரங்கள் முதலியனவாம்.

கு-ரை : பூசனைப் பொருள்களில் சிறந்தன சிலவற்றை எடுத்தோதி, ஏனையவற்றை உபலக்கணத்தால் கொள்ள வைத்தார். வழக்கம் பற்றி அவற்றை உணர்தல் எளிதாதலின். "தேசந் திகழும் திரிபுரை" என்பதனை முதற்கண் வைத்து. 'திரிபுரைக்கு' என உருபு விரித்துக்கொள்க, காண், முன்னிலையசை.

இதனால், சத்தி வழிபாட்டிற்குரிய பொருட்படை கூறப்பட்டது.

1070.தெ-ரை : உலகில் காணப்படுகின்ற பலப்பல தெய்வங்களும், வேறு வேறு வகையாய் அணியப்படுகின்ற அணிகலங்கள் பலப்பலவும் ஒரு பொன்னின் வேறுபாடேயாதல் போலத் தோன்று வனவாம். அவைகளுள் முதல்வராகப் போற்றப்படுகின்ற மும் மூர்த்திகளாயும் காணப்படுந்தலைவி உலக காரணியாகிய ஆதி சத்தியே.

கு-ரை : 'வெவ்வேறாய், மாயனுமாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க "பூணும் பல பலவும்" என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தல் பெற்றது. "பொன்" என்றது அதன் காரிய வேறுபாட்டினை. 'தெய்வங்கள் தோற்றத்தில் பலப் பல வயக் காணப்படினும் பொருளால் ஒன்றே' என்பது முன் இரண்டடிகளால் கூறப்பட்டது. இதனை எடுத்தோதியது.

1071. **காரண மந்திரம் ஓதும் கமலத்துப்**
பூரண கும்ப இரேசம் பொருந்திய
நாரணி நந்தி நடு அங் குரைசெய்த
ஆரண வேதநூல் அந்தமு மாமே. **14**

'சத்தி ஒருத்தியே முதல்வி' எனப் பின்னர் வருவதனை நிறுவுதற் பொருட்டு வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்ற பல தெய்வங்களும், 'சம்பு பட்சமும், அணுபட்சமும்' என இருதிறத்தன என்பது முதல் தந்திரத்தில் (பா.90) காட்டப்பட்டது. சிவபுண்ணிய மிகுதியால் உருத்திரன் மாலும், அயனும் ஆகிய ஏனை இருவர்போல ஓரோவழியும் மயக்கம் எய்துதல் இலனாயினமையின் அவனைச் சிவனாகவே கூறுதல் உண்டு என்க. "சிவன்" முதலிய மூன்றிலும் உள்ள உம்மைகள் எண்ணோடு உயர்வு சிறப்பு. 'மும்மூர்த்திகட்கும் முதல்வி யாதல் கூறவே, ஏனையோர்க்கு முதல்வியாதல் கூற வேண்டா' என்பது கருத்து சத்தியது முதன்மையை விதந்தது. அவளை வழிபட்டால் அனைத்துத் தேவரையும் வழிபட்டதாம் என்பது உணர்த்துதற்கு என்க.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாட்டின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1071.தெ-ரை: தூலம், சூக்குமம் முதலாக வகுத்துச் சொல்லப் படுகின்ற மந்திரங்களுள் காரண மந்திரத்தை ஓதுவோரது உள்ளக் கமலத்தில், பூரக கும்பக இரேசகங்களாகின்ற பிராணாயாமத்தால் விளங்கி நிற்கின்ற சத்தி, சத்தனாகிய சிவனது நடுவில் உள்ளவளாய் இருப்பாள். இவ்வாறு சொல்லுகின்ற வேதப் பகுதி வேதத்தின் முடிவாய் விளங்குவதாம்.

கு-ரை : 'பூரகம், கும்பகம், இரேசகம்' என்பன திரிவுபெற்று நின்றன. 'இரேசகத்தால்' என உருபு விரிக்க. "நடு" என்பதன்பின், "இருப்பாள்" என்னும் பயனிலை எஞ்சி நின்றது. இதனுள், "மந்திரம்" என்றது பஞ்சாக்கரத்தை "காரணம்" என்றதும், மகா காரணமாம், அஃது ஒன்பதாந் தந்திரத்தில் பஞ்சாக்கர பேதங்களைக் கூறுமிடத்து ஈரெழுத்தின் ஈரடுக்காக எடுத்தோதப்படுதல் காண்க. அதன்கண் சத்தி சிவத்தின் நடுவிலும், சிவம் சத்தியின் நடுவிலும் இருப்பினும் இங்கு இயைபு பற்றிச் சத்தி சிவத்தின் நடுவில் இருத்தலையே குறித்தார். ஓதுபவரது வினை அவரது உள்ளத்தின்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

"உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீஇருத்தி"
-தி.8 கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம்.1

1072. அந்தம் நடுவிரல் ஆதி சிறுவிரல்
வந்த வழிமுறை மாறி உரைசெய்யும்
செந்தமி ழாதி தெளிந்து வழிபடும்
நந்தி இதனை நவம்உரைத் தானே. 15

என்பது இம் மகாகரண பஞ்சாக்கரத்தின் மேலும்

"அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால்"

என்பது மூன்றெழுத்தாய் நின்று அடுக்கிவரும் காரண பஞ்சாக் கரத்தின்மேலும் நோக்குடையன என்றல் மரபு. இதனின் மிக்க மந்திரம் இன்மையின் இதனைக் கூறும் உபநிடதமே வேத முடிவாகும் என்றார். மகாகாரண பஞ்சாக்கரத்தைச் சத்தி பரமாக ஓதுங்கால் சத்தியெழுத்தை நெடிலாக ஓதுதல்வேண்டும் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாட்டின் மந்திரங்களுள் தலையாயது கூறப்பட்டது.

1072.தெ-ரை: கைகளில் மோதிரவிரல், சிறுவிரல் முதலாகத் தொடங்கி வலமாகப் பெருவிரலின் நுனியால் வரைகளைத்தொட்டு உருவை எண்ணி நடுவிரலில் முடிக்கும் வகையால் மீள மீள உருவேற்றப்படும் தமிழ்மந்திரம் முதலிய மந்திரங்களை அவ்வவற்றிற்குரிய தெய்வங்களாகவே தெளிந்து வழிபடுங்கள் ; (பயன் விளையும்.) இதனை எங்கள் நந்திபெருமான் நான் உணரும் வண்ணம் உரைத்தருளினார்.

கு-ரை:நடுவிரலிற் சிறியவாதல்பற்றி மோதிரவிரலையும் 'சிறுவிரல்' எனப் பொதுப்படக் கூறினார். எனவே, 'தீரச் சிறியவிரல்' எனக் கூறவில்லை என்க. கையில் உள்ள ஐந்து விரல்களில் பெருவிரல் எண்ணுவதும், ஏனை நான்கு விரல்களும் எண்ணப்படுவனவுமாய், நிற்கும். ஒவ்வொரு விரலிலும் மும்மூன்று கீற்றுக்கள் உள ; எண்ணப் படும் விரலின் வரைகள் பன்னிரண்டில் நடுவிரலிலும், மோதிர விரலிலும் உள்ள நடுக்கீற்று இரண்டும் எப்பொழுதும் தீண்டப்படா. 'அவையிரண்டும் சிவமும், சத்தியும்' என்பர். அவை ஒழிய ஏனைப் பத்துக் கீற்றுக்களை மோதிரவிரலின் அடிக் கீற்றில் முடிக்க உளவாகின்ற உருக்கள் பத்தாம். இவ்வாறு பெருவிரலின் நுனியால் மீள மீளச் சுழன்று எண்ண உருக்கள் பலவாக ஏறும். 'எட்டு' என்னும் உருவும்

உண்மையில் பத்தாகவே எண்ணப்படும். அவ்வாறு எண்ணப்படுதலால் இடையில் நிகழ்ந்த குறை நிரம்பும் என்பது கருத்து. இனி எட்டு வேண்டியவிடத்துச் சிறுவிரலின் அடி தொடங்கிச் சென்று சுட்டு விரலின் அடிக்கண் முடித்தல் வேண்டும் என்பாரும் உளர்.

செபமணியிலன்றிக் கைவிரல்களால் மந்திரங்களைக் கணிக்கும் வகையில் பலவேறுமுறைகள் பலவிடத்து உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றனை நாயனார் விதந்தார்.

மேற்கூறிய பத்துக் கீற்றுக்களோடு பெருவிரலில் இரண்டு கீற்றுக்களைக் கூட்டிப் பன்னிரண்டு பன்னிரண்டாக ஒன்பது முறை கணிக்க நூற்றெட்டு உருவாகும் என்பாரும், 'சிறு விரலின் அடி தொடங்கிப் பெருவிரலின் ஒரு கீற்றேகொண்டு நடுவிரல் அடிமுடியப் பத்தாகும்' என்பாரும் இங்ஙனம் பலதிறத்தர் கிரியையாளர் என்க.

தமிழ் மொழியிலும் மந்திரம் உண்மையை வலியுறுத்துபவர் இந் நாயனார் ஆதலின் "செந்தமிழாதி" என்றார். "செந்தமிழாதி மந்திரங்களை" என்க. "தமிழ்" என்பது அதனாலாகிய மந்திரத்தைக் குறித்தது.

தமிழ்ச் செய்யுட்கே இலக்கணம் கூறவந்த தொல்காப்பியர் அதன் செய்யுட்களை ஏழாகவகுத்து, 'அவற்றுள் ஒன்று மந்திரம்' எனக்கூறி,

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப"
– தொல். பொருள், செய்யுளியல். நூற்பா 176

என நூற்பாச் செய்வாராயின், அந்நூற்பாவினுள் "மந்திரம்" என்றது வடமொழி மந்திரமே உரைத்தல் உரையாதல் எங்ஙனம்? இந்நூற்பாக் கூறும் மந்திரம் தமிழ் மந்திரமே என்பதில் உரையாளர் யாவரும் ஒத்த கருத்தினர் ஆதலை அவர் உரைநோக்கி உணர்ந்து கொள்க. நவம் – புதுமை ; அஃதாவது முன்னர் அறியாதிருந்து பின்னர் அறிதல்.

இதனால், மந்திரங்களைக் கணிக்கும் முறைகளுள் எளிதான ஒன்று இயைபு பற்றிக் கூறப்பட்டது.

இதற்குப் பிறர் இவ்வாறன்றி, வயிரவி மந்திரங்களால் கர நியாசம் செய்யுமாறு கூறியதாகக்கொண்டு, அம்மந்திரங்களை இங்குத் தந்துரைப்பாரும், பஞ்சாக்கரத்தால் இருவகைப்படக் கரநியாசம் செய்யுமாறு கூறியதாகக் கொண்டு, அம்மந்திரத்தைத் தந்துரைப் பாரும் ஆவர், அவரெல்லாம், "செந்தமிழாதி" என்பதற்கு 'தமிழுக்கு

1073. **உரைத்த நவசத்தி ஒன்று முடிய**
நிரைத்த இராசி நெடுமுறை எண்ணிப்
பிரச்சதம் எட்டும்முன் பேசிய நந்தி
நிரைத்து நியதி நியமம்செய் தானே. 16

முதல்வியாகிய வயிரவி' என இயைபின்றியும், 'செந்தமிழாவது ஆகமம்' எனவும் 'செந்தமிழ் மந்திரமாவது திருவைந்தெழுத்தே' எனவும் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே உரைத்துக் கொள்வர். அவ்வுரைகளது தன்மைகளை ஓர்ந்துணர்க.

1073.தெ-ரை : "மேல்," "பூரித்த பூவிதழ்" (பா. 1067) என்னும் மந்திரத் திற் சொல்லப்பட்ட ஒன்பது சத்திகளுள் இறுதியதாகிய 'மனோன்மனி' என்ற ஒன்று முடிவாய் நிற்க, மற்றைய எட்டினையும், வரிசைப்பட்ட எட்டு இடங்களில் வைத்துஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே எண்ணிய பிராசாத கலைகள் பன்னிரண்டில் இறுதி எட்டோடும் அவற்றை முன்னே கூறிய நந்திபெருமான், அவ்வாற்றானே வரிசைப்பட நியமிக்கப்பட்ட முறையில் வழிபாட்டு முறையை ஆக்கியருளினார்.

கு-ரை : 'ஆதலின் அங்ஙனமே அச்சத்திகளை வழிபடுக' என்பது குறிப்பெச்சம். இராசி - இடம். 'இராசிக்கண்' என ஏழாவது விரிக்க. "நெடுமுறை" என்பது. 'நெடுங்கணக்கு' என்பது போல இடை யில் ஒன்று விடாது கூறுதலைக் குறித்தது. 'பிராசாதம்' என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. 'பிரைச்சதம்' என்பதும் பாடம். 'பிராசாதம்' என்றது அதன் கலைகளை. இங்குக் குறிக்கப்பட்டது. துவாதச கலாப் பிராசாதமே, அதன் இறுதி எட்டுக்கலைகளாவன உன்மனைக்குக்கீழே உள்ளனவாம். அவை, 'விந்து அருத்த சந்திரன், நிரோதினி, நாதம், நாதாந்தம், சத்தி, வியாபினி, சமனை என்பன. 'இவற்றிற்கு உரிய இடங்கள் ஆஞ்ஞை முதலாக மேலே உள்ளவை' என்பதை முனனைத் தந்திரத்துள் 'கலை நிலை' என்னும் அதிகாரத் தொடக்கத்தே விளங்கக் கூறினோம். கிழக்கு முதலாக ஒரு திக்கிற்கு இரண்டாக உள்ளன என மேற்காட்டிய எட்டிதழ்களில் வாமை முதலிய எட்டுச் சத்திகளையும், பொகுட்டில் மனோன்மனியையும் வைத்து எண்ணுங்கால் விந்து, முதலிய பிராசாத கலைகளோடு ஒன்றுபட வைத்து எண்ணுதல் வேண்டும் என்பதே இம்மந்திரத்தால் கூறப்பட்டது இவ்வாறு எண்ணுதலால் சத்தி வழிபாடு பிராசாத யோகமாயும் அமைவும் என்பது கருத்து 'எட்டோடும் நிரைந்து' என்க. நியதி - நியமிக்கப்பட்டமுறை. நியமம் - வழிபாட்டுமுறை, செய்தான் - ஆக்கினான். சத்தியை அஃறி

1074. தாமக் குழலி தயைக்கண்ணி உள்நின்ற
ஏமத் திருளற வீசும் இளங்கொடி
ஓமப் பெருஞ்சுடர் உள்ளெழு நுண்புகை
மேவித் தமுதொடு மீண்டது காணே. 17

1075. காணும் இருதய மந்திரமும் கண்டு
பேணும் நமஎன்று பேசும் தலைமேலே

ணையாகக் கூறுதலும் உண்மையில் இங்கு அவ்வாறு கூறப்பட்டது.

இதனால், வயிரவி வழிபாட்டினைப் பிராசாத முறையிற் செய்யின் சிறப்பாதல் கூறப்பட்டது.

1074.தெ-ரை:மாலையையணிந்த கூந்தலை உடையவளும், அருள் பொழியும் கண்களை உடையவளும், உயிரின் அறிவில் பொருந்திய வலிய ஆணவ இருள்போகும்படி ஞான ஒளியைப் பரப்பு கின்ற இளமையான கொடி போல்பவளும் ஆகிய வயிரவி, வெளியில் ஓமத்தீ வடிவாயும், உள்ளே மூலாக்கினி வடிவாயும் பொருந்தி, விந்துத் தானத்து அமுதத்தோடு இருதயத்தில் வந்து நின்றதை, நீ காண்பாயாக.

கு-ரை: பின்னர், உள்ளெழுதல் கூறப்பட்டமையால், முன்னர் வெளியில் எழுதல் பெறப்பட்டது. மூலாக்கினி கருத்துப் பொருளாதலின், அதனை நுண்ணிதாகக் கூறியதோடு புகை எனவும் கூறினார். 'மேவி' என்பது ஈறுகெட்டு நின்றது. 'விந்து' என்பது வலித்தல் பெற்றது.

இதனால், சத்தி வழிபாட்டினைப் புறத்தும், அகத்தும் அழலோம்பல் முறையால் செய்க என்பது கூறப்பட்டது.

1075.தெ-ரை : இருதய மந்திரமும், சிரோமந்திரமும் 'நம' என்னும் முடிபினை உடையன. சிகா மந்திரமும் 'வஷட் ;' என்னும் முடிபினை உடையது.

கு-ரை:'இருதய மந்திரமும் 'நம' என்று கண்டு பேசும் ; தலை மேல் "மந்திரமும்" 'நம' என்று கண்டு பேசும், சிகை 'வம்சம்' என முடிவு கொள்க. "மந்திரமும்" என்பது, "தலைமேல்" என்பதனோடும் சென்று இயையும், 'வம் சம்' என்பன வகாரத்தையும் ஷகாரத்தையும் குறித்து 'வஷட்' என்பதை உணர்த்தின. "பேசும்" என்பது 'பேசப்

வேணு நடுவு மிகநின்ற ஆகுதி
பூணும் நடுவென்ற வஞ்சஞ் சிகையே. 18

1076. **சிகைநின்ற அந்தம் கவசம்கொண் டாதி**
பகைநின்ற அங்கத்தைப் பட்டென்று மாறித்
தொகைநின்ற நேத்திரம் முத்திரை சூலம்
வகைநின்ற யோனி வருத்தலும் ஆமே. 19

படும்' என்னும் பொருளது. "வேணு நடுவு மிக நின்ற ஆகுதி பூணும் நடு என்ற" என்றது. 'மூங்கிற் குழல்போலும் சுழுமுனை நாடியின் உள்ளே ஓங்குகின்ற மூலாக்கினியை எதிரேற்றுக்கொள்கின்ற நடுவிடமாகிய உச்சிக்கு உரியது எனப்பட்ட சிகை வம்சம், என்றவாறு.

1076.தெ-ரை : சிகா மந்திரத்தில் உள்ள 'வஷட் என்னும் முடிபு சிறிது வேறுபட்ட 'வௌஷட்' என்பது கவச மந்திரத்திற்கும், 'பட்' என்பது அத்திர மந்திரத்திற்கும் முடிபாகும். நேத்திரங்கட்குரிய மந்திரத்திற்கு, பொதுவாயுள்ள, 'நம' என்பதே முடிபாம், நேத்திர நியாசத்தில் திரிசூல முத்திரை காட்டல் வேண்டும். சத்தி வழிபாட்டில் யோனி முத்திரை காட்டலும் பொருந்தும்.

கு-ரை : இவ் இரண்டு மந்திரங்களிலும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவை. 'இருதயாய நம சிரசே நம : சிகாயை வஷட், கவசாய, வௌஷட், அஸ்த்ராய பட், நேத்ரோப்யோந் நம' : என்னும் அங்க மந்திரங்கள் ஆறுமாம். "கொண்டு" என்பதை. 'கொள்ள' எனத் திரிக்க "பகை நின்ற" என்பது, 'பகைக்கு – பகையை அழித்தற்கு – நின்ற, என்றவாறு, ஆதி – வயிரவி. 'ஆதியடத்து நின்ற' என்க, 'பாரென்று' என்பது பாடம் அன்று தொகை – பொது 'நேத்திரம் தொகையோடு நின்றன' என மாறிக் கூட்டுக. "நின்றன" எனப் பன்மை கூறியதனால் அது பன்மை வாசகமாகச் சொல்லப்படுதல் கொள்க. 'வருவித்தல்' என்பது இடைக் குறைந்து. 'வருத்தல்' என நின்றது. 'சிரோ மந்திரம் சுவஹாந்த மானது', என்பாரும் உளர் 'நம:' பொதுவாக எல்லாவற்றிற்கும் உரியதே. அஃது ஒன்றே பட இம்மந்திரங்கட்குப் பொருளுரைப் பாரும் உளர், அவர், 'வம்சம்' என்பதையும், 'அந்தம்' என ஓதித் தமக்கு வேண்டியவாறு உரைத்துப் போவர்.

இவ் இரண்டு மந்திரங்களாலும் அங்க மந்திரங்கள் கூறப்பட்டன. வழிபாட்டில் இவை அங்க நியாசத்திற்கு, பிறவற்றிற்கும் பயன்படுதல் கருதி.

1077. வருத்தம் இரண்டும் சிறுவிரல் மாறிப்
பொருத்தி அணிவிரல் சுட்டிற் பிடித்து
நெரித்தொன்ற வைத்து நெடிது நடுவே
பெருத்த விரல்இரண் டுள்புக்குப் பேசே. 20

சம்மிதா மந்திரங்களுள் பிரம மந்திரம் ஐந்தும் சத்தி வழிபாட்டில் சத்திக்கு ஏற்பச்சொல்லப்படும். அங்கமந்திரங்கள் அவ்வாறன்றி எவ்விடத்தும் ஒருபெற்றியவாயே வரும் என்க.

1077.தெ-ரை : கைகளை உள்முகமாகக் கொண்டு முயற்சியோடு சிறுவிரல் இரண்டையும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக மாறி வைத்து அணிவிரல்களையும் அவ்வாறே சுட்டு விரல்களால் மாறிப்பிடித்து மோதிர விரல்களின் மேல் நீண்டதாகிய நடுவிரல் ஒவ்வொன்றையும் நிமிர்த்திப் பொருந்த வைத்துப் பெருவிரல் இரண்டையும் மாற்றிமின்றி உள்ளே புகச் செய்தபின், நேத்திர மந்திரத்தைச் சொல்லுக.

கு-ரை : இவ்வாறு அமைப்பது யோனிமுத்திரையாம். இது பஞ்சமுக முத்திரையினின்றும் சிறிதே வேறுபடுதல் அறிக. மாறிவைக்கப்பட்ட சிறு விரல்களைப் பின் நடு விரல்களின் மேல் சார்த்த வேண்டுதல் காண்க. மேற்கூறிய இரண்டில், 'திரிசூல முத்திரை நன்கு அறியப்பட்டது என்னும் கருத்தால். ஏனை ஒன்றன் அமைப்பையே கூறினார்.

சிலர் வலக்கையில் உள்ள சிறுவிரலைப் பெருவிரலால் வளைத்துப்பிடித்து அவற்றின் நடுவில் உள்ள மூன்று விரல்களை நிமிர்த்திக் காட்டும். ஆக்ரகண்ட முத்திரையையே 'நேத்ர முத்திரை' என்றும், 'திரிசூல முத்திரை' என்றும் கொள்வர். எனினும், இரு கை விரல்களையும் நன்கு கோத்துப் பிடித்துச் சிறுவிரல்கள், நடுவிரல்கள், பெருவிரல்கள் எனபவற்றை நிமிர்த்தித் தம்முள் பொருந்த வைத்துக் காட்டுவதே திரிசூல முத்திரை என்க.

'வருத்தத்தோடு சிறுவிரல் இரண்டும் மாறிப் பொருத்தி' எனவும் 'நெடிதாகிய நடுவை நெரித்து ஒன்ற வைத்து' எனவும் கூட்டுக. 'புக்கபின்' என்பது 'புக்கு' எனத் திரிந்தது.

இதனால், அரிதில் அறியப்படுவதொரு முத்திரையை அமைக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1078. பேசிய மந்திரம் இகாரம் பிரிந்துரை
கூச மிலாத சகாரத்தை முன்கொண்டு
வாசிப் பிராணன் உபதேச மாகைக்குக்
கூசிய விந்து வுடன்கொண்டு கூவே. 21

1079. கூவிய சீவன் பிராணன் முதலாகப்
பாவிய சவ்வுடன் பண்ணும் மகாரத்தை
மேவிய மாயை விரிசங்கு முத்திரை
தேவி நடுவுள் திகழ்ந்துநின்றாளே. 22

1078.தெ-ரை : சத்தி வழிபாட்டில் பிராணவாயு வசப்படுதற்கு உரியதாகிய உபதேசத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட மந்திரமாவது, இகர உயிர், அம்ச மந்திரத்தினின்று பிரித்துத் தனியே தயக்கம் இல்லாமல் சொல்லப்படுகின்ற சகர மெய்யை முன்னர்க் கொண்டு, இறுதியில், முடித்துச் சொல்லப்படும் விந்துவாகிய மகாரத்தையும் ஏற்று நிற்கச் சொல்லப்படுவதாம்.

கு-ரை : எனவே, 'சிம்' என்பதே அம்மந்திரமாதல் அறிக. மூன்றாம் அடியை முதற்கண்வைத்து உரைக்க. 'மந்திரம்' என்னும் வடி சொல்லில் 'இகரம் சகாரத்தை முன்கொண்டு' என்க. இங்கு, 'முன்' என்பது, புணர்ச்சிவிதிகளின் முறைப்படி, 'இடமுன்' என்க. வாசிப் பிராணன் – யோக நூல்களில் 'வாசி' எனவழங்கும் பிராணன். ' பிராணனுக்கு' என்னும் நான்காவது தொகுத்தலாயிற்று, கூசுதல், இங்கு, அடங்கு தலின் மேற்று. "கூவு" என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் ஆகு பெயராய்ச் செயப்படுபொருள் மேல் நின்றது. இனி ஏவல் முற்றாக்கி, அது கருத்து வகையால் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்றதாக உரைத்தலுமாம்.

இதனால், சத்தி வழிபாட்டில் கொள்ளப்படும் பிராணாயாம மந்திரம் கூறப்பட்டது.

1079.தெ-ரை : மேற்சொல்லிய பிராணாயாம மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பிராணாயாமம் செய்த அடியவன், பின்பு மாயையின் அடையாளமாகக் காட்டுகின்ற சங்க முத்திரையின் நடுவில் சத்தி விளங்கி நிற்பாள்.

கு-ரை : முதல் இரண்டடிகள் அனுவாதம் கையை நிமிர்த்திப் பெருவிரல் தவிர மற்றைய நான்கு விரல்களையும் சேர்த்து நீட்டிச்

1080. நின்ற வயிரவி நீலி நிசாசரி
ஒன்றும் இரண்டும் ஒருங்கிய உள்ளத்துச்
சென்றருள் நாயகி தேவர் பிரானுக்கே
நன்றருள் ஞாலத்து நாடிடும் சாற்றியே. 23

சிறிது வளைத்துப் பெருவிரலை வளைத்து அதன் நுனி சுட்டுவிரலின் அடியில் பொருந்த வைப்பதே சங்க முத்திரையாம் 'இது மாயையின் விரிவைக் குறிக்கும்' என்பது இங்குக் கூறப்பட்டது. இம்முத்திரை தேவர்கட்கும், தேவகணங்கட்கும் செய்யும் தர்ப்பணத்திற்குக் கொள்ளப் படுவது. இதனால் விரல் நுனிகளின்வழிச் செல்லும் நீர் 'தேவதீர்த்தம்' எனப்படும். 'கணபதி, கந்தர், தேவர், நந்தி, மகாகாளர், பிருங்கி, இடபர், சண்டர்', என்னும் இவர்களுக்கும் இவ்வாறே தர்ப்பணம் செய்யப்படும் ஆகையால், 'சங்க முத்திரையின் நடுவில் தேவி விளங்கு வாள்' என்றார். எனவே, 'பிராணாயாமத்தின் வழியான தியானம், செபம் இவைகளோடு தேவிக்குத் தர்ப்பணமும் செய்க என்றாராயிற்று.

"கூவிய சீவன்" என்பதை மூன்றாம் அடியின் முதற்கண் வைத்து, 'மாயையாக விரிக்கின்ற சங்க முத்திரை நடுவுள் தேவி திகழ்ந்துநின்றாள்' என முடிவுசெய்க.

இதனால், சத்தியது தர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டது.

1080.தெ-ரை: துன்பத்தை நீக்க முன்னிற்கும் வயிரவி நீல நிறத்தை உடையவள் ; இரவில் உலாவுபவள் ; மனமாகிய ஒன்றும், வாக்கும் காயமுமாகிய ஏனை இரண்டும் ஒருவழிப்பட்டோரது உள்ளத்தில், தானே விளங்கி அருள்புரிபவள் ; சிவபிரானுக்கே உரியசத்தி ; அவளைத் துதித்து, அவளது நல்ல திருவருளை இவ்வுலகத்தில் பெற விரும்புங்கள்.

கு-ரை : இரவில் உலாவுதல் தீயவரை ஒறுத்தற்கு. 'மனம்' என்பதும், 'உள்ளம்' என்பதும் வேறு வேறாதலை அறிக. "தேவர் பிரானுக்கு நாயகி" என்றது. 'வயிரவி சிவத்தியே' என்பதனை வலியுறுத்தியதாம், இத்தொடர் ஒருபெயர்த்தன்மைப்பட்டு, 'சென்றருள்' என்பதனோடு வினைத்தொகையாகத் தொக்கது 'நன்றாகிய அருள்' என்க. "ஞாலத்து நாடிடும்" என்றது, 'உலகில் பகை முதலிய துன்பங்கள் நீங்கி வாழலாம்' என்றவாறு.

இதனால், வயிரவி வழிபாடு உலகில் வரும் துன்பங்களை நீக்குவதாதல் கூறப்பட்டது.

1081. சாற்றிய வேதம் சராசரம் ஐம்பூதம்
நாற்றிசை முக்கண்ணி நாடும் இருள்வெளி
தோற்றும் உயிர்ப்பன்மை சோதி பராபரை
ஆற்றலொ டாய்நிற்கும் ஆதி முதல்வியே. 24

1082. ஆதி வயிரவி கன்னித் துறைமன்னி
ஓதி உணரில் உடலுயிர் ஈசனாம்
பேதை உலகில் பிறவிகள் நாசமாம்
ஓத உலவாத கோலம்ஒன் றாகுமே. 25

1081.தெ-ரை : முக்கண்ணியும், சோதி (ஒளி) வடிவானவளும், பராபரையும், 'ஆதி' என்னும் பெயரொடு முதல்வியாய் நிற்பவளும் ஆகிய வயிரவி தனது ஆற்றலால் வேதம் சராசரப் பொருள்கள், ஐம்பூதம், நான்குதிசை, இருள், ஒளி, பலவகை உடம்புகளாய்த் தோன்றுகின்ற பல உயிர்கள் முதலிய எல்லாமாய் நிற்கின்றாள்.

கு-ரை :மேல் 'திரிபுரை' எனப்பட்ட அவளே இங்கு, 'வயிரவி' எனப்படுகின்றாள் என்பது உணர்த்துதற்கு முன்னை யதிகாரத்தில், "வைத்த பொருளும்" (பா. 1042) என்னும் மந்திரத்திற் கூறியதனையே இங்கும் கூறினார். பர + அபரை = பராபரை ; மேலாய பொருளும், கீழாய பொருளுமாய் நிற்பவள். ஒடு உருபு ஆனுருபின் பொருளில் வந்தது.

இதனால், வயிரவி உலகப் பயனைத் தருதற்கு உரியவள் ஆமாறு குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

1082.தெ-ரை : தென்கோடியாகிய குமரித்துறையில் நிலைபெற்றிருப்பவளும் எப்பொருட்கும் ஆதியுமாகிய வயிரவியைத் துதித்தும், தியானித்தும் நின்றால், உடலில் உள்ள உயிர் சிவமாகும், அறியாமை பொருந்திய இவ்வுலகில் பலவாறு பிறக்கும் பிறவிகள் ஒழியும். அவளது வடிவு எண்ணிறந்த வகையினது ஆகலின், அஃது ஒன்றாயே இருத்தல் கூடுமோ !

கு-ரை : எவ்விடத்தும் சிவமும், சத்தியும் பிரிப்பின்றியிருப்பினும், சிலவிடத்துச் சிவத் தன்மையும், சிலவிடத்துச் சத்தித் தன்மையும் முனைந்து தோற்றும், அவ்வாற்றால் வடக்கில் கயிலைமலை, சிவ மலையாகின்றது. அதுபோலத் தெற்கில் 'குமரி' என்னும் மலை சத்தி

1083. **கோலக் குழலி குலாய புருவத்தள்**
நீலக் குவளை மலரன்ன கண்ணினாள்
ஆலிக்கும் இன்னமு தானந்த சுந்தரி
மேலைச் சிவத்தை வெளிப்படுத் தாளே. 26

மலையாய் இருந்தது, காலவேறுபாட்டால் அம்மலையைக் கடல் தன்னுள்ளே அகப்படுத்து வடக்கில் மிகப்பரந்து நின்றமையின், அதன் வடகரையில் சத்திகுமரியாய் எழுந்தருளியிருக்க. அக் கடல் முனையும் 'குமரி முனை' எனப் படுவதாயிற்று. அவ்விடம் சிவனுக்குக் கயிலைபோல, உமைக்கு மிகச் சிறந்த இடமாதலை உணர்த்தற்கு வயிரவியை "கன்னித் துறைமன்னி" என்றார் இறையன்புடையோர் யாவரும் கயிலையை அணுகிக் காணலையும், குமரி தீர்த்தத்தில் (கடலில்) முழுகுதலையும் ஒருபெற்றியவாக மேற்கொள்ளல் இன்றும் நிகழ்வது. இதனால், ஒரு கருத்துப் பற்றிச் சிவனை, மேல், (பா.1061,62) "தென்னன்" எனக் குறித்த நாயனார், தேவியை இங்கு, "கன்னித்துறை மன்னி" என்றார். பின்னரும், (பா.1088) "இனிய தென்மூலை இருக்கும் குமரி" என்பார். "நல் ஆவடு தண்டுறை ஆவின் கிழத்தி" (பா. 1105) எனவும் கூறுவார் - பாயிரத்திலும், "சிவன் ஆவடு தண்டுறை சீருடையாள்" (பா.17) என்றார். "மன்னி" என்பது பெயர். இதில் ஐயுருபு தொகுத்தலாயிற்று. கன்னித் துறையைப் பிறரெல்லாம் உருவமாக்கித் தாம்தாம் வேண்டும் பொருளை உரைப்பர். 'சத்தியது வடிவு ஒன்றாகாது பலவாதல் செயல் வேறுபாடு நோக்கியாதலின், அவற்றை அவ்வாறே கொள்க' என்பார், "ஓத உலவாத கோலம் ஒன்றாகுமே" என்றார். ஏகாரம் எதிர்மறை வினா. இதனால், வயிரவி சிவ சத்தியேயாதல் இங்கும் தெளிவிக்கப்பட்டது.

இதனால், வயிரவி வழிபாடு வீடுபேற்றினையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1083.தெ-ரை : 'அழகிய கூந்தல், வளைந்த புருவம்' நீல நிறத்தை உடைய குவளை மலர்போலும் கண்கள்' களிப்பைத் தருகின்ற இனிய அமுதம் போன்ற ஆனந்தமே உருவான அழகிய வடிவம், இவைகளை உடைய வயிரவியே எப்பொருட்கும் மேலான சிவத்தை உயிர்கட்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றச் செய்தாள்.

கு-ரை : 'சத்தி வழியாக அன்றிச் சிவத்தை நேரே காணுதல் இயலாது' என்பது தோன்ற நேரே சென்று காணுதலினின்றும் பிரித்த, 'சுந்தரியே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம், தொகுத்தலாயிற்று, அவ்

1084. வெளிப்படு வித்து விளைவறி வித்துத்
தெளிப்படு வித்தென்றன் சிந்தையி னுள்ளே
களிப்படு வித்துக் கதிர்ப்படு சோதி
ஒளிப்படு வித்தென்னை உய்யக்கொண்டாளே. 27

1085. கொண்டனள் கோலம் கோடி அனேகங்கள்
கண்டனள் எண்ணெண் கலையின்கண் மாலைகள்
விண்டனள் மேலை விரிகதிர் மூன்றையும்
தண்டலை மேல்நின்ற தையல்நல் லாளே. 28

ஏகாரத்தை இரட்டுற மொழிந்து தேற்றேகரமாக்கி, 'உலகப் பயனைத் தருகின்ற வயிரவியே மெய்ப் பயனையும் தருகின்றாள்' என்பது கொள்க. மெய்ப்பயன் கருதி வழிபடுவோர் அவளைச்சாந்த ரூபியாகக் கண்டு வழிபடுக என்பார், "கோலக் குழலி" என்பது முதலாக உடம் பொடு புணர்த்துக் கூறினார்.

இதனால், வயிரவியையே சாந்த ரூபியாகக் கண்டு வழிபட்டுப் பேரின்பத்தினைப் பெறுதல் கூடுவதாதல் கூறப்பட்டது.

1084.தெ-ரை : முன்னே சிவத்தை வெளிப்படுவித்துக் காரணச்செய்து, பின் அக்காட்சியின் பயனாக முற்றறிவையும், முற்றறிவின் பயனாகத் தெளிவையும், தெளிவின், பயனாக இன்ப அநுபவத்தையும், அவ்வநுபவத்தின் பயனாக. சிவத்தைவிட்டு நீங்காது அதனுள்ளே அடங்கியிருத்தலையும் முறையே பெறச் செய்து என்னை உய்யக் கொண்டாள் வயிரவி.

கு-ரை : இதனால் சத்தி மெய்ப்பயனைத் தரும் முறை, நிரல்படக் கூறப்பட்டது.

1085.தெ-ரை : வணங்குவாரது உச்சிமேல் நிற்பவளாகிய 'வயிரவி' என்னும் நல்ல சத்தி, அளவிறந்த வடிவுகளைக் கொண்டாள், கொண்டு, அக இருளை நீக்குதற்கு 'அறுபத்து நான்கு' எனப்படும் கலைத்துறைகள் அனைத்திலும் நூல்களை ஆக்கினாள். புற இருளைப் போக்குதற்கு வானத்தில் விளங்கும் ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்னும் மூன்று ஒளிகளையும் படைத்தாள்.

கு-ரை : 'உயிர்களின் பொருட்டு அவள் அளித்தன தாம் பல,

1086. தையல்நல் லாளைத் தவத்தின் தலைவிளை
மையலை நூக்கும் மனோன்மனி மங்கையைப்
பையநின் றேத்திப் பணிமின் பணிந்தபின்
வெய்ய பவம்இனி மேவகி லாவே. 29

என்றவாறு. 'அதனால், அவளை மறாவது வழிபடுதல் உயிர்கட்குக் கடன், என்பது குறிப்பெச்சம். மாலை, மொழிமாலை, விண்டனள் - தோற்றுவித்தாள். தண்மை – தணிவு ; வணக்கம். வணங்குவாரது தணிவு, அவரது தலைமேல் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டது.

இதனால், சத்தியது உதவியை உயிர்கள் மறக்கலாகாமை கூறப்பட்டது.

"அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்"

எனச் சிவஞானசித்தியார் (சுபக். 1 – 69) கூறும்.

1086.தெ-ரை:(இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை: "பைய" என்றது 'இயன்ற அளவு' என்றவாறு, அவளது பெருமை முழுவதையும் அறிந்து துதித்தலும், அப்பெருமை யளவிற்குத் தக வழிபடுதலும் ஒருவர்க்கும் கூடாமையின் "பைய" என்றார். "மலையளவு சுவாமிக்குக் கடுகளவு கர்ப்பூரம்" என்பது பழமொழி.

"ஏழை அடியார் அவர்கள் யாவைசொன
சொல்மகிழும் ஈசன்" – தி.3 ப.71 பா. 1

என்பதில் ஞானசம்பந்தர், அடியார்களை, "ஏழை அடியார்" என்றருளிச் செய்ததும் இக்கருத்துப் பற்றி.

"யானறி யளவையின் ஏத்தி ஆனாது
நின்னறந் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமையின்
நின்னடி உள்ளி வந்தனென்"
– தி.11 திருமுருகாற்றுப்படை 277 – 279

என்றார் முருகாற்றுப்படையிலும், நூக்குதல் – போக்குதல், பவம் – பிறப்பு.

இதனால், சத்தியது பெருமையும், உயிர்களது சிறுமையும்

1087. வேயன தோளி விரையுறு மென்மலர்
ஏய குழலி இளம்பிறை ஏந்திழை
தூய சடைமுடிச் சூலினி சுந்தரி
ஏயென துள்ளத் தினிரிருந்தாளே. 30

1088. இனியதென் மூலை இருக்குங் குமரி
தனியொரு நாயகி தானே தலைவி
தனிப்படு வித்தனள் சார்வு படுத்து
நனிப்படு வித்துள்ளம் நாடிநின் றாளே. 31

கூறுமுகத்தால், உயிர்கள் அவளை வழிபடும் கடப்பாடுடையன வாதல் கூறப்பட்டது.

1087.தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : வேய் -மூங்கில். விரை – நறுமணம். ஏய – பொருந்திய. குழல் – கூந்தல். 'பிறையைச் சூடிய ஏந்திழை' என்க. பிறைசடையில் உள்ளது. சூலினி – சூலத்தை ஏந்தியவள். ஏய் உள்ளம் – தான இருத்தற்குப் பொருந்திய உள்ளம் ; அஃதாவது, அறிவும், அன்பும் நிரம்பிய உள்ளம். "சுந்தரி" என்பதை "குழலி" என்பதன் பின்னர்க்கூட்டி, அது காறும் ஒருவகைக் கோலமும், பின், "சூலினி" என்பது காறும் வேறொரு வகைக் கோலமும் ஆக இருவேறு வடிவங்களைக் கூறினமை கொள்க. முன்னது அமைதிக்கோலமும், பின்னது கடுமைக் கோலமுமாதல் அறிக எழுவாய் அதிகாரத்தால் வந்து இயைந்தது.

இது முதல் ஐந்து மந்திரங்களால் சத்தி தமக்கு அருள் புரிந்தவாறு கூறினார் என்க.

1088.தெ-ரை : தென்கோடியில் உள்ள இனிய கடற்கரையில் எழுந் தருளியிருக்கும் குமரியாகிய வயிரவி, தன்னோடு இணை ஒருவர் இல்லாத ஒப்பற்ற தலைவி ; அதனால், அவள் ஒருத்தியே உலகத்திற்கு முதல்வி. அவள் என்னை உலகச் சார்பினின்றும் நீக்கித் தனியனாகச் செய்து. பின் தனது துணைமையில் இருக்கவைத்து. இன்பத்தை மிக உண்டாக்கி, இவ்வாறு என் உள்ளத்தில் நின்று பயனளித்தாள்.

கு-ரை : மேல் (பா.1082) "கன்னித்துறை" என்பதனை உருவக மாக்கி உரைத்தாரும், இங்கு, "தென் மூலை" என்றதற்கு அவ்வாறு

1089. நாடிகள் மூன்றுள் நடுவெழு ஞாளத்துக்
கூடியிருக்கும் குமரி குலக்கன்னி
பாடகச் சீறடிபைம்பொற் சிலம்பொலி
ஊடகம் மேவி உறங்குகின் றேனே. 32

1090. உறங்கு மளவில் மனோன்மனி வந்து
கறங்கு வளைக்கைக் கழுத்தாரப் புல்லிப்
பிறங்கொளித்தம்பலம் வாயில் உமிழ்ந்திட்
டுறங்கல்ஐ யாஎன்றுபாயஞ்செய் தாளே. 33

உரைத்தலில் திட்பங் கொள்ளாது நெகிழ்ந்து, இப்பொருளையே கருதுவாராயினார். "நனிபடுவித்து" என்பதில் பகர மெய் விரித்தல் படுவித்தலுக்குச் செயப்படு பொருள் வருவிக்கப்பட்டது.

1089.தெ-ரை: 'இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை' என்னும் மூன்று நாடிகளுள் நடுவிலே ஓங்குகின்ற நாளம் போல்வதாகிய சுழுமுனை நாடியுள்ளே பொருந்தி நின்ற, இளையவளும், கன்னிகையும் ஆகிய சத்தியது பாடகம் அணிந்த சிறிய பாதத்திலே உள்ள பசிய பொன்னாலாகிய சிலம்பினது ஒலி அந்த நாடிக்குள்ளே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கவும் அதனைக் கேட்கமாட்டாமல் உறங்குகின்றேன் என்றால், எனது அறியாமையை என்னென்பது.

கு-ரை : "ஊடகம்" என்பதை, 'அகத்தூடு' என மாற்றிக் கொள்க. "மேவி" என்பது 'மேவ' என்பதன் திரிபு. 'மேவியும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று. 'உறங்குகின்றாளே' என்பது பாடம் ஆகாமை. அடுத்த மந்திரத்தின் முதலடியால் விளங்கும். 'உயிரின் உறக்கத்திற்குக் காரணம் குண்டலியின் உறக்கமே' என்பது மேல் பலவிடத்தும் கூறியவாற்றால் அறியக் கிடத்தலின், அதனை இங்கு உய்த்துணர்ந்து கொள்ள வைத்தார். எனவே, 'யோக முயற்சியால் மூலாக்கினியை எழுப்பி, அதனால் குணடலியைத் துயில் உணரச் செய்தவழியே அச்சிலம்பொலியைக் கேட்டல் கூடும்' என்பது போந்தது. அங்ஙனம் கேட்குமாறு நடு நாடியற் பொருந்தியிருத்தலே சத்தியானவள் உயிருக்கு அளிக்கும் கருணையாதல் விளங்கும்.

1090.தெ-ரை: மேற் கூறியவாறு யான் உறங்கிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது மனோன்மனியாகிய சத்தி வந்து, ஒலிக்கின்ற வளையணிந்த தனது கைகள் என் கழுத்திற் பொருந்தும்படிக் கட்டிக்கெண்டு, விளங்குகின்ற ஒளியை உடைய தம்பலத்தை என்

1091. உபாயம் அளிக்கும் ஒருத்திஎன் உள்ளத்
தபாயம் அறக்கெடுத் தன்பு விளைத்துச்
சுவாலவ விளக்கும் சுழியகத் துள்ளே
அவாலவ யடக்கிலவத் தஞ்சல்என்றாளே. 34

வாயில் உமிழ்ந்து உடனே 'யான் சிறிது விழித்தபொழுது, ஐயா உறங்கியே காலத்தைக் கழிக் காதே' என்று சொல்லி, உறக்கம் வாராதிருத்தற்கு வழியும் செய்தாள்.

கு-ரை : 'கழுத்தாரப் புல்லியது, உலக உணர்வை மாற்றி அருட் சத்தியாய்ப் பதிந்தமை' எனவும், 'தம்பலத்தை வாயில் உமிழ்ந்தது, உணர்வின்கண் விழிப்பை உண்டாக்கியது' எனவும் 'உபாயத்தைச் செய்தது யோக முயற்சியை உண்டாக்கியது'. எனவும் ஒட்டணி வகையால் உணர்ந்துகொள்க.

"கறங்கு வளைக் கை" என்றதும் விழிப்பைத் தரும் செயலை மேற்கொண்ட ஆற்றலையேயாம். 'யோகத்திற் செலுத்தும் சத்தி நிபாத நிலையை இங்ஙனம் நயம்படக் கூறுதல் சித்தர்மரபு' என்பது இதனாற் பெறுதும், பெறவே, இம்மரபுணராது, வாம மார்க்கத்தார் இதற்குச் சிற்றின்பப் பொருளே கொண்டு, குழியை வழியாக மயங்கி வீழ்வர் என்பது விளங்குவதாம்.

1091.தெ-ரை : எல்லாவற்றுக்கும் வழியைத் தருகின்ற ஒப்பற்றவள் ஆகிய சத்தி எனது மனத்தில் உண்டாகின்ற தீங்குகளையெல்லாம் அறவே போக்கி, அவ்விடத்தில் அன்புவிளையச் செய்து, நல்லாள் ஆகிய குண்டலியை விளங்கச் செய்கின்ற சுழுமுனை நாடியினுள்ளே எனது மனத்தை ஒடுங்கப் பண்ணி 'இனி நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டா' என்று என் அச்சத்தை நீக்கியருளினாள்.

கு-ரை: 'சுபா' என்பது 'சுவா' எனத் திரிந்தது. சுபா – சுபை ; நல்லவள். துயிலுணர்ந்தாளாயின் எல்லா நலன்களையும் தருதல் பற்றிக் குண்டலியை 'நல்லாள்' என்றார். அவாவுதலைச் செய்து அதனால் தீங்கு விளைக்கின்ற மனத்தை "அவா" என்றார் ஆகு பெயரால் இதன்கண் ஈரடி எதுகை வந்தது. இது வருதற்பொருட்டே 'சுபா' என்பதை "சுவா" எனத் திரித்து ஓதினார்.

1092. **அஞ்சொல் மொழியாள் அருந்தவப் பெண்பிள்ளை**
செஞ்சொல் மடமொழி சீருடைச் சேயிழை
தஞ்சம்என் றெண்ணித்தன் சேவடி போற்றுவார்க்
கின்சொல் லளிக்கும் இறைவிஎன் றாரே. 35

1093. **ஆருயி ராயும் அருந்தவப் பெண்பிள்ளை**
காரியல் கோதையள் காரணி நாரணி
ஊரும் உயிரும் உலகும் ஒடுக்கிடும்
கோரிஎன் உள்ளங் குலாவிநின் றாரே. 36

1092.தெ-ரை : 'சத்தி தனது திருவடியையே தஞ்சமாகக் கருதிப் போற்றுபவர்க்கே அருள்புரியும் இறைவியாவாள்' என்று அறிந்தோர் சொல்லுவர்.

கு-ரை: முதல் இரண்டு அடிகள் சத்தியின் இயல்புகளை விரித்தவாறு "அஞ்சொல் மொழி செஞ்சொல் மொழி" என்பவற்றை, "இடைச்சொற் கிளவி, உரிச் சொற்கிளவி" (தொல். சொல், நூற்பா, 5) என்றாற்போலக் கொள்க. சத்தி தவம் செய்தல், ஆட்டுவான் ஆடிக்காட்டுதல் போல்வதாம், செஞ்சொல் - என்றும் செவ்வே நிற்கின்ற (மாறுபடாத) சொல். மடப்பம் - இளமை ; இது பெண்மையியல்பு. சீர் - அழகு. சேயிழை - நன்கமைந்த ஆபரணம். மடமொழி, சேயிழை என்பன அன்மொழித் தொகைகள், இன்சொல். அருளின் அடையாளம். 'போற்றுவார்க்கே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம், தொகுத்தலாயிற்று. போற்றுவார்க்கு அருளல் கடனாதலின், பிறர்க்கு அருளாமை கோட்டமன்றாம்

"சலமிலன் ; சங்கரன் ; சார்ந்தவர்க்கலால் நலமிலன்"
-தி. 4 பா.11 பா.6

எனவும்

"சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்தும் சலமிலனாய்"
-சிவஞானபோதம், சூ 10. அதி - 2

எனவும் போந்தவற்றையும் காண்க

இதனால், 'சத்தியைப் போற்றுகின்றவரே, அவளது அருளைப் பெறுதற்கு உரியர்' என்பது கூறப்பட்டது.

1093.தெ-ரை: சத்தியானவள், அரிய உயிர்களின் பக்குவங்களையே எப்பொழுதும் நோக்கி நிற்பவளாதலின், இயல்பிலே அவள் ஞானத்தைத் தருகின்ற சாந்த ரூபியாயினும், உயிர்களது அபக்குவ

1094. குலாவிய கோலக குமரிஎன் னுள்ளம்
நிலாவி யிருந்து நெடுநாள் அணைந்தும்
உலாவி யிருந்துணர்ந்துச்சியி னுள்ளே
கலாவி யிருந்த கலைத்தலை யாளே. 37

1095. கலைத்தலை நெற்றிஓர் கண்ணுடைக் கண்ணுள்
முலைத்தலை மங்கை முயங்கி யிருக்கும்

நிலைபற்றிப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், என்னும் துன்பத்திற்கு ஏதுவான தொழில்களைச் செய்பவளாகின்றாள் எனினும், என் உள்ளத்தில் அவள் சாந்தரூபியாயே விளங்கு கின்றாள்.

கு-ரை : "அருந்தவம்" என்பது பயனாகிய ஞானத்தின் மேல் நின்றது காரியல் – மேகம் போன்ற கோதை, அதனை அணிந்த கூந்தலை உணர்த்திற்று. இது சாந்த வடிவத்தைக் குறித்தவாறு. காரணி – தோற்றத் திற்குக் காரணமாய் இருப்பவள் ; படைப்பவள் , "நாரணி" என்றது 'காப்பவள்' என்றவாறு ஊர்தல் – உலாவுதல். 'ஊர் – உடம்பு' என்பாரும் உளர். "ஊரும் உயிரும் உலகும்" என்றது தாப்பிசையாய் முன்னும் சென்று இயையும் கோரி – கோரம் உடையவள். கோரம் – கொடுமை.

இதனால், சத்தி உயிர்களின் பொருட்டு முத்தொழில் செய்தலைக் கூறுமுகத்தால், வயிரவி அச்சத்தியாதல் கூறப்பட்டது.

1094.தெ-ரை : மேற்கூறியவாறு என் உள்ளத்திலே மகிழ்ச்சியோடு இருக்கின்ற அந்தச் சத்தி அவ்வாறு அளவற்ற காலங்கள் இருந்தும் நீங்குதல் இல்லாதவளாய், நான் பிராசாத யோகத்திலே உழன்று நின்ற பொழுது அதன் கலைகளில் முடிவானதற்கு இடமாகிய துவாத சாந்தத்தில் பொருந்தி நிற்பவளாயினாள்.

கு-ரை : 'இஃது அவளது கருணையிருந்தவாறு' என்பது குறிப்பெச்சம் 'உணர்ந்தவழி' என்பது "உணர்ந்து" எனத் திரிந்து நின்றது. பிராசாத கலையில் முடிவாயுள்ளது. உன்மனை. தலை – முடிவில் உள்ளது. இதனால், அவளது பேரருள் கூறப்பட்டது.

1095.தெ-ரை: மேற் கூறிய அச்சத்தி. உன்மனாகலையின் இடமாகிய அந்தத் துவாதசாந்தத்தில் தான் தனியே இராது சிவத்தோடு

சிலைத்தலை யாய தெரிவினை நோக்கி
அலைத்தபூங் கொம்பினள் ஆங்கிருந் தாளே. 38

1096. இருந்தனள் ஏந்திழை என்னுள்ளம் மேவிப்
பொருந்திரு நால்விரல் புக்கனள் புல்லித்
திருந்திய தாணுவில் சேர்ந்துடன் ஒன்றி
அருந்தவம் எய்தினள் ஆதியி னாளே. 39

கூடியே விளங்குவாள், அவ்வாறு விளங்குதல், பிராசாத யோகிகட்கு அவ்யோகத்தால் புருவ நடுவில் அவ்வப்பொழுது புதிது புதிதாகத் தோன்றுகின்ற உணர்வைக் கண்டுகொண்டேயாம்.

கு-ரை : "முலைத்தலை மங்கை" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க 'முலையையுடைய தலை மங்கை' என்க. 'முலையை உடைய' என்னும் விதப்பு அபர ஞான பரஞானங்களைத் தருபவ ளாதலைக் குறித்து நின்றது. தலை மங்கை - தலைவி. 'அக்கலைத் தலைகண்' எனச் சுட்டு வருவித்தும், உருபு விரித்தும் "இருக்கும்" என்பதனோடு முடிக்க. "கலைத் தலை. சிலைத் தலை" என்பவற்றில் தலை. இடம். "கண்" இரண்டனுள், பின்னது 'உயிர்கட்குக் கண் போலச் சிறந்தவன்' எனப் பொருள் தந்து, சிவபிரானைக் குறித்தது. "உள் முயங்கி" என்றது. 'இரண்டறக் கலந்து' என்றவாறு. 'முயங்கியே' என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. சிலை -வில். அஃது உவமையாகுபெயராய்ப் புருவத்தை உணர்த்திற்று. தெரிவு - அறிவு. அலைதல் - அசைதல். 'அலைந்த' என்பது வலிந்துநின்றது. கொம்பினள் - கொம்புபோல்பவள் - 'அலைத்த பூங்கொம்பினள்' என்பது கட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது.

இதனால், சத்தி துவாதசாந்தத்தில் விளங்கும் முறை கூறப்பட்டது.

1096.தெ-ரை:என் இருதயத்தில் இருப்பவளாகிய அந்தச் சத்தி, மேற்கூறியவாறு சிவனுடன் துவாதசாந்தத்தில் விளங்குதல், பிராசாத யோகத்தைப் பற்றி இருதயத்தினின்று எழுந்து கண்டத் தானத்தை அடைந்து, அதன்பின்னர் அங்கு நின்றும் துவாதசாந்தத்தில் சென்றேயாம். அந்நிலையும் பழமையானதேயன்றிப் புதியதன்று.

கு-ரை: 'என்னுள்ளம் மேவி இருந்தனளாகிய ஏந்திழை. பொருந்து இருநால் விரல் கடந்து புக்கனளாய்ப் புல்லியபின் தாணுவில் சேர்ந்து உடன்ஒன்றி, ஆதியின் நாளே அருந்தவம்

1097. ஆதி அனாதி அகாரணி காரணி
சோதி அசோதி சுகபர சுந்தரி
மாது சாமாதி மனோன்மனி மங்கலி
ஓதிஎன் உள்ளத் துடன்இயைந் தாளே. 40

எய்தினள்' என முடிவு செய்க. தவம் எய்துதல், ஞானத்தக் கொடுத்தலில் குறிக்கோளாய் இருத்தல். 'அந்நிலை யோகத்தால் புலனாவதன்றப் புதிதாக உளதாவதன்று' என்பார், "ஆதியின் நாளே" என்றார், இவ்விடத்து இன், வேண்டாவழிச் சாரியை.

இதனால், மேற்கூறிய நிலை பிராசாத யோகத்தானே அறியற்பாலதாதல் கூறப்பட்டது.

1097.தெ-ரை: என் உள்ளத்தில் இருந்துகொண்டு எனக்கு எல்லாவற்றையும் அறிவித்துக்கொண்டு என்னோடு உடனாய் இயைந்திருக்கின்ற சத்தி, ஆதியாதல் முதலிய பல பெருமைகளை உடையவள்.

கு-ரை : ஆதி - தானே எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வி. அனாதி - தனக்கு ஒரு முதற்பொருள் இல்லாதவள். காரணி - தானே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாய் இருப்பவள். அகாரணி - தனக்கு ஒரு காரணம் இல்லாதவள். சோதி - ஒளியாய் இருப்பவள். அசோதி - இருளாயும் இருப்பவள். சோதி, 'அசோதி' என்பன முறையே அறிவையும், அறியாமையையும் உணர்த்தி நின்றன. அறியாமையைச் செய்வது மலமே எனினும். அதன் சத்தியைத் தூண்டி அதனைத் தொழிற்படச்செய்தல் பற்றிச் சத்தி, இருளாயும் இருக்கின்றாள்.

"சுகபரம்" என்பதை, 'பரசுகம்' என முன்பின்னாக வைத்து, 'மேலான இன்பம்' என உரைக்க. 'மேலான இன்பத்தை (சிவானந்தத்தை)த் தரும் சுந்தரி' என்க. 'சுந்தரி' என்பது இயற்பெயரளவாய் நின்றது. 'சமாதியில் மனோன்மனி மாது' எனக்கூட்டி, 'சமாதி நிலையில் மனோன்மனி என்னும் சத்தியாய் விளங்குபவள்' என்க. சமாதி, இங்கு மேற்கூறிய துவாதசாந்தத்தில் உணர்வை நிறுத்தி ஒன்றச்செய்தல். மங்கலி – என்றும் நன்மையே உடையவள் ; 'சிவை' என்றவாறு.

இதனால் "கலைத்தலை இருக்கும்" என மேற்கூறிய அவளது பெருமைகள் பலவும் விரித்துக் கூறப்பட்டன.

1098. இயைந்தனள் ஏந்திழை என்னுள்ளம் மேவி
நயந்தனள் அங்கே நமசிவ என்னும்
பயன்தனை ஓரும் பதமது பற்றும்
பெயர்ந்தனள் மற்றுப் பிதற்றறுத் தாளே. 41

1099. பிதற்றிக் கழிந்தனர் பேதை மனிதர்
முயற்றியின் முத்தி யருளும் முதல்வி
கயற்றிகழ் முக்கண்ணும் கம்பலைச் செவ்வாய்
முகத்தருள் நோக்கமும் முன்னுள்ள வாமே. 42

1098.தெ-ரை: சத்தி எனது உள்ளத்தில் பொருந்தியதனோடு அதனை விரும்பியும் இருக்கின்றாள். அவள், நான் அஞ்செழுத்தை ஓதி உணரும் பொழுது அவ்விடத்தைப் பற்றியிருக்கின்றாள். அதனை ஓதாத பொழுது நீங்கிவிடுகின்றாள். ஆயினும், பிற மந்திரங்களையும் பயனில்லாத சொற்களைப் பேசுதலையும் என்னிடத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டாள்.

கு-ரை : "நயந்தனள் மேவி" என்பதனை 'நயந்து மேவினள்' என மாற்றி யுரைக்க. அஞ்செழுத்தில் யகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. பதம் - காலம், பற்றும் - பற்றுவாள். 'பதத்தில் அங்கே பற்றும்' எனக் கூட்டுக. மற்று, வினை மாற்றின்கண் வந்தது. பிதற்றுதலுக்குச் செயப் படுபொருள் ஆற்றலால் வந்தது.

இதனால், 'சத்தியது விளக்கம் உள்ளத்தில் இடையறாது நிற்றற்குத் திருவைந்தெழுத்தை மானதமாக ஓதுதலை ஓழியாது செய்தல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1099.தெ-ரை: ஞானத்தைக் கொடுத்துப் பின் அது வழியாக முத்தியைத் தருகின்ற முதல்வியாகிய சத்தியது கயல்போலும் மூன்று கண்களும், அறைகூவி அருள்செய்கின்ற சிவந்த வாயும், முகத்திலே உள்ளதாகிய திருவருட் பார்வையும் அடியார்களுக்குக் கண்முன்னாகவே நிற்பனவாயிருக்க, அவைகளை எண்ணித் துதியாமல் அறிவில்லாதமக்கள் எதைஎதையோ பிதற்றிவிட்டுப் போய்விடுகின்றார்கள் ; அவர்தம் அறியாமை இருந்தவாறு என்!

கு-ரை: முயற்று, 'முயற்றி' என நின்றது. 'முயற்சி' என்பதே பொருள் - முயற்சி, இங்கு ஞானச் செய்திகள். அது மேற்கூறிய அஞ்

1100. உள்ளத் திதயத்து நெஞ்சத் தொருமூன்றுள்
பிள்ளைத் தடம்உள்ளே பேசப் பிறந்தது
வள்ளற் றிருவின் வயிற்றினுள் மாமாயைக்
கள்ள ஒளியின் கருத்தாகுங் கன்னியே. 43

செழுத்தோதலைச் சிறப்பாகக் குறித்தது. 'அதுவழியாக முத்தியைத் தருபவள்' என்பதனால். முன்னே அம்முயற்சியைத் தருதல் பெறப்பட்டது. கயலாகிய உவமை இனம் பற்றி நெற்றிக் கண்ணிற்கும் சொல்லப்பட்டது.

இதனால், திருவைந்தெழுத்தை ஓதுபவர்க்குச் சத்தி நேரே எளிவந்தருளுதல் கூறப்பட்டது. இதனுள் உயிரெதுகையும், மூன்றாமெழுத் தெதுகையும் வந்தன.

1100.தெ-ரை: பரசிவத்தினது சத்தியாகிய பராசத்தியது வயிற்றில் உள்ள சுத்த மாயையின் தோன்றி மறையும் ஒளியாகிய கருவினுள் நிற்பவளாகிய ஆதி சத்தி, பிள்ளையாயப் பிறந்து தவமும் இடமும் அகத்து உள்ளதாகவே சொல்லும்படி அங்குப் பிறந்தது, 'சித்தம், புத்தி, மனம்' என்னும் மூன்றனிடத்துமாம்.

கு-ரை : மூன்றாம் அடிமுதலாகத் தொடங்கி, இரண்டாம் அடியை முதலடியின் முன் வைத்து உரைக்க. சித்தம் முதலிய மூன்றினையும் நாயனார் உள்ளம் முதலிய மூன்றாக அருளினமை காண்க. ஆதி சத்தி உயிர்கட்குப் புலனாதல் வாக்கு அல்லது மொழி வடிவிலேயாதலானும், சுத்தமாயையின் காரியமாகிய வாக்குகள் அசுத்த மாயையின் காரியங்கள்போல மயக்கத்தைச் செய்யாது அறிவைத் தருவதேயாயினும், அவ்வறிவும் வினைக்கீடாக நிகழ்வதே யாகலான் ஆதிசத்தியை "மாமாயைக் கள்ள ஒளியின் கருத்தாகும் கன்னி" என்றார். மாமாயைக்கு ஆதிசத்தி ஆதி வியாபகமேயாக. அனாதி வியாபகம் பராசத்தியே யாதல் பற்றி அதனைப் பராசத்தியின் வயிற்றில் உள்ள கருவாகக் கூறினார். ஆதிசக்தி பராசக்தியின் கூறாதலை. "வள்ளல் திருவின் வயிற்றினுள் கருத்து" என்பதனால் விளக்கினார். கருத்து - கருவினுள் இருப்பது. இருப்பது - இருப்பதாகிய பொருள். 'வயிறு, கரு, கருவினுள் இருப்பது' என்பன உருவகங்கள் தடம் – வழி ; இங்கு இயங்கும் இடத்தைக் குறித்தது. வாக்கு வடிவில் பொருள்கள் தோன்றும் பொழுது மனத்தில் பொதுவாயும், புத்தியில் சிறப்பாயும், சித்தத்தில் பல்காலும் எண்ணி உணரும் உணர்வாயும் தோன்றுமாதலின், ஆதி சத்தியும் உயிர்கட்கு அவ்வாறே

1101. கன்னியும் கன்னி அழிந்திலள் காதலி
துன்னிஅங் கைவரைப் பெற்றனள் தூய்மொழி
பன்னிய நன்னூற் பகவரும் அங்குளர்
என்னேஇம் மாயை இருளது தானே. 44

புலனாம் என்பார். 'பிறந்தது உள்ளம் முதலிய மூன்றிடத்திலும்' என்றார். "பிறந்தது" என்பது தொழிற்பெயர். ஆதிசத்தி தோன்றும் முறையை இங்ஙனம் விளக்கியது திருவைந்தெழுத்து உணர்வின் வழியே அவள் விளங்குதலை வலியுறுத்தற் பொருட்டு.

இதனால், மேலது இனிது விளங்க வலியுறுத்தப்பட்டது.

1101.தெ-ரை : பராசத்தியின் வயிற்றினின்றும் பிறந்த ஆதி சத்தியாகிய பெண் தனது கன்னித்தன்மை அழியாமலே ஒருவனுக்கு மனைவியாய்ப் பொருந்தி ஐவர்மக்களைப் பெற்றாள். அவர்கள்பால் நல்ல நூல்களைக் கேட்டுணர்ந்த அறிவரும் பலர் உளர், இவ்வியப்பு தான் என்னே!

கு-ரை : 'கன்னியும் அழிந்திலள்' எனச்சிறப்பும்மையை மாற்றியுரைக்க கன்னித்தன்மை அழியாமையாவது, படைத்தலைக் கரணத்தால் செய்து திரிபு எய்தாது, சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்து, என்றும் ஒருபெற்றியளாய் இருத்தலாம். 'காதலியாய்த் துன்னி' என ஆக்கம் வருவித்துக்கொள்க. துன்னப்பட்டவனாகிய ஒருவன் ஆதி சிவனாதல் வெளிப்படை ஐவராவார். 'சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்போர். இவர் யாவரும் சுத்த தத்துவத்தில் உள்ளோர். மொழி – நூல் ; என்றது ஆகமங்களையும், அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களையும். "பன்னிய" என்னும் பெயரெச்சம் "பகவர்" என்னும் கோடற்பொருட் பெயர் கொண்டது. ஆகமங்களைப் பிரணவர் முதலியோர் சதாசிவ மூர்த்தியிடத்துக் கேட்டமை முதல் தந்திரத்துள் 'ஆகமச்சிறப்பு' என்னும் அதிகாரத்துள் விளக்கப்பட்டது. மந்திரத்தைச் செலுத்தி நிற்போர் மந்திரமகேசுரர், இவர்களும் மகேசுரரைச் சூழ்ந்திருப்பவர். ஆகவே, "அங்கு" என்றது சதாசிவ புவனத்தையும், மகேசுர புவனத்தையும் ஆயிற்று அறிதற்கரிய பொருளாய் வியப்பைத் தருதல், பற்றியே இதனை "மாயை" என்றும், "இருள்" என்றும் கூறினார்.

இதனால், ஆதிசத்தி தனது சங்கற்பத்தானே சதாசிவர் முதலிய முதல்வர்களைப் படைப்பவளாதல் கூறப்பட்டது.

1102. இருளது சத்தி வெளியதெம் அண்ணல்
பொருளது புண்ணியர் போகத்துள் இன்பம்
தெருளது சிந்தையைத் தெய்வம்என் றெண்ணில்
அருளது செய்யும்எம் ஆதிப் பிரானே. 45

1103. ஆதி அனாதியும் ஆய பராசத்தி
பாதி பராபரை மேலுறை பைந்தொடி
மாது சமாதி மனோன்மனி மங்கலி
ஓதுமென் உள்ளத் துடன்முகிழ்த் தாளே. 46

1102.தெ-ரை: சிவம் வெளிப்படாது நிற்க நிகழும் செயல்களெல்லாம் ஆதிசத்தியுடையன. அவற்றின் பயனாகப் பின்னர்ச் சிவம் வெளிப்படுவதாகும். அவ்வெளிப்பாட்டினைப் பெற்ற புண்ணியர்கள் இம்மையிலும் பொருளாகத் தெளிவது சிவனாந்தம் ஒன்றையே. அத்தகையே தெளிவைப் பெற்ற உள்ளமே சிவனுக்கு இருப்பிடம் என்று அறிந்தால், சிவன் முன்னின்று அருள்செய்வாள்.

கு-ரை : 'அது' என்பன பலவும் பகுதிப் பொருள் விகுதி, "வெளியது" என்பதில் 'வெளியதாம்' என ஆக்கம் வருவித்துக் கொள்க. 'புண்ணியர் பொருளது போகத்துள் இன்பம்' எனக் கூட்டுக போகம் – இம்மை நுகர்ச்சி தெய்வத்தின் இடத்தை, "தெய்வம்" எனப்பாற்படுத்து ஓதினார்.

இதனால், மேற் கூறிய படைத்தல் முதலிய செயல்களின் பயன் கூறப்பட்டது.

1103.தெ-ரை: உலகத்தைத் தோற்றுவிக்க நினைப்பவளும், அத்தோற்றத்திற்கு முன்னே உள்ளவளும், சிவத்தில் செம்பாதியாய் நிற்பவளும் ஆகிய பராசத்தி, எல்லாப்பொருளிலும் நிறைந்து, அவற்றிற்கு அப்பாலும் உள்ளவளாய்ப் பின்பு சமாதியில் மேற் கூறியவாறு மனோன்மனியாயும், நன்மையையே உடையவளாயும் உள்ள அவளைத் துதிக்கின்ற எனது உள்ளத்தில் விரையத் தோன்றினாள்.

கு-ரை : "பராபரை" என்பது எல்லாப் பொருளிலும் உள்ள வளாதலைக் குறித்தது. இதுமுதலாக, "மங்கலி" என்பது காறும் வருவனவற்றில் 'ஆய்' என்பது வருவித்துக்கொள்க.

1104. ஓதிய வண்ணம் கலையின் உயர்கலை
ஆதிஇல் வேதமே யாம்என் றறிகிலர்
சாதியும் பேதமும் தத்துவ மாய்நிற்பள்
ஆதிஎன் றோதினள் ஆவின் கிழத்தியே. 47

1105. ஆவின் கிழத்தி நல் ஆவடு தண்டுறை
நாவின் கிழத்தி நலம்புகழ்ந் தேத்திடும்
தேவின் கிழத்தி திருவாம் சிவமங்கை
மேவுங் கிழத்தி வினைகடிந் தாளே. 48

இதனால், சத்தி, 'பரை, ஆதி, அருள்வல்லி' என்னும் மூன்று நிலைகளை உடையவளாதல் கூறப்பட்டது.

1104.தெ-ரை: 'பிறப்புக்கள் பலவும், பலவேறு வகைப்பட்ட ஏனைப் பொருள்களும், அவற்றிற்கு முதலாகிய தத்துவங் களுமாய் ஆதி சத்தி ஒருத்தியே நிற்பாள்' என்று ஆவுருவாய் நிற்கும் பெருமாட்டி எனக்கு அறிவித்தாள். எல்லா நூல்களிலும் மேம்பட்டதும், தனக்கு ஒரு முதல்நூல் இன்றித் தானே முதல் நூலாய் நிற்பதுமாகிய வேதம் சொல்லிய முறையும் இதுவே என்பதைப் பலர் அறிந்திலர்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடிமுதலாகத் தொடங்கி, 'வேதம் ஓதிய வண்ணமேயாம் என்று அறிகிலர்' என முடிக்க. வேதப் பொருளின் சிறப்பை உணர்தற்கு, "கலையின் உயர்கலை, ஆதி இல்" என்பவற்றை விதந்து ஓதினார். 'சாதி, பிறப்பு' என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். இவை இங்கு உடம்பைக் குறித்தன. "தத்துவம்" என்பதில் எண்ணும்மை தொகுத்தலாயிற்று. "ஆவின் கிழத்தி" என்பதில் இன், அல்வழிக்கண் வந்த சாரியை. நாயனார் எழுந்தருளியிருந்த ஆவடுதுறையில் அம்மை ஆவுருவாய் வந்தமை வெளிப்படை. இத்தொடர்க்கு இதுவே பொருளாதல், வருகின்ற மந்திரத்தாலும் அறியப்படும்.

இதனால், 'சத்தி மேற்கூறிய மூன்று நிலைகளில் 'ஆதி' என்னும் நிலை ஒன்றில் நின்றே அனைத்துக் காரியங்களையும் செய்வள் என்பதே வேதம் முடிபாதலை அறிதல் திருவருளானே கூடும்' என்பது கூறப்பட்டது. ஆகவே, பல தெய்வக் கொள்கை, பக்குவம் இல்லாதாரை நோக்கி அமைந்தன என்பதாம்.

1105.தெ-ரை: ஆவுருவாய் நின்ற பெருமாட்டி திருவாவடு துறையில் பக்குவர்களுக்கு உண்மையை யுணர்த்துபவளும், தனது

1106. வினைகடிந் தார்உள்ளத் துள்ளொளி மேவித்
தனையடைந் தோர்க்கெல்லாம் தத்துவ மாய்நிற்பள்
எனையடி மைக்கொண்ட ஏந்திழை ஈசன்
கணவனைக் காண அனாதியு மாமே. 49

நன்மைகளை உயர்ந்தோர் பலரும் எடுத்துக் கூறித் துதிக்கின்ற கடவுள் தன்மை உடையவளும், முத்திச் செல்வத்தை உயிர்கள் அடைதற்கு ஏதுவான சிவசத்தியாய் நிற்பவளுமாய் இருந்து, உயிர்களின் சஞ்சித வினையை நீக்குகின்றாள்.

கு-ரை : "அவளை யடைந்த எனக்கு வினை நீங்காது நிற்குமோ" என்பது கருத்து.

தேவின் கிழத்தி - தேவினையுடைய கிழத்தி. கிழத்தி - எப்பொருளையும் தன்னுடையனவாக உடைய தலைவி. 'முத்தியை அளிப்பவன் சிவன் ஒருவனேயாதலின், அவனது சத்தியாய் நின்று முத்தியையளிப்பாள்' என்றவாறு 'சிவமங்கையாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க.

இதனால், தமக்கு உண்மையை உணர்த்திய சத்தியது பெருமை கூறப்பட்டது.

1106.தெ-ரை : என்னை அடிமையாகக் கொண்ட அந்தத் தலைவி, வினை நீங்கியவரது உள்ளத்தில் ஞானமாய் நின்று, தன்னைப் புகலிடமாக அடைந்தவர்க்கெல்லாம் மெய்ப்பொருளாய் (சத்தாகி) நிற்பாள். இனி அவள், சிவனிடத்தில் அவனைத் தலைப்பட்டுணரும் பொழுது அவனோடு இயற்கையாயுள்ள எண் குணங்களாயும் நிற்பாள்.

கு-ரை : 'உள்ளொளியாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. "ஈசன் கண்" என்றதில் ஏழாம் உருபு வகையுளியாய் அடுத்த அடிமுதற்கண் நின்றது. இவ்வாறன்றி, 'ஈசன் அவளுக்குக் கணவன்' என்பாரும் உளர். அனாதியானவற்றை "அனாதி" என்றார். "காண" என்னும் செயவெனெச்சம், தனக்குரிய நிகழ்காலத்தில் வந்தது. சிவனது எண்குணங்களில் 'வரம்பில் இன்பம்' எனப்படும் நிரதிசயானந்தம் இங்குச் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது.

இதனால், தமக்கு அருள்புரிந்த சத்தி சத்துச் சித்து ஆனந்தமாய் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1107. ஆதி அனாதி அகாரணி காரணி
வேதம் தாய்ந்தனள் வேதியர்க் காய் நின்ற
சோதி தனிச்சுடர்ச் சொரூபம் தாய்நிற்கும்
பாதி பராபரை பன்னிரண்டாதியே. 50

1107.தெ-ரை: சத்தியே வேதியர்கள் பொருட்டு வேதத்தை நுட்பமாக ஓதியும், உணர்த்தியும் நின்றாள். ஒளி வடிவினனாகிய சிவனுக்கு அவ்வுருவமும் ஆவாள். பன்னிரு கலையை உடைய பிரணவ ரூபியாகிய குண்டலியாயும் விளங்குவாள்.

கு-ரை : முதலடியில் உள்ளவை, பாதி, பராபரை இவற்றிற்குப் பொருள் மேலே கூறப்பட்டது. ஆய்தல் – நுணுகி நிற்றல். வேதியர், 'சொல் நயம் , ஓசை நயம்' என்பவற்றைச் சிறப்பாக விரும்புபவர் ஆகலின், அவர்கட்கு வேதத்தை அவ்வாறெல்லாம் அருளிச்செய்து, அடியார் கட்கு அருட்டிருமேனியாய் நின்றாள் என்க.

இதனால், சத்தி அவரவர்க்கு ஏற்ப அருள்புரிதல் கூறப்பட்டது.

7. பூரண சத்தி

மேல் இரண்டு அதிகாரங்களிலும் ஓரோர் இயைபு பற்றிச் சத்தியது இயல்பை ஒவ்வொரு பகுதியில் வைத்துக் கூறிய நாயனார், அச்சத்தியினது முழுமுதற் தன்மையை இவ்வதிகாரத்தில் முப்பது மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். "பூரணசத்தி" என்பது, பின் முன்னாகத் தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையாய்ச் சத்தியது பூரண நிலையை உணர்த்திற்று. இவ்வதிகாரமும் அந்தாதியாய் வருதல் அறியத் தக்கது.

1108. அளந்தேன் அகலிடத் தந்தமுன் ஈறும்
அளந்தேன் அகலிடத் தாதிப் பிரானை
அளந்தேன் அகலிடத் தாணொடு பெண்ணும்
அளந்தேன் அவனருள் ஆய்ந்துணர்ந் தேனே. 1

1109. உணர்ந்திலர் ஈசனை ஊழிசெய் சத்தி
புணர்ந்தது பூரணம் புண்ணியர் தங்கள்
கணங்களைத் தன்னருள் செய்கின்ற கன்னி
கொணர்ந்த வழிகொண்டு கும்பக மாமே. 2

1108.தெ-ரை : சத்தியது அருட் பெருமையை நான் சிந்தித்துத் தெளிந்தேன். அதனானே, உலகத்திற்கு ஆதியும், அந்தமும் ஆன பொருளினையும், உலகத்தார் பலபடக் கூறுகின்ற முதற்கடவுளையும், உலகில் உள்ள உயிர்களின் இயல்பையும் என் அறிவின்கண் அகப்படும்படி நன்கு உணர்ந்தேன்.

கு-ரை : என்றது. 'சத்தியை விட்டு வேறாய் யாதொரு பொருளும் இல்லை' என்றவாறு, ஈற்றடியை முதலில் வைத்து, அதன் பின், 'அதனானே' என்பது வருவித்துரைக்க. 'முன்னும்' என்னும் எண்ணும்மை தொகுத்தலாயிற்று. அவன் – சிவன், அருள் – சத்தி; என்றது அவளது இயல்பை. "அந்த முன்" என்பதில் சுட்டு, 'அந்தத்தை உணர்தலினும் ஆதியை உணர்தல் அரிது' என்பதை விளக்கி நின்றது.

இதனால், சத்தியை முற்ற உணர்தலே முற்றறிவாதல் கூறப் பட்டது.

1109.தெ-ரை : பல ஊழிகளையும் ஆக்குபவளாகிய சத்தியை

1110. கும்பக் களிறைந்தும் கோலொடு பாகனும்
வம்பில் திகழும் மணிமுடி வள்ளலும்
இன்பக் கலவி இனிதுறை தையலும்
இன்பக் கலவியுள் இன்பமுற் றாரே. 3

உணர்தலே 'பேரறிவு' எனப்படும் முற்றுணர்வாகும். இதனை உணராதவர் சிவனையும் உணராதவரே. தன்னை அடைகின்ற புண்ணியம் உடையவர்களைத் தனது அருள்வடிவாகச் செய்கின்ற சத்தி, அங்ஙனம் பலரைப் புண்ணியராகச் செய்தற்கு ஆக்கியுள்ளவழி பிராணனைக் கும்பிப்பதே.

கு-ரை : "உணர்ந்திலர் ஈசனை" என்றது. சிவனைத் தனித்து நிற்பவனாகக் கருதுவோரை நோக்கி யாதலின் அதனை, "பூரணம்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டிரைக்க. "கொண்டு" என்பதை, "கொள்ள" எனத்திரிக்க. "உணர்ந்திலர் ஈசனை, ஊழி செய் சத்திபுணர்ந்தது பூரணம்" என்றது மேலதனை வலியுறுத்தியவாறு.

இதனால், சத்தியைப் பெறுதற்குரிய வழி கூறப்பட்டது.

1110.தெ-ரை: மத்தகத்தை யுடைய களிற்றியானைகளாகிய ஐந்து புலன்களும், அவற்றை மனமாகிய கோலால் செலுத்துகின்ற பாகனாகிய உயிரும், அவ்யானைகட்கும், பாகனுக்கும் தலைவனும், அரசனாகிய சிவனும், அச்சிவனோடு இன்பக் கலவி செய்த இனிதே உறையும் அரசியாகிய சத்தியும் இனிதாகிய கூட்டத்தில் இன்ப முற்றிருக்கின்றனர்.

கு-ரை : என்றது, 'மாயா காரியமாகிய கருவி கரணங்களுள், அவற்றை கொண்டு செயலில் ஈடுபடுகின்ற ஆன்மாவும், சிவனும், சத்தியும் ஒருங்குகூடி நிற்றலாலே உலகியல் நடைபெறுகின்றது' என்றவாறு. இங்ஙனங் கூறினும், சத்தியது இன்றியமையாமையே இங்குக் கருதப்பட்டது என்க. ஐம்புலன்களே உலகியலாம். ஐம்புல அவாவையே 'யானை' என்றல் மரபாயினும், அவ் அவாவினோடு காரண காரியத் தொடர்ச்சிகளை யுடையனவாதல் பற்றி இங்கு அப்புலன்களையே "களிறு" என்றார். வம்பு - வாசனை, அஃது அதனையுடைய மாலையை உணர்த்திற்று. "இன்பக் கலவி" இரண்டில் முன்னது காமக் கூட்டம் ; பின்னது இனிய நட்பு , நட்டாரை, "கலந்தார்" என்றல் வழக்காதலை.

"கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட,
விலங்கிற்கும் விள்ள லரிது." -நாலடி, 76

1111. இன்பக் கலவியில் இட்டெழு கின்றதோர்
அன்பிற் புகவல்ல னாம் எங்கள் அப்பனும்
துன்பக் குழம்பில் துயருறும் பாசத்துள்
என்பிற் பராசத்தி என்னம்மை தானே. 4

1112. என் அம்மை என் அப்பன் என்னும் செருக்கற்று
உன் அம்மை ஊழித் தலைவன் அங்குளன்
மன் அம்மை யாகி மருவி உரைசெய்யும்
பின் அம்மை யாய் நின்ற பேர்நந்தி தானே. 5

என்பது முதலியவற்றால் அறிக. ஈற்றடியை, 'அன்பிற் கலவியுளாயொழிந்தாரே' என ஓதுதல் பாடமாகாமை, அந்தாதிக்கு ஒவ்வாமையான் அறிக. இதனுள் இனவெதுகை வந்தது.

இதனால், மெய்ந்நெறியே யன்றி உலகியலும் சத்தியின்றி அமையாமை கூறப்பட்டது. இந்நிலையில் சத்தி, 'திரோதாயி' எனப்படுவாள் என்பது பலவிடத்தும் கூறப்பட்டது.

1111.தெ-ரை : எங்கள் தந்தையாகிய சிவன் ஆணும், பெண்ணுமாய் உயிர்களைக் காமக் கூட்டத்தில் செலுத்தி, அதுகாரணமாக எழுகின்ற அன்பினையே வாயிலாகக்கொண்டு அவ்வுயிர்களின் உள்ளத்தில் புகுந்து நலம்செய்யும் தன்மையை உடையவன். என் தாயாகிய சத்தி, உயிர்கள் துன்ப மயமாகிய கருப்பைக் குழம்பில் அகப்பட்டுத் துன்புறுகின்ற அவ்வுடம்பில் தானே அவற்றின் சுழுமுனை நாடியிற் பொருந்தி நலம் புரிகின்றவளாவள்.

கு-ரை : "பாசம்" என்றது, இங்கு உடம்பினை, என்பு முதுகந்தண்டு. அஃது அதன்கண் உள்ள சுழுமுனை நாடியைக் குறித்தது. அப்பனுக்குக் கூறிய புகல் வன்மை, அம்மைக்கும் "என்பில்" என்பதன்பின் வந்தது இயைந்தது.

இதனால், சத்தி பெத்த நிலையிலும் முதற்றொட்டு உயிர்களைப் புரந்து வருதல் கூறப்பட்டது.

1112.தெ-ரை: உடல்வழிப்பட்டு, 'என் தாய் என் தந்தை' எனக் கூறி உலகியலில் மயங்குகின்ற மயக்கத்தை விடுத்து நினைத்தவழி, உண்மைத் தாயாய் ஊழிக் காலத்தும் அழியாத உயிர்த் தலைவன் அவ்

1113. தார்மேல் உறைகின் தண்மலர் நான்முகன்
பார்மேல் இருப்ப தொருநூறு தானுள
பூமேல் உறைகின்ற போதகி வந்தனள்
நாமேல் உறைகின்ற நாயகி ஆணையே. 6

விடத்தே உளனாவன். இனி, 'அத் தலைவனாவான் யாவன்' எனின், முதலிலே திரோதான சத்தியாய்ப் பொருந்தி, உண்மையை மறைத்து நின்று, பின் அருட் சத்தியாகிய உண்மையை விளக்குகின்ற சிவனேயாம்.

கு-ரை : உம்மை, சிறப்பு, உரை செய்தல் - உபதேசித்தல், உண்மை ஞானத்தை விளக்குதல். "உரை செய்யும்" எனவும் "பின்" எனவும் பின்னர் வருகின்றமையால் முன்னர் அவற்றின் மறுதலைகள் கொள்ளப் பட்டன. 'பின் உரைசெய்யும் அம்மையாய் நின்ற நந்தி' என இயைக்க. "பேர் நந்தி" என்பது அடையடுத்த சொல்லாகுபெயர். சிவனே சத்தியாதலன்றி வேறின்மை இங்குத் தோன்றும்படி இவ்வாறு ஓதினார்.

இதனால், திரோதான சத்தி அருட் சத்திகளும், ஆதி சிவன், அநாதிசிவன் இவர்களுமே உலகிற்கு உண்மைத் தாயும் தந்தையும் ஆதல் கூறப்பட்டது. "அம்மையப்பரே உலகுக்கம்மையப்பர்" என்பது திருக்களிற்றுப்படியார் (நூல் தொடக்கம்)

1113.தெ-ரை : காரணக் கடவுள்களது வரிசையில் முதற்கண் பிருதிவி அண்டத்தின்மேல் இருக்கின்ற பிரமன் அவ்வாறிருப்பது நூற்றிதழ்த் தாமரை மலரின் மேலேயாம். அவனுக்குத் துணைவியாய் வெண்டாமரைமேல் வாணி அமர்ந்திருக்கின்றாள். இவையெல்லாம் வாகீசுவரியாய் நிற்கின்ற திரோதான சத்தியது ஆணையாலேயாம்.

கு-ரை : தார் - மாலை ; அது வரிசையைக் குறித்தது. "உள" என்னும் வினைக்குறிப்புப் பெயர், உண்மைக்கு இடமாய் மலரினைக் குறித்தது. "தான்" என்பது பன்மை யொருமை மயக்கம். "நூறு" என்பது மலரின் இதழாதல் விளங்குதற்கு முதற்கண், "தண்மலர் நான் முகன்" என உடம்பொடு புணர்த்து ஓதினார். ஈற்றடியின் முதலில், 'எல்லாம்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. இதனுள் ஆசெதுகை வந்தது.

இதனால், படைப்புத் தொழிலும் திரோதான சத்தியதாதல் கூறப்பட்டது. பொதுமக்களாய் உள்ளவர், உலகத்தைப் படைக்கும்

1114. ஆணைய மாய்வருந் தாதுள் இருந்தவர்
மாணைய மாய மனத்தை ஒருக்கிப்பின்
பாணைய மாய பரத்தை அறிந்தபின்
தாணைய மாய தனாதனன் தானே. 7

1115. தானே எழுந்தஇத் தத்துவ நாயகி
வானோர் எழுந்து மதியை விளக்கினள்
தேனோர் எழுகின்ற தீபத் தொளியுடன்
மானே நடமுடை மன்றறி யீரே. 8

தொழில் ஒன்றறையே இறைவனது அதிசயத் தொழிலாக எண்ணுவர். ஆதலின், அஃதொன்றனையே இங்குச் சிறந்தெடுத்துக் கூறினார்.

1114.தெ-ரை: திரோதான சத்தியின் வசமாய் வருந்தாது பற்றற்றுத் திருவருளில் இருப்பவர். அதன் மேலும், எப்பொழுதும் பெரிய ஐயத்தையே கொண்டு அலைவதாகிய மனத்தை அவ்வாறு அலையாமல் ஒருவழிப்படுத்தி எல்லாம் அற்ற இடத்தில் விளங்குவ தாகிய பரம் பொருளை உணர்வார்களாயின், அப்பொருளாகிய சிவன் அப்பொழுது தனது அருட்சத்தியாகிய இயற்கை ஆசனத்தில் விளங்கி நின்று அருள் புரவான்.

கு-ரை:ஆணை, திரோதானசத்தி, 'அகமாய்' என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. திரோதான சத்தியின் வசமாய் நிற்றலாவது வினைப்பயனை நுகர்வதிலும், ஈட்டுவதிலும் முனைந்து நிற்றல், அதனால் வருவது அல்லலே யாதலாலும், அதனின் நீங்கினார்க்கு அருளே தாரகம் ஆதலாலும் "வருந்தாது உள் இருந்தார்" என்றார். "மாண் ஐயம்" என்பதில் மாண்பு, பெரிது. "பாழ் நயம், தாள் நயம்" என்பவற்றில், நயம் 'நையம்' எனப் போலியாயிற்று. 'பாணயம், தாணயம்' என்பனவும் பாடம் தத்துவம் அனைத்தும் கடந்த இடத்தை, "பாழ்" என்றார். அவ்விடத்துள்ள நயம், இன்பம். பின் வந்த நயம் விருப்பம் 'தாள் ஆய நய ஆதனம்' என மாற்றிக் கொள்க.

இதனால், படைப்பு முதலியவற்றைச் செய்யும் திரோதான சத்தி செயற்கையேயாக, அருட்சத்தியே இயற்கையாதல் கூறப்பட்டது.

1115.தெ-ரை: உயிர்களின் முயற்சியாலன்றித்தானே விளங்கி நின்றவளாகிய அருட்சத்தி, இன்ப மழையைப் பொழிகின்ற மேகமாய் நின்று, ஞானத்தை விளங்கச்செய்தாள், இனி, இனிமையைத் தருவ

1116. அறிவான மாயையும் ஐம்புலக் கூட்டத்
தறிவான மங்கை அருளது சேரின்
பிறியா அறிவறி வாருளம் பேணும்
நெறியாய சித்தம் நினைந்திருந் தாளே. 9

தாகிய தேன்போல விளங்கிய அந்த ஞான ஒளியுடனே கூத்தப்பெருமான் செய்கின்ற ஆனந்த நடனத்தைத் கண்டு இன்புற வேண்டுவதுதான் உங்கட்குக் கடமை.

கு-ரை: தத்துவம் – மெய்ப் பொருள். 'போல' என்பது 'போல்' என வருதல்போல, 'நேரே' என்பது இரண்டிடத்தும், 'நேர்' என வந்தது. "மானே" என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் 'ஞான நடம் புரிகின்ற பெருமான்' என்பது உணர்த்தி நின்றது. "நடம் உடை மன்று" என்பதை, 'மன்று உடை நடம்' என மாற்றிக்கொள்க. இஃது அருள் பெற்றுநின்ற ஞானியரை நோக்கிக் கூறியவாறாக அருளிச் செய்யப் பட்டது.

இதனால், அருட் சத்தி பக்குவ நிலையில்தானே தோன்றுதலும், அத் தோற்றத்தின் பயன் முறையே அறிவும், ஆனந்தமும் ஆதலும் கூறப்பட்டன.

1116.தெ-ரை : அருள்வழி நிற்கும் அறிவேயன்றி, மாயா கருவிகளின் வழி நிற்கும் அறிவும்தான் ஐம்புலன்களை நுகர்கின்ற பொழுது அறிவே வடிவான அருட் சத்தியோடு கூடியிருக்கப் பெறுமாயின், உயிர்க்குயிராய் உள்ள சிவத்தையே நினைக்கின்றவருடைய உள்ளத்தையே விரும்பியிருக்கும் தனது முறைமையை அவர்கள் இடத்தும் அருட்சத்தி கொண்டிருப்பாள்.

கு-ரை : அஃதாவது, 'அவர்கள் உள்ளத்திலும் விரும்பியிருந்து. அவர்கள் செயலெல்லாம் தன் செயலாகச் செய்வள்' என்பதாம். 'மாயையேயான அறிவு' எனற்பாலதனை, "அறிவான மாயை" என ஓதினார். உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சம் கூட்டம் – கூடி நுகர்தல். "கூட்டத்துச் சேரின்" என இயையும். "சித்தம்" என்பது அதன்கண் கொள்ளப்படும் பொருளை உணர்த்திற்று. "சேரின்" என்பதன்பின், 'அவள்' என்பது வருவிக்க.

இதனால், அருட்சத்தி ஞானிகட்கு உலகியலால் பழுது

1117. இரவும் பகலும் இலாத இடத்தே
குரவஞ்செய் கின்ற குழலியை நாடி
அரவஞ்செய் யாமல் அருளுடன் தூங்கப்
பருவஞ்செய் யாததோர் பாலனும் ஆமே. 10

1118. பாலனு மாகும் பராசத்தி தன்னொடு
மேலனு காவிந்து நாதங்கள் விட்டிட
மூலம தாம்எனும் முத்திக்கு நேர்படச்
சாலவு மாய்நின்ற தற்பரத் தாளே. 11

உண்டாகாதவாறு காத்தல் கூறப்பட்டது. இந்நிலையே, "பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாம்" (திருவுந்தியார் - 33) நிலை என்க.

1117.தெ-ரை : 'இரவு, பகல்' என்னும் வேறுபாடுகள் இல்லாத ஓர் அதிசய இடத்திலே சென்று அங்கே உள்ளவளாகிய அருட் சத்தியையே நினைந்து, பிறிதொன்றும் செய்யாமல் அவளது அருளுடனே கூடித் தன்னை மறந்திருப்பவன், என்றும் இளையவளாய் இருக்கும் அவள்தன் மகனாய் விளங்குவான்.

கு-ரை : நினைப்பும் மறப்பும் ஆக மாறிமாறி நிகழும் மாயா உணர்வுகளை, 'இரவு, பகல்' எனக் குறித்தல் மரபு. அவை அற்ற இடம் என்றும் ஒரு பெற்றியாய அருளுணர்வு மகளிரது கூந்தலில் குராமலர் முடிக்கப்படுதலை ஒரு சிறப்பாகக் கூறும் இலக்கிய மரபு பற்றி, "குரவம் செய்கின்ற குழலி" என்றார். அரவம் செய்யாமை, மௌனமாய் இருத்தல்; என்றது செயலற்றிருத்தலை, பருவம் செய்தல், 'காளை, முதியன்' என்னும் நிலைகளை அடைதல், 'அவை இல்லாமை' என்றது. என்றும் ஒரு பெற்றியனாய் இருத்தல், எனவே, உலகியலால் வேறுபட்டு வருந்தாமை பெறப்பட்டது.

இதனால், அருட் சத்தியால் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களது பெருமை கூறப்பட்டது.

1118.தெ-ரை : 'முத்திக்கு மூலம்' என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பொருள்' என்றும் சொல்லப்படுகின்ற அருட்சத்தி, சிவ புண்ணிய மிகுதியால் தனக்குக் கிடைக்க அவளோடு கூடி நின்றவன். அதன் பயனாக மாயா காரியங்கள் பலவும் தன்னை அணுகமாட்டாது நீங்க, இதுகாறும் மாயையின் மகனாய் நின்ற நிலைநீங்கி, அவ்வருட் சத்தியின் மகனாகின்ற பேற்றைப் பெற்று விளங்குவான்.

1119. நின்ற பராசத்தி நீள்பரன் றன்னொடு
நின்றறி ஞானமும் இச்சையு மாய்நிற்கும்
நன்றறி யுங்கிரி யாசத்தி நண்ணவே
மன்றன் அவற்றுள் மருவிநின் றானே. 12

கு-ரை: உம்மைகள், சிறப்பு "பராசத்தி" என்பது சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது, "நேர்பட" என்பதை ஈற்றடியின் பின் வைத்து, "முத்திக்கு மூலமதாம் எனும் ... ... தற்பரத்தாள் நேர்பட, பராசத்தி தன்னொடு கூடி மேலணுகா ... ... விட்டிடப் பாலனும் ஆகும்". எனக் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், அருட் சத்தியைச் சார்ந்தவழி மாயை அணுக மாட்டாமை கூறி, அவளை அடைந்தவர் துன்புறாதிருத்தற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

1119.தெ-ரை : 'முத்திக்கு மூலமாய் உயிர்களிடத்தில் நிற்பாள்" என மேற்கூறப்பட்ட அந்த அருட் சத்தியே முன்பு, உயிர்களை உய்விக்க விரும்பும் சிவனுடனே அந்த விருப்ப ஆற்றலாயும், பின், உயிர்களை உய்விக்கும் வழிகளை அறிகின்ற அறிவாற்றலாயும் நிற்பாள். (அப்பொழுதெல்லாம் சிவன் விரும்பியும், அறிந்தும் நிற்பதன்றிச் செயலில் ஈடுபடுதல் இல்லை.) பின்பு, அவள் நல்லவளாக அறியப்படுகின்ற கிரியா சத்தியாய் நின்ற பொழுதே, சிவன் அம் மூன்று சத்திக்ளோடும் கூடிநின்று எல்லாச் செயலையும் செய்கின்றவனாவான்.

கு-ரை : நீள் பரன் - தன்னிலையினின்றும் உயிர்கலை உய் விக்கும் நிலைக்குச் செல்லும் சிவன். இங்ஙனம் செல்லும் நிலையே 'ஆதி சிவன்' என்னும் நிலையாகும். எனவே, இந் நிலையில் அவனது சத்தியும் 'ஆதி சத்தி' எனப்படுவாள் என்பது விளங்கும். 'திரோதான சத்தி, திரோதானகரி, திரோதாயி', என்னும் பெயர்களால் குறிக்கப்படுபவளும் இந்த ஆதி சத்தியே. இவளே, 'இச்சை, ஞானம், கிரியை' என முதற்கண் மூன்றாய் நின்று, பின் பற்பல கரணங்கள் பற்றிப் பல்வேறு வகையாய், அளவிறந்து நிற்பாள். ஆதிக்கு முன் உள்ள நிலை அநாதி, அந்நிலையில் சிவனும், சத்தியும் முறையே 'பரசிவன்' என்றும் 'பராசத்தி' என்றும் சொல்லப்படுவர்.

மன்றன் - மன்றில் (சபையில்) நிற்பவன் என்றது. 'ஐந்தொழில் செய்து நிற்பவன்' என்றதாம். செயலே உயிர்களால் அறியப் படுதலின், அதனையே "நன்றறி கிரியா சத்தி" என்றார். 'நன்றாக,

1120. மருவொத்த மங்கையும் தானும் உடனே
உருவொத்து நின்றமை ஒன்றும் உணரார்
கருவொத்து நின்று கலக்கின்ற போது
திருவொத்த சிந்தைவைத் தெந்தைநின் றானே. 13

1121. சிந்தையி னுள்ளே திரியும் சிவசத்தி
விந்துவும் நாதமு மாயே விரிந்தனள்

கிரியா சத்தியாய், மன்றனாய்' என்னும் ஆக்கச் சொற்கள் தொகுத்தலாயின. "மன்றனாய் அவற்றுள் மருவிடும்" என்றாராயினும், 'அவற்றுள் மருவி மன்றனாயிடும்' என்பதே கருத்தாதல் அறிக.

இதனால், அருட்சத்தியே முதற்கண் ஆதிசத்தியாய் இறைவனது செயல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நீங்காத் துணையாய் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1120.தெ-ரை : சத்தியும் சிவனும் மலரும், மணமும் போலக் குண குணித்தன்மையால் இயைந்து, பொருள் ஒன்றேயாய் நிற்கும் உண்மையைச் சிலர் சிறிதும் உணர்வதில்லை. (அதனால், இரு வரையும் வேறு வேறுள்ளவர்களாகக் கருதி, அவர்களிடையே தார தம்மியம் கற்பித்து வாதிடுவர் என்றவாறு) சிவசத்திகள் பற்றிய இவ்வுண்மையை ஒத்துணர்ந்து அவர்களிடத்தில் உணர்வு செல்ல நிற்கும் பொழுதுதான் சிவன் அவ்வுணர்வை அருட்சத்திக்கு ஏற்புடையதாகச் செய்து, அச்சத்தியோடு தானும் அதன்கண் விளங்கிநிற்பான்.

கு-ரை : "மருவொத்த" என்றதனால் 'மலரொத்த' என்பது கொள்ளப்பட்டது. உரு - பொருள். உருஒத்து நிற்றல் - பொருள் ஒன்றேயாய் நிற்றல். கரு - அடிநிலை உண்மை. 'கருவை ஒத்து (உடம்பட்டு) நின்று ' என்க. திரு - அருட்சத்தி. 'திருவுக்கு ஒத்த' என்க.

இதனால், 'சத்தியைச் சிவனின் வேறாக உணர்தல், அறியாமையின் காரியமாய், அல்லற்படுத்தும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1121.தெ-ரை: மேற்கூறிய பண்பமைந்த உள்ளத்திலே நீங்காது விளங்குபவளாகிய அருட் சத்தியே, மேற்கூறியவாறு ஆதி சத்தியாய் நின்று, நாதம், விந்து முதலிய மாயா கரியங்கள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்து, அவைகளில் வியாபித்து நிற்பாள் ; பிண்டத்தில் சந்திர மண்டலத்தில் விளங்குவாள் ; சடைமுடி தரித்துத் தவக் கோலத்துடனும்

சந்திர பூமி சடாதரி சாத்தவி
அந்தமும் ஆதியும் ஆம்வன்னத் தாளே. 14

1122. ஆறி யிருந்த அமுத பயோதரி
மாறி யிருந்த வழிஅறி வார்இல்லை
தேறி யிருந்துநல் தீபத் தொளியுடன்
ஊறி யிருந்தனள் உள்ளுடை யார்க்கே. 15

காணப்படுவாள். சாத்தேய மதத்திலும் நின்று, அவர்களது தகுதிக்கு ஏற்ப அருள் செய்வாள். அகாரம் முதல் க்ஷகாரம் ஈறாக உள்ள மூல எழுத்துக்களாயும் நிற்பாள்.

கு-ரை : "விரிந்தனள்" என இறந்த காலத்தாற் கூறியதும், 'விரியும் இயல்பினை உடையவள்' என்றதேயாம். இடைநின்ற ஏகாரம், பிரித்து, "சத்தி" என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. "பூமி" என்பதன்பின் வினைமுதற் பொருண்மை உணர்த்தும் இகர விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. 'ஆதியதோடு அந்தமாம் வன்னம்' எனற்பாலதனைச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழக் கூறினார். அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி.

இதனால், சத்தி, ஆதியாய் நின்று செய்யும் செயல்களெல்லாம் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

1122.தெ-ரை : தோன்றாது அடங்கியிருந்த, ஞான உருவினளாகிய அருட்சத்தி, அந்நிலைமாறி வெளிப்பட்டுநின்ற நிலையை அறிபவர் உலகருள் ஒருவரும் இல்லை, ஆயினும் புற நோக்கத்தை விடுத்து அக நோக்கத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு அவள் வெளிப்பட்டு, அவர்களைத் தன் அடியார்களாக ஏற்றுக்கொண்டு ஞான ஒளியின்வழிப் பேரின்பப் பெருக்காய்ச் சுரந்து நிற்கின்றாள்.

கு-ரை : அமுத பயம் - அமிர்தமாய் (ஆணவத்தைப் போக்குகின்ற மருந்தாய்) உள்ள பால். 'அதனைக் கொண்ட தனங்களையுடையவள்' என்க. எனவே அருட்சத்தியாதல் தெளிவு. தேறுதல் - தெளிதல் ; ஏற்றுக்கொள்ளுதல், 'சத்தி ஆறியிருத்தல், சிவத்தில் அடங்கித் திருவைந்தெழுத்தில் சிகாரத்தின் பின்னிற்றல்' எனவும், 'மாறி இருந்தல். சிகாரம் பின்னாகத் தான் முன்னே நின்று 'வசி' என்பதாக நிற்றல்' எனவும், 'அவ்வாறு மாறிநிற்கும் வழியை அறிவார் இல்லை' எனவும் முதலிரண்டடிகட்குக் குறிப்புப் பொருள் கொள்வாரும் உளர். அக நோக்காவது அருட்கண்.

1123. உடையவன் அங்கி உருத்திர சோதி
விடையவன் ஏறி விளங்கி யிருக்கும்
கடையவர் போயிடும் கண்டவர் நெஞ்சத்
தடையது வாகிய சாதகர் தாமே. 16

1124. தாமேல் உறைவிடம் ஆறித ழானது
பார்மேல் இதழ்பதி னெட்டிரு நூறுள

இதனால், அருட்கண்ணைப்பெறும் பக்குவம் உடையார்க்கே அருட்சத்தி பயன் தருதல் கூறப்பட்டது.

1123.தெ-ரை : எல்லாப் பொருள்களையும் அடிமையும், உடைமையுமாக உடையவனும், அக்கினியைச் சிறப்பு வடிவமாகக் கொண்டவனும். 'உருத்திர மூர்த்தி' எனப்படுவனும், இடவாகனத்தை ஊர்பவனும் ஆகிய சிவன் இனிது விளங்கியிருக்கும் இடமே, மேற்கூறிய அக நோக்குடையவர் சென்று சேரும் இடமாகும். ஆகவே, அவ்விடத்திற் சென்று சிவனை நேர்படக் கண்டவர்களே உள்ளமாகிய வாயில் வாயிலாகப் பயன்படப் பெற்ற சாதகராவர்.

கு-ரை : 'விடை ஏறியாகிய அவன்' என மாற்றிக் கொள்க. கடை – இடம், போதல், இங்குச் சேர்தலைக் குறித்தது, "போயிடும்" என்பது இங்குச் செயப்பாட்டு வினையாய் "கடை" என்றதற்கு முடிபாயிற்று. அறிவை 'நெஞ்சம், உள்ளம்' முதலியனவாகக் கூறுதல் வழக்கு. தடை – வாயில். அதுவாதல் – வாயிலாகவே நின்று பயன்தருதல். 'நெஞ்சத்து அடையதுவாகிய' எனப் பிரித்தல் மோனை நயத்திற்கு ஏலாமையும், "அடை" என்பதற்கு 'அடயோகம்' எனப் பொருளுரைத்தலும், 'அடயோகமே சிவனை விளங்கக் காணுதற்குச் சாதகம்' என்றலும் ஒவ்வாமையும் அறிந்துகொள்க.

இதனால், அருட்சத்தி விளக்கத்திற்கு உரியவர், ஆயினோர், பின் சிவப்பேறாகிய முடிந்தபயனைப் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1124.தெ-ரை : மேற் கூறிய சாதகர் உலகரின் மேம்பட்டுத் தங்குகின்ற இடம் ஆறு. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் தாமரைகளாய் விளங்கும். அவர்கட்குப் பிருதிவி 'முதலாக மேற்நோக்கி எண்ணுகின்ற தத்துவம் முப்பத்தாறினையும் இதழ்களாகக் கொண்ட மாயையாகிய தாமரையிலும், உண்மையாகவே நூறிதழ் உள்ள தாமரையிலும் உள்ளவளாய்க் காட்சியளிக்கின்ற அச்சத்தி, உலகர் பொருட்டுப்

பூமேல் உறைகின்ற புண்ணியை வந்தனள்
பார்மேல் உறைகின்ற பைந்தொடி யாளே. 17

1125. பைந்தொடி யாளும் பரமன் இருந்திடத்
திண்கொடி யாகித் திகழ்தரு சோதியாம்
விண்கொடி யாகி விளங்கி வருதலால்
பெண்கொடி யாக நடந்த துலகே. 18

பூமியில் தேவியாயும் விளங்குகின்றாள்.

கு-ரை : முதற்கண் உள்ள இதழ், சினையாகுபெயர், ஆறு தாமரைகளாகிய இடம் ஆறு ஆதாரங்கள். 'இரு பதினெட்டு' என மாறிக் கூட்டுக, 'இதழ் இருபதினெட்டு உள பூ, நூறுள, பூ' எனத் தனி இயைக்க. வழிபாட்டிற்குச் சிறந்த ஆசனம் தாமரை மலரும், அதனுட் சிறப்புடையது நூறிதழ் உடையதும் ஆதலின், தேவியை அதன்மேற் கண்டு அன்பர்கள் வழிபடுதல் மரபு. "பார்" இரண்டில் முன்னது பிருதிவிதத்துவம் ; பின்னது பூவுலகம். பைந்தொடியாளாய் வந்தனள் என மேலே கூட்டுக. இதனுள்ளும் ஆசெதுகை வந்தது. 'புண்ணியம்' என்பது பாடமாயின், அதனை ஆகுபெயராகக் கொள்க.

இதனால், ஆறாதாரங்களின்வழி அகநோக்கிற் செல்லமாட்டாத உலகர் பொருட்டு அச்சத்தியே திருக்கோயில்களில் உருக்கொண்டு எழுந்தருளியிருத்தல் கூறப்பட்டது.

1125.தெ-ரை : சிவன் யாதொன்றையும் நினையாது வாளா இருக்கும் பொழுது, சத்தியும் அசைதல் இல்லாத கொடிபோல ஞானமாத்திரையாய் நிற்பாள். சிவன் மேகத்தில் உண்டாகின்ற மின்னலைப்போல உலகை நோக்கித் தெய்வ நாயகனாய் வருதலினால், சத்தி தெய்வநாயகியாய் அவனுக்குத் துணை நிற்கின்றாள். அதனாலே உலகம் நடைபெற்று வருகின்றது.

கு-ரை : "பரமன் இருந்திட" என்பதை முதற்கண் வைத்து உரைக்க, 'திண்கொடி' இல்பொருள் உவமை. "ஆக" இரண்டில் முன்னது உவம உருபு, "பெண்கொடியாக" என்ற அனுவாதத்தால், பெண்கொடியாதலும் பெறப்பட்டது. 'பரமன் பைந்தொடியாள்' என்பன பின்னும் சென்று இயைந்தன.

இதனால், சத்தி சிவங்களது சொரூப தடத்த நிலைகள்

1126. நடந்தது அம்மலர் நாலுடன் அஞ்சாய்
இருந்தனர் கன்னிகள் எட்டுடன் ஒன்றாய்
படர்ந்தது தன்வழிப் பங்கயத் துள்ளே
தொடர்ந்தது உள்வழிச் சோதி அடுத்தே. 19

1127. அடுக்கின்ற தாமரை ஆதி இருப்பிடம்
எடுக்கின்ற தாமரை இல்லகத் துள்ளது
மடுக்கின்ற தாமரை மத்தகத் தேசெல
முடுக்கின்ற தாமரை முற்சது ரத்ததே. 20

கூறப்பட்டன. சொரூபம் அநாதி; பரம், தடத்தம் ஆதி; அபரம்.

1126.தெ-ரை: உலகம் நடைபெறுவது ஒன்பது இதழ்த்தாமரை வடிவாகியாம். அதனால், சத்தியின் பேதங்களாய் உள் கன்னியரும் வாமை முதலிய எண்மரும், முதல்வியாகிய மனோன்மனியும் என ஒன்பதின்மராயினர். அவர் அனைவரும் இயங்குவது ஆதி சத்தியின் வழியேயாம். அவர்களை உலகத்தார் தொடர்வத மேறகூறிய தாமரை மலரிலே. இவையெல்லாம், இங்ஙனம் இருத்தல் சிவனைச் சார்ந்தேயாம்.

கு-ரை: பா. 1067 மந்திரத்தின் உரை பார்க்க, இரண்டாம் அடி மூன்றாம் எழுத்தெதுகை.

இதனால், சத்தியின் நிலைகளை வழிபாட்டு முறையிற்காணுமாறு கூறப்பட்டது.

1127.தெ-ரை: பிராணன் எளிதில் சென்று பொருந்துகின்ற ஆஞ்ஞா சக்கரத்தில் உள்ள தாமரையே ஆதிசத்தி உயிர்களுக்கு அறிவிக்கின்ற இடமாகும். ஆன்மாவைக் கீழே செல்லாது தியானம் முதலியவற்றால் மேலெழச் செய்கின்ற ஆசனமாகிய தாமரை மலர் உடலின் நடுவிடத்தில் உள்ளது. (அனாகதம் - இருதயம் என்றவாறு.) வழிபடுவோன் சந்திரனது அமுதத்தைப் பருகும் இடமாகிய ஆயிர இதழ்த் தாமரை மலர் உள்ள தலையிலே உயிருணர்வு செல்லும்படி ஒட்டுகின்ற தாமரை மலர், மேற்சொல்லிய அனைத்திற்கும் முதலிலே நாற்கோண நிலையினதாய் உள்ளது. (மூலாதாரத்திலே உள்ளது என்பதாம்.)

1128. முற்சது ரத்தே எழுந்த முளைச்சுடர்
எச்சது ரத்தும் இடம்பெற ஓடிடக்
கைச்சது ரத்துக் கடந்துள் ஒளிபெற
எச்சது ரத்தும் இருந்தனள் தானே. 21

1129. இருந்தனள் தன்முகம் ஆறொடு நாலாய்
பரந்தன வாயு திசைதிசை தோறும்
குவிந்தன முத்தின் முகம்ஒளி நோக்கி
நடந்தது தேறல் அதோமுகம் அம்பே. 22

கு-ரை : 'அம்முறையறிந்து அங்கெல்லாம் வழிபடுக' என்பது குறிப்பெச்சம். 'அடுக்கும்' என்பது முதலாகவும், 'முச்சதுரத்து' எனவும் ஓதுவன பாடம் ஆகாமையறிக.

இதனால், 'சத்தியை யோக முறையில் வழிபடுதல் மிக்க பயனைத் தரும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1128. தெ-ரை : முதல் ஆதாரமாகிய மூலத்தினின்றும் எழுகின்ற தீக் கொழுந்து ஏனை ஆதாரங்களிலும் சென்று பரவுதற்பொருட்டும், அங்ஙனம் பரவுதலின் பயனாகிய உள்ளொளியைத் தரிசித்தற் பொருட்டும் சத்தி அந்த ஆதாரங்களாகிய சிறிய இடங்களில் அடங்கு பவள் அல்லளாய் இருந்தும் அவைகளில் எழுந்தருளியிருக்கின்றாள்.

கு-ரை : 'அதற்குக் காரணம் கருணையே' என்பது கருத்து. முன்னது, "சதுரம்" எனக் கூறினமையால், ஏனைய ஆதாரங்களையும் பொதுப்பட, "சதுரம்" என்றார். மந்திரக் கட்டங்கள் சதுர வடிவாயினும், 'சக்கரம்' என வழங்கப்படுதல் போல, 'சக்கரம்' எனப்படுபவற்றை 'சதுரம்' என்றார். 'கடந்தும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று முதலடி இன எதுகை.

இதனால், 'எங்கும் வியாபியாய் உள்ளவளைச் சக்கரங்கட்குள்ளே காணுதல் எவ்வாறு' என்னும் ஐயம் நீக்கப்பட்டது.

1129. தெ-ரை : சத்தி பத்துத்திருமுகங்களைக்கொண்டு பத்துத் திசைகளையும் நோக்கியிருக்கின்றாள். அதனாலே, காற்று எங்கும் சென்று அசைதலும், நெருப்பு மேற்நோக்கி எரிதலும், நீர் கீழ்நோக்கிப் பாய்தலும் உடையனவாய்த் தம்தம் செயலைச்செய்கின்றன.

1130. அம்பன்ன கண்ணி அரிவை மனோன்மனி
கொம்பன்ன நுண்ணிடைக் கோதை குலாவிய
செம்பொன்செய் யாக்கை செறிகமழ் நாடொறும்
நம்பனை நோக்கி நவிலுகின் றாளே. 23

1131. நவிலும் பெருந்தெய்வம் நான்மறை சத்தி
துகிலுழை யாடை நிலம்பொதி பாதம்
அகிலமும் அண்டம் முழுதும்செம் மாந்து
புகலும்முச் சோதி புனையநிற் பாளே. 24

கு-ரை : "திசை திசைதோறும்" என்றமையால் பத்துத் திசையையும் நோக்குதற் பொருட்டுப் பத்துத் திருமுகங்களையுடையளாயினமை பெறப்பட்டது. சிறப்புடைய மூன்றனை எடுத்துக்கூறிப் பிறபிற பொருள்களும் சத்தியின் பார்வையாலே செயற்பட்டு நிற்றலைக் கொள்ளவைத்தார். வாயு ஒன்றேயாயினும் திசைநோக்குப் பற்றிப் பலவாக வழங்கப்படுதல் நோக்கிப் பன்மையாகக் கூறினார். "ஒளி" என்றது சுடரை. தீயின் சுடர்கள் பலவாதல் வெளிப்படை. "முத்து" என்றது நகைப்பினை. 'ஒளிமுத்தின் முகம் நோக்கிக் குவிந்தன' எனக் கூட்டுக. குவிதல், மேல்நோக்கி எழுதல். தேறல் - தேன். 'அம்பு தேறல்போல அதோமுகம் நடந்தது' என்க. தேன் போறல், இனிமையை உண்டாக்கல் இதனுள் பின்னிரண்டடிகள் மூன்றாம் எழுத்தெதுகை.

இதனால், பொருள்தன்மை பலவும் சத்தியது அருள் நோக்காலே நிலைபெறுதல் கூறப்பட்டது.

1130.தெ-ரை : சத்தி, சிவனது சிவந்த பொன் போலும் திரு மேனியில் நிறைந்த நறுமணம் கமழும்படி அவனையே நாள்தோறும் பற்றிப் பயில்கின்றாள்.

கு-ரை : முன்னிரண்டடிகளின் பொருள் வெளிப்படை, "செறிகமழ்" என்பது. 'செறிந்து கமழ' எனப்பொருள் தந்தது. நவிலுதல் – பயிலுதல் முதலடி உயிரெழுத்தெதுகை.

இதனால், சத்தி மேற்கூறிய செயல்கள் அனைத்தையும் சிவனிடத்தில் நின்றே செய்தலன்றித் தனித்து நின்று செய்யாமை கூறப்பட்டது.

1131.தெ-ரை : நான்கு வேதங்களும் சொல்கின்ற பெருந்தெய்வம் (முதற்கடவுள்) ஆகிய பூரணசத்தி, திக்குகளையே ஆடையாகக் கொண்டு, பாதம் பூமியைக் கடந்தும், முடி வானத்தைக் கடந்தும்

1132. புனையவல் லாள்புவ னத்திறை எங்கள்
வனையவல் லாள்அண்ட கோடிகள் உள்ளே
புனைவல் லாள்புவ னத்தொளி தன்னை
புனையவல் லாளையே போற்றியென் பேனே. 25

இருக்க, 'சூரியன், சந்திரன், அக்கினி,' என்னும் முச்சுடர்களே மணிகள் இழைத்த அணிகளாய் அழகுபடுத்த நிற்பாள்.

கு-ரை : 'உலகம் முழுவதையும் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு விளங்குவாள்' என்றபடி. இதனையே 'விசுவரூபம்' என்பர். விசுவம் – உலகம்.

'நான்மறை நவிலும் பெருந் தெய்வசத்தி' என மாறிக் கூட்டுக. உழை - பக்கம் ; திசை. துகில் - உயர்வகைப்புடைவை. புலித்தோலேயல்லது மான்தோல் உடையாகச் சொல்லப்படாமையால், "உழை" என்பதற்கு 'மான்' என உரைத்தல் பொருந்தாமை அறிக. நிலம் பொதி – பூமியை உள்ளடக்கிய. செம்மாந்து – நிமிர்ந்து ; கடந்து.

"நிலமுதற்கீழ் அண்டம் உள நிமிர்ந்தது" என்றல் காண்க. முதலடி உயிரெதுகை.

இதனால், 'சில பொருள் அளவிலே வியாபகமாகாது. எல்லா உலகத்திற்கும் வியாபகமாகின்ற சத்தியே பூரண சத்தியாம்' என அவளது இயல்பு கூறப்பட்டது.

1132.தெ-ரை : உலகத் தலைவனாகிய சிவனையும், உயிர்களாகிய எங்களையும் தாங்க வல்லவள் ; உலகங்கள் அனைத்தையும் ஆக்க வல்லவள் ; அவைகளைத் தனக்குள்ளே அடக்கிக் காக்க வல்லவள் ; உலகத்து ஒளிகள் அனைத்தையும் தனது திருமேனியின் ஒளியாகச் செய்ய வல்லவள் ; அத்தகைய பேராற்றல் உடையவளாகிய பூரண சத்தியையே நான் துதிக்கின்றேன்.

கு-ரை : முதற்கண் உள்ள புனைதல் – தரித்தல். "இறை" என்பதில் இரண்டனுருபு இறுதிக்கண் தொக்கது. "எங்கள்" என்பதில் இரண்டனுருபு தொகுக்கப்பட்டது. சத்தி இறைவனைத் தாங்குதல் ஆவது, உற்ற துணையாய் இருத்தல். "மண்டலம்" என்பது 'அண்டம்' என்னும் பொருளாதாய் நின்றது. 'அப்புனைய வல்லாளையே' எனச் சுட்டு வருவிக்க.

1133. போற்றிஎன் பேன் புவனாபதி அம்மை என்
ஆற்றலுள் நிற்கும் அருந்தவப் பெண்பிள்ளை
சீற்றங் கடிந்த திருநுதற் சேயிழை
கூற்றந் துரக்கின்ற கோட்பைந் தொடியே. 26

இதனால், பூரண சத்தியது ஆற்றலின் பெருமை வகுத்துரைத்து, 'சத்தி' எனப்படுவாள் அவளேயாதல் கூறப்பட்டது.

1133.தெ-ரை : எனது இச்சா ஞானக்கிரியைகளாகிய ஆற்றலில் இயைந்து நின்று அவற்றை இயக்குகின்ற, அரியதவத்தால் அடையப்படுபவளும், 'சாந்த ரூபம், யமனையும் வெல்லும் வேக ரூபம்' என்னும் இருநிலைகளையும் உடையவளும் ஆகிய அந்த உலகத் தலைவியாம் பூரண சத்தியையே நான் வணங்குதல், வாழ்த்துதல் முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கும் சொற்களைச் சொல்லி வழிபடுகின்றேன்.

கு-ரை : புவனாபதி அம்மை - உலகத்தோடு இயைந்து நின்று அதனைச் செயற்படுத்துகின்ற சத்தியும், அச்சத்தியோடு கூடி நிற்பவனாகிய 'பதி' என்னும் சிவனும் என்னும் இருவராகவும் அறியப்படுகின்ற அம்மை. 'சத்தியும் சிவமும் தம்மில் வேறல்லவாகலின், இங்குக் கூறிவருகின்ற பெருமைகளை அவ்விருவரில் எவருக்கு உரியதாகக் கூறினும் குற்றம் இன்று' என்பதை விளக்க. 'அம்மை' என்றாயினும் புவனா அம்மை என்றாயினும் கூறாது புவனாபதி அம்மை" எனக் கூறினார். 'இங்ஙனமாயினும், அவரவர்க்கு அன்பு செல்லும் வழியாற் கூறுதலே முறை' என்பது பற்றி இந்நூலுள் இத்தன்மைகளைச் சில விடத்துச் சிவனுக்குரியவாகவும், சிலவிடத்துச் சத்திக்குரியவாகவும் கூறப்படுகின்றன' என்பது பெறப் பட்டமை காண்க 'புவனாபதி அம்மை என்பதன் பொருள் விளங்கினமையின். 'புவனாபதி' என்னும் அளவாகவே பின்னர்க் கூறுமிடத்து, அச்சொற்பொருளும் இதுபற்றி அறிந்துகொள்ளப்படும். அஃதாவது, 'அம்மை என்பது ஆற்றலால் விளங்க வைத்துக் கூறப்படுதல் அறியப்படும்' என்க.

சீற்றங் கடிதல், சாந்தமாய் இருத்தல், கோள் - கருத்து, கூற்றந்துரக்கின்ற கோள் - பகையை அழிக்கும் கருத்து. "அம்மை" முதலியவற்றில் இரண்டனுருபுகள் தொகுத்தலாயின.

இதனால், பூரண சத்தி, 'அமைதி சீற்றம்' என்னும் இரு நிலையிலும் நின்று நலம் செய்தல் கூறப்பட்டது. வேகநிலை துன்பத்தைப் போக்குவது சாந்த நிலை இன்பத்தை ஆக்குவது.

1134. தொடியார் தடக்கைச் சுகோதய சுந்தர
வடிவார் திரிபுரை யம்மங்கை சங்கைச்
செடியார் வினைகெடச் சேர்வரை என்றென்
அடியார் வினைகெடுத் தாதியு மாமே. 27

1135. மெல்லிசைப் பாவை வியோமத்தின் மென்கொடி
பல்லிசைப் பாவை பயன்தரு பைங்கொடி
புல்லிசைப் பாவையைப் போகத் துரந்திட்டு
வல்லிசைப் பாவை மனம்புகுந் தாளே. 28

1134.தெ-ரை : வளையல் அணிந்த கைகளையுடையவளும், இன்பத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாயிருப்பவளும், அழகிய வடிவத்தை யுடைய 'திரிபுரை' என்னும் தேவியும் ஆகிய சத்தி, ஐயத்திற்குக் காரண மாயுள்ள கீழான முன்னை வினைகள் கெடுதலினால் தன்மை உணர்ந்து வந்து அடைபவர்களை. 'என் அடியார்கள்' என்று சொல்லி ஏற்று, அவர்கட்கு, மேல் வினை வாராமல் காக்கின்ற தலைவியாயும் நிற்பாள்.

கு-ரை : 'சுந்தரி' என்பது பாடமாகாமை அறிக. 'சேர்வாரை' என்பது குறுகிநின்றது. 'என் அடியார் என்று வினை கெடுத்து' எனக் கூட்டுக. "ஆதியும் ஆம்" என்னும் உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

இதனால், பூரணசத்தியைத் தெளிந்து அடைந்தோர் வினைக்கட்டு நீங்கி வீடுபெறுதல் கூறப்பட்டது.

1135.தெ-ரை: மென்மைத்தன்மையோடு பொருந்து தலை யுடைய பெண்மகளாகக் காட்சியளிப்பவளும், ஆகாயத்தில் தோன்றும் மின்னலை ஒப்பவளும், பலவாகிய புகழையுடைய தேவியாய் நின்று பல பயன்களைத் தருகின்ற, பசிய கொடி போன்றவளும் ஆகிய சத்தி, கீழ்மையோடு இசைதலையுடைய அக இருளாகிய பெண்டினை என் மனமாகிய வீட்டினின்றும் ஓட்டிவிட்டுத் தான் வலிமையோடு கூடிய பெண்டாய் அதனுள் குடிபுகுந்தாள்.

கு-ரை: "இசை" நான்கில் இரண்டாவது, புகழ் ஏனையவை முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

1136. **தாவித்த அப்பொருள் தான் அவன் எம்மிறை**
பாவத் துலகம் படைக்கின்ற காலத்து
மேவிப் பராசத்தி மேலொடு கீழ்தொடர்ந்
தாவிகது மப்பொரு ளானது தானே. **29**

1137. **அதுஇது என்பார் அவனை அறியார்**
கதிவர நின்றதோர் காரணம் காணார்
மதுவிரி பூங்குழல் மாமங்கை நங்கை
திதமது உன்னார்கள் தேர்ந்தறி யாரே. **30**

இதனால், பூரணசத்தி, மேற்கூறிய வினைகட்குக் காரணமாய் நின்று அக இருளையும் போக்கியருள்கின்ற ஆற்றுலுடையளாதல் கூறப்பட்டது.

1136.தெ-ரை : சத்தி மேற்கூறியவாறு மனம் புகுந்தபின் அவளால் அங்கு நிறுவப்பட்ட (நிலைப்பிக்கப்பட்ட) அப்பொருள் எம் இறைவனாகிய சிவனேயாகும். எதனால் எனின், அவன் உலகைப் படைக்க நினைக்கும்பொழுது சத்தியும் அதனையே விரும்பி, மாயையின், மேல் கீழ் ஆகிய இரு பகுதிகளையும் சார்ந்து நின்று பல்வேறு வகையாகப் புலனாகின்ற அப்பொருளாய் நிற்கின்ற அச்செயலையே தான் செய்வாள் ஆதலின்.

கு-ரை : "தாவித்த அப்பொருள்" என்ற அனுவாதத்தால், தாவித்தலும் பெறப்பட்டது. படவே, சத்தி தான் மனம் புகுந்தபின் சிவனை அங்கு நிலைப்பிக்கச் செய்தலும் ஒருதலையாக நிகழ்தல் அறியப்படும். இதனை, சிவனே முதல்வனாக, சத்தி துணைவியாய் நிற்றலாகிய உண்மைபற்றித் தெளிந்து கொள்ளுதற்குப் பின்மூன்று அடிகளைக் கூறினார். 'அவன்தான்' என மாற்றியுரைக்க. "பாவித்துப் படைக்கின்ற காலத்து" என்றாராயினும் 'படைக்கப் பாவிக்கின்ற காலத்து' என்றலே கருத்தென்க. தொடர்தற்குச் செயப்படு பொருள் வருவிக்கப்பட்டது'. ஆவித்தல் – உயிர்த்தல் ; புலனாதல். 'ஆனதே செய்தாள்' எனவும், 'ஆதலின்' எனவும் சொல்லெச்சங்கள் வருவித்துக் கொள்க. 'தானது தானே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், பூரணசத்தி, பின் சிவத்தைத்தருதல் கூறப்பட்டது.

1137.தெ-ரை : 'அதற்குக் காரணம் அதற்கு முன்னுள்ள அந்த ஒன்று ; இதற்குக் காரணம் இதற்கு முன்னுள்ள இன்னொன்று' என்று

இப்படிக் காரியப்பொருள்கள் பலவற்றிற்கும் பல காரணப் பொருள்களையே முடிந்த காரணப் பொருளாக மயங்கி, அனைத்துக் காரணங்கட்கும் காரணமாய் உள்ள பொருளை உணரமாட்டாதவர் சிவனை அறியுமாறில்லை. அதனால், முத்திக்கு வழியை அவர் அறியாதவரே யாகின்றனர். அவர் அன்னராதல் சத்தியின் இயல்பை முற்பட உணராமை யாலேயாம். ஆதலின், அவர் உண்மைச் சிந்தனையாளர் அல்லர்.

கு-ரை: ஓர் காரணம் - பிறிதுகாரணம் இல்லையாகத் தான் ஒன்றேயாய் உள்ள காரணம். திதம் - நிலைமை ; இயல்பு. அது, முன்னே திரோதாயியாய் நின்று பக்குவத்தை வருவித்துப் பின் அருட் சத்தியாய்ப் பதிதல்.

இதனால், பூரண சத்தியது இயல்பை உணர்தலின் இன்றியமையாமை கூறப்பட்டது.

8. ஆதார ஆதேயம்

சத்தியது பூரண நிலையைக் கூறிய நாயனார், அவள், ஆதாரமும், ஆதேயமும் தானேயாய்நின்று அருள்புரிதலை நூறு மந்திரங்களால் பரக்கக் கூறுகின்றார். ஆதாரம் - நிலைக்களம். ஆதேயம் - அதன்கண் நிலைத்து நிற்கும் பொருள்.

1138. நாலிதழ் ஆறில் அவிர்ந்தது தொண்ணூறு
நாலித ழானவை நாற்பத்து நாலுள
பாலித ழானஅப் பங்கய மூலமாய்த்
தானித ழாகித் தரித்திருந் தாளே. 1

1138.தெ-ரை : நான்கு இதழ்களையுடைய தாமரையாகிய மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களில் சுத்த தத்துவம் ஐந்தும், புருடன் ஒன்றும் தவிர, ஏனையதத்துவ தாத்துவிகங்கள் தொண்ணூறும் அடங்கிநிற்கின்றன. இடைநான்கு ஆதாரத்தின் தாமரைகளில் நாற்பத்து நான்கு இதழ்கள் உள்ளன. இரண்டிதழ் களையுடைய அந்த ஆஞ்ஞைத் தாமரைக்கு அடியாயுள்ள ஏனைய ஆதாரத் தாமரைகளாய் நின்று அந்த ஆஞ்ஞையைத்தாங்கியும், அவ் ஆஞ்ஞைத் தாமரையாய் நின்று அதன்கண் விளங்கும் தியானப்பொருளைத் தாங்கியும் அருள் புரிகின்றாள் சத்தி.

கு-ரை : ஆறு ஆதாரங்களும், அவற்றின் அமைப்புக்களும் அவற்றில் உள்ளனவும் முன்னைத் தந்திரத்தில் விளங்கக் கூறப்பட்டன. "இதழ்" நான்கில் முதலதும், ஈற்றதும் ஆகுபெயர். முதலடியில் "நாலிதழ்" என்பதன்பின் 'முதலிய' என்பது எஞ்சி நின்றது. சுத்ததத்துவங்கள் ஏழாந் தானத்தில் நிற்றல் பற்றியும், புருடன் ஆஞ்ஞையைக் கடந்தும் செல்லுதல் பற்றியும் அவை ஒழிந்தன ஆறாதாரங்களில் நிற்கும் என்க. "நாலிதழானவை" என்பதில் "நாலின்கண் இதழானவை" என ஏழன் உருபு விரித்துக்கொள்க. "அவிர்ந்தது" என்பது 'நவின்றது' என இருந்தது போலும். பால் - பகுப்பு. எனவே, இரண்டு என்றதாயிற்று. தரித்தல் - தாங்குதல் ; இதற்குச் செயப்படு பொருள் வருவித்துக்கொள்க. உணர்ந்ததாகிய ஆஞ்ஞையின் ஆதார ஆதேயங்களாதல் கூறவே, கீழுள்ளவற்றிற்கும் அவ்வாறாதல் பெறப்பட்டது. மூலாதாரத்திற்கு ஆதார மாதல் நேரேயாம். 'சத்தி' என்பது முன்னை அதிகாரத்தினின்றும் வந்து இயைந்தது. ஈற்றடி உயிரெதுகை.

இதனால், சத்தி ஆதார பங்கயங்களின் ஆதார ஆதேயமாய் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1139. **தரித்திருந் தாள்அவள் தன்னொளி நோக்கி**
விரித்திருந் தாள்அவள் வேதப் பொருளை
குறித்திருந் தாள்அவள் கூறிய ஐந்தும்
மறித்திருந் தாள் அவள் மாதுநல் லாளே. 2

1140. **மாதுநல் லாளும் மணாளன் இருந்திடப்**
பாதிநல் லாளும் பகவனும் ஆனது
சோதிநல் லாளைத் துணைப்பெய்ய வல்லிரேல்
வேதனை தீர்தரும் வெள்ளடை யாமே. 3

1139.தெ-ரை : சத்தி அனைத்துயிர்க்கும் தாயாகலின் அவள் மேற்கூறியவாறு ஆதார பங்கயங்களின் ஆதாரமும், ஆதேயமுமாய் நிற்றல் தனது ஒளியுருவை யோகியர் காணுதல் குறித்தும், கலைஞானத்தை மிகத்தந்தும், ஐம்புல ஆசைகளின் கொடுமையைக் கண்டு அதனைத் தடுத்துக் கொண்டுமாம்.

கு-ரை : 'மாதுரு' என்னும் வடசொல் ஈறுதொகுத்தல் பெற்று நின்றது. இதன்பின் 'ஆதலின்' என்பது எஞ்சி நின்றது. 'மாதுரு நல்லா ளாகலின்' என எடுத்துக்கொண்டு உரைக்க. "தன்னொளி நோக்கி" என்பது, 'தன்னொளியை அடியவர் காணுதல் குறித்து' எனப் பொருள் தந்தது. ''கூறிய ஐந்தும்'' என்பது, இடைநிலைத் தீவகமாய் நின்றது பின்னிரண்டடிகள் ஒப்பெதுகை.

இதனால், சத்தி ஆதார பங்கயங்களின் ஆதார ஆதேயமாய் நின்று செயவன இவை என்பது கூறப்பட்டது.

1140.தெ-ரை : சத்தி தனது மணாளனாகிய சிவன் ஒருபோதும் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருத்தலினாலே ஒரு பாதியேதானாய், மற்றொரு பாதி அச்சிவனாய் இருக்கின்றாள். (இந்நிலை எக்காலத்தும் வேறு படுதல் இல்லை என்றபடி) அத்தன்மையை உடைய ஒளி வடிவினளாகிய அவளைத் துணையாக உங்கள் உள்ளத்தில் இருத்த வல்லீராயின், எல்லாத் துன்பமும் நீங்கும் ; வெளுக்கப்பட்ட ஆடைபோல் ஆன்மா மும்மலங்களும் நீங்கத் தூயதாய் விளங்கும்.

கு-ரை : "மாது நல்லாளும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு. 'மாது நல்லாளும் ஆனது இருந்திட' என இயையும். சொல்லமைதி இங்ஙனமாயினும், கருத்து நோக்கி மேற்கண்டவாறு உரைக்கப்பட்டது. 'துணையாக' என ஆக்கம் வருவிக்க. வெள்ளாடை என்பது குறுகி நின்றது.

1141. வெள்ளடை யான்இரு மாமிகு மாமலர்க்
கள்ளடை ஆரக் கமழ்குழ லார்மனம்
மள்ளடை யானும் வகைத்திற மாய்நின்ற
பெண்ணொரு பாகன் பிறவிபெண் ணாமே. 4

இயல்பாகவே கொண்டு, 'உயிர் தூய்மையை அடைதல் உண்டாகும்' என உரைத்தலுமாம். வெள்ளாடையாதற்கு வினைமுதல் வருவிக்க.

இதனால், 'சத்தியை, சிவனை ஒரு பாதியில் உடையவ ளாகவே தியானித்தல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1141.தெ-ரை : கருவி கரணங்கள் சென்று பற்றும் வகையில் வெளி நில்லாதவனும், கரிய வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்களின் தேன் பொருந்தி நிரம்புதலால் நறுமனம் கமழ்கின்ற கூந்தலையுடைய மகளிரால் மனம் வருந்துதல் இல்லாதவனும் ஆகிய சிவன், அத்தன்மையனாயினும், சிலபொழுது தனது கூறேயான ஒரு பெண்ணைத் தன் உடம்பில் ஒருபாதியில் கொண்டவனாய்க் காணப்படுதலும், சிலபொழுது பெண்ணேயாய்க் காணப்படுதலும் உடையன்.

கு-ரை : "மா" இரண்டில் முன்னது வண்டு "கள் அடை" என்பதில் "அடை" என்னும் பகுதி 'அடைந்து' என வினையெச்சப் பொருள் தந்தது. 'குழலாரால்' என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று. மள் - மள்கல்; முதனிலைத் தொழிற் பெயர் 'மழுங்குதல்' என்பது பொருள். 'வெள்ளடையானாகிய மள்ளடையானாயினும்' என்பது சொல் அமைதி "ஆம்" என்பதை, "பாகன்" என்பதனோடும் கூட்டுக. பிறவியே என்னும் ஏகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'சிவன் உண்மையில் ஆணும் அல்லன்; பெண்ணும் அல்லன்; அதனால், வேடங்கட்டி ஆடுவார் போன்று பொது நிலையில் எவ்வகையாயும் தோன்றுவன்' என்பது ஈற்றடியின் கருத்து. எனவே, சிவனது ஆண் தோற்றம் ஒன்றையே கொண்டு 'அதுவே அவனது உண்மையியல்பு' என வழக்கிடுதலும், பெண் தோற்றம் ஒன்றையே கொண்டு 'அதுவே அவனது உண்மையியல்பு' என வழக்கிடுதலும், மாதொரு கூறாய தோற்றம் ஒன்றையே கொண்டு 'இரண்டும் கூடியுள்ளதே அவனது உண்மையியல்பு' என வழக்கிடுதலும் பேதைமைப் பாலவாதல் விளங்கும். இவ்வியல்பு சிவன். சத்தி இருவர்க்கும் உரியதென்க. எனவே, கடவுளது ஆண் தோற்றம் முதலிய மூவகைத் தோற்றங்களுள் எதனைக் காணினும், 'இஃது உயிர்கள் பொருட்டு ஏற்ற பெற்றியாற் கொண்ட பொதுவியல்பாம்' என உணர்தலல்லது, 'சிவன், சத்தி

இவர்களது உண்மை யியல்பு என மயங்குதல் பொருந்தாதாயிற்று. இவ்வியல்பினை.

"ஒன்றொடொன் றொவ்வா வேடம்ஒருவனே தரித்துக் கொண்டு
நின்றலால் உலகம் நீங்கி நின்றனன் என்றும் ஓரார். "

என விளக்கிற்றுச் சிவஞான சித்தியார் (சூ. 1.51). இன்னும்,

"எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன் தமையன்"

-தி.8 திருபொற்கண்ணம், 13

எனவும்,

சிவம் சத்தி தன்னை யீன்றும் சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்திரு வரும் புணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லாம் ஈன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்; பால்மொழி கன்னி யாகும்;
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் தெரியுமன்றே.

– சிவஞானசித்தி. சூ. 2.77

எனவும் வருவன போல்வன பலவும், இவையெல்லாம் கடவுள் தனது அருள் நாடகத்திற்கொள்ளும் பொதுவியல்பாதலன்றி உண்மையியல் பாகாமையை விளக்க எழுந்தனவேயாம். ஆகவே,

"கூத்தினர் தன்மை வேறு கோலம்வே றாகு மாபோல்"

– திருவாதவூரடிகள் புரா.–திருப்பெருந்துறைச் சரு.

என்ற பெரியவர் ஒருவர் வாக்கின்படி ஆடவர் போலவும், மகளிர் போலவும் வேடங்கட்டியாடுவார், அவ்வேடத்திற்கு ஏற்பவே நடித்து நிற்பினும் அவரது உண்மைத் தன்மை அவ்வேடத்திற்கு வேறாயினாற் போலவே, ஆணாயும், பெண்ணாயும் தோன்றும் கடவுளின் உண்மையியல்பு அவற்றின் வேறேயாம் என்பது இனிது விளங்கும்.

"சத்திதான் நாத மாதி தானாகும்; சிவமும் அந்தச்
சத்திதான் ஆதி யாகும்; தரும்வடி வான வெல்லாம்
சத்தியும் சிவமும் ஆகும்" – **சிவஞானசித்தி. சூ.76**

என்ற சிவஞான சித்தியையும் அதற்கு மாபாடியம் உடையார் உரைத்த உரையும் இங்கு இனிது நோக்கி உணர்க. இங்ஙனம், உணரமாட்டாது தம்முள் மாறுபட்டு வழக்கிடுவாரை நோக்கியேயன்றோ தாயுமான அடிகள்.

"அன்னே அனே எனும் சிலசமயம் நின்னையே ;
ஐயா ஐயா என்னவே
அலறிடும் சிலசமயம்"

1142. **பெண்ணொரு பெண்ணைப் புணர்ந்திடும் பேதைமை**
பெண்ணிடை ஆணும் பிறந்து கிடந்தது
பெண்ணிடை ஆணின் பிறப்பறிந் தீர்க்கின்ற
பெண்ணுடை ஆணிடைப் பேச்சற்ற வாறே. 5

என முதற்கண் நகையாடியும், பின்னர்,

"என்னே எனேகருணை விளையாட் டிருந்தவாறு"
– எங்கும் நிறைகின்ற பொருள்,2

என வியந்தும் கூறியருளினார், ஈற்றடி இனவெதுகை.

இதனால், 'சிவம் சத்தி இவர்களிடையே சொல்லப்படும் நாயக நாயகித் தன்மை குணியும், குணமுமாய் நிற்கும். அதனை விளக்கும் அத்துணையதேயல்லது முழுவதுமாகின்ற உண்மையியல்பு அன்று' என்பதும். 'அதனால் அத்தன்மைக்கு ஏற்ப அவர்கள் கொள்ளும் கோலம் அவர்களது பொதுவியல்பேயாம்' என்பதும் குறிப்பு மொழியாற் கூறப்பட்டன. இது பற்றியன்றே ஞானசம்பந்தரும், இறைவனை "ஒருமை பெண்மை யுடையனாக" (தி.1 ப.1 பா.5) முன்னரே கண்டு வைத்திருந்தும், வையைக் கரையில் பாண்டியன் கேட்க அருளிச் செய்த திருப்பாசுரத் திருப்பதிகத்தில்

"எந்தை யாரவர் எவ்வகை யார்கொலே" –தி.3 ப.54 பா.3

என அருளிச் செய்தார் ! அதனால், இறைவனது உண்மையியல்பு உயிர் களால் 'இன்னதுதான்' என வரையறுத்துணரப் படாததாதல் தெற்றென விளங்கும். இதனை விளக்கும் முகத்தானே ஆதார ஆதேயங்களாய் நிற்றல் சத்தி, சிவம் இருவர்க்கும் பொதுவேயாதல் உணர்த்தப்பட்டது.

1142.தெ–ரை : ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணோடு புணர்தலால் பயனின்மையின் அங்ஙனம் புணர்தல் பேதமைச் செயலாதல் தெளியப் பட்டதாயினும். அச்செயலால் ஆண் ஒன்று பிறந்த பயன் ஓரிடத்தில் காணப்படுகின்றது. (இஃது அதிசயம்) இனி, புணரப்பட்ட அப் பெண்ணிடத்தினின்றும் பிறந்த அந்த ஆணின் உண்மையை உணர்ந்து, யாவரையும் அந்த ஆணினிடத்தே ஈர்த்து வைக்கின்ற அந்தப் பெண்ணைத் துணைவியாக உடைய அந்த ஆணின் பக்கல் அந்தப் பெண் ஈர்த்தவாறே சென்று அடைவதே, 'இஃது இயற்கைக்கு மாறாய் இயலாததொன்றாம்' என்று பேசும் பேச்சு அற்றொழிதற்கு வழியாம்.

1143. **பேச்சற்ற நற்பொருள் காணும் பெருந்தகை**
மாச்சற்ற சோதி மனோன்மனி மங்கையாம்
காச்சற்ற சோதி கடவு ளுடன்புணர்ந்
தாச்சற்றே னுட்புகுந் தாலிக்குந் தானே. **6**

கு-ரை:முதலில் உள்ள 'பெண்' பராசத்தி. அடுத்த வந்த பெண் ஆதிசத்தி. பராசத்தி ஆதிசத்தியோடு புணர்தலாவது அந்நிலையில் கலந்து நிற்றல். ஆதிசத்தியினின்றும் பிறந்த ஆண் சதாசிவ மூர்த்தி. 'இவ்வுண்மையை அறிதல் வேண்டும்' என்றவாறு. 'பேதைமையால்' என உருபு விரிக்க ஈர்க்கின்ற பெண், அனுக்கிரக மூர்த்தியாகிய சதாசிவர் பால் உயிர்களை ஈர்த்துச் சேர்க்கின்ற மனோன்மனிசத்தி, 'ஆணிடைப் பேச்சறும்' என்றது, ஆணிடை அடைந்தால் பேச்சறும் என்றதாம்.

இதனால், "தவந்தரும் ஞானத்தோர்க்கு இத்தன்மைதான் தெரியும்" என மேற்கட்டியவாறு. மேற்கூறிய உண்மைகள் எல்லாம் திருவருள் கிடைக்கப்பெற்ற பின்பு இனிது விளங்கும், என்பது நகைச்சுவைபடக் கூறப்பட்டது.

1143.தெ-ரை : சொல்லற்ற இடத்தில் நிற்கும் தலைவனாகிய சிவன் குற்றம் அற்ற ஒளிப்பொருள். துணைவியாகிய சத்தியும் அங்ஙனம் குற்றம் அற்ற ஒளிப்பொருளே. ஆயினும் சத்தியே சிவத்துடன் வந்து குற்றம் அற்ற என்உள்ளத்தில் புகுந்து ஆரவாரிக்கின்றாள்.

கு-ரை : அஃதாவது, 'சிவமும் சத்தியும் ஒரு பொருளே யாயினும், அப்பொருள் உயிர்களோடு தொடர்புகொள்ளும் நிலையில் 'சத்தி' எனப்படுகின்றது'. என்பதாம். பெருந்தகை – தலைவன், காண், உம் அசைகள். 'குற்றம்' என்னும் பொருளைத் தருகின்ற, 'மாசு, காசு, ஆசு' என்பன எதுகை நோக்கி விரிதல் பெற்றன. இறுதியடியில், 'அற்ற' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. மங்கையாம் மனோன்மனி என மாறுக. இங்கு உம்மை தொகுக்கப்பட்டது 'மங்கையும்' என்றே ஓதுதலுமாம். 'அவள் புணர்ந்து புகுந்து ஆலிக்கும்' என வேறு தொடராக்கி முடிக்க. "கடவுளுடன் புணர்ந்து" என்றது தனித்து நில்லாமையை வலியுறுத்தியதாம்.

இதனால், 'முதற்பொருள் இரண்டில்லையாயினும், செய லிடத்துச் சத்தியாய் நிற்கும்' என்பதுணர்த்தி, மேல், 'சத்தியே ஆதார அதேயமாய் நிற்கின்றாள்' எனக் கூறியதன்கண் ஐயம் அறுக்கப் பட்டது.

1144. ஆலிக்குங் கன்னி அரிவை மனோன்மனி
பாலித் துலகில் பரந்துபெண் ணாகும்
வேலைத் தலைவியை வேத முதல்வியை
ஓலித் தொருவன் உகந்துநின் றானே. 7

1145. உகந்துநின் றான்நம்பி ஒண்ணுதற் கண்ணோ
டுகந்துநின் றான்தம் முழைபுக நோக்கி
உகந்துநின் றான்இவ் வுலகங்க ளெல்லாம்
உகந்துநின் றான்அவ டன்றோ டொகுத்தே. 8

1144.தெ-ரை : என் உள்ளத்தில் புகுந்து ஆரவாரிக்கின்ற கன்னிப் பெண்ணாகிய சத்தி பெண் தன்மையை உடையளாய் உலகெங்கும் வேதங்களால் குறிப்பிடப்படும் முதல்வியுமாகிய அவளை வேதங்களும் காணமாட்டாது ஓலமிட்டு நிற்கின்ற சிவன் யாண்டும் பிரியாதே கூடி நிற்கின்றான்.

கு-ரை : 'பாலித்துப் பரந்து பெண்ணாகும்' என்பதை, 'பெண்ணாகிப் பரந்து பாலிக்கும்' எனப் பின் முன்னாகவைத்து, விகுதி பிரித்துக் கூட்டிக் கொள்க. ஓலித்தல் – ஓலம் இடுல். 'ஓலித்த' என்னும் அகரம் தொகுத்தல். வேலை – கடல். அஃது அதனாற் சூழப்பட்ட உலகிற்கு ஆயிற்று. ஈற்றடியைப் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், மேற்கூறியவாறு சத்தி சிவனோடு கூடியே நிற்றல் போல, சிவனும் சத்தியோடுகூடியே நிற்றலைக் கூறி, இருமையின் ஒருமை வலியுறுத்தப்பட்டது.

"துரியம் கடந்தசுடர்த் தோகையுடன் என்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்".

என்றார் திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் (பா. 69).

1145.தெ-ரை: நம்பியாகிய சிவன் காமனை எரித்த நெற்றிக் கண்ணோடு நின்றே மேற்கூறிய நங்கையாகிய வேத முதல்வியை விரும்பி நின்றான். பின்பு அவளது தோள்களைத் தன் தோளோடு ஒன்றாகும்படிச் சேர்த்து மகிழ்ந்து நின்றான். இவை முறையே அவன் உயிர்களாகிய நம்மிடம் வருதல் குறித்தும் அனைத்து உயிர்களுக்கும்

1146. **குத்து முலைச்சி குழைந்த மருங்கினள்**
துத்தி விரிந்த சுணங்கினள் தூமொழி
புத்தகச் சீறடிப் பாவை புணர்வினைத்
தொத்த கருத்தது சொல்லகி லேனே. **9**

1147. **சொல்லவொண் ணாத சுடர்ப்பொதி மண்டலம்**
செல்லவொண்ணாது திகைத்தங் கிருப்பர்கள்
வெல்லவொண் ணாத வினைத்தனி நாயகி
மல்லவொண் ணாத மனோன்மனி தானே. **10**

போகத்தைத் தருதல் குறித்துமாம்.

கு-ரை : 'இல்லையேல் அவை இயலா' என்பது கருத்து மூன்றாம் அடிக்கு, 'இவ்வுலகங்கள் எல்லாம் போகத்தை எய்த உகந்து நின்றான் ஆதலின்' என உரைக்க.

இதனால், 'சிவன் தனது உண்மை நிலையில் அணியனல்லனாயினும், உயிர்களின் பொருட்டு அணியனாதற்கும், போகியல்லனாயினும் உயிர்கள் போகத்தை எய்துதற் பொருட்டும் சத்தியோடு மணந்து நிற்பன்' என்பது கூறப்பட்டது.

1146.தெ-ரை : சத்தி பெண்ணியல்புகள் பலவும் தோன்ற நின்று சிவனை மணந்ததில் உள்ள கருத்து சொல்லுதற்கரிதாம்.

கு-ரை : துத்தி – பாம்பின் படப்பொறி. விரிதல் – பரத்தல். 'துத்தி போல விரிந்த சுணங்கு' எனவும், 'புத்தகம் போலும் சீறடி' எனவும் விரித்துக்கொள்க. தொத்தல் – பற்றுதல் 'தொகுத்த' என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, 'உள்ளீடான' என்று உரைப்பினும் அமையும். சத்தி சிவங்களது குறிப்பு முழுதும் உயிர்களால் அறிதல் கூடாது என்பதாம். "புணர்வினை" என்பது இரண்டாவதன் விரியாக முன்னர்க் கூறிய பொருளும், வினைத் தொகையாகப் பின்னர்க் கூறிய பொருளும் அமைவனவாம்.

இதனால், சிவம் சத்திகளது ஆதார ஆதேயங்களால் நிற்கும் அருட்பெருமை கூறப்பட்டது.

1147.தெ-ரை: அருள் ஒளி மண்டலம் உயிர்களது சொல்லுக்கு எட்டாதது. அதனால், அங்குச் செல்லமாட்டாது பலரும் திகைத்து நிற்

1148. தானே இருநிலம் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்கும்
தானே சுடும்அங்கி ஞாயிறுந் திங்களும்
தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்கும்
தானே வடவரை தண்கடற் கண்ணே. 11

1149. கண்ணுடை யாளைக் கலந்தங் கிருந்தவர்
மண்ணுடை யாரை மனித்தரிற் கூட்டொணா
பண்ணுடை யார்கள் பதைப்பற் றிருந்தவர்
விண்ணுடை யார்களை மேலுறக் கண்டே. 12

கின்றார்கள். அம்மண்டலமாவாள் பிறரால் கடத்தற்கரிய செயல்களை உடையவளும், வலிந்து பற்றிக் கொள்ளவாராதவளும் ஆகிய சத்தியே.

கு-ரை : "அங்கு" என்றது அவரவர் இருக்கும் இடத்தை 'வலிமை' எனப் பொருள்தரும் 'மல்' என்னும் உரிச் சொல்லடியாக "மல்ல" என்னும் செயவெனச்சம் பிறந்தது.

இதனால், சத்தி ஒளி மண்டலமாய் நின்று அனைத்திற்கும் ஆதாரமாமாறு கூறப்பட்டது.

1148.தெ-ரை: (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : "தான்" என்றது சத்தியை. தாங்குதல், இடந்தருதல், மழை பொழி தையல், கங்காதேவி. எனவே, கங்கையை உமைக்கு மாற்றாள்போல வைத்துச் சொல்வனவெல்லாம் செய்யுளின்பம் படக்கூறும் கூற்றேயாதல் தெளியப்படும். வடவரை – மேருமலை. தலைமை பற்றி இதனைக் கூறவே பிறமலைகளும் கொள்ளப்படும். "கண்" என்பது, 'இடம்' எனப் பொருள்தரும் பெயர்ச்சொல். எனவே, "கடற்கண்" என்பது இருபெயரொட்டாயிற்று. 'தண்கடலாகுமே' என்பதும் பாடம்.

இதனால், சத்தி ஆதாரமாய் நிற்கும் வகைகள் சில கூறப்பட்டன. மழை பொழி தையலாய் நிற்றல் உயிர்கள் அழியாதவாறு நிறுத்தலாம். இதனுள் "தான்" என்றதனைச் சிவத்திற்கு ஆக்கி, சிவ பரத்துவ அதிகாரத்திலும் இம் மந்திரத்தை, "பொன்னாற் புரிந்திட்ட" என்னும் மந்திரத்தின்பின் ஒருமுறை ஓதுவாரும் உளர்.

1149.தெ-ரை: எவ்விடத்தையும் தனதாக உடைய சத்தியைக்

1150. கண்டெண் டிசையும் கலந்து வருங்கன்னி
பண்டெண் டிசையும் பராசத்தி யாய்நிற்கும்
விண்டெண் டிசையும் விரைமலர் கைக்கொண்டு
தொண்டெண் டிசையும் தொழநின்ற கன்னியே. 13

கூடி அவளுடன் எங்கும் வியாபகமாய் நின்ற அறிவர் சிவத்தன்மை பெற்றவர். சீவத் தன்மையாகிய முனைப்பு நீங்கியவர். அதனால் பர வெளியில் நிற்பவராகிய அவரை மிக்க மேன்மை உடையவராக அறிந்து, மண்ணில், வாழ்பவராகிய மனிதரில் வைத்து எண்ணா தொழில் வேண்டும். ('விண்ணில் வாழும் கடவுளரில் வைத்து எண்ணல் வேண்டும்' என்றபடி.)

கு-ரை : "கண்" என்பது மேலை மந்திரத்தில் வந்தவாறே வந்தது. இதற்கு, 'விழி – நெற்றிக்கண்' என உரைத்தற்கு ஓர் இயை பின்மை அறிக. இரண்டாம் அடியில் நின்ற ஐகாரம் சாரியை. 'மண்ணுடையாராகிய மனிதர்' என்க. பண் – பண்ணப்படுதல் ; செம்மையாக்கப்படுதல். இரண்டாம் அடியை இறுதியில் கூட்டியுரைக்க.

இதனால், சத்தியது ஆதாரமாய் நிற்கும் நிலையை உலகில் வைத்து உணர்பவர் ஏகதேச உணர்வு நீங்கி வியாபக உணர்வைப் பெறுதல் கூறப்பட்டது. சத்தியது ஆதார ஆதேயமாம் நிலையை உலகில் வைத்து உணர்தலை, 'பாரயோகம்' என்பர்.

1150.தெ-ரை : எல்லா உலகங்களையும் நினைவு மாத்திரத்தாலே உண்டாக்கி, அவை அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்கின்ற சத்தி, அதற்கு முன்னே அவ்வுலகங்களைக் கடந்து நின்ற ஒரு சத்தியாய் இருப்பாள். அதனால், எட்டுத்திக்கில் உள்ளாரும் தாம் தாம் தமக்கு ஏற்ற பெற்றியால் மணம் பொருந்திய மலர்களைக் கையிலே கொண்டு தோத்தரங்களைச் சொல்லித் தொண்டுபட்டு அம்மலர்களைத் தூவித்தொழுகின்ற தேவி அபபராசத்தியே யாவாள்.

கு-ரை : 'அந்நிலையை அறியாதவர் வேறு வேறு தேவியராகக் கருதிச்செய்யும். வழிபாடுகளையும் ஏற்று அவர்கட்கு ஏற்ற பெற்றியால் அருள் புரிபவளும் அவளன்றி வேறில்லை' என்றபடி.

"யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்".

– சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் 114.

1151. கன்னி யொளியென நின்றஇச் சந்திரன்
மன்னி யிருக்கின்ற மாளிகை செந்நிறம்
சென்னி யிருப்பிடம் சேர்பதி னாறுடன்
பன்னி யிருப்பப் பராசத்தி யாமே. 14

என்னும் சிவஞான சித்தியை நோக்குக. காணல் – கருத்தாற் படைத்தல். 'எண்திசையும் கண்டு' எனக் கூட்டுக. "நிற்கும்" என்பது இறந்த காலத்தில் நிகழ்காலம். இதன்பின் 'அதனால்' என்பதும், இறுதியில் 'அவளே' என்பதும் எஞ்சி நின்றன. இவ்வாறன்றி, மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, 'தொழநின்ற கன்னி கலந்து வருங் கன்னியாம். அவள், கண்டு பராசத்தியாய் நிற்கும்' என உரைத்தலும் ஆம். அமையும், மூன்றாம் அடியில் "திசை" ஆகுபெயர், ஈற்றடியில், 'எண்டிசையிலும்' என்னும் உருபு விரித்துக் கொள்க. இதனால், சத்தி ஆதார ஆதேயமாய் நிற்றலின் பெருமை கூறப்பட்டது.

1151.தெ–ரை : இறைவி அழியாத ஒளி வடிவாய் நிற்கும் இடம் இதுபோலும் பிறைவடிவம் பொருந்தியிருக்கின்ற ஆஞ்ஞைத்தானமாம். அது சிவந்த நிறத்தை உடைய தாமரை மலர் வடிவம் உடையது. அவள் தலையாகிய இருப்பிடத்தில், நிரம்பிய பதினாறு கலைகளை யுடைய சந்திரனோடு கூடியிருக்கும் பொழுது பராசத்தியாய் விளங்குவாள்.

கு–ரை : என்றது, 'சத்தி ஆதாரயோகத்தில் ஔியுருவாயும், நிராதார யோகத்தில் உருவம் அற்ற அருவப் பொருளாயும் நிற்பாள்' என்றதாம். கன்னி – அழியாமை, "இச்சந்திரன்" என்றது, 'இவ்வாறு கன்னி ஒளியாயுள்ள சந்திரன்' என்றவாறு. இதில் கன்னிமை இளமையைக் குறித்தது. "சந்திரன்" என்றது அவனது வடிவைக் குறித்த ஆகுபெயர். 'சென்னியாகிய இருப்பிடத்தில் இருப்ப' என இயையும். 'இருப்பிடத்தில்' என்னும் சாரியை தொகுத்தலாயிற்று. முன்னர் 'சந்திரன்' என வந்தமையால், "பதினாறு" என்பது அவனது கலைகளைக் குறித்தது. நிரம்பிய சந்திரன் போல்வதாய், 'சந்திர மண்டலம்' எனப்டுவது, நெற்றிக்கு மேலிடத்துள்ள ஆயிர இதழ்த் தாமரை மலராகும். "பன்னி" என்பது, 'பத்நி' என்னும் ஆரியச் சொல்லின் சிதைவு இதனையே முதற்கண் கொண்டு உரைக்க. "பராசத்தி" என்பது, 'உருவத்தைக் கடந்தவள்' என்னும் அளவினதாய் நின்றது.

இதனால், சத்தியது ஆதார ஆதேயமாய் நிற்கும்நிலை உடலில்

1152. **பராசத்தி என்றென்று பல்வகை யாலும்**
தராசத்தி யான தலைப்பிர மாணி
இராசத்தி யாமள ஆகமத் தாள்ஆங்
குராசத்தி கோலம் பலஉணர்ந் தேனே. 15

1153. **உணர்ந்துல கேழையும் யோகினி சத்தி**
உணர்ந்துயி ராய்நிற்கும் உன்அதன் ஈசன்

வைத்து உணர்த்தப்பட்டது.

1152.தெ-ரை: 'பராசத்தி' என்றே பல வகையிலும் பன்முறை துதிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றிற்கும் ஆதார சத்தியாய் நிற்கின்ற, வேதத்தின் வழி அறியப்படுகின்ற அவளே முழுமுதற் சத்தியாம். அவளை யாமள ஆகமம் பலபடக் கூற, அவ்வாறும் பல்கி நின்ற அவளது பல கோலங்களையும் யான் அவளது அருளாலே அறிந்தேன்.

கு-ரை : "என்று" என்பது, 'எனப்பட்டு' எனப் பொருள் தந்தது. 'பல்வகையானும் பராசத்தி என்றென்று' என மாற்றி உரைக்க. அடுக்கு, பன்மை குறித்தது. தலைப்பிரமாணம் – தலையாய நூல். அது வாயிலாக அறியப்படுபவளை, "தலைப்பிரமாணி" என்றார். 'இராசாத்தி' என்பது குறுகிநின்றது. இராணியை 'இராசாத்தி' என்றல் நாட்டு வழக்கு. யாமள ஆகமம் வாம மார்க்கத்ததாய்ச் சத்தியின் வடிவங்களைப் பலபடக் கூறி, அவற்றிற்குரிய வழிபாடுகளையும் பலபட விதிக்கும். அந்நிலையில் நிற்பாரையும் உய்வித்தல் சத்திக்குக் கடப்பாடாதலின், அவ்வாறு நின்று அவர்கட்கும் அருள்புரிதல் பற்றி, ஆங்கு "உரா சத்திகோலம் பல உணர்ந்தேன்" என்றார். உராவுதல் பரந்து தோன்றல், 'உராவு' என்பது குறைந்து நின்றது, 'உராவு கோலம்' என இயையும், முருகனும் இவ்வாறு தாழ் நிலையில் நின்று செய்வாரது வழிபாட்டினையும் ஏற்று, அவர்க்கு ஏற்றவாறு அருள் புரிதலைத் திருமுருகாற்றுப்படை "சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறி அறுத்து" என்பது முதலாகப் பல அடிகளால் உணர்த்துதல் காண்க. 'ஆகமத்தாளாக' என ஆக்கம் விரிக்க.

இதனால், சத்தி தன்னை அறிவார் அறிந்த வாற்றான் வழி படும் இடங்களில் எல்லாம் ஆதார ஆதேயங்களாய் நின்று அவர வர்க்குத்தக அருள செய்தல் கூறப்பட்டது.

1153.தெ-ரை: சிவன் தனது சங்கற்ப மாத்திரையானே தோற்று

புணர்ந்தொரு காலத்துப் போகமது ஆதி
இணைந்து பரமென் றிசைந்திது தானே. 16

1154. இதுவப் பெருந்தகை என்பெரு மானுள்
பொருவக் கலவியுள் போகமு மாகி
மதுவக் குழலி மனோன்மனி மங்கை
அதுவக் கலவியுள் ஆயுழி யோகமே. 17

வித்த ஏழு உலகங்களையும், அவ்வுலகத்தோடே பொருந்துவதாகிய சத்தி, தான் அறிந்து, அவற்றிற்கு உயிராய், அவைகளோடு கலந்து நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்கின்ற அச்சத்திக்குச் சத்தனாய நிற்கின்ற இறைவன் அச் சத்தியை மணந்த பொழுதே உயிர்கட்குப் போகம் அமையும். அச் சிவத்தோடு இணைந்து நின்ற இச்சத்தியே உலகிற்குத் தலைமையாவது.

கு-ரை : 'என்றது, சத்தி படைப்புக் காலத்தில் இறைவனது சங்கற்பரூப ஆதி சத்தியாய் நின்று உலகைத் தோற்றுவித்துப் பின் யோகினி சத்தியாய் உலகெங்கும் வியாபித்துப் பின் இறைவனோடு இணைந்து நின்று போக சத்தியாகி உலகிற்குப் போகத்தைத் தந்து, உலகிற்குத் தலைமை பூண்டு நிற்கின்றது' என்றவாறு. முதலடி மூன்றாம் அடிகளில் 'உணர்ந்த, புணர்ந்த' என்னும் பெயரெச்சத்து அகரங்களும் தொகுத்தலாயின. 'இசைந்த' என்பதன் அகரமும் அன்னது. 'யோக சத்தி' எனின் பிறிது பொருள் படுமாகலின் 'யோகினி' என்றார். எனவே, இதனை யாமள தந்திரங் கூறும் யோகினிகளாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாமை அறிக. 'அதனோடு' என உருபு விரிக்க. ஆதி, பரம் இங்குத் தலைமை. 'இதுதானே ஆதி' என மேலே கூட்டி முடிக்க.

இதனால், 'சத்தி யோகினி' என நின்று ஆதார ஆதேயங்களாய்ப் போகத்தைப் பயப்பித்தல் கூறப்பட்டது.

1154.தெ-ரை: 'போகத்தைத் தருவது' என மேற்கூறப்பட்ட இம்மறைப்புச் சத்தி சிவனுடன் உயிர்கட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ள போகக் கலப்பில் நின்று போகத்தைத் தந்து 'அருட்சத்தி' என்னும் அந்தச் சத்தியாய் அச்சத்திக்கும் சிவத்திற்குமே சிறப்பாய் உள்ள அந்த அருட்கலவியுள் நின்றவழி உயிர்கட்கு யோகம் உளதாகும்.

கு-ரை : 'போகமும்' என்னும் உம்மை இழிவு சிறப்பு. அனுக்கிரக மூர்த்திதன் சத்தியின் பெயராகிய 'மனோன்மனி' என்பது, இங்கு

1155. யோகநற் சத்தி ஒளிபீடந் தானாகும்
யோகநற் சத்தி ஒளிமுகம் தெற்காகும்
யோகநற் சத்தி உதரம் நடுவாகும்
யோகநற் சத்திதாள் உத்தரம் தேரே. 18

1156. தேர்ந்தெழு மேலாம் சிவனங்கி யோடுற
ஆர்ந்தெழு மாயையும் அந்தம தாய்நிற்கும்

'அருட்சத்தி' எனப் பொருள் தந்தது. அது – அந்நிலை. 'அதுவாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. 'அக்கலவி' என்னும் சுட்டு, அவர்கட்கே உரித்தாகி, சிறப்புணர நின்றது. 'பொதுவக் கலவி, மதுவக் குழல்' என்பவற்றில் அகரம் விரித்தல். "பொதுக்கலவி" என்றது, "பொதுக்கலவி போலும்படிக் கலக்கும் கலவி" என்றவாறு. இதனுள் முன்னிரண்டடி அனு வாதம். "ஆயுழி" என்பது முன்னரும் சென்று இயைந்தது.

இதனால், சத்தி ஆதார ஆதேயங்களாய் நின்று உயிர்கட்கு யோகத்தைப் பயக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1155.தெ-ரை : 'போகசத்தி, யோகசத்தி,' என்னும் இருசத்திகளில் யோக சத்திக்கு வானத்தில் சூரியனும், பூமியில் வேள்வித்தீயும் ஆசனமாகும். அவ்வாசனங்களின்மேல் அவள் தெற்கு நோக்கிய முகத்துடன் உடம்பை நடுவில் வைத்துக் கால்களைப் பாதங்கள் வடக்குநோக்க மடக்கி நீட்டிக்கிடந்த கோலமாய் இருப்பாள். இதனை அறிந்து வழிபடுக.

கு-ரை : தெற்கு நோக்குதல், வழிபடுவோர்க்கு அருளுதற்பொருட்டு. கிடத்தல், தாயாகிய தான் தன்னை வழிபடுவோராகிய மகவுகளை யோகத்தில் ஆழ்த்தற்பொருட்டு. யோகம் வேண்டுவோர் இச்சத்தியை இங்ஙனம் சூரிய மண்டிலத்திலும், வேள்வித்தீயிலும் கண்டு வழிபடின் பயன்பெறலாம் என்றமை அறிக. முதலடியில், 'சத்திக்கு' என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று.

இதனால், சத்தி யோகியர்க்குச் சில ஆதாரங்களில் நின்று பயன்தருமாறு கூறப்பட்டது.

1156.தெ-ரை : யோக சத்தி யோகத்தை விரும்புபவர்க்கு அதனை அருளுமாற்றை யறிந்து சிவாக்கினியோடு பொருந்தி நிற்பின், பல்வேறு வகையாய்ப் பரிணமித்து நின்று பந்திக்கின்ற மாயை அங்

ஓர்ந்தெழு விந்துவும் நாதமும் ஓங்கிடக்
கூர்ந்தெழு கின்றனள் கோல்வளை தானே. 19

1157. தானான வாறெட்ட தாம்பரைக் குள்மிசை
தானான வாறும்ஈ ரேழும் சமகலை
தானான விந்து சகமே பரமெனும்
தானாம் பரவா தனையெனத் தக்கதே. 20

ஙனம் பந்தத்தைச் செய்தலைத் தவிர்ந்து, ஞானத்திற்குத் துணையாய் நிற்கும். அதன்பின் விந்து நாதங்களின் வடிவாய் உள்ள குண்டலி சத்தி துயிலெழுந்து மேலோங்கிச் செல்லுமாறு யோகசத்தி மேலும் அருள் மிகுந்து நிறபாள்.

கு-ரை: அக்கினியைச் 'சிவாக்கினி' என்று கூறவே, சூரியனும் 'சிவசூரியன்' என்பது பெறப்பட்டது. "கோல் வளைதான்" என்பதை முதலில் வைத்து உரைக்க.

இதனால், யோகசத்தி மேற்கூறியவாறு நிற்றலால் வரும் பயன் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1157.தெ-ரை : சத்திக்குத்தானே அதுவாய் நின்று அருள்செய்கின்ற ஆதாரம், உள்ளே எட்டாயும் வெளியே பதினான்காயும், இடையில். 'இரண்டு பத்து' என்னும் சம அளவினவாயும் உள்ள கோணங்களை உடைய சக்கரமாகும். இச்சக்கரம் சொல்லும், பொருளும் ஆகிய இருவகை உலகங்களாயும், அவற்றைச் செயற்படுத்துகின்ற கடவுளராயும், அக்கடவுளரது செயல்களாயும் விளங்கும்.

கு-ரை : 'ஆதலின் அச்சக்கரத்தில் சத்தியை வழிபடுதல் தக்கது' என்பது குறிப்பெச்சம். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட சக்கரம் ஸ்ரீசக்கரமாகும். இது மேல்நோக்கிய முனைகளையுடைய முக்கோணம் நான்கு, கீழ் நோக்கிய முனைகளையுடைய முக்கோணம், நான்கு, நடுமுக்கோணம் ஒன்று இவை ஒன்பதும் வேறு வேறாய்த் தோன்றாது ஒன்றினுள் ஒன்று கோத்து நிற்கும் வண்ணம் உபதேச முறையால் வரையப்பட்டு, நடுக் கோணத்தில் விந்துப்புள்ளி இடப்படும். மேலும், பதினான்காய் உள்ள வெளிக் கோணங்களைச் சுற்றி எட்டிதழ்த் தாமரையும், அதனைச்சுற்றி ஒருவட்டமும், அதற்கு மேல், பதினாறு இதழ்த் தாமரையும், அதற்கு மேல், மேல் மூன்று வட்டங்களும் வரைந்து, எல்லாம் ஒரு நாற் கோணத்தின்மேல் அமைந்துள்ளதாக வரையப்படும். நாற்கோண

மேடையை, 'பூ புரம்' என்பர்.

> <u>குறிப்பு:</u> இந்தச் சக்கரத்தை கையால் சாதாரணமாக வரைய முடியாது. அளவுகோல்கொண்டு நுண் கருவியால்தான் கருவியால்தான் வரைய முடியும். ஒரு புள்ளியளவு பிறழ்ந்தாலும் சக்கரத்தின் உருவம் அமையாது. முன்பு வரையப்பட்டுள்ளதைப் பார்த்து அதுபோல் செய்க.

இவற்றுள் மேல் நோக்கிய முனைகளையுடைய முக் கோணங்கள் சிவ கோணங்களும் கீழ்நோக்கிய முனைகளையுடைய முக்கோணங்கள் சத்தி கோணங்களுமாகும். இவற்றுள் நடு முக்கோணம் மேல் நோக்கியிருப்பது, சிருட்டிக்கிரம சக்கரமும், கீழ் நோக்கி யிருப்பது சங்காரக் கிரம சக்கரமும் ஆகும்.

இப்பாட்டில் நாயனார் நடுக்கோணம் ஒழிந்த நாற்பத்திரண்டினைக் குறித்தார். எனவே, 'நடுக்கோணத்தையும் கூட்ட இச்சக்கரத்தில் அமையும் முக்கோணம் நாற்பத்து மூன்றாம், என்பது தெளிவாகும். சத்திக்குரிய சக்கரங்கள் அனைத்தும் இதனுள் அடங்கும் என்பதுபற்றி இது 'ஸ்ரீசக்கரம்' எனப்படுகின்றது.

இதில் எழுதப்பட வேண்டிய எழுத்துக்கள் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆயினும், சத்திக்குரிய பொதுச் சக்கரம் ஆதலின், பின்வருமாறு கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

பூ புரமாகிய நாற்கோணத்தில் மேற்பக்கம் தொடங்கி வலமாக 'ஓம், ஐம், க்லீம், ஸௌ ': என்பனவும், பதினாறு இதழ்களில் ஓம் என்பதன் கீழ் 'ஸ்ரீம்' என்பதும், அதனையடுத்து வலமாக, ககாராதி பஞ்ச தசாட்சரங்களும், எட்டிதழ்களில் 'ஸ்ரீம்' என்பதன் கீழ்முதல் வலமாகவும், அங்ஙனமே பதினான்கு கோணம், வெளிப்பத்துக் கோணம், உட்பத்துக் கோணம், உள் எட்டுக் கோணம் என்னும் ஐம்பது கோணங்களிலும் ளகாரம் நீக்கி ஏனை அகராதி ஐம்பதெழுத்தும், நடுக்கோணத்தில் பிரணவமும், விந்துவில், 'ஹ்ரீம்' என்பதும் எழுதப் படலாம். பிறவகை சொல்லப்படின் ஏற்பது கொள்க. 'பஞ்ச தசாட்சரங்களில் சிவாட்சரங்களும் உள' எனவும், ஸ்ரீசக்கர கோணங்களில் சில கோணங்களும், விந்துவும் சிவாம்சங்கள் எனவும் கூறப்படுதல் அறிக. இன்னும் பஞ்சதசாட்சர அம்சங்கள் முப்பத்தேழும் முப்பத்தாறு தத்துவமும், தத்துவாதீதப் பொருளும் ஆகும் எனப் படுதலும் காண்க.

இங்ஙனம் இச்சக்கரம் அனைத்தையும் தன்னுள் அடங்கக் கொண்டிருத்தல் பற்றி, "விந்து, சகம், பரம்" எனவும் "பரவாதனை" எனவும் சொல்லத் தக்கது என்றார். விந்து - வாக்கு ; சொற்பிரபஞ்சம் பரவாதனை - கடவுளர்தம் அதிகாரம். "பரைக்கு" என்பதை

1158. தக்க பராவித்தை தான்இரு பானேழில்
தக்கெழும் ஓர்ருத்தி ரஞ்சொல்லச் சொல்லவே
மிக்கிடும் எண்சத்தி வெண்ணிற முக்கண்ணி
தொக்கதை யோடுதொன் முத்திரை யாளே. 21

1159. முத்திரை மூன்றின் முடிந்தமெய்ஞ் ஞானத்தள்
தத்துவ மாய்அல்ல வாய சகலத்தள்
வைத்த பராபர னாய பராபரை
சத்தியும் ஆனந்த சத்தியும் கொங்கே. 22

முதலிற்கொண்டு உரைக்க. "தானானவாறும்" என்னும் உம்மையை, "சமகலை" என்பதனோடு கூட்டுக.

இதனால், சத்தி தன்னை வழிபடுவார் பொருட்டுக் கொள்ளும் ஆதார ஆதேயங்கள் கூறப்பட்டன.

1158.தெ-ரை : ஸ்ரீசக்கரத்தில் சத்தியை வழிபட்டு, அவளுக்கு உரிய மந்திரங்களில் எந்த ஒரு மந்திரத்தையேனும் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லி உருவேற்றினால், வெண்ணிறமும், மூன்று கண்களும், திருமேனி அழகும், அபய வரத முத்திரைகளும் உடையவளாகிய ஞான சத்தியாகிய மனோன்மனியே ஏனை வாமாதி எண் சத்திகளாயும் மிகத்தோன்றி அருள்புரிவாள்.

கு-ரை : சக்கரத்தையே "வித்தை" என்றார் இருபத்தேழு, ஒன்பது முக்கோணங்களிலும் உள்ள கீற்றுகள். இஃது ஆகுபெயராய் அவற்றாலாகிய சக்கரத்தை உணர்த்திற்று. காரணக் குறியாக மந்திரத் தினையே "ருத்திரம்" என்றார் ஸ்ரீசக்கர வழிபாட்டிற்குரிய ஸ்ரீவித்தியா மந்திரம், "யாம் – ராம் – லாம் – வாம் – ஸாம் – த்ராம் – த்ரீம் – க்லீம், – பலூம் – ஸ : ஸர்வ ஜம்பநேப்யோ காமேஸ்வரீ காமேஸ்வர பாணேப்யோநம : பாண சக்தி பாதுகாம் பூஜயாமி" என்பது.

இனி, "ஓர் ருத்திரம்" என்பதற்கு 'தேவிக்குரிய யாதேனும் ஒரு மந்திரத்தை' எனப் பொருள் உரைத்தலுமாம், தொக்கு – மெய் ; உடம்பு. ஐ – அழகு.

இதனால், ஸ்ரீசக்கர வழிபாடாகிய ஸ்ரீவித்தை சத்தியின் எல்லா வழிபாட்டுப் பயனையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1159.தெ-ரை: மலரில் மணம் போலச் சிவத்தில் வேறாகாது

1160. **கொங்கீன்ற கொம்பிற் குரும்பை குலாங்கன்னி**
பொங்கிய குங்குமத் தோளி பொருந்தினள்
அங்குச் பாசம்எனும் அகி லம்களி
அங்கும் அவள்மனை தானறி வாயே. 23

நிற்பவளாகிய சத்தி மூன்று பிரிவுகளாய் அமைந்த பஞ்ச தசாட்சரி (பதினைந் தெழுத்து) மந்திரத்தில் முற்ற விளங்குகின்ற மெய்ஞ்ஞான வடிவினள்; தத்துவங்களாயும், அவை யல்லவாயும் எல்லாமாய் இருப்பவள் ; வேதம் முதலிய நூல்கள் பலவும் முடித்துக் கூறுகின்ற சிவனோடு ஒன்றான சிவையாய் விளங்குபவள் ; அருட் சத்தியும், ஆனந்த சத்தியுமானவள்.

கு-ரை: கொங்கு - மணம் ; உவமை யாகுபெயர். இதனை முதலிற்கொண்டு உரைக்க. பஞ்சதசாட்சரத்தின் உட்கூறுகளே தத்துவ மாயும், தத்துவாதீதப் பொருளாயும் நிற்றல்மேலே கூறப்பட்டது. 'முத்திரை மூன்று' என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைப்போர், இரண்டாம் அடிஈற்றில் 'ச-க-ல' என்று பிரித்து, அதனைப் பஞ்ச தசாட்சரியின் மூன்றாம் பிரிவாகக் கொள்வர். பஞ்ச தசாட்சரங்களை நாயனார் புவனாபதி சக்கர அதிகாரத்தின் முதலிற் குறிப்பிடுவார்.

இதனால், ஸ்ரீசக்கரத்தில் விளங்கும் சத்தியது பெருமை கூறப்பட்டது.

1160.தெ-ரை : 'நறுமணத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற பூங்கொம்பில் தென்னங்குரும்பைகள் விளங்குவது போலும் தோற்றத்தையுடை கன்னிகையாகிய சத்தி, குங்குமம், பூசப்பட்ட தோள்களை உடையவள்' என்றும், 'அங்குச பாசங்களை ஏந்தியவள்' என்றும், 'அவளது மகிழ்ச்சியுள்ள கோயில் அகில உலகங்களும்' என்றும் உண்மை நூல்கள் கூறும். இதனை அறிந்து போற்றுவாயாக.

கு-ரை : உடம்பு பூங்கொம்பு போலவும், தனங்கள் குரும்பை போலவும் இருத்தலை முதலடியில் இல்பொருள் உவமையாகக் குறித்தார். 'அங்குச பாசம் பொருந்தினள்' என்க. "எனும்" என்பதை "அவள் மனை" என்பதன்பின் கூட்டியுரைக்க. அறிதல், இங்கு அதன் காரியமும் உடன் தோன்ற நின்றது.

இதனால், ஸ்ரீசக்கரத்தில் விளங்கும் தேவியது வடிவம் கூறப்பட்டது. எனவே, அகிலமாவது, இச்சக்கரத்தில் பூபுரமாம்.

1161. வாயும் மனமும் கடந்த மனோன்மனி
பேயும் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
ஆயும் அறிவும் கடந்த அரனுக்குத்
தாயும் மகளும்நல் தாரமும் ஆமே. 24

1162. தாரமும் ஆகுவள் தத்துவ மாய்நிற்பள்
காரண காரிய மாகும் கலப்பினள்
பூரண விந்து பொதிந்த புராதனி
பாரள வாந்திசை பத்துடை யாளே. 25

1163. பத்து முகமுடை யாள்நம் பராசக்தி
வைத்தனள் ஆறங்கம் நாலுடன் தான்வேதம்

1161.தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : இப்பொருள் மேலேயும் குறிக்கப்பட்டது. "தாய்" எனல் சத்தி தத்துவ சத்தியினின்று சதாசிவன் தோன்றுதல் பற்றி, "மகள்" எனல், சிவ தத்துவ சிவத்தினின்று மேற்கூறிய சத்தி தத்துவ சத்தி தோன்றுதல் பற்றி. "தாரம்" எனல், யாண்டும் சத்தனுக்குச் சத்தியாய் நிற்றல் பற்றி. வாய் – வாக்கு. கணம் – பூதக் குழாம்.

இதனால், சத்தி சிவனுடன் பல்வேறு வகையில் இயைந்து நின்று செயலாற்றுதல் கூறப்பட்டது.

1162.தெ-ரை: (இதன் பொருளும் வெளிப்படை).

கு-ரை : தத்துவம் – முதற்பொருள், தாய் நிலை காரணமும், மகள் நிலை காரியமும் ஆதல் அறிக. கலப்புச் சிவனோடென்பது வெளிப்படை. பூரணம் – பெரு வியாபகம். விந்து – சுத்த மாயை. 'விந்துவிற்பொதிந்த' என்க. புராதனி – பழமையானவள். பார் – உலகம். அளவு – எல்லை. உடையாள் – தன்னுடையனவாக உடையவள்.

இதனால், மேலதனை வேறோராற்றால் விளக்கி, சத்தி உலக நாயகியாதல் கூறப்பட்டது.

1163.தெ-ரை: பத்துத் திசைகளையும் நோக்கிய பத்து முகங்களை உடையவளாகிய, நமக்குத் தலைவியாம் பராசத்தி நம் பொருட்டு

ஒத்தனள் ஆதாரம் ஒன்றுடன் ஓங்கியே
நித்தமாய் நின்றாள் எம் நேரிழை கூறே. 26

1164. கூறிய கன்னி குலாய பருவத்தள்
சீறிய ளாய்உல கேழுந் திகழ்ந்தவள்
ஆறிய நங்கை அமுத பயோதரி
பேறுயி ராளி பிறிவறுத் தாளே. 27

நான்கு வேதங்களையும், ஆறு அங்கங்களையும் ஆக்கி வைத்து, அவற்றிற் கூறப்பட்ட பொருளாகியும் நின்றாள். அத்தகைமையளாகிய அவள் ஒப்பற்ற ஓர் ஆதாரமாகிய ஸ்ரீசக்கரத்தில் நீங்காது நிற்கின்றாள். அவளை அந்நூல்களின் வழிப்போற்றுக.

கு-ரை : 'வேதம் நாலுடன் தான்வைத்தனள்' என இயைக்க. ஒத்தல் தான் வைத்தற்கு ஏற்ப இருத்தல். முன்னர், "வைத்தனள்" என்று "ஒத்தனள்" என்றும் கூறிப்போந்தமையின், கூறுதல் அவற்றின் வழியதாயிற்று. "நேரிழை" என்பதில் இரண்டனுருபு தொகுத்தலாயிற்று.

இதனால், 'ஸ்ரீசக்கரத்தில் தேவியை வேத நெறியான் வழிபடுக' என்பது கூறப்பட்டது.

1164.தெ-ரை: மேற் சொல்லப்பட்ட சத்தி இளமையான தோற்றத்தையுடையவள் ; ஏழுலகிலும் நுண்ணியளாய் நிறைந்தவள் ; அடக்கமான பெண்மை இயல்புடையவள் ; அமுதமயமாம் பால் நிறைந்த தனங்களை உடையவள் ; வீடு பெறுதற்குரிய உயிர்களை ஆட்கொண்டு, அவை தன்னை விட்டுப் பிரிதலை நீக்குபவள்.

கு-ரை : 'சிறியள்' என்பது நீட்டலாயிற்று. இம் மந்திரத்தின் எல்லா அடிகளையும் ரகர எதுகைப் படவும், ஒன்றிரண்டு அடிகளை அவ் எதுகைப் படவும் பாடம் ஓதி, அவற்றிற்கேற்ப உரைப்பாரும் உளர். அவர், மேலைமந்திரத்தின் இறுதிச் சீரினையும் 'கூரே' எனப்பாடம் ஓதுவர். அவையெல்லாம் சிறவாமை அறிந்துகொள்க.

இளமைப் பருவ சத்தி, 'வாலை, வாலாம்பிகை' (பாலை, பாலாம்பிகை) எனப்படுவாள்.

இதனால், சத்தி பக்குவிகளுக்குச் சிறந்த தலைவியாய் வீடு பேறளித்தல் கூறப்பட்டது. இதனானே, ஸ்ரீவித்தை வீடுபேற்றையும்

1165. பிறிவின்றி நின்ற பெருந்தகைப் பெண்பிள்ளை
குறியொன்றி நின்றிடும் கோமளக் கொம்பு
பொறியொன்றி நின்று புணர்ச்சிசெய் தாங்கே
அறிவொன்றி நின்றனள் ஆருயி ருள்ளே. 28

1166. உள்ளத்தி னுள்ளே உடனிருந் தைவர்தம்
கள்ளத்தை நீக்கிக் கலந்துட னேபுல்கிக்
கொள்ளத் தவநெறி கூடிய இன்பத்து
வள்ளற் றலைவி மருட்டிப் புரிந்ததே. 29

தருதல் பெறப்பட்டது.

1165.தெ-ரை : சிவத்தோடு வேற்றுமையின்றி நிற்பவளாகிய சத்தி அடியவரது தியானத்திலே பொருந்தி விளங்குகின்ற அழகிய பூங்கொம்பு போன்றவள் ; அதனால், முன்னர் மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களின் வழியே தலைப்பட்டுப் பின்னர் உயிர்களினது அறிவுக் கறிவாய் விளங்குவாள்.

கு-ரை : குறி – இலட்சியம் ; தியானம். பொறி – அந்தக்கரணம்.

இதனால், சத்தி முதற்கண் தியானத்தில் விளங்கிப் பின் அறிவினுள் விளங்குதல் கூறப்பட்டது.

1166.தெ-ரை : தன்னைக் கூடியதனால் விளைகின்ற இன்பத்தையுடைய வள்ளலாகிய சிவனுக்குத் தேவியாய் உள்ள சத்தி அடியேனைத் தன்வசப்படுத்தித் தவநெறியை அடையச்செய்தது, என் உள்ளத்திலே நின்று ஐம்புலக்கள்வர் தம் கள்ளத்தைப் போக்கி இரண்டறக் கலந்து, என்றும் உடனாய் இருந்ததாம்.

கு-ரை : தலைவி என்னை மருட்டி, யான் தவநெறி கொள்ளப் புரிந்தது, இருந்து, நீக்கி, கலந்து, புல்கி, எனக் கூட்டி முடிக்க. 'இஃது அவளை வழிபட்டதன் பயன்' என்பது குறிப்பெச்சம். எதுகை நோக்கி, "வள்ளல்" என்பதன் ஈறு கெடாது திரிந்து நின்றது.

இதனால், சத்தி தன்னை வழிபடுபவரை மலத்தின்வழிச் செல்லாது தடுத்துத் தன்வழிப்படுத்தித் தவநெறியருளுதல் கூறப்பட்டது.

1167. **புரிந்தருள் செய்கின்ற போகமா சத்தி**
இருந்தருள் செய்கின்ற இன்பம் அறியார்
பொருந்தி யிருந்த புதல்வி பூவண்ணத்
திருந்த இலக்கில் இனிதிருந் தாளே. 30

1168. **இருந்தனள் ஏந்திழை என்னுளம் மேவி**
திருந்து புணர்ச்சியில் தேர்ந்துணர்ந் துன்னி
நிரந்தர மாகிய நீர்திசை ஓடு
பொருந்த விலக்கில் புணர்ச்சி அதுவே. 31.

1167.தெ-ரை: உயிர்களுக்கு நலம் செய்ய விரும்பி அங்ஙனமே செய்துவருகின்ற போக சத்தி, உயிர்களிடத்துத் தான் தங்கியிருந்து ஆக்க இருக்கின்ற இன்பம் இது என்பதனை உலகர் ஒருவரும் அறியமாட்டார். பூவில் நிறம்போல உயிர்களிடத்தில் பொருந்தியிருக்கின்ற அவள், தான் அவ்வாறிருக்கின்ற குறிக்கோளினின்றும் சிறிதும் மாறுபடாமலே இருக்கின்றாள்.

கு-ரை : 'இருந்தருள் செய்கின்ற இன்பம் வீட்டின்பமே ; உலக இன்பம் அன்று' என்றதாம் இருந்த இலக்கும் அதனைத் தருதலேயாம். "புதல்வி" என்பது முறை சுட்டாது, இளமை குறித்து நின்றது. 'பூவில் வண்ணம்போல' என்பது ஒன்றாய்க் கலந்திருத்தற்கு உவமை.

"பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும்போல எங்குமாம் - அண்ணல்தாள்"
– சிவஞானபோதம் - சூ.2. அதி-1

என்றது காண்க.

இதனால், சத்தியது குறிக்கோள் வீட்டின்பத்தைத் தருதலேயாதல் கூறப்பட்டது.

1168.தெ-ரை : சத்தி, யான் உள்ளம் திருந்தித் தன்னை அடைய விரும்பிய நிலையில் அந்நிலையை நன்குணர்ந்து அவளும் எனது உள்ளத்தை விரும்பி, அதன்கண் இருப்பாளாயினாள். அவ் இருப்பு, இடையறாது ஓடும் நீர், தான் ஓடுகின்ற திசையை நோக்கி ஓடும் ஓட்டத்தை ஒப்ப இடையறாது இருக்கும் இருப்பாம்.

கு-ரை : "திருந்து புணர்ச்சியில்" என்பதில், 'புணர்ச்சி' என்பது

1169. அதுஇது என்னும் அவாவினை நீக்கித்
துதியது செய்து சுழியுற நோக்கில்
விதியது தன்னையும் வென்றிட லாகும்
மதிமல ராள்சொன்ன மண்டலம் மூன்றே. 32

1170. மூன்றுள மண்டலம் மோகினி சேர்விடம்
ஏன்றுள ஈரா றெழுகலை உச்சியில்
தோன்றும் இலக்குற லாகுதல் மாமாயை
ஏன்றனள் ஏழிரண் டிந்துவொ டீறே. 33

அதனை விரும்பி நின்ற காலத்தைக் குறித்தது.

இதனால், சத்தி பக்குவான்மாக்களது உள்ளத்தையே விரும்பி அவற்றில் இடையறாது விளங்குதல் கூறப்பட்டது.

1169.தெ-ரை : 'எனக்கு அது வேண்டும், இது வேண்டும்' என்று அவாவுகின்ற அவாவை விடுத்து, சந்திர மண்டலத்தில் உள்ள ஆயிர இதழ்த்தாமரையில் விளங்குபவளாகிய சத்தி விளக்கியருளிய மூன்று மண்டலங்களில் உள்ள பொருள்களைப் போற்றி செய்து சுழுமுனையில் நின்று பொருந்த நோக்கினால் விதியையும் வெல்லுதல் கூடும்.

கு-ரை : ஈற்றடியை முதலடியின் பின்னர்க் கூட்டியுரைக்க. சுழு முனையை, "சுழி" என்றார். மண்டலம் மூன்றாவன அக்கினி மண்டலம், சூரிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம். இவை 'உடம்பில் உள்ளன' என்பது அடுத்த மந்திரத்தில் கூறப்படும். "மூன்று" என்பது இடவாகுபெயர்.

இதனால், சத்தியது குறிக்கோள் நிறைவுறுதற்கு யோக சாதனை வேண்டப்படுதல் கூறப்பட்டது. இதன்கண் மண்டலமாகிய ஆதாரமும், அவற்றின்கண் உள்ள ஆதேயமும் கூறப்பட்டமை காண்க.

1170.தெ-ரை : மேற்கூறிய மூன்று மண்டலங்களும் அசுத்த மாயையின் காரியங்களாய் நிற்கும் உடம்பில் உள்ள இடங்களே. எனினும், உச்சிக்கு மேல் பன்னிரண்டங்குலத்தில் உணர்வு செல்லின் அது சுத்த மாயையைப் பொருந்தியதாகும். அங்ஙனம் உணர்வு செல்லும்பொழுது சத்தி, பிராசாத கலைகள் பதினாறில் ஒன்பதை ஏற்றுச் சந்திர மண்டலததைக் கீழ்படுத்தி நிற்பாள்.

கு-ரை: ஆறு ஆதாரங்களில் மூலாதாரம் முதல் சுவாதிட்டானம்

1171. இந்துவி னின்றெழும் நாதம் இரவிபோல்
வந்துபின் நாக்கின் மதித்தெழும் கண்டத்தின்
உந்திய சோதி இதயத் தெழும் ஒலி
இந்துவின் மேலுற்ற ஈறது தானே. 34

முடிய அக்கினி மண்டலமும், சுவாதிட்டானத்திற்குமேல் விசுத்தி முடியச் சூரிய மண்டலமும், விசுத்திக்கு மேல் பிரமரந்திரம் முடியச் சந்திர மண்டலமும் ஆதலின், 'மூன்று மண்டலங்களும் உடம்பினுட்பட்டன' என்றார். 'உச்சியின் ஈராறாய் எழுதலையில் தோன்றும் இலக்கு' என்க. கலை - கூறு ; அங்குலம். இவ்வாறன்றி, 'பிராசாதகலை பன்னிரண்டு, என உரைப்பின், அதற்கு அப்பால் உள்ளது பரசிவம் ஆதலின்' அதனை, "மாமாயை" என்றல் கூடாமை அறிக. ஆதார யோகத்தில் சவிகற்ப உணர்வு உடம்பைப் பற்றாது விடுதல் இன்றி, நிராதார யோகத்திலே அதனை விட்டு நீங்குதலின், அது நாத மாத்திரையாம் மாமாயை ஆயிற்று. பிராசாத கலைகளில் ஒன்பதாவதாகிய சத்தி கலையே ஆதாரத்தைக் கடந்த முதற்கலையாதலின், "ஏழிரண்டில், இந்துவொடு ஈறாக ஏன்றனள்" என்றார். ஓடு, எண்ணொடு. 'முன்னர் இந்துவை ஏன்று, பின் அஃது ஈறாதலை ஏன்றனள்' என்க. ஈறாதல். கீழ்ப்படுதல். பிராசாத கலைகளின் விளக்கம் மேல், 696 ஆம் மந்திர உரையில் தரப்பட்டது.

இதனால், சத்தி ஆதார நிராதாரத்தானங்களில் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

1171.தெ-ரை : பிறை வடிவாயுள்ள ஆஞ்ஞை எல்லையினின்று மேலெழுந்து நுணுகிச் செல்கின்ற நாதம், (வாக்கு) கீழே வந்து, நாவினால் பிராணவாயு அலைக்கப்படும் பொழுது பரு வடிவினதாய்ச் செவிக்குப் புலனாகிக் கேட்போருக்கும் பொருளை இனிது விளங்கச் செய்யும் முடிவு மொழியாம். ஆகவே, கண்டத் தானத்தில் உதான வாயுவால் உந்தப்பட்டுச் சொல்வோனுக்கு மட்டும் பொருள் விளங்க நிற்கின்ற இடைமொழியும், அங்ஙனம் உதான வாயுவாலும் உந்தப்படாமல் இதயத்தானத்தில் பொதுமையில் விளங்கியும் விளங்காதும் நிற்கும் முதல்மொழியும், ஆஞ்ஞை எல்லையினின்று மேலெழும், எனப்பட்ட, ஒடுக்கமாகிய அந்த நாதத்தின் விரிவேயாகும்.

கு-ரை : முடிவுமொழி 'வைகரி வாக்கு' என்றும் இடைமொழி மத்திமை வாக்கு என்றும், முதல் மொழி 'பைசந்தி வாக்கு' என்றும் சொல்லப்படும். 'நாதம்' எனப்படுகின்ற அதுவே இவ்வாறு 'பைசந்தி,

1172. ஈறது தான்முதல் எண்ணிரண் டாயிரம்
மாறுதல் இன்றி மனோவச மாளழில்
தூறது செய்யும் சுகந்தச் சுழியது
பேறது செய்து பிறந்திருந் தாளே. 35

மத்திமை, வைகரி' என மூவகை நிலையாய் விரியும் என்பது இங்குக் கூறப்பட்ட பொருளாகும். இம்மூவகை வாக்குகளும் இங்ஙனம் தோன்றவும், ஒடுங்கவும் உள்ள சுத்த மாயையின் பகுதியே 'நாதம்' எனப்படுவது என்பார், "நாதம் நாக்கின்மதித்தெழும்" எனவும், "கண்டத்தின் உந்திய சோதியும் இதயத்தெழும் ஒலியும் இந்துவின் மேல் உற்ற ஈறு அதுவே" எனவும் கூறினார்.

பொருளை விளங்கச் செய்தல்பற்றி வாக்குகளை இரவிபோல் எழுவதாகவும் சோதியாகவும் கூறினார். இவை பற்றிப் பிறிது பொருள் தோன்றி மயக்காமைப் பொருட்டு. "ஒலி" என்று வெளிப்படக் கூறினார். "இரவிபோல்வது" எனவும் "சோதி" எனவும் கூறப் பட்டவை இனிது பொருள் விளங்க நிற்பனவும், "ஒலி" எனப்பட்டது. அங்ஙனம் விளங்க நில்லாததும் ஆதல் தெரிந்துணரற்பாலது. 'இரவிபோல் எழும்' என இயையும். "பின்" என்றது கீழிடத்தை. 'பின்வந்து' என மாறுக, மதித்தல் – கடைதல் ; அலைத்தல், "மதித்து" என்பதனை, 'மதிக்க' எனத் திரிக்க. "எழும்" என்பது முற்று. மதித் தற்குச் செயப்படு பொருளும், உந்துதற்கு வினைமுதலும் வருவிக்கப் பட்டன. "சோதி, ஒலி" என்பன செவ்வெண், 'ஈறாகிய அது' என்க, தான் அசைநிலை ஏகாரம் தேற்றம்.

இதனால், மேற்கூறப்பட்ட இரு மாயைகளில் சுத்த மாயையின் சிறப்புக் காரியமாகிய சொல்லுலகம் ஆதார நிராதார யோகங்களில் காட்சிப் படுமாறு கூறப்பட்டது. இதனானே, அவ்வுலகத் தொடக்கு 'அவ் யோகங்களால் முறையே ஓரளவிலும், பெரிய அளவிலும் மெலிவடையும்' என்பதும் உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

1172.தெ-ரை : மேல், "இந்துவின் மேல் உற்ற ஈறு" எனப்பட்ட அந்த நாதமே சொல்லுலகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் (வேதம், வேதாங்கம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம், மிருதி முதலிய எல்லா நூல்கட்கும், பலவாய் வழங்கும் மொழிகட்கும்) முதல். சில சுழிக் கூட்டத்தால் பூங்கொத்துப் போல்வதாய வடிவினையுடைய அது நிராதார யோகத்தில் பிராசாத கலைபதினாறில் முடிவாயுள்ள

1173. **இருந்தனள் ஏந்திழை ஈறுஅதில் ஆகத்
திருந்திய ஆனந்தம் செந்நெறி நண்ணிப்
பொருந்து புவனங்கள் போற்றிசெய் தேத்தி
வருந்த இருந்தனள் மங்கைநல் லாளே. 36**

உன்மனா கலையிலும், ஆதாரயோகத்தில் ஆயிர இதழ்த் தாமரையிலும் மனம் யாதோர் அசைவுமின்றி வசமாகும்படி உயிரினது ஆற்றலை மிகக் குவிப்பதாகும். அதனால், அதனைக் காணுதலையே சத்தி தன் அடியவர்க்குப் பெரும்பேறாக அளித்துத் தானும் அவ்விடத்தே அவர்கட்குக் காட்சியளித்து நிற்பாள்.

கு-ரை : ஈறு அதுதான் - 'ஈறு' எனப்பட்ட அதுவே. 'எண்ணிரண்டிலும், ஆயிரத்திலும் மனம் மாறுதல் இன்றி வசமாக' எனக் கூட்டுக. எண்ணுப் பெயர்கள் முறையே அவ் எண்ணு முறைக்கண் நிற்கும் கலையையும், அத்துணை இதழ்களையுடைய மலரையும் குறித்தன. இவைகளில் ஏழன் உருபுகள் தொக்கு நின்றன. ஆக – ஆகும்படி. இதன் ஈறு குறைந்து நின்றது. 'எழில் – எழுச்சி ; ஆற்றல். தூறு – குவியல். இதன் பின் நின்ற 'அது', பகுதிப் பொருள் விகுதி. சுகந்தம், முன்னர்ப் பூவையும், பின்னர் அதன் கொத்தினையும் குறித்த இருமடி ஆகுபெயர். 'சுகந்தம் போலும் சுழியாகிய அது' என்க. 'சுகந்தச் சுழியாகிய அது, எண்ணிரண்டிலும் ஆயிரத்திலும் மனம் மாறுதல் இன்றி வசமாக, எழிலைத் தூறு செய்யும்' எனவும், 'அதுபேறு செய்து பிறந்திருந்தாள்' எனவும் கூட்டி முடிக்க. பூங்கொத்துப் போலும் வடிவுடையது விந்து வின் பகுதியாகிய நிரோதினி கலையே யாயினும், அவ்விடத்துச் சத்தி உருவப் பொருளாய் விளங்குதல் கூறுவார், விந்துவின் நுண்ணிலையாகிய அதனையே 'நாதம்' என உபசரித்துக் கூறினார்.

இதனால், சத்தி விந்துத் தானத்தில் உருவப் பொருளாய்க் காட்சியளித்துப் பின் அடியவரை ஆதாரயோக முடிவிலும், நிராதாரயோக முடிவிலும் மனோலயம் பெற்றவராக ஆக்குதல் கூறப்பட்டது.

1173.தெ-ரை: சத்தி மேற்கூறிய அவ்விடத்தே இனிது விளங்கயிருக்கின்றாள், பல புவனங்களில் உள்ளோரும் தாம் பேரானந்தத்தை அடைதற்குரிய செவ்விய வழியைப் பொருந்தித் தன்னை, 'போற்றி' என்று சொல்லித் துதித்துப் பெருமுயற்சி செய்யவும் சத்தி அவர்கள் முன் வெளிப்படாமல், மேற்கூறிய இடத்தே அந்த ஆனந்தம் விளையும்படி அங்கே விளங்கி நிற்கின்றாள்.

1174. மங்கையும் மாரனுந் தம்மொடு கூடிநின்
றங்குலி கூட்டி அகம்புறம் பார்த்தனர்
கொங்கைநல் லாருங் குமாரர்கள் ஐவரும்
தங்களின் மேவிச் சடங்குசெய் தார்களே. 37

கு-ரை : 'ஏந்திழை ஈறு இருந்தனள்' எனவும், 'மங்கை நல்லாள், புவனங்கள் வருந்த, திருந்திய ஆனந்தம் அதில் ஆக இருந்தனள்' எனவும் கூட்டி முடிக்க. "ஈறு" என்பது ஏழாவதன் தொகையில் ஒற்றிரட்டாமை, இரண்டாவதற்குத் திரிபு ஓதிய இடத்து நின்ற இலேசினால் அமையும். (தொல் – எழுத்து. 158)

இதனால், மேற்கூறிய ஆதாரத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1174.தெ-ரை : சத்தியும், சிவனும் தம்மிற் கூடிநின்று, தம்மைப் போலவே மங்கையர் ஐவரையும், அவர்கட்கு ஏற்ற காளையர் ஐவரையும் கை கோத்துவிட்டு, அவர்களது கருத்தையும் செயலையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் அத்தம்பதியர் தங்களுள் அன்பு செய்து கூடித் தங்கள் தொழிலைக் கடமையாக நன்கு நடாத்தி வருகின்றார்கள்.

கு-ரை:சத்தியும், சிவனும் இங்குக் குறிக்கப்பட்ட நிலை, வாகீசுவரியும், வாகீசுவரனுமாய் நிற்கின்ற நிலையாம். கொங்கை நல்லார் ஐவர், 'மனோன்மனி, மகேசுவரி, உருத்திராணி, திரு, வாணி' என்பவரும் அவருக்கு ஏற்ற காளையர் ஐவர் முறையே, 'சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன்' என்பவரும் ஆவர். இவர் செய்யும் செயல், முறையே, 'அருளல், மறைத்தல், அழித்தல், காத்தல், படைத்தல்' என்பவையாம். இவர்களை இங்குக் குறித்தது, முறையே, 'ஆஞ்ஞை, விசுத்தி, அனாகதம், மணிபூரகம், சுவாதிட்டானம்' என்னும் ஆதாரங்களில் வைத்து. எனவே, சத்தியும், சிவனும் வாகீசுவரியும், பாகீசுவரனுமாய், நிற்றல், அஞ்ஞைக்கு மேல் உள்ள தானங்களிலாம். ஆகவே, 'சத்தி சிவங்கள் இங்ஙனம் நிற்றலால், யோக நெறி, நின்று பயன் தருகின்றது' என்பது பெறப்பட்டது.

"மாரன்" என்பது 'அழகன்' என்னும் அளவினதாய் நின்றது. அங்குலி – கை விரல்கள் கூட்டுதல் – இருவர் கைகளையும் கோத்து விடுதல். 'மணம் செய்வித்தனர்' என்றபடி. "அகம், புறம்" என்பன ஆகுபெயராய், கருத்தையும் செயலையும், "பார்த்தனர்" என்பது அவர்கள் அவ் ஐவருடனும் உடனாய் நிற்றலையும் குறித்தன. 'கொங்கை நல்லாள்' என்பது பாடம் அன்று. "குமாரர்கள்" என்பது

1175. சடங்கது செய்து தவம்புரி வார்கள்
கடந்தனி னுள்ளே கருதுவ ராயின்
தொடர்ந்தெழு சோதி துணைவழி ஏறி
அடங்கிடும் அன்பின தாயிழை பாலே. 38

1176. பாலித் திருக்கும் பனிமலர் ஆறினும்
ஆலித் திருக்கும் அவற்றின் அகம்படி
சீலத்தை நீக்கத் திகழ்ந்தெழு மந்திரம்
மூலத்தின் மேலது முத்தது வாமே. 39

பருவம் குறித்து நின்றது. இலய நிலையின் கீழ்வந்து அதிகார நிலையில் நிற்பவர் என்பது தோன்ற, இவ்வாறு கூறினார். "சடங்கு" என்றது, திருமணச் சடங்கையும், தங்கட்கு உரிய கடமைகளையும்.

இதனால், சத்தியும், சிவனும் மேல் ஆதாரத்தினின்று, கீழ் ஆதாரங்களைப் புரந்தருளுதல் கூறப்பட்டது.

1175.தெ-ரை : புறத் தொழிலைச் செய்யும் அளவில் தவத்தில் நிற்போர், உடம்பில் அகமுகத் தியாவித்தலில் பழகுவார்களாயின், அந்தத் தியான உணர்வு தொடர்ந்து முதிர்ந்து. சுழுமுனை பற்றுக் கோடாக மேல் ஏறிச் சென்று, உயிர்களின் அன்பிற்குச் சார்பாகிய சத்தியிடத்தில் மேற்கூறிய இடத்தில் சென்று அடங்கும்.

கு-ரை : 'அதனால், அங்ஙனம் தியானிக்க என்பது குறிப் பெச்சம் "உள்ளே கருதுவராகில்" எனப் பின்னர்க் கூறியதனால், முன்னர். சடங்கது செய்தல் புறத்தின்கண்ணதாயிற்று கூடம் - குடம் ; என்றது. மண்ணாற் செய்யப்படும் குடம் போல்வதாகிய உடம்பைக் குறித்தது. அதன் உள்ளே கருதுதல், ஆதார பங்கயங்களிலாம். எனவே, புறமாவதும் உடம்பின் கண்ணதேயாய், சடங்காவன சுர நியாசம், அங்க நியாசம் முதலியனவாம்.

இதனால், மேற்கூறிய குமார்கள் ஐவரையும் அவர்தம் தேவியரோடு முறையாகத் தியானித்துச் செல்வோர், விந்துத் தானத்தில் மங்கை நல்லாளை மாரனோடு தலைப்படுவர் என்பது கூறப்பட்டது.

1176.தெ-ரை : துணைவழி ஏறுதற்குத் துணையாகின்ற மந்திரம் முதல் நிலையாகிய மூலாதாரத்திலே உள்ளது. அதுவே இரண்டாவது முதல் ஏழாவது முடிய உள்ள ஆறு நிலங்களின் தாமரைகளிலும் ஏற்ற

1177. முத்து வதனத்தி முகந்தொறும் முக்கண்ணி
சத்தி சதுரி சகளி சடாதரி
பத்துக் கரத்தி பராபரன் பைந்தொடி
வித்தகி என்னுள்ளம் மேவிநின் றாளே. 40

பெற்றியிற் பொருந்தி, அவற்றைக் காத்து நிற்கும். அதனால், அம் மந்திரம் ஒன்றே அந்நிலங்களில் அழுந்தி விடுவதாகிய நிலையினை விடுத்து மேன்மேற் செல்லுதற்குச் சிறந்த துணையாம்.

கு-ரை : 'திகழ்ந்தெழு மந்திரம் மூலத்துமேலது ; பனி மலர் ஆறினும் பாலித்திருக்கும் : 'ஆலித்திருக்கும் அவற்றின் அகம்படி சீலத்தை நீக்க அதுவே முத்தாம்' எனக்கொண்டு கூட்டி முடிக்க. ஆலித் திருக்கும் அவை -மகிழ்ந்து அழுந்தியிருத்தற்கு இடமாகிய அவை. அகம்படி சீலம் - ஆதாரங்களினுள்ளே அழுந்தியிருக்கும் நிலை.

மந்திரம், பிரணவம், அது பிராசாதமாய்ப் பரிணமித்து ஆறு ஆரங்களிலும், அவற்றிற்குமேலும் பல கூறுகளாய் விளங்கி நிற்பதாம். "முத்து" என்றது, உயர்வுணர்த்தியவாறு, இதற்கு ஈண்டைக்கு இயைபில்லாத ஒரு பொருளையும் கூறுவார் உளர்.

இதனால், கடந்தனின் உள்ளே கருதித் துணைவழி ஏறுதற்குரிய மந்திரத் துணை கூறப்பட்டது.

1177.தெ-ரை : மேல (பா. 1155இல்) கூறப்பட்ட யோக நற்சத்தி முத்து வதனம் முதலியவைகள உடையவளாய், என் உள்ளத்தில் விரும்பி இருக்கின்றாள்.

கு-ரை : எனவே, 'அவளை அவ்வாறு தியானித்தல் வேண்டும்' என்பதாம். "சத்தி" என்பதை முதலிற்கொள்க. முத்து, பற்களைக் குறித்த உவமையாகுபெயர். வதனம் – முகம் ; என்றது வாயினை, சதுரி – திறமை உடையவள். சகளி – உருவத் திருமேனி கொண்டவள். "பைந்தொடி" என்பது. 'தேவி' எனப் பொருள் தந்தது. ஏனையவை வெளிப்படை. பத்துக்கரம் கூறப்படுலால் ஐம்முகம் உடையளாதல் பெறப்பட்டது.

இதனால் யோக சத்தியது வடிவு கூறப்பட்டது.

1178. **மேவிய மண்டலம் மூன்றுடன் கீழ்எரி**
தாவிய நற்பதத் தண்மதி அங்கதிர்
மூவருங் கூடி முதல்வியாய் முன்னிற்பர்
ஓவினும் மேலிடும் உள்ளொளி ஆமே. **41**

1179. **உள்ளொளி மூவிரண் டோங்கிய அங்கங்கள்**
வெள்ளொளி அங்கியின் மேவி அவரொடும்
கள்ளவிழ் கோதைக் கலந்துட னேறிற்கும்
கொள்ளவி சித்திக் கொடியமு தாமே. **42**

1178.தெ-ரை : அக்கினி மண்டலம் முதலிய மூன்று மண்டலங்களுடன் அவற்றிற்குரியோராகிய,'அக்கினிதேவன், நிலவோன், கதிரோன்' என்னும் மூவரும் கலந்து, அவரே சத்தியாய் முன்னிற்பர். அவர்களுக்கு உள்ளீடாக ஓங்காரத்தினின்றும் மேலெழுந்து செல்கின்ற மந்திர ஒளி உளதாகும்.

கு-ரை : 'மேவிய மண்டலம் மூன்றுடன்' என்பதை. "கூடி" என்பதற்கு முன் கூட்டியுரைக்க. "கீழ் தாவியநற்பதம்" என்பவற்றால் முறையே எரியும், மதியும் பிண்டத்தில் நிற்குமிடம் குறிக்கப்பட்டன. அதனால், கதிருக்குரிய இடம் இடைப்பட்டது என்பதுதானே பெறப்படும். தாவிய நற்பதம் – உயரநிற்கும் இடம் ; எனவே, அக்கினி அடியிலும், கதிர் இடையிலும், மதி முடியிலும் நிற்பனவாதல் அறிக. எரி முதலிய மூன்றும் அவ்வவற்றிற்குரிய தேவரைக் குறித்தன. அவரே சத்தியாய் முன்னிற்றலாவது, சத்தியது கலப்பால் அவனேயாக அறிய நிற்றல். அவர்களை 'அங்ஙனம் அறிந்து நோக்க உள்ளொளி மேலிடும்' என்பது ஈற்றடியிற் கூறப்பட்ட பொருள்.

இதனால், மும்மண்டலங்களில் உள்ள மூவராகிய ஆதாரங்களைச் சத்தியின் வடிவாகக் கண்டு வழிபடுதலும் உள்ளொளியைப் பெறுதற்கு வழியாதல் கூறப்பட்டது.

1179.தெ-ரை : மேற்கூறிய உள்ளொளி உயர்ந்து செல்கின்ற ஆறு ஆதாரங்களாகிய உறுப்புக்கள் வெண்மையான வேள்வித் தீயிலும் அவற்றின் அதிதேவர் வழியாகச் சத்தியைப் பொருத்தி விளங்கும். அதனால், அத்தீயின் வழியாகத் தேவர்கள் ஏற்கின்ற அவிசுகளும், யாவர்க்கும், எல்லாப் பயனையும் தருகின்ற சத்தியே யாய் நிற்கும்.

1180. கொடிய திரேகை குருவுள் ளிருப்பப்
படிவது வாருணைப் பைங்கழல் ஈசன்
வடிவது ஆனந்தம் வந்து முறையே
இடுதல் ஆறங்கம் ஏந்திழை யாளே. 43

கு-ரை : ஆகையால், 'ஆதார தேவர்களும், ஏனைத் தேவர்களும் சத்தியால் நிலை பெறுகின்றவர்களேயாவர்' என்பதாம். "உள்ளொளி யோங்கிய மூவிரண்டு அங்கங்கள்" எனக்கூட்டுக. "வெள் ளொளி அங்கி" என்றது, 'இனிது வளர்க்கப்பட்டு விளங்குகின்ற தீ', எனப் பொருள்தந்து, வேள்வித் தீயைக் குறித்தது. 'மூவிரண்டு அங்கங்கள்' என்றதனால், அவற்றின் அதிதேவரை, "அவர்" எனச் சுட்டியொழிந்தார். "கள்ளவிழ் கோதை" என்னும் உயர்திணையிடத்து இரண்டனுருபு தொக்குநினறது. 'மூவிரண்டு அங்கங்கள் அங்கியில் அவரொடு மேவிக் கோதையைக் கலந்து உடனே நிற்கும்' என இயைத்து முடிக்க, சித்திக் கொடி சத்தி. 'சித்திக்கொடியாகிய அமுதம்' என உருவகங்காண்க. 'அவி அமுதேயாம்' என்க. 'சுத்திக் கொடி' என ஓதிப் பிறிது பொருளுரைத்தல் பொருந்தாமை அறிக.

இதனால், சத்தி யோகியர்க்கு உள்ளமுதாதல் போலத் தேவர்க்கு வெளியமுதாய் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1180.தெ-ரை : "சித்திக்கொடி" என மேற் கூறப்பட்ட சத்தியது உருவம் ஆஞ்ஞை முதலிய மேல் நிலங்களில் வெளிப்படாது மறைந்து நிற்கும் நிலையில் யாவரும் மூழ்குவது சிற்றின்பத்திலேயாம். ஆகவே, சிவனது வடிவாய் உள்ள ஆனந்தத்தை (சிவானந்தத்தை, ஆறு ஆதாரங்களிலும் முறையே வந்து வழங்குகின்ற முதல்வி யோக சத்தியே.

கு-ரை : இரேகை - மின்னல்போலத் தோன்றுகின்ற ஒளியுருவம். குரு - திண்மை ; என்றது உயர்வினை. அது மேல் நிலமாகிய ஆஞ்ஞை முதலியவைகளை உணர்த்திற்று. அந்நிலங்களில் சத்தி உருவம் எப்பொழுதும் இருப்பினும், அந்நிலங்களில் சத்தியைக் காணுமளவு யோகம் முதிரப் பெற்றவர்கட்கே அது காட்சிப் படுவதாகும். அந்நிலையில்தான் சிவானந்தம் தோன்றும். அதனை அந்நிலையில் எங்கும் ஏற்ற பெற்றியால் வழங்குபவள் யோக சத்தி. ஆகவே, அவளை அங்ஙனம் அடையாத பொழுது யோகியவரும் சிற்றின்ப வேட்கையைக் கடக்கமாட்டார் என்பது இதனுள் கூறப்பட்டது.

வாருணை - நீர்ச்சத்தி. இவள் சிற்றின்ப வேட்கையை

1181. ஏந்திழை யாரும் இறைவர்கள் மூவரும்
காந்தாரம் ஆறும் கலைமுதல் ஈரெட்டும்
மாந்தர் உளத்தியும் மந்திரர் ஆயமும்
சார்ந்தனர் ஏத்த இருந்தனள் சத்தியே. 44

உண்டாக்கி இன்புறுத்துபவள். 'வாருணைக்கண்' என உருபு விரிக்க. 'ஈசன்வடிவதுவாகிய ஆனந்தத்தை ஆறங்கங்களிலும் வந்து முறையே இடும் முதல் ஏந்திழையாள்' எனக் கூட்டுக. 'அவ் ஏந்திழை யாளே' எனச் சுட்டு வருவித்துக் கொள்க. 'படியது' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், சத்தி, சுவாதிட்டானம் முதலிய ஆதாரங்களில் மறைந்து நின்று சிற்றின்பத்தையும், ஆஞ்ஞை முதலிய மேல் நிலங்களில் வெளிப்பட்டு நின்று சிவானந்தத்தையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1181.தெ-ரை : மேற் கூறப்பட்ட யோக சத்தி 'அயன், மால், உருத்திரர்' என்னும் மும்மூர்த்திகளும், அவர்களுக்குத் தேவியராய் உள்ளோரும், ஒளியை உடைய ஆதாரங்கள் ஆறுமாய் உள்ள ஆதார சத்தியும், 'கலை' என்னும் பொருளாகச் சொல்லப்படுகின்ற மேதை முதல் உன்மனை ஈறாக உள்ள பதினாறு நிலைகளையுடைய குண்டலினியும், மக்கள் அறிவில் பொருந்திப் புலன்களை அறிவிக்கின்ற திரோதாயியும், மந்திர மகேசுவர மகேசுவர மகேசுவரிகளாய் உள்ள கூட்டத்தினரும் தன்னையடைந்து துதிக்கும்படி மேற்கூறிய மேல் நிலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்றாள்.

கு-ரை : 'ஏந்திழையாளும்' என்பது பாடமன்று. "மூவர்" எனப் பின்னர் வருதலின், வாளா, "ஏந்திழையார்" என்றார், காந்துதல் – ஒளி வீசுதல். ஆரம் – சக்கரம். 'கலையாகிய முதல்' என்க. முதல் பொருள். பராசத்தியின் சிறுகூறாதல் பற்றித் திரோதாயியை வேறுபோலக் கூறினார். (ஆயம் – மகளிர் கூட்டம்) திணை விராய் எண்ணிய விடத்துப் பெரும்பான்மைபற்றி, "சார்ந்தனர்" என உயர்திணை முடிபு கொடுக்கப்பட்டன. இது முற்றெச்சம். 'அச்சத்தி' எனச் சுட்டு வருவித்துக்கொள்க.

இதனால், யோக சத்தியது உயர்வு இனிது விளங்கக் கூறப் பட்டது.

1182. சத்தி என்பாள்ஒரு சாதகப் பெண்பிள்ளை
முத்திக்கு நாயகி என்ப தறிகிலர்
பத்தியைப் பாழில் உகுத்தஅப் பாவிகள்
கத்திய நாய்போல் கதறுகின் றாரே. 45

1183. ஆரே திருவின் திருவடி காண்பர்கள்
நேரேநின் றோதி நினையவும் வல்லார்க்குக்
காரேய் குழலி கமல மலரன்ன
சீரேயுஞ் சேவடி சிந்தைவைத் தாளே. 46

1182.தெ-ரை : 'சத்தி' என்று யாவராலும் போற்றப்படுகின்ற தேவி, வேண்டுவார் வேண்டும் பயனைப் பெறுதற்குத் துணைபுரிகின்ற ஒரு கன்னிகை. ஆயினும், வீடு பேற்றைத் தரும் முதல்வி அவளே என்பதைப் பலர் அறியமாட்டாதவராய் அவளிடத்துத் தாம் செய்கின்ற அன்புக்கு உலக வாழ்வே பயனாக எண்ணிஅந்த அன்பினை வீணாக்கி யொழிகின்ற அறிவிலிகள் அவளை உலக வாழ்வை அளிப்பவளாகவே சொல்லிப் புகழ்ந்து, அறிவுடையோரால் நாய் போன்றவராக வைத்து இகழப்படுகின்றனர்.

கு-ரை : 'இவரது நிலை இரங்கத் தக்கது' என்பது குறிப்பெச்சம். பொன்னும், மணியும் போல்வனவற்றை வாரி வழங்கும் வள்ளன்மையுடையவரிடத்துக் கூழும், காடியும் இரந்து பெறுவாரை யொத்தலின், "அப்பாவிகள்" என்றும்' அவர், தாம் எல்லாம் அறிந்தவர்போலக் கூறுதலை, நாய் விருந்தினரையும் கள்வர்போலக் கருதிக் குரைத்த லோடு உவமித்தும் கூறினார். 'பாவிகள் – புத்தியுடையோர்' ஆதலின், அப்பாவிகள், புத்தியில்லாதவர் என்க. இனி, 'அந்தத் தீவினையுடையோர்' என உரைத்து, இரக்க மிகுதியால் அவ்வாறு கூறியதாகக் கொள்ளலுமாம்.

இதனால், சத்தியை யோக சத்தியாகக் கண்டு வழிபட்டு முத்திப் பயன் பெறுதலே அறிவுடைமை யாதல் கூறப்பட்டது.

1183.தெ-ரை: பிறிது பயனை வேண்டாது தன்னைப் பெறு தலையே பயனாகக் கருதி, மந்திரங்களைச் சொல்லி, மறவாது தன்னை நினைக்கவும் வல்லவர்களுக்கே அம்மை தனது தாமரை மலர் போன்ற அழகு பொருந்திய சிவந்த திருவடிகளை அவர்களது உள்ளக் கமலத்தில் பதிய வைத்துக் காட்சி வழங்குகின்றாள். ஆகவே, அந்நிலையில் நின்று அவளது திருவடிகளைக் காண வல்லார் உலகருள் எவர்!

1184. சிந்தையில் வைத்துச் சிராதியி லேவைத்து
முந்தையில் வைத்துத்தம் மூலத்தி லேவைத்து
நிந்தையில் வையா நினைவதி லேவைத்துச்
சந்தையில் வைத்துச் சமாதிசெய் வீரே. 47

கு-ரை : முதலடியை இறுதியில் வைத்து உரைக்க. பிற பயன் கருதுவார் கோடுதல் (வளைதல்) உடையராகலின், அவரது நிலை நேரியதன்றாதல் தோன்ற, "நேரே நின்று" என்றார். சேவடி சிந்தை வைத்தல், அவ்விடத்துக் காட்சி தருதலை உணர்த்திற்று.

இதனால், மேலை மந்திரத்துக் கூறிய நிலையது அருமை கூறப்பட்டது.

1184.தெ-ரை : தேவியை முதலில் உங்கள் உடம்பில் சிரம் முதலிய இடங்களிலே வைத்தும், பின்பு இருதயம் முதலிய உறுப்புக்களிலே வைத்தும், அதன்பின் உங்கள்முன் உள்ள திருவுருவத்தில் வைத்தும், அதன்பின் மூலம் முதலிய ஆதாரங்களில் வைத்தும் வழிபட்டு அவளோடு ஒன்றாகி நில்லுங்கள். அங்ஙனம் வழிபடும் பொழுது பிறவற்றை நினைத்தலாகிய குற்றத்தில் அகப்படுத்தபபடாத மனத்தை அவ்விடங்களிலே பிறழாது நிறுத்துதலையும், அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற மந்திரங்களில் அவளை எண்ணுதலையும் இன்றியமையாததாகக் கொள்ளுங்கள்.

கு-ரை : 'மந்திரம், கிரியை, பாவனை' என்னும் வழிபாட்டுப் பகுதி மூன்றனுள், "சந்தையில் வைத்து" என்பதனால் மந்திரமும், "நினைவு வைத்து'' என்பதனால் பாவனையும், ஏனையவற்றால் கிரியையும் கூறப்பட்டன. சிராதிகளாவன, 'தலை, முகம், மார்பு, குய்யம், பாதம், முதலாக எஞ்சியவை' என்னும் ஐந்துமாம். இவ்விடங்களில் அம்மையின் தலை முதலியன முறையே பஞ்சப் பிரமயாவன, 'இருதயம், சிரசு, சூந்தல், கவசம், நேத்திரம், அஸ்திரம்' என்னும் ஆறுமாம், இவற்றில் அம்மையின் அங்கங்கள் அவ்வம் மந்திரங்களால் முறைப்படி வைத்து எண்ணப்படும். முந்தை - முன்னுள்ள இடம் ; இஃது ஆகுபெயராய் அங்கு உள்ள திருவுருவத்தைக் குறித்தது. திருவுருவத்தில் மேற்கூறிய இருவகை மந்திரங்களால் மேற்கூறிய இருவகையாகவும், வேறு பல மந்திரங்களால் விரிவாகவும் வைத்து அம்மை வழிபடப்படுவாள். 'இருதயம், மூலம்' என்பன உபலக்கணமாய் நின்றன. மூலம் முதலிய ஆதாரங்களில்

1185. சமாதிசெய் வார்கட்குத் தான்முத லாகிச்
சிவாதியில் ஆகும் சிலைநுத லாளை
நவாதியில் ஆக நயந்தது ஓதில்
உவாதி அவளுக் குறைவில தாமே. 48

1186. உறைபதி தோறும் உறைமுறை மேவி
நறைகமழ் கோதையை நாள்தொறும் நண்ணி
மறையுட னேநிற்கும் மற்றுள்ள நான்கும்
இறைதிளைப் போதிடில் எய்திட லாமே. 49

வைத்து வழிபடுதலே யோகம் என்பது வெளிப்படை யோகத்திலும் கிரியை உளதாதலை நினைக்க. சந்தை - ஓசை ; அஃது அதனையுடைய மந்திரத்தை உணர்த்திற்று. இங்ஙனம் செய்யும் வழிபாடுகளால் தேவியது காட்சியை நாளடைவில் பெறுதல் கூடும் என்பதாம்.

இதனால், சத்தி தன் அடியார்களது உடம்பும், அவர்கள் முன் நிற்கும் படிவங்களும் ஆகிய ஆதாரங்களில் நின்று அருள் புரிதல் கூறப்பட்டது.

1185.தெ-ரை: தன்னைத் தியானித்துத் தன்னிடத்து வேறற ஒன்ற நிற்கும் உணர்வடையவர்கட்குத் தலைவியாய், 'சிவா' என்பதை முதலாகக் கொண்ட மந்திரத்தில் பொருத்தி நிற்பவளாகிய சத்தியை, 'நவாக்கரி' எனப்படும் ஒன்பது பீஜங்களில் பொருந்த வைத்து அந்த மந்திரத்தை விருப்பத்துடன் ஓதினால், செயற்கையாய் நிற்கின்ற நிலைமை அவளிடத்துப் பொருந்துதல் இல்லையாம்.

கு-ரை: "நவாதி" என்பதில் 'பீஜம்' 'ஆதி' எனப் பட்டது, வித்து, 'முதல்' எனப்படுமாதலின். "அது" என்றது "சிவாதி" என முன்னே கூறப்பட்ட மந்திரத்தை, உவாதி - உபாதி ; செயற்கை. சத்திக்குச் செயற்கை நிலையாவது, மலத்தின்வழி நின்று மறைத்தலைச் செய்தல். 'அஃது இலதாம்' எனவே, 'இயற்கையான தனது விளக்க நிலையை உடையவளாய் நிற்பாள்' என்பது போந்தது. முதலடி உயிரெதுகை.

இதனால், 'சத்தியை நவாக்கரியோடு கூடிய அஞ்செழுத்து மந்திரத்தால் வழிபடின் மருள்நிலை நீங்க, அருள்நிலையைப் பெறலாம்' என்பது கூறப்பட்டது. நவ பீஜம் 'நவாக்கரிசக்கரம்' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்படும்.

1186.தெ-ரை: சத்தி இந்நிலவுலகத்தில் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள தலங்களில் அவள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற

1187. **எய்திட லாகும் இருவினை யின்பயன்**
கொய்தளிர் மேனிக் குமரி குலாம்கன்னி
மைதவழ் கண்ணிநன் மாதுரி கையொடு
கைதவம் இன்றிக் கருத்துறு மாறே. **50**

வகைகளை விருப்பத்துடன் உணர்ந்து, நாள்தோறும் அவ்விடங்களை அடைந்து, அவளுக்குரிய மந்திரத்தோடு நீங்காது நிற்கின்ற 'பிரணவம், பீஜம், சக்தி, கீலகம்' என்னும் நான்கினையும் தெய்வத் தன்மை மிகும்படி ஓதி வழிபட்டால், பயன்கள் பலவற்றை அடையலாம்.

கு-ரை: உறை முறையாவன: காமாட்சி, மீனாட்சி, விசாலாட்சி, அன்னபூரணி, அபிராமி முதலாகப் பலவாம், ஆங்காங்கு உள்ள அவ்வகைகளை அறிந்து அன்புடன் வணங்கின, அவ்வவற்றால் அடையும் பலன்கள் கைகூடும் என்பதாம். இறை - இறைமை, தெய்வத் தன்மை, திளைத்தல் - மிகுதல், 'திளைப்ப' என்னும் செயவென் எச்சத்து அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. எய்துதலும், 'அவ்வப்பயன்கள்' என்னும் செயப்படுபொருள் வருவித்துக்கொள்க. தலங்கள் பலவற்றில் சத்தி பீடங்களாய் உள்ளவை அம்மைக்குச் சிறந்தனவாம்.

1187.தெ-ரை: ஞானிகட்கு உரிய இருவினைப் பயனாவன, அம்மையிடத்தில் அன்பு செய்தலும் 'செய்யமையுமாகிய அவற்றால் வருவனவாம்.

கு-ரை:"ஆகும்" என்பது எச்சம். குலாம் - விளங்குகின்ற, மாதுரிகை -இனிமையைச் செய்பவள். கைதவம் - வஞ்சனை ; அஃது அவளை ஐய உணர்வுடன் எண்ணுதல். 'கை தவமும் அஃது இன்றிக் கருத்துறு மாறும்' என்க. இவற்றால் விளையும் பயனை இவையேயாக உபசரித்துக் கூறினார். 'இருவினைப் பயன் மாதுரிகையோடு கைதவமும், அஃது இன்றிக் கருததுறுமாறுமாம்' என இயையும். 'கருத்து அவள்பால் உறுமாறு' என்க. 'பிறரெல்லாம் எண்ணும் புண்ணிய பாவங்கள் போலாது ஞானியர் எண்ணும் புண்ணிய பாவங்கள் அம்மையை நினைதலும், நினையாமையுமேயாம்' என்றவாறு. எனவே, 'அவரது எண்ணமே உண்மை' என்பது அறியப்படும். ஒடு உருபைக் கண்ணுருபாத் திரித்துக் கொள்க. அன்றி, ஒடு 'அதனொடு மயங்கற்' பொருளது எனினுமாம்.

இதனால், உயர்ந்தோர்க்குச் சத்தியது வழிபாடு இன்றியமையாததாதல் கூறப்பட்டது.

1188. **கருத்துறுங் காலம் கருது மனமும்**
திருத்தி யிருந்தவை சேரும் நிலத்து
ஒருத்தியை உன்னி உணர்ந்திடு மேன்மேல்
இருத்திடும் எண்குணம் எய்தலும் ஆமே. 51

1189. **ஆமைஒன் றேறி அகம்படி யான்என**
ஓமஎன் றோதிஎம் உள்ளொளி யாய்நிற்கும்
தாம நறுங்குழல் தையலைக் கண்டபின்
சோம நறுமலர் சூடிநின் றாளே. 52

1188.தெ-ரை: சத்தியிடத்து மனம் செல்லும் பொழுது அதனை நன் மனமாகச் செய்து, அதன்கண் உள்ள எண்ணங்களெல்லாம் குவிகின்ற இடமாகிய இருதயத்தில் ஒப்பற்றவளாகிய அவளையே முதல்வியாக உணர்ந்து தியானி. அங்ஙனம் தியானித்தால், அவள் உன்னை மேன் மேல் உயரச் செய்வாள். அதனால், நீ முடிவில் சிவனது எண்குணங் களையும் பெற்று விளங்கலாம்.

கு-ரை:மனம் திருந்தியபொழுது உண்டாகின்ற எண்ணம், 'எல்லாம் சத்தியின் செயலே' என்பதும், 'அவளையின்றி நமக்குச் சுதந்திரம் இல்லை' என்பதும், மற்றும் இவை போல்வனவுமாம். சிவனது எண் குணங்களாவன ; 'தன்வயம், தூய உடம்பு, இயற்கையுணர்வு, முற்றுணர்வு, இயல்பாகவே பாசம் இன்மை, முடிவிலாற்றல், பேரருள், வரம்பில் இன்பம்' என்பன. "எண்குணத்துளோம்" (தி.6 ப.98 பா. 10) என்று நாவுக்கரசரும் அருளிச்செய்தமையால், திருவருள் பெற்றோர் இவ் எண் குணங்களையும் செறுதல் அறியப்படும்.

இதனால், சத்தியது வழிபாடு உயிர்களை மேன்மேல் உயரச் செய்து, முடிவில் சிவமாகச் செய்தல் கூறப்பட்டது.

1189.தெ-ரை: யான் ஆமையைப்போல ஐம்புல ஆசைகளைத் திருவருளுக்குள்ளே அடக்கி, மெல்லென மேலேறிச் சென்று, புறத்தே செல்லாது அகத்தே நிற்பவனாகி, ஓங்காரத்தை உச்சரித்து, எம்போல்வார்க்கு உள்ளொளியாய் விளங்குகின்ற யோக சத்தியைத் தரிசித்த பின்பு, அவள் சந்திரமண்டலத்தில் உள்ள நறுமணம் பொருந்திய தாமரை மலரைச் சூடி வெளிநின்றாள்.

1190. சூடிடும் அங்கு பாசத்துளை வழி
கூடும் இருவளை கோலக்கைக் குண்டிகை
நாடும் இருபதம் நன்னெடு ருத்திரம்
ஆடிடம் சீர்புனை ஆடக மாமே. 53

கு-ரை:ஐம்புல ஆசையை அடக்குவோர்க்கு ஐந்துறுப்புக்களையும் ஓட்டிற்குள் அடக்கிக்கொள்ளும் ஆமை உவமையாதல்.

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. -குறள், 126

எனவும்,

புலன் அடக்கித் தம்முதற்கண் புக்குறுவார் ; போதார்
தலன்நடக்கும் ஆமை தக. – திருவருட்பயன், 94

எனவும் போந்தவற்றால் நன்கறியப்பட்டது. 'ஒன்ற' என்னும் உவம உருபின் இறுதி அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. அகம்படி – அகத்தேபடிந்து நிற்பவன். 'என' – என்று ஆகி. 'ஓம்' என்பது அகரச் சாரியை பெற்று வந்தது. சந்திரமண்டலம், சென்னி. அங்குள்ளது ஆயிர இதழ்த் தாமரை மலர். அதனைச் சூழநிற்றல். ஆஞ்ஞை முதலாக வெளிப்பட்டு நிற்றல்.

இதனால், ஐம்புலன்களை அடக்கிப் பிரணவ யோகம் செய்தால் யோக சத்தியைத் தரிசித்தல் கூடும் என்பது கூறப்பட்டது.

1190.தெ-ரை: யோக சத்தியை அணுகும் வழி சுழுமுனா நாடி. அவளது இருகைகளில் காணப்படுவன சங்கமும், குண்டிகையும், அவளுக்குரிய சீருத்திர மந்திரம் சிகாரமும், வகர ஆகாரமும் ஆகிய இரண்டெழுத்துக்களால் ஆகிய சொல். அவள நடனம் புரிகின்ற அரங்கு 'புகழை உடைய பொன்மன்று' எனப்படும் புருவநடு.

கு-ரை: அங்குசம்பேல மேலே வளைந்து நிற்கும் முதுகந் தண்டினைச் சூழ்ந்து செல்லும் கயிறு போன்றுள்ளது பற்றி, சுழுமுனை நாடியை, "அங்குச பாசத் துளை" என்றார். அங்குச் பாசங்கள் அம்மைதன் ஆயுதமுமாதல் பற்றி, 'சூடிடும்' என்றார். 'இரு கோலக் கையில் வளை குண்டிகை' எனக் கூட்டுக. ருத்திரம், சீருத்திரப் பிரச்சினம். அஃது ஆகுபெயராய் அதன்கண் உள்ள மந்திரத்தைக் குறித்தது. 'வேத பாகங்களில் சிறந்தது சீருத்திரமே' என்பதைக் குறிக்க,

1191. ஆம்அயன் மால் அரன்ஈசன் சதாசிவன்
தாம்அடி சூடிநின் றெய்தினர் தம்பதம்
காமனும் சாமன் இரவி கனலுடன்
சோமனும் வந்தடி சூடநின் றாளே. 54

1192. சூடும் இளம்பிறை சூலி கபாலினி
நீடும் இளங்கொடி நின்மலி நேரிழை
நாடி நடுவிடை ஞாளம் உருவநின்
றாடும் அதன்வழி அண்ட முதல்வியே. 55

வாளா, 'மந்திரம்' என்னாது, 'ருத்திரம்' என்றார். 'சிவா' என்னும் பதம் சீருத்திரத்துள் பலவிடத்து வருதல் அறிக. எழுத்தை, 'பதம்' என்றது, "வகரக் கிளவி" (தொல், எழுத்து, மொழிமரபு சூ - 48) என்பது போல ஆகுபெயர். "ஆடிடும்" என்பது பாடமன்று, 'சீர்' என்பது மிகுத்துக் கூறப்படுதலை உணர்த்திற்று.

இதனால், யோகசத்தியை அணுகுதற்குரிய வழி முதலியன கூறப்பட்டன.

1191.தெ-ரை: உலகிற்கு முதல்வராம் 'அயன், மால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன்' என்னும் ஐவர்தாமும் சக்தியை வழிபட்டே தங்கள் பதவியைப் பெற்றார்கள் மற்றும் காமன், சாமன், சூரியன், அங்கி, சந்திரன் என்னும் இவர்களும் வந்து வணங்க அவள் வீற்றிருக்கின்றாள்.

கு-ரை:இங்குக் கூறப்பட்ட அயன் முதலிய ஐவர் அணுபட்சத்தினர் என்க. 'சாமன்' என்பான் காமனுக்குத் தம்பி என்ப.

இதனால், 'சத்தியே கடவுளர் பலர்க்கும் தலைவி' என்பது கூறப்பட்டது.

1192.தெ-ரை: உலக முதல்வியாகிய சக்தி இளம் பிறையைச் சூடிக் கொண்டும், சூலத்தையும் கபாலத்தையும் ஏந்திக் கொண்டும் என்றும் மாறாத கொடிபோல்பவளாய் இருப்பாள்; இயல்பாகவே மலம் நீங்கியவள்; நேரிய (நுண்ணிய மேலைப்பாடமைந்த) அணி கலன்களை யணிந்தவள். அவள் நடு நாடியாகிய சுழுமுனையிடத்து அதன் உள்துளையில் பிராணவாயு ஊடுருவிச் செல்லும்பொழுது அவ்வாயுவின் வழியே நின்று நடனம் புரிவாள்.

கு-ரை:"சூடும்" என்பது முற்று. "இளம்பிறை" என்பதில்

1193. அண்ட முதலா அவனி பரியந்தம்
கண்டதொன் றில்லைக் கனங்குழை யல்லது
கண்டனும் கண்டியு மாகிய காரணம்
குண்டிகை கோளிகை கண்டத னாலே. 56

1194. ஆலம்உண் டான்அமு தாங்கவர் தம்பதம்
சாலவந் தெய்தும் தவத்தின்பந் தான்வரும்
கோலிவந் தெய்தும் குவிந்த பதவையோ
டேலவந் தீண்டி யிருந்தனள் மேலே. 57

இரண்டாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. 'நடுநாடியிடை' என மாற்றி யுரைக்க. 'நாளம்' என்பது "ஞாளம்" எனப் போலியாயிற்று. உருவுதலுக்கு வினை முதல் வருவிக்க. 'அதன்வழி நின்று ஆடும்' என்க. 'ஆடுதல்' இங்கு விளங்கித் தோன்றுதல்.

இதனால், யோகிகட்கு அவரது அகக்காட்சியில் சத்தி வினங்கி நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1193.தெ-ரை: ஆகாயம் முதல் பூமி ஈறாகப் பார்த்தால் நாம் கண்டது சத்தியைத் தவிர வேறொரு பொருளும் இல்லை. சத்தி தான் மாத்திரமாய் நின்று உலகிற்கு முதற்பொருளாகாது சிவத்தொடு கூடி நின்றே முதற்பொருளாயிருத்தல், உலகம், 'ஆண், பெண்' என்னும் இரு பகுதிப்பட்டே நிற்றலைக் காண்கின்ற அதனானே அறியப்படும்.

கு-ரை: "கனங்குழை யல்லது கண்டதொன்றில்லை" என்றது, 'சத்தியது கலப்பில்லாமல் எதுவும் இல்லை' என்றவாறு. "கண்டன், கண்டி" என்பன, 'சிவம்' என்றும் 'சத்தி' என்றும் வரையறுக்கப்படும் தன்மை யுடையவர்களாய் இருத்தலைக் குறித்தது. காரணம் – காரணத் தன்மை. "குண்டிகை, கோளிகை" என்பன ஆடவர் பெண்டிர் அவளவங்களை, 'குண்டு' எனவும் 'குழி' எனவும் மறைத்து வழங்கும் வழக்குப்பற்றி வந்தன. கோளிகை - கொள்வது. 'கோளகை' என ஓதலுமாம், ஈற்றில், 'அறியப்படும்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க.

இதனால், சத்தியே உலக முதல்வியாயினும், அவள் சிவனைப் பற்றி நின்றே முதலாதல் கூறப்பட்டது.

1194.தெ-ரை: சத்தி, எல்லா உலகங்களையும் கடந்து சென்று எய்தப்படுவதாகிய சிவலோகத்திற்குத் தலைவனாகிய சிவனுடனே

1195. மேலாம் அருந்தவம் மேன்மேலும் வந்தெய்தக்
காலால் வருந்திக் கழிவர் கணத்திடை
நாலாம் நளினம்நின் றேற்றிநட் டுச்சிதன்
மேலாம் எழுத்தினால் ஆமத்தி னாளே. 58.

மிக அணிமையில் வந்து யோகியர்தம் உச்சியிலே இருக்கின்றாள். அவளை அடைதலாலே, சிவன் நஞ்சை உண்டதனால் அமுதத்தை உண்ணப் பெற்ற அந்தத் தேவர்கள் பதவிகள் மிகக் கிடைக்கும்; அதுவேயன்றிச் சரியை முதலிய தவங்களால் வருகின்ற சிவலோகத்து இன்பமும் கிடைக்கும்.

கு-ரை:'ஆலம் உண்டானால் ஆங்கு அமுதுண்ட அவர்' என உருபும் ஒருசொல்லும் விரித்துக் கொள்க. கோலுதல் - விலக்குதல். "கோலி வந்து" என்பதில் "வந்து" என்பது இட வழுவமைதி, "குவிந்த" என்றது, 'முடிந்த' என்றவாறு. ஐ – தலைவன். மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, ஈற்றடியின் பின் 'அவளால்' என்பது வருவித்துக் கொண்டு உரைக்க.

இதனால், சத்தியது அருளால் எல்லா இன்பமும் எய்தப்படுதல் கூறப்பட்டது.

1195.தெ-ரை: உணவுப் பொருளாய் நின்று உடம்பையும், அது வழியாக உயிரையும் வளர்ப்பவளாகிய சத்தி, நாலிதழ்த் தாமரையாகிய மூலாதாரத்திலிருந்து மேலேற்றிப் பல ஆதாரங்களில் ஊன்றப்பட்டு முடிவில் தலைக்குமேல் உள்ள துவாதசாந்தத்தில் முடிகின்ற பிரணவ வடிவாய் இருந்து அருள் புரிகின்றாள். இதனை அறியாது, பலர் மேலாகிய ஞானயோகம் முதிர்தற்பொருட்டு மலை, காடு, தீர்த்தக்கரை முதலிய இடங்களை அடைந்து துன்புற்று விரைய இறந்தொழி கின்றார்கள்.

கு-ரை:மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. "ஏத்தி" என்பது பாடமாயின், 'ஓதி' என உரைக்க, நட்டு, நடப்பட்டு, ஆமம் – உணவுப் பொருள். 'பிறர் கணத்திடைக் கழிவர்' என்றதனால், யோகத்தினர் நீண்ட நாள் வாழ்தல் பெறப்படும்.

இதனால், 'சத்தியைப் பிரணவ யோகத்தினாலே தலைப்படல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1196. ஆமத் தினிதிருந் தன்ன மயத்தினள்
ஓமத்தி லேயும் ஒருத்தி பொருந்தினள்
நாமம் நமசிவ யவ்வென் றிருப்பார்க்கு
நேமத் துணைவி நிலாவிநின் றாளே. 59

1197. நிலாமய மாகிய நீள்படி கத்தி
சிலாமய மாகுஞ் செழுந்தர ளத்தி
சுலாமய மாகும் சுரிகுழற் கோதை
கலாமய மாகக் கலந்துநின் றாளே. 60

1196.தெ-ரை: அடப்படாத உணவுப் பொருளாயிருந்து பின் அடப்பட்ட உணவாகவும் ஆகின்ற சத்தி, வயிற்றுத் தீயும், குண்டத் தீயுமாகிய ஓமத் தீக்களிலும் ஒப்பற்ற ஒருத்தியாய் இருந்து அவற்றை அடையும் பொருள்களைச் செரிப்பித்தும், அவியாக்கியும் உதவுகின்றாள். அவளது பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தையே துணையாகப் பற்றி அமைதியுற்று இருப்பவர்கட்கு, தவத்தின் முதல்வியாகிய அவள் இனிது விளங்கி அருள்புரிவாள்.

கு-ரை:"இருந்து" என்னும் எச்சம் "அன்ன மயத்தினள்" என்பதில் தொக்குநின்ற 'ஆவாள்' என்பதனோடு முடிந்தது. உணவு கொள்ளுங்கால் வயிற்றுத்தீயும் ஓமாக்கினியாகக் கருதப்படுதலை நினைக. வயிற்றுத் தீயில் நின்று மண்ணுலகத்தவர்க்கும், வேள்வித் தீயில் நின்று விண்ணுலகத்தவர்கட்கும் உதவுதலைக் குறித்தவாறு. இவ்வாறு யாவர்க்கும் உதவுபவளாகிய அவளை அஞ்செழுத்து வழியாக அடைந்து பயன்பெற வேண்டும் என்பதாம். 'நமசிவ' எனப்பாடம் ஓதின் யாப்புக் கெடுதலை நோக்குக. சத்தி சிவங்கட்கு இடையே வேற்றுமையின்மையின், சிவனது நாமத்தைச் சத்தியது நாமமாகவே அருளிச் செய்தார். 'நமச்சிவாயை என்று' எனப் பாடம் ஓதலுமாம். நியமம், "நேமம்" என மருவிற்று.

இதனால், சத்தி உயிர்களைச் சில ஆதாரங்களில் நின்று காக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1197.தெ-ரை: நிலவைப் போன்ற ஒளியையுடைய படிகத்தின் நிறத்தையும், ஒளிக் கல்லாகிய முத்தின் நிறத்தையும் உடையவளும், செறிந்த சுரிந்த கூந்தலை உடையவளும் ஆகிய சத்தி பிரணவ கலைகளின் வடிவாய் யோகிகளிடத்தில் கலந்து நிற்கின்றாள்.

1198. கலந்துநின் றாள்கன்னி காதல னோடும்
கலந்துநின் றாள்உயிர்க் கற்பனை யெல்லாம்
கலந்துநின் றாள்கலை ஞானங்கள் எல்லாம்
கலந்துநின் றாள்கன்னி காலமு மாயே. 61

1199. காலவி எங்கும் கருத்தும் அருத்தியும்
கூலவி ஒன்றாகும் கூடல் இழைத்தனள்
மாலினி மாகுலி மந்திர சண்டிகை
காலினி பாலவன் பாகம தாகுமே. 62

கு-ரை:'ஆதலின், அவளை அக்கலை வழியாகக் காணுதலே சிறந்தது' என்பது குறிப்பெச்சம். படிகமும் தரளமும் அவற்றின் நிறத்தை உணர்த்தின. 'படிகத்தின், தரளத்தின்' என்பன பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், சத்தி யோகிகளிடத்தில் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

1198.தெ-ரை: சத்தி சிவனோடு தாதான்மியமாய் ஒன்றுபட்டு நின்றே, உயிர்களின் அறிவு, வேதம் முதலிய எண்ணிறந்த நூல்கள், காலம் முதலிய தத்துவங்கள் ஆகிய எல்லாப் பொருளிலும் அத்து விதமாய் ஒன்று பட்டிருக்கின்றாள்.

கு-ரை: 'ஆகவே, அவளைச் சிவனது பண்பாகவே உணர்தல் வேண்டும் தனித்த ஒருத்தியாக எண்ணுதல் கூடாது என்பதாம். 'கற்பனை' - எண்ணம் ; என்றது அறிவை. "கலைஞானங்கள்" என்பதை 'ஞானக்கலைகள்' எனமாற்றிக் கொள்க. இம்மந்திரம் சொற்பொருட் பின்வருநிலை.

இதனால், "அண்ட முதலா அவனி பரியந்தம்" (பா. 1193) அனைத்தும் சத்தி மயமாமாறு இவ்வாறு என்பது கூறப்பட்டது.

1199.தெ-ரை: காலமாய் இருப்பவளும், எல்லா இடமுமாய் இருப் பவளும், உயிர்களின் எண்ணமும், விருப்பமும் கைகூட உதவியாய் இருப்பவளும், எல்லாப்பொருளிலும் தான் ஒன்றாயிருக்கும் கலப்பினைச் செய்தவளும், உயிர்களை மயக்குகின்றவளும், அம்மயக்கம் நீங்கத் தெளிவைத் தருகின்ற மேன்மை வாய்ந்தவளும், மந்திரங்களின் ஆற்றலாய் நிற்பவளும்,

1200. பாகம் பராசத்தி பைம்பொற் சடைமுடி
ஏக இருதயம் ஈரைந்து திண்புயம்
மோக முகம்ஐந்து முக்கண் முகந்தொறும்
நாகம் உரித்து நடம்செய்யும் நாதற்கே. 63

1201. நாதனும் நாலொன்ப தின்மருங் கூடிநின்
றோதிடும் கூடங்கள் ஒரைந் துளஅவை

உயிர்களைக் காக்கின்றவளும் ஆகிய சத்தி தன்னில் ஒரு கூறாய் நிற்கின்ற சிவனிடத்துத் தான் அவனிடத்தில் ஒரு கூறாய் இருப்பாள்.

கு-ரை:'காலத்தி, கூலத்தி' என்பவை அத்துச் சாரியை தொகவந்தன, அனுகூலத்தை, "கூலம்" என முதற் குறைத்துக் கூறினார். "எங்கு" என்பது பெயர்த்தன்மைப்பட்டது. மாகுலம் - உயர்குலம் ; அஃதாவது தெளிவிக்கும் தன்மை. சண்டிகை - வேகம் (மந்திரத்தினது ஆற்றல்) ஆகின்ற தன்மையுடையவள். பாலினி - பாலனம் செய்பவள், 'சத்தியும், சிவனும் தம்மில் தாம் கூறாய் இருப்பர்' என்பதை விளக்க, "பாலவன்" என்றும், "பாகமதாம்" என்றும் கூறினார்.

இதனால், பல்வகைப் பெருமைகளும் உடையவளாகிய சத்தி சிவனது கூறாயே நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1200.தெ-ரை: பசிய பொன்போலும் சடைமுடியையும், ஒரே எண்ணத்தையும், திண்ணிய பத்துத்தோள்களையும், விருப்பத்தைத் தருகின்ற ஐந்து முகங்களையும், முகந்தோறும் மும்மூன்று கண்களையும் கொண்டு, யானையை உரித்துப் போர்த்து நடனம் புரிபவனாகிய சிவபெருமானுக்கு அவனது ஒரு கூறாய் இருப்பாள் பராசத்தி.

கு-ரை:'சிவபிரானது பல்வகை உருவும், குணமும், செயலும் ஆகிய எல்லாம் சத்தியால் அமைவனவே' என்பதை விளக்க, அவனது உருவம் முதலியவற்றை வகுத்துரைத்து, 'அவனுக்குப் பாகம் பராசத்தி' என முடித்தார். ஆகவே, "பைம்பொற் சடைமுடி" என்பது முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க.

இதனால், 'சிவனின்றிச் சத்தி யில்லாமைபோலச் சத்தியின்றியும் சிவனில்லை' என்பதுணர்த்தி, இருவரும் யாண்டும் பிரிந்து நில்லாமை கூறப்பட்டது.

1201.தெ-ரை: தலைவனாகிய இறைவனும், அவனால் செயற் படுத்தப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஏற்ற பெற்றியால் பொருந்தி

வேதனும் ஈரொன் பதின்மரும் மேவிநின்
றாதியும் அந்தமும் ஆகிநின் றாளே. 64

1202. **ஆகின்ற நாள்களில் ஐம்பத் தொருவர்கள்**
ஆகிநின் றார்களில் ஆருயி ராம்அவள்
ஆகிநின் றாள்உட னாகிய சக்கரத்
தாகிநின் றான்அவன் ஆயிழை பாடே. 65

நிற்பனவாகச் சொல்லப்படுகின்ற நிலையங்கள் ஐந்து உள்ளன. அவைகளில் பிரமன் முதலியோரும், பதினெண், கணங்களும், வந்து வணங்கச் சத்தி அவற்றிற்கு முதலும், முடிவுமாகி நிற்கின்றாள்.

கு-ரை:ஐந்து நிலையங்கள் என்றது. 'நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை' என்னும் ஐந்து கலைகளை இவைகளிலே முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் முதலிய பிற அத்துவாக்கள் ஐந்தும் ஏற்ற பெற்றியால் அடங்கி நிற்க, இறைவனும் அவற்றிற்கு ஏற்ற பெற்றியால் ஆதியும் அந்தமுமாம் தலைவனாய் நிற்றலின், சத்தியும் அங்கு அவ்வாறு நிற்கின்றாள் என்க. "வேதனும் ஈரொன்பதின்மரும் மேவ நின்று" என்றது, அவளது பெருமை கூறியவாறு 'அவை மேவ' என இயையும் 'பதினெண் கணத்தவராவார் இவர்' என்பதை.

விரவுசா ரணரே, சித்தர், விஞ்சையர், பசாசர், பூதர்,
கருடர், கின் னரர், இயக்கர், காந்தர்வர், சுரர், தைத்தியர்,
உரகர் ஆகாச வாசர் உத்தர குருவோர் யோகர்
நிருதர், கிம் புருடர், விண்மீன் நிறைகணம், மூவா றாமே.
– சூடாமணி நிகண்டு – தொகுதி 12ல்.117

என்பதனான் அறிக. தைத்தியர் – அகரர். நிருதர் – இராக்கதர், உத்தர குரு – போக பூமி, யோகர் – முனிவர். "விண்மீன்" என்றதும் அவற்றிற்குத் தலைவரை.

இதனால், சத்தி பஞ்சகலைகளிலும் ஏற்ற பெற்றியால் அனைத்திற்கும் ஆதியும், அந்தமுமாய் நிற்றல் கூறப்பட்டது.

1202.தெ-ரை: உலகம் தோன்றும்பொழுது பஞ்ச கலைகளிலும் நிற்கும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றும் முதலில் முறையானேதோன்ற, அவற்றிற்கு முதல்வர் ஐம்பத்தொருவரும் உடன்தோன்றி நிற்பர். அங்ஙனம் நிற்கும் அவர் எல்லார்க்கும் சத்தி உயிராய் உள் நிற்பாள் ஆகவே, அவ் எழுத்துக்களைப் பல்வேறு முறையில் தம்முட்கொண்ட

1203. ஆயிழை யாளொடும் ஆதிப் பரனிடம்
ஆயதொ ரண்டவை ஆறும் இரண்டுள
ஆய மனந்தொ றாறுமுக மாமவற்
றேய குழலி இனிதுநின் றாளே. 66

1204. நின்றனள் நேரிழை யோடுடன் நேர்பட
இன்றென் அகம்படி ஏழும் உயிர்ப்பெய்தும்

சக்கரங்களில் எல்லாம் அச்சத்தி உயிராய் நிற்றல் பெறப்படுதலின், சிவனும் அவளிடத்து நீக்கமின்றி அச்சக்கரங்களில் நிற்பவனாவான்.

கு-ரை:மூன்றாம் அடியை, 'அங்ஙனம் ஆகிநின்ற அவள் நீங்காது நிற்கின்ற சக்கரம்' என எடுத்துக்கொண்டு உரைக்க. பின்னிரண்டடிகளில், "ஆகிநின்றாருடன் நாயகி சக்கரத் - தாகிநின்றான் அவன் ஆயிழை யோடே" என்பதும் பாடமாய் உள்ளது.

இதனால், 'சக்கரங்களாக அமைக்கப்படுவனயாவும் சத்தி சிவமயமேயன்றித் தனியில்லை' என்பது கூறி, தனிப்பட்ட வேறு ஆற்றல் உடையனவாகக் கருதுதல் அறியாமையாதல் விளக்கப்பட்டது.

1203.தெ-ரை:சத்தி, சிவன் இருவருக்கும் உரிய இடம், உலக முதல்களுக்கு மேலாய், எட்டாய் அமைந்த இதழ்கயையுடைய தாமரை மலராகும். அதுவன்றியும் தியான வகையால் வேறுபடுகின்ற ஆறு இடங்களும் உள. எல்லாவற்றிலும் சத்தி இனிது வீற்றிருக்கின்றாள்.

கு-ரை:அண்டம் - உலகம் ; ஐ - முதல் என்றது தத்து வங்களை 'தத்துவங்கள்' எனப் பொதுப்படக் கூறினும் சகலர்க்கே உரிய ஆன்ம தத்துவங்களே குறிக்கப்பட்டன. அவற்றின் மேல் உள்ள எட்டிதழ்க் கமலம், இருதய கமலமாம். இதனிடத்திலும், ஆறாதாரங்களிலும் சத்தியும், சிவமும் கலந்து நிற்பினும், தன்னை இவ்விடங்களில் நினைபவர்க்குச் சத்தி இனிது விளங்குவாள் என்றவாறு. பின்னிரண்டடிகளில் பாடம்பெரிதும் திரிபுபட்டுள்ளது.

இதனால், சத்தி தியான இடங்களில் விளங்குதல் கூறப் பட்டது.

1204.தெ-ரை: யான் சத்தியோடு ஒன்றிச் செவ்வியனாகும்படி அவள் எனக்கு இனிது வெளிநிற்கின்றாள் எதனால் எனின், இப்

துன்றிய ஓரொன் பதின்மரும் சூழலுள்
ஒன்றுயர் வோதி உணர்ந்துநின் றாளே. 67

1205. உணர்ந்தெழு மந்திரம் ஓம்எனும் உள்ளே
மணந்தெழு மாகதி யாகிய தாகும்
கொணர்ந்தெழு சூதனும் சூதியும் கூடிக்
கணந்தெழும் காணும்அக் காமுகை யாமே. 68

பொழுதுஎன் உடலுள்ளே உயிர்ப்புக் காற்று என் வசமாய் ஆறு ஆதாரங்களிலும், அவற்றின்மேல் உள்ள ஏழாந்தானமாகிய சிரசிலும் செல்கின்றது. பத்து வாயுக்களும் நெருங்கி நின்று சுழலுகின்ற உடம்பினுள் ஏனை ஒன்பதினும் உயர்வுடையது. உயிர்ப்புக் காற்று ஒன்றே என்பதை எனக்கு அவள் அறிவித்து. என்பொருட்டு அறிந்தும் நின்றாள்.

கு-ரை: 'ஏழிலும்' என உருபு விரிக்க. இதனுள் வந்த மூன்று தொடர்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று காரணமாம் பொருள்களை உணர்த்தி நின்றன.

இதனால், வாசி யோகம் சத்தியைக் காணுதற்கு வழியாதல் கூறப்பட்டது.

1205.தெ-ரை: உயிர் உணர்ந்து உணர்ந்து மேன்மேல் உயர்தற்குரிய மந்திரம் 'ஓம்' என்பதும் எனச்சொல்லப்படும். உணர்வால் இறையொடு கூடி மேன்மையறுகின்ற முடிந்த பேறாகிய வீடுபேறும், பிறவும் அதனாலே கிடைக்கும். உயிரை இவ்வாறு மேல்நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்ற கள்வனும், கள்வியுமாகிய சிவனும், சத்தியும் இணைந்து நிற்றலும், அதனால் விரைய விளங்கும். அங்கு முன்னர்க் காணப்படுபவள் சிவனிடத்துப் பெருவிருப்புடையளாகிய சத்தியே.

கு-ரை:"எனும்" என்பது செயப்பாட்டு வினைப்பொருள் உணர்த்தி நின்றது. "உள்" என்றது உணர்வை, 'கணத்து' என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. இறுதியில் உள்ள "எழும்" என்பதில் செய்யும் என்முற்று பலர்பாலில் வந்தது. ஆரிடவமைதி "காணும்" என்றது முன்னர்த் தோன்றுதலை.

இதனால், 'வாசியோகம் பிரணயோகமாயவழிச் சத்தியை எளிதில் அடைவிக்கும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1206. ஆமது அங்கியும் ஆதியும் ஈசனும்
மாமது மண்டலம் மாருத மாதியும்
ஏமது சீவன் சிகைஅங் கிருண்டிடக்
கோமலர்க் கோதையும் கோதண்ட மாகுமே. 69

1207. ஆகிய கோதண்டத் தாகும் மனோன்மனி
ஆகிய ஐம்ப துடனே அடங்கிடும்
ஆகும் பராபரை யோடப் பரைஅவள்
ஆகும் அவள்ஐங் கருமத்தள் தானே. 70

1206.தெ-ரை: 'ஆதி' எனப்படுபவளாகிய சத்தியும், 'ஈசன்' எனப் படுபவனாகிய சிவனும் வழிபாட்டிற்கு மிகச்சிறந்ததாகச் சொல்லப் படுகின்ற வேள்வித்தீ, யோகத்தில் சிறப்பிடம் பெற்று நிற்கும் சந்திர மண்டலம், வாயு முதலிய பூதங்கள் என்னும் இவைகளாய் நின்று உயிருக்கு நலம் செய்கின்றனர். அவ்விடத்தில், சத்தி, யோகியரது உடம்பில் தோன்றுகின்ற நரை முதலியவை அங்ஙனம் தோன்றாது அகலச் சிகை கறுத்தல் முதலிய இளமைத் தன்மைகள் தோன்றும்படி அவரது ஆஞ்ஞைத் தானத்தில் விளங்கி நிற்பாள்.

கு-ரை:"ஆதியும், ஈசனும்" என்பவற்றை முதலில் எழுவாயாக வைத்து, 'மாருதம், ஆதியுமாய்' என ஆக்கம் வருவித்து, 'ஏமம் ஆகின்றனர்' என முடிக்க. 'ஆம் அதுவாகிய அங்கி' என்க. இதனுள் "அது" என்றது வேள்வித் தீயைக் குறித்த பண்டறி சுட்டு. 'மா மண்டலம், மது மண்டலம்' எனத் தனித்தனிச் சென்று இயையும். மது, இங்கே அமுதம். பூதங்களில் மாருதத்தை ஆதியாகக் கூறினார். யோகத்திற்கு அது சிறந்ததாதல் பற்றி. 'ஏமம்' என்பது இடைக்குறைந்து நின்றது. இதன்பின் உள்ள "அது", பகுதிப் பொருள் விகுதி. "சீவன்" என்பது, சொல்லுவாரது குறிப்பால், யோகத்தில் நிற்கும் சீவனைக் குறித்தது. 'சீவனது சிகை' என்க. கோ – தலைமை ; இஃது ஒரு சொல் தன்மை எய்தி நின்ற, 'மலர்க் கோதை' என்பதனுடன் இரண்டாவதன் பொருள்படத் தொக்குநின்றது. கோதண்டத்தில்' என உருபு விரித்துக் கொள்க.

இதனால், அனைத்துமாய் நின்று காத்துவருகின்ற சத்தி சிவன் என்பாருள் சத்தி யோகத்தில் விளங்கிநின்று நலம் செய்தல் கூறப்பட்டது.

1207.தெ-ரை: 'மேன்மைத் தானம்' எனப்படுவதாகிய ஆஞ்ஞை யில் சத்தி விளக்கமுற்றுத் திகழும் நிலையில் அது முதல் மூலாதாரம்

1208. தானிகழ் மோகினி சார்வான யோகி
போன மயமுடை யார்அடி போற்றுவர்
ஆனவர் ஆவியின் ஆகிய அச்சிவந்
தானாம் பரசிவம் மேலது தானே. 71

ஈறாக நிற்கின்ற ஐம்பது எழுத்துக்களும் அவளிடத்தே செயலற்று அடங்கிவிடும். அஃது எவ்வாறெனின், சுத்த மாயையினின்றும் விருத்திப்படுகின்ற நால்வகை வாக்குகளில் அவ் எழுத்துக்களுக்கு முதல் நிலைகளாகிய 'பைசந்தி, சூக்குமை' என்னும் வாக்குகளாய் நிற்றலோடு, ஐந்தொழிலையும் தன்னுடையனவாக உடையவள் அவளேயாதலின்.

கு-ரை: 'மனோன்மனி' என்பது, 'சத்தி' என்னும் அளவாய் நின்றது 'மனோன்மனிபால்' என ஏழாவது விரிக்க. 'ஐம்பதும்' என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தல் பெற்றது. உடனே – ஒருசேர. பைசந்தி சூக்குமை வாக்குகளை முறையே 'பராபரை, பரை' என்றல் வழக்கு. பராபரை – பரை அபரை இருதன்மையும் உடையது. எழுத்துகள் அடங்கவே. உயிரினது பல தலைப்பட்ட உணர்வு அடங்கிச் சத்தியையே உணர்ந்து நிற்றல் பெறப்பட்டது. ஆஞ்ஞையில் விளங்கி நிற்கும் சத்தியது விருப்பம், அவ்வுயிரினது உணர்வைத் தன்பால் அடக்கிக் கொள்ளுதலே யாதலின், அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாகப் பிறிதொன்று நிகழ மாட்டாமை பின்னிரண்டடிகளால் விளக்கப்பட்டது.

இதனால், 'கோமலர்க் கோதை கோதண்டம்' ஆதலின் (முன்னை மந்திரம்) பயன் கூறப்பட்டது.

1208.தெ-ரை: சிவசத்தி தனக்கு இடமாகக் கொள்கின்ற குண்டலினி சத்தி, அவளைச் சார்பாகக் கொண்டு விளங்கும் யோகினி சத்தி என்னும் இவர்கள் நீங்கத் தாம் தூயராய் நிற்போரே ஆதி சத்தியைத் தலைப்படுவர். அவரது உணர்வில் அவையேயாய்க் கலந்து நிற்கின்ற ஆதி சிவமாம் நிலையை அடைகின்ற பரசிவம் அந்நிலைக்கு மேலுள்ளது.

கு-ரை:எனவே, 'அந்தப் பரசிவத்தின் சத்தியாகிய பராசத்தியும் மேற்சொல்லிய அனைத்திற்கும் மேல் உள்ளது' என்றவாறு. முதற்கண் "தான்" என்றது, முன்னை மந்திரத்திற்கூறிய மனோன்மனியை. குண்டலியும் பந்தமாதல் பற்றி "மோகினி" என்றார். மோகினி – யோகத்தைப் பயப்பிக்கின்றவள் . அடி, சிவனடி. ஆதி சத்தியை இங் ஙனம் கூறுதல் வழக்கு. 'முன்னர்க் கூறப்பட்ட ஆதி சத்திக்கு முதலாகிய சிவம், என்பது தோன்ற, "அச்சிவம்" எனச் சுட்டிக கூறினார். பரசிவ பராசத்திகளின் இயல்பை இவ்வாறு எடுத்துக் கூறியது, அவர்களை

1209. தானந்தம் மேலே தருஞ்சிகை தன்னுடன்
ஆனந்த மோகினி யாம்பொற் றிருவோடு
மோனையில் வைத்து மொழிதரு கூறது
ஆனவை ஓம்எனும் அவ்வுயிர் மார்க்கமே. 72

1210. மார்க்கங்கள் ஈன்ற மனோன்மனி மங்கலி
யார்க்கும் அறிய அரியாள் அவளாகும்

அடைதலி; அருமை யுணர்த்தற்கு, ஈற்றில் உள்ள தான், ஏ அசைகள்.

இதனால், சத்தி சிவங்களின் உண்மை நிலையின் அருமை கூறப்பட்டது.

1209.தெ-ரை: ஆதி சத்தி, யோகியரது உச்சியிலும், அதற்குமேலுள்ள பன்னிரண்டு அங்குலமாகிய நிராதாரத்திலும் குண்டலி சத்தியோடு அவட்கு முன்னவளாம்படி வைத்துச் சொல்லப்படும் வியட்டிப் பிரணவநிலைகளே பிரணவ யோக நெறியாகும்.

கு-ரை: "தான்" என்றது மேலே போந்த ஆதி சத்தியை. அந்தம் - முடி ; தலை. தலைக்குமேல் உள்ள நிராதாரத்தையே இங்கு, "சிகை" என்றார். 'அந்தமும் அதன்மேலே தரும் சிகையும் ஆகிய இவற்றுடன் ஆனந்த மோகினியாம் திருவோடு மோனையில் ஆக வைத்து மொழிதரு கூறு' என்க. தரும் - சொல்லப்படுகின்ற அசுத்த மாயையாகிய மோகினியினின்று பிரித்தற்குக் குண்டலினியை "ஆனந்த மோகினி" என்றார். பொன் திரு - பொன்போலச் சிறந்த சத்தி. 'மோனை' எனினும், 'முதல்' எனினும் ஒக்கும். 'கூறு' என்பது தொகையால் ஒன்றாகலின், "கூறது" என்றார் ; 'அது' பகுதிப்பொருள் விகுதி. உயிர் மார்க்கம் - உயிர்ப்பு நெறி ; யோக நெறி. யோக நெறிகளுள் குண்டலினியைப் பொதுவே செயற்படுத்தலும், அவளைப் பிராசாத முறையாற் காணுதலும் ஒன்றின் ஒன்று ஏற்றமாவன என மேலெல்லாம் கூறிவந்தவற்றோடு, பிராசாத கலைகளை ஆதி சத்திக்குப் பொருந்திய இடமாக வைத்துச் செய்யப்படுதல் மிகச் சிறந்ததாதல் இதனுட் கூறப்பட்டதாம்.

இதனால், சத்தியை அடைதற்கும் பிரணவகலைகளில் அவையேயாய்க் கலந்து அவற்றைச் செயற்படுத்துபவள் சத்தி என்பதை உணர்ந்து செய்யும் சத்தி யோகமே மிக மேலானதாதல் கூறப்பட்டது.

1210.தெ-ரை:ஆதி சத்தி, பலவகைப்பட்ட யோக நெறிகளையும் அவரவரது பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அமைத்து வைத்தவள் ; நிலையான

வாக்கும் மனமும் மருவஒன் றாவிட்டு
நோக்கும் பெருமைக்கு நுண்ணறி வாமே. 73

1211. நுண்ணறி வாகும் நுழைபுலம் மாந்தர்க்கு
பின்னறி வாகும் பிரானறிவு அத்தடம்
செந்நெறி யாகும் சிவகதி சேர்வார்க்குத்
தன்னெறி யாமது சன்மார்க்க மாமே. 74

மங்கலத்தை உடையவள் ; ஆதலின், அவள் யார்க்கும் அறிதற்கரிய வளாவாள். ஆயினும் பாச ஞானம், பசுஞானம் என்னும் இரண்டும் ஒருசேர நீங்கும்படி விட்டுப் பதிஞானத்தால் அறிகின்ற பெரியோர்க்கு அவரது அறிவுக் கறிவாய் அவள் விளங்குவாள்.

கு-ரை: "மார்க்கம்" என்பதற்கு 'சமயங்கள்' என உரைத்தல் இவ்விடத்திற்கு இயைபற்றதாம். 'மனோன்மனி, மங்கலி' என்னும் பயனிலைகட்கு, மேல்நின்ற "தான்" என்பது எழுவாயாயவந்து இயைந்தது. அறிவரிதாவதும், நுண்ணறிவாவதும் அவளது உண்மை இயல்பாம். ஆகவே, தடத்த நிலையில் அவரவரது பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அறியப்படுவாள் என்பது "மார்க்கங்கள் ஈன்ற" என்பதனால் பெறுதும். 'வாக்கு, மனம்' என்பன முறையே பாச ஞானமும், பசு ஞானமும் ஆதலைச் சிவ ஞானபோத ஆறாம் சூத்திர உரையான் அறிக. 'ஒன்றாய் விட்ட' என்பதும் பாடம் அன்று. "பெருமை" என்றது அதனையுடைய பதிஞானத்தை. பதிஞானமே வியாபக ஞானமாதல் அறிக. பெருமையுடைய ஞானத்தைப் பெற்றோரே பெரியராதல் உணர்க.

இதனால், பல்வகையான யோகங்களாலும் அடையப்படுவது சத்தியின் தடத்த நிலையேயாதல் கூறி, 'அவைவாயிலாக ஞான நெறியை அடைய முயல்க' என்பது குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

1211.தெ-ரை: மக்கட்கு ஐம்புலன்களில் செல்லுகின்ற அறிவு சுதந்திர அறிவாகவே தோன்றும் ; ஆயினும், சிவனுடைய அறிவு அவர் தம் அறிவை அவற்றின் பின்னே இருந்து செலுத்துகின்ற அறிவாய் நிற்கும். (அஃது இல்லையாயின், எவரது அறிவும் ஒன்றிலும் நுழைய மாட்டாது. ஆகவே, உயிர்களின் அறிவு இறைவனது அறிவின் வழி யவேயன்றிச் சுதந்திரம் உடையன அல்ல). இங்ஙனம் சிவனது அறிவாய் காட்டினை (காட்சிக்குத் துணையாவதை) அறிவதே செந்நெறியாம். இனிச் சிவனை அடைய

1212. சன்மார்க்க மாகச் சமைதரு மார்க்கமும்
துன்மார்க்க மானவை யெல்லாம் துரந்திடும்
நன்மார்க்கத் தேவரும் நன்னெறி யாவதும்
சன்மார்க்கத் தேவியும் சத்திஎன் பாளே. 75

விரும்புவோர்க்கு அவனது அறிவாலே அவனை அறிதலே தக்க நெறியாம்.

கு-ரை: "நுண்ணறிவு" என்பது, 'இயற்கையில் நுண்ணிதாய்ப் புலன்களில் நுழையும் அறிவு' எனப்பொருள் தந்து நின்றது. இவ்விடத்து நின்ற "ஆகும்" என்பது 'போலும்' என்னும் பொருளது. நுழை புல மாந்தர்க்கு அவர்தம் அறிவு நுண்ணறிவாகும் ; ஆயினும் பிரான் அறிவு பின்னறிவாகும்' எனக்கூட்டி, வேண்டும் சொற்கள் வருவித்து உரைக்க. தடம் – வழி. அத்தடம் – அவ்வாறு உணரும் நெறி. தன் நெறி – தன்னாலே தன்னை அறியும் நெறி. 'தன்னெறியாவது' என்பது பாடம் அன்று சன்மார்க்கம் – நல்ல வழி ; நன்மையைத் தரும்வழி. எனவே, பிறவெல்லாம் தீமையைத் தருவனவாயின. தீமையாவது பாசங்களையும், உயிரையும் இன்பப் பொருளாக அடைவித்தல். இங்ஙனமாகவே, 'பாசஞான பசுஞானங்களை நீக்கிப் பதிஞானத்தால் உணரவரினும்' அது கொண்டு பதியாகி சிவனை உணராது, பாசங்களையும், உயிரையும் உணர்தல் துன்பந் தரும் நெறியாதல் வலியுறுத்தப்பட்டதாம். இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், மேற்கூறிய பதிஞானத்தது சிறப்பும், அதனால், பயன் எய்துமாறும் கூறி, மேற்குறித்த ஞானநெறி பற்றி அறியற் பாலவை இனிதுணர்த்தப்பட்டன.

1212.தெ-ரை:ஒன்றாக அமைந்த நன்னெறி ஏனைத் தீநெறிகள் பலவற்றையும் போக்கிவிடும் ; அந்நன்னெறிக்கு முதல்வராய கடவுளராயும், அவரால் தோற்றுவித்துக் காக்கப்படும் அந்நன்னெறியாயும், அந்நன்னெறியால் அடையப்படும் அருட் சத்தியாயும் உள்ளவள், தலைமை பற்றி, 'சத்தி' என்று, அடைகொடாது யாவராலும் சொல்லப்படுகின்ற சிவசத்தியேயாவாள்.

கு-ரை: "சன்மார்க்கமாக" என்றது, "தான் ஒன்றே முழு நன் னெறியாக" என்னும் குறிப்பினதும், 'சமைதரு' என்றது, 'இயற்கையில் அமைந்த' என்னும் குறிப்பினதுமாயின, "சமைதரு மார்க்கமும்" என்னும் உம்மை, சிறப்பு. "துன்மார்க்கமானவை" என்றது, முழுத்

1213. **சத்தியும் நானும் சயம்புவும் அல்லது**
முத்தியை யாரும் முதல்அறிவா ரில்லை
அத்திமேல் வித்திடின் அத்தி பழுத்தக்கால்
மத்தியில் ஏற வழியது வாமே. 76

தீமை முதலாகச் சிறிதே தீமையுடையது ஈறாக உள்ள ஏனை எல்லா நெறிகளையும், 'மேற்குறித்த முழு நன்னெறி முதலியவாகக் கூறிய மூன்றுமாயிருப்பவள் சிவசத்தியே எனக் கூறிய அதனால், 'அவ்வொன்றாய நன்னெறி சிவநெறியே' என்பது பெறப்பட்டது.

"முன்னெறி யாகிய முதல்வன், முக்கணன்
றன்னெறி யேசர ணாதல் திண்ணமே" –தி.4 ப.11 பா.9

என அப்பரும் அருளிச் செய்தார். நன்னெறியாவது சிவநெறி' எனவே, அதற்கு முதல்வராவார் சதாசிவர், மகேசுவரர், உருத்திரர் முதலியோ ராதல் பெறப்பட்டது. அவர் சிவநெறியைத் தோற்றுவித்தலாவது, தம்பால் கேட்டற்கு உரியவர்கட்கு அதனை அறிவுறுத்தல். அதனைக் காத்தலாவது, ஆசிரிய மாணாக்கர் முறையால் வழிவழியாக விளங்கி வரச் செய்தல். சிவசத்தி நன்மார்க்கத் தேவர் முதலாக நிற்றல் கூறுவார், அந் நன்மார்க்கத்துச் சிறப்பினை முதற்கண் எடுத்துக் கூறினார்.

இதனால், சத்தி, மேற்கூறிய செந்நெறி முதலியனவாய் நின்று உயிர்கட்கு அருள்புரிதல் கூறப்பட்டது.

1213.தெ-ரை: 'சத்தியும், யானும், சிவமும்' என்னும் மூவர் தவிர, வீடுபேற்றினை அதன் முதல் பற்றி அறிபவர் ஒருவரும் இல்லை. முதுகந் தண்டாகிய எலும்பின்கண் பிராண வாயுவைக் கும்பித்தால், அவ் எலும்பு பக்குவப்பட்டு, அந்தப் பிராணவாயு சுழுமுனையூடே மேல் ஏறிச் செல்லுதற்கு ஏற்றதாகும்.

கு-ரை: 'இதுவே முத்தி முதல்' என்பது குறிப்பெச்சம். 'திருவருள் பெற்றோர்க்கு இது விளங்கும்' என்பார், அப்பேறு பெற்ற தமது பெருமை தோன்ற. "யானும்" என்றார்.

"முதல்முன் ஐவரின் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப"
– தொல் – சொல் – வேற்றுமை மயங்கியல்

என்பதனால், 'முதற்கண் அறிவாரில்லை' என ஏழாவது விரிக்க. முதல் – வேர். வியப்புச் சுவை நயம் பற்றி, "அத்திமேல் வித்திடில்

1214. அதுஇது என்றவ மேகழி யாதே
மதுவிரி பூங்குழல் மங்கைநல் லாளைப்
பதிமது மேவிப் பணியவல் லார்க்கு
விதிவழி தன்னையும் வென்றிட லாமே. 77

1215. வென்றிட லாகும் விதிவழி தன்னையும்
வென்றிட லாகும் வினைப்பெரும் பாசத்தை

அத்தி பழுத்தக்கால்" என ஓதினாராதலின், "அத்தி" என்பதற்கு, 'எலும்பு' என்பதும், "மேல்" என்பதற்கு 'கண்' என்பதும் 'பழுத்து அக்கால்' என்பதும் பொருளாதல் விளங்கும். வித்திடுதல் நிலத்திலாதலின், "அத்திமேல்" எனறது, 'அத்தியது அடிக்கண்' என்றதாம். "அக்கால்" எனப்பின்னர்ச் சுட்டிக்கூறலின், வித்து என்றது அக்காலினை (பிராணவாயுவை) யாயிற்று. யோகத்திற்கு முதலாவது பிராணன் ஆதலின், அதனை 'வித்து' என்றார். "மத்தி" என்பது ஆகுபெயராய் நடுநாடியாகிய சுழுமுனையைக் குறித்தது.

இதனால், முன்னர்ச் சத்தியை அடைந்து, பின் அவள் வழியாகச் சிவத்தை அடைவதாகிய முத்திக்கு வழி யோகம் என்பது கூறப்பட்டது. முத்திக்கு முடிநிலை வழியாகிய ஞானம் சத்தியேயாதல் அறிக.

1214.தெ-ரை: வீடுபேற்றைத் தரும் வழியாவது 'அது' என்றும் 'இது' என்றும், சொல்லும் வழியில் எல்லாம் சென்று வாழ்நாளை வீணே கழிக்காமல், ஒருநெறியாய் உறுதிப்பட்ட மனத்துடன் சிவ சத்தியையே முத்தியைத் தரும் முதல்வியாகத் துணிந்து அவளை யோக நெறியால் சந்திர மண்டலத்திற் சென்று வணங்க வல்லவர்க்கு, வினை வழியாகிய பிறப்பு நெறியைக் கடக்கும் அப்பயனும் கூடும்.

கு-ரை: பதி – இடம். மது, இங்கே அமுதம் ; அஃது அதனையுடைய சந்திரனை உணர்த்திற்று. 'மதுப்பதி' எனப் பின்முன்னோக்கி உரைக்க. "விதி" என்றது வினையை. வினை வழி – வினையால் உளதாகும் வழி.

இதனால், சத்தி யோகமே வீடுபேற்றைத் தருவதாதல் கூறப்பட்டது சத்தியும், சிவமும் வேறல்ல ஆதலின், 'சத்தியோகம், சிவயோகம்' என்பன வேறு வேறாகாமை அறிக.

1215.தெ-ரை: யாவரது ஆற்றலையும், எப்பொருளது ஆற்றலையும் வெல்லும் பேராற்றலை உடையவளாகிய சிவ சத்தியினது உண்மை நிலையைத் தவத்தால் உணர வல்லவர்க்கு' விதியின் வழி

வென்றிட லாகும் விழைபுலன் றன்னையும்
வென்றிடு மங்கைதன் மெய்யுணர் வோர்க்கே. 78

1216. ஓரைம்ப தின்மருள் ஒன்றியே நின்றது
பாரம் பரியத்து வந்த பரமது
தாரங் குழலாளும் அப்பதி தானும்முன்
சாரும் பதமஇது சத்திய மாமே. 79

யாகிய பிறப்பு, அப்பிறப்பிற்கு முதலாகிய 'வினை, எனப்படுகின்ற அந்தப் பெரியகட்டு, அதனால், வந்து சார்ந்து மயக்குகின்ற ஐம்புலன்கள் என்னும் இவ்வனைத்துத் தீமைகளையும் வெல்லுதல் கூடும்.

கு-ரை: இது சொறபொருட் பின்வருநிலை. "விழைபுலன்" என்றது. 'ஆசையை விளைத்து மயக்குகின்ற புலன்' என்னும் குறிப்பினதான உடம்பொடு புணர்த்தல். "தன்னை" என ஒருமையாற் கூறியது. 'ஒருகாலத்து வருவது ஒனறேயாயினும், ஒவ்வொன்றும் அத்தன்மையது' என்றற்கு. காம இன்பத்தை, ஒருகலத்தே ஐம்புலனும் நுகரப்படுவதாகக் கூறுதல் விரைவு பற்றியாதலின், அதனிடத்தும், ஐம்புலன்கள் நுகரப்படுதல் ஒரு காலத்து ஒன்றேயாம் என்க. மங்கை தன் மெய்யுணர்வார்க்கும் அவளது ஆற்றல் உளதாம் ஆதலின் மேற்கூறிய எல்லாம் அவர்க்குக் கூடும் என்பார், "வென்றிடு மங்கைதன் மெய்யுணர்வோர்க்கே" என்றார்.

இதனால், மெய்யுணர்வே தீமை அனைத்தையும் முற்றப் போக்குவதாதல் கூறப்பட்டது.

1216.தெ-ரை: தொன்று தொட்டு வழிவழியாகச் சத்தி சிவர்களைப் போற்றிவருகின்ற மரபு, ஐம்பதெழுத்துக்களின் அதிதேவரிடத்து அவர்கள் நிற்கின்ற முறைமையில் வைத்தேயாம். சத்தியும், சிவமும் முதற்கண்ணே சார்ந்திருக்கும் இடம் அவ் எழுத்துக்களும், அவற்றின் அதிதேவருமாம். இஃது உண்மையான ஒன்று.

கு-ரை: 'ஆதலின் இது மரபாயிற்று' என்பது குறிப்பெச்சம். எழுத்துக்களை வழிபடுமிடத்துச் சத்தியும், சிவமும் அவற்றின் அதி தேவர் வழியாய்ப் பயன்தருதலை உணர்தற்கு. "ஓர் ஐம்பதின்மரும்" என அருளினார். எழுத்துக்கள் அவற்றின் அதிதேவர் வழியாகவே பயன்தருதலை.

1217. சத்தியி னோடு சயம்புவும் நேர்படில்
வித்தது இன்றியே எல்லாம் விளைந்தன
அத்தகை யாகிய ஐம்பத் தொருவரும்
சித்தது மேவித் திருந்திடு வாரே. 80

என்னில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவராம்
நண்ணிய விந்துவோடு நாதத்துக் – கண்ணிற்
பகர் அயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வம்
அகரஉக ரம்மகரத் தாம்.

– சிவஞானபோதம், சூ. 4. அதி. 1

என்பதனானும் உணர்க. சத்தி சிவ வழிபாட்டிற்கு எழுத்துமுறை சிறந்ததாதல் பற்றி அகாரம் முதலிய எழுத்துக்கள் முறையானே தொடர்ந்து வர அமையும் மந்திரங்களை, "மாலா மந்திரம்" எனச் சிறந்தெடுத்துப் போற்றுவர். பரம் – கடன்.

இதனால், சத்தி சிவ வழிபாட்டிற்கு எழுத்துமுறை (பீஜாக்கர மரபு) சிறந்ததாதல் கூறப்பட்டது. சத்தி வழிபாடு பற்றிக்கூறுவார். ஒப்புமை பற்றிச் சிவ வழிபாட்டினையும் உடன்வைத்துக் கூறினார்.

1217.தெ-ரை: சத்தியும், சிவமும் ஒருவர்க்கு உண்மையாற் கிடைப்பார்களாயின், எல்லாப் பயன்களும் அவற்றுக்குரிய காரணங்கள் இல்லாமலேயும் விளைந்து விடும். ஆதலால், அப்பொழுது ஐம்பத்தோர் அக்கரங்களின் அதிதேவர்களும் அச் சத்தி கொடுமை நெறியின் நீங்கிச் செம்மையின் நிற்பவராவர்.

கு-ரை: சத்தி சிவங்கள் எப்பொருளிலும் எக்காலத்தும் நீங்கி நிற்றல் இல்லையாகலின், "நேர்படில்" என்றது, பொதுமையானன்றி, உண்மையாற் கிடைத்தலையாயிற்று. ஆகவே, "அத்தகையாகிய" என்றதும், உண்மையால் நிற்கும் சத்தி சிவங்கட்கு ஆதாரமாதலை யாயிற்று. 'தகையர் ஆகிய' எனற்பாலதனை ஆகுபெயரால், 'தகையாகிய' என்றார். "அத்தகையராய் மேவித் திருந்திடுவார்' என்பத கருத்தாயிற்று. மேல், "ஓரைம்பதின்மருள்" எனக்கூறி, இங்கு "ஐம்பத்தொருவரும்" என்றது இரண்டும் மரபாதல் பற்றியாதலின், மலைவின்மை அறிக. "சித்து" என்றது உயிரை. "வித்தது, சித்தது" என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. அத்தகையராய்த் திருந்துத லாவது. உலகியல் உணர்வை எழுப்பாது, மெய்ந்நெறி உணர்வை எழுப்புதல். இவர் இங்ஙனம் திருந்துதலை வலியுறுத்தற்கே முதலிரண்

1218. திருந்து சிவனும் சிலைநுத லாளும்
பொருந்திய வானவர் போற்றிசெய் தேத்த
அருந்திட அவ்விடம் ஆரமு தாக
இருந்தனர் தானம் இளம்பிறை யென்றே. 81

1219. என்றும் எழுகின்ற ஏரினை எய்தினோர்
தன்றது வாகுவர் தாழ்குழ லாளொடு

டடிகள் கூறப்பட்டன. வித்தின்றியே விளைதல், வினை முதலிய பிற நிமித்தங்கள் இன்றி அருளே நிமித்தமாக விளைதல். தெளிவு பற்றி எதிர்காலத்தை "விளைந்தன" என இறந்தகாலமாக்கிக் கூறினார்.

இதனால் எழுத்து முறை வழிபாட்டால் மேற் (பா. 1215) கூறிய மங்கைதன் மெய்யுணர்வு பிறத்தல் கூறப்பட்டது.

1218.தெ-ரை: மெய்நெறியில் விளங்குகின்ற சிவனும் சத்தியும், வந்து பொருந்திய வானவர்கள் தம்மை வணங்கித் துதிக்க, அவர்கள் பருகுதற்கு அந்த இடம் அரிய அமுதம் சுரக்கும்படி சந்திரமண்டலமே தமக்கு இடம் என்று சொல்லி, அங்கு வீற்றிருக்கின்றார்கள்.

கு-ரை: 'வந்து பொருந்திய' என்பது 'தாம் இருக்கின்ற அந்தச் சந்திரமண்டத்தில் வந்து பொருந்திய' என்பதாம் அவ்வாறு பொருந்துவோர் யோகியர். அவர்யோகத்தால் அவ்விடத்தில் உயர்ந்து செல்லுதலின், அவரை வானவரோடு ஒப்பித்து, அப்பெயராற் கூறினார். 'அவர் அருந்திட' எனத் தோன்றா எழுவாய் வருவித்து. அத் தொடரை, "அமுது ஆக" என்பதனோடு முடிக்க. ஆக – உண்டாக. "அவ்விடம்" "அங்கு" எனக் சுட்டுச் சொற்கள் செய்யுளில் முன் வந்தன 'அவ் இடம் ஆக', இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. இடையிரண்டடிகன் சிவனும் சத்தியும் தேவர்கள் போற்ற அவர்கள் பொருட்டு ஆலாகல விடத்தை உண்டவர் என, மற்றும் ஒரு நயம் தோன்ற வைக்கப்பட்டன. 'இருந்தனள் தான் அங்கு' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், சிவனும், சத்தியும், ஞானயோகிக்குச் சந்திர மண்டலமாகிய ஏழாந்தானத்திருந்து மெய்யுணர்வைத் தந்து, அது வழியாகச் சிவானந்தத்தை நுகர்வித்தல் கூறப்பட்டது.

1219.தெ-ரை: என்றும் யோக நெறியால் குண்டலி வழி மேல் ஏறும் முயற்சியில் இடைவிடாது நிற்பவர், சத்தியைத் தலைப்பட்டு,

மன்றரு கங்கை மதியோடு மாதவர்
துன்றிய தாரகை சோதிநின் றாளே. 82

1220. **நின்றனள் நேரிழை யாளொடு நேர்பட**
ஒன்றிய துள்ளொளி யாலே உணர்ந்தது
சென்ற பிராணிகள் சிந்தையில் வேண்டிய
துன்றிடும் ஞானங்கள் தோன்றிடுந் தானே. 83

முடிவில் அவளது உடைமையேயாய்விடுவர். இனி அச்சத்திதான் யோகியர்க்கு அவர் பொருந்தும் தானந்தோறும் விளக்கொளி, விண்மீன், திங்கள், கங்கை என்னும் இவைகளாய் ஏற்ற பெற்றியில் விளங்குவாள்.

கு-ரை:ஏர் – எழுச்சி ; எழுகின்ற முயற்சி. 'தனது' என்பது எதுகை நோக்கி விரிந்தும், திரிந்தும் நின்றது. தனது – அவளது உடைமை. 'சிவானந்த வெள்ளம்' என்பது தோன்ற "மன் தரு கங்கை" என்றார். மன் தரு ; நிலைபேற்றைத் தருகின்ற (புலப்படுத்துகின்ற) (மாதவர்க்கு, என்னும் நான்கனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது.) விளக் கொளி முதலிய நான்காய் விளங்குதல் முறையே இருதயம் நெற்றி, உச்சி, உச்சிக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலம் என்னும் இடங்களிலாம். 'சோதியாய்' என ஆக்கம் வருவித்துக்கொள்க.

இதனால், ஞான யோகியர்க்குச் சத்தி படிமுறையால் விளங்கும் காட்சி வகை கூறப்பட்டது.

1220.தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு ஏற்ற பெற்றியில் விளங்குகின்றவளாகிய சத்தியை உண்மையாகத் தலைப்பட்டு அவளோடு ஒன்றுதலாவது. உள்ளொளியாகிய பதிஞானத்தால் உணர்தலேயாம். அவ்வாறு உணர்ந்தோர், இனத்தால் பசுக்களேயாயினும், அவர் வேண்டிய யாவும் வந்து நிறையும், மற்றும் மெய்யுணர்வு வகைகளும் விளங்கும்.

கு-ரை:'நின்றவளாகிய நேரிழை' என்க. அருளபெறாத மருள் நிலையது எளிமையும், பின்னர் அவர்பெறும் அருள்நிலையின் அருமையுமாகிய நயம்தோன்ற, ''பிராணிகள்'' என்றாராயினும் 'பிராணனை வழிப்படுத்திய யோகியர்' என்பதே பொருளாகக் கொள்க. கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலிய வகையானும், அவற்றின் விரியானும் ஞானங்கள் பலவாதல் அறிக.

1221. தோன்றிடும் வேண்டுரு வாகிய தூய்நெறி
ஈன்றிடும் ஆங்கவள் எய்திய பல்கலை
மான்றரு கண்ணியும் மாரனும் வந்தெதிர்
சான்றது வாகுவர் தாம்அவ ளாயுமே. 84

1222. ஆயும் அறிவுங் கடந்(து) அணு வோரணி
மாயம தாகி மதோமகி ஆயிடுஞ்
சேய அரிவை சிவானந்த சுந்தரி
நேயம் தாம்நெறி யாகிநின் றாளே. 85

இதனால், சத்தியின் உண்மைக் காட்சி முறையும், அக்காட்சியும் பயன்களும் கூறப்பட்டன.

1221.தெ-ரை:மேற்கூறியவாறு ஞானங்கள் தோன்றும் பொழுது ; சிவமும், சத்தியுமே அவரவர் விரும்பித் தொழுகின்ற தெய்வங்களாய் நின்று அருள்புரிகின்ற உண்மை விளங்கும். சிவத்தியே அவரவரது பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப மேற்கூறிய தெய்வங்களையே முதற் பொருளாகக் கூறும் பற்பல சமய நூல்களைப் படைத்தவாறும் புலப்படும். தாம் (மேற்கூறிய ஞானங்களைப் பெற்றோர்) சத்தியும் சிவ முமேயாய்விட்ட அந்நிலையிலும் அவ்விருவரும் தமக்கு இன்றியமையாத உயிர்த் துணைவராய் நின்று உதவுதலும் காணப்படும்.

கு-ரை:'ஞானங்கள் தோன்றும் பொழுது' என்பது இயை பினால் கொள்ள நின்றது. வேண்டுருவாதலில், வேண்டுதல் பிறர் உடையதும், உருவாதல் பின்வரும் சத்தி சிவங்களுடையது மாயின. "ஈன்றிடும்" என்றது. 'ஈன்றமை புலனாகும்' என்றவாறு. எய்திய - மேற்சொல்லிய உருவங்களைப் பொருந்திய. "பல்கலை" என்பதில் இரண்டாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. 'எதிர்வந்து சான்றாகுவர்' என்பது, 'உதவி புரிந்து நிற்றல் இனிது காணப்படும்' என்பதாம். முத்தி யின்பத்தையும் சத்தியும், சிவனும் அம்மை அப்பராய் நின்று நுகர் விக்கவே உயிர் நுகர்வதாக, 'அறியாதார் சிலர்க்கு முத்தி நிலையில் சத்தி சிவரது உதவி வேண்டாத ஒன்று' என்னும் மயக்கம் உண்டாதல் போல, உண்மை ஞானிகட்கு உண்டாதல் இல்லை' என்பதை இறுதி யடியிற் கூறினார். இதனால், ஞானத்தின் பயன்கள் சில கூறப்பட்டன.

1222.தெ-ரை: பொருள்களை அறிதலில் மனத்தினும் நுண்ணிய தாகிய அறிவையும் கடந்து, சிறுமையில் அணுவுக்கு அணுவாயும், பெருமையில் மகத்துக்கு மகத்தாயும நிற்கின்றவளும், உயிர்களால்

1223. நெறியது வாய்நின்ற நேரிழை யாளைப்
பிறிவது செய்யாது பிஞ்ஞக னோடும்
குறியது கூடிக் குறிக் கொண்டு நோக்கும்
அறிவொடும் ஆங்கே அடங்கிட லாமே. 86

1224. ஆமயன் மால்அரன் ஈசன்மேல் ஆம்கதி
ஓமய மாகிய ஒன்பதும் ஒன்றிடத்
தேமயன் நாளும் தெனாதெனா என்றிடும்
மாமய மானது வந்தெய்த லாமே. 87.

எட்ட ஒண்ணாதவளும் ஆகிய சிவசத்தி, உயிர்கள் விரும்புகின்ற எல்லா நெறிகளுமாய் நின்று அருள் புரிகின்றாள்.

கு-ரை: "அணோ ரணீ , மகதோ மகி" (கடோபநிடதம்) என்னும் வடசொற்றொடர்கள் தற்பவமாயின ; மாயம், இங்கு, வியப்பு. 'ஆயிடும் அரிவை' என இயையும்.

இதனால், 'சிவசத்தி அணுவுக்கு அணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயும் நிற்க வல்லளாதலின், வேண்டுருவாகிய தூய்நெறி ஈன்றிடுகின்றாள்' என மேலதன்கண் ஐயமறுக்கப்பட்டது.

1223.தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு பலப்பல நெறிகளாய் நின்று உயிர்களுக்கு அருள்புரிகின்ற சத்தியை ஒருவனாகிய சிவனின் வேறாகாதவளாக அறிந்து அவளை அச்சிவனோடு ஒன்றவைத்தே அவரையே பொருளாகப் பொருந்திக் குறிக்கொண்டு எண்ணும் அறிவுத்திறன் படைத்தவரே, அவ்வறிவால் அம்மை யப்பராகிய அவ்விருவரிடையே அடங்கி ஆனந்தம் எய்துவர்.

கு-ரை: குறி, குறிக்கப்பட்ட பொருள், 'குறியதுவாக' என ஆக்கம் வருவித்துக்கொள்க. குறிக்கொண்டு நோக்குபலாவது அயராது எண்ணுதல்.

இதனால், சிவ சத்தியது உண்மை நிலையை அறிந்து அழுந்தி நிற்பவரே உண்மை ஞானியராதல் கூறப்பட்டது.

1224.தெ-ரை:சுவாதிட்டானம் முதலிய ஆதாரங்களில் முறையே பொருந்தியிருக்கும் அயன், மால், உருத்திரன், மகேசுவரன் என்னும் இவர்கட்கு மேல் உள்ள 'விந்து' நாதம்' என்பவற்றுக்குரிய சதா

1225. வந்தடி போற்றுவர் வானவர் தானவர்
இந்து முதலாக எண்டிசை யோர்களும்
கொந்தணி யுங்குழ லாளொடு கோனையும்
வந்தனை செய்யும் வழிநவில் வீரே. 88

1226. நவிற்றுநன் மந்திரம் நன்மலர் தூபம்
கவற்றிய கந்தம் கவர்ந்தெரி தீபம்

சிவனும், அவனுக்கு மேற்பட்ட சத்தி, வியாபினி, சமனை, உன்மனை என்னும் நால்வரும் ஆகிய ஒன்பதுபேர் நிலைகளிலும் யோக நெறியால் பொருந்தியவழி ஆன்மா இன்ப மயனாய்த் தேனுண்ட வண்டு அக்களிப்பினால் இசைபாடித் திரிவதுபோலுந் தன்மையை அடைவான்.

கு-ரை: 'மாலாங் கதி' என்பது பாடம் அன்று. கதி – தானம் ; இடம். 'ஒன்பதும்' எனத் தொகை கூறவே, 'மேலாங்கதி நான்கு' என்பது பெறப்பட்டது. 'தேமயனாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. மா – வண்டு. எய்தல், எய்தப்பெறுதல்.

இதனால், சிவ, 'சத்தியைப் பிரணவ யோகத்தால் தலைப்படுதல் சிறப்புடைத்தாதல் கூறப்பட்டது.

1225.தெ-ரை: சத்தியையும், சிவனையும் அடைய விரும்புபவர் யாராயினும் அவர்களை வழிபட்டு அடைதல் அல்லது, பிறிதொரு வழியாலும் அடைய வல்லுநரல்லர். ஆதலின், மக்களில் அவர்களை அடைய விரும்பும் நல்லீர், நீவிரும் அதன் பொருட்டு அவர்களை வழிபடுதலையே நெறியாகக் கொண்டு பயிலுங்கள்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை முதலிற் கொண்டு. "வந்தடி போற்றுவர்" என்பதை இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் கூட்டி, அதன் பின் 'ஆதலின்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவித்து உரைக்க. இந்து – சந்திரன் ; இவனும் வடக்கிற்குத் தலைவன். வந்தனை செய்தலையே 'வழி' என்றார் ஆகலின், அவ்விடத்துப் பெயரெச்சம் வினைப்பெயர் கொண்டதாம், நவிலுதல் – பயிலுதல்.

இதனால், சிவன், சத்தி இவர்களை வழிபாட்டினால் அல்லது அடையலாகாமை கூறப்பட்டது.

1226.தெ-ரை: சத்தியைச் சிவனது ஆற்றலாக அறியும் அறிவில்லா

பயிற்றும் உலகினில் பார்ப்பதி பூசை
அவிக்கொண்ட சோதிக்கோர் அர்ச்சனை யாமே. 89

1227. தாங்கி உலகில் தரித்த பராபரன்
ஓங்கிய காலத் தொருவன் உலப்பிலி
பூங்கிளி தாங்கும் புரிகுழலாள் அன்று
பாங்குடன் ஏற்பப் பராசத்தி போற்றே. 90

தவர் சத்தியை வேறாகவும், சிவனிற் பெரியவளாகவும் கருதி அவளையே வழிபடினும், அவ்வழிபாடு தூய முறையில் அமைந்திருப்பின், சத்தியையேயன்றிச் சிவனையும் உவப்பிக்கும்.

கு-ரை: 'கள், ஊன் முதலியன கொண்டு செய்யும் வாம முறை வழிபாடு சத்தி சிவரை உவப்பியாது' என்பார், நன் மந்திரம் முதலிய நற்பொருள்களை எடுத்தோதிப் பிறிதொன்றையும் கூறாதொழிந்தார். கவற்றுதல், விருப்பத்தை மிகுவித்து மனத்தை மறுகச் செய்தல். கவர்தல், நெய்யை உண்ணுதல்,. 'பயிற்றுதல்' என்பது. "தேற்றா ஒழுக்கம்" என்பதுபோல இங்குத் தன்வினையாயிற்று. 'பயிற்றும் பூசை' என இயையும். அவி – படையற் பொருள். "சோதி" என்றது, சிவனை. 'சோதிக்கும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. இதனுள், உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், 'சத்தி வழிபாடும் தூயதாயவழிச் சிவவழிபாடாய்ப் பயன் தரும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1227.தெ-ரை: உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னும், ஒடுக்கத்திற்குப் பின்னும் ஒருவனேயாய் உள்ள சிவன், உலகைத் தொழிற்படுத்தி நிற்குங் காலத்தில், சத்தியை ஒருபாற் கொண்டு அவளோடு உடனாய் இருவராயே நிற்கின்றான், ஆதலின், மாணவகனே, நீ சிவனோடு சத்தியையும் உடன் வைத்தே வழிபடு.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை முதற்கண் வைத்து உரைக்க. தாங்குதலும் உவகை என்க. தரித்தல், நிலைபெறுதல், 'தன்னைத் தாங்குவார் பிறரின்றித் தானே நிலைபெறுகின்றான்' என்றற்கு, "தரித்த" என்றார். "பராபரன்" என்றது, "பராபரன் ஆயது" எனக் குறிப்பு வினைப்பெயராய், "பாங்குடன் ஏற்ப" என்பதனோடு முடிந்தது. ஓங்கிய காலம், உலகம் விரிந்த காலம் ; இஃது அதன் தொடக்க நிலையைக் குறித்தது. "ஒருவன்" என்பது பின்னும் சென்று

1228. **பொற்கொடி மாதர் புனைகழல் ஏத்துவர்**
அற்கொடி மாதுமை ஆர்வத் தலைமகள்
நற்கொடி மாதை நயனங்கள் மூன்றுடை
விற்கொடி மாதை விரும்பி விளங்கே. 91

1229. **விளங்கொளி யாய விரிசுடர் மாலை**
துளங்கு பராசத்தி தூங்கிருள் நீங்கக்

இயையும், "உலப்பிலி" எனவே, உலகம் உலந்தமை பெறப்பட்டது. சிவன் 'பூங்கிளி தங்கும்' என்பது பாடமன்று சத்தியோடு கூடினவனாய் நின்றே உலகைச் செயற்படுத்தலின், அவனை அவ்வாற்றானே வழிபடுதல் வேண்டும் என விளக்கியவாறு, 'சத்தியோடு' என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று. 'சத்தியோடே போற்று' என ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், சிவனைச் சிலர் சத்தியை நீக்கி வழிபடுதலும் கூடாததாதல் கூறப்பட்டது.

1228.தெ-ரை: மாணவனே, நீ, துவண்ட தோற்றத்தால் கொடி போலுதல் கொண்டு, நிறம் பற்றி, 'பசுங்கொடி' என்றும், பயன் பற்றி, 'நற்கொடி' என்றும், அழகு பற்றி 'ஒளிக்கொடி' என்றும், புகழப்படுபவளும், மெய்யுணர்ந்தோரது அன்பிற்குத் தலைவியும், மூன்று கண்களை உடையவளும் ஆகிய பராசத்திக்கு அன்பு செய்து மேம்படு ; அழகிய கொடி போல்பவராகிய கலைமகளும், திருமகளும் உன் பாதங்களைப் போற்றுவார்.

கு-ரை:முதலடியை ஈற்றில் கூட்டி உரைக்க. 'பொற்கொடி மாதர்' என்பது பின்னர்க் கூறப்பட்ட மாதோடு உடன் எண்ணப்படு வாரைக் குறித்தது. இவ்வாறன்றி இயைபில்லாத மக்கட் பெண்டிரை எண்ணுதல் கூடாமையயானும்' அங்ஙனங் கொண்டுரைப்பின் வாம நெறியாமாகலானும் அது பொருந்தாமை யறிக. 'பராசத்தியை வழிபடினும் கல்வியின் பொருட்டும். செல்வத்தின் பொருட்டும் கலைமகளையும், திருமகளையும் வழிபடுதல் இன்றியமையாது போலும்' என ஐயுற்றமாணாக்கனை, 'பேரன்புடைப் பெருமக்கட்குப் பராசத்தியே அனைத்தையும் தருவாள்' எனத் தெளிவித்தவாறு.

இதனால், சிவசத்தி வழிபாடு ஒன்றே அனைத்துப் பயன்களையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1229.தெ-ரை: விளங்குகின்ற விளக்குப் போல்பவளும், மிக்க

களங்கொள் மணியுடன் காம வினோதம்
உளங்கொள் இலம்பியம் ஒன்று தொடரே. 92

1230. தொடங்கி உலகினில் சோதி மணாளன்
அடங்கி யிருப்பதென் அன்பின் பெருமை
விடங்கொள் பெருஞ்சடை மேல்வரு கங்கை
ஒடுங்க உமையொடும் ஒருரு வாமே. 93

ஒளியுடைய மண மாலைகள் அசையும் மார்பினை உடையவளும் ஆகிய பராசத்தி, செறிந்த இருள் மறையும்படி கண்டத்தில் நீல மணியைக் கொண்டு விளங்கும் சிவனுடன் இன்ப விளையாடலைக கருதுகின்ற, நாணம் பொருந்திய ஒரு தோற்றத்தையும் நினைத்து வழிபடு.

கு-ரை: 'வழிபடின் இன்பத்தைப் பெறுவாய்' என்பது குறிப்பெச்சம். இன்பத்திற்காகவும் பிறதேவியரை வழிபட வேண்டுவதில்லை என்றபடி மணியையுடையவனை. "மணி" என்றார் இலம்பியம், நாணத்தால் தலை இறைஞ்சிய தோற்றம்.

இதனால், சத்தி வழிபாடு இன்பத்தையும் அளித்தல் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1230.தெ-ரை: பாம்பை அணிந்த விரிந்த சடையில் பெரிய கங்கை நீர் ஒரு புல்நுனியில் நீர்போல் அடங்கியிருக்கச் சிவன் சத்தியோடு இரு திறமும் ஒருவடிவிலே அமைய நிற்கின்றான். உலகில் பிறந்து அறிவு தொடங்க நின்ற நாள் முதலாக அவனது அழகிய அந்த மணக் கோலத்தில் அடங்கி நிற்பதே எனது அன்பின் பெருமையாகும்.

கு-ரை: 'அதனால், இன்பம் முதலிய எந்த உறுதிப்பொருளிலும் எனக்குக் குறை இல்லை ; உலகீர், நீவிரும் அவ்வாறு அடங்கி நின்று அனைத்துப் பயனையும் பெறுவீர்' என்பது குறிப்பெச்சம். 'மணாளன் பால்' எனத்தொகுக்கப்பட்ட உருபை விரித்துக்கொள்க. 'கங்கை பாம்பணிந்த சடையில் ஒடுங்க' என்றது ஓர் இன்ப நயம். 'பாம்பையும், கங்கையையும் அடக்கின ஆற்றலுடையவன்' என்பது உண்மைப் பொருள். விடம், ஆகுபெயர், 'ஒடுங்கி' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், சிவனைச் சத்தியோடு உடனாகக் கண்டு வழிபடுவார் எய்தாத பயன் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

1231. உருவம் பலஉயி ராவல்ல நந்தி
தெருவம் புகுந்தமை தேர்வுற நாடின்
புரிவளைக் கைச்சினம் பொன்னணி மாதை
மருவி இறைவன் மகிழ்வன மாயமே. 94

1232. மாயம் புணர்க்கும் வளர்சடை யானடித்
தாயம் புணர்க்கும் சலதி அமலனைக்
காயம் புணர்க்கும் கலவியுள் மாசத்தி
ஆயம் புணர்க்கும்அவ் வியோனியு மாமே. 95

1231.தெ-ரை: பல உடம்புகளும், அவற்றில் உள்ள பல உயிர்களுமாய நிறைந்த நிற்கின்ற சிவன் உயிர்களுக்குப் பல வேறுவடிவினனாய்க் காட்சியளித்தலை ஆராயின், அவையெல்லாம் அவன் தனது சத்தியோடு மணந்து மகிழ்கின்ற அருள் நாடகமே.

கு-ரை: "பல" என்பது "உருவம்" என்பதற்கு முன்னும் சென்று இயைந்தது. எளியனாய்க் காட்சிப்படுதலை, தெருவம் புகுதலாகக் கூறினார். "இறைவன்" என்பது சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது. 'மகிழ்வனவாகிய மாயம்' என்க. அருவனாய் நிற்கின்ற சிவன் உருவனாய் விளங்குதல் சத்தியினாலே என்றவாறு.

இதனால், சிவன் உருவங் கொள்ளுதல் சத்தியால் என்பது கூறுமுகத்தால், சத்தியை மறத்தல் கூடாமை வலியுறுத்தப்பட்டது.

1232.தெ-ரை: உயிர்களின் பொருட்டுப் பலப்பல நாடகங்களைத் திருவுளத்துக் கொள்கின்ற சிவனது திருவடியாகிய உரிமைப் பொருளை உயிர்களுக்கு கூட்டுவிக்கின்ற நடிகையாகிய சிவசத்தி அச்சிவனை உருவம் உடையவனாகச் செய்தற்கு. அவனோடு கூடுகின்ற கூட்டத்திலே அவனுக்கு உருவத்தைக் கொடுத்தலேயன்றிப் பல்வேறு இனங்களாக அமைக்கின்ற பிறப்பு வகைகளாயும் நிற்பாள்.

கு-ரை: 'மாயம் புணர்ப்பவனுக்கு ஏற்ற மாயா வல்லபை' என்பார், சத்தியை, "சலதி" என்றார். 'சல நதி' என்பது பாடம் ஆகாமையறிக. "அமலன், மாசத்தி" என்பன சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றன. சத்தி சிவனை மணத்தால் சிவனுக்கு உருவம் உண்டாதலேயன்றிப் பல்வேறு பிறப்பு வகைகளும் அமைகின்றன என்பதாம். 'அவ்வியோனி' என்னும் தற்பவ மொழியில் இடைநின்ற இகரம் குற்றியலிகரத்தின் இயல்பினதாய் அலகு பெறாமல் நின்றது.

1233. உணர்ந்தொழிந் தேன்ஆவ னாம்எங்கள் ஈசனைப்
புணர்ந்தொழிந் தேன்புவ னாபதி யானை
அணைந் தொழிந் தேன்எங்கள் ஆதிதன் பாதம்
பிணைந்தொழிந் தேன்தன் அருள்பெற்ற வாறே. 96

1234. பெற்றாள் பெருமை பெரிய மனோன்மனி
நற்றாள் இறைவனே நற்பய னேஎன்பர்
கற்றான் அறியும் கருத்தறி வார்கட்குப்
பொற்றாள் உலகம் புகல்தனி யாமே. 97

இதனால், சத்தி சிவனை மணத்தலால் உளதாகும் மற்றொரு பயன் கூறப்பட்டது.

1233.தெ-ரை: உயிர்களால், 'அவன்' என்று சேய்மைச் சுட்டாகப் பொதுவே உணரப்படுபவனாகிய எங்கள் தலைவனாகிய சிவனை நான், 'அவன் அன்ன அருமையினன்' என முதற்கண் உணர்ந்தேன். பின்னர் அவன் உலக முதல்வியாகிய சத்தியை யுடைய சத்திமானாதலை அறிந்து அவனை அணுகினேன். அதன்பின்னர் அவனோடு ஒன்றினேன். முடிவாக ஒருஞான்றும் அவனை விட்டு விலகாத நிலைமையனாயினேன். இவையே நான் சிவனது திருவருளைப் பெற்ற முறைமை.

கு-ரை: 'நீவிரும் அவ்வாறே பெற்றுய்ம்மின்' என்பது குறிப்பெச்சம். "புவனாபதியார்" என்னும் உயர்வுப்பன்மை ஒருமையோடு மயங்கிற்று. 'ஈசற் புணர்ந்தொழிந்தேன்' எனப் பாடம் ஓதுதல் சிறக்கும்.

இதனால், 'சிவனைச் சத்தி வழியாகவே பெறுதல் கூடும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1234.தெ-ரை:இறைவனைப் போற்றுபவர், 'நல்ல திருவடிகளை உடைய இறைவனே' என்றும், 'அடியார்கட்கு மிக நல்ல பயனாய் உள்ளவனே' என்றும் அழைத்துப் போற்றுவர். அந்தத் திருவடிகளும், பயனுமாய் இருக்கின்ற பெருமையைப் பெற்றுள்ளவள் உயர்பெருந் தேவியாம் சத்தியே, இறைவனைப் பற்றிக்கூறும் நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தவன் அறியும் பொருளாகிய இதனை அறிய வல்லவர்கட்கு இறைவனது அருளுலகத்தை அடைதல் சிறப்புப் பயனாகும்.

கு-ரை:இரண்டாம் அடியை முதற்கண் வைத்தும், 'அப் பெருமை

1235. தனிநா யகன்னோ டென்நெஞ்சம் நாடி
இனியாள் இருப்பிடம் ஏழுல கென்பர்
பனியான் மலர்ந்தபைம் போதுகை ஏந்திக்
கனியா நினைவதென் காரண அம்மையே. 98

1236. அம்மனை அம்மை அரிவை மனோன்மனி
செம்மனை செய்து திருமக ளாய்நிற்கும்
இம்மனை செய்த இருநில மங்கையும்
அம்மனை யாகி அமர்ந்துநின் றாளே. 99

பெற்றாள்' எனமாற்றியும் உரைக்க. நல்தாள், துன்பம் துடைத்து இன்பத்தைப் பொழியும்தாள், கற்றான் அறியும் கருத்தும் இதுவேயாதலை வேறுபோலக் கூறினார். அதனது அருமை தோன்றுதற்கு, திருவருளை, 'சிவன்தாள்' என்றல் வழக்கு, அருளுலகம். சுத்தமாயா புவனமாகிய அபரமுத்தித் தானங்கள். சிறப்புப் பயனாவது. அவருக்கே உரியதாய்ப் பிறருக்கு உரித்தாகாதது.

இதனால், சத்தியை உணரவல்லவரே உண்மை ஞானத்தைப் பெறுபவராதல் கூறப்பட்டது.

1235.தெ-ரை: ஒப்பற்ற தலைவனாகிய சிவனோடே எனது நெஞ்சத்தை விரும்பி இனியவளாய் இருக்கின்ற சத்தி ஏழுலகத்திலும் நிறைந்திருப்பவளே. ஆயினும், எனக்குத் தாயாகிய அவளை நான் நல்ல புதுமலர்களைக் கையில் கொண்டு உன்னுவது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகவே.

கு-ரை:'இனியார்' என்பது பாடம் அன்று "பனியால்" என்றது. 'குளிர்ச்சியோடு' என்றவாறு. காரண அம்மை – ஈன்ற தாய், 'அம்மையை' என்னும் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது. 'அம்மையைப் போது கை ஏந்தி நினைவது கனியா' எனக் கூட்டுக.

இதனால், சத்தி பெரியவளும், அரியவளுமாயினும், வழிபடுவார்க்கு எளியளாதல் கூறப்பட்டது.

1236.தெ-ரை: சிவனுக்கு அழகிய மனைவியும், உயிர்களுக்குத் தாயும் ஆகிய சத்தி, உயிர்களின் பல்வேறு நிலைகளிலும் அவற்றிற்கு ஆதாரமாய் நின்று, வேண்டுவனவற்றை வழங்குபவளாயும் இருப்பாள். அதனால், இன்று நமக்கு ஆதாரமாய் நிற்கின்ற நிலமகளும் அந்தச் சிவசத்தியாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றாள்.

1237. அம்மையும் அத்தனும் அன்புற்ற தல்லது
அம்மையும் அத்தனும் ஆரறிவார் என்னை
அம்மையொ டத்தனும் யானும் உடனிருந்
தம்மையொ டத்தனை யான்புரிந் தேனே. 100

கு-ரை: "செம்மனை, இம்மனை" என்பவற்றில், நிலைக்களம் "மனை" எனப்பட்டது. ஈற்றில் உள்ள அம்மனை, அனைவர்க்கும் தாயாகிய சத்தியைக் குறித்தது.

"பரஞானத் தால்பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர்; பதார்த்தங்கள் பாரார்".
– சிவஞான சித்தி. சுபக். 11 -2

என்னும் முறைபற்றி, "இருநில மங்கையும் அம்மனையாகியமர்ந்து நின்றாள்" என்றார்.

இதனால், சத்தி அனைத்து ஆதார ஆதேயங்களுமாய் நிற்றல் முடித்துக் கூறப்பட்டது.

1237.தெ-ரை: உலகத்தாயும், தந்தையுமாகிய சத்தியும், சிவனும் என்பால் அன்புவைத்து எனக்கு ஆவன செய்தலல்லது, என்னைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்தாம் என்னை எந்த அளவில் அறிந்து எனக்கு என்ன செய்யவல்லுவர்! ஆகையால், உண்மைத் தாயாகிய சத்தியும், தந்தையாகிய சிவனும், மகனாகிய யானும் மட்டும் ஒன்றி யிருந்த காலத்து யான் அவ்விருவரையே விரும்பி அவரிடம் அயரா அன்பு உடையவனாயினேன்.

கு-ரை: 'அதனால், அளவிலா ஆனந்தத்தையும் பெற்றேன்' என்பது குறிப்பெச்சம். இரண்டாம் அடிக்கு, 'அம்மையும் அத்தனுந்தாம் என்னை யாராக அறிவர்?' என உரைக்க. 'உயிர்களே தம்மில் ஒன்றற்கு ஒன்று யாதும் செய்து கொள்ளல் இயலாது' என்பது முதல் இரண்டடிகளில் விளக்கப்பட்டது. அதனானே, உயிர்கட்குப் பெத்தம், முத்தி ஆகிய எக்காலத்தும் சத்தியும், சிவனுமே பரம ஆதாரமாதல் விளக்கப்பட்டதாம். இம்மந்திரம் முத்தி பஞ்சாக்கரப் பொருளதாய் நிற்றலை நுனித்துணர்ந்து கொள்க.

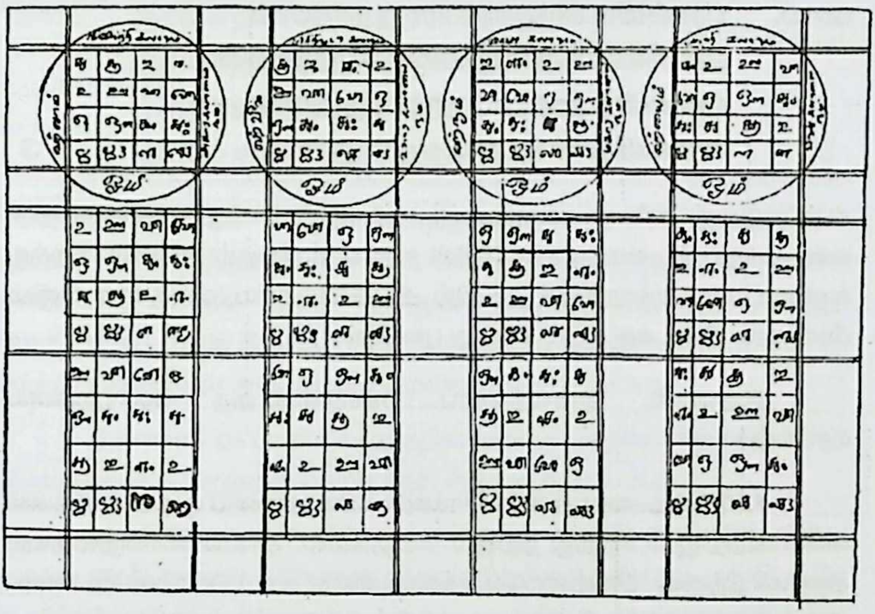
இதனால், உயிர்கட்குப் பரம ஆதாரம் இது என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

9. ஏரொளிச் சக்கரம்

ஏர் ஒளி - மூலாதாரத்தினின்றும் மேல் எழுந்து துவாத சாந்தம் முடியச் செல்லும் ஒளி. இஃது உண்மையில் குண்டலினியே. இதன் எழுச்சிக்குத் துணைபுரிந்து யாண்டும் இதன் உடனாய் நிற்பது மூலா தாரத்தில் அடங்கியிருக்கும் வெப்பமாகிய மூலாக்கினி. அதனால் இவ்விரண்டையும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே குறிப்பிடுவர். இம்மூலாக்கினியை வளர்க்கும் முகத்தால் குண்டலி சத்தியை எழுப்பித் துவாத சாந்தத்தை அடையச் செய்யும் பிராசாத யோகத்தைப் பயக்கும் புறக் கிரியையாகிய சக்கர வழிபாட்டினை நாயனார் முப்பத்தாறு மந்திரங்களால் இவ்வதிகாரத்தில் அருளிச் செய்கின்றார். ஆதலின், இவ்வதிகாரம் 'ஏரொளிச் சக்கரம்' என்னும் பெயருடையதாயிற்று. இதனை, 'குண்டலினி சக்கரம்' எனினும் இழுக்காது. முன்னையதிகாரத்துள், "நெறியது வாய்நின்ற" எனவும், "ஆமயன் மால் அரன்" எனவும் (பா. 1223. 24) போந்த மந்திரங்களிற் கூறிய சாதனத்திற் சாதனமாய் அமைதலின் இஃது அவ்வதிகாரத்தோடு இயைபுடையதாயிற்று. இவ்வதிகாரமும் பெரும்பான்மை அந்தாதி யாய் உள்ளது. பிராசாத நெறியான் அன்றிக் குண்டலி சத்தியைத் தலைப்படுதல் இயலாது. அதனால், இதனையறியாதார் வாளா மூலாக்கினியை மட்டுமே வளர்த்தொழிவர்.

1238. **ஏரொளி உள்எழு தாமரை நாலிதழ்**
ஏரொளி விந்துவி னால்எழும் நாதமாம்
ஏரொளி அக்கலை எங்கும் நிறைந்தபின்
ஏரொளி சக்கரம் அந்நடு வன்னியே. 1

1238.தெ-ரை: தன்னுள்ளே ஏரொளி எழப்பெறுவதாகிய தாமரை மலர் நான்கிதழ்களை யுடையது. அவ் ஏரொளியாவது, சுத்த மாயையினின்றும் தோன்றும் வாக்கேயாம். அவ்வொளி பல கூறுகளாய் வளர்ந்து உடம்பெங்கும் குறைவின்றி நிறையப் பெற்ற பின், உடலாகிய சக்கரம் (யந்திரம்) ஏரொளிச் சக்கரமாய்விடும். அப்பொழுது ஐம்பூதங்களில் ஒளிப் பொருளாகிய தீ, அச்சக்கரத்தின் நடுவிலே அணையாது நின்று ஒளிர்வதாம்.

ஏரொளிச் சக்கரம்

கு-ரை: 'எழப்பெறுவதாகிய தாமரை' எனவே, 'அதுவே ஏரொளி தோன்றுவதாகிய முதலிடம்' என்பது பெறப்பட்டது. இது 'மூலாதாரம்' என்பதும், இதன் இயல்பும் முன்னையதிகாரத்தில் விளக்கப்பட்டன. இவற்றைத் தோற்றுவாய் செய்யவே, 'பிற ஆதாரங்களின் இயல்பையும் ஈண்டு நினைவு கூர்க' என்றதாயிற்று. விந்துவினால் – 'விந்து' என்னும் காரணப் பொருளால், 'அவ் ஏரொளிக் கலை' எனச் சுட்டினை மாற்றி யுரைக்க. "எங்கும்" என்றது, 'உடலெங்கும்' என்னும் பொருளதே யாதலின், 'ஏரொளிச் சக்கரமாய் அமைவது உடம்பே' என்பதுபோந்தது. போதரவே, அஃது அங்ஙனம் அமையுமாற்றைப் புறத்துக் கண்டு வழிபடும் முறை இனி இங்குக்

1239. வன்னி எழுத்தவை மாபலம் உள்ளன
வன்னி எழுத்தவை வானுற ஓங்கின
வன்னி எழுத்தவை மாபெருஞ் சக்கரம்
வன்னி எழுத்திடு மாறது சொல்லுமே. 2

1240. சொல்லிய விந்துவும் ஈராறு நாதமாம்
சொல்லிடும் அப்பதி அவ்வெழுத் தாவன
சொல்லிடு நூறொடு நாற்பத்து நால்உருச்
சொல்லிடு சக்கர மாய்வரும் ஞாலமே. 3

கூறப்படுவது என்பது விளங்கும். "அந்நடு" என்றது 'அதன் நடு' என்றவாறு. 'உடலாகிய சக்கரத்தின் நடுவே தீ நிற்கும்' எனவே, 'புறத்து வரையப்படும் சக்கரத்தின நடுவில் அக்கினிக்குரிய 'ஹ்ரூம்' என்னும் பீசாக்கரம் அடைக்கப்படும் என்பது புலனாம்.

இதனால், இவ்வதிகாரப் பொருள்கட்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டன.

1239.தெ-ரை: தீயின் பீசாக்கரங்களே ஏனைய பூத அக்கரங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்து நிற்கும். அதனால், அவை வானத்தையும் அளாவி நிற்கும். அவற்றையே 'சக்கரம்' என்று கூடச் சொல்லி விடலாம் ; அவற்றைச் சக்கரத்துள் இடும் முறை இங்குச் சொல்லப்படும்.

கு-ரை: பிரணவத்தோடு கூடி நிற்றல் பற்றிப் பன்மையாக ஓதப்பட்டது. மூன்றிடத்தும் 'அவையே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் தொகுத்தல் பெற்றது. "சொல்லும்" என்றது 'சொல்லப்படும்' என்றவாறு.

இதனால், மேல், "அந்நடு வன்னி" என்றதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. இச்சிறப்பு, ஒளிச் சக்கரமாகிய இயைபு பற்றிக் கொள்ளப்படுவது என்க.

1240.தெ-ரை: "விந்துவினால் எழும் நாதம்" என்புழிச் சொல்லப்பட்ட சுத்த மாயை வாக்காக விருத்திப்படுமிடத்துப் பன்னிரு பிராசாத கலைகளாயும் விருத்திப்படுவதாம். அக்கலைகளே சிவமாயும் விளங்கும். அவைகளை, நூற்று நாற்பத்து நான்கு அறைகளில் அமைக்க, மேற்கூறிய ஏரொளிச் சக்கரம் தோன்றுவதாம்.

கு-ரை:நாதம் - வாக்கு, அதன் கலைகளையும் நாதம் என்னும்

1241. மேல்வரும் விந்துவும் அவ்வெழுத் தாய்விடும்
மேல்வரும் நாதமும் ஓங்கும் எழுத்துடன்
மேல்வரும் அப்பதி அவ்வெழுத் தேவரின்
மேல்வரு சக்கர மாய்வரும் ஞாலமே. 4

1242. ஞாலம தாக விரிந்தது சக்கரம்
ஞாலம தாயிடும் விந்துவும் நாதமும்
ஞாலம தாயிடும் அப்பதி யோசனை
ஞாலம தாக விரிந்த எழுத்தே. 5

பெயராற் கூறினார். "எழுத்து" என்றதும் அதனை, பிராசாத கலைகள் முன்னைத் தந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டன. 'அவ்வெழுத்து அப்பதியாவன' என மாறிக் கூட்டுக. 'பதியும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று. சிவசத்தியால் நேரே இயக்கப்படுதலால், 'சிவமும் ஆவன' என்றார். நூற்று நாற்பது அறைகள் அமையுமாறு முன்னர்க் காட்டப்பட்டது.

இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தின் வடிவு பொதுமையிற் கூறி, அது திருவருளைப் பெறுதற்கு வாயிலாதற் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1241.தெ-ரை: உயிரெழுத்துக்களின் ஈற்றில் ஓதப்படும் விந்து வாகிய 'அம்' என்பது தனிஓர் எழுத்தாய் நிற்பினும், அகரம் முதலிய பிற உயிர்களோடு கூடி நிற்றலும் உடைத்து. முடிவில் உள்ள நாதமாகிய 'அ ;' என்பதும் அத்தன்மையது. சக்கரங்களில் முதற்கண் உள்ள அறையில் எந்த எழுத்து உள்ளதோ, அந்த எழுத்துக்குரிய கலையின் சக்கரம் அதுவாகும். அவ்விடத்து அச்சக்கரம் அக்கலைக்குரிய பிண்டமாதலேயன்றி அண்டமாயும் விளங்கும்.

கு-ரை: "அவ்வெழுத்து" மேற்சொல்லப்பட்ட கலைக்குரிய எழுத்து, அவை பின்னர் அறியப்படும். 'சக்கரமே ஞாலமாய் வரும்' என மாற்றிக் கொள்க.

இதனால், ஏரொளிக் சக்கர எழுத்துக்கள் சிலவற்றின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

1242.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரம் பல உலகங்களையும்அமையும் பெருமையது. அதில் உள்ள விந்து நாதங்களும் அன்ன. அதனால் அச்சக்கரத்தில் இருக்கும் எழுத்துக்களை அறிவுடையோர் சிவமேயாக

1243. விரிந்த எழுத்தது விந்துவும் நாதமும்
விரிந்த எழுத்தது சக்கர மாக
விரிந்த எழுத்தது மேல்வரும் பூமி
விரிந்த எழுத்தினில் அப்புறம் அப்பே. 6

1244. அப்பது வாக விரிந்தது சக்கரம்
அப்பினில் அப்புறம் அவ் அன லாயிடும்
அப்பினில் அப்புறம் மாருத மாய் எழ
அப்பினில் அப்புறம் ஆகாச மாமே. 7

எண்ணுதலில் தலைப்படுவர்.

கு-ரை: 'எழுத்தை அப்பதியாக யோசித்தலில் ஞாலம் ஆயிடும்' என்க. மூன்றாம் அடியில் "ஞாலம்" என்றது அறிவுடையோரை. இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தின் எழுத்துக்களைச் சிவமாக எண்ணுதல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1243.தெ-ரை: சுத்த மாயையினின்று, விருத்திப் பட்ட எழுத்துக்கள் முதற்கண் 'நாதமும், விந்துவும்' என்னும் சூக்கும், சூக்குமாசூக்கும நிலைகளாய் நின்று, பின்னரே தூலமாயினவாம். அந்த எழுத்துக்களால் சக்கரங்கள் அமையுமிடத்து ஒடுக்க முறையில் முதற்கண் பிருதிவி சக்கரமும், அதன்மேல் அப்பு சக்கரமும் நிற்கும்.

கு-ரை: 'விந்துவும் நாதமும் ஆய்' என ஆக்கம் வருவித்து முடிக்க, "விந்துவும், நாதமும்" என்றது ஒடுக்கமுறை. விந்துவே. 'பைசந்தி' எனவும், நாதமே 'சூக்குமை அல்லது பரை' எனவும் சொல்லப்படும். விரிந்தநிலை மத்திமையும், வைகரியும், இச்சக்கரங்கள் அமையுமாற்றைப் பின்னர்க் காண்க. இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தின் பகுதிகள் சில கூறப்பட்டன.

1244.தெ-ரை: மேற்சொல்லிய அப்புசக்கரத்தின்மேல் தேயுசக்கரமே, அதன்மேல் வாயுசக்கரமும், அதன்மேல் ஆகாய சக்கரமும் அமையும்.

கு-ரை:முதலடி அனுவாதம், இம் மந்திரத்தில் அப்புவை அடியாக எடுத்தமையின்யாவும் அதன்மேல் உள்ளனவாக ஓதினார்.

இதனால், அவை மற்றும் சில கூறப்பட்டன.

1245. ஆகாச அக்கர மாவது சொல்லிடில்
ஆகாச அக்கரத் துள்ளே எழுத்தவை
ஆகாச அவ்வெழுத் தாகிச் சிவானந்தம்
ஆகாச அக்கரம் ஆவ தறிமினே. 8

1246. அறிந்திடும் சக்கரம் ஐயைந்து விந்து
அறிந்திடும் சக்கரம் நாத முதலா
அறிந்திடும் அவ்வெழுத் தப்பதி ஓர்க்கும்
அறிந்திடும் அப்பக லோன்நிலை ஆமே. 9

1245.தெ-ரை: ஆகாய பீசத்தைச் சொல்வதனால், ஆகாய சக்கரத்தில் அமைந்த எழுத்துக்கள் யாவும் அந்த ஆகாய பீசமாகவே ஆய்விடும். அதனால், ஆகாய சக்கரம் சிவானந்தத்தைப் பயக்கும் ஆற்றலுடையதாம்.

கு-ரை: "சொல்லிடில்" என்பது காரணப்பொருளில் வந்தது. இறுதிக்கண் இவ்வாறு கூறவே, ஏனைய பூத எழுத்துக்களைச் சொல்வதனால், அவ்வச்சக்கரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களும் அவ்வாறாய்ப் பயன் தருதல் கொள்ளப்படும்.

இதனால், முன்னை இருமந்திரங்களில் எய்திவற்றிற்கு மேலும் ஒரு சிறப்புநிலை கூறப்பட்டது.

1246.தெ-ரை: இங்கு அறியப்பட்டு வரும் ஏரொளிச் சக்கரம், வரிசைக்கு ஐந்தாக ஐந்துவரியில் இடப்படும். இருபத்தைந்து புள்ளிகளால் அமைவது. (எனவே அப்புள்ளிகளை நேர்க் கோடுகளால் இணைக்கத தோன்றும் நானான்கு (4×4=16) பதினாறு அறைகளால் அமைதல் பெறப்பட்டது.) அவ் அறைகளில் உயிரெழுத்துப் பதினாறும் நாதம் முதலாக அடைக்கப்படும். இவ்வாறாக அமையும் இச்சக்கரம் பொதுவே சிவசூரியனால் விளக்கப்படுவது.

கு-ரை: "நாதம் முதலா" என்றது ஒடுக்கமுறைபற்றி, உயிரெழுத்தின் ஈற்றில் நிற்கும் விசர்க்கத்தை 'நாதம்' என்றும், அதன் அயலில் நிற்கும் அநுசுவாரத்தை 'விந்து' என்றும் குறிப்பிடுதல் வழக்கு. பதி - பதம் ; அறை. ஓர்க்கும் - பதிகளில் வைத்து நினைக்கப்படும். இருபத்தைந்து புள்ளிகளால் பதினாறு அறையுள்ள சக்கரம் அமைக்குமாறு.

1247. அம்முதல் ஆறும்அவ் ஆதி எழுத்தாகும்
எம்முதல் ஆறும்அவ் அம்மை எழுத்தாகும்

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16

இதனால் ஏரொளிச்சக்கரத்தின் பகுதி வடிவம் கூறப்பட்டது.

1247.தெ-ரை: மாதுருகாட்சரங்களல் அகாரம் முதலிய ஆறு எழுத்துகள் சிவன் எழுத்துக்களும் ஏகாரம் முதலிய ஆறு எழுத்துக்கள் சத்தி எழுத்துக்களும், இவற்றுக்கு இடையே உள்ள நான்கு எழுத்துக்கள் அங்க எழுத்துக்களும் ஆகும். ஆதலின், உடலெழுத்துக்கள் பலவும் இந்த உயிரெழுத்துப் பதினாறனுள்ளே அடங்கிநிற்கும்.

கு-ரை: உயிரெழுத்துக்களில் ஆறாவது எழுத்தினையே 'இரு' எனத் தமிழ்முறையாற் குறித்தார். இதில் மூன்றாம் எழுத்தெதுகை வந்தது. நான்காம் அடியில், "முதல்" என்றது, 'முதன்மையான எழுத்து' என்றதாம். இரண்டாம் அடியின் முதற்சீரை நான்காமடியின் முதற்சீரே போலவும் ஓதுவன பாடம் ஆகாமையறிக. உடலெழுத்துக்கள் பலவும் உயிரெழுத்துக்களில் அடங்கும் எனவே, அவ்வுயிரெழுத்துப் பதினாறினாற்றானே ஏரொளிச் சக்கரம் ஆக்கப்படும் என்றதாயிற்று, அங்ஙனம், அச்சக்கரம் அமையுமாறு ;

அ	ஆ	இ	ஈ
உ	ஊ	ஏ	ஐ
ஓ	ஔ	அம்	அ:
ரு	ரூ	ளு	ளூ

இரும்முதல் நாலும் இருந்திடு வன்னியே
இரும்முத லாகும் எழுத்தவை எல்லாம். 10

எழுத்துக்களின் வைப்பு முறையில் ஏழாவது முதலாகப் பத்தாவது முடிவாக உள்ள அந்நான்கு எழுத்துக்களை அம்முறையானே அடைத்தல் வேண்டுமாயினும், நாயனார் அவற்றை அங்கி எழுத்துக்களாக ஈற்றில் வைத்து ஓதினமையின் அவைகளை மேற்காட்டிய முறையானே அடைத்தல் வேண்டும். மேல் (பா.1240) "சொல்லிடு விந்துவும் ஈராறு நாதமாம்" என்றமையால், ஆதி எழுத்தாய அம்முதல் ஆறும், அம்மை எழுத்தாய ஏமுதல் ஆறும் ஆகிய பன்னீரெழுத்துக்களையும் முறையானே அகார கலை முதலிய பிராசாத கலை பன்னிரண்டிற்குரிய பன்னிரு கலைக்கும் உரிய எழுத்துக்களாகக் கொள்ளல் வேண்டும்' "மேல்வரும் அப்பதி அவ்வெழுத் தேவரின் மேல்வரு சக்கரமாய்வரும்" (பா.1241) என்றமையால், மேற்காட்டியவாறு இருபத்தைந்து புள்ளிகளால் பிறந்த பதினாறு அறைகளையுடைய சக்கரம் பன்னிரண்டு வரைந்து. அவை ஒவ்வொன்றின் முதல் அறையிலும் அ ஆ முதலிய பன்னிரண்டு எழுத்துக்களையும் முறையானே வைத்து ஏனைய எழுத்துக்களையும் முறையானே அடைத்து. எல்லாச் சக்கரங்களிலும் இங்குக் காட்டியவாறே நான்காம் வரிசையில் ஏழாம் உயிர் முதலிய நான்கனையும் அடைத்து முடிக்க. அகாரம் முதற்கண் நின்றது முதலிய சக்கரங்கள் முதலாக உன்மனா கலாசக்கரம் இறுவாய்ப் பன்னிரு பிராசாத கலா சக்கரங்களாய் விளங்கும். பிராசாத கலைகள் பன்னிரண்டில் வியாபினிக்கும், சமனைக்கும் இடையே வியோம ரூபினி முதலிய நான்கு கலைகள் அடங்கி நிற்கும். ஆதலால், எல்லாச் சக்கரங்களிலும் நான்காம் வரிசையில் உள்ள ஏழாம் உயிர் முதலிய நான்கு கலைகட்கும் உரிய எழுத்துக்களாகக் கருதிக்கொள்க.

பன்னிரண்டு சக்கரங்களிலும் உள்ள அறைகள் அனைத்தும் கூடி, (12×16=192) நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டாம் ஆயினும், ஏழாம் உயிர் முதலிய நான்கெழுத்துக்கள் உள்ள (4×12=48) நாற்பத்தெட்டு அறைகளை எண்ணாது விடுப்ப, எஞ்சிய அறைகள் (12×12=144) நூற்று நாற்பத்து நான்காய் வரையறைப்படும். அதனையே மேல் (பா. 1240) "சொல்லிய நூறொடு நாற்பத்து நால்உரு" என்றார்.

இன்னும் "விரிந்த எழுத்து அப்பதுவாக" என்னும் மந்திரகளில் (பா. 1243, 44) அகார கலை முதலிய பன்னிரு கலைகளும் பிருதிவி முதலிய ஐம்பூதங்களில் நிற்கும் எனக்

1248. எழுத்தவை நூறொடு நாற்பத்து நாலும்
எழுத்தவை ஆறது அந்தடு வன்னி
எழுத்தவை அந்நடு அச்சுட ராகி
எழுத்தவை தான்முதல் அந்தமு மாமே. 11

1249. அந்தமும் ஈறும் முதலா னவைஅற
அந்தமும் அப்பதி னெட்டுடன் ஆதலால்
அந்தமும் அப்பதின் மூன்றில் அமர்ந்தபின்
அந்தமும் இந்துகை ஆருட மானதே. 12

கூறினமையாலும், பிருதிவி முதலிய பூதங்கள் நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்ச கலைகளாகவும் கருதப்படும் ஆதலாலும், அகார கலை முதலிய நான்கு கலைகளும் நிவிர்த்தி முதலிய நான்கு கலைகளிலும், அர்த்த சந்திரன் முதலிய நான்கு கலைகளும் சாந்தியதீத கலையிலும் நிற்க, சத்தி முதலிய நான்கு கலைகள் சாந்தியதீத கலைக்கு மேல் உள்ள மந்திர கலையில் நிற்கும் ஆதலாலும் அவற்றின்மேல் முறையானே அப்பன்னிரு சக்கரங் களையும் அமைத்தல் வேண்டும்.

இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தில் அடைக்கப்படும் எழுத்துக்களது தொகையும், முறையும் கூறப்பட்டன.

1248.தெ-ரை: ஏரொளிக் சக்கரத்தில் அடைக்கப்படும் எழுத்துக்கள் நூற்று நாற்பத்து நான்கும் மந்திர கலை உளப்பட ஆறு வட்டங்களில் நிற்பனவாம். அவ் ஆறுவட்டங்களின் நடுவே அமைந்த இடமே ஏரொளிச் சக்கரத்தின நடுவிடமாக, அவ்விடத்திலே முதற்கண் (பா. 1238) கூறிய வன்னி பீசமாகிய 'ஓம் ரம்' என்பது பொறிக்கப்படும். அவ்விடத்து நிற்கும் பிரணவமும், பீசமுமாகிய அவையே சிவசோதி சொரூபமாய் ஏரொளிச் சக்கரத்ல் உள்ள அனைத்து எழுத்துக் களிலும் தனது ஆற்றலால் வியாபித்து நிற்கும்.

கு-ரை: முதற்றொட்டு இதுகாறும் கூறிவந்த ஏரொளிச் சக்கரத்தின் முழு வடிவம் இங்குத் தனியாகக் கொடுக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தின் ஒளி எழுத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1249.தெ-ரை: உடலெழுத்துக்களில் கவர்க்கமாதி ஐவருக்கத்தின் ஈற்றெழுத்துக்களும், யகாராதி சகாராதி (ஶ) வருக்கங்களின்

1250. ஆஇன மானவை முந்நூற் றறுபதும்
ஆஇனம் அப்பதி னைந்தின் மாய்உறும்

ஈற்றெழுத்துக்களும் அவ்வவ் வருக்கத்தின் முதலெழுத்துக்களோடு கூடி அனாகத சக்கரத்தோடே நீங்கி யொழிய, விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்னும் இறுதி இரண்டாதாரங்களிலே உயிரெழுத்துப் பதினாறனோடு மற்றிரண்டெழுத்துக் கூடப் பதினெட்டெழுத்தே நிற்றலால், எல்லா உயிர்கட்கும் புகலிடமாகிய பரசிவனும் ஏரொளிச் சக்கரத்தில் உள்ள பன்னிரண்டு எழுத்துக் கடந்து நிற்பவனாகவே எண்ணப்படுகின்றான். அதனால், யோகத்தின் முடிவும் சந்திர மண்டலத்தையும் கடந்து துவாதசாந்தத்தை அடைவதே யாகின்றது.

கு-ரை: 'முதலானவற்றொடு' என உருபு விரிக்க. முன்னை மந்திரத்தில் 'எழுத்தவை நூறொடு நாற்பத்து நாலும்" என்றதனானே, "அப்பதினெட்டு" எனப்பட்டவை எழுத்துக்களாதல் பெறப்பட்டது. இறுதி "அந்தம்" இரண்டும் முறையே சிவனையும், யோகத்தின் முடிவை யும் உணரத்தின. பன்னிரண்டைக் கடந்தவனை, பதின் மூன்றாவதில் நிற்பவனாகக்கூறினார். கை - பக்கம் ; இடம். நாத காரியமாவன ஐம்ப தெழுத்துக்களாக, அவற்றுட் சிலவற்றானே ஏரொளிச் சக்கரம் அமையும் என்றது என்னை? என்னும் ஐயத்தினை, முன்னிரண்டடிகளால் காரணங் காட்டி அறுத்தருளினார். பதின் மூன்றாந் தானவே துவாத சாந்தம் ; அங்கே உள்ள பரவெளியே பரசிவன் விளங்கும் இடம்.

> "ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
> மீதானத் தேசெல்க உந்தீபற ;
> விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற" – திருவுந்தியார் – 8

என்றார் திருவுந்தியாரிலும், பதின்மூன்றாந் தானத்தில் நிற்றலை எடுத்தோதியது பன்னிரண்டு எழுத்துக்களைக் கடந்தவனாக எண்ணப்படுதலை உணர்த்தற்கு. ஈற்றடியால். ஆதார யோகத்தோடு நின்றொழியாது, நிராதாரத்தின்வழி மீதானத்துச் செல்லுதலின் இன்றியமையாமையைக் குறித்தார்.

இதனால், இவ்வதிகாரத்தின் கண்ணது, ஓர் ஐயம் அறுக்கப்பட்டது. முதற்றொட்டு இதுகாறும் வந்த மந்திரங்களின் வழி, அமையும் சக்கர வடிவம் தனியாகக் காட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க.

1250.தெ-ரை: ஐம்பதெழுத்துக்களில் ஏரொளிச் சக்கரத்தில்

ஆஇனம் அப்பதி னெட்டுட னாய்உறும்
ஆஇனம் அக்கதி ரோன்வர வந்தே. 13

1251. வந்திடும் ஆகாச ஆறது நாழிகை
வந்திடும் அக்கரம் முப்ப திராசியும்
வந்திடும் நாளது முந்நூற் றறுபதும்
வந்திடும் ஆண்டும் வகுத்துறை அவ்விலே. 14

உள்ள அவ்வுயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டுமே முந்நூற்றறுபது நாள்களாகிய ஆண்டும், பதினைந்து நாள்களாகிய பக்கமும், ஆறும், பன்னிரண்டும் ஆகிய இருதுக்களும், மாதங்களும் என்று இவை அனைத்துமாய் நிற்கும். அவற்றிற்கு அச்சிறப்பு, சிவ சூரியனது தோற்றத்தால் ஆனதாம்.

கு-ரை: அஇனம் - அகரம் முதலிய உயிரெழுத்துக்கள், தொடை நோக்கி அகரம் நீட்டல் பெற்றது. எனவே, மேல் (பா. 1246) "அறிந்திடும் அப்பகலோன் நிலையாமே" என்றதனை வலியுறுத்தியவாறாயிற்று. வலியுறுத்தவே, பிராசாத யோகிகட்கு இச்சக்கர பாவனா முதிச்சியே காலக் கணக்காய் அமைதல் கொள்க.

இதனால், ஏரொளிச்சக்கர எழுத்துக்கள் பற்றியதோர் இயல்பு கூறப்பட்டது.

1251.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரமே மேற்கூறிய சிவசூரியன் தோன்றும் ஆகாச வழியாகும். அதனால், அதன்கண் உள்ள எழுத்துக்களே அச்சூரியன் இயக்கத்தால் அமைகின்ற நாழிகைகளும், அந்நாழிகையால் ஆம் நாட்களும், அந்நாட்களால் ஆம் மாதங்களும், அம்மாதங்களின் நாள் முந்நூற்றறுபதால் அமைகின்ற ஆண்டும் ஆகும்.

கு-ரை: "அது" என்றது ஏரொளிச் சக்கரத்தை. செய்யுள் நோக்கி, நாழிகைக்குரிய 'அறுபது' என்பதும், இராசிக்குரிய 'பன்னிரண்டு' என்பதும் ஆகிய எண்ணுப் பெயர்கள் தொகுக்கப் பட்டன. "இராசி" என்றது மாதத்தை. 'அக்கரமே வந்திடும் நாழிகை அறுபதும், வந்திடும் நாளது முப்பதும் இராசிபன்னிரண்டும் வந்திடும் நாளது முந் நூற்றறுபதும் வந்திடும் ஆண்டுமாகிய அவ் வில்லாக வகுத்தரை' எனச் சொற்களை விரித்தும் மாறிக் கூட்டியும் பொருள் உரைத்துக்கொள்க. வில் - ஒளி, என்றது, 'சோதிட வகை' என்றவாறு.

1252. **அவ்வினம் மூன்றும்அவ் ஆடது வாய்வரும்**
கெவ்வினம் மூன்றும் கிளர்தரு ஏறதாம்
தவ்வின மூன்றும் தலைத்திடும் தண்டதாம்
இவ்வினம் மூன்றும் இராசிகள் எல்லாம். **15**

1253. **இராசியுட் சக்கரம் எங்கும் நிறைந்தபின்**
இராசியுட் சக்கரம் என்றறி விந்துவாம்
இராசியுட் சக்கரம் நாதமும் ஒத்தபின்
இராசியுட் சக்கரம் நின்றிடு மாறே. **16**

இதனால், மேற்கூறிய சிறப்புப்படும் வகையெலாம் கூறப்பட்டன.

1252.தெ-ரை: இராசிகள் பன்னிரண்டில் இடபம் முதல் நான்கினை முதற் கூறாகவும், விருச்சிகம் முதல் நான்கினைக் கடைக் கூறாகவும், எஞ்சிய நான்கையும் இடைக் கூறாகவும் பகுத்து, அக்கூறுகளை முறையே 'மேட வீதி, மிதுன வீதி, இடப வீதி' எனக் கொள்க. இராசிகள் பன்னிரண்டும் இங்ஙனம் இம் மூன்று வீதிகளாய் அமைவனவாம்.

கு-ரை: "அவ்வினம்" - முதலாய்சிறந்து நிற்கும் அக்கூட்டம். 'கவ்வினம்' என்பது விகாரமாயிற்று, கவ்வுதல், அதனை அடுத்திருத்தல் தவ்வினம் - தவிர்ந்தன ; எஞ்சியன, 'இனம்' என்றது தமக்கு ஒரு முதல் உடையவற்றை. எனவே, அம் முதலோடு கூட நான்கிராசி ஒரு கூறுபடும் என்க. 'வீதி' என்பது, 'சூரியன் செல்லும் வழி' என்பர்.

இதனால், மேலவை பற்றியதொரு முறைமை கூறப்பட்டது.

1253.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரத்தில் உள்ள பன்னிரு சக்கரங்களும் முறையே மேடம் முதலிய பன்னிரண்டு இராசியுள் நிற்பனவாகக் கருதித் தியானிக்கப்படும். அத்தியானம் பன்னிரண்டாம் ராசி முடியச்சென்று முற்றின், தியானிப்பவன் விந்து வொளியைப் பெற்றவனாய்த் திகழ்வான். அவன் பின்னும் அந்தத் தியானத்திலே அழுந்தி நிற்பின், நாத ஒலியைக் கேட்பவனாகவும் ஆவான். பன்னிரு சக்கரங்களும் பன்னிரண்டு இராசிக்குள் நிற்பவனவாகக் கருதும் கருத்திற்கு இதுவே பயனாகும்.

கு-ரை: "எங்கும் நிறைந்தபின்" எனவும் "ஒத்தபின்" எனவும்

1254. நின்றிடு விந்துவென் றுள்ள எழுத்தெலாம்
நின்றிடும் நாதமும் ஓங்கும் எழுத்துடன்
நின்றிடும் அப்பதி அவ்வெழுந் தேவரில்
நின்றிடும் அப்புறம் தாரகை யானதே. 17

போந்த அனுவாதத்தால், அங்ஙனம் நிறைவுறும்படித்தியானித்தலும், ஒத்தலும் பெறப்பட்டன. 'விந்துவாம் என்றறி' எனமாற்றிக் கொள்க. பிராசாத கலைகள் பலவாயினும், இடைநிற்கும் விந்து நாத கலைகளையே சிறந்தனவாகக் கூறுவர். அக்கலைகள் அனுபவத்தில் முறையே ஒளியாயும். ஒலியாயும், தோன்றும் என்க.

இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத் தியான முறையும், அதன் பயனும் கூறப்பட்டன.

1254.தெ-ரை: தம்மை அடுத்து நிற்கும் எழுத்துக் காரணமாகத்தாமும் விந்துவாய் நிற்கின்ற, ஏரொளிச் சக்கர எழுத்துக்கள், அன்ன காரணத்தானே நாதமாயும் நிற்கும். அவ்வெழுத்துக்களை அங்ஙனம் தியானித்தலில் சிறிதும் திரியாது நிற்பின், அந்நிலையின்பின் மேற்கூறிய ஒளிக்காட்சி விண்மீன்போலப் புலப்படும்.

கு-ரை: 'உயிரெழுத்துப் பதினாறனுள் ஈற்றில் நிற்கும் இரண்டெழுத்துக்கள் முறையே வந்து நாதங்களாய் நிற்கும்' என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. அவற்றைத் தங்கீழ்ப் பெற்றவழி ஏனை உயிரெழுத்துக்கள், உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் எல்லாம் அங்ஙனமே விந்துவும், நாதமுமாய் நிற்கும் என்பதை இங்கு முதல் இரண்டு அடிகளில் எடுத்தோதினார். இரண்டாம் அடியின் பொருள், 'நாதம் ஓங்கும் எழுத்துடன் (கூடி) அதுவாயும் நின்றிடும்' என்பதாம். நின்றிடும் அப்பதி – மனம் நிலைபெற்று நிற்கின்ற அந்த அறைகளில். அவ்வெழுத்தே வருதல். அந்த எழுத்தே தியானிக்கப்படுவனவாய் நிகழ்தல், நின்றிடும் அப்புறம் – நிற்கும் அந்நிலைக்குப்பின் 'ஆகும்' எனற்பாலது, தெளிவு பற்றி, "ஆனது" எனப்பட்டது. ஒலியனுபவம், ஒளியனுபவம் இரண்டுமே நிகழுமாயினும் பரியதாய் முதற்கண் நிகழும் ஒளி யனுபவத்தையே சிறந்தெடுத்து ஓதினாராதலின், ஒலியனுபவததை விலக்கிற்றிலர் என்க.

இதனால், மேற்கூறிய பயன்களுள் ஒன்றன் நிலை வகுத்தக் கூறப்பட்டது.

1255. தாரகை யாகச் சமைந்தது சக்கரம்
தாரகை மேலோர் தழைத்ததோர் பேரொளி
தாரகை சந்திரன் நற்பக லோன்வரத்
தாரகை தாரகை தாரகை கண்டதே. 18.

1256. கண்டிடு சக்கரம் விந்து வளர்வதாம்
கணடிடு நாதமும் தன்மேல் எழுந்திடக்
கண்டிடு வன்னிக கொழுந்தள வொத்தபின்
கண்டிடும் அப்புறங் காரொளி யானதே. 19

1255.தெ-ரை: மேற் கூறியது காரணமாக ஏரொளிச் சக்கரத்தில் உள்ள பன்னிரு கலா சக்கரங்களைப் பன்னிரு விண்மீன்கள் என்று கூறலாம். ஆயினும் அவற்றின் தியான முதிர்ச்சியில் விண்மீனினும் மிக்க பேரொளி ஒன்று மேலே உள்ளமை புலனாகும். ஆதலால், அந்த விண்மீன்போல நிற்கும் ஒளிக்காட்சியை இடைவிடாது காணுதல் அப்பேரொளி சிறிதுசிறிதாக மிக்கு விளங்குதற் பொருட்டாம்.

கு-ரை: "சமைந்தது" என்றது ஒப்புமை வழக்கு. 'ஓர் பேரொளி தழைத்தது' என மாற்றிக்கொள்க. "மேலே தழைத்ததோர் பேரொளி" என்றே பாடம் ஓதலுமாம். 'சந்திரனும், பகலோனுமாய்' என ஆக்கம் விரிக்க. வருதல் - புலனாதல், அடுக்கு, இடைவிடாமைப்பொருட்டு. 'கண்டது வர' என மேலே கூட்டி முடிக்க.

இதனால், ஒளிக் காட்சி முதிர்வு தியான முதிர்ச்சியாதல் கூறப்பட்டது.

1256.தெ-ரை: மேற்கூறியவாற்றாற் கண்டு தியானிக்கின்ற சக்கரத்தின் பயன் விந்துவாகிய ஒளிக்காட்சியின் வளர்ச்சியே. அவ்வளர்ச்சியோடுகூட அதற்குத் தக நாத ஒலியும் மிக மிகக் கேட்கப்படும். அவ்விரண்டனாலும் ஆன்மாவின் உள்ளொளியாய் அதனுட் கரந்து நின்ற சிவமும் அனுபவப் பட்டுவரும், அன்னதொரு சிவானுபூதிக்குப்பின் ஆன்மாவைத் தன்னுள் அடங்கக்கொண்டு விரிந்துள்ள சத்தி ஒளியாகிய நீல ஒளி காட்சிப்படுவதாம்.

கு-ரை:'வளர்வது' என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி, கண்டிடும் நான்கில் இடை இரண்டும் 'அனுபவித்திடும்' என்னும் பொருளை இறுதியது, 'கண்டிடப்படும்' என்னும் பொருளது

1257. காரொளி அண்டம் பொதிந்துல கெங்கும்
பாரொளி நீரொளி சாரொளி காலொளி
வானொளி ஒக்க வளர்ந்து கிடந்த பின்
நேரொளி ஒன்றாய் நிறைந்தங்கு நின்றதே. 20

1258. நின்றது அண்டமும் நீளும் புவியெலாம்
நின்ற இவ் அண்டம் நிலைபெறக் கண்டிட

இஃதொன்றும் முற்று ; ஏனையவை எச்சம். "வன்னி" என்றது 'ஒளி' என்றவாறு. 'காரொளியானது கண்டிடப்படும்' என்க. "எழுந்திட, ஒத்தபின்" என்ற அனுவாதங்களால், எழுதலும், ஒத்தலும் பெறப்பட்டமை அறிக. ஒத்தல், விந்து நாதங்களின் வெளிப்பாட்டுக்குச் சமமாதல். 'அப்புறக்காரொளி' என்பது மெலிந்து நின்றது. விந்து ஒளியை வளர்த்தலேயன்றிச் சிவஒளி சத்தி ஒளிகளையும் முறையானே பயக்கும். இதனானும் இச்சக்கரம் ஏரொளிச் சக்கரமாதல் காண்க.

இதனால், ஒளிக் காட்சி முதிர்வின்பின் நிகழ்வன இவை என்பது கூறப்பட்டது.

1257.தெ-ரை: யோக முதிர்ச்சியில் நீல ஒளியாய்க் காணப்படும் சத்திஒளி பூதாகாயத்தின் மேற்பட்ட பராகாயமாய் உலகத்தைத் தன்னுட் கொண்டு பரந்து நிற்றலாலே ஐம்பெரும் பூதங்கள் முதலிய பொருள்கள் பலவும் பயன் தரும் பொருளாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றன. அச்சத்தி ஒளியூடே அதனினும் நுண்ணிய சிவமாகிய மெய்ப்பொருள் ஒன்றுபட்டு அச்சத்தி ஒளி உள்ள பொருள்களில் எல்லாம் தானும் உடன் நிறைந்து நிற்கின்றது.

கு-ரை: 'அதனை மறத்தல் கூடாது' என்பது குறிப்பெச்சம். அண்டம் – ஆகாயம். 'அண்டமாய்' என ஆக்கம் விரிக்க. பொதிந்து – பொதிதலால். 'உலகெங்கும் பொதிந்து' என மாற்றுக. விளக்கத்தையே இங்கு, 'ஒளி' எனப் பன்முறையும் ஓதினார். சார்– யாதானும் ஒன்றைப் பற்றியே நிற்பதாகிய நெருப்பு, நேர்மை – நுண்மை, மூன்றாம் அடி உயிரெதுகை.

இதனால், மேற்கூறிய சத்தி ஒளியது சிறப்பும், அதனோடு உடனிலையாய் நிற்பதும் கூறப்பட்டன.

1258.தெ-ரை: மேற் கூறியவாறு சத்தியாகிய பராகாயம் பல

நின்ற இவ் அண்டமும் மூல மலமொக்கும்
நின்ற இவ் அண்டம் பலமது விந்துவே. 21

1259. **விந்துவும் நாதமும் ஒக்க விழுந்திடில்**
விந்துவும் நாதமும் ஒக்க விதையதாம்
விந்திற் குறைந்திட்டு நாதம் எழுந்திடில்
விந்துவை எண்மடி கொண்டது வீசமே. 22

அண்டங்கள் முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னுள் அடக்கிப் பரந்து நிற்பது, அவை நிலைபெறுதலைச் செய்தற் பொருட்டாம். இனி அவ்வண்டம் முதலிய பொருள்கள் மாளையின் விளைவுகளாய் உயிர்கட்குச் சிவத்தை மறைத்துத் தம்மையே காட்டி நிற்றலால், அவற்றை அவ்வாற்றாற் செயற் படச் செய்யும் சத்தியும் ஓராற்றால் ஆணவ மலத்தோடு ஒப்பதாம்.

கு-ரை: உம்மை இரண்டனுள் முன்னது சிறப்பு ; பின்னது இறந்தது தழுவிய எச்சம் அவற்றுள் சிறப்பும்மையைப் பிரித்து, 'நின்றதும்' எனக்கூட்டி உரைக்க. 'அண்டம் நின்றதும் நிலைபெறக் கண்டிட' என முடியும். "இவ்வண்டம்" மூன்றனுள் இடையது ஒன்றும் பராகாயம் ; ஏனையவை பௌதிக அண்டங்கள். பலம் – பயன் ; விளைவு ; 'காரியம்' என்றவாறு. "விந்து பலமதே ; ஆதலின் சத்தியும் மூல மலம் ஒக்கும்' எனக் கூட்டி முடிக்க. இச்சத்தி இவ்வாற்றால் திரோ தானகரி எனப்படுதலும் அங்ஙனமாதற்குப் பயன் மூல மலத்தைப் போக்குதலும் ஆதல் வெளிப்படை மாயையையும் இங்க "விந்து" என்றே போயினார். அதனுள் வியாப்பியமாம் ஒற்றுமை பற்றி.

இதனால், சத்தியது வியாபகத்தின் பயன் கூறப்பட்டது.

1259.தெ-ரை: 'ஏரொளிச் சக்கரம் எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி நிற்கும்' என்பது விளக்குதற்கு இது முதல் நான்கு மந்திரங்களால் உலக உற்பத்தி முறையை உணர்த்துகின்றார்.

'விந்து, நாதம்' என்ற இரண்டு தத்துவங்கள் உலகிற்கு அடி நிலையாய் உள்ளன. அவை யிரண்டும் முதற்கண் நிற்றல் போலத் தனித்து நில்லாது சமமாய்க் கலந்து கீழ்வருமாயின், அங்ஙனம் கலந்த அக்கலப்பே உலகத்திற்கு முதலாய் நிற்கும். பின்பு விந்து மிகுதியாக நாதம் குறைந்து நிற்க வேண்டில், அங்ஙனம் நிற்றற்கும் நாதத்தினும் விந்துவை எண்மடங்கு மிகுதியாகக் கொண்ட ஒருநிலை முதலாக

அமையும்.

கு-ரை: ஒப்பற்ற தனிப்பெரும் பொருளாகிய சிவம் உலகத்தை எண்ணாது இயல்பாய் நிற்கும் நிலையில் 'சிவம்' என்னும் ஒரு பொருளேயாய் நிற்கும். பின் அது உலகத்தைத் தோற்றுவிக்க எண்ணும் பொழுது 'தானும், தன் சத்தியும்' என இருகூறுபட்டு நிற்கும். அவ் இரு கூற்றுள் சிவத்திற்கும், சத்திக்கும் முறையே 'நாதம், விந்து' என்பனவும் பெயராம். ஆகவே, நாதத்தின்றே விந்து தோன்றுவதாம். அத் தோற்றத்தின்கண் நாதமும், விந்துவும் முறையே தனித்தனி நின்று, பின் இரண்டும் சமமாய்க் கூடி நிற்கும். அந்நிலைக்குச் 'சதாசிவம்' அல்லது 'சாதாக்கியம்' என்பது பெயர். பின்னர், விந்துக் கூறு மிகுதியாக நாதக் கூறு குறைந்த ஒரு நிலை உளதாம். அதற்கு, 'ஈசுரம்' அல்லது 'மகேசுரம்' என்பது பெயர். அம் மகேசுரத்திலிருந்து விந்து குறைய நாதம் மிகுந்த ஒரு நிலை தோன்றும். அதற்கு 'வித்தை' என்பது பெயர், இங்ஙனம் 'நாதம், விந்து, சாதாக்கியம், மகேசுரம், வித்தை' என்னும் ஐந்து நிலைகள் அமைந்த பின்னரே, உலகம் பலப்பல வகையில் வியத்தகத் தோன்றுவனவாம். ஆகவே, அவ் அனைத்துத் தோற்றங்கட்கும் முதலாய் அமையும் ஐந்து நிலைகளையே இம்மந்திரத்திற் கூறினார் என்க.

"ஒக்க விழுந்திடில்" என்றதனால் அவை இரண்டும் முன்னர்த் தனித் தனி நின்றமை பெற்றாம். "எழுந்திடில்" என்பது 'எழுந்திடல் வேண்டுமாயின்' எனப் பொருள் தந்தது. "எண்மடி" என்றது. மிகுதி கூறியவறு, மூன்று, நான்காம் அடிகள் முறையே வித்தை மகேச்சுரங்களைக் குறித்தமையும், ஐந்து நிலைகளையும் சொற்பல்காது செய்யுட்கேற்பச் சுருங்கி வர ஓதி முடித்தமையும் அறிக. விந்துவை முற்கூறியது ஒடுக்க முறைபற்றி. 'விதை, வீசம், (பீசம்) என்னும் பொருட்சொற்கள் 'முதனிலை' என்னும் பொருளவாய் நின்றன. இங்கும் இனி வருகின்றவற்றுள்ளும், 'விதை' என்னும் இடங்களில் எல்லாம் 'விரை' என்றே பாடம் ஓதுவாரும் உள்.

இதனால், உலகத்திற்கு முதல் முதனிலையாகிய ஐந்து பொருள்கள் கூறப்பட்டன. இவை ஐந்தும் இறைவனாகிய சிவனுக்கும், அவனுக்கு அவ்வந் நிலைகளில் இடமாய் நிற்கும் சுத்த மாயையின் விரிவுகட்கும் பொது என உணர்க. நாத விந்து நிலை வேறு பாட்டிற்குக் கரணம் முறையே சிவனது சத்தியின் 'ஞானம், கிரியை' என்னும் வேறுபாடேயாம். உலகில் ஆண் பெண் கூறுகளால் சுக்கில சோணிதங்களையும் 'விந்து, நாதம்' என்னும் பெயர்களால் கூறுப. ஆதலின் இம்மந்திரம் கருவுற்பத்தியாகிய வேறொரு பொருளையும்

1260. **வீசும் இரண்டுள நாதத் தெழுவன**
வீசமும் ஒன்று விரிந்திடும் மேலுற
வீசமும் நாதம் எழுந்துடன் ஒத்தபின்
வீசமும் விந்து விரிந்தது காணுமே. 23

1261. **விரிந்தது விந்துவும் கெட்டது வீசம்**
விரிந்தது விந்துவும் நாதத் தளவு
விரிந்தது உட்பட்ட எட்டெட்டு மாகில்
விரிந்தது விந்து விதையது வாமே. 24

நயம்படத் தோற்றுவித்தது இப்பொருட்குப் பின்னிரண்டடிகள் கருவுற்பத்திக்குச் சோணிதம் குறைதல் நலமாதலைக் குறிக்கும்.

1260.தெ-ரை: சிவத்தினின்றும் தோன்றும் உலக முதல்கள் இரண்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று மேலாய் நிற்கும். (எனவே, மற்றொன்று கீழாய் நிற்பதாம்.) சிவத்தினின்றும் தோன்றும் அவ் இரு முதல்களும் முதற்கண் தனித்து நின்றவாறு நில்லாது சமமாய்க் கூடி நின்றபின்பே சுத்தமாயை பல உலகங்கட்கு முதலாய் நின்று, அவையாய் விரியும்.

கு-ரை: "இரண்டு" என்றது நாதவிந்துக்களையும், 'மேலுறவிரிந்திடும்' என்றது நாதத்தையும் என்க. இங்கு, "நாதம்" இரண்டும் 'சிவம்' என்னும் பொருளவாய் நின்றன. "வீசமும்" என்னும் உம்மைகள் சிறப்பு. இறுதியதைப் பிரித்து விந்துவும்' எனக் கூட்டுக, "விந்து" இங்கு, சுத்த மாயை. 'விந்துவும் வீசமாய் விரிந்தது' என ஆக்கம் விரிக்க. காண் உம் அசைகள் 'விரைந்திடும், நாதமும்' என்பன பாடம் அல்ல.

இதனால், மேற்கூறிய ஐந்தனுள் சிலவற்றது இயல்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது. அவற்றுள் சாதாக்கியத்தது இன்றியமையாமை வலியுறுத்தப்பட்டமை காண்க.

1261.தெ-ரை: சுத்த மாயையே அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்பதாகலின், அதனை அறியாதார், 'முக்குண வடிவான பிரகிருதி ஒன்றே உலகிற்கு முதனிலை' எனக் கூறும் கூற்று உண்மையன்றாய் ஒழிந்தது. சுத்த மாயை வித்தை முதலாக நாதம் முடிய விரிந்துநின்று அறுபத்து நான்கு கலைகளாகச் சொல்லப்படுகின்ற நூல்களையும் தன்னுட் கொண்டு நிற்குமாயின், சுத்த மாயையே வியாபகமானது ; அதுவே

1262. **விதையது விந்து விளைந்தன எல்லாம்**
விதையது விந்து விளைந்த உயிரும்
விதையது விந்து விளைந்தவிஞ் ஞானம்
விதையது விந்து விளைந்தவன் தாளே. **25**

உலகிற்குப் பெரு முதல்நிலை.

கு-ரை: உம்மைகள் சிறப்பு, முதலில் உள்ள "விந்துவும்" என்பதன்பின், 'அதனால்' என்பது வருவிக்க. இதனுள் "வீசம்" (பீசம்) என்றது. சாங்கியர் முதலிய பலருங் கூறும் முதனிலையைக் குறித்தது. அதுபற்றிக் கூறுவோரது கூற்று வீழ்தலை, அதுவே வீழ்தலாகக் கூறினார். 'உட்பட்ட எட்டெட்டுமாய் விரிந்ததாகில்' எனவும். 'அதுவே விதையாம்' எனவும் மாற்றுக. 'எட்டெட்டுமாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. 'உட்கட்ட' என்பதும், 'அளவினில்' என்பதும் பாடம் அல்ல. "அறுபத்துநான்கு கலைகளும்" என்றது. 'சொல்லுலகம் அனைத்தும்' என்றவாறு. இதனாலும், 'சொல்லுலகம் ஆகாய பூதத்தின் காரியமே' என்றொழியும் சாங்கியர் முதலியோரது கூற்றுக்களை மறுத்தார். "ஆகில்" என்பது, "நீரின் றமையா துலகெனின்" (திருக்குறள், வான்சிறப்பு. 10) என்பதிற்போலத் தெளிவுப் பொருள்தந்தது.

இதனானே, மதத்தார் கூறும் கூற்றுக்களை மறுத்து மேற் கூறியவை வலியுறுத்தப்பட்டன.

1262.தெ-ரை: சுத்த மாயை முதனிலையாக நிற்பவே பலவகை உலகங்களும், அவற்றுள் வாழும் பல உயிரினங்களும், சவிகற்ப ஞானமும் உளவாவன. ஆயினும் அவை அங்ஙனம் உளவாதல் அம்மாயை சிவத்தியை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதலாலேயாம்.

கு-ரை: நான்கிடத்தும், 'விந்து விதையதுவாகவே' என மாற்றி ஆக்கமும், தேற்றேகாரமும் விரித்துரைக்க. "உயிர்" என்றது அவற்றின் பிறப்பாகிய உடம்பை. சவிகற்ப ஞானம் உண்டாதல் சொல்லுலகத்தாலாம் ஈற்றடியில், 'விளைந்த' என்னும் வினைப்பெயர் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. அப்பெயர் அத்தொழில் மேல் நின்றது. 'அவன் தாட்கண்ணேயாய்' என இறுதியில் உருபும், ஆக்கமும் விரிக்க.

இதனால், மேலவற்றைப் பிறவாற்றால் வலியுறுத்தி, சுத்த மாயை

1263. விளைந்த எழுத்தவை விந்துவும் நாதம்
விளைந்த எழுத்தவை சக்கர மாக
விளைந்த எழுத்தவை மெய்யினுள் நிற்கும்
விளைந்த எழுத்தவை மந்திர மாமே. 26

1264. மந்திரம் சக்கர மானவை சொல்லிடில்
தந்திரத் துள்ளெழுத் தொன்றெரி வட்டமாம்
தந்திரத் துள்ளும் இரேகையில் ஒன்றில்லை
பெந்தம தாகும் பிரணவம் உன்னிடே. 27

முதனிலையாதல் சுதந்திரமாய் அன்று ; சிவசத்தியின் வழியே யாம் என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

1263.தெ-ரை: காரணகாரியங்கட்கு உள்ள ஒற்றுமையால் விந்து நாதங்கள் காரியமாகிய எழுத்துக்கள் பலவும் விந்து நாதங்களாகவே கொள்ளப்படும். அத்தன்மையவான எழுத்துக்களாலே எல்லாச் சக்கரங்களும் அமைதலின், அச்சக்கரத் தியானத்தால் அவை உடம்பினுள் மூலாதாரம் முதலிய ஆதாரங்களில் நின்று உடம்பை யும் விந்து நாதமயமாக்கி, ஆன்மாவையும் மந்திரான்மாவாகச் செய்யும் ; அஃது எவ்வாறெனில் எழுத்துக்கள்தாமே மந்திரமாய் உருப் பெறுதலின்.

கு-ரை: 'நாதமும்' என்னும் எண்ணும்மையைத் தொகாது வைத்தோதுதல் பாடம் அன்று. "ஆக" என்ற வினையெச்சம் காரணப்பொருளில் வந்தது. 'தியானத்தால்' என்பது ஆற்றலால் வந்தது. "நிற்கும்" என்பது, தன் காரியத்தையும் தோற்றுவித்துநின்றது. ஈற்றில் 'ஆதலின்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. சக்கரங்களின் இயல்பாகப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், சிறப்புடைய இவ் ஏரொளிச் சக்கரத்தின் இயல்பு உணர்த்துதலே கருத்து.

இதனால், இச்சக்கரத்தால் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

1264.தெ-ரை: 'மந்திரம், சக்கரம்' என்பவற்றின் உண்மையைச் சொல்லுமிடத்து, அவைகளைக்கூறும் நூல்களின் கருத்து, 'நாதமாகிய உண்மை எழுத்து ஒன்றே சோதி மண்டலமாம்' என்பதே. ஆகையால், அவ்வுண்மை எழுத்துக்களை உணர்த்தும் கருவிகளாகிய ஆகாய ஒலியையும், அதற்கு அறிகுறியாய் உள்ள வரிவடிவத்தையும் மிகச்

1265. உன்னிட்ட வட்டத்தில் ஒத்தெழு மந்திரம்
பின்னிட்ட ரேகை பிழைப்பது தானில்லை
தன்னிட்ட டெழுந்த தகைப்பறப் பின்னிற்கப்
பன்னிட்ட மந்திரம் பார்க்கலு மாமே. 28

சிறப்பித்துக் கூறும் அந்நூன்மொழிகள் முகமனாய் (உபசாரமாய்) அமைவனவே. இதனை, உணர்ந்து பரமபந்தமாய் உள்ள பிரணவத்தைத் தியானிப்பாயாக.

கு-ரை: 'தியானிப்பின் அது வேறாய்ப் புலப்பட்டுப் பந்தியா தொழியும்' என்பது கருத்து. உள் எழுத்து – உண்மையெழுத்து. அதனை "ஒன்று" என்றது வகைபற்றி. "ஒன்றே" என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. வரிவடிவைக் கூறவே, அவற்றால் அறியப்படும் ஒலிவடிவும் பெறப்பட்டது. "ஒன்றில்லை" என்றது, 'உண்மை ஒன்றில்லை' என்றதாய், உபசாரமாதலை உணர்த்திற்று. ஒன்று – சிறிது. 'ஒன்றும்' என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுத்தல் பெற்றது. "இல்லை" என்பதன்பின் 'ஆதலின்' என்பது எஞ்சி நின்றது.

இதனால், மந்திரம், சக்கரம் என்பவற்றது உண்மை கூறிப் பிரணவத் தியானம் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1265.தெ-ரை: தியானத்தின் பொருட்டு வரையப்பட்ட அறைகளில் பொருந்தி விளங்கும் எழுத்துக்கள் அவ் அறைகளின் எல்லைக் கோடுகளைக் கடந்து ஒன்று மற்றொன்றிற் செல்வதில்லை. ஆகையால், தியானிப்பவன் அவைகளைத் தனக்கு இயல்பாயுள்ள மறதியாகிய தடை அற்றொழிய, அவ் அறைகளின் வழியே நின்று நினைக்கும் நிலையுடையனாயின், மேற்சொல்லிய உண்மை மந்திரத்தை நேரே காணுதல் கூடும்.

கு-ரை: 'உன்ன' என்பதன் ஈற்று அகரமும், 'பின்னி, பன்னி' என்பவற்றின் ஈற்று இகரமும் தொகுத்தலாயின. 'உன் வட்டம்' என இயைத்து வினைத்தொகை யாக்கலுமாம். தன் இட்டு – தன்னைக் கீழ்ப்படுத்தி.

இதனால், வரிவடிவங்கள் உபசாரத்தால் 'மந்திரம்' எனவும், 'சக்கரம்' எனவும் கூறப்படுகின்றன என்றமை பற்றி, அதன் கண் உறுதி நெகிழலாகாது என்பது கூறப்பட்டது. நெகிழின் பயன் விளையாது ; நெகிழாத வழியே பயன் விளையும் என்றவாறு.

1266. **பார்க்கலு மாகும் பகையறு சக்கரம்**
காக்கலு மாகும் கருத்தில் தடம்எங்கும்
நோக்கலு மாகும் நுணுக்கற்ற நுண்பொருள்
ஆக்கலு மாகும் அறிந்துகொள் வார்க்கே. **29**

1267. **அறிந்திடுஞ் சக்கரம் ஆதி எழுத்து**
விரிந்திடுஞ் சக்கரம் மேலெழுத் தம்மை
பரிந்திடுஞ் சக்கரம்பார் அங்கி நாலும்
குவிந்திடுஞ் சக்கரம் கூறலு மாமே. **30**

1266.தெ-ரை: மேற்கூறிய முறைகளை அறிய வல்லவர்க்கு மந்திரங்களின் உண்மைக் காட்சியைக் காணுதலும், புறப்பகை அகப் பகைகளை நீக்குவதாய சக்கரத்தை நழுவ விடாது பற்றி அதனாற் பயன் அடைதலும், இருந்த இடத்திலிருந்தே எவ்விடப் பொருளையும் அகத்தில் காண்டலும், நுண்ணியவற்றிலும் நுண்ணிதாகிய சிவத்தைக் தன்னிடத்திலே பெறுதலும் கூடும்.

கு-ரை: பார்த்தலுக்குச் செயப்படு பொருள் மேல் நின்று வந்தது. 'கருத்தில் நோக்கல்' என இயையும், தடம் - வழி ; இடம் ஆகு பெயர். நுணுக்கற்ற நுண்பொருள் - தன்னினும் நுணுகியது ஒன்றில்லாத நனி நுண்பொருள்.

இதனால், மேலதன்கண் நெகிழ்வின்றி நிற்றலால் வரும் பயன்கள் பல கூறப்பட்டன.

1267.தெ-ரை: ஏரொளிச்சக்கரத்தில் உள்ள எழுத்துக்கள் மேல் "அம் முதல் ஆறும்" என்னும் மந்திரத்தில் (பா. 1247) கூறியபடி முதலில் ஆறும், ஈற்றில் ஆறும், இடையில் நான்கும் ஆகிய எழுத்துக்கள் முறையே 'சிவன், சத்தி, அக்கினி' என்னும் மூவருக்கும் உரியன ஆதலின், அவை முத்திறமும் கூடிநிற்கும் இச்சக்கரத்தின் பெருமை சொல்லில் அடங்குவதோ!

கு-ரை: 'நாலும் அங்கி, பார்' என மாற்றி இருதொடராக்கி உரைக்க. "நாலும்" என்றது 'மேற்கூறியவாறு' என நினைவுறுத்தியவாறு.

இதனால், இச்சக்கரத்தின் பெருஞ்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1268. கூறிய சக்கரத் துள்ளஎழு மந்திரம்
ஆறியல் பாக அமைந்து விரிந்திடும்
தேறிய அஞ்சுடன் சேர்ந்தெழு மாரண
மாறியல் பாக மதித்துக்கொள் வார்க்கே. 31

1269. மதித்திடும் அம்மையும் மாமாதும் ஆகும்
மதித்திடும் அம்மையும் மங்கனல் ஒக்கும்
மதித்தங் கெழுந்தவை மாரண மாகில்
கொதித்தங் கெழுந்தவை கூடகி லாவே. 32

1268.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரத்தின் உள்ள எழுத்துக்களாகிய மந்திரங்கள், சிற்றறிவினார் மதித்து விரும்பும் 'தம்பனம், வசியம், மோகனம், ஆகருடணம், உச்சாடனம்' என்னும் ஐந்தோடு 'மாரணம்' என்பதும் கூட ஆறாகின்ற மாறுபட்ட செயல்களை நல்லனவாக மதித்து விரும்புகின்றவர்கட்கு அவ்வாறே வேறுபட்டனவாகவும் அமைந்து விரிந்துநிற்கும்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை இறுதியில் வைத்துரைக்க. 'அவ் ஆறயல்பாகவும்' என்னும் சுட்டும் எச்ச உம்மையும் தொகுத்தலாயின. தம்பனம் முதலியவற்றின் இயல்புகள் முன்னைத் தந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டன. 'மாறு மதித்து' என இயையும். மாறுபட்டனவற்றை, "மாறு" என்றார்.

1269.தெ-ரை: மேற்கூறிய அம் மந்திரங்கள் அவரவரது பக்குவத்திற்கு ஏற்ப, ஒருத்தியே ஆய அருட்சத்தியாயும், அளவற்றவளாய திரோதான சத்தியாயும் நிற்கும். அச்சத்திகள் பலவுமாகின்ற பராசத்தி நீறுபூத்த நெருப்புப் போல்பவள். ஆதலின், அம்மந்திரங் களால் உலகப் பயன்கள் கைகூடுமாயினும், பிறரை நலிய எண்ணு கின்ற தம்பனம் முதுலியவைகளைச் சிறப்பாக மாரணத்தைப் பெரிதாக மதித்து அவற்றைச் செபித்தால் அவை சீற்றம் அடையும் ; அதனால், அவ் இழி பயன்கள் கைகூட மாட்டா.

கு-ரை:அருட்சத்தி, பராசத்தி இவர்களையே "அம்மை" என்றார், சிறப்பு நோக்கி. மாமாது - பெரியவள் ; என்றது எண் பற்றி, "ஆகும்" என்பது எச்சம் மங்கி உள்ள அனல் அதன் இயல்பு அறியாது தீண்டினாரைக் சுடுமாதலின், அது அம்மையின் இயல்பறியாது தீங்கிற்குத் துணைபுரிய வேண்டி அணுகுவாரை ஒறுக்கின்ற

1270. **கூடிய தம்பனம் மாரணம் வச்சியம்**
ஆடியல் பாக அமைந்து செறிந்திடும்
பாடியுள் ளாகப் பகைவரும் வந்துறார்
தேடிஉள் ஆகத் தெளிந்துகொள் வார்க்கே. 33

பராசத்திக்குத் தொழில் உவமையாயிற்று. "ஆகில்" என்பதை, "மதித்தங் கெழுந்தவை" என்றதனோடும் கூட்டுக. "காரணமாகில்" என்பது பாடம் அன்று. கொதித்து அங்கு எழுந்து - அவ்விடத்துக் கொதித்து எழுதலால். பின்னர், "கூடகிலா" என்றே ஒழிந்தாராயினும், அவற்றிற்கு எதிரானவை விளைதல் இதனால் பெற்றாம். இங்ஙனமாயினும் சிறுபான்மை அப்பயன்கள் அப்பொழுதைக்கு நலமாய் விளைதலும், மேல், "ஆறியல்பாக அமைந்து விரிந்திடும்" என்றதனாற் பெறுதும்.

1270.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரத்தின் சிறப்பை ஆராய்ந்து அதனை, 'இம்மை மறுமை நலங்களைப் பயக்கும் திருவருளின் வாயில்' என்பதாக உள்ளத்திலே தெளிந்து, அவ்வாற்றால் அதனை மேற்கொள்பவர்க்கு, மேலே கூறிய தம்பனம் முதலிய ஆற்றல்கள் விளையாட்டின் தன்மையாக அவர்களிடம் தாமேவந்து பொருந்தி நிற்கும். அதனால், அவர்களைக் கெடுக்க எண்ணுகின்ற பகைவரும் அவர் இருக்கும் திருவருளாகிய பாசறைக்குள் புகமாட்டாதவராவர்.

கு-ரை: 'ஆதலின், அவர் அவைபற்றி இச்சக்கர வழி பாட்டினைச் செய்யார்' என்பது குறிப்பெச்சம். தம்பனம் முதலிய ஆறனுள் மூன்றை எடுத்தோதிப் பிறவற்றை உபலக்கணத்தால் தழுவினார், வச்சியம் - வசியம் ; ஆரியச்சிதைவு, "ஆடியல்பாக அமைந்து செறிந்திடும்" என்றதனால், உயர்ந்தோரும் சிலவிடத்து உலகரை மகிழ்வித்தற்கு மாரணம் ஒழிந்தவற்றைப் பிறர்க்குத் தீங்கு பயவாத வகையில் சிறுபான்மை செய்தல் பெறப்படும். "பகைவரும் வந்துறார்" என்றேபோயினாரேனும், 'பகைவரது மந்திர வலிகளும், அவரால் ஏவப்படும் தீய தெய்வங்களும் புகமாட்டா' என்பதும் கொள்க.

"ஆதி மந்திரம் அஞ்செழுத் தோதுவார் நோக்கும்
மாதி ரத்தினும் மற்றைமந் திரவிதி வருமே"
-தி. 12 ஞானசம்பந்தர் பு. 698

என சேக்கிழார் திருமொழி இங்கு ஆழ்ந்து உணர்தற்கு உரியது.

இம் மூன்று மந்திரங்களாலும், "ஏரொளிச் சக்கர வழிபாடு தம் பனம் முதலிய இழி பயன்களையும் பயப்பதாயினம், அஃது

1271. தெளிந்திடுஞ் சக்கர மூலத்தி னுள்ளே
அளிந்த அகாரத்தை அந்நடு வாக்கிக்
குளிர்ந்த அரவினைக் கூடிஉள் வைத்து
அளிந்தவை அங்கெழும் ஆடிய காலே. 34

1272. காலரை முக்கால் முழுதெனும் மந்திரம்
ஆலித் தெழுந்தமைந் தூறி யெழுந்தவாய்ப்
பாலித் தெழுந்து பகையற நின்றபின்
மாலுற்ற மந்திரம் மாறிக்கொள் வார்க்கே. 35

உயர்ந்தோர்க்கு ஆகாது' என்பது கூறப்பட்டது.

1271.தெ-ரை: ஏரொளிச் சக்கரத்துள் அகார கலா சக்கரத்தை மூலாதாரத்தில் கருதிக் குண்டலினியோடு பொருந்த வைத்துத் தியானத்தைத் தொடங்க. கலா சக்கரங்கள் பலவும் பிராணாயாமத்தால் முறையே அருளுருவாய் முதிர்ந்து பயன் தரும்.

கு-ரை: 'சக்கர அகாரத்தை' எனக் கூட்டுக. அளித்தல் இரண்டிடத்தும் அருளுருவதாம். ஆடுதல், அசைதல், இயங்கல், 'நாடிய கால்' என்பது பாடமாயின் 'நளிந்தவை' எனப்பாடம் ஓதுக. நளிதல் – செறிதல். குளிர்ச்சி, உறக்கத்தைக் குறித்தது. "வைத்து" என்றதனை. 'வைக்க' எனத் திரிக்க. "வைக்க" என்றே போயினாராயினும். 'வைத்துத் தொடங்க' என்றலே கருத்தாதல், பின்னர் "எழும்" என்பதனால் பெறப்படும். 'காலால்' என்னும் மூன்றனுருபு தொகுத்தலாயிற்று. 'காலால் எழும்' என உடம்பொடுபுணர்ந்து ஓதியதனால், 'பிராணாயாமம் செய்ய' என்பது கூறியதாம்.

இதனால், ஏரொளிச் சக்கரத்தின் தியான முறை கூறப்பட்டது.

1272.தெ-ரை: கால், அரை, முக்கால், ஒன்று என இங்ஙனம் பல வகையால் வரையறுக்கப்பட்ட மாத்திரைகளின் படி அகாரம் முதலிய கலைகள் மந்திரங்களாக உச்சரிக்கப்பட்டுத் தோன்றிப் பொருந்தி அழுந்தி நின்று வளர்ந்து தம் தம் பயனைத் தந்து மேற்போய் பிறவியாகிய பகை நீங்கும்படி முற்றி நிற்குமாயின், ஏரொளிச் சக்கரத்தில் உள்ள அம்மந்திரங்களை அம் முறையானே மாறி நிற்கக் கொண்டு செபிக்கின்ற அவர்களுக்கு அம்மந்திரங்கள் அவர்களை மிகவும்

1273. **கொணடஇம் மந்திரம் கூத்தன் எழுத்ததாய்ப்**
பண்டைஉள் நாவில் பகையற விண்டபின்
மன்றுள் நிறைந்த மணிவிளக் காயிடும்
என்றும் இதயத் தெழுந்து நமவே. **36**

விரும்புகின்றனவாய் அமையும் ; 'அஃதாவது அவர்க்குக் கைவந்து நிற்கும்' என்பதாம்.

கு-ரை: "காலரை முக்கால் முழுது" என்றது 'பல்வேறு வரையறையானவை' என்றவாறு. பிராசாதகலைகளின் மாத்திரையளவை 'பிராசாத சட்கம்' முதலிய நூல்களிற் காண்க. ஆலித்து - ஒலித்து ; ஒலிக்கப்பட்டு, ஒலிக்கப்படுதல் சக்கரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களின் வழியாம். "மாலுற்ற" என்றது முற்று 'மந்திரம் மாறிக்கொள்வார்க்கு மாலுற்ற' என்க.

இதனால், 'ஏரொளிச் சக்கரம் மந்திரங்களை மாத்திரை பிறழாது உச்சரித்தல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1273.தெ-ரை: பிராசாத கலைகளுக்குரிய மந்திரங்களாகக் கொள்ளப்பட்ட ஏரொளிச் சக்கர எழுத்துக்கள் இறைவன் எழுத்தாகவே ஆகி, யோக முறைப்படி உள்நாக்கில் மாறுபாடு நீங்க ஒலிக்கப்பட்ட பின்னர், முத்திக்கு நேரே வாயிலாகிய திருவைந்தெழுத்து இருதயத்திலே தோன்றி, அவ்வம்பலத்தில் நிறைந்து நிற்கின்ற, சிவமாகிய தூண்டாவிளக்காய் என்றும் ஒளிவிட்டு விளங்கும்.

கு-ரை: பண்டை - பண்டை நெறி. 'பண்டையின்' என ஐந்தன் உருபு விரிக்க. பகை - மாறுபாடு. 'இன்றும்' என்பது பாடம் அன்று, 'விண்டபின் நம எழுந்து ஆயிடும்' என முடிக்க. "நம" என்பது, திருவைந்தெழுத்தை முதற்குறிப்பாற் கூறியவாறு. பிராசாத யோகம் முதிர்ந்தவர்க்குத் திருவைந்தெழுத்து மந்திரம் எளிதில் பயன்தரும் என்றவாறு.

இதனால், ஏரொளிச்சக்கரத்தின் முடிந்த பயன் கூறப்பட்டது.

10. வயிரவச் சக்கரம்

சிவபெருமானது வேக வடிவங்களில் ஒன்றாய் விளங்குவது வயிரவ மூர்த்தம். இம்மூர்த்தியை வழிபடுவதால் பகைவரை வெல்லுதல் கூடுவதாம். அவரைப்பற்றி சக்கரவழிபாடு இவ்வதிகாரத்துள் ஆறு மந்திரங்களால் கூறப்படுகின்றது. வயிரவர் பிரமனது ஐந்து தலைகளுள் நடுத்தலையைக்கிள்ளி அத்தலையோட்டில் அவனது குருதியை ஏற்றதோடு, திருமால் முதலிய தேவர்களது குருதிகளையும் பிச்சையக ஏற்று, இங்ஙனம் பலரது செருக்கினையம் அடக்கினவர். திருமாலினது நரசிங்க திரிவிக்கிரம அவதாரங்களில் சரபமாகியும், ஆபதுத்தாரணராகியும் அவ்வுருவங்களை அழித்துச் செருக்கு நீக்கியும், அந்தகாசுரனுக்கு அஞ்சிப் பெண்வடிவங்கொண்டு திரிந்த தேவர்கள் பொருட்டு அவ்வசுரனை அழித்தும் உலகிற்கு நலம்புரிந்தவராவர். நரசிங்கத்தையும், திரிவிக்ரமனையும் உரித்துத் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டமை பற்றி இவர், 'சட்டைநாதர்' எனவும் சொல்லப்படுகிறார். ஆகவே, பிரமசிரச்சேதர், சரபர், அந்தகாசுர சம்மாரர் என்னும் மூர்த்தங்கள் வயிரவ மூர்த்த பேதங்களாகும். திரிவிக்ரமனது முதுகெலும்பையே சிவபெருமான் வீணா தண்டமாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதனால், அவ்வடிவம் வயிரவ பேதமாவதாம். வயிரவரையே முதன்மையாகக் கொள்ளும் மதம் 'வயிரவம்' எனப்படுவது. 'காபாலிக மதம்' எனப்படுவதும் இதுவே, இம்மதம் வயிரவரை வாமமார்க்கத்தில வழிபடுவதனால் அஃது அகப்புறச் சமயமாக வைக்கப்பட்டள்ளது. 'சத்திபேதம்' முதலியவைகளைக் கூறியது போலவே வைரவரை வழிபட வேண்டிய அம்மதமுறையால் வழிபடாது, சிவநெறிமுறையால் வழிபடுக என்றற்கே இது கூறுகின்றார் என்க. இவ்வதிகாரமும் அந்தாதியாய் உள்ளது.

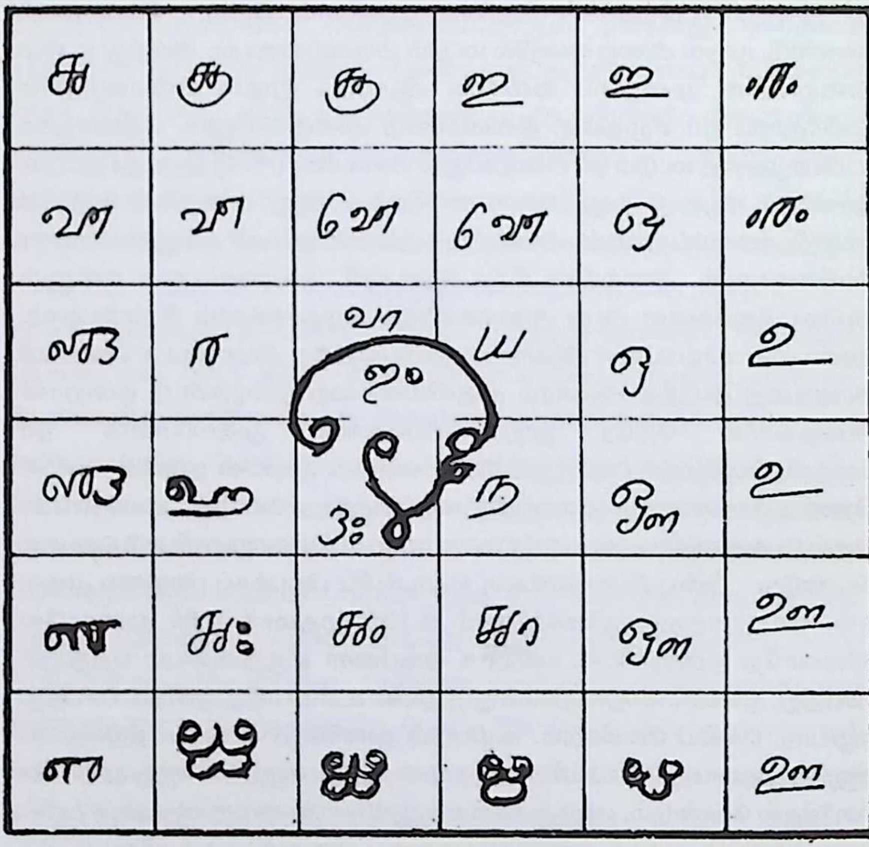
1274. **அறிந்த பிரதமையோ டாறும் அறிந்து**
அறிந்த அச் சத்தமி மேல்வை குற்ற
அறிந்தவை ஒன்றுவிட் டொன்றுபத் தாக
அறிந்த வலமது வாக நடத்தே. **1**

1274.தெ-ரை: முற்பக்கம் (பூர்வ பக்கம்) பிற்பக்கம் (அபர பக்கம்) என்னும் இருபக்கங்களில் உள்ள பதினைந்து திதிகளையும் அவ்ஆறு

திதிகளாகப் பிரிக்கும் முறையில் சக்கரத்தை அமைத்து, உவாக்களோடு கூடப் பதினாறு திதிகட்கும் பதினாறு உயிரெழுத்துக்களில் அகாரத்தைக் கடையுவாவிற்கும், (அமாவாசைக்கும்) பதினாறாவதுஉயிரெழுத்தைத் தலையுவாவிற்கும் (பௌர்ணிமைக்கும்) உரியவாக வைத்து, ஏனையவற்றை ஆகாரம் முதலாக நேர்முறையில் முற்பக்க பிரதமை முதலியவற்றிற்கு உரியவாக எண்ணியும் ; பதினைந்தாம் உயிர் முதலாக எதிர்முறையில் பிற்பக்கப் பிரதமை முதலியவற்றிற்கு உரியவாகவும் கொண்டு, முதல் அறை ஒன்றில் மட்டும் அகாரத்தையும், அடுத்து உள்ள அறைகளில் முறையே வலமாக ஆகாரம் முதல் பதினைந்தாம் உயிர்முடிய ஓர் எழுத்தை இவ்விரண்டு அறைகளிலும், பதினாறாம் உயிரெழுத்தை மட்டும் ஓர் அறையிலும் அடைக்க. (14×2) இருபத்தெட்டும், இரண்டும் ஆக முப்பது அறைகள் நிரம்ப, ஆறு அறைகள் நடுவில் வெற்றிடங்களாய் நிற்கும். அவற்றிற்கு நடுவில் 'ஓம் பம்' என்னும் பிரணவ பீசங்களையும், அவற்றின் கீழ்த் தொடங்கி, 'பைரவாய நம' என்னும் ஆறெழுத்துக்களை ஆறு அறைகளிலும் எழுதச்சக்கரம் நிரம்பியதாம். இரண்டிரண்டாய் உள்ள ஆகாரம் முதலியவற்றை அமாவாசை தொடங்கி அகரத்தை அடுத்த ஆகாரம் முதலியவற்றை ஒன்றுவிட்டு ஒன்றான அறைகளில் நேரே முற்பக்கப்பிரதமை முதலியவாக ஓர் எழுத்தைப்பத்துருச் செபித்துப் பௌர்ணிமை முடிவில் நடுவில் உள்ள பிரணவ பீசங்களோடு முலமந்திரத்தைப் பத்துருச்செபித்து அமாவாசை முதல் பௌர்ணிமை முடிய ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வாறு வழிபாடு செய்தல் வேண்டும். பின்பு பௌர்ணிமை தொடங்கிப் பிற்பக்கப் பிரதமை முதல் ஒவ்வொருநாளும் பதினைந்தாம் உயிர் முதலாக எதிர் முறையில் அவ்வாறே ஒன்றுவிட்டொன்றாக ஒவ்வோர் எழுத்தையும் பத்துருச் செபித்து, முடிவில் மேற்கூறியவாறு நடுவில் உள்ள மந்திரத்தைச் செபித்து வழிபாடு செய்ய வேண்டும். வழிபடும் நாளில் அன்றைய திதிக்குரிய எழுத்து முதலாகத் தொடங்கி அதற்கு முன்னுள்ள எழுத்தில் வந்து முடியவே செபித்தல் வேண்டும். எழுத்துக்களை முதலில் பிரணவத்தையும், ஈற்றில் மகாரத்தையும் கூட்டி உச்சரித்தலேமுறை. பதினைந்தாம் உயிரைமட்டும் ஹகாரத்தின் மேல் ஏற்றி 'ஹம்' எனக்கூறல் வேண்டும். அகாரம் ஒழிந்த பிற உயிர்களையும் ஹகாரத்தின் மேல் ஏற்றிக் கூறுதல் வடமொழி வழக்கு.

கு-ரை: வயிரவர் எந்நாளும் பாதுகாப்பவராதல் பற்றி, "கால பைரவர்'' எனப்படுதலின், கதிரளவை, (சௌரமானம்) மதியளவை (சாந்திரமானம்) இரண்டிற்கும் பொதுவான திதிக்காலத்தை ஒட்டி வழிபடுதல் வேண்டும் என்பது இம் முறையால் அறிந்து கொள்ளப் படும். "வலமாக" என்றாரேனும் அது முற்பக்கத்தில் என்பது எழுத்து

முறையாற் பெறப்படுதலின், பிற்பக்கத்தில் எதிர் முறையால் இடமாகச் செல்ல வேண்டும் என்பது உணர்ந்து கொள்ளப்படும். நடுவில் பிரணவம். பீசம், மூலமந்திரம் இவற்றை எழுதுதல் பொது முறையானே கொள்ளப்படும். 'நடவே' என்பது பாடம் அன்று இங்ஙனம் கூறப்பட்ட இச்சக்கர அமைப்பினைக் காண்க.

வயிரவர் சக்கரம்

மேல் வை குற்ற – பின்னர்ப் பொருந்தியுள்ள எழுத்துக்கள், இவற்றை 'சத்தமி முதலாக' என்றமையின், ஒரு சரிசையில் ஆறு எழுத்துக்கள் உள்ளமை விளங்கும்.

இதனால், வயிரவச் சக்கரத்தின் அமைப்புக் கூறப்பட்டது.

1275. நடந்த வயிரவன் சூல கபாலி
கடந்த பகைவனைக் கண்ணது போக்கித்
தொடர்ந்த உயிரது உண்ணும் பொழுது
படர்ந்த உடல்கொடு பந்தாடல் ஆமே. 2

1276. ஆமேவப் பூண்டருள் ஆதி வயிரவன்
ஆமே கபாலமும் சூலமும் கைக்கொண்டங்கு
ஆமே தமருக பாசமும் கையது
ஆமே சிரத்தொடு வாளது கையே. 3

1275.தெ-ரை: இச்சக்கரத்தில் விளங்கும் வயிரவ மூர்த்தி, சிறப்பாகச் சூல கபாலங்களை ஏந்திய வேக வடிவத்தினர். அதனால், அவர் தம் அடியவரை வென்ற பகைவரைத் தாம் போர்ச்சூழ்ச்சி அற்றவராகச் செய்து. அவர்தம் உயிரையும் போக்கித் தமது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அவர்களது உயிர் நீங்கிய உடலங்களைப் பந்துபோல எறிந்து வீர விளையாட்டுச் செய்தருளுவார்.

கு-ரை: கண், இங்கே, அறிவு, "பகைவர்" என்றது அடியவர் தவச் செயலுக்குப் பகையாய் நிற்பவரை.

ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
எண்ணின் தவத்தான் வரும். – திருக்குறள். 262

என்னும் திருக்குறள் உரையில் பரிமேலழகரும், "ஒன்னார், உவந்தார்" எனப்பட்டவரை, "தம் அறத்திற்குப் பகையாய் அழிவு செய்தார். அதனை உவந்தார்'' என்றே கூறி, விளக்கம் தந்தமையும் இங்கே அறிதற்பாலது ஆம் – உளதாம் ; நிகழ்வதாம்.

இதனால், இவ்வழிபாடு பகைவரை அழித்தற் பயனைத் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

1276.தெ-ரை: நரசிங்கன், திரிவிக்கிரமன் இவர்களது தோலைப் போர்த்துள்ள ஆதி வயிரவர் மேற்கூறிய சூல கபாலங்களைச் சிறப்பாக ஏந்தி விளங்குவார். இனித் தமருகம், பாசம், வெட்டப்பட்ட தலை, வாள், என்னும் இவைகளையும் அவர் கொண்டிருப்பார்.

கு-ரை: 'ஆகம் மேவ" என்பது குறைந்து நின்றது. ஆகம் –

1277. கையவை ஆறும் கருத்துற நோக்கிடு
மெய்யது செம்மை விளங்கு வயிரவன்
துய்ய ருளத்தில் துலங்குமெய் உற்றதாய்ப்
பொய்வகை விட்டுநீ பூசனை செய்யே. 4

உடம்பு ; தோல் ; ஆகுபெயர். "ஆகம்" என்றதனை வயிரவருடைய தாக்கி, திருமேனியில் எலும்பு முதலியவைகளை விரும்பிப்பூண்ட என உரைத்தலுமாம். இதில் பூணுதற்குச் செயப்படுபொருள் ஆற்றலால் கொள்ளப்படும். இரண்டாம் அடி முதலிய மூன்றனையும் "ஆமே" என்பவற்றோடு முன்னே கூட்டி முடிக்க. அவ்விடத்து முதற்கண் நின்றது வயிரவரது செயலாம்.

இதனால், வயிரவரது கையில் உள்ள படைக்கலம் முதலியவை கூறப்பட்டன.

1277.தெ-ரை: ஆறுகைகளும் நெஞ்சில் விளங்கும் படி நினைக்கப் படுகின்ற திருமேனி செந்நிற் உடையதாக விளங்குகின்ற வயிரவ மூர்த்தியினது, தூயவர் உள்ளத்தில் துலங்கி நிற்பதாகிய வடிவம், உனது நெஞ்சிலும் உள்ளதாகக் கருதி, மாணவகனே, நீ வஞ்சனை யற்ற, மெய்யான அன்போடு அக்கடவுளை வழிபடுதலைச் செய்.

கு-ரை: 'செய்தால் பகைவரை அழிக்கும் பயன் உனக்குக் கிட்டுவதாகும்' என்பது குறிப்பெச்சம். பொய் – வஞ்சனை. அஃதாவது உறுதிப்பாடு இன்மை. மேலே குறிப்பால் உணர்த்திய வயிரவ மூர்த்தி ஆறு கைகளை உடையவர் என்பது இங்கு வெளிப்படையாக உணர்த்தப்பட்டது. இதனை, இந்நூலாற் பெறுதும். பெறவே, மேற்கூறிய படைக்கலம் முதலியவைகளில் சூலம், தமருகம், வாள் என்பன வலக்கைகளிலும், பாசம், கபாலம், வெட்டப்பட்ட தலை என்பன இடக்கைகளிலும் இருத்தல் புலனாகும் ; தலையும் கபாலமும் பிரமனுடையனவே. அவை முறையே தலையைக் கிள்ளினமையை நினைப்பிக்கும். நோக்கிடு மெய், வினைத்தொகை. 'செம்மையாக' என ஆக்கம் வருவிக்க. 'வயிரவன் மெய்' என இயையும்.

இதனால், வயிரவத் தியான முறை கூறப்பட்டது.

1278. பூசனை செய்யப் பொருந்திஓர் ஆயிரம்
பூசனை செய்ய அதுஉடன் ஆகுமால்
பூசனை சாந்துசவ் வாது புழுகுநெய்
பூசனை செய்துநீர் பூசலை வேண்டுமே. 5

1279. வேண்டிய வாறு கலகமும் ஆயிடும்
வேண்டிய ஆறினுள் மெய்யது பெற்றபின்
வேண்டிய ஆறு வரும்வழி நீநட
வேண்டிய வாறது வாகும் கருத்தே. 6

1278.தெ-ரை: வயிரவ வழிபாட்டினைச் செய்ய விரும்பினால், மேற்கூறிய வயிரவச் சக்கரத்தினை மேற்கூறிய வகையில் ஓர் ஆயிரம் நாள் வழிபடல் வேண்டும். வழிபடின் அச்சக்கர வழிபாட்டின் பயன் கூடுவதாகும். அவ்வழிபாட்டினை, சந்தனம், சவ்வாது, புனுகுநெய் என்னும் இவைகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டு செய்து. அது நிறை வெய்திய பின் பகைவர்பால் உங்கள் பகையைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

கு-ரை: 'அவ்வாறு செய்தால் வெற்றி கிடைக்கும்' என்பது குறிப்பெச்சம் வாம மார்க்கத்தை விரும்புவார் இதன் இரண்டாம் அடியை 'மதுவுடன் ஆகுமால்' எனப் பாடம் ஓதுவர்.

இதனால், வயிரவ வழிபாட்டு முறை கூறப்பட்டது.

1279.தெ-ரை: ஒரு வரிசையில் ஆறு அறைகளை உடைய சக்கர வழிபாட்டின் பயன் கிடைக்கப்பெறின் பகைவர்பால் நீ கருதிய மாறுபாட்டுச் செயல் நீ நினைத்தவாறே முடியும். இனித்தம்பனம் முதலிய ஆறு செயல் ஆற்றலை அடைய விரும்பி இவ்வழிபாட்டினைச் செய்யின் அவ்விருப்பமும் இதனால் நிறைவுறும்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை முதற்கண் வைத்து உரைக்க. 'கலகமும் வேண்டியவாறு ஆயிடும்' என்க. மெய் – சித்தி. 'ஏரொளிச் சக்கரத்திற் கூறப்பட்ட ஆறுபயன்கள் இதனாலும் கிடைக்கும்' என்றற்கு அதனையும் இறுதிக்கண் கூட்டிக் கூறினார்.

இதனால், இச்சக்கரத்தின் பயன் பலவும் முடித்துக் கூறப்பட்டது.

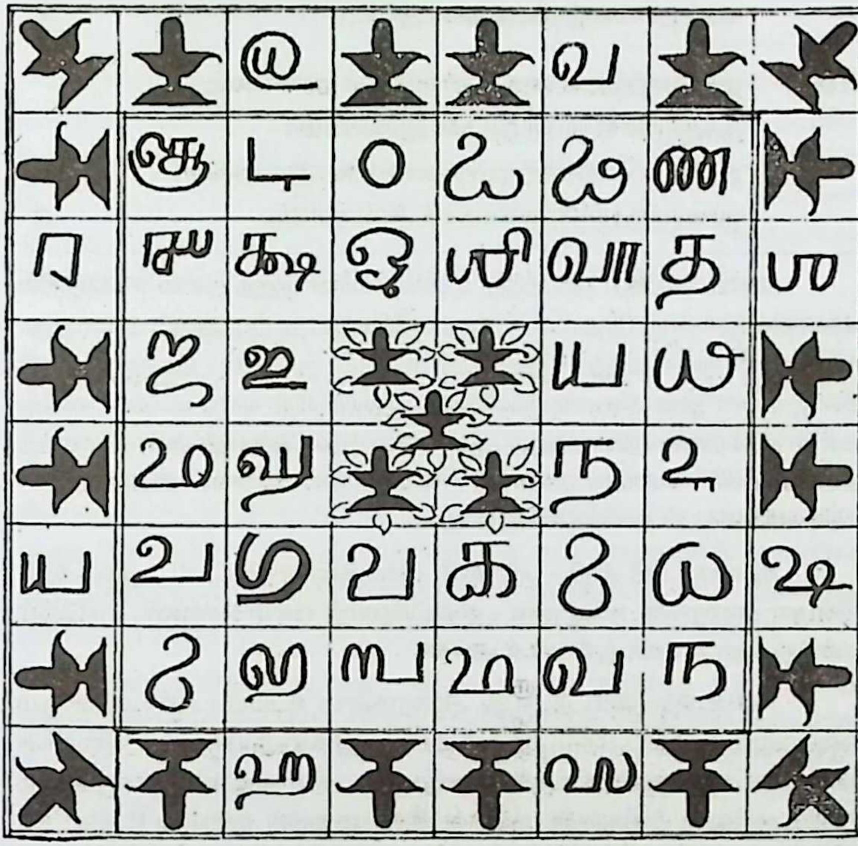
11. சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம்

'சாம்பன், சாம்பசிவன்' என்னும் பெயர்கள், 'அம்பாவுடன் கூடியவன், அம்பாவுடன் கூடிய சிவன்' என்னும் பொருளுடையன. அம்பா – தாய் ; சத்தி. இந்நிலையில் இச்சிவனோடு நிற்கும் சத்தியே சாம்பவி. கடவுளுக்கு 'ஒருவனாய் நிற்கும்நிலை, சத்தியோடு கூடி இருவராய் நிற்கும் நிலை' என இரண்டு உண்டு. முன்னது சொரூபம். பின்னது தடத்தம். 'சாம்பன், சாம்ப சிவன்' என்பன தடத்த நிலையை உணர்த்துதலும், தடத்தமெல்லாம் சத்தியால் ஆவன என்பதும் வெளிப்படை, அம்முறையில் சத்திமேல் ஆவன என்பதும் வெளிப்படை. அம்முறையில் சத்திமேல் வைத்துச் சொல்லப்படும் சக்கர வழிபாட்டிலும் சத்தியைச் சிவத்தோடு வைத்தே தியானித்தல் வேண்டும் என ஆங்காங்குக் கூறி வந்த நாயனார், இருவர்க்கும் உரியதாய் உள்ள சக்கர வழிபாட்டினையும் சத்தி மேல் வைத்தே இங்கு ஒன்பது மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். மாகேசுர மூர்த்தங்களில், 'உமா சகாயர், கல்யாண சுந்தரர், சோமாஸ்கந்தர்' என்னும் வடிவங்களில் காணப்படும் அம்மையே, சாம்பவி, சதாசிவ மூர்த்தமாகிய இலிங்கத் திருமேனியில் பீடம், சத்தியும், இலிங்கம் சிவமுமாதலின், அஃது இருவர்க்கும் பொது அதற்குரிய சக்கரத்தையே இங்கு 'சாம்பவி மண்டலம்' எனச் சத்திமேல் வைத்துக் கூறுகின்றார். அர்த்தநாரீசுர வடிவமும் இருவர்க்கும் விடுத்து அருவுருவத் திருமேனியே 'பொது' எனக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வதிகாத்திலும் இறுதி ஒன்றொழிந்த பிற மந்திரங்கள் அந்தாதியாய் வருகின்றன.

1280. சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம் சொல்லிடில்
ஆம்பதம் எட்டாக இட்டிடின் மேலதாக்
காண்பதம் தத்துவம் நால்உள் நயனமும்
நாம்பதம் கண்டபின் நாடறிந் தோமே. 1

1280.தெ-ரை: 'சாம்பவி மண்டலம்' என்னும் பெயரினதாகிய சக்கரத்தின் அமைப்பினை யாம் சொல்லின், வரிசைக்கு எட்டு அறைகளாக எட்டு வரிசையில் அறுபத்து நான்கு அறைகளைக் கீறி, அவற்றின் நடுவில் நான்கு அறைகளை, 'சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து' என்னும் நான்கும் அருவத் திருமேனிகளாகக் கருதி, அவற்றையே

அச்சக்கரத்தின் கண்களாக வைத்து, அனைத்தையும் முறை நோக்குதல் வேண்டும். அப்பொழுதே அச்சக்கர வழிபாட்டினை நாம் அறிந்தவராவோம்.

சாம்பவிமண்டலச் சக்கரம்

கு–ரை: 'மண்டலம், சக்கரம்' என்பன ஒருபொருட் சொற்களாதலின், 'சாம்பவி மண்டலச் சக்கரம்' என்பது இருபெயரொட்டு. 'இட்டிடின் காண்பதம்' என இயையும். மேல் என்றது இரட்டுற மொழிதலாய், உள்ளிடத்தையும், மேலிடத்தையும் உணர்த்தி, இரண்டாவது பொருளில் 'தத்துவம்' என்பதனோடு இயைய, "நால்" என்பது காண்பதும் என்பதனோடும் சென்றியைந்தது. தத்துவம் நாலாக என ஆக்கம் வருவிக்க. 'உள்ளே நயனமும் கண்டு' எனக் காணுதலை நயனத்திற்குங் கொள்க. நாடு – நாடுதல் ; வழிபடுதல் ; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

1281. நாடறி மண்டலம் நல்லஇக் குண்டத்துள்
கோடற வீதி கொணர்ந்துள் இரண்டழி
பாடறி பத்துடன் ஆறு நெடுவீதி
ஈடற நாலைந் திடவகை ஆமே. 2

1282. நாலைந் திடவகை உள்ளதோர் மண்டலம்
நாலுநல் வீதியு நந்நால் இலிங்கமா
நாலுநற் கோணமும் நண்ணால் இலங்கமா
நாலுநற் பூநடு நண்ணல்அவ் வாறே. 3

1281.தெ-ரை: நாடறிந்த மண்டலமான இந்த நல்ல சக்கரத்தில் வளைதல் இல்லாது நேராய்ச் செல்லும் வீதிகளை நாற்புறத்தும் அமைத்து. அவற்றில் ஒவ்வொறு வீதிக் குள்ளாலும் நடுவில் இரண்டிரண்டு அறைகளை இடைவெளியாகவிடுக. 'நெடிய வீதி' எனப்பட்டவைகளில் உள்ள அறைகள் பதினாறாகும். இங்ஙனம் ஆனபின் வீதிக்குள் அமைந்த அறைகளின் எண்ணிக்கையும், உட்சுற்றில் உள்ள அறைகளின் எண்ணிக்கையும் தனித்தனி இருபதாம்.

கு-ரை: பாடு அறி – படுதல் (உண்டாதல்) அறியப்பட்ட,பத்து, ஆறு என்பன அறைகள், ஈடேறுதல் – இடையீடின்றி வலம் செல்லல். 'நடுவீதி' என்பதும் 'ஏடற என்பதும் பாடம் அல்ல.

1282.தெ-ரை: இருபது அறைகளை உடைய ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொறு தனிவட்டமாய் நிற்கும் நல்ல வீதிகள் நான்கிலும் திசைக்கு நான்காகப் பதினாறு இலிங்க உருவங்கள் இருக்க. நடுவில் உள்ள நான்கு அறைகளிலும் அவ்வாறே நான்கு இலிங்கங்கள் நடுவில் உள்ள ஓர் இலிங்கத்துடன் நான்கு தாமரை மலர்களோடு நடுவொரு தாமரை மலரில் இருக்கும்.

கு-ரை: பெருந்திசை பற்றிப் பதினாறே கூறினும், கோணத்திசை நான்கிலும் நான்கு இலிங்கங்கள் கொள்க. நள் – நடு ; இதனைக் கோணத்திற்கும் கூட்டி, 'நள் நாலு கோணமும் நள் நால் இலிங்கமா' என்க. இதனானே, நடுவிலும் ஓர் இலிங்கம் இருத்தல் கொள்ளப்படும். இதனால், இலிங்கங்கள் அனைத்தும் இருபத்தைந்தாகும். இது சதாசிவமூர்த்தியே மாகேசுர மூர்த்தி தம் இருபத்தைந்து ஆதலை விளக்கும். "அவ்வாறே" என்பதனை, "கோணமும்" என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக கோணமும் அவ்வாறே 'நண்ணலையுடையது' என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க.

1283. **ஆறிரு பத்துநால் அஞ்செழுத் தஞ்சையும்**
வேறுரு வாக விளைந்து கிடந்தது
தேறிநீர் உம்மில் சிவாய நமஎன்று
கூறுமின் கூறிற் குறைகளும் இல்லையே. 4

1283.தெ-ரை: (எட்டு எட்டு (8×8) அறுபத்து நான்கு அறைகள் உள்ள இச்சக்கரத்தில் சுற்று வீதியில் உள்ளவை இருபத்தெட்டு, நடுவில் உள்ளவை நான்கு ஆக முப்பத்திரண்டுடன் திசைக்கு இரண்டாக நான்கு திசைகளிலும் இடைவெளியாக நிற்கும் அறைகள் எட்டுக் கூட அறைகள் நாற்பது நடுவு. நான்கு அறைகளின் நடுவையும் ஓர் அறையாகக் கொள்ள, கூடிய அறைகள் நாற்பத் தொன்று இவைகளில்.)

உடலெழுத்துக்களில் ஐவருக்கத்து இருபத்தைந்தையும் இருபத்தைந்து இலிங்கங்கட்கும் உரிய எழுத்துக்களாக நடுவண் ஐந்தில் தென்கிழக்கு முதலாகத் தொடங்கிப் பின் மேற்கு முதலாக வலஞ்சென்று இலிங்கங்கட்கு அணியவான கீழ் அறைகளில் அடைத்தல் வேண்டும். பின்னர் யகரமாதி நான்கு, கரமாதி நான்கு ஆக எட்டினையும் சுற்று வீதியில், இடைவெளியாக உள்ள எட்டு அறைகளில் மேற்கு முதல் வலமாக அடைத்து, உட்சென்று வெற்றிடமாய் உள்ள எட்டு அறைகளில் முறையே, 'ள,க்ஷ, ஓம், சி, வா, ய, ந, ம' என்னும் எட்டு எழுத்துக்களையும் அடைத்து நிரப்பிச் செபித்தல் வேண்டும். செபிக்கின் குறையின்றி வாழலாம்.

கு-ரை: ஆறு + இருபது + அஞ்சு = முப்பத்தைந்து. இரண்டாவது அஞ்சு, திருவைந்தெழுத்து, 'வேறு உருவாக்க் கொண்டு' என ஒருசொல் வருவிக்க. உம்மில் கூறுமின் – வாய்க்குள் மெல்லெனச் செபியுங்கள். அஞ்செழுத்துக்களையே எடுத்துக் கூறினாராயினும் ஓங்காரமும் இயல்பாகக் கொள்ளப்படும். ஐவருக்கத்தது இருபத்தைந்து எழுத்துக்களும் மகேசுர எழுத்துக்களாய் நிற்றல் வெளிப்படையாக அறியப்படவே, பிரணவத் தோடு கூடிய திருவைந்தெழுத்து, சதாசிவ எழுத்தாதல் குறிப்பால் அறியப்படும். இவை இருதிறத்தனவும் இங்ஙனமாகவே, இவற்றிற்கு இடைநிற்கும் யகாரா பத்தும் ஆன்ம எழுத்துக்களாய் ஆன்மாவை மகேசுரர், சதாசிவர் இருவர்களிடை வைத்துக் கீழ் நின்று மேல் ஏற்றுவனவாம் என்க.

ஏறொளிச் சக்கரம் பிரணவயோக சக்கரமாய் முழுவதும் உயிரெழுத்துக்களாலே அமைதலும், இது சாம்பவ யோக சக்கரமாய் முழுவதும் உடலெழுத்துக்களாலும் திருவைந்தெழுத்தாலும் அமைதலும் கண்டு கொள்க.

1284. குறைவதும் இல்லை குரைகழல் கூடும்
அறைவதும் ஆரணம் அவ்வெழுத் தாகில்
திறம்அது வாகத் தெளியவல் லாருக்
கிறவில்லை என்றென் றியம்பினர் காணே. 5

1285. காணும் பொருளும் கருதிய தெய்வமும்
பேணும் பதியும் பெருகிய தீர்த்தமும்
ஊணும் உணர்வும் உறக்கமும் தானாகக்
காணுங் கனகமும் காரிகை யாமே. 6

இவை நான்கு மந்திரங்களாலும் சாம்பவி மண்டலத் சக்கரத்தின அமைப்புக் கூறப்பட்டது. இவ்வாற்றால் அமைந்த இச்சக்கர வடிவைக் காண்க.

இதில் உள்ள எழுத்துக்களைக் ககாரம் முதலாம் ஒவ்வொன்றனையும் பத்துப் பத்து உருச் செபித்து, முடிவில் திருவைந்தெழுத்தையும் அவ்வாறு செபித்தல் ஒருவட்டமாகும் என்பது மேலை அதிகாரத் தொடர்ச்சியால் விளங்கும். ஏரொளிச் சக்கர வழிபாடு ஞானசாதனமும், இது போக சாதனமும் ஆகும் என்க. இம் மந்திரத்துள், "குறைகளும் இல்லையே" என்றது போகம் பற்றிய குறிப்பேயாம்.

1284.தெ-ரை: வேதத்தால் மூலமந்திரமாகச் சொல்லப்படுவதும் திருவைந்தெழுத்தேயாதலின், அதனை அவ்வாறே தெளிய வல்லவர்கட்கு உலகப் பயன்களிலும் யாதும் குறைதல் இல்லை. வழிநிலைக் காலத்தில் 'இறப்பு' என்பது இல்லாமல், சிவபெருமானது ஒலிக்கும் வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியும் கிடைக்கும் என்று, அறிந்தோர் பன்முறையும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள்.

கு-ரை: இரண்டு, மூன்றாம் அடிகளை முதலிற் கொண்டு, "இறவில்லை" என்பதனைக் "குறைவதும் இல்லை" என்பதன் பின் கூட்டி உரைக்க. 'குரைகழலும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று அடுக்குப்பன்மைப்பொருட்டு.

1285.தெ-ரை: ஐம்புல நுகர்ச்சியவாக உலகில் காணப்படுகின்ற பல பொருள்களும், நினைக்கின்ற பலதெய்வங்களை வழிபடுதல், போற்றப்படுகின்ற திவ்ய தலங்களில் வாழ்தல், பெருகி ஓடுகின்ற நதி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்குதல் ஆகியவற்றால் வரும்

1286. ஆமே எழுத்தஞ்சும் ஆம்வழி யேஆகப்
போமே அதுதானும் போம்வழி யேபோனால்
நாமே நினைத்தன செய்யலும் ஆகும்
பார்மேல் ஒருவர் பகையில்லை தானே. 7

1287. பகையில்லை என்றும் பணிந்தவர் தம்பால்
நகையில்லை நாணாளும் நன்மைகள் ஆகும்
வினையில்லை என்றும் விருத்தமும் இல்லை
தகையில்லை தானும் சலமது வாமே. 8

பயன்களும் நுகர்ச்சியும் நல்ல அறிவும், கவலையற்ற உறக்கமும், எல்லாம் தானேயாய் நிற்கும் பொன்னும் ஆகிய எல்லாம் இச் சாம்பவி மண்டலச் சக்கர வழிபாட்டினால் கிடைக்கும்.

கு-ரை: "தெய்வம்" முதலிய மூன்றும் அவற்றால் ஆம் பயனைக் குறித்தன. பொன் உண்டாயின் எல்லாம் உளவாம்' என்பது பற்றி "தானாகக்காணும் கனகம்" என்றார். காரிகை - சாம்பவி ; என்றது அவளுக்குரிய இச்சக்கரத்தை. 'காரிகையால்' என்னும் உருபு தொகுத்தலாயிற்று.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும் சாம்பவி சக்கர வழிபாடு எல்லாப்பயனையும் தருதல் கூறப்பட்டது.

1286.தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்து எஞ்ஞான்றும் நன்மைக்கு ஏதுவாம் வழி உண்டாகவே செய்யும். அதனையே தெளிந்து வல்லாராதல் யாருக்குக்கூடும் ! கூடுமாயின், நினைத்தவற்றை முடித்தல்கூடும். கூடுதல் நமக்குப் பகைவரும் இலராவர்.

கு-ரை: 'ஆம் வழியே ஆக ஆம்' என முன்னே கூட்டி முடிக்க. தோதல், மூன்றிடத்தும் 'கைவருதல்' என்னும் பொருட்டு "போமே" என்பதில் ஏகாரம் வினாப் பொருளது. 'தாமே' எனற்பாலதனை, "நாமே" எனத் தன்மையில் வைத்து ஓதினார். 'ஒருவரது பகை' என ஆறாவது விரிக்க. 'பகையும்' என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று.

1287.தெ-ரை: திருவைந்தெழுத்தை ஓதுபவரிடத்தில் பகை, பெரியோர் இகழும் இகழ்ச்சி, இருவினை, பொருந்தாச் செயல்கள், இடையூறு என்பவை இல்லையாம். நாள்தோறும் நன்மைகளே

1288. **ஆரும் உரைசெய்ய லாம்அஞ் செழுத்தாலே**
ஆரும் அறியாத ஆனந்த ரூபம்ஆம்
பாரும் விசும்பும் பகலும் மதியதில்
ஊரும் உயிரும் உணர்வது மாமே. 9

விளையும். அம்மந்திரமே மலத்தை முற்றக் கழுவித் தூய்மையைத் தரும் நீராம்.

கு-ரை: பணிந்தவர் - பணியப்பட்டவர். 'தம்மால்' எனப் பாடம் ஓதுதல் சிறக்கும். "நாணாளும் நன்மைகள் ஆகும்" என்பதை, "தகையில்லை" என்பதன்பின் கூட்டி உரைக்க. மூன்றாம் அடி உயிரெதுகை.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும், 'முத்தியைத் தருவதாகிய திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தைப் போகம் வேண்டுவார் கணித்தல் பொருந்துமோ' எனப் பேரறிவில்லாதார்க்கு இச்சக்கரம் பற்றி எழும் ஐயம், 'திருவைந்தெழுத்து எல்லாவற்றையும் தரும்' எனக் கூறி நீக்கப்பட்டது.

1288.தெ-ரை: மண்ணும், விண்ணுமாகிய எல்லா இடத்திலும், பகலும், இரவுமாகிய எல்லாக் காலத்திலும் வாழ்தலை யுடைய எல்லா உயிரும், அவற்றின் உணர்வுமாய் இருப்பது திருவைந்தெழுத்து. அதனால், எதனை வேண்டுவோரும் அந்த மந்திரத்தை ஓதலாம். ஓதுவதால் உலகில் பிறர் அறிந்திலாத விடய இன்பமும், இறை இன்பமும் மிகவும் உளவாம்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. "அஞ்செழுத்து" என்பது தாப்பிசையாய் இடைநின்றது. ஆனந்த ரூபம் - இன்பமே உருவாம் நிலை. இன்பம் இருவகை இன்பத்திற்கும் பொதுவாய் நின்றது. "மதியதில்" என்பதிலும் தொகுக்கப்பட்ட எண்ணும்மையை விரிக்க. ஊர்தல் – உலாவுதல்; வாழ்தல்.

இதனால், மேலதனை முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறி, அது வலியுறுத்தப்பட்டது.

இம்மந்திரத்தின் பின் முன்பு "ஆதார ஆதேயம்" என்னும் அதிகாரத்துட் போந்த. "உணர்ந்தெழு மந்திரம்" என்னும் மந்திரம் சிறிது வேறுபடப் ப்திப்புக்களில் காணப்படுதல் மிகையாகும்.

12. புவனாபதிச் சக்கரம்

சத்தி பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு பெயர்களைப் பெற்று நிற்பாள். அம்முறையில் அனைத்துப் புவனங்களுமாம் நிற்கும் பொழுது "புவனை" எனப்படுகின்றாள். அவளை அந்நிலையில் வைத்துவழிபடும் சக்கரவழிபாட்டினை இங்குப் பன்னிரண்டு மந்திரங்களால் கூறுகின்றார். "இவளும் தனியாய் நில்லாது சிவனோடு கூடியே நிற்பவள்" என்றற்கு, "புவனை" என்று ஒழியாது "புவனாபதி" என்றார். "பதி" என்பது ஆகுபெயராய்ப் "பதியோடு கூடி நிற்பவள்' எனப் பொருள் தந்தது எனவே, 'புவனா பதி' என்பது "வகரக் கிளவி", (தொல், எழுந்து. மொழிமரபு) "மக்கட் சுட்டு" (தொல். சொல்.1) என்பன போல இருபெயரொட்டாகு பெயராயிற்று. இதனுள்ளும் சில பாடல்கள் அந்தாதியாய் உள்ளன.

1289. ககாராதி ஓர்ஐந்தும் காணிய பொன்மை
அகாராதி ஓர் ஆறு ரத்தமே போலும்
சகாராதி ஓர்நான்கும் தாம்சுத்த வெண்மை
ககாராதி மூவித்தை காமிய முத்தியே. 1

1289.தெ-ரை: (மேல் (பா.1158) "தக்க பராவித்தை" என்னும் மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட 'ஶ்ரீவித்தை' எனப்படும் பராவித்தையை மேற்கொள்ள மாட்டாத மெலியோர்க்கு அமைந்தது இச்சக்கரம் என்பது உணர்த்துதற்கு முதல் நான்கு மந்திரங்களால் ஶ்ரீ வித்தையின் இயல்பே கூறுகின்றார்.) ககாரத்தை முதலில் உடைய ஐந்தெழுத்துக்களும் பொன்னிறம் உடையன ; ஹகாரத்தை முதலில் உடைய ஆறெழுத்துக்களும் செந்நிறம் உடையன ; ஸகாரத்தை முதலில் உடைய நான்கெழுத்துக்களும் தூய வெண்ணிறம் உடையன. ககாரத்தை முதலில் உடையது முதலிய இம்மூன்று வித்தைகளும் 'போகம், மோட்சம்' என்னும் இரு பயன்களையும் தருவனவாம்.

கு-ரை: ககாரத்தை முதலில் உடைமை பற்றி இவ்வித்தை (ஶ்ரீவித்தை) 'காதி வித்தை' என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ககாராதி ஐந்தாவன : 'க,ஏ,ஈ,ல, ஹ்ரீம்' என்பன. ஹகாரத்தையே தமிழ் முறையால், "அகாரம்" என ஓதினார்

ஹகாராதி ஆறாவன ; 'ஹ, ஸ, க,ஹ, ல, ஹ்ரீம்' என்பன. ஸகாரத்தையே அவ்வாறு "சகாராதி" என்றார். ஸகாராதி நான்கவான ; 'ஸ, க, ல, ஹ்ரீம்' என்பன. இப்பதினைந்தெழுத்தின் தொகுதி, 'பஞ்ச தசாட்சரி' எனப்படும்.

சத்திக்குரிய மந்திரங்களில் தலையானதாகக் கொள்ளப்படுவது, 'லலிதா திரிசதி தோத்திரம்' என்னும் முந்நூறு நாமங்கள் கொண்ட கோவை. அந்நாமங்கள் இங்குக் காட்டிய எழுத்துக்களில் ஒவ்வொன்றை முதலாகக் கொண்டு ஓரெழுத்திற்கு இருபதாக (15×20) முந்நூறு உள்ளன. எனவே, அவற்றின் முதலெழுத்துக்களின் தொகுதியே இப்பஞ்ச தசாட்சரியாம்.

இப் பதினைந்தெழுத்தும் இம்மந்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட வாறு மூன்று பகுதிகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியும் 'ஹ்ரீம்' என்பதை ஈற்றில் அறியத் தக்கது. இம்மூன்று பகுதிகளும் முறையே 'வாக்பவ கூடம், காமராஜ கூடம், சத்தி கூடம்' எனப்படுகின்றன. இம் மந்திர மாலையின் பெருமை, இப்பகுதிகளின் பெருமை, இவ் வெழுத்துக்களின் பெருமை முதலியவை இம்மாலையின் பூர்வ பாகம், 'வரிவஸ்யாரகசியம்' என்னும் நூல் முதலியவற்றில், பலவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு முதல் நூல், 'திரிபுரை' என்னும் சத்திக்குரிய உபநிடதமாகிய திரிபுரோபநிடதமாம்.

'இப் பஞ்ச தசாட்சரி மந்திரம் காயத்திரியின் மற்றொரு வடிவம்' எனவும், இன்னும் 'பொதுவாக யாவராலும் அறிந்து சொல்லப்பட்டு வரும் காயத்திரியினும் இது மிக மேலானது' எனவும், 'காயத்திரியை வெளிப்படையாகக் கூறும் வேதம், இதனை அவ்வாறு கூறாமல், மிக மறை பொருளாகச் சில சங்கேத (குறியீட்டுச் சொற்களால் கூறுகின்றது எனவும், இங்ஙனமாகவே, இவ் எழுத்துக்களைக் கொண்ட லலிதா திரிசதி தோத்திர வழிபாடே எல்லா வழிபாட்டின் பயனையும் தந்து, 'ஸர்வ பூர்த்திகரி' யாகின்றது எனவும் கூறுவர். இம்மந்திர வழிபாட்டிற்குரிய ஸ்ரீ சக்கரம் பற்றி மேற்குறித்த பராவித்தை கூறிய இடத்தில் சொல்லப்பட்டது. 'ஸ்ரீ ഠ' என்பது இலக்குமி பீசம் எனவும், இதனை இவற்றோடு கூட்டி சோடசாட்சரியாகக் கொள்வது மிக உயர்ந்தோர்க்கு உரியது எனவும் கூறுவர். இவ் அக்கரத்தை நாயனார் புவனாபதி சக்கரத்திற்குக் கூறுகின்றார்.

'வாக்பவ கூடம்' முதலிய மூன்று பகுதிகளின் நிறங்கள் வரிவஸ்யரகசியத்தில் முறையே, 'பிரளய கால அக்கினியின் நிறம்,

1290. ஓரில் இதுவே உறையும் இத் தெய்வத்தைத்
தேரில் பிறிதில்லை யானொன்று செப்பக்கேள்
வாரித் திரிகோணம் மாவின்ப முத்தியும்
தேரில் அறியும் சிவகாயந் தானே. 2

கோடி சூரியப்பிரகாச நிறம், கோடி சந்திரப்பிரகாசநிறம்' எனச் சொல்லப்பட்டன. அவற்றை நாயனார் இங்குக் கூறியவாற்றோடு இயைவானவாகக் கொள்ளுதலே ஏற்புடைத்து, 'கண்ட' என்பது இங்கு, 'காணிய' எனத்திரிந்து நின்றது. காமிய முத்தி, உம்மைத் தொகை, 'போலும்' என்பது உரையசை. இவற்றைத் தருவனவற்றை ஒற்றுமை பற்றி இவையாகவே கூறினார்.

இதனால், சத்தி வழிபாடாகிய ஸ்ரீவித்தைக்குரிய பஞ்ச தசாட்சர மந்திரத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1290.தெ-ரை: மாணவகனே, யான் உனக்கு ஒரே முடிவைச் சொல்லுகின்றேன் ; கேள் ; உண்மையை ஆராயுமிடத்து மேற்கூறிய பதினைந்தெழுத்து மந்திரமே மந்திரங்களில் தலையாயது. இம்மந்திரத்திற்குரிய தேவிதன் பெருமையை ஆராயின் இவளையன்றித் தெய்வம் வேறில்லையாம். இம்மந்திரத்தைக் கொண்ட 'ஸ்ரீசக்கரம்' எனப்படுகின்ற முக்கோணச் சக்கரமே பேரின்பமாகி வீட்டின்பக் கடலாயும் விளங்கும். இன்னும் ஆழ்ந்து நோக்கின் ஸ்ரீசக்கரமே மெய்யுணர்ந்தோர் காணும் சிவன் வடிவாகிய சிதாகாசமாம்.

"யானொன்று செப்பக் கேள்" என்பதை முதலிற் கொள்க. "இதுவே" என்றது, மேற்கூறிய ககாராதி பதினைந்தெழுத்துக் கூடிய மந்திரத்தை, "இத்தெய்வம்" என்றது, "இதன் தெய்வம்" என்றவாறு பிறிது - பிறிது தெய்வம். வாரி - கடல் 'திரிகோணம் மா இன்ப வாரியாம் முத்தியும்' எனக்கூட்டுக. 'மனமின்ப' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

உம்மை, சிறப்பு, காயம் - சரீரம், சிவனுக்குச் சரீரமாவது சிதாகாசமேயாதலை அறிக. 'சிதாகாயம்' எனப்பாடம் ஓதினுமாம். திரிகோணங்களால் ஆகின்ற ஸ்ரீசக்கரம் ஆதார ஆதேயம், என்னும் அதிகாரத்தில் காட்டப்பட்டது.

இதனால், மேற்கூறிய மந்திரத்தின் சிறப்பும், அதனோடு தொடர்புடையவற்றது சிறப்பும் கூறப்பட்டன.

1291. ஏக பராசத்தி ஈசற்காம் அங்கமே
ஆகம் பராவித்தை ஆம் முத்தி சித்தியே
ஏகம் பராசத்தி யாகச் சிவன்உரு
யோகம் பராசத்தி உண்மைஎட் டாமே. 3

1292. எட்டாகிய சத்தி எட்டாகும் யோகத்துக்
கட்டாகும் நாதாந்தத் தெட்டும் கலப்பித்த(து)
ஒட்டாத விந்துவும் தான்அற் றொழிந்தது
கிட்டா தொழிந்தது கீழான மூடர்க்கே. 4

1291.தெ-ரை: பராசத்தியாய் உள்ளது ஒன்றே ; அதுவே பரசிவத்திற்கு வடிவம். அந்தச் சத்திக்கு வடிவம், 'பராவித்தை' எனப்படும் ஸ்ரீவித்தை. அந்த வித்தையால் முத்தி, சித்தி இரண்டும் உளவாம். இனிப் பராசத்தி ஒன்றேயாயினும் சிவன் அங்கியாய் நிற்கச் சத்தி அவனுக்கு அங்கமாய் நிற்றல் உண்மையால், எட்டாய்ப் பிரிந்து நிற்றல் உண்டாகின்றது.

கு-ரை: "ஏக பராசத்தி" என்றது உடம்பொடு புணர்த்தல், "அங்கமே" என்னும் ஏகாரம் பிரித்துக் கூறப்பட்டது, எட்டுப் பிரிவாவன ; 'பரை, ஆதி, விந்து, மனோன்மனி, மகேசுவரி, உமை, திருமகள், கலைமகள்' என்னும் நிலைகளாம். 'சிவன் அங்கியாகத் தான் அங்கமாதல் உண்மையின்' என்றமையால், 'சிவனது சங்கற்பமே இங்ஙனம் பிரிதற்குக் காரணம்' என்பது பெறப்பட்டது.

"எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்"

என்ற சிவஞானசித்தி (சூ. 2 – 75) யை நோக்குக. 'சிவன் உருவாம் யோகம் பராசத்திக்கு உண்மையால் எட்டாம்' என்க. 'சிவகுரு' என்பது பாடம் அன்று. யோகம் – தொடர்பு. 'பராசத்தியே ஏனை ஏழுமாம்' என்றற்கு அதனையும் உடன் கூட்டி எண்ணினார்.

இதனால், ஸ்ரீவித்தைக்குரிய தெய்வமாகிய சத்தியது இயல்பு தெளிவிக்கப்பட்டது.

1292.தெ-ரை: பராசத்தி வழிபாடாகிய பராவித்தையால், அச்சத்தி பேதங்களாகி மேற்கூறிய எட்டும் அட்டாங்க யோகத்தின் வழியே படிநிலைகள் எட்டினையும் அடையச்செய்து, முடிவில் நாதாந்தத்தில் சேர்க்கும். அதன்பின் பரசிவத்தை அடைதற்குத் தடையாய் உள்ள விந்து நாதங்களும் அகன்றொழியும். (ஒழியவே பரசிவத்தைக்கூடிப் பரானந்தம் எய்தலாம்.) இத்தகைய பராவித்தை அறிவாலும்,

1293. ஏதும் பலமாம் இயந்திரரா சன்னடி
ஓதிக் குருவின் உபதேசம் உட்கொண்டு
நீதங்கும் அங்க நியாசந் தனைப்பண்ணிச்
சாதங் கெடச் செம்பில் சட்கோணந் தான்இடே. 5

ஆற்றலாலும் கீழ் நிலையில் உள்ளோர்க்கு இயலாததாம்.

கு-ரை: கட்டு - நிலை. அவை எட்டாவன ; ஆறு ஆதாரம், சகத்திரதாரம், நிராதாரம் என்பன, 'யோகத்தால் கட்டாகும் எட்டும் கலப்பித்தது நாதாந்தத்துக் கலப்பித்தது' என்க. 'சத்தி யோகத்துக் கலப்பித்தது' எனவே, பராவித்தையைக் கிரியையளவில் மட்டுமின்றி, யோக நிலையில் கொண்டு செய்தவழியே பெரும்பயன் உளதாதல் கூறப்படடதாம். 'அப்பெரும்பயனும் முத்தியே' என்பார், "ஒட்டாத விந்துவும் தான் அற்றொழிந்தது" என்றார். நாதத்தால் வரும் ஞானத்தை "வைந்தவ ஞானம்" என்றே கூறுவராகலின், 'நாதமும் அற்றொழிந்தது' என்னாது, 'விந்துவும் அற்றொழிந்தது' என்றார்.

"ஓவிட விந்து ஞானம் உதிப்பதோர் ஞானம் உண்டேல்
சேவுயர் கொடியி னான்றன் சேவடி சேர லாமே"

என்னும் சிவஞான சித்தி (சூ 1 - 26) யை இங்கு நினைவு கூர்க.

"ஒழிந்தது" என்பது வினைப்பெயர். அது, "கிட்டாதொழிந்தது" என்பதனோடு முடிந்தது. ஸ்ரீசக்கர வழிபாட்டின் முறையும், பயனும் கூறும்முகத்தால் அதனது சிறப்புணர்த்தி, அது மெலியோர்க்குக் கூடாமை கூறப்பட்டது.

1293.தெ-ரை: இதுமுதலாகவே புவனாபதிசக்கரம் கூறுகின்றார். வழிபடுவோர்க்கு எப்பயனையும் தருவதாய், 'இயந்திரராசன்' எனப்படுகின்ற புவனாபதி சக்கரத்தை எந்தத் துதியினாலேனும் துதித்து, அதனை வழிபடும் முறையைக் குருவின் உபதேசத்தால் அறிந்து, நீ இயல்பாகச் செய்துவருகின்ற கர நியாச அங்க நியாசங்களை இவ்வழிபாட்டிற்கு ஏற்பச்செய்து, பிறவி நீக்கத்தைச் சிறப்பாக விரும்பி, செப்புத்தகடு ஒன்றில் முதலில் அறுகோணச் சக்கரத்தை வரை.

கு-ரை: பலம் ஆம் - பயன் விளைதற்கு ஏதுவாய, 'இயந்திர ராசன்' என ஆண்பாலாகக்கூறியது வடமொழி மதம். 'இதனைப் புவனாபதியாகவே கருதுக' என்றற்கு, "அடி ஓதி" என்றார். அங்க நியாசமே கூறினாராயினும் கரநியாசமுங் கூறுதல் கருத்தாம். 'அவைகளை இதற்கேற்பச் செய்க' என்றது, 'இச் சக்கரத்தில்

1294. சட் கோணந் தன்னில் சிரீம்இரீம் தானிட்டு
அக்கோணம் அறின் தலையில்இரீங் காரம்இட்
டெக்கோண முஞ்சூழ் எழில்வட்டம் இட்டுப்பின்
மிக்கீரெட் டக்கரம் அம்முதல் மேல்இடே. 6

1295. இட்ட இதழ்கள் இடைஅந் தரத்திலே
அட்டஹவ் விட்டிட் டதன்மேலே உவ்விட்டுக்

அடைக்கப்படும் பீசங்களாலே செய்க' என்றபடி அவற்றை வருகின்ற மந்திரங்களில் காண்க.

1294.தெ-ரை: மேற்கூறியவாறு வரையப்பட்ட அறுகோணச் சக்கரத்தின் அறைகளில் 'ஸ்ரீம், ஹ்ரீம்' என்னும் பீசங்களைப் பொறித்து, அச்சக்கரத்தின் ஆறுமூலைகளின் மேலும், 'ஹ்ரீம்' என்னும் பீசத்தை மட்டும் எழுதி, எல்லா மூலைகளும் உள்ளே அடங்கும்படி அவற்றைச் சுற்றி வட்டம் ஒன்று வரைந்து, அவ்வட்டத்திற்கு வெளியில் திக்கிற்கு ஒன்றாக எட்டுத் தாமரையிதழ் தோன்ற அமைத்து, அவ் இதழ்களின் கீழே வட்டத்தில் வடக்குமுதல், திக்கிற்கு இரண்டாக உயிரரெழுத்துப் பதினாறனைதயும் அகாரம் முதலாக முறையானே எழுதுக.

கு-ரை: "சட்கோணந் தன்னில்" என்ற ஒருமையால், "சட்கோணம்" என்பது ஆகுபெயராய், அவற்றாலாய சக்கரத்தைக் குறித்ததாம். "இட்ட இதழ்கள்" எனப் பின்னர் அனுவதித்துக் கூறலால், அவற்றை இடுதல் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. 'மிக்க' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல் பெற்றது. மிகுதல் உயர்தலாதலின், அஃது உயரெழுத்தை உணர்த்தி நின்றது. உயிரெழுத்து எனறே கூறினாராயினும், விந்துவொடு கூட்டியே கொள்க. முதலடியில் இனவெதுகை வந்தது.

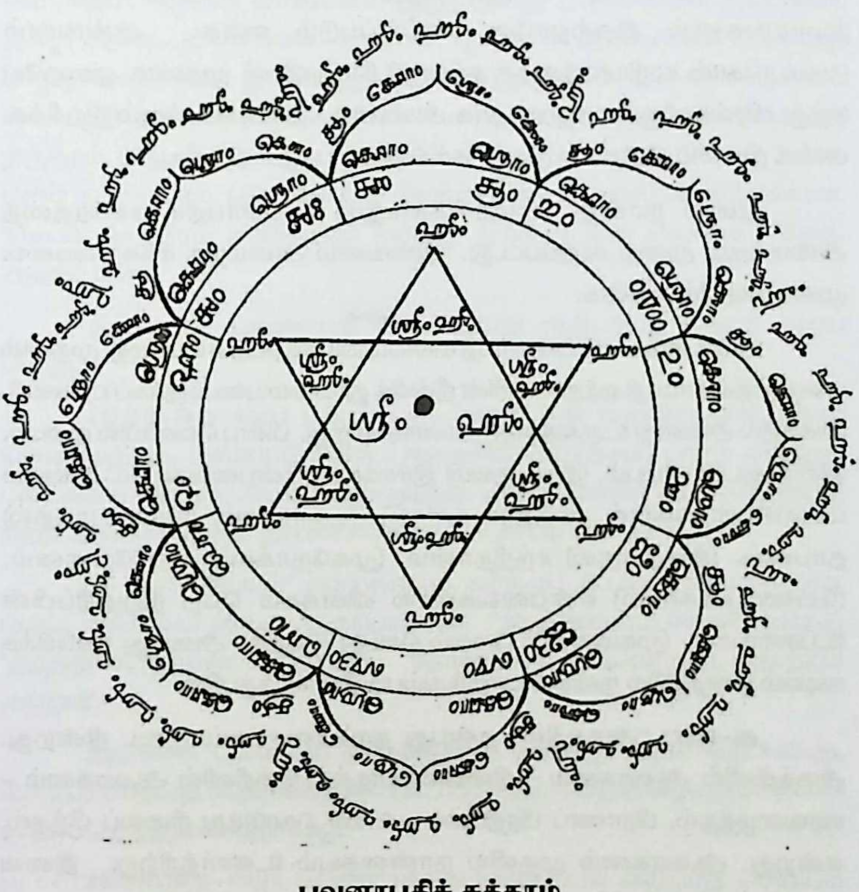
1295.தெ-ரை: சக்கரத்தைச் சூழ்ந்த வட்டத்திற்கு வெளியில் உள்ள இதழ்களின் இடைநிலம் எட்டிலும் எட்டு ஹகார மெய்யை உகார உயிர் புணர்ந்து எழுதி, அவ் இதழ்கள் எட்டிலும் பொருந்தி நிற்க, 'க்ரோம், ஹ்ரோம்' என்பவற்றைப் பொறிந்து, இதழ்களின் இடப்பக்கங்கில் 'ஆம், க்ரோம்', என்னும் பீசங்களை எழுதுக.

கு-ரை: "அதன் மேலே" என ஒருமையாற் கூறியது, ஒற்றுமை நயங்கொண்டு. இங்ஙனம் கூறுதலை, 'சாதியொருமை' என்பர். "மேலே விட்டு" என்றது, "மேலே ஏற்றி" என்றவாறு. 'இதழ்களின் மேலே கிட்டும் படி இட்டு' என்க. 'மேவ' என்பது ஈறு குறைந்து நின்றது.

கிட்ட இதழ்களின் மேலே கிரோம்சிரோம்
இட்டுவா மத்துஆம் கிரோம்என் மேவிடே. 7

1296. மேவிய சக்கரமீது வலத்திலே
கோவை யுடைய குரோம்சிரோம் என்றிட்டுத்
தாவில் இரீங்காரத் தால்சக் கரஞ்சூழ்ந்து
பூவை புவனா பதியைப்பின் பூசியே. 8

1296.தெ-ரை: பொருந்திய சக்கரத்தின் வெளியே உள்ள

புவனாபதிச் சக்கரம்

1297. **பூசிக்கும் போது புவனா பதிதன்னை**
ஆசற் றகத்தினில் ஆவா கனம்பண்ணிப்
பேசிப் பிராணப்பிர திட்டை யதுசெய்து
தேசுற் றிடவே தியான மது செய்யே. **9**

இதழ்களின் வலப்பக்கங்ளில் எங்கும் வரிசையாக, 'க்ரோம் ஹ்ரோம்' என்பவற்றை எழுதி, எல்லாவற்றையும் கேடில்லாத ரீங்காரத்தால் வளைத்து முடித்தபின், அம்மையாகிய புவனாபதியை வழிபடு.

கு-ரை: "பின்" என்பதனை "சூழ்ந்து" என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இச்சக்கரத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட பீசாட்சரங்கள், 'ஶ்ரீம், ஹரீம், ஹீO, க்ஷோம், ஸ்ரோம், ஆம்' என்னும் ஆறுமேயாதலால், கர நியாச அங்க நியாசங்களும் இவற்றானே செய்யப்படும் என்க. அங்ஙனம் செய்யுங்கால் கரநியாசத்தைத் தர்ச்சனி (பெருவிரல்) முதலாக முறையே ஐந்து விரல்களிலும், ஆறாவதாக அகங்கை புறங்கைகளிலும் நிறசிக்க. அங்க நியாசம் இருதயம் முதலாகச் செய்யப்படுதல் இயல்பு.

இவை நான்கு மந்திரங்களாலும் புவனாபதிச் சக்கரத்தை அமைக்கும் முறை கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் அமைந்த சக்கர வடிவை முன்பக்கத்தில் காண்க.

1297.தெ-ரை: புவனாபதி யம்மையை வழிபடும் பொழுது முதலில் மனத்தைக் காமாதி குற்றங்களின் நீங்கித் தூய்மையுடையதாகப் பண்ணி, அகத்தில் அவளது உருவத்தை நினைவுகூர்ந்து, பின்பு வெளியில் கும்பம், (நிறை குடம்) விம்பம், (திருவுருவம்) இச்சக்கரம் என்பவைகளில், அவ்வம் மறைமொழிகளால், (மந்திரங்களால்) ஆவாகனம், (வரவழைத்தல்) தாபனம், (இருத்துதல்) சந்நிதானம், (முகநோக்கம்) சந்நிரோதனம், (வேண்டிக்கோடல்) என்பவைகளால் விளக்கம் பெற நிறுத்திப்பின் உபசாரங்கள், (முகமன்கள்) பலவும் செய்து முடித்து, அவளது ஒளிமிக்க வடிவம் மனத்திலே நன்கு பொருந்தும்படி தியானித்து நில்.

கு-ரை: "அகத்தில்" என்பது தாப்பிசையாய் இடை நின்றது. அகத்தினில் ஆவாகனம் - நினைவுகூர்தல், புறத்தினில் ஆவாகனம் - வரவழைத்தல், பிராணப் பிரதிட்டை - உயிர் கொடுத்து நிலைப் பித்தல். என்றது, ஆவாகனம் முதலிய நான்கையும் உணர்த்திற்று. இவை புறத்திலாதல் வெளிப்படை, அதனால், இவை செய்யப்படும்.

1298. செய்ய திருமேனி செம்பட் டுடைதானும்
கையில் படைஅங் குசபாசத் தோடபயம்
மெய்யில் அணிகலன் ரத்தின் மாம்மேனி
துய்ய முடியும் அவயவத் தோற்றமே. 10

1299. தோற்போர்வை நீக்கித் துதித்தடைவில் பூசித்துப்
பாற்போ னகம்மந் திரத்தால் பயின்றேத்தி

இடங்களாகிய கும்பம் முதலியனவும் பெறப்பட்டன, "பேசி" என்பதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவித்துக்கொள்க, "பிரதிட்டை செய்து" என்றே போயினாராயினும், பின்னர்ச் செய்யப்படும் உபசாரங்கள் ஆற்றலால் விளங்கும். அவை அபிடேகம், (திருமுழுக்கு) அலங்காரம், (ஒப்பனை, இஃது ஆடை, அணிகலம், சந்தனம், பூமாலை, இவைகளை அணிந்து அழகுசெய்தலாம்.) தூபம், (நறும்புகையிடுதல்) தீபம், (பல விளக்குவகை காட்டல்) நிவேதனம், (நைவேத்தியம் – படையல்கள்) அருச்சனை, (மலரிடல்) நிருத்தம், (ஆடல்) கீதம், (பாடல்) வாத்தியம், (பல்லியம்) பிரதட்சிணம், (வலம் வரல்) நமஸ்காரம், (அடிபணிதல்) பிரார்த்தனை, (வேண்டுகோள்) என்பன. 'செபம்' (மந்திரம் கணித்தல்) என்பது இவற்றுடனே கொள்க. தேக, ஆகுபெயர்.

இதனால், புவனாபதி அம்மையது வழிபாட்டு முறை கூறப் பட்டது.

1298.தெ-ரை: புவனாபதியம்மை தன் வடிவில் விளங்குன செம்மைநிறம், செம்பட்டு உடை, கைகளில் அங்குசம், பாசம் என்னும் படைக்கலங்களும், அபய வரதங்களும், அவயங்களில் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ற அணிகலன்கள் தலையில் இரத்தின் கிரீடம் என்பவாம்.

கு-ரை: "அபயம்" என்றதனால், வரதமும் உடன் கொள்ளப்படும். மெய், அவயவம் இவை ஆகுபெயர்கள். "இரத்தினமாம் மேனி" என்றது "இரத்தினஉருவான' என்றவாறு. "தோற்றம்" உடையவற்றை, தோற்றம் என்றார்.

இதனால், புவனாபதி தியானத்திற்கு அவளது வடிவு கூறப்பட்டது. மேல் பராவித்தை கூறியவிடத்தில் (பா. 1158) அம்மைதன் வடிவம் வேறாகக் கூறப்பட்டிருத்தலை நோக்குக.

1299.தெ-ரை: புவனாபதிக்கு முறைப்படி வழிபாடு செய்யும் பொழுது, மேலாடையை எடுத்து அரையில் கச்சு போலக் கட்டிக்

நாற்பால "நாரதா யைசுவாகா' என்று
சீர்ப்பாகச் சேடத்தை மாற்றியபின் சேவியே. 11

1300. சேவிப் பதன்முன்னே தேவியைஉத் வாபனத்தால்
பாவித் திதய கமலம் பதிவித்தங்
கியாவர்க்கு மெட்டா இயந்திர ராசனை
நீவைத்துச் சேமி நினைந்த தருமே. 12

கொண்டு செய்தல் வேண்டும். நிவேதனம் பால் அடிசிலேயாம், நிவேதிக்கும் மந்திரம் 'ஓம் நாரதாயை சுவா :" என்பது, இம் மந்திரத்தால் நான்கு திசைளிலும் நிவேதனம் செய்தல் வேண்டும். வழிபாடுயாவும் முடிந்தபின்பு பராங்முக அர்க்கியத்தால் அம்மையை முகம் மாற்றிய பின்பே நிர்மாலிய நிவேதனத்தைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

கு-ரை: தோல் - உடம்பு : ஆகுபெயர். "பால் போனகம்" என்றமையால், வாம மார்க்க நிவேதனங்கள் கூடாவாயின. "மந்திரத்தால் பயின்றேத்தி" என்பதை, துதித்து என்பதன்பின் கூட்டுக. நான்கு திசைகளிலும் நிவேதித்தல் கூறினமையால், விம்பத்திலும் அம்மையை நான்கு முகம் உடையவளாகக் கொள்ளுதல் பெறப்பட்டது. பாகம் - சமைக்கப்பட்ட பொருள். நிர்மாலியத்தையே "சேடம்" (எஞ்சியது) என்றார். அதனைக் கொள்ளுதலைச் சேவித்தலாகக் கூறியது மரபு பற்றி.

இதனால், புவனாபதி வழிபாட்டிற்கு, முன்னர் எய்தியவற்றின் மேல் சில கூறப்பட்டன.

1300.தெ-ரை: 'சேடம்' எனப்படுகின்ற நிவேதப் பொருளைக் கைக்கொள்வதற்கு முன், கும்ப விம்ப சக்கரங்களில் நிறுவப்பட்ட தேவியை ஒடுக்கிக் கொள்ளுதற்குரிய மந்திரம் கிரியை பாவனைகளால் இருதயத்தில் ஒடுக்கி, யாவர்க்கும் அணுகுதற்கரிய மேலான இசசக்கரத்தை நீ வைப்புப்பொருள் போல உள்ளத்திலே மறவாது வை, பின்பு இது நினைத்தவற்றை யெல்லாம் உனக்குக் கொடுக்கும்.

கு-ரை: 'பராங்முக அர்க்கியத்திற்குப் பின் இதுவும் செய்க' என்றற்கு, 'சேவிப்பதன்முன்' என மீட்டுங் கூறினார். உத்வாபனம் - மீட்டுக் கொள்ளுதல். இதனை, 'உத்வாகனம்' என்றல் பிழை. இஃது இதற்குரிய மந்திரம் முதலியவற்றைக் குறித்த ஆகுபெயர். "பாவித்து" என்றது, 'இருதயத்துள் ஒடுக்கி' என்றவாறு, "இதய கமலம் பதிவித்து"

என்றது, பின்னர் மறவாது ஊன்றிக்கொள்ளுதலை, 'தேவியைப் பதிவித்து, இயந்திர ராசனைச் சேமி' என்க. "நினைந்த" என்பது அஃறிணைப் பன்மை வினைப்பெயர். 'நினைந்தது' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாட்டினை நிறைவு செய்யும் முறை கூறி, முடிக்கப்பட்டது. பலர்க்குப் பயன்படுதல் பற்றி, "இயந்திரராசன்" எனப்பட்ட இதன் வழிபாட்டில் இதனைக் கூறியதனால், ஏனைச் சக்கரங்களின் வழிபாட்டிற்கும் இஃது உரியதாதல் அறியப்படும்.

13. நவாக்கரி சக்கரம்

மேல் பதினைந்தெழுத்து, ஆறெழுத்து என்னும் அளவில் சத்திக்குச் சொல்லப்பட்ட வழிபாடுகள்போல, ஒன்பதெழுத்துக்களைக் கொண்டு செய்யப்படும் வழிபாடும் உள்ளதால், அதனை இவ்வதிகாரத்தில் நூறு மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். இதுவும் எல்லாப் பயனையும் தருவது என்பது இதனுள் அறியப்படும். இதனை மேற்கொள்ளத் தக்காரும் உயர்ந்தவரே யாவர். இவ்வதிகாரமும் அந்தாதியாய் வருதல் காணத்தக்கது.

1301. **நவாக்கரி சக்கரம் நான்உரை செய்யின்**
நவாக்கரி ஒன்று நவாக் கரியாக
நவாக்கரி எண்பத் தொருவகை யாக
நவாக்கரி அக்கிலீம் செயம்முதல் ஈறே. 1

1302. **சௌம்முதல் அவ்வொடும் ஔவுடன் ஆம்கிரீம்**
கௌவும் ஐமும் கலந்திரீம் சிரீம்என்
றொவ்வில் எழும்கிலீம் மந்திர பாதமாச்
செவ்வுள் எழுந்து சிவாயநம என்னவே. 2

1301.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கரத்தின் இயல்பை நான் உனக்குச் சொல்லுமிடத்து, ஒன்பதெழுத்துத் தொகுதியில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதெழுத்தாகின்ற முறையால் ஒன்பதெழுத்துக்கள், 'எண்பத்தோரெழுத்து' என்னும் தொகை பெறும்படி ஒன்பதெழுத்தாய் நிற்கும் அத்தொகுதியாவது 'ஸௌம்' என்னும் முதலினையும், 'க்லீம்' என்னும் இறுதியையும் உடையது.

கு-ரை: இம் முதல் ஈறுகளை உடைய எழுத்து அனைத்தையும் வருகின்ற மந்திரத்தால் அறிக. தொகுதியைச் சுட்டுதற்கு, 'நவாக்கரம்' என்னாது "நவாக்கரி" என்றார். "முதல் ஈறே" என்றது எதிர் நிரனிறையாதல் வருகின்ற மந்திரத்தாற் பெறப்படும்.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரம் அமையுமாறு தொகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1302.தெ-ரை: 'ஸௌம்' என்பது 'முதல்' என மேற்கூறிய அவற்றோடு, 'ஔம், ஆம், க்ரீம், கௌம், ஐம், ஹ்ரீம், ய்ரீம்'

என்பவை முறையே தொடர்ந்தபின் 'க்லீம்' என்பதை மந்திரத்தின் முடிவெழுத்தாக வைத்து, ஒவ்வொறு முறையும், 'சிவாய நம' என்று சொல் நவாக்கரி சக்கர வழிபாடு கைவரும்.

கு-ரை: "அவ்" என்பது வகர ஈற்றுச் சுட்டுப் பெயர். விந்துவை நோக்கிப் பன்மையாகக் கூறினார். 'ஔம்' என்பதை இங்கு 'ஹௌம்' என ஓதல் வேண்டாமை அறிக. 'கௌம், ஐம்' என்பவற்றில் செய்யுள் நோக்கி விந்துவிற்கு முன் ஓர் உகரம் தந்தும், எண்ணுமை கொடுத்தும்

ஸௌம்	ஔம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	ஆம்	க்லீம்
ஔம்	ஆம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்
ஆம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்
க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்
கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்	க்ரீம்
ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்	க்ரீம்	கௌம்
ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்
ஸ்ரீம்	க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்
க்லீம்	ஸௌம்	ஔம்	ஆம்	க்ரீம்	கௌம்	ஐம்	ஹ்ரீம்	ஸ்ரீம்

நவாக்கரி சக்கரம்

1303. நவாக் கரியாவதும் நானறி வித்தை
நவாக் கரியுள்எழும் நன்மைகள் எல்லாம்
நவாக் கரிமந்திரம் நாவுளே ஓத
நவாக் கரிசத்தி நலந்தருந் தானே. 3

1304. நலந்தரு ஞானமும் கல்வியும் எல்லாம்
உரந்தரு வல்வினை உம்மைவிட டோடிச்
சிரந்தரு தீவினை செய்வ தகற்றி
வரந்தரு சோதியும் வாய்த்திடுங் காணே. 4

ஓதினார். 'கலந்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்த லாயிற்று. ஒவ்வில் பொருந்தில் ; என்றது, 'பொருந்தியபின்' என்றவாறு. முதற்கண் உள்ள எழுத்துத் தலையாய் நிற்றலின் ஈற்றெழுத்தை, "பாதம்" என்றார். செவ்வுள் எழுந்து – செம்மையான நெறியில் முயன்று. 'நவமே' எனற்பாலது, 'நவே' எனக் குறைந்து நின்றது. நவம் – நவாக்கரமாம். 'நமஎன்னே' என்றே பாடம் ஓதுதல் அந்தாதிக்கு ஒவ்வாமை அறிக.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்திற்குரிய. நவாக்கரங்கள் முழுதும் எடுத்தோடுப்பட்டன.

1303.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கர வழிபாடும் நான் சிறந்த ஒன்றாக அறிந்த வழிபாடாம். அதனால், நலங்கள் பல விளையும். ஆதலின், நவாக்கரி மந்திரத்தை நாப் புடைபெயரும் அளவாகக் கணித்தால், அம்மந்திரத்திற்குய சத்தி எல்லா நன்மைகளையும் தருவாள்.

கு-ரை: 'நவாக்கரியின் உள்நின்று எழும்' என்க. அஃதாவது 'நவாக்கரி வழிபாடு ஏதுவாக' என்றவாறு.

1304.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கர வழிபாட்டினால் பெருதன்மையைத் தருவதாகிய அனுபவ ஞானமும் அதற்கு ஏதுவாகிய கலா ஞானமும் வலியுற்று நிலைபெறும். அதற்கு முன்னே உம்முடைய வலிய வினைகள் உம்மை நோக்காது விட்டு ஓடிவிடும். 'அஃது எவ்வாறு' எனில், இவ்வழிபாட்டினால், வேண்டுவார் வேண்டுவதைத் தருகின்ற சிவனது திருவருள் கைவந்து, உமக்குத் துன்பத்தைத் தரஇருந்த அந்தத் தீய வினைகளை ஓட்டும் ஆதலால்.

கு-ரை:'சிரமம்' என்பது, இடைக்குறைந்து, 'சிரம்' என நின்றது

1305. **கண்டிடும் சக்கரம் வெள்ளிபொன் செம்பிடை**
கொண்டிடும் உள்ளே குறித்த வினைகளை
வென்றிடும் மண்டலம் தருவிக்கும்
நின்றிடும் சக்கரம் நினைக்கு மளவே. **5**

1306. **நினைத்திடும் அச்சிரீம் அக்கிலீம் ஈறா**
நினைத்திடும் சக்கரம் ஆதியும் அந்தமும்
நினைத்திடும் நெல்லொடு புல்லினை உள்ளே
நினைத்திடு அருச்சனை நேர்தரு வாளே. **6**

செய்வது, இனிச் செய்யக்கடவது ; இது சாதி யொருமை, உம்மை, சிறப்பு. "அகற்றி வாய்த்திடும்" என்பதை, 'வாய்த்து அகற்றிடும்' என மாற்றி முடித்து, இறுதியில் 'ஆதலால்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க. முதல் அடி இன எதுகை.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும் நவாக்கரி வித்தையும் ஸ்ரீவித்தையோடு ஒத்த சிறப்புடையதாய்ப் பயன்தருதல் பொது வகையிலும், சிறப்பு வகையிலும் கூறப்பட்டது.

1305.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கரத்தை வெள்ளி, பொன், செம்பு என்னும் இவற்றுள் ஒன்றாலான தகட்டிலே அமையுங்கள் ; பின்பு மனத்திலும் அதனை ஊன்றி நினையுங்கள். அங்ஙனம் நினைத்தலால் உள்ளத்தில் நிலைபெறுகின்ற அச்சக்கரம் உம்மை நோக்கி வருகின்ற வினைகளை வெல்லவும், உலகத்தை வெற்றிகொள்ளவும் நீவிர் நினைபபீராயின் நினைத்த அளவிலே அப்பயன்களை உங்களுக்குத் தரும்.

கு-ரை: 'சக்கரத்தை வெள்ளி முதலியவற்றில் கண்டிடும் ; உள்ளே கொண்டிடும் ; நின்றிடும் சக்கரம் நினைக்கும் அளவே வென்றிடும் ; தருவிக்கும்' எனக் கூட்டிமுடிக்க. இதில் இனவெதுகை வந்தது.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்தை அமைத்தற்காம் பொருள்களும், அவற்றால் ஆம் பயனும் கூறப்பட்டன.

1306.தெ-ரை: உன்னத்தக்க *ஶ்*ரீம், க்லீம் என்பவற்றை ஈறாக உடைய நவாக்கரங்களை அங்ஙனமே வைத்து உன்னப்படுகின்ற சக்கரத்தின் முதலெழுத்துமுதல் ஈற்றெழுத்து முடிய, இச்சக்கர சத்தி தன்னுள்ளே விரும்புகின்ற செந்நெல், அறுகம் புல் என்பவற்றை நீயும்

1307. நேர்தரு மந்திர நாயகி யானவள்
யாதொரு வண்ணம் அறிந்திடு பொற்பூவை
கார்தரு வண்ணம் கருதின கைவரும்
நார்தரு வண்ணம் நடந்திடு நீயே. 7

1308. நடந்திடும் பாரினில் நன்மைகள் எல்லாம்
கடந்திடும் காலனும் கண்ணிய நாளும்
படர்ந்திடும் நாமமும் பாய்கதிர் போல
அடைந்திடும் வண்ணம் அடைந்திடு நீயே. 8

மனத்திலே கொண்டு அவற்றைக்கொண்டு அருச்சனை செய். அப்பொழுது உனது அருச்சனையை அச்சத்தி ஏற்றுக்கொள்வாள்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியில் "நினைத்திடும்" என்பதற்கு எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. 'நேர்தருவாள்" என்பது, 'நேர்ந்து மேற்குறித்த பயன்களைத் தருவாள்' என்றவாறு.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாட்டிற்கு ஆவதொரு சிறப்புமுறை கூறப்பட்டது.

1307.தெ-ரை: வழிபடுவார்க்கு நேர் வந்து அருள் புரிகின்ற அந்தச் சக்கர சத்தி என்ன நிறத்தை உடையவள்? அழகிய தேவியாகிய அவள் மேகம்போலும் நிறத்தை உடையவள். இதனை அறிந்து அவள்பால் உனது அன்பு செல்லும் வண்ணம் நீ நட ; அவ்பொழுது நீ நினைத்தவையெல்லாம் உனக்குக் கைகூடும்.

கு-ரை: 'திரிகை' என்பது கடைக்குறைந்து நின்றது. திரிகை - சக்கரம். "யாதொரு வண்ணம், கார்தரு வண்ணம்" என வினாவும், விடையும் தாமே கூறினார். 'யாதொரு வண்ணம்' என வினாவி அறிந்திடு என்று உரைப்பினும் ஆம். "கார்தரு" என்பதில் தரு உவம உருபு.

இதனால் இச்சக்கரசத்தியது தியான வண்ணம் கூறப்பட்டது.

1308.தெ-ரை:இச்சக்கர சத்திபால் நீ அன்புசெய்து ஒழுகினால் நீ இவ்வுலகில் நினைக்கின்ற நன்மைகள் எல்லாம் நினைத்தபடியே முடியும்; கூற்றவன் உன்னைக் கொண்டுபோவதற்குக் குறித்துவைத்த நாளும் அங்ஙனம் கொண்டுபோகாமலே கடந்துவிடும். உனது பெயர்

1309. அடைந்திடும் பொன்வெள்ளி கல்லுடன் எல்லாம்
அடைந்திடும் ஆதி அருளும் திருவும்
அடைந்திடும் அண்டத் தமரர்கள் வாழ்வும்
அடைந்திடும் வண்ணம் அறிந்திடு நீயே. 9

1310. அறிந்திடு வார்கள் அமரர்க் ளாகத்
தெரிந்திடு வானோர் தேவர்கள் தேவன்
பரிந்திடு வானவன் பாய்புனல் சூடி
முரிந்திடு வாளை முயன்றிடும் நீரே. 10

உலகெங்கும் பரவும் ; உனது உடம்பின் நிறம் பகலவனது விரிந்து வீசுகின்ற கதிர்கள் போல விளங்குவதாகும். இப்பயன்களையெல்லாம் இவ்வகையில் நீ எய்துவாயாக.

கு-ரை: "கண்ணிய" என்பதனை 'எண்ணிய' எனவும்; ஓதுவர். 'வண்ணம் கதிர்போல அடைந்திடும்' எனக்கூட்டுக.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாட்டின் இம்மைப் பயன் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1309.தெ-ரை: பொன், வெள்ளி, நவமணிகள் ஆகிய பொருள்கள் யாவும் குறைவின்றி உன்பால் வந்துசேரும் ; நல்வினையாலன்றிச் சிவனது அருளால் ஆம் செல்வங்கள் கிடைக்கும். தேவர்கள் பதவியும் தாமாகவே வரும் ; இவையெல்லாம் இங்ஙனம் ஆமாற்றை அறிந்து இச்சக்கர வழிபாட்டினை நீ செய்.

கு-ரை: "அருளும்" என்பது எச்சம். அருளால் வரும் செல்வம் வினையால் வரும் செல்வம் போல மயக்கம் செய்யாமையால் 'அச்செல்வமே இதனால் கிடைக்கும்' என்றார். "அறிந்திடு" என்றது. தன் காரியம் தோன்ற நின்றது.

இதனால், இவ்வழிபாட்டின் இம்மை மறுமைப் பயன் இரண்டும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

1310.தெ-ரை: மெய்யறிவுடையோர் உண்மை அமரர்களாதல் பொருட்டு அறிந்து வழிபடுகின்ற தேவதேவனும், வானத்தைப் பிளந்துகொண்டு கீழே பாய்ந்த வலிய ஆகாய கங்கையைச் சடையில்

1311. **நீர்பணி சக்கரம் நேர்தரு வண்ணங்கள்**
பாரணி யும்இரீம் உன்சிரீம்; ஈறாம்
தாரணி யும்புகழ்த் தையல்நல் லாளைக்
காரணி யும்பொழில் கண்டுகொள் வீரே. 11

சூடிக்கொண்டவனும் ஆகிய சிவபிரான் பணிகின்ற சத்தியை நீவிர் வழிபட்டு மேற்கூறிய பயன்களைப் பெறுங்கள்.

கு-ரை: அமரர் – இறவாதவர், இப்பெயர் மார்க்கண்டேயர் போலும் சிவனடியார்கட்கே உண்மையில் பொருந்தும் ஆதலின், சிவபெருமானை, "அறிந்திடுவார்கள் அமரர்களாகத் தெரிந்திடு தேவன்" என்றார். வானோர் – வானுலகில் உள்ளவர். 'வானோராகிய தேவர்கள்' என்க. 'வானத்து வன்புனல்' என்றவாறு. சடையில் புல் நுனிமேல் துளியளவாக மலர் போலும்படி எளிதில் ஏற்றமை தோன்ற, "சூடி" என்றார். முரிதல் – வளைதல்; இங்கு, பணிதலைக் குறித்தது. நாயக நாயகி பாவம் பற்ற இன்பச்சுவை தோன்றச் சிவன் உமைதன் ஊடலைத் தீர்க்க அவளை அடி பணிவதாகப் புனைந்துரை கூறும் இலக்கிய மரபினை இங்குச் சத்திதன் பெருமை புலப்படுதற்கு எடுத்தாண்டார். "முரிந்திடுவானை" என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், சத்திதன் பெருமை கூறும் முகத்தால், மேற்கூறிய பயன்கள் உளவாதல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1311.தெ-ரை: நீங்கள் வழிபடுகின்ற நவாக்கரி சக்கரத்தின் வகை ஒன்பதில் "ஹ்ரீம்" என்பது முதலாகவும், 'ஶ்ரீம்' என்பது இறுதி யாகவும் அமையும் வகை சிறந்ததாகும்.

கு-ரை: இதனைப் பின்னர்க் காட்டப்படும் சக்கரத்தில் கண்டு கொள்க. "சக்கரம்" என்பதில் ஏழுனுருபு விரிக்க, வண்ணங்கள் – எழுத்துக்கள். பார் – நிலம், என்றது சக்கரம் அமைந்த தகட்டினை. அணிதல் – அழகு செய்தல். 'இவ்வகைச் சக்கரம் மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்படும்" என்பது இதனால் விளங்கும். உம்மை, முற்றுப் பொருட்டாய் நிலமுழுதும் எனப்பொருள் தந்தது. 'பொழிலின்' என ஒப்புப் பொருளில் வந்த ஐந்தன் உருபு விரிக்க. பொழில் போலுதல், தண்ணிய திருவருளைத் தந்து இன்புறுவித்தல்.

இதனால், இச்சக்கர வகைகளுள் ஒன்று சிறந்ததாதல் உணர்த்தப்பட்டது.

1312. கண்டுகொள் ளும்தனி நாயகி தன்னையும்
மொண்டுகொள் ளும்முக வச்சியம தாயிடும்
பண்டுகொ ளும்பர மாய பரஞ்சுடர்
நின்றுகொ ளும்நிலை பேறுடை யாளையே. 12

1313. பேறுடை யாள்தன் பெருமையை எண்ணிடில்
நாடுடை யார்களும் நம்வச மாகுவர்
மாறுடை யார்களும் வாழ்வது தான்இலை
கூறுடை யாளையும் கூறுமின் நீரே. 13

1314. கூறுமின் எட்டுத் திசைக்கும் தலைவியை
ஆறுமின் அண்டத் தமரர்கள் வாழ்வெனல்

1312.தெ-ரை: மேற்கூறிய வகைச் சக்கரத்தின் வழியே ஒப்பற்ற அச்சத்தியைக் காணுங்கள். கண்டால், முகந்து கொள்ளலாம் போலும் முக வசீகரம் உங்கட்கு உண்டாகலாம். அநாதி பரஞ்சுடராகிய சிவபெருமானும் நீவீர் காணநின்று, அழிவற்ற அவளைத் தன்பால் எடுத்து வைத்துக்கொள்வான்.

கு-ரை: பண்டு கொள்ளுதல் - அநாதியாம் தன்மையைக் கொண்டிருத்தல். பரமாய பரஞ்சுடர் – மேலானவற்றிற்கெல்லாம் மேலான சுடர் ஈற்றடி இன எதுகை.

இதனால், மேற்கூறிய வகையின் வழிபாட்டினால் சிவபரஞ்சுடரது காட்சியும் எய்துதல் கூறப்பட்டது.

1313.தெ-ரை: நீங்கள் பெறத் தக்க பேறுகட்கெல்லாம் உரியவளாகிய சத்தியின் பெருமையை அறிந்து வழிபட்டால் மன்னரும் நும் வசப்படுவர் ; பகைவர்கள் சீவித்திரார். ஆதலின், சிவனது ஒரு கூற்றைத் தனதாக உடைய அவளை நீவிர் துதியுங்கள். இரண்டாம் அடி உயிரெதுகை.

கு-ரை: எண்ணுதல் – அய்ந்தளித்தல். இது தன் காரியம் தோன்ற நின்றது.

இதனால், அனைத்துப் பேற்றையும் சத்தி தரவல்லளாதல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

1314.தெ-ரை: சத்தி எல்லா உலகங்களையும் உடையளாதலை அறிந்து துதியுங்கள் ; அதனால், உலகின் சில பகுதிகட்குத் தலைவ

மாறுமின் வையம் வரும்வழி தன்னையும்
தேறுமின் நாயகி சேவடி சேர்ந்தே. 14

1315. சேவடி சேர்ந்து செறிய இருந்தவர்
நாவடி யுள்ளே நவின்றுநின் றேத்துவர்
பூவடி இட்டுப் பொலிய இருந்தவர்
மாவடி காணும் வகையறி வாரே. 15

1316. ஐம்முத லாக அமர்ந்தெழு சக்கரம்
ஐம்முத லாக அமர்ந்திரீம் ஈறாகும்
ஐம்முத லாகி யவற்றுடை யாளை
மைம்முத லாக வழுத்திடும் நீயே. 16

ராயுள்ள தேவர்களது வாழ்வுவேண்டும் என்னும் ஆசையை நீக்குங்கள் ; பின்னும், மீள மீள இவ்வுலகில் பிறக்கும் நிலையையும் நீங்குங்கள். முடிவாக அச்சத்தியது திருவடியைச் சேர்ந்து மயக்கமெல்லாம் அற்றுத் தெளிவு பெறுங்கள்.

கு-ரை: 'அமரர்களது அண்டத்து வாழ்வு' எனக் கூட்டுக. ஆறுதல் – தணிதல் ; நீங்குதல். வாழ்வு எனல் – வாழ்வு வேண்டும் என விரும்புதல்.

இதனால், இவ் வழிபாட்டினை முத்தியை விரும்பிச் செய்தல் சிறந்ததாதல் கூறப்பட்டது.

1315.தெ-ரை: சத்தி தன் திருவடியில் சேர்ந்து நீங்காது இருக்க எண்ணினவர் அவளது மந்திரத்தை நாவிற்குள்ளே சொல்லித்துதிப்பர். புறத்திலே மலர்களை அவளது திருவடியிலே தூவி விளக்கம் பெற்றிருப்பவர், அவளது பெருமை பொருந்திய திருவடிகளைத் தரிசிக்கும் வழியை அறிந்தவராவர்.

கு-ரை: 'சேர' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், அருச்சனையிலும் செபம் சிறந்ததாதல் கூறப் பட்டது. சக்கர வழிபாட்டில் செபமே முதன்மையாதல் வெளிப்படை.

1316.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கர வகைகளுள் 'ஐம்' என்பதை

1317. வழுத்திடும் நாவுக் கரசிவள் தன்னைப்
பகுத்திடும் வேதம்மெய் யாகமம் எல்லாம்
தொகுத்தொரு நாவிடை சொல்லவல் லாளை
முகத்துளும் முன்னெழக் கண்டுகொளீரே. 17

முதலாகப் பொருந்திச் செல்லுகின்ற சக்கரம் அந்த 'ஐம்' என்பது முதலாகப் பொருந்திப் பின்பு, 'ஹ்ரீம்' என்பதை ஈற்றில் உடையதாகும். அந்த 'ஐம்' என்பதை முதலாகக் கொண்டு அனைத்தெழுத்துக்களையும் தன்னுடையனவாக உடைய அந்தச் சக்கர சத்தியையே உன்னுடைய அறியாமையைப் போக்கும் துலைவியாக அறிந்து நீ துதிசெய்.

கு-ரை: 'துதித்தல், உனது அறியாமை நீங்கி மெய்யறிவு பிறக்கும்' என்பது கருத்து. மை – இருள், மலம் – 'அதற்கு முதல்வி' என்றது, 'அதனை ஏற்றவழியால் கழுவுபவள்' என்றவாறு. மேலை மந்திரத்தில் "வகை" என்பதில் உள்ள ஐகாரமே இதில் ஆதியாகக் கொள்ளப்பட்டது. 'அவர்க்குடையாளை' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

இதனால், 'இச்சக்கர வழிபாடு அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும்' என்பது உணர்த்தி, மற்றொரு வகையின் சிறப்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1317.தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கர சத்தி சிவாகமங்கள் கூறும் வாகீசுவரியாம், 'வேதம்' என்றும், 'ஆகமம்' என்றும் இவ்வாறு பலவாகப் பகுத்துச் சொல்லப்படும் நூல்கள் அனைத்தையும் தனது ஒரு நாவினாலே எளிதிற் சொல்ல வல்லவளாகிய இச்சத்தியை நீங்கள் உங்கள் வாக்கிலும் விரையத் தோன்றும் வண்ணம் வணங்குங்கள்.

கு-ரை: 'வணங்கினால் கலா ஞானமும் நிரம்பவரும்' என்பது கருத்து. 'உங்கள் முகத்துளும்' என்பது ஆற்றலால் வந்தது. வாயை 'முகம்' என்றல் வடமொழி வழக்கு. "முன்" என்றது 'விரைய' என்றவாறு . முதலடி உயிரெதுகை. இவ்விரு மந்திரங்களிலும் 'வகுத்திடும்' என்றேயும் பாடம் ஓதுப.

இதனால், மேற்கூறிய மலநீக்கத்தோடு கலாஞான நிறைவும் மேலைச் சக்கர வழிபாட்டால் உளதாதல் கூறப்பட்டது.

1318. கண்டஇச் சக்கரம் நாவில் எழுதிடில்
கொண்டஇம் மந்திரம் கூத்தன் குறியதாம்
மன்றினுள் வித்தையும் மானுடர் கையதா
வென்றிடும் வையகம் மெல்லியல் மேவியே. 18

1319. மெல்லிய லாகிய மெய்ப்பொரு ளாள்தனைச்
சொல்லிய லாலே தொடர்ந்தங் கிருந்திடும்
பல்லிய லாகப் பரந்தெழு நாள்பல
நல்லிய லாக நடந்திடுந் தானே. 19

1318.தெ-ரை: மேற்சொல்லிய வகையில் அறியப்பட்ட இச்சக்கரத்தினை, நாவில் பதித்துக்கொண்டால், இதற்குக் கொள்ளப்பட்ட இந்த எழுத்துக்களேசிவனதுஎழுத்துக்களாய் விடும். அதனால், திருவம்பலத் தியானமாகிய தகர வித்தையும் மக்களுக்குக் கைவர, ஞானசத்தி பதிதலால், இவ்வழிபாட்டைச் செய்பவனும் உலக மாயையை வெல்லுபவனாவான்.

கு-ரை: "மானுடர்" என்பது வேறு முடிபு கொண்டு பொதுமை யுணர்த்தி நிற்றலின, "வென்றிடும்" என்பது பால்வழு ஆகாதாயிற்று, வெல்லுதற்கு 'இவன்' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க. சத்தி சிவத்தின் வேறன்மை, 'கொண்ட இம்மந்திரம் கூத்தன் எழுத்தாம்" எனற இதனானும் நன்கறியப்படும். இஃது அறியாதார் சத்தியை வேறு நிற்பவளாக மயங்கி, ஏற்றங் கூறி மகிழ்வர். இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், இச்சக்கரவித்தையே தகர வித்தையின பயனையும் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

1319.தெ-ரை: மெய்ப்பொருளாம் இயல்பினளாகிய இச்சத்தியை இங்குக் கூறிய இம்மந்திரததின் வழியே பற்றி அவ்வழிபாட்டில் நில்லுங்கள். பல்வேறு வகையினவாய் மிக்குச் செல்லுகின்ற உங்கள் நாள்கள் பலவும் நல்ல நாள்கயேயாய்ச் செல்லும்.

கு-ரை: முதலடியை, 'மெய்பபொருளாகிய மெல்லியலாள்தனை' என மாற்றிக்கொள்க. பல்லியல்பு, இருவினைகளுக்கு ஈடாகப் பல்வேறான எண்ணமும், செயலும், நுகர்ச்சியும், நல்லியல்பு, எல்லாம் திருவருட் செயலாகத் தோன்றுதல் அங்ஙனம் தோன்றன வினைப்

1320. **நடந்திடும் நாவினுள் நன்மைகள் எல்லாம்**
தொடர்ந்திடும் சொல்லொடு சொற்பொருள்கள் தானும்
கடந்திடும் கல்விக் கரசிவளாகப்
படர்ந்திடும் பாரில் பகையில்லை தானே. 20

1321. **பகையில்லை கௌம்முதல் ஐம் அது ஈறாம்**
நகையில்லை சக்கரம் நன்றறி வார்க்கு

பயன்கள் வாதியாமையோடு, தீமை தானும் நன்மையாச் சிறக்கும். (திருமுறை. 6)

இதனால், இவ்வழிபாட்டினால் வினைப் பயன்களால் தாக்குண்ணாமை கிடைத்தல் கூறப்பட்டது.

1320.தெ-ரை: இச்சக்கர சத்தி வாகீசுவரி யாதலின், இவளது அருள் கிடைக்கப் பெற்றவனுக்கு அவன் வேண்டிய நன்மைகள் யாவும் அவன் சொன்ன அளவிலே அங்ஙனமே முடியும். வழக்கும் செய்யுளுமாய்த் தொடர்கின்ற சொற்கள் அனைத்தையும், அவற்றின் பொருளோடு அவன் முற்ற உணர்ந்தவனாவான். விரிந்துகிடக்கின்ற இவ்வுலகில் ஓரிடத்தும் அவனுக்குப் பகையாவார் இல்லை. (நண்பரும் உறவினருமே உளராவர் என்பதாம்)

கு-ரை: "கல்விக் கரசிவ ளாக" என்பதனை முதலில் கொண்டு உரைக்க. 'அரசி' என்பதன் இகரம் தொகுத்தலாயிற்று. "படர்ந்திடும்பார்" என்றது. 'பிரபஞ்சம்' என்பதன் பொருள்பற்றிக் கூறியவாறு. கூறவே ஓரிடத்தும் பகையில்லாமை கூறியதாயிற்று. கல்வியைக் கரை கண்டவர்க்கு, 'யாதானும் நாடாம் ஊராம்' (குறள். 397) என்பது ஈற்றடியாற் கூறியவாறு.

இதனால், வாகீசுவரி வழிபாட்டினால், மேன்மைச் சொல்லும், நிறைபுலமையும் உளவாதல் கூறப்பட்டது. மேன்மைச் சொல்லை, 'நாவசைத்தால் நாடசையும்' என்று குறிப்பர்.

1321.தெ-ரை: இனி, 'கௌம்' என்பதை முதலாகவும் 'ஐம்' என்பதை இறுதியாகவும் கொண்ட சக்கரத்தின் பெருமையை நன்கு அறிந்து வழிபடுகின்றவர்கட்கு இவ்வுலகில் வெளிப்படையாய் வருகின்ற பகைவரும், மறைவாக நின்று புறங்கூறுபவரும் இலராவர். (நண்பவரும், உறவினருமாய் நெஞ்சாரப் புகழ்கின்றவரே உளராவர்

மிகையில்லை சொல்லிய பல்லுரு வெல்லாம்
வகையில்லை யாக வணங்கிடுந் தானே. 21

1322. **வணங்கிடும் தத்துவ நாயகி தன்னை**
நலங்கிடும் நல்லுயி ரானவை யெல்லாம்
கலங்கிடும் காம வெகுளி மயக்கம்
துளங்கிடும் சொல்லிய சூழ்வினை தானே. 22

என்றபடி.) மேலும் பல்வேறு வகையினவாய உயிர்களும் இவனை எதிர்க்க வழியில்லாமல் பணிந்து நடக்கும். யான் சொல்லிய இவை மிகையாதல் இல்லை ; உண்மையேயாம்.

கு-ரை: 'ஐம் அது ஈறாம் சக்கரம் நன்றறிவார்க்கு' என்பதனை முதலிற் கொள்க. 'சொல்லிய மிகை இல்லை' என மாற்றி, இறுதிக்கண் வைத்து உரைக்க. "உரு" என்றது, அவற்றோடு கூடிய உயிரை. அரிமா, புலி முதலிய கொடு விலங்குகள் பாம்பு முதலிய நச்சுயிர்கள் முதலிய பலவும் அடங்குதற்கு, "பல் உரு" என்றார். இவை 'பணிந்து நடக்கும்' என்பதனால், தம் கட்டளைப்படியே நடத்தல் பெறப்பட்டது.

இதனால், மற்றொரு வகைச் சக்கர வழிபாட்டின் சிறப்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1322.தெ-ரை: மும்மலங்களால் வருந்துகின்ற பல உயிர்களுள் பக்குவம் எய்தப் பெற்ற உயிர்கள் சத்திதன் பெருமையை உணர்ந்து அவளை வணங்கும். அவ்வணக்கத்தின் பயனாக அவைகளைப் பற்றியுள்ள, 'காமம், வெகுளி, மயக்கம்' என்னும் முக்குற்றங்களும் நீங்கும். அவை நீங்கவே 'அவற்றால் உண்டாகும்' என நூல்கள் சொல்லிய வினைகளும் இல்லையாம்.

கு-ரை: "நலங்கிடும்" என்றது உயிர்களின் பொது வியல்பு உணர்த்தியது. 'காமம் முதலியவை கலங்கிடும்' எனவும், 'வினை துளங்கிடும்' எனவும் முன்னே கூட்டி முடிக்க. முதலடி உயிரெதுகை ; ஈற்றடி இனவெதுகை. 'துலங்கிடும்' என்பது பாடமாயின், அதனை நேரே காமம் முதலியவற்றிற்கு முடிபாக்கி, 'வினை கலங்கிடும்' எனக் கூட்டி முடிக்க.

இதனால், 'சத்தியை இச்சக்கர வழியாக வழிபடுதல் பக்குவர்க்கே உண்டாம்' என்பதும் அதனால் அவர்க்கு உளவாம்

1323. தானே கழறித் தணியவும் வல்லனாய்த்
தானே நினைத்தவை சொல்லவும் வல்லனாய்த்
தானே தனிநடங் கண்டவள் தன்னையும்
தானே வணங்கித் தலைவனு மாமே. 23

1324. ஆமே அனைத்துயிர் ஆகிய அம்மையும்
தாமேசகலமும் ஈன்றஅத் தையலும்
ஆமே அவளடி போற்றி வணங்கிடில்
போமே வினைகளம் புண்ணிய னாகுமே. 24

பயனும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

1323.தெ-ரை: பக்குவ முதிர்ச்சியால் சத்தியை வழிபடுபவன், தனது தவற்றைத் தானே திருத்தியமையவும், தான் ஆய்ந்துணர்ந்தவற்றைப் பிறருக்குச் செவியறிவுறுக்கவும் வல்லனாய், இறைவனது ஒப்பற்ற நடனத்தை எஞ்ஞான்றும் காண்பவளாகிய சத்தியையும் தானே விரும்பி வழிபட்டுச் சமயத் தலைவனாயும் விளங்குவான்.

கு-ரை: கழறுதல் - இடித்துத் திருத்தல். தணிதல் - அடங்குதல் நினைத்தல், இங்கு அதன் காரியம் தோன்ற நின்றது. எஞ்ஞான்றுமாவது படைப்பிற்கு முன்னும், காப்புக் காலத்தும், அழிப்பிற்குப் பின்னும் எனவும், இடையறாமை எனவும் வரும் இரண்டுமாம். அவ்வாறு காண்பவள் சத்தியன்றிப் பிறர் இன்மையின் அவளை, 'தனி நடம் தானே கண்டவள்' என்றார். எனவே, அவள், நடிப்பவனின் வேறல்லளாதல் உணரப்படும். படவே, அவளை வணங்குதலால் இப்பயன்கள் உளவாதல் தெளிவு. தானே வணங்குதல், பிறர் வலிசெய்ய வேண்டாது, தானே இயல்பால் வணங்குதல்.

1324.தெ-ரை: தானே எல்லாமாய் நிற்கின்ற சத்தி, அனைத்துயிராகியும் நிற்கின்றாள். எல்லாப் பொருள்களும் தம் தன்மையில் தாமேயாயும், சத்தியின் வியாபகத்தால் தம்மை ஈன்ற அவளாகியும் நிற்கும். ஆகையால் பக்குவன் அவளை வணங்கிய வழியே வினை நீக்கமும், தவப் பேறும் ஆகிய பயன்களை எய்துவான்.

கு-ரை: 'அம்மையும்' என்னும் உம்மையைப் பிரித்து "அனைத் துயிர்" என்பதனோடு கூட்டி, 'ஆகிய அம்மை அனைத்துயிரும் ஆம்' எனவும், 'சகலமும் தாமே ஆம், ஈன்ற அத் தையலும் ஆம்' எனவும்,

1325. புண்ணிய னாகிப் பொருந்தி உலகெங்கும்
கண்ணிய னாகிக் கலந்தங் கிருந்திடும்
தண்ணிய னாகித் தரணி முழுதுக்கும்
அண்ணிய னாகி அமர்நதிருந் தானே. 25

1326. தானது கம்இரீம் கௌமது ஈறாம்
நானது சக்கரம் நன்றறி வார்க்கெலாம்
கானது கன்னி கலந்த பராசத்திக்
கேனது! வையம் கிளரொளி யானதே. 26

'ஆதலின் அவள் அடிபோற்றி வணங்கிடினே வினைகளும் போம் ; புண்ணியன் ஆகும்' எனவும் கூட்டி உரைக்க. புண்ணியம், இங்கு தவம்.

1325.தெ-ரை: சத்தியைப் பக்குவ முதிர்ச்சியால் வழிபடுபவன் உலக முழுவதும், தவமிகுதியால் வரும் பெருமையுடையவனாகவும், அருளுடைமையால் இனியவனாகவும், அனைவர்க்கும் உரியவனாய் விளங்குவர்ன்.

கு-ரை: 'பெருமை, தவத்தினாலாயது' என்பதும், 'இனிமை அருளால் ஆயது' என்பதும் தோன்றுதற்கு வேறு வேறு தொடராக வைத்து ஓதினார். அமர்தல் – அமைதல். அமர்ந்திருத்தல், ஒரு சொல் நீர்மையது.

இவை மூன்று மந்திரங்களாலும் அவர்க்கு வரும் பயன்களே வகுத்துக் கூறப்பட்டன.

1326.தெ-ரை: தானே சக்கரமாகின்ற முதலெழுத்து 'க்ரீம்' என்பது, ஈற்றெழுத்து 'கௌம்' என்பதுமாக அமைகின்ற அந்தச் சக்கரமே ஞானத்தை விரும்புவார்க்கு நான் சொல்வது. அது சத்திக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற நல்ல சோலையாய் விளங்கும். ஆயினும், அதில் வேறறக் கலந்து நிற்கின்ற அவளுக்கு அஃது எதன்பொருட்டு வேண்டும்! உலகம் ஒளி பெற்று விளங்குவதே அதன்பயன்.

கு-ரை: பல அக்கரங்கள் உள்ள சக்கரங்கள் முதற்கண் உள்ள எழுத்தின் சக்கரமாகவே கூறப்படுதலின், முதலெழுத்தை, 'தான் அதுவாவது' என்றார். 'க்ரீம்' என்பதை, 'கம்' எனவும், 'இரீம்' எனவும் செய்யுள் நோக்கிப் பிரித்து ஓதினார். 'நான் சொல்வது' என ஒருசொல்

1327. ஒளிக்கும் பராசத்தி உள்ளே அமரின்
களிக்கும் இச் சிந்தையிற் காரணங் காட்டித்
தெளிக்கும் மழையுடன் செல்வம் உண் டாக்கும
அளிக்கும் இவளை அறிந்துகொள் வார்க்கே. 27

1328. அறிந்திடுஞ் சக்கர அற்சனை யோடே
எறிந்திடும் வையத் திடரவை காணின்
மறிந்திடும் மன்னனும் வந்தனை செய்வான்
பொறிந்திடும் சிந்தை புகையில்லை தானே. 28

வருவிக்க. 'கன்னிக்கு' என்னும் நான்கனுருபு தொகுத்தலாயிற்று. 'அது கன்னிக்குக் கான்' என்க. ஆதலுக்கு 'அதனால்' என்னும் வினை முதல் வருவிக்க. ஒளியாவதும் ஞானமே. "ஆனதே" என்பதன் பின் 'பயன்' என்னும் பயனிலை எஞ்சி நின்றது.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்தின் வகை ஒன்றனது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1327.தெ-ரை: இச்சக்கரத்தில் நின்று ஞானத்தை வழங்குகின்ற சத்தி ஒருவனது உள்ளத்தில் நிலைபெறுவாளாயின், அவனது உள்ளம் அவனையும் அறியாமல் ஒரு களிப்பினை யுடையதாகும். தன் அடியவரைப் பல்லாற்றானும் நன்னிலையில் வைத்துக் காக்கின்ற இச்சத்தியது பெருமையை அறிந்து இவளை அடைக்கின்றவர்கட்கு இது பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இதனைக் காரணங் காட்டித் தெளிவிப்பதாகிய அருள்மழையுடன், பொருட் செல்வத்தையும் இவள் உண்டாக்குவாள்.

கு-ரை: ஒளிக்கும் - ஒளியைச் செய்யும். களித்தலுக்கு, 'அது' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. ஈற்றடியை இதன் பின் கூட்டு. இச்சிந்தை - இது பற்றிய சிந்தனை. தெளிக்கும் மழை, கருணை மழை.

1328.தெ-ரை: உண்மையை நோக்குமிடத்து, இங்கு அறியப்படுகின்ற இச்சக்கர வழிபாட்டினால் உலகத்துன்பங்கள் அழிக்கப்படும். பிணங்குகின்ற அரசனும் இணங்கி வணங்குதல் செய்வான் தீக்குணத்தை உடைய உள்ளம் அஃது இன்றித் திருந்தும்.

கு-ரை: "எறிந்திடும்" என்பது செயப்பாட்டு வினைப்

1329. புகையில்லை சொல்லிய பொன்னொளி உண்டாம்
குகையில்லை கொல்வ திலாமையி னாலே
வகையில்லை வாழகின்ற மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
சிகையில்லைச் சக்கரஞ் சேர்ந்தவர்க் காமே. 29

1330. சேர்ந்தவர் என்றும் திசையொளி யானவர்
காய்ந்தெழும் மேல்வினை காணகி லாதவர்
பாய்ந்தெழும் உள்ளொளி பாரிற் பரந்தது
மாய்ந்தது காரிருள் மாறொளி தானே. 30

பொருட்டாய் நின்றது. "காணின்" என்பதை முதலிற் கூட்டி உரைக்க. பொறிதல், பொறியோடு கூடியதாய் இருத்தல் பொறி, தீப்பொறி, 'புகையில்லையாம்' அஃதாவது, 'தணிந்து குளிரும்' என்க. 'அருச்சனை' என்பது பாடம் ஆகாமை அறிக.

1329.தெ-ரை: மேற் சொல்லியவாறு தீக்குணம் அகலும் : முன்பு யோக நிலையிற் சொல்லிய பொன்போலும் உடல் ஒளியும் உண்டாகும். பகை யாதும் இல்லாமையால், அரண்தேட வேண்டுவதில்லை. இப்பயன்களைப்பெற உலகருக்கு வகை இல்லை. தனக்கு மேல் ஒன்றில்லா்த இச்சக்கர வழிபாட்டினை மேற்கொண்டவர்க்கே இவை கிடைப்பனவாம்.

கு-ரை: தொடர்பு தோன்ற, "புகையில்லை" என அனுவதித்தார். "குகை" என்றது, 'கரந்துறையும் இடம்' என்றவாறு. அஃறிணையும் அடங்க, "கொல்வது" எனப் பொருளாக வைத்துப் பொதுப்பட ஓதினார். கொல்வது, சாதி யொருமை. இதனைத் தொழிற் பெயராக வைத்து. 'பாவம் இன்மையால் நரகம் இல்லையாம்' எனவும் உரைப்ப "சிகை" என்று, மேல் உள்ளதனைக் குறித்ததாம். சிகையில்லையாகிய சக்கரம் என்க. 'சேர்ந்தவர்தாமே' என்பது பாடமன்று.

1330.தெ-ரை: இச் சக்கர வழிபாட்டினை மேற் கொண்டவரிடத்தில் மிக விரைந்து எழுகின்ற உள்ளொளியாகிய ஞானம் உலகில் பலராலும் அறியப்படும். ஆதலின், ஆணவத்தால் விளையும் அறியாமையும், திரிபுணர்வும் கெடும். அதனால் இவர்கள் எட்டுத் திசைக்கும் விளக்குப்போல்பலரும், தம்மை வந்து வருத்துகின்ற ஆகாமிய வினை தோன்றப்பெறாதவரும் ஆவர்.

1331. ஒளிவது ஹௌம்முன் கிரீமது ஈறாம்
களியது சக்கரம் கண்டறி வார்க்குத்
தெளியது ஞானமும் சிந்தையும் தேறப்
பளியது பஞ்சாக் கரமது வாமே. 31

1332. ஆமே சதாசிவ நாயகி யானவள்
ஆமே அதோமுகத் துள்அறி வானவள்
ஆமே சுவைஒளி ஊறோசை கண்டவள்
ஆமே அனைத்துயிர் தன்னுள்ளும் ஆமே. 32

கு-ரை: மூன்றாம் அடிமுதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. 'திசைக்கு' என நான்காவது விரிக்க. மாறுஒளி – திரிந்த உணர்வு. "மாய்ந்தது" என்பதை இதனோடு கூட்டுக. முதலடி இனவெதுகை.

இவை நான்கு மந்திரத்தாலும் இச்சக்கர வழிபாட்டின் பயனே கூறப்பட்டது.

1331.தெ-ரை: ஒளியை உடைதாகிய 'ஹௌம்' என்னும் பீசத்தை முதலிலும், 'க்ரீம்' என்னும் பீசத்தை இறுதியிலும் கொண்ட, களிப்பைத் தருவதாகிய அச்சக்கரத்தின உண்மையை நன்குணர்ந்தவர்கட்குத் தெளிவாகிய ஞானமும் தோன்ற, அதனை உள்ளமும் பற்ற, அதனால், அச்சக்கரம் எல்லா ஞானத்திற்கும் இடமாயுள்ள திருவைந்தெழுத்துமாய் விடும்.

கு-ரை: கண்டறிதல், ஒருபொருட் பன்மொழி. தெளி, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். "தேற" என்பது "ஞானம்" என்பதனோடு இயையுங்கால் 'உண்டாக' எனப் பொதுமையில் நிற்பதாம். 'பள்ளி' என்பது இடைக் குறைந்து நின்றது. பள்ளி – இடம். 'பள்ளியாகிய பஞ்சாக்கரம்' என்க. 'பஞ்சாக்கரமதுவும்' என்னும் சிறப்பு உம்மை தொகுத்தலாயிற்று.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்தின் மற்றொரு வகையினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1332.தெ-ரை: 'சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை' என்னும் மூன்று மாயைகளினின்றும் மூவகைக் கருவிகளைத் தருபவளாகிய சத்தி, அக்கருவிகளைப்பெறும் உயிர்களாய் நிற்றலேயன்றி, இச் சக்கரத்துள்ளும் இதுவேயாய் நிற்பாள்.

1333. தன்னுளு மாகித் தரணி முழுதுங்கொண்
டென்னுளு மாகி இடம்பெற நின்றவள்
மண்ணுளும் நீரனல் காலுளும் வானுளும்
கண்ணுளும் மெய்யுளும் காணலு மாமே. 33

கு-ரை: "ஆமே" ஐந்தில் முதல் மூன்றும், இறுதி ஒன்றும் இச்சக்கரத்துள் நிற்றலையும், ஏனையது அது அதுவாதலையும், குறித்தன, சதாசிவ நாயகி - சதாசிவனுக்கு நாயகி ; மனோன்மனி அறிவானவள், வித்தியேசுரனுக்கு நாயகியானவள், வித்தியேசுவரி. சுவையொளி ஊறோசை கண்டவள், சீகண்டனுக்கு நாயகியாகிய உமை. அதோமுகம் - கீழிடம். இஃது இடவாகுபெயராய் அசுத்த மாயையை உணர்த்திற்று. இதனைக் கூறவே முன்னர்ச் சுத்த மாயையும், பின்னர்ப் பிரகிருதி மாயையும் கொள்ளக் கிடந்தன. "சுவையொளி ஊறோசை", ஆன்ம தத்துவம் அனைத்திற்கும் உபலக்கணம். பிரகிருதி மாயையில் ஆன்ம தத்துவத்தைக் கண்டமை கூறவே, அசுத்த மாயையில் வித்தியா தத்துவத்தைக் கண்டமையும், சுத்த மாயையில் சிவ தத்துவத்தைக் கண்டமையும் பெறப்பட்டன. காணுதல் - தோற்றுவித்தல். ஈற்றடியில், "தன்னுள்" என்றது, சக்கரத்துள் என்றவாறு. "சட சித்துக்கள் அனைத்திற்கும் முதல்வியாய் நிற்கும் சத்தி இச்சக்கரத்தில் விளங்குவள்' என்றவாறு.

இதனால், 'இச்சக்கரத்தின் தெய்வம் இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1333.தெ-ரை: இச்சக்கரத்தில் நின்றும், உலக முழுதையும் தன்னுடையதாகக் கொண்டு, என் உள்ளத்திலும் இருந்தும் எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்தில் அடங்க நிற்கின்ற சத்தி, பஞ்ச பூதங்களின் உள்ளும், என் கண்ணின் உள்ளும், உடம்பின் உள்ளும் காணக் கூடியவளாகின்றாள்.

கு-ரை: கண்ணுட் காணப்படுதல் புறக்காட்சியாலும், உடம்புட் காணப்படுதல் அகக் காட்சியாலுமாம். ஆகவே 'உயிர்களின் அகத்தும், புறத்தும் காணப்படுகின்ற இவளை நீவிரும் இவ்வழிபாட்டினால் காண்பீராக' என்றதாயிற்று. பின்னிரண்டடிகள் இனவெதுகை.

இதனால் அத்தெய்வத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1334. காணலு மாகும் கலந்துயிர் செய்வன
காணலு மாகும் கருத்துள் இருந்திடில்
காணலு மாகும் கலந்து வழிசெயல்
காணலு மாகும் கருத்துற நில்லே. 34

1335. நின்றிடும் ஏழு புவனமும் ஒன்றாகக்
கண்டிடும் உள்ளம் கலந்தெங்கும் தானாகக்
கொண்டிடும் வையம் குணம்பல தன்னையும்
விண்டிடும் வல்வினை மெய்ப்பொரு ளாகுமே. 35

1334.தெ-ரை: சத்தியின் துணையாலே உயிர்கள் செயற்பட்டு வரும் முறைகளை உணரலாம். 'எப்பொழுது' எனின், அவள் உனது உள்ளத்தில் விளங்கும்பொழுது. அப்பொழுதே அவள் உயிர்களுக்கு உய்யும் வழியைச்செய்து வருதலையும் உணரலாம். ஆதலின், இவ்வுணர்வுகளைப் பெற நீ உனது உள்ளம் அவளிடத்திற்பொருந்தும் வகையில் நிற்பாயாக.

கு-ரை: இரண்டாம் அடி நான்காம் அடிகளில் "காணலுமாகும்" என்றவை அனுவாதம். "உயிர் செய்வன" என்றது வினைவழி ஒழுகு தலையும், "வழிசெயல்" என்று பக்குவம் வருவித்தலையுமாம். கலக்கப்படுதல், கருத்துள் இருத்தல் முதலியவற்றிற்கு வேண்டும் 'சத்தி' என்பது முன்னை மந்திரத்தினின்றும் வந்தியைந்தது.

இதனால், 'அச்சத்தியை ஒருதலையாகத் தியானிக்க' என்பது கூறப்பட்டது.

1335.தெ-ரை:சத்தியது தியானத்தால் ஏழுலகங்களில் ஒன்றைச் சுட்டியறியும் ஏகதேச உணர்வு நீங்கப்பெற்று, அனைத்தையும் ஒன்றாகக் காண்கின்ற வியாபக உணர்வு வரப் பெற்ற உயிர் அவ்வுணர்வானே தனது வியாபகத்தையும் உணர்வதாகும். அதனால், முக்குண வயப்படுதலும், வினைத் தொடக்கும் ஒழியும். அஃது ஒழியவே, அவ்வுயிர் மெய்ப்பொருளைத் தலைப்படும்.

கு-ரை: 'உள்ளம் - உயிர், வையம் எங்கும் கலந்து தானாகக் கொண்டிடும்' எனக் கூட்டுக. கொள்ளுதல் - அகப்படுதல் ; என்றது அகப்பட்டிருத்தலை உணர்தலை. முக்குண வயப்படுதலினின்றும் நீங்குதலாவது, பிராரத்துவத்தை நுகர்தலும், அதனால் ஆகாமியத்தைச்

1336. மெய்ப்பொருள் ஔம்முதல் ஹௌமது ஈறாக்
கைப்பொரு ளாகக் கலந்தெழு சக்கரம்
தற்பொரு ளாகச் சமைந்தமு தேச்சரி
நற்பொரு ளாக நடுவிருந் தாளே. 36

1337. தாளதி னுள்ளே சமைந்தமு தேசுவரி
காலது கொண்டு கலந்துற வீசிடில்
நாளது நாளும் புதுமைகள் கண்டபின்
கேளது காயமும் கேடில்லை காணுமே. 37

செய்யாமையுமாம். "வல்வினை" என்றது சஞ்சிதத்தை. 'மூவினைத் தொடக்கும் அறச் சீவன் முத்தனாம்' என்றபடி, முதலடி இனவெதுகை.

இதனால், அந்தத் தியானத்தால் பயன் கூறப்பட்டது.

1336.தெ-ரை: சத்தி 'அமுதேசுவரி' என்னும்பெயருடன், மெய்ப் பொருளை உணர்த்தும் 'ஔம்' என்னும் பீசம் முதலாகவும், 'ஹௌம்' என்னும் பீசத்தை ஈறாகவும் பொருந்திக் கைப்பொருள்போலத் தப்பாது பயன்தருகின்ற சக்கரத்தைத் தனது பொருளாகக் கொண்டு நன்மையைத் தருகின்ற ஒருபொருளாய் அதன் நடுவில் இருக்கின்றாள்.

கு-ரை: நன்மை - பயன். இனவெதுகையும், ஆசெதுகையும் வந்தன.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்தின் மற்றொரு வகையும், அதற்குரிய தெய்வமும் கூறப்பட்டன.

1337.தெ-ரை: இச்சக்கரத்திலே தனது திருவடி பொருந்த நிற்கின்ற அமுதேசுவரி, வாசி யோகத்தால் வெளிப்படத் தோன்றும்படி பிராண வாயுவை அவள்பாற் கலக்கச் செய்யின், ஒவ்வொரு நாளும் புதுமைகள் பல தோன்றும். உடம்பும் அழிதலை யொழிந்து நிலை நிற்கும் ஆதலின், அங்ஙனம் செய்யப்படும் யோக முறையை வல்லார் வாய்க் கேட்டு, அதனை மேற்கொள்வாயாக.

கு-ரை: 'சமைந்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'அமுதேசுவரி' என்னும் பெயரானே, அவள் 'சகத்திராரம்' எனப்படு கின்ற சந்திர மண்டலத்தில் வீற்றிருந்து அமுதத்தைப் பொழிபவள் என்பது பெறப்பட்டமையின், வாளா, "வீசிடில்" என்றொழிந்தார். 'அமுதேசுவரி கலந்துற, காலதுகொண்டு வீசிடில்' எனக்கூட்டுக. "கேள்

1338. **கேடில்லை காணும் கிளரொளி கண்டபின்**
நாடில்லை காணும் அந் நாள்முதல் அற்றபின்
மாடில்லை காணும் வரும்வழி கண்டபின்
காடில்லை காணும் கருத்துற் றிடத்துக்கே. 38

1339. **உற்றிட மெல்லாம் உலப்பிலி பாழாகிக்**
கற்றிடமெல்லாம் கடுவெளி யானது
மற்றிட மில்லை வழியில்லை தானில்லை
சற்றிட மில்லை சலிப்பற நின்றிடே. 39

அது" என்பதனை இறுதியில் வைத்து உரைக்க. காண், உம் அசைகள்.

இதனால், 'அச் சக்கர தெய்வத்தை யோக நெறியாலே தலைப்படுக' என்பது கூறப்பட்டது. இரண்டாமடி உயிரெதுகை.

1338.தெ-ரை: பேரொளிப் பொருளாகிய அமுதேசுவரியை மேற்கூறியவாறு கண்டபின் காண விரும்பவேண்டுவது ஒன்றும் இல்லை; உடம்பிற்கு அழிவும் இல்லை. அழிவு இல்லாமையால், நாள் முதலிய பாகுபாடுகளையுடைய காலம் நீங்கினமையின், காலத்தோடு கூடியே தம் பயனைத் தருகின்ற இடப்பாகுபாடுகளும் இல்லையாம். இனி முற்கூறிய பேரொளியால் உயிரினது குறிக்கோள் பொருந்திய இடத்திற்குச் செல்லும் வழி நன்கு காணப்படுதலின், அதன்பின் அவ்வழியை மூடி மறைக்கும் வினைக்காடு இல்லையாம்.

கு-ரை: "கிளரொளி கண்டபின்" என்பது தாப்பிசையாய் இடை நின்றது. நாடு, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். "அற்றபின், கண்டபின்" என்ற அனுவாதத்தால், அறுதலும், காணுதலும் தாமே பெறப்பட்டன. மாடு – பக்கம் ; இட வேறுபாடு. செல்லுதலை "வருதல்" என்றது, இட வழுவமைதி. கருத்து – குறிக்கோள். உற்ற என்பதன் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'உற்ற இடத்துக்கு வரும் வழி' என மேலே கூட்டுக. இதனுள்ளும் 'காண், உம்' என்பன அசைநிலைகள்.

இதனால், மேற்கூறிய யோகக் காட்சியால் உளவாம் பயன்கள் கூறப்பட்டன.

1339.தெ-ரை: கிளரொளியாகிய அமுதேசுவரியைக் கண்டபின் அக்காட்சி சலித்தற்குச் சிறிதும் இடனில்லாதபடி உறைத்து நில். நின்றால், காணப்பட்ட இடங்கள் யாவும் அழிவற்ற பாழாய், கற்ற நூல்கள் தாமும் வெற்ற வெளியாய் அவ்விடத்திற்குப் பயன் செய்யாதவை யாய்விடும். அங்ஙனம் ஆகாத இடங்களும், நூல்களும் இல்லை யாம்.

1340. **நின்றிடும் ஏழ்கடல் ஏழ்புவி எல்லாம்**
நின்றிடும் உள்ளம் நினைத்தவை தானொக்கும்
நின்றிடும் சத்தி நிலைபெறக் கண்டிட
நின்றிடும் மேலை விளக்கொளி தானே. 40

அதனால், அவளிடத்தினின்றும் விலகிச் செல்லுதற்கு ஏதுவே யில்லை. இனி, விலகிச்செல்ல, 'தான்' என்று ஒரு முதலும் இல்லையாம்.

கு-ரை: ஈற்றடியை முதலில்வைத்து உரைக்க. 'உற்ற, கற்ற' என்பவற்றது ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயின். உறுதல் - எதிர்ப்படுதல். பாழாதல், காட்சிப்படாதொழிதல். நூலை, 'புலம்' எனபவாகலின், அதனை இங்கு "இடம்" என்றார். கடுமை - மிகுதி. கடு வெளி - வெளியாந் தன்மையை மிக உடையவொளி. 'ஆகும்' என்னும் எதிர்காலம் துணிவுபற்றி இறந்தகாலமாயிற்று. "மற்றிடம் இல்லை" என எதிர்மறுத்தும் கூறினார், வலியுறுததற் பொருட்டு. "வழியில்லை" என்ற காரண மொழிக்கு, விலகுதலாகிய காரிய மொழி "சலிப்பற" என்பதனால் பெறப்பட்டது. தான் இலனாதலும், தன்னை உணரும் நிலை நீங்குதலேயாம்' சத்தியை ஒழித்துத் தன்னையும், பிறவற்றையும் உணரின் துன்பமாம் ஆதலின், வரம்பில் இன்பத்தில் அவை இலவாயின. 'சற்றிடம் இல்லையாக' என ஆக்கம் வருவித்து உரைக்க.

இதனால், 'மேற்கூறிய காட்சியில் அசைவற நின்று, பெரும் பயன் எய்துக' என்பது கூறப்பட்டது.

1340. தெ-ரை: அமுதேசுவரியைச் சலிப்பின்றிக் காணின், நிலை பெற்றுள்ள ஏழ் கடல், ஏழ் நிலம் முதலியயாவும், அலைவின்றி நிலைத்த, அவ்வுள்ளத்தில் நினைத்தவறே ஆகும். முடிவாக கிளரொளியாகிய அச்சத்தி ஒழிவின்றித் தன்னிடத்தில் நிலைபெற்று நிற்கும்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடி தாப்பிசையாய் முன்னும், பின்னும் சென்று இசைந்தது, "புவி" என்றது தீவுகளை. 'நினைத்தவாறே ஆம்' என்றது, 'அவற்றைக் காக்கவும், அழிக்கவும் அவற்றைத் தன் விருப்பப்படி பயன்படுத்தவும் வல்லனாம்' என்றவாறு. மேலை விளக்கொளி - மேற் கூறப்பட்ட விளக்கொளி ; 'மேலிடமாகிய சந்திர மண்டலத்தில் விளங்கும் விளக்கொளி' என்றுமாம்.

இதனால், அக் காட்சியின் பயன் வேறும் சில கூறப்பட்டன.

1341. விளக்கொளி ஸௌம் முதல் ஔமது ஈறா
விளக்கொளிச் சக்கரம் மெய்ப்பொரு ளாகும்
விளக்கொளி யாகிய மின்கொடி யாளை
விளக்கொளி யாக விளங்கிடு நீயே. 41

1342. விளங்கிடு மேல்வரு மெய்ப்பொருள் சொல்லின்
விளங்கிடு மெல்லிய லானது வாகும்
விளங்கிடு மெய்நின்ற ஞானப்பொருளை
விளங்கிடு வார்கள் விளங்கினர் தானே. 42

1341.தெ-ரை: விளக்கொளி போல்வதாகிய 'ஸௌம்' என்னும் பீசம் முதலும், 'ஔம்' என்னும் பீசம் ஈறும் ஆகி நிற்பின் அச் சக்கரம் விளக்கொளிச் சக்கரமாம். அது மெய்ப்பொருளாயே நிற்கும். எல்லாவற்றையும் விளக்கியருள்கின்ற ஒளியாகிய சத்தியை அச்சக்கரத்தில் விளக்கொளி வடிவமாகவே நீ கருதி வழிபடு.

கு-ரை: காரணப் பொருளில் வந்த "ஈறாக" என்பது "ஆகும்" என்பதனோடு முடிந்தது. மூன்றாம் அடியில் உள்ள விளக்கொளி, வினைத்தொகை. விளங்கிடு - அறிந்திடு. இங்ஙனங் கூறவே, இச்சக்கரத்தின்மேல் விளக்கை வைத்தலும் பொருந்துவதாயிற்று.

இதனால், நவாக்கரி சக்கரத்துள் ஒன்றன் முறைமை கூறப்பட்டது.

1342.தெ-ரை: விளங்கி நிற்பதாக மேலைமந்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட மெய்ப்பொருளை இன்னதெனக் கூறின், அது சிவ சத்தியேயாம். தானே விளங்குத் தன்மையுடையதும், மெய்ம்மையானது, அறிவே வடிவாய் உள்ளதும் ஆகிய அந்தப்பொருளை உணர்பவர்களே ஞானம்பெற்றவராவர்.

கு-ரை: மேலை மந்திரத்துள், "மெய்ப்பொருள்" எனவும், "மின்கொடியாள்" எனவும் வேறுவேறு போலக் கூறப்பட்டவை அங்ஙனமாகாது ஒன்றேயாதலை முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கிப் பின்னிரண்டிகளில் அப்பொருளின் சிறப்புணர்த்தினார். "விளங்கிடும், வரும்" என்னும் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி, "மெய்ப் பொருள்" என்னும் ஒருபெயர் கொண்டன. "மேல்" என்றது மேல் நின்ற இடத்தை. 'வந்த' எனற்பாலதனை, "வரும்" என்றதும், 'தாமே' எனற்பாலதனை "தானே"

1343. தானே வெளியென எங்கும் நிறைந்தவள்
தானே பரம வெளியது வானவள்
தானே சகலமும் ஆக்கி அழித்தவள்
தானே அனைத்துள அண்ட சகளமே. 43

1344. அண்டத்தி னுள்ளே அளப்பரி தானவள்
பிண்டத்தி னுள்ளே பெருவெளி கண்டவள்
குண்டத்தி னுள்ளே குணம்பல காணினும்
கண்டத்தி னுள்ளே கலப்பறி யார்களே. 44

என்றதும் வழுவமைதி மெய்ம்மையும். ஞானமும் ஆதல் கூறவே. ஆனந்தம் ஆதலும் கொள்ளப்படும். சத்தி அஃறிணையாகவும் கூறப்படுதல் பற்றி எழுவாயை, 'ஆனது' எனக் கூறினார்.

1343.தெ-ரை: மேற்கூறிய மெய்ப்பொருளாகிய சத்தி, தான் ஒருத்தியே பூதாகாயமாகி எங்கும் நிறைந்தும், பராகாயமாகி எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகியும் நிற்பாள். தானே எல்லாப் பொருளையும் தோற்றுவித்து அழிப்பவளாவாள். தானே பலவாயுள்ள அண்டங்களையும் தனது வடிவமாக உடையவளாவாள்.

கு-ரை: பூதாகாயமாய் நிற்கும் நிலைமை கூறவே, பராகாயமாய் நிற்கும் நிலையும் கொள்ளப்பட்டது. சகளமாய் நிற்பவளை, "சகளம்" என்றார்.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும் அச்சக்கர தெய்வத்தின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1344.தெ-ரை: அளத்தற்கு அரிய பொருளாய் அனைத்து அண்டங்களிலும் பரவி நிற்பவளும், உடம்பினுள்ளே தானே பரவெளியை அமைத்துள்ளவளும் ஆகிய சத்தியது தன்மையகள் பலவற்றை ஓம குண்டத்தில் பலர் மந்திரம் கிரியை பாவனைகளால் காண்பார்களாயினும், உடம்பினுள்ளே அவள் பொருந்தி நிற்கும் நிலையை அவர் அறிதல் இல்லை.

கு-ரை: பரவெளியை அமைத்தமையாவது, தியானத்தானங் களாகிய ஆதார நிராதாரங்களை நிறுவினமை. 'கண்டவள் குணம்' என இயைக்க. கண்டம் - வரையறைப்பட்டது.' இங்கு, உடம்பு

1345. கலப்பறி யார் கடல் சூழுல கெல்லாம்
உலப்பறி யார்உட லோடுயிர் தன்னைச்
சிலப்பறி யார்சில தேவரை நாடித்
தலைப்பறி யாகச் சமைந்தவர் தானே. 45

1346. தானே எழுந்தஅச் சக்கரம் சொல்லிடின்
மானே மதிவரை பத்திட்டு வைத்தபின்

சத்தியைக் கிரியை முறையால் உணரும் உணர்வோடே அமைந்து, யோக முறையால் உணர்தலை மேற்கொள்ளாது ஒழிவாரை நோக்கி இவ்வாறு இரங்கிக் கூறினார் என்க.

இதனால், அச்சத்தியைக் கிரியை முறையால் வழிபடுதலோடு ஒழியாது, யோக முறையால் தலைப்படுதல் வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

1345.தெ-ரை: சிவ சத்தி இருக்க அவளை வணங்காமல் சில தேவர்களை நாடிச் சென்று வணங்குதலால், தலை இருந்தும் அஃது அற்றொழிந்த உடலை உடையார்போல ஆகி விட்டவர்கள் தாம் அடையத் தக்க பொருள் எது என்பதனையும், உலகம் அழிவது என்பதனையும் வாழும் பொழுதே உடலோடு கூடிய தம் உயிரை நல்வழியிற் செயற்படச் செய்வதனையும் அறிவாரல்லர்.

கு-ரை: "கலப்பு" என்னும் தொழிற்பெயர் ஆகுபெயராய், கலக்கப்படும் பொருளை உணர்த்திற்று. சிலைப்பு - ஒலிப்பு. செயற்படாதிருத்தலை, 'பேசாதிருத்தல்' எனக் கூறும் வழக்குப் பற்றிச் செயற்படுதலை 'ஒலிப்பு' என்றார். நாடுதல் அதன் காரியம் தோற்றி நின்றது தலைப் பறி - தலையது நீக்கத்தை உடையது.

கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை. – குறள். 9

என்றதனை நினைவு கூர்க.

இதனால், சத்தியை அணுகாதவர் எய்தும் குற்றம் கூறப் பட்டது.

1346.தெ-ரை: ஒன்ப தெழுத்துக்களால் இயல்பாக அமைந்த சக்கரத்தின் இயல்பைக் கூறின், நெடுக்காகப் பத்துக் கோடும், குறுக்காகப் பத்துக்கோடும் இட்டு, ஒன்பதிற்றொன்பது (9×9) எண்பத்தொன்றா

தேனே இரேகை திகைப்ற ஒன்பதில்
தானே கலந்த வரைஎண்பத் தொன்றுமே. 46

1347. **ஒன்றிய சக்கரம் ஓதிடும் வேளையில்**
வென்றிகொள் மேனி மதிவட்டம் பொன்மையாம்
கன்றிய ரேகை கலந்திடும் செம்மையில்
என்றியல் அம்மை எழுத்தவை பச்சையே. 47

1348. **ஏய்ந்த மரவுரி தன்னில் எழுதிய**
வாய்ந்தஇப் பெண்எண்பத் தொன்றில் நிரைத்தபின்
காய்ந்தவி நெய்யுட் கலந்துடன் ஓமமும்
ஆய்ந்தவி ஆயிரம் ஆகுதி பண்ணுமே. 48

கின்ற அறைகளை அறிவாயாக.

கு-ரை: "மானே, தேனே" என்பன மகடூஉ முன்னிலை. இதுவும் நூல் வழக்கு. "மதி" என்பதனை இறுதிக்கண் கூட்டுக. "வரை, இரேகை" என இருகாற்கூறி, நெடுக்கும் குறுக்கும் கொள்ள வைத்தார். ஈற்றடியில், 'வானே கலந்த' எனப்பாடம் ஓதுதல் சிறக்கும். இங்ஙனம் இச்சக்கரம் அமையுமாறு காண்க.

1347.தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்தின் இயல்பை இன்னும் சொல்லும்பொழுது, வெற்றியைக் கொண்ட அதன் வடிவமாகிய அறைகளின் நிறம் பொன்மை ; அழுந்த இடப்பட்ட கோடுகளின் நிறம் செம்மை. ஞாயிற்றைப் போல ஒளிவிட்டு விளங்கும் சத்தி வடிவமாகிய எழுத்துக்களின் நிறம் பச்சை.

கு-ரை: அறைகள் சதுர வடிவினவாயினும் 'சக்கரம்' எனப்படுதல் பற்றி, "வட்டம்" என்றார். மதி வட்டம், வினைத்தொகை செம்மையில் – செம்மை நிறத்தில். என்று – சூரியன்.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும் சக்கரவடிவு கூறப்பட்டது. இவ்வடிவைப் பா. 1301 உரைப்பகுதியில் காண்க.

1348.தெ-ரை: பொருந்திய மர உரியில் 9மரப் பட்டையில்) எழுதப்பட்டுப் பொருந்திய எழுத்துக்களை மேற்சொல்லிய எண்பத் தோர் அறைகளில் அடைத்த பின்பு, வெண்ணெய் அப்பொழுது காய்ந்து அடங்கியதனால் உண்டான நெய்யில் நன்கு ஆய்ந்த

1349. **பண்ணிஅப் பெண்ணைப் பரப்பற நீபிடி**
எண்ணிய நாட்களில் இன்பமும் எய்திடும்
நண்ணிய நாமும் நான்முகன் ஒத்தபின்
துண்ணிய மேயநற் சொக்கனு மாமே. **49**

1350. **ஆகின்ற சந்தனம் குங்குமம் கத்தூரி**
போகின்ற சாந்து சவாது புழுகுநெய்

அரிசியால் முறைப்படி அடப்பட்ட சோற்றைக் கலந்து ஆயிரமுறை ஆகுதியால் ஓமம் பண்ணி வழிபடுங்கள்.

கு-ரை: "ஏய்ந்த" என்பது "மரம்" என்பதனோடு முடிந்தது. 'உரித்தற்குப் பொருந்திய மரம்' என்றபடி. 'எழுதிய வாய் வாய்ந்த' என்க. "பெண்" என்றது சத்தியை. அது மேலை மந்திரத்திற் கூறியவாறு அவளது வடிவாய் நிற்கும் எழுத்திற்கு ஆகுபெயர். 'ஆய்ந்த' என்பதன் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. "நூலாக் கலிங்கம்" என்பதிற் போல "ஆய்ந்த" என்னும் பெயரெச்சம் அவிக்குக் காரணமாகிய அரிசிக்கு உரித்தாய், ஒற்றுமை பற்றி அவிக்குப் புணர்க்கப்பட்டது. 'ஆய்ந்த அவியை, காய்ந்து அவிந்த நெய்யுள் உடன் கலந்து ஆகுதி ஆயிரத்தால் ஓமம் பண்ணும்' எனக் கூட்டுக.

இதனால், இச்சக்கரத்தை வழிபடும் முறை கூறப்பட்டது.

1349.தெ-ரை: மேற்கூறிய முறையில் ஓமம் செய்து அச்சத்தியை நீ மெல்லப் பிடி, பிடித்தால், கண்க்கிட்டுக் கூறப்பட்ட நாள்களுக்குள்ளே நன்மை உண்டாகும். ஓமத்தைச் செம்மையாக வளர்த்தமையால், 'பிரமனுக்கு நிகரான பிராமணனாயினான்' என்ற புகழை உலகத்தார் சொல்லும் அளவிற்கு இவ்வழிபாட்டில் சிறந்து நின்றபின், விரைவில் அவன் மிக உடல் அழகு பெற்றும் விளங்குவான்.

கு-ரை: 'பண்ணிய பொன்னை' என்பதும் 'துண்ணென நேயநற் சேர்ககலு மாமே' என்பதும் பாடம் அல்ல. எண்ணிய நாள், ஒருமண்டலம் ; நாற்பத்தெட்டுநாள். இதனை வழக்குப் பற்றிக் கொள்ள வைத்தார். 'நான்முகனோடு' என உருபு விரிக்க. சொக்கன் – அழகன்.

இதனால், இவ்வழிபாடு பயன் தரும் காலம் கூறப்பட்டது.

1350.தெ-ரை: மேற்கூறிய சக்கரத்திற்கு ஆகும் பொருள்கள், 'சந்தனம் குங்குமப்பூ, மான்மதம், கண்ணேறு போதற்கு ஏதுவான கருஞ்சாந்து, சவ்வாது, புனுகுசட்டம், நெய், கோரோசனை, நீர்'

ஆகின்ற கப்பூரம் அகோ சனம்நீரும்
சேர்கின்ற ஒன்பதும் சேரநீ வைத்திடே. 50

1351. **வைத்திடும் பொன்னுடன் மாதவம் நோக்கிடின்**
கைச்சிறு கொங்கை கலந்தெழு கன்னியைத்
தச்சிது வாகச் சமைந்தஇம் மந்திரம்
அர்ச்சனை ஆயிரம் ஆயிரம் சிந்தியே. 51

1352. **சிந்தையி னுள்ளே திகழ்தரு சோதியாய்**
எந்தாய் கரங்கள் இருமூன்றும் உள்ளன
பந்தமா சூலம் படைபாசம் வில்அம்பு
முந்தை கிலீம்எழ முன்னிருந் தாளே. 52

என்னும் ஒன்பதுமாம். இவற்றை ஒருங்கு கூட்டி வைத்துக்கொண்டு வழிபாட்டினைத் தொடங்குவாயாக.

கு-ரை:இவை ஆட்டுதல், பூசுதல், அணிவித்தல் முதலாக ஏற்ற பெற்றியாற் பயன்படுவன என்க.

இதனால், 'இவ்வழிபாட்டிற்குச் சிறப்பாகவேண்டும் பொருள்கள் இவை' என்பது கூறப்பட்டது.

1351.தெ-ரை: இச்சக்கரத்தில் வைத்துத் தியானிக்கப்படும் பொன் போன்றவளாகிய சத்தியுடன் பொருந்தத்தக்க சிறந்த வழிபாடு யாது என ஆராயின். சத்தியை மிக இளையவளாகவும், அவளுக்கு உரிய மந்திரம் இவ் எழுத்துக்களேயாகவும் கொண்டு, தேவிதன் ஆயிர நாமங்களால் ஆயிரமுறை அருச்சனை செய்தல் என அறிவாயாக.

கு-ரை: 'பொன்னுடன் பொருந்தும் மாதவம்' என ஒருசொல் வருவிக்க. 'தைத்து' என்பது "தச்சு" எனப் போலியாயிற்று. கைச் சிறு - மிகச் சிறிய. தைத்தல் – உள்ளத்தில் பொருத்துதல். 'சமைந்த இம் மந்திரம் இதுவாக' என மாற்றிக் கொள்க. இது, இந்நிலை ; தேவி இளையளாய் விளங்கும்கோலம். 'ஆயிரம் ஆயிரம் எனச் சிந்தி' என்க. சிந்தி – சிந்தித்து உணர். இன எதுகையும் , ஆசெதுகையும் வந்தன.

இதனால், 'இச்சக்கரத்தைத் தேவியது ஆயிர நாமத்தால் ஆயிர முறை அருச்சிக்க' என்பது கூறப்பட்டது.

1352.தெ-ரை: வழிபடுவோரது உள்ளத்திலே ஒளி விட்டு விளங்கு

1353. இருந்தனர் சத்திகள் அறுபத்து நால்வர்
இருந்தனர் கன்னிகள் எண்வகை எண்மர்
இருந்தனர்சூழ எதிர்சக் கரத்தே
இருந்த கரம்இரு வில்லம்பு கொண்டே. 53

1354. கொண்ட கனங்குழை கோமுடி ஆடையாய்க்
கண்டஇம் மூர்த்தம் கனல்திரு மேனியாய்ப்
பண்டமர் சோதிப் படரித மூனவை
உண்டங் கொருத்தி உணரவல் லாருக்கே. 54

பவளாய், 'க்லீம்' என்னும் பீசத்தை முதலில் வைத்துக் கணிக்க. அங்ஙனம் கணிப்பவர்களது கண்முன் தோன்றிநின்று அருளுகின்ற சத்தியாகிய எம் தாயது ஆறு கைகளிலும் உள்ளவைகளில் படைகள் ஆவன, விடாது பற்றிய 'சூலம், பாசம், வில், அம்பு' என்பன.

கு-ரை: ஏனை இருகரங்கள் அபயமும், வரதமுமாதல் நன்கறியப்பட்டது. ஈற்றடியை முதலடியின் பின்னர்க் கூட்டுக. 'எந்தை' என்பதும், 'உள்ளது' என்பதும் பாடம் அல்ல. 'இருமூன்றிலும்' என உருபு விரித்து, "படை" என்பதை அதன் பின்னர்க் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், நவாக்கரிசக்கரத்துள் ஒன்றில் விளங்கும் சத்தியது வடிவு கூறப்பட்டது.

1353.தெ-ரை: வழிபடுவோனுக்கு எதிரே மேற்கூறிய சக்கரத்தில் சக்கர தேவியைச் சூழ்ந்து ஒவ்வொருத்திக்கு எண்மராக அறுபத்து நால்வர் சூழ எண்மர் சத்திகள் இருப்பர். அவர்கள், கையில் வில்லும் அம்பும் கொண்டிருப்பர்.

கு-ரை: அவ் எண்மர் வாமை முதலியோராவர், 'அறுபத்து நால்வரும் எண் வகையாய் உள்ள எண்மர்கன்னிகள் இருந்தனர்' (பா. 1067 பார்க்க) என்க. 'இருந்த கரம் இரண்டில் வில் அம்புகொண்டு' என்றவாறு. இருந்த அனைத்துக் கரம் நான்கு, 'எதிர் சக்கரத்தே' என்பது முதலாகத் தொடங்கி, மேற்கூறியவாறு முடித்து, "இருந்தனர் சூழ" என்பததை வேறு தொடராக்கியுரைக்க.

இதனால், மேற்கூறிய சத்தியது பரிவாரங்கள் கூறப்பட்டன.

1354.தெ-ரை: மணிகளால் கனமான குழை, அரசு முடி நல்ல

1355. உணர்ந்திருந் துள்ளே ஒருத்தியை நோக்கிற்
கலந்திருந் தெங்குங் கருணை பொழியும்
மணந்தெழும் ஓசை ஒளியது காணும்
தணந்தெழும் சக்கரம் தான்தரு வாளே. 55

1356. தருவழி யாகிய தத்துவ ஞானம்
குருவழி யாகுங் குணங்களுள் நின்று
கருவழி யாகுங் கணக்கை அறுத்துப்
பெருவழி ஆக்குமப் பேரொளி தானே. 56

ஆடை இவைகளை உடையதாய்க் காணப்படுகின்ற இவ்வடிவம் நெருப்புப் போன்றதாய் இருக்க, இயல்பாகவே பல இதழ்களையுடைய விளக்கம் மிக்க தாமரைமலர் இருக்கையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒருத்தி, தன்னை உணரவல்லவர்க்குத் தன் இருப்புத் தோன்ற நிற்பாள்.

கு-ரை: படர்தல் – பலவாய் விரிதல்.

இதனால், அச்சத்தியது உருவச் சிறப்புச் சில கூறப்பட்டன.

1355.தெ-ரை: உணர வல்லார்க்கு உள்ளவள் ஆகின்ற அச்சத்தியை உள்ளே உணர்ந்து காணின், அவள் எங்கும் தானாய்க் கலந்து அருள்மழையைப் பொழிவாள் ; (எவ்விடத்திலும் அவ்அடியவனுக்குத் தடையின்றி அருளுவாள் என்றபடி.) அவள் அங்ஙனம் அருளும்பொழுது அவளோடு கூடி இனிய ஓசையும், அழகிய ஒளியும் தோன்றும். அவளும் அச்சக்கரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வருவாள் ; வந்து, வேண்டும் வரங்களைத் தருவாள்.

கு-ரை: ஓசையாவன தோத்திரங்களாலும், வாக்கியங்களாலும் ஆவன. இரண்டாம் அடி உயிரெதுகை.

இதனால், அச்சத்தி வழிபடுவார்க்கு முன்னின்று அருளுமாறு கூறப்பட்டது.

1356.தெ-ரை: மேலெல்லாம் 'பேரொளி' எனச் சொல்லப்பட்ட சத்தி, வீடுபேற்றைத் தரும் வழியாகிய உண்மை ஞானம் ஆசிரியர் வழியாகப் பெருகும் செயலிடமாக விளங்கி நின்று. பிறவிக்கு ஏதுவாகும் அவை தோன்றுகின்ற முறைமையை அழித்து, மேலான நெறி

1357. பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்
சீரொளி யாகித் திகழ்தரு நாயகி
காரொளி யாகிய கன்னிகை பொன்னிறம்
பாரொளி யாகிப் பரந்துநின் றாளே. 57

1358. பரந்த கரம்இரு பங்கயம் ஏந்திக்
குவிந்த கரம்இரு கொய்தளிர்ப் பாணி
பரிந்தருள் கொங்கைகள் முத்தார் பவளம்
இருந்தநல் லாடை மணிபொதிந் தன்றே. 58

யாகிய அருளை வழங்குவாள்.

கு-ரை: செயலை, "குணம்" என்றார். கணக்கு – வரையறை ; நியதி.

இதனால், அவளால் ஞானமும் எய்துதல் கூறப்பட்டது.

1357.தெ-ரை: பொதுவாக, 'பேரொளி' எனக் குறிக்கப்படுகின்ற, பெரிய ஒளிகட்கெல்லாம் பெரிய ஒளியாகிய சிவனது சிறப்புப் பொருந்திய ஒளியாய்த் திகழ்கின்றமையால் அவனுக்கு நாயகியாய், இயல்பிலே நீல நிறம் உடையவளாகிய சத்தி, பூமியின் நிறமாகிய பொன்னிறம் உடையவளாய்ப் பூமியில் எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றாள்.

கு-ரை: 'ஆகையால், அவளை இச்சக்கரத்தில் பொன்னிறம் உடையவளாகக் கருதுதலும் பொருந்தும்' என்பதாம்.

இதனால், அச்சத்தியது தியானத்திற்கு ஆவதொன்று கூறப்பட்டது.

1358.தெ-ரை: உடம்பிற்கு வெளியே நீட்டியுள்ள இருகைகள் இரு தாமரை மலர்களை ஏந்தியிருக்க, உடம்பிற்கு உள்ளே அடக்கியுள்ள இரு கைகள் யாதும் ஏந்தாதே விளங்க, உயிர்கட்குத் தாயாகி அருளுகின்ற தனங்கள் முத்து மாலையும், பவழ மாலையும் உடையனவாக, உடுத்தியுள்ள ஆடை மிகச் சிறந்த ஆடையாய் மணிகளால் பொதியப்பட்டு அவள் மாட்டு இருந்தது.

கு-ரை: "ஏந்தி" என்பதனை, 'ஏந்த' எனத் திரிக்க. 'யாதும்

1359. **மணிமுடி பாதம் சிலம்பணி மங்கை**
அணிபவ ளன்றி அருளில்லை யாகும்
தணிபவர் நெஞ்சினுள் தன்னரு ளாகிப்
பணிபவர்க் கன்றோ பரகதி யாமே. **59**

1360. **பரந்திருந் துள்ளே அறுபது சத்தி**
கரந்தனர் கன்னிகள் அப்படிச் சூழ
மலர்ந்திரு கையின் மலரவை ஏந்தச்
சிறந்தவர் ஏத்தும் சிரீம்தன மாமே. **60**

ஏந்தாதவை' என்பதை விளக்க, "கொய்தளிர்பாணி" என இயல்பு கூறி யொழிந்தார். அவை அபய வரதங்களாதல் இயல்பாக அறியப்பட்டது. "பாணி, பவளம்" என்பவற்றின் பின் 'ஆக' என்பன வருவிக்க. பின்வரும் 'ஆக' என்பதற்கு. 'பொருந்த' என்பது பொருள். பொதிந்தன்று - பொதிந்தது. இதனுள் உயிரெதுகை வருக்க எதுகைகளுடன் மூன்றாமெழுத்தெதுகை வந்தது.

இதனால், அவளது வடிவச் சிறப்பு வேறு சிலவும் கூறப்பட்டன.

1359.தெ-ரை: தலையில் இரத்தின் கிரீடத்தை அணிபவளும் பாதத்தில் சிலம்பை அணிபவளும் ஆகிய இச்சத்தியையன்றித் 'திருவருள்' என்பது வேறில்லை. ஆகவே, பிற தெய்வங்களின் மேல் செல்லும் அவா அடங்கித்தன்னை நினைப்பவர் நெஞ்சினுள்ளே தான் தனது இயல்பாகிய அருளோடு விளங்கிப் பின்னும் பலவாற்றால் தன்னை வழிபடுவார்க்கு அன்றோ இவள் மேலான கதியாயும் நிற்பாள்!

கு-ரை: 'தலையில்' என்பது ஆற்றலால் விளங்கிற்று. "அணிபவள்" என்பதை "மணிமுடி" என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக. தணிதலுக்கு வினைமுதல் வருவிக்கப்பட்டது. "அணிபவள்" முதலிய மூன்றனையும், 'அணிந்தவர்' என்பது மூலாகப் பிறிது பொருள்படப் பாடம் ஓதுவாரும் உளர்.

இதனால், அவளது வடிவச் சிறப்புச் சில கூறி, அவளே பரகதியாதல் கூறப்பட்டது.

1360.தெ-ரை: இச்சத்தி, தன்னை வழிபடுவோனது உள்ளத்திலே

1361. தனமது வாகிய தையலை நோக்கி
மனமது ஓடி மரிக்கில்ஓ ராண்டில்
கனமவை அற்றுக் கருதிய நெஞ்சம்
தினகர னாரிடச் செய்திய தாமே. 61

நிறைந்திருந்து, அறுபத்து நால்வரும், எண்மரும் ஆகிய சத்திகள் மேற்கூறப்பட்டவாறு (பா. 1353) தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க, பரந்த இரு கைகளில் இருதாமரை மலர்களையும் மேற்கூறியவாறு (பா. 1358) ஏந்தி, உணர்ந்தவர்கள் துதிக்கின்ற 'ஶ்ரீம்' என்னும் பீசத்திற்குரிய திருமகளாய் நின்று செல்வத்தையும் அளிப்பாள்.

கு-ரை: அறுபத்து நான்கில், 'அறுபது' என்னும் பேரெண் ணினை மட்டுமே கூறி நினைவுறுத்தார். மேற்கூறியவைகளை மீளவும் நினைவுகொள்ளச் செய்தது, அவற்றை நன்கு தியானிப்பித்தற்கு. கரத்தல் – அடங்குதல் ; கீழ்ப்படிதல். 'கிரீம் ஆகிய தனம்' என்க. "தனம்" என்றது அதனைத்தரும் திருமகளை உணர்த்திற்று. இங்ஙனம் உணர்த்தி நிற்கக் கூறியது, வழிபடுபவனுக்குச் செல்வத்தைத் தருதலை உணர்த்தற்கு. இச்சக்கரத் தலைவியாகின்ற சத்தி, இதன் ஒரு பகுதியாகிய ஶ்ரீம் ஆகிநின்று அருளுதற்கு ஐயமில்லை என்றவாறு உயிரெதுகையும், மூன்றாமெழுத்தெதுகையதம் வந்தன.

இதனால், பரகதியாய் நிற்கும் அவள் செல்வத்தையும் தருதல் கூறி, ஐயமறுக்கப்பட்டது.

1361.தெ-ரை: சத்தியை 'ஶ்ரீம்' பீச வழிச் செல்வத் தலைவியாக வைத்து, மனம் பற்றித் தியானித்து வந்தால், ஓராண்டிற்குள் அம்மனம் செல்வத்தில் உள்ள பற்றாகிய சுமை நீங்கப்பெற்று, ஞான சூரியனாகிய சிவனிடத்திற் செல்லும் செயலை உடையதாகும்.

கு-ரை: 'ஸ்மரிக்கில்' என்பது, "மரிக்கில்" எனத்தற்பவமாயிற்று. 'சுமை' என்றது, வேண்டாததாதல் பற்றி. நேரே திருமகளை வழிபடுவார்க்கு மேலும் மேலும் அச்செல்வத்தில் பற்று மிகுமாகலின், அதனை விட வேண்டுவார் செல்வத்தின் பொருட்டும் சிவ சத்தியையே திருமகளாக வைத்து வழிபடல் வேண்டும் என்றவாறு.

இதனால், இச்சத்தி தரும் செல்வத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1362. **ஆகின்ற மூலத் தெழுந்த முழுமலர்**
பேர்கின்ற பேரொளியாய மலரதாய்ப்
போகின்ற பூரண மாக நிறைந்தபின்
சேர்கின்ற செந்தழல் மண்டல மானதே. **62**

1363. **ஆகின்ற மண்டலத் துள்ளே அமர்ந்தவள்**
ஆகின்ற ஐம்பத் தறுவகை யானவள்
ஆகின்ற ஐம்பத் தறுசத்தி நேர்தரும்
ஆகின்ற ஐம்பத் தறுவகைச் சூழலே. **63**

1362.தெ-ரை: பக்குவம் முதிர்தற்கு முதலாய் உள்ள மூலாதாரத் தாமரையினின்றும் வளர்ந்து செல்கின்ற மூலாக்கினி, சுவாதிட்டானம் முதலிய, மற்றை ஆதாரங்களில் உள்ள தாமரை மலர்களில் பொருந்திச் சென்று, அவற்றிற்கு மேலும் போகின்ற பூரண ஒளியாய் நிறைந்த பின்பு, அவ்வக்கினி யோகியின் உடம்பு முழுதுமான மண்டலமாய் நிற்கும்.

கு-ரை: 'அப்பொழுது மனம் பற்றற்றதாகும் ஆதலின், அம்முறையானே சத்தியைத் தியானிக்க' என்பது குறிப்பெச்சம். 'போகின்ற பேரொளி' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், பற்றறுதியை விரும்புவார் சிவ சத்தியை வழிபட வேண்டுதல், மேலும், யோக நெறியால் வழிபடின், விரையப் பயன் தருதல் கூறப்பட்டது.

1363.தெ-ரை: வழிபடுவோன் ஆக்கம் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய இச்சக்கரத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவசத்தி, மாதுருகாட்சரம் ஐம்பத்தொன்றும், வியட்டிப் பிரணவமாகிய சூக்கும் அக்கரம் ஐந்தும் ஆகிய ஐம்பத்தாறு அட்சரங்கட்கும் தலைவியாகிய முழுமுதல்வி. பிற சத்திகள் யாவரும் தனித்தனி இடங்களையுடைய அவற்றுள் ஒவ்வொன்றற்கே முதல்வியராவர்.

கு-ரை: 'ஆகவே, இச்சத்தியே வழிபட எல்லாப் பயன்களும் எய்தும்' என்பதாம். 'ஐம்பத்தாறு' என்பது தொகைக் குறிப்பாய் அக்கரங்களை உணர்த்திற்று. ஐம்பத்தாறும் வகையேயாக, அவற்றின்வழி விரியாய்ப் பிறக்கும் எழுத்துக்கள் அளவில ஆதலின், "ஐம்பத்தறு வகை" என்றார். "சத்தி" என்பது அஃறிணையாய் ஒரு

1364. சூழ்ந்தெழு சோதி சுடர்முடி பாதமா
ஆங்கணி முத்தம் அழகிய மேனியும்
தாங்கிய கையவை தார்க்கிளி ஞானமாய்
ஏந்து கரங்கள் எடுத்தமர் பாசமே. 64

1365. பாசம தாகிய வேரை அறுத்திட்டு
நேசம தாக நினைத்திரும் உம்முளே
நாசம தெல்லாம் நடந்திடும் ஐயாண்டில்
காசினி மேலமர் கண்ணுத லாக்குமே. 65

கால் பன்மையும் உணர்த்துமாதலின், "ஐம்பத்தறு சத்தி" என ஓதினார். நேர்தரல், பொருந்ததல், சூழல் - இடம் ; என்றது , சக்கர அறைகளை.

இதனால், சிவ சத்தியது முழுமுதல் தன்மையை விளக்கி மேலது தெளிவிக்கப்பட்டது.

1364.தெ-ரை: அவளது அழகிய மேனி சுற்றிலும் ஒளி வீசி விளங்குவது. அதில் கேசாதி பாதம் அணியப்பட்ட அணிகள் முத்தாலாகியன. கீழ் இரண்டு கைகளில் கிளியும், ஞான முத்திரையும், உயர எடுத்த இரண்டு கைகளில் பாச அங்குசங்களும் விளங்கும்.

கு-ரை: "மேனியும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு, "அழகிய மேனி" என்பதை முதலிற் கூட்டி உரைக்க. பாசத்தைக் கூறவே, அங்குசமும் பெறப்பட்டது.

இதனால், வருகின்ற மந்திரத்திற் கூறப்படும் பயனுக்கு ஏற்புடைய வடிவு கூறப்பட்டது.

1365.தெ-ரை: சத்தியை மேற்கூறிய வடிவினளாக உங்கள் உள்ளத்தில் அன்போடு தியானியுங்கள் ; துன்பங்கள் யாவும் ஒழியும் ; ஐந்தாண்டிற்குள்ளே, பிறவிக்கு முதலாகிய மலங்களைப் போக்கி, 'பூமியிலே காணப்படும் சிவன்' என்னும் நிலையை நீங்கள் அடையச் செய்வாள்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை முதலிற் கொள்க. வேராதல்

1366. கண்ணுடை நாயகி தன்னரு ளாம்வழி
பண்ணுறு நாதம் பகையற நின்றிடில்
விண்ணமர் சோதி விளங்க ஹ்ரீங்காரம்
மண்ணுடை நாயகி மண்டல மாகுமே. 66

1367. மண்டலத் துள்ளே மலர்ந்தெழு தீபத்தைக்
கண்டத் துள்ளே கருதி யிருந்திடும்
விண்டகத் துள்ளே விளங்கி வருதலால்
தண்டகத் துள்ளவை தாங்கலு மாமே. 67

பிறவிக்கு. 'கண்ணுதலாகுமே' என்பது பாடம் அன்று. மேல், (பா. 1361) 'ஓராண்டில் தினகரனாரிடச் செய்தியதாம்' என்பது சிவயோக சித்தியைக் கூறியதும் இது சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வைக் கூறியதும் என்க.

இதனால், பிறிதொரு பயன் பற்றிய வழிபாடு கூறப்பட்டது.

1366.தெ-ரை: அருட் சத்தியின் அருள் கிடைத்தற்குரிய வழியில் நாதமும் ஒத்து நிற்கும்படி நிற்க வேண்டில், சிவசோதி விளங்கும்படி சத்தியை வழிபடுதற்குரிய சக்கரம் ஹ்ரீங்கார சக்கரமேயாம்.

கு-ரை: இச்சக்கரம் முன்னை யதிகாரத்திற் கூறிய புவனாபதி சக்கரமே. அதிகாரம் வேறாய வழியும் அதனைக் கூறியது, அதன்வழி நின்று அருளாகியப் பின் இங்குக் கூறிய சிவமாதலை எய்துக என்றற்கு கண் – கண்ணோட்டம் ; அருள்.

இதனால், ஒரு பயன்கருதி மேற்போந்ததொன்று மறித்துணர்த்தப்பட்டது.

1367.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கரத்துள் விளக்குப் போல ஒளிவிட்டுத் தோன்றுகின்ற சத்தியை உள்ளத்திலே கண்டு, பின் இடையறாது தியானித்திருங்கள். அத்தியானத்தில் அவள் மேலும் விளக்க முற்று வருதலால், சுழுமுனையில் உள்ள ஆதாரங்களில் நிகழும் அனுபவங்களை நீங்கள் முறையானே பெற்று உயரலாம்.

கு-ரை: விண்டு – தனது இயல்பைப் புலப்படுத்தி. தண்டு – முதுகந்தண்டு ; அஃது ஆகுபெயராய்ச் சுழுமுனை நாடியை உணர்த்திற்று. 'நவாக்கரி சக்கரங்களை முறையாக வழிபட யோகம்

1368. **தாங்கிய நாபித் தடமலர் மண்டலத்**
தோங்கி யெழுங்கலைக் குள்உணர் வானவள்
ஏங்க வரும்பிறப் பெண்ணி யறுத்திட
வாங்கிய நாதம் வலியுட னாகுமே. **68**

1369. **நாவுக்கு நாயகி நன்மணி பூண்ஆரம்**
பூவுக்கு நாயகி பொன்முடி ஆடையாம்
பாவுக்கு நாயகி பாலொத்த வண்ணத்தள்
ஆவுக்கு நாயகி அன்றமர்ந் தாளே. **69**

படிமுறையால் முதிர்ந்து பயன்தரும்' என்றவாறு.

இதனால், நவாக்கரி சக்கர வழிபாட்டின் பயன் ஒன்று கூறப் பட்டது.

1368.தெ-ரை: உந்தி; தானம் தாங்கியுள்ள தாமரை மலராகிய ஆதார சக்கரத்தினின்றும் வளர்ந்தெழுவதாகிய பிராசாத கலைகளுக்குள் அறிவு வடிவாய் நிற்கின்ற சத்தி, பிராசாத யோகி வருந்தும் படி வருகின்ற அவனது பிறப்பை நீக்க எண்ணி, அங்ஙனமே நீக்குதலால், அவனைத் தன்வழிப்படுத்திவந்த நாதம் அவனது வழிக்குத் துணையாய் அவன் வயமாகும்.

கு-ரை: உந்தித் தானச் சக்கரம், மணிபூரகம். அது மேதா கலைத் தொடக்கமாதலின் அதனையே பிராசாத கலை ஓங்கி எழும் இடமாகக் கூறினார். ஈற்றடியிற் கூறியது. மேல் (பா. 1366) "நாதம் பகையற" என்றதேயாதலை நோக்குக.

இதனால், மேற்கூறிய வழிபாட்டினால் வாசியோக மேயன்றிப் பிராசாத யோகமும் கைவருதல் கூறப்பட்டது.

1369.தெ-ரை: நாதத்திற்குத் தலைவியாகிய வாகீசுவரி நல்ல மாணிக்கத்தால் ஆகிய ஆபரணத்தையும், ஆரத்தையும் அணிந்தவள். செந்தாமரை மலராம் இல்லத்திற்குத் தலைவியாகிய திருமகள் பொன் னாலாகிய முடியையும், ஆடையையும் கொண்டவள். பாடல் களுக்குத் தலைவியாகிய கலைமகள் பால்போலும் வெண்ணிறம் பெற்றவள். பசுக்களாகிய உயிர்கள் அனைத்திற்கும் தலைவியாகிய சிவசத்தி படைப்புக் காலந்தொட்டே இவரிடத்து இருந்து அருள் புரிகின்றாள்.

1370. அன்றிரு கையில் அளந்த பொருள்முறை
இன்றிரு கையில் எடுத்தவெண் குண்டிகை
மன்றது காணும் வழியது வாகவே
கண்டங் கிருந்தவர்க் காரணி காணுமே. 70

1371. காரணி சத்திகள் ஐம்பத் திரண்டெனக்
காரணி கன்னிகள் ஐம்பத் திருவராய்க்
காரணி சக்கரத் துள்ளே கரந்தெங்கும்
காரணி தன்னரு ளாகிநின் றாளே. 71

கு-ரை: அவர்வர் தோற்றப் பொலிவுகளை எடுத்துக் கூறியது, அவர்களிடையே உள்ள தார தம்மியங்களைக் குறிப்பாற் கூறி, சிவசத்தி அவர் எல்லாரிடத்தும் உள்நின்று பல செயல்களையும் ஏற்ற பெற்றியால் அவர்வழி நிகழ்வித்தலை உணர்த்தற்கு. 'அங்கமர்ந்தாளே' என்பது பாடம் ஆகாமை அந்தாதிக்கு ஏலாமையான் அறியப்படும்.

இதனால், வேறு வேறு தேவியர் வழி பெறப்படும் பயன்களும் சிவ சத்தியால் தரப்படுவனவேயாதல் கூறப்பட்டது.

1370.தெ-ரை: பிரமசாரியாய் இருந்தபொழுது இரு கைகளிலும் இருந்தது பொருள்களின் இயல்பை அளந்து காணும் நூல் எழுதப்பட்ட சுவடி. யோகியாய்விட்ட இன்று இரு கைகளிலும் இருப்பது தூய கமண்டலம். இவ்வாறு படி முறையான ஆச்சிரம ஒழுக்கத்தில் நிற்பதையே இறைவன் நடனம் புரியும் அம்பலத்தை உள்ளபடி காணும் முறையாகக் கொண்டு, அங்ஙனமே கண்டு அங்கு இருப்பவரை அனைத்துக்கும் காரணியாகிய சத்திதான் கடைக் கணித்திருப்பாள்.

கு-ரை: இருகைகளிலும் இருப்பனவாகக் கூறியது. அதனைப் போற்றிக் கொண்டமையைக் குறித்தவாறு. அம்பலத்தை உள்ளபடிக் காணுதலாவது, புருவ நடுவில் உணர்ந்திருத்தல்.

இதனால், சக்கரம் முதலிய சத்தி வழிபாட்டிற்கு ஒழுக்க முறை துணையாதல் கூறப்பட்டது.

1371.தெ-ரை: எப்பொருட்கும் காரணியாகிய சிவ சத்தி, பிற சத்திகளாய்க் கன்னியராய் உள்ள ஐம்பத்திருவராய்ச் சக்கரங்களுள் மறைந்து தனது இயல்பான அருள் வெளிப்பட நிற்கின்றாள்.

1372. நின்றஇச் சத்தி நிலைபெற நின்றிடில்
கண்டஇவ் வன்னி கலந்திடும் ஓராண்டில்
கொண்ட விரதம்நீர் குன்றாமல் நின்றிடில்
மன்றினில் ஆடும் மணியது காணுமே. 72

1373. கண்டஇச் சத்தி இருதய பங்கயம்
கொண்டஇத் தத்துவ நாயகி யானவள்
பண்டை அவாவுப் பகையை யறுத்திட
இன்றென் மனத்தில் இனிதிருந்தாளே. 73

கு-ரை: "காரணி" என்பன பலவும் சொற்பொருட் பின்வரு நிலையாய் நின்றன. சத்திகள் ஐம்பத்திருவராவார். ஐம்பத்தோர் அக்கரங்கட்கும், ஓங்காரத்திற்கும் உரியவர் என்க.

இதனால், எந்த அக்கரங்கள் எந்த வகையில் அமைந்த சக்கரமாயினும் அதில் நின்று அருள்புரிபவள் சிவ சத்தியே என்பது உணர்த்து முகத்தால், நவாக்கரி சக்கரங்களும் அன்னவாதல் கூறப்பட்டது.

1372.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கரத்தில் நிற்கின்ற சத்தி உங்கள் உள்ளத்தில் நிலைபெறும் வகையில் நீங்கள் ஒழுகினால், உங்களைக் கண்டுகொண்டிருந்த ஒளியாகிய சத்தி ஓராண்டில் உங்கட்கு வெளிப்படுவாள். அதற்குப் பின்னும் நிங்கள் அவ்வொழுக்கம் சிறிதும் குறையாதபடி கடைப்பிடித்து நின்றால், மேற்கூறிய அம்பலத்தில் நடிப்பவன் உங்கட்குக் காணப்படுவான்.

கு-ரை: இதன்கண் இனவெதுகை வந்தது.

இதனால், உறுதியான ஒழுக்கம் படிமுறையில் பயனை மேன்மேலாகத் தருதல் கூறப்பட்டது.

1373.தெ-ரை: எல்லா உயிரையும் காண்கின்றவளும், எனது உள்ளத் தாமரையை இடமாகக் கொண்டு இருக்கின்ற மெய்ப்பொருளானவளும் ஆகிய இச்சத்தி, தொன்று தொட்டு வருகின்ற எனது 'அவா' என்கின்ற பகையை அறுத்து அருள் செய்தற் பொருட்டே என் உள்ளத்தில் இனிது வீற்றிருக்கின்றாள்.

கு-ரை: 'ஆதலின், அவளை நீங்களும் உங்கள் உள்ளத்துள் இருக்கச் செய்தால் உங்கட்கும் அவ்வாறு அருள் செய்வாள்' என்பது

1374. இருந்தஇச் சத்தி இருநாலு கையில்
பரந்தஇப் பூக்கிளி பாசம் மழுவாள்
கரந்திடு கேடகம் வில்லம்பு கொண்டங்
குரந்தங் கிருந்தவள் கூத்துகந்தாளே. 74

1375. உகந்தனள் பொன்முடி முத்தார மாகப்
பரந்த பவளமும் பட்டாடை சாத்தி

குறிப்பெச்சம்.

இன்பம் இடையறா தீண்டும் அவாஎன்னும்
துன்பத்துள் துன்பங் கெடின். – குறள், 369

என்ப ஆகலின், அவாவே பெரும்பகையும், அதனைப் போக்குதல் முதற்பயனும் ஆயின. 'அவா' என்பதன் ஈற்றில் ஓர் உகரம் கூட்டி ஓதினார். இதனை, 'பண்டைய ஆயு' எனவும், 'பண்டைப் வாயு' எனவும் தாம் வேண்டுமாறே ஓதி, அவற்றிற்கு ஏற்ப உரைப்ப. இதனுள்ளும் இனவெதுகை வந்தது.

இதனால், இச்சத்தி வழிபாடு ஆசையை அறச்செய்தல் கூறப்பட்டது.

1374.தெ-ரை: என் உள்ளத்தில் இருக்கின்ற இவளே எட்டுக்கைகளை உடையவளாயும், அக்கைகளில், 'தாமரை மலர், கிளி, பாசம், மழு, வாள், எதிர்வரும் கருவியைத் தடுக்கின்ற கேடகம், வில், அம்பு' என்ற இவைகளை ஏந்தி வீரநடனம் புரிபவளாயும் விளங்குவாள்.

கு-ரை: கைகளின் பரப்பை அவற்றில் உள்ள படைக்கலங்கள் மேல்வைத்து ஓதினார். 'பரந்த இருநாலுகையில்' எனக் கூட்டினும் ஆம், உரம் இங்கு, வீரம். இதன்பின் உள்ள 'தங்க' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. இவ் அடியில் மோனை ஈற்றயற்சீரின் இறுதி அசைக்கண் வந்தது.

இதனால், நவாக்கரி சக்கர சத்தியது மற்றொரு வடிவு வேறுபாடு கூறப்பட்டது.

1375.தெ-ரை: மேற்கூறிய வீர சத்தி பச்சை நிறங்கொண்டவள் ; பொன்முடியை விரும்பிக் கவித்தவள் ; ஆரமாகப் பரந்த முத்துக்

மலர்ந்தெழு கொங்கை மணிக்கச் சணிந்து
தழைந்தங் கிருந்தவள் தான்பச்சை யாமே. 75

1376. பச்சை இவளுக்குப் பாங்கிமார் ஆறெட்டு
கொச்சையார் எண்மர்கள் கூடி வருதலால்
கச்சணி கொங்கைகள் கையிருங் காப்பதாய்
எய்ச்ச இடைச்சி இனிதிருந் தாளே. 76

களையும், பவளங்களையும் அணிந்து, பட்டாடை உடுத்து, புடை பரந்த கொங்கைகளின்மேல் இரத்தினக் கச்சு அணிந்து, மிகவும் பொலிவுடன் விளங்குவாள்.

கு-ரை: 'தான் பச்சையாம்' என்பதை முதலிற் கொள்க. அவ்வாறின்றி முதற்கண் எழுவாய் வருவித்துரைத்தலுமாம். தான், மேற்கூறப்பட்டவள். 'பச்சையம்மன்' என ஒரு தேவி தமிழ்நாட்டில் இருத்தல் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. 'பச்சையம்மாள், பச்சையப்பன்' என்னும் பெயர்கள் இவளை ஒட்டியே மக்களுக்கும் இடப்படுகின்றன. இது மூன்றாமெழுத்தெதுகை பெற்றது.

இதனால், மேற்கூறிய சத்தியது வடிவழகு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1376.தெ-ரை: பச்சை நிறம் உடைய இச்சத்திக்குப் பொதுமைப் பாங்கியர் நாற்பத்தெண்மரும், அணுக்கப்பாங்கியர் எண்மரும் சேர்ந்து பணிவிடை புரிந்து வருதலால், அவர்கள் அம்மருங்கும் பெரிய காவலாய் இருக்க இவள் பெருமையோடு வீற்றிருக்கின்றாள்.

கு-ரை: மேல் (பா. 1363) 'ஐம்பத்தறு சத்திகள்' எனப்பட்டார் இங்ஙனம் நாற்பத்தெண்மரும், எண்மருமாய்ப் பிரிந்து நிற்கின்றார் என்க. எண்மார், முதற்கண்நிற்கும் அகாரத்திற்கும். இறுதி இரண்டெழுத்திற்கும் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்திற்கும் உரியவராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். கொச்சையார் – கொஞ்சிப் பேசும் சொற்களையுடையவர். இப்பெயரும், "கச்சணி கொங்கைகள்" என்றதும் பாங்கிமார்களையே. "கொங்கைகள்" என்ற பன்மை மகளிர் மேலது. கை – பக்கம் ; என்றது திசைகளை எனவே, எட்டுத் திசைக்கும் எண்மர் உளர் எனவும், "ஆறெட்டு" என்றதனால், 'அவருள் ஒருத்திக்கு அறுவர் துணையாவர்' எனவும் கொள்க. 'எய்த்த' என்பது "எச்ச" எனப் போலியாயிற்று.

1377. தாளதி னுள்ளே தயங்கிய சோதியைக்
காலது வாகக் கலந்து கம் ஜம் என்று
மாலது வாக வழிபாடு செய்துநீ
பாலது போலப் பரந்தெழு விண்ணிலே. 77

1378. விண்ணமர் நாபி இருதய மாங்கிடைக்
கண்ணமர் கூபம் கலந்து வருதலால்
பண்ணமர்ந் தாதித்த மண்டல மானது
தண்ணமர் கூபம் தழைத்தது காணுமே. 78

இதனால், இச்சத்தி தனது முதன்மை தோன்ற வீற்றிக்கும் முறை கூறப்பட்டது.

1377.தெ-ரை: நாவடியில் பொருந்திய ஒளிவடிவாய் விளங்குகின்ற சத்தியைப் பிராண வாயுத் துணையாக, 'கம், ஜம்' என்று செபிக்கும் செபத்தால் தலைப்பட்டு அன்போடு வழிபட்டு, அதன் பயனாக மிக்க ஒளியுடைய உடம்போடு வானத்தில் இயங்கும் (ஆகாய கமனம் செய்யும்) ஆற்றலைப் பெறுவாயாக.

கு-ரை: அந்தாதி நயம் வேண்டி, சிறுபான்மை லகரத்திற்கு ளகரம் போலியாகும் முறைமையை மேற்கொண்டு. 'தாலது' எனற்பாலதனை, "தாளது" என ஓதினார். 'கம்' என்பதும் ஆகாயத்திற்குரிய பீசமாகும். 'ஜம்' என்பது ஜகத்துக்குத் தலைவியாம் ஜகதா தேவிதன் பீசம். இவற்றைச் செபித்து இவளை வழிபடவே வான்வழி இயங்கும் ஆற்றல் உண்டாவதாம். 'ஜம்' என்னாது, 'ஐம்' எனப் பொதுப்பட ஓதுதல் பாடமாகாது. இனி, 'கம்ஜம்' என்பதன் கருத்து அறியாதார். 'கலந்து கொள்' எனப் பாடம் வேறாக ஓதுவர். மிக்க ஒளியது நிறம் வெண்மையாகலின், "பாலதுபோலப் பரந்து" என்றார். முதலடி இனவெதுகை.

இதனால், இச்சத்தியை ஒரு சிறப்புப் பயன் கருதி வழிபடும் முறைமை கூறப்பட்டது.

1378.தெ-ரை: நன்கமைந்த சூரிய மண்டலமானது பிராணவாயு கும்பிக்கப்பட்டுத் தங்கியிருக்கின்ற, கொப்பூழின் அடியாகிய சுவாதிட்டானத்திற்கும், இருதயத்திற்கும் இடைக்கண் உள்ள மணிபூரகத்திலும் கலந்து நிற்றலால், குளிர்ச்சியுடைய அந்த மணிபூரகமும் சிறந்து நிற்கின்றது.

1379. கூபத்துச் சத்தி குளிர்முகம் பத்துள
தாபத்துச் சத்திதயங்கி வருதலால்
ஆபத்துக் கைகள் அடைந்தன நாலைந்து
பாபத் தறுக்கப் பரந்தன சூலமே. 79

1380. சூலந்தண் டொள்வாள் சுடர்பர ஞானமாம்
வேலம்பு தமருகம் மாகிளி வில்செண்டு
காலம்பூப் பாசம் மழுகத்தி கைக்கொண்டு
கோலஞ்சேர் சங்கு குவிந்தகை எண்ணதே. 80

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை முதலில் கூட்டி உரைக்க. “ஆங்கு” என்றது, ‘அவ்விடங்கட்கு’ எனப் பொருள்தந்தது. சூரியமண்டலமாவது, ‘மணிபூரகம், அநாகதம்’ என்னும் இரண்டு ஆதார எல்லைக்குட்பட்ட பகுதி. அஃது அன்னதாதலாலே நீர்மண்டலமாய் உள்ள மணி பூரகமும் சிறப்பதாயிற்று என்றவாறு. நீர்மண்டலமே இன்னதாயிற்றுவாயிற்று. ‘ஞாயிற்று மண்டலத்தாலே யாவும் நலமுறுகின்றன’ என்றவாறு. இங்ஙனமாகவே மேற்கூறியவாறு வானில் இயங்கும்வன்மை பெற்றவர் நலம்பல எய்துவர் என்பதாம் நீர்மண்டலமாயதை, “கூபம்” என்றார்.

இதனால், மேற்கூறிய பயனைப் பெற்றாரது சிறப்புக் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

1379.தெ-ரை: சூரிய மண்டலத்துச் சத்தியின் கூறு மணிபூரக சத்தியோடு கலந்து நிற்றலால், மணிபூரக சத்திக்குப் பத்து முகங்கள் உள்ளனவாம். பத்து முகங்கள் உளவாகவே கைகள் இருபது உள்ளன. பாபத்தை அறுப்பது சூலம் ஆதலால், சூலங்கள் பல கைகளில் உள்ளன.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை முதலிற் கூட்டி உரைக்க. ‘ஆபத்தைப் போக்குகின்ற கைகள்’ என்க. ‘பாபத்தை’ என்னும் ஐகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. ‘பாசம் அறுக்க’ என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், “தழைத்தது” என மேற்கூறப்பட்ட ஆதாரத்தில் விளங்கும் சத்தியது வடிவு கூறப்பட்டது.

1380.தெ-ரை: மேற்கூறிய சத்திதன் கைகள் இருபதில் மேற்கூறிய வாறு பல சூலங்களுடன், ‘தண்டு, வாள், நெருப்பு, மேலான ஞான

1381. **எண்ணமர் சத்திகள் நாற்பத்து நாலுடன்**
எண்ணமர் சத்திகள் நாற்பத்து நால்வராய்
எண்ணிய பூவித முள்ளே யிருந்தவள்
எண்ணிய எண்ணம் கடந்துநின் றாளே. **81**

மாகிய வேல், அம்பு, தமருகம், கிளி, வில், செண்டு, தாமரை மலர், பாசம், மழு, கத்தி, சங்கு என்பன உள.

கு-ரை: சுடர், ஆகுபெயர், குவிந்த - குவிந்தன ; சேர்ந்தன. 'கை எண்ணதில் சேர்ந்தன' என்க. எண் - தொகை. சூலமல்லாது இங்குக் கூறப்பட்டவை பதினான்கு. அபயமும், வரதமும் இயல்பாக உள்ளன. ஆகவே, எஞ்சிய நான்கு கைகளிலும் சூலமே உளவாதல் மேலை மந்திரத்தால் பெறப்பட்டது. செண்டு, ஓர் ஆயுதம். 'கொண்டு' என்பது பாடம் அன்று. இரண்டாமடியில் முதல் இரு சீர்களை வகையுளி செய்து கொள்க.

இதனால், மேற்கூறிய சத்தியின் கைகளில் உள்ளவை கூறப்பட்டன.

1381.தெ-ரை: தியானத்திற்குப் பொருந்தி சுவாதிட்டானம் முதலிய நான்கு ஆதாரங்களில் உள்ள தாமரையிதழ்கள் நாற்பத்து நான்கில் அமர்ந்திருக்கும் நாற்பத்து நான்கு சத்திகளோடும் தானும் நாற்பத்து நான்கு சத்தியாய் அந்த நாற்பத்து நான்கு இதழ்களிலும் வீற்றிருக்கின்ற சிவ சத்தி, அவ்வாதாரங்களில் வைத்துத் தியானிக்கின்ற தியானத்தைக் கடந்தவளாவாள்.

கு-ரை: 'அஃதாவது, ஆஞ்ஞை முதலிய மேல் நிலங்களில் இருப்பவள்' என்பதாம், எண் - எண்ணம் ; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அஃது எண்ணத்திற்கு உரிய இடத்தை உணர்த்திற்று. "சத்திகள்" இரண்டில் முன்னது, சத்திகளைப் பெற்று நின்றவரைக் குறித்த முகமனுரை. அவர்களை அஃறிணை போலவே கூறியதும் இதுபற்றி மேல் நிலத்தில் உள்ள சத்தி, கீழ்நிலங்களில் உள்ள தெய்வங்களிடமாக நின்று அருள்புரியும் முறை கூறியவாறு.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாட்டில் நிகழும் பல தியானங் கட்குப் பயன் தருபவள் சிவசத்தியாதல் விளக்கப்பட்டது.

1382. கடந்தவள் பொன்முடி மாணிக்கத் தோடு
தொடர்ந்தணி முத்துப் பவளம் கச்சாகப்
படர்ந்தல்குற் பட்டாடை பாதச் சிலம்பு
மடந்தை சிறியவள் வந்துநின் றாளே. 82

1383. நின்றஇச் சத்தி நிரந்தர மாகவே
கண்டிடு மேரு அணிமாதி தானாகிப்
பண்டைய வானின் பகட்டை அறுத்திட்டு
ஒன்றிய தீபம் உணர்ந்தாற்குண் டாமே. 83

1382.தெ-ரை: கீழ் நிலங்களைக் கடந்து மேல் நிலத்தில் இருப்பவளாகிய அச் சத்தி அடியவர் பொருட்டு, தலையிற் கவிக்கும் முடி பொன்னால் இயன்றதும், காதில் அணியும் தோடு மாணிக்கத்தால் இயன்றதும், கழுத்து முதலியவற்றில் தொடரப் பொருந்திய அணிகள் முத்துக்களால் இயன்றனவும், கச்சுப் பவளத்தால் இயன்றதும், அரையில் உடுத்திய உடை பட்டினால் இயன்றதும், பாதத்தில் அணிவது சிலம்புமாக, இளம் பெண்ணாய்க் கீழ் நிலங்களிலும் வந்து நிற்கின்றாள்.

கு-ரை: "பொன் முடி, மாணிக்கத்தோடு" முதலியவற்றை. 'முடிபொன், தோடு மாணிக்கம்' முதலியனவாக மொழிமாற்றி, எல்லா இடங்களிலும் 'ஆக' என்பதை இயைத்துக் கொள்க. 'அல்குல் ஆடைபட்டு' எனக்கூட்டுக. பாதம் ஆகுபெயர், "மடந்தை சிறியவள்" என்பது இருபெயரொட்டு, 'சிறியவளாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. சிறியவள், வாலை. "சிறியவளாய்" என்பதை, 'சிறீயினில், குமீறியில், கமீறியில்' என்பனவாக வேறு வேறு ஓதி, 'அவ்வப் பீசாக்கரத்தில் வந்து நின்றாள்' எனவும் பொருள் கொள்வர். கும் – க்ரோம்.

இதனால், மேலைச்சத்தி கீழ் நிலங்களில் இளையவளாய் நிற்றலும், அவளது வடிவமும் கூறப்பட்டன.

1383.தெ-ரை: படிமுறையால் மேருவின்மேல் ஏறிச் சென்று, முடிவாகப் பார்க்கின்ற அதன் உச்சியில் அணிமா ஆதி அட்ட சித்திகளும் கைவந்தவனாய் நின்று, பழைய வெளியிடத்தில் உள்ள புறக் கவர்ச்சிகளை ஒதுக்கித் தள்ளி அவ்விடத்தில் பொருந்திய ஒளியை உணர்ந்து நிற்பவனுக்கு, மேற் சொல்லிய சத்தி இடையறாது உடன் நிற்றல் உளதாகும்.

**1384. உண்டோர் அதோமுகம் உத்தம மானது
கண்டஇச் சத்தி சாதாசிவ நாயகி
கொண்ட முகம்ஐந்து கூறுங் கரங்களும்
ஒன்றிரண்டாகவே மூன்றுநா லானவே. 84**

கு-ரை: இரண்டாம் அடி முதலாகச் சென்று, "உண்டாம்" என்பதனை முதலடியின் இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க, இதன்கண் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், மேற்கூறிய சத்தி, என்றும் உடனாகப்பெறும் பயனைப் பெறுமாறு கூறப்பட்டது.

1384. தெ-ரை: சதாசிவனது சத்தியாகிய சதாசிவைக்கு (அவனைப் போலவே) யாவரும் காண உள்ள முகங்கள் ஐந்து. எனினும், ஆறாவதாக அதோமுகம் ஒன்றும் (அங்ஙனமே) உண்டு. மேலான அந்தமுகமே, மேல் "சிறியள்" (வாலை, பா. 1382) எனப்பட்ட சத்தி. இனிச் சதாசிவைக்கு முகம் ஆறானதற்கு ஏற்பக் கரங்களும் ஒருமுகத்துக்கு இரண்டாகப் பன்னிரண்டு ஆயின.

கு-ரை: "சதாசிவ நாயகி கொண்ட முகம் ஐந்து" என்பதனை முதலில் வைத்து. அதன்பின், 'எனினும்' என்பது வருவிக்க. 'உத்தமமான அது' என்பதில் ஓர் அகரமும், 'அதுவே' என்னும் ஏகாரமும் தொகுத்தல் பெற்றன. "கொண்ட" என்பதற்கு, 'யாவரும் அறியக் கொண்ட' என்பது ஆற்றலால் வந்தது. 'ஒன்றுக்கு' என நான்கவாது விரிக்க.

மூன்று நால் - பன்னிரண்டு, ஈற்றடி எண்ணலங்காரமாயும் நின்றது. இரண்டாம் தந்திரத்துள், 'சிவனுக்கு அதோமுகம் ஒன்று உண்டு' என்பதும், 'அதுவே நிலவுலகத்தார்க்கு முருகன் முதலாக வந்து அருள் புரிவது' எனவும் கூறியவாறே (அதிகாரம், அதோமுக தரிசனம்) இங்கும் கூறப்பட்டமை நோக்கத் தக்கது. இதனுள்ளும் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், மேல் நிலச் சத்தியது முழு நிலையின் பகுதியே கீழ் நிலத்திற்கு வந்து அருளுவதாதல் கூறப்பட்டது.

1385. நன்மணி சூலம் கபாலம் கிளியுடன்
பன்மணி நாகம் மழுகத்தி பந்தாகும்
கன்மணி தாமரை கையில் தமருகம்
பொன்மணி பூணாரம் பூசனைக் கானவே. 85

1386. பூசனைக் கன்னிகள் எண்ணைவர் சூழவே
நேசவண் சத்திகள் நாற்பத்து நேரதாய்க்
காசினிச் சக்கரத் துள்ளே கலந்தவர்
மாசடை யாமல் மகிழ்ந்திருந் தார்களே. 86

1385.தெ-ரை: சதாசிவையின் கைகளில், 'நல்ல ஒலியை எழுப்புகின்ற மணி, சூலம், கபாலம், கிளி, பாம்பு, மழு, கத்தி, பந்து, தாமரை மலர், தமருகம்' என்னும் இவைகள் இருத்தலாலும், பொன்னாலும், மணியாலும் ஆகிய அணிகலன்கள், மாலைகள எனபவற்றை அவள் அணிந்திருத்தலாலும் அவளது கூறாகிய சத்திகளது வழிபாட்டிலும் இவை கொள்ளப்படும் பொருள்களாயின.

கு-ரை: "பன் மணி" என்றது நாகத்திற்கு அடை 'ஆகும் தாமரை' என இயையும். ஆகும் - ஏந்துதற்குப் பொருந்திய, கன்மணி தாமரை - மாணிக்கக் கல்போலும் செந்தாமரை மலர், மணி முதலிய பத்துடன், அபயமும், வரதமும் கூடக் கைகள் பன்னிரண்டாதல் அறிக. பூணும், ஆரமும் மேனியில் அணியப்படுவன. 'பூசனை யானதே' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், மேற்கூறிய சத்திகள் பலரது வடிவுகள் அவ்வாறானமைக்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

1386.தெ-ரை: நவாக்கரி சக்கரங்களின் அடியில் சதுரமாய் உள்ள 'பூபுரம்' என்பதின் நான்கு மூலைகளிலும் ஒரு மூலைக்குப் பதின்மராக, வழிபடுதற்குரிய நாற்பதின்மர் தேவியர் சூழப் பொருந்தியிருப்பவர்கள், அருள்வடிவாகிய சிவசத்திக் கூறுகள் தங்களிடம் சேர்ந்திருத்தாலே, இடையூறின்றி, மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றார்கள்.

கு-ரை: 'கன்னிகள், சத்திகள்' என்பவற்றை அடிமாற்றி ஓதுதல் பாடமன்று. "காசினிச் சக்கரத்துள்ளே" என்பதை முதலில் வைத்தும் "கலந்தவர்" என்பதை முதலடியின் இறுதியிற் கூட்டியும் உரைக்க.

1387. தாரத்தி னுள்ளே தயங்கிய சோதியைப்
பாரத்தி னுள்ளே பரந்துள் ளெழுந்திட
ஏரது ஒன்றி எழுந்த மனோமயம்
காரது போலக் கலந்தெழும் மண்ணிலே. 87

1388. மண்ணில் எழுந்த மகார உகாரங்கள்
விண்ணில் எழுந்த சிவாய நமஎன்று
கண்ணில் எழுந்தது காண்பரி தன்றுகொல்
கண்ணில் எழுந்தது காட்சி தரஎன்றே. 88

இதனால், நவாக்கரி சக்கரங்களின் பூபுரத்தில் தேவியர் பலர் இருத்தல் கூறப்பட்டது. "நேசவன் சத்திகள் நாற்பத்து நேரதா - மாசடையாமல் மகிழ்ந்திருந்தார்களே" என்றது. இவர்கட்கும் சிவசத்தியது அருள் இன்றியமையாததனை நினைவுறுத்தியவாறு.

1387. தெ-ரை: மேற்கூறிய பூபுர தேவியர்பால் விளங்குகின்ற ஒளிவடிவான சிவசத்தியை உடம்பின் அகத்திலே ஆதாரங்களில் தியானிக்கின். எழுச்சி பெற்றுப் புற விடயங்களின் மேல் செல்லுகின்ற மனம், நிலத்திற் கலந்த நீர் அந்நிலத்தின் தன்மையதே ஆனாற் போலத் தியானிப்போனது தன்மைக்கு மாறாகாமல் அவனோடே பொருந்தி நிற்கும்.

கு-ரை: தாரம் - ஆதாரம், இது மேற்கூறிய சக்கரங்களுக்கு உரியதாய்ப் பூபுரத்தைக் குறித்துப் பின் அவற்றில் உள்ள தேவியர்களைக் குறித்தது. பாரம் - பருவுடல். "பரந்து" என்பதை, 'பரக்க' எனத் திரிக்க 'மண்ணிலே காரது போலக் கலந்தெழும்' என மாற்றிக் கொள்க. கார் - மேகம் ; அது நீருக்கு ஆயிற்று. 'தாரம்மூலாதாரம்' எனவும், 'சோதி அதன் கண் உள்ள தீ' எனவும் கொண்டு, 'யோகமுயற்சியால் மனோலயம் உளதாம்' என்பதே இம்மந்திரத்திற்குப் பொருளாக உரைப்பாரும் உளர். அது, மேல் பலவிடத்துங் கூறப்பட்டதன் மேலும், இவ்விடத்திற்குச் சிறிதும் பயனுடைத் தாகாமை அறிக.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாட்டில் சிவ சத்தியை மறவாமை வேண்டுதல் கூறப்பட்டது.

1388. தெ-ரை: பிருதிவி மண்டலமாகிய மூலாத்ரத்தினின்று பிரணவமாகிய சூக்கும் எழுத்தாய்ப் புறப்பட்ட நாதம் , பின் வளர்ச்சி

1389. என்றங் கிருந்த அமுத கலையிடைச்
சென்றங் கிருந்த அமுத பயோதரி
கண்ட கரம்இரு வெள்ளிபொன் மண்டைவாய்க்
கொண்டங் கிருந்தது வண்ண அமுதே. 89

யுற்று ஆகாச மண்டலமாகிய ஆஞ்ஞையில் 'சிவாய நம' என்னும் தூல எழுத்தாய் வெளிப்பட்டு, அதற்குப் பின் கண்ணில் ஒளி வடிவாயும் என்னிடத்துப் பதிந்து நின்றது. ஆதலின் ஒளிக்காட்சி ஒருவராலும் காணப்படாதது அன்று ; மற்றும் அது தன்னைக் காணுலுறுவார்க்குக் காட்சி தரவேண்டும் என்றே முன் வரும் இயல்புடையது.

கு-ரை: 'விண்ணில் சிவாய நம என்று எழுந்து கண்ணில் எழுந்தது' என்க. பூபுர சத்திகட்கு உள்ளாயிருக்கும் சிவ சத்தியது காட்சி நாத தரிசனத்தின் வழிக் கூடும் என உணர்த்தியவாறு. தோற்ற முறைபற்றி, 'அகார உகார மகாரம்' என்றலேயன்றி, ஒடுக்கமுறை பற்றி 'மகார உகாரம் அகாரம்' என்றலும் கூடுமாதலின், 'மகாரம் உகாரங்கள்' என்றார். மோனை நயம் வேண்டாது, 'அகார உகாரங்கள்' என்றேயும் பாடம் ஓதுப. கொல், அசை.

இதனால், மேல், "தாரத்தினுள்ளே தயங்கிய சோதி" எனப்பட்ட சத்தியைத் தரிசிக்குமாறு கூறப்பட்டது.

1389. தெ-ரை: சூரிய மண்டலமாகிய விந்துத் தானத்தில்உள்ள சிவசத்தி, தன்னிடத்தில் காணப்படும் கரங்களில் இரண்டில் வெள்ளியாலான மண்டையிலும், பொன்னாலான மண்டையிலும் வைத்திருப்பது அழகிய அமுதமே.

கு-ரை: 'அதனை அவள் அடியவர்க்கு அள்ளிவழங்குவாள்' என்பது குறிப்பு. விந்துக் தானத்தில் அமுதம் உளதாதல் பற்றி அதனை "அமுத கலை" என்றார். 'தானம் அமுதம் ; தானும் அமுத பயோதரி, அவற்றுக்குமேல் அவள் இரு கைகயில் அமுத பாத்திரத்தைக் கொண்டுள்ளாள் ; அவள் தன் அடியவர்க்கு அமுதத்தை வழங்கத்தடை என்னை' என்பது நயம். 'கரத்தில்' என உருபுவிரிக்க. 'இரு மண்டைவாய்' என இயையும், அமுதத்திற்கு அழகு வெண்மை, இஃது இன எதுகை பெற்றது.

இதனால், ஆஞ்ஞையில் உள்ள சத்தியை அடைவோர் அமுதுண்ணப் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1390. அமுதம தாக அழகிய மேனி
படிகம தாகப் பரந்தெழும் உள்ளே
குமுதம தாகக் குளிர்ந்தெழு முத்துக்
கெழுமும தாகிய கேடிலி தானே. 90

1391. கேடிலி சத்திகள் முப்பத் தறுவரும்
நாடிலி கன்னிகள் நாலொன் பதின்மரும்
பூவிலி பூவித மூள்ளே யிருந்திவர்
நாளிலி தன்னை நணுகிநின் றார்களே. 91

1390. தெ-ரை: ஆம்பல் போலும் வாயிடத்துக் குளிர்ந்த முத்துப் போலும் நகைபொருந்தி விளங்கும் அந்நிலையினளான. அழிவற்ற அச்சத்தி, தன் அடியவர்க்குச் சந்திர மண்டலத்து அமுதம் உளதாகும் படி தனது அழகிய மேனி படிகம்போல்வதாகக் கொண்டு அவர்தம் அகத்தே நிறைந்து விளங்கி நிற்பாள்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கியுரைக்க. குமுதமும், முத்தும் உவம ஆகுபெயர்கள். கெழுமுதல் - பொருந்துதல். "அது" நான்கில், முன்னைய மூன்றும் பகுதிப் பொருள் விகுதிகள் ; இறுதியது 'அந்நிலை' என்னும் பொருட்டு 'கெமுதமுது' என்பது பாடம் அன்று. நான்காமடி மூன்றாமெழுத்தெதுகை பெற்றது. இரண்டாமடியும் அன்னதுபோலும்!

இதனால், அச்சத்தி அவர்க்கு அமுதம் வழங்குமாறு கூறப்பட்டது. இதனுள் அவளது திருக்கோலமும் உடம்பொடு புணர்த்தலால் கொள்க.

1391. தெ-ரை: வியட்டியாய் நின்ற சிவ சத்திகள் முப்பத்தறுவரும், அவரைத் தேட வேண்டாது தம்மிடத்தே பொருந்தப் பெற்ற தேவியர் முப்பத்தறுவரும் ஆகப் பூபுரத்தை யிடமாகக் கொண்டு விளங்கும் தாமரைமலர்களின இதழ்களில் உள்ள இவர்கள் நாள் வரையறையின்றி எந்நாளும் வழிபடுகின்ற அடியவன்பால் பொருந்தி நிற்பார்கள்.

கு-ரை: "முப்பத்தறுவர்" எனவே, இவர்கள் தத்துவங்களைச் செலுத்துவோராதல் பெறப்படும். படவே, இவர்களது விளக்கத்தைப பெற்றோன் தத்துவத் தொடக்கின நீங்குதல் விளங்கும். பின்னிரண்டடிகளில் உயிரெதுகை வந்தது.

1392. நின்றது புந்தி நிறைந்திடும் வன்னியும்
கண்டது சோதி கருத்துள் இருந்திடக்
கொண்டது ஓராண்டு கூடி வருதற்கு
விண்ட ஔகாரம் விளங்கின அன்றே. 92

1393. விளங்கிடு வானிடை நின்றவ ரெல்லாம்
வணங்கிடு மண்டலம் மன்னுயி ராக
நலங்கிளர் நன்மைகள் நாரண னொத்துச்
சுணங்கிடை நின்றவை சொல்லு மாமே. 93

இதனால், நவாக்கரி சக்கர வழிபாட்டை வாழ்நாளளவும் செய்ய, மாயைத் தொடங்கு நீங்குதல் கூறப்பட்டது.

1392.தெ-ரை: இயல்பாக உள்ளத்தில் உள்ள, நிரம்பிய விளக்கொளியாகிய சத்தி, நவாக்கரி சக்கரத்தில் கட்புலனாம் விளக்கொளியாய் விட்டது. இனி அவ்வொளி உள்ளத்திலும் தோன்றி விளங்குதற்கு வேண்டப்பட்ட காலம ஓராண்டு. அப்பயன் கைகூடுதற்குத் துணையாகவே மேற்கூப்பட்ட ஔகாரம் முதலிய பீசாக்கரங்கள் அச்சக்கரத்தில் விளங்கி நிற்கின்றன.

கு-ரை: 'நின்றதாகிய வன்னி' என இயையும், வன்னி, ஆகுபெயர். 'கண்டதாகிய சோதியாயிற்று' என்க. கொண்டது. வேண்டப்பட்டது. 'ஔகாரம்' என்றது, 'அது முதலாகிய அக்கரங்கள்' எனப் பொருள் தந்தது. 'கூடி வருகைக்கு அவை விளங்கின' எனவே, ஓராண்டுக் காலம் அவற்றைக்கணிக்க' என்றதாயிற்று. முதலடி இனவெதுகை.

இதனால், அவ்வழிபாட்டினை ஓராண்டுச் செய்வார் பெறும் பயன் கூறப்பட்டது.

1393.தெ-ரை: ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற வானுலகத்தில் உள்ள தேவர் யாவரும் வழிபடுகின்ற நவாக்கரி சக்கரம் மக்கள் உள்ளத்தில் நிலைபெற்ற பின் அதனால் உண்டாகும் இன்பம் மிகுகின்ற நன்மைகள் பரம பதத்தில் இருக்கும் மாயோனுக்கு உள்ள நன்மைகளை ஒக்குமாயின், அவற்றின் பெருமைகளை வினைத்துன்பத்தில் நின்று கொண்டு சொல்ல இயலுமோ!

1394. ஆமே அதோமுகம் மேலே அமுதமாய்த்
தானே உகாரம் தழைத்தெழும் சோமனும்
காமேல் வருகின்ற கற்பக மானது
பூமேல் வருகின்ற பொற்கொடி யானதே. 94

கு-ரை: "மன்னுயிர்" என்றது தலைமை பற்றி மக்களுயிரைக் குறித்தது. "ஆக" என்பதை 'ஆனபின்' எனவும் "ஒத்து" என்பதை. 'ஓக்கின்' எனவும் திரித்துக் கொள்க. "நாரணன்" ஆகுபெயர். சுணங்கு - நலிவு. ஒன்று, மூன்று அடிகள் உயிரெதுகை பெற்றன.

இதனால், இச்சக்கர வழிபாடு போகத்தை மிகத் தருதல் கூறப்பட்டது.

1394.தெ-ரை: பிரணவ கலைகளுள் உகாரகலை மிகுந்து ஓங்கி முற்றுகின்ற சந்திர மண்லம் நெற்றிநடு முதலாகிய மேல் நிலங்களில் அமுதமாய், கீழ்நோக்கியுள்ள ஆயிர இதழ்த் தாமரையாய் விளங்கும். சோலைகளில் வெளிநிற்கின்ற கற்பகத் தருபோலும் சிவசத்தி, அச்சந்திர மண்டலத்தின் கீழுள்ள தாமரை மலர்களில் தேவியர் பலராய் விளங்குவாள்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியை முதலில் வைத்து, "மேலே அமுதமாய் அதோமுகம் ஆம்' எனக் கூட்டி உரைக்க. 'தானேயாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. தானேயாதல், மிகுந்திருத்தல், அகார கலை பிரணவத்தின் தொடக்கமாக உகாரகலையே அதன் எழுச்சியாதல் அறிக.

சத்தி எழுந்தருளியிருத்தற்குச் சிறந்தது சோலையாதலின், அவளை அவ்விடத்து வெளிநிற்பவளாகக் கூறினார். இது சிறப்பாகக் கடம்பாடவியைக் குறிக்கும் என்பர். "கற்பகம்" என்றது உருவகம். சந்திர மண்டலத்தில்நேரே விளங்குகின்ற சிவசத்தி. கீழ் ஆதாரங்களில் தேவியர் பலரிடமாக விளங்குவாள் என்றபடி. முதலிரண்டடிகளில் இது குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது. இரண்டாமடி இன எதுகைபெற்றது. 'தாமே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், 'ஆதார யோக முறையால் சத்தியை அடைக' என்பது கூறப்பட்டது.

1395. பொற்கொடி யாரிடைப் பூசனை செய்திட
அக்களி யாகிய ஆங்காரம் போயிடும்
மற்கட மாகிய மண்டலந் தன்னுளே
பிற்கொடி யாகிய பேதையைக் காணுமே. 95

1396. பேதை இவளுக்குப் பெண்மை அழகாகும்
தாதை இவளுக்குத் தாணுவுமாய் நிற்கும்
மாதை இவளுக்கு மன்னும் திலகமாக்
கோதையர் சூழக் குவிந்திடங் காணுமே. 96

1395.தெ-ரை: ஆதாரங்களில் விளங்கும் சாதன தேவியரைச் சிவ சத்தியுடன் கூட வழிபடின், போக்குதற்கரிதாகிய அகங்காரம் நீங்கும். அங்ஙனம் வழிபட்டவன் அகங்காரத்தினின்று நீங்கி, நிறைந்த அமுதக்குடம்போலும் சந்திர மண்டலத்தில் சாத்திய தேவியாகிய சிவசத்தியைத் தலைப்படுவான்.

கு-ரை: "பொற்கொடியாளுடன்" என மேற்போந்ததனை அனுவதித்ததனால், பூசிக்கப்படுவார் சாதன தேவியராதல் பெறப்பட்டது. அகரம், பண்டறிசுட்டு. "அக்களியாகிய ஆங்காரம்", இருபெயரொட்டு. மத் கடமாகிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம். சாத்தியத்தை, "பின்" என்றார்.

இதனால், ஆதார தேவியரது வழிபாட்டின் இன்றியமை யாமை கூறப்பட்டது. இரண்டாம் அடி இன எதுகை.

1396.தெ-ரை: பெண்ணாகக் காணப்படுகின்ற இச் சத்திக்கு அங்ஙனம் காணப்படுதலே ஏற்புடைத்து. இவளுக்குத் தலைவனாய் உள்ள சிவன் அங்ஙனம் தலைவனாதலேயன்றித் தந்தையாயும் நிற்கும் இயல்புடையவனாவான். அழகியாய் உள்ள இச்சத்திக்கு இப்பூ மண்டலமே நெற்றித் திலகமாய் நிற்க, எண்ணிறந்த சத்திகள் சூழ்ந்து பணி செய்ய, இவள் உயரிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமையுடையள்.

கு-ரை: 'அப்பெண்மையே' எனச் சுட்டுவருவித்துத் தேற்றே காரம் விரிக்க. 'பெண்மையே ஏற்புடைத்தாம்' என்றது, சிவத்தின் வழிநிற்பவளாதல் குறித்து. எனினும், இவளும், சிவனும் உலகத்துப் பெண்டிரும் ஆடவரும்போல இருவேறுபட்டவர்கள் அல்லர்' என்றற்கு, "தாதை இவளுக்குத் தாணுவுமாய் நிற்கும்" என்றார். தாணு - தலைவன், தாணு தாதையுமாய் நிற்கும்' என மாறிக் கூட்டுக.

1397. குவிந்தனர் சத்திகள் முப்பத்திருவர்
நடந்தனர் கன்னிகள் நாலெண்மர் சூழப்
பரந்தித ழாகிய பங்கயத் துள்ளே
இருந்தனர் காணும் இடம்பல கொண்டே. 97

1398. கொண்டங் கிருந்தனர் கூத்தன் ஒளியினைக்
கண்டங் கிருந்தனர் காரணத் துள்ளது
பண்டை மறைகள் பரந்தெங்குத் தேடுமால்
இன்றென் மனத்துள்ளே இல்லடைந் தாளுமே. 98

மாது – அழகு. ஐகாரம் சாரியை. அழகு இயற்கையாலும். செயற்கையாலும் உள்ளது. அவற்றுள் செயற்கை 'அழகில் பூமியே திலகமாகின்ற அத்துணைப பெரியாள்' என்பதை மூன்றாம் அடியிலும், பிறர் யாவரும் இவளுக்குக் கீழ்பட்டவர்களே' என்பதை நான்காம் அடியிலும் குறித்தார். குவிதல் – இங்கு, உயர்தல், 'குவிந்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

1397.தெ–ரை: சிவ சத்தியின் கூறாகிய முப்பத்திருவர் சத்திகள் தலைமை பெற்று நிற்கின்றனர். அவர்கள் வழிப்பட்டு முப்பத்திருவர் தேவியர் ஒழுகுகின்றார்கள். இவ்இருதிறத்தாரும் ஒரு தாமரை மலரில் சூழ விரிந்தபல இதழ்களில் இடம் பெற்று இருக்கின்றனர்.

கு–ரை: இங்குக் கூறிய தாமரை மலர் மேற்காட்டிய சக்கரங்களில் உள்ளனவாம். அவற்றின் இதழ்கள் எட்டாகும். அவற்றில் அகம், நுனி, இருபுறம் என்பவற்றால் இடங்கள் முப்பத்திரண்டாம். அம் முப்பத்திரண்டிலும் தேவியர் முப்பத்திருவர் இருக்க, அவர்களிடமாகச் சத்திகள் முப்பத்திருவரும் உளர் என்க. இம்முறை ஆதார பங்கயங்கட்கும் பொருந்துவதாம், 'பரந்த' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று, இதன் கண் மூன்றாமெழுத்தெதுகை வந்தது.

இதனால், சிவசத்திகளும், அவர்கள் வழியொழுகும் தேவியரும் சக்கரங்களிலும், உடம்பகத்து ஆதாரங்களிலும் நின்று பயன் தருமாறு கூறப்பட்டது.

1398.தெ–ரை: சிவனது விளக்கமாம் சத்திகளையும், அவள்வழி நிற்கும் தேவியரையும் பல சக்கரங்களிலும் உடம்பினுள் ஆதார பங்கயங்களிலும் வழிபட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள், உலகத்திற்குக் காரணமாய் உள்ள முதற்பொருளைக் கண்டிருப்பார்கள். அம்முதற்

1399. **இல்லடைந் தானுக்கும் இல்லாத தொன்றில்லை**
இல்லடைந் தானுக் கிரப்பது தானில்லை
இல்லடைந் தானுக் கிமையவர் தாமொவ்வார்
இல்லடைந் தானுக்கில் லாததில் லானையே. 99

1400. **ஆனை மயக்கும் அறுபத்து நால்தறி**
ஆனை யிருக்கும் அறுபத்து நால்ஒளி

பொருளை வேதங்களும் எங்கும் சென்று தேடி அலைகின்றன. ஆயினும் இஃது இன்று எனது உள்ளத்தையே இல்லமாகக் கொண்டு அதனை ஆளுகின்றது.

கு-ரை: "கூத்தன் ஒளியினை" என்பதையும், காரணத்துள்ளது' என்பதையும் அவ்வவ் வடியின் முதலிற் கூட்டி யுரைக்க. காரணத்து - காரணமாகின்ற நிலையில், நான்காமடி இன எதுகை பெற்றது.

1399.தெ-ரை: இல்லத்தைத் திறமையாக ஆளுகின்ற துணைவியைப் பெற்றால், அவளுக்கேயன்றி, பெற்ற அவனுக்கும் இல்லாத நன்மை ஒன்று இல்லை. (எல்லா நன்மைகளும் குறைவின்றி உளவாம்.) அதனால், அவன் பிறரிடம் சென்று இரந்து பெற வேண்டுவதுயாதும் இல்லை. ஆகவே, இன்ப நுகர்ச்சியில் தேவரும் அவனுக்கு நிகராகார். ஆதலின், 'இல்லாதது' என்பது யாதும் இல்லாதவனாகிய சிவனையே அவனுக்கு உவமிக்க.

கு-ரை: இல் - இல்லாள். 'மனமாகிய இல்லத்தை நன்முறையில் ஆண்டு துணைபுரியும் அளவில் சிவ சத்தி தன் அடியவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவிபோல்வாள்' என்பது பற்றி, "இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால்" (குறள், 53) எனவும், "இல்லாளகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை" (மூதுரை) எனவும் போந்த உலகியல் முறையை எடுத்தோதி, சத்தியது அருள் கிடைக்கப் பெறுதல் பெரும்பேறாதலை விளக்கினார். ஈற்றில் வருவித்து உரைத்த 'உவமிக்க' என்பது சொல்லெச்சம்.

இவை இரண்டு மந்திரங்களாலும் மேற்கூறியோரை, மேற் கூறிய இடங்களில் வழிடுதலின் பயன் கூறப்பட்டது.

1400. தெ-ரை: ஐம்புலன்களாகிய யானைகளையும் மயங்கி அடங்கச் செய்து கட்டி வைக்கும் அறுபத்து நான்கு தறிகளாயும், இடப

ஆனையிருக்கும் அறுபத்து நால்அறை
ஆனையும் கோடும் அறுபத்து நாலிலே. 100

வாகனத்தின்மேல் வருகின்ற தலைவனாகிய சிவபிரானிடத்தல் உள்ள அறுபத்து நான்கு சத்திகளாயும் விளங்குவன பிரணவததை முதலாகக் கொண்ட பிராசாத மந்திரத்தின் அக்கரங்கள் அடங்கிய சக்கரத்தில் உள்ள அறுபத்து நான்கு அறைகள். அவ் அறைகளை யுடைய சக்கரத்தை வழிபட்டால், மத யானையும் வணங்கும் கடவுள் தன்மையைப் பெறலாம்.

கு-ரை: "ஆனை" நான்கில் இரண்டாவதை, 'ஆன் + ஐ' எனப் பிரித்துப் பொருள்கொள்க. ஏனைய மூன்றும் சொல் ஒன்றாயினும் வேறு வேறு பொருளைக் குறித்தலின் சொற்பின் வருநிலை. இரண்டாம் அடி, மடக்கு, முதலடியில், உள்ள ஆனை. உருவகம், மூன்றாம் அடியில் உள்ள ஆனை உவம ஆகுபெயராய் அதனோடொத்த ஓங்காரத்தைக் குறித்தது. நான்காம் அடியில் உள்ளது அஃறிணை இயற்பெயராய், ஆற்றலால், மதங்கொண்ட யானையைக் குறித்தது. கோடுதல் - வளைதல் ; வணங்குதல். 'ஆனையும், அதன் கொம்பும் அறுபத்து நாலு அறைகளில் அடங்கிவிடும்' என்பது நயம். "அறுபத்து நால்" என்பது அதன் வழிபாட்டின்மேல் நின்றது. அதில் உள்ள 'இல்' எதுப் பொருட்கண் வந்த ஐந்தாம் உருபு. அறுபத்து நான்கு அறைகளும் அறுபத்து நான்கு சத்திகளாதல் இரண்டாமடியில் கூறப்பட்டது. இச்சக்கரம் எட்டெழுத்துக்களால் ஆவதாகலின், 'அட்டாட்சரி சக்கரம்' எனவும் அவை பிராசாத அட்சரங்கள் ஆதலின், 'பிராசாத சக்கரம்' எனவும் சொல்லப்படும். அஃது கீழே தனியே தரப்பெற்றுள்ளது.

இதனுள், அக்கரங்கள் இடந் தொட்டு வலமாகச் செல்லும் வரிகளை முறையே நோக்கினும், மேற்றொட்டுக் கீழாக வரும் வரிகளை முறையே நோக்கினும் ஒருவகையாகவே இருத்தல் அறியத்தக்கது. அதனால், அவ் அக்கரங்களை ஒருமுறை இடமிருந்து வலமாகவும், மறுமுறை மேற்றொட்டுக் கீழாகவும் மாறிமாறி நோக்கிக் கணித்து வழிபடின் பயன் கூடும்.

இதனை, இத்தந்திரத்தின் முடிவாக இறுதிக்கண் அனைத்தும் அடங்கக் கூறினார் என்க.

நான்காம் தந்திரம் மூலமும் உரையும் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் தந்திரம்

1. சுத்த சைவம்

முன்னைத் தந்திரத்தில் சத்தி வழிபாட்டு நெறி முறைபற்றி விரித்துக் கூறிய நாயனார், இனிச் சிவ வழிபாட்டு முறையையே விரித்துக் கூறுவாராய், இத்தந்திரத்தில் சமய வேறுபாடுகளையும், சமய ஒழுக்க வேறுபாடுகளையும் வகுத்துணர்த்தியருள்கின்றார்.

அவற்றுள் இம்முதலதிகாரத்தில் சைவ வேறுபாடுகளின் வகையையும், அவ்வகைகளுள் சுத்த சைவத்தையும் நான்கு மந்திரங்க ளால் உணர்த்தியருள்கின்றார்.

1401. **ஊரும் உலகமும் ஒக்கப் படைக்கின்ற**
பேரறி வாளன் பெருமை குறித்திடில்
ஏருமிம் மூவுல காளி இலங்கெழுந்
தாரணி நால்வகைச் சைவமு மாமே. 1

1402. **சத்தும் அசத்தும் சதசத்தும் தான்கண்டு**
சித்தும் அசித்துமுன் சேர்வுறா மேநீத்த

1401. தெ-ரை: பல உலகங்களையும், அவை அடங்கியுள்ள பல அண்டங்களையும் ஒரு சேரப் படைக்கின்ற பேரறிவினையுடைவனாகிய சிவனது பெருமையைக் கூறுமிடத்து, எழுச்சியை உடைய இந்த உலகங்கள் மூன்றினையும் தன்னடிப் படுத்து ஆள்கின்ற தலைவனாம் அவன், விளங்கித் தோன்றும் நிலைக்களம் நால்வகைச் சைவமுமாகும்.

கு-ரை: 'ஊர், உலகம் என்பன அவற்றிற்கு இடமான உலகத்தையும், அண்டத்தையும் ஆகுபெயரால் உணர்த்தின், ஏர்தல் - எழுச்சியுறுதல். 'மேருவும்' என்பது பாடமன்று. 'இலங்க' என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. "தாரணி" என்றது, 'நிலைக்களம்' என்றவாறு. சைவ சமயத்தின் பெருமை கூறுவார், அதன் முதல்வனாகிய சிவனது பெருமையை முன்னர்க் கூறினார்.

இதனால், 'முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவன் விளங்கித் தோன்றும் சமயம் சைவசமயமே' என்பதும், 'அது நால்வகைப்படும்' என்பதும் கூறப்பட்டன, அந்நால்வகையும் வருகின்ற மந்திரங்களிலும் அதிகாரங்களிலும் அறியப்படும்.

1402. தெ-ரை: சுத்த சைவர்க்கு, சத்தாகிய பதியின் இயல்பையும்,

சுத்தம் அசுத்தமும் தோய்வுறா மேநின்ற
நித்தம் பரம்சுத்த சைவர்க்கு நேயமே. 2

1403. கற்பன கற்றுக் கலைமன்னு மெய்யோகம்
முற்பத ஞானம் முறைமுறை நண்ணியே
சொற்பதம் மேலித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோர் சைவசித் தாந்தரே. 3

அசத்தாகிய பாசத்தின் இயல்பையும், இவற்றிற்கு இடைப்பட்டுச் சதசத்தாய் நிற்கின்ற பசுவின் இயல்பையும் உணர்ந்தபின், அறிவுடைப் பொருளாகிய உயிர்களுள்ளும், அறிவில் பொருளாகிய பாசங்களும் ஒன்றாகாது வேறுபட்ட பொருளாய், சுத்தமாயுள்ள வைந்தவங்களிலும் அசுத்தமாயுள்ள மாயேயங்களிலும் தோய்ந்தும் தோயாமலிருக்கின்ற நித்தியப் பொருளாகிய பரசிவம் ஒன்றே குறிப் பொருளாம்.

கு-ரை: எனவே, தத்துவ ஞானத்தை விரும்புவது 'சுத்த சைவம்' என்ற தாம். ஆகவே, சிவஞான பாடியம் முதலியவற்றில் 'சுத்த சைவம்' என்னும் பெயராற் குறிக்கப்படும் சுத்த சைவம் அன்று இது என்பது விளங்கும்.

சத்து – மாற்றமின்றி என்றும் ஒரு படித்தாய் இருப்பது. அசத்து – மாற்றத்தை உடையது, சதசத்து – இவ்விரண்டில் எதனோடும் சார்தற்கு உரியதாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்பது. "சத்து" முதலிய ஐந்தும் ஆகுபெயராய் முன்னர் அத்தன்மையுடைய பொருளையுணர்த்திப் பின் அவற்றது இயல்பை உணர்த்தின. 'கண்டபின்' என்பது 'கண்டு' எனத் திரிந்தது. "நீத்த, நின்ற" என்னும் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி, "பரம்" என்னும் ஒரு பெயர் கொண்டன, அச்சித்தும், நின்று' என்பன பாடமல்ல. "சுத்தம், அசுத்தம்'' என்பன அவற்றையுடைய பொருள்களைக் குறித்தன. வைந்தவம் – விந்துவின் காரியம். விந்து – சுத்தமாயை, மாயேயம் – மாயையின் காரியம், மாயை – அசுத்த மாயை, 'நித்தப் பரம்' என்பது தொடை நோக்கி மெலிந்து நின்றது. 'ஞேயம்' என்பது 'நேயம்' என மருவிற்று. 'அறியப்படுபொருள்' என்பது இதன் பொருள்.

இதனால், நால்வகைச் சைவத்திள் 'சுத்த சைவமாவது இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1403. தெ-ரை: கற்கத் தக்கனவாகிய சிவாகமங்களைக் கற்று, அவைகளிலே சிறப்பாகப் பொருந்தியுள்ள பிராசாத யோகத்தின் வழிப் பிரணவ ஞானத்தைப் படிமுறையால் பொருந்தி, சாலோகம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதமுத்திகளையும், அடைந்து, இவை

1404. **வேதாந்தம் சுத்தம் விளங்கிய சித்தாந்தம்**
நாதாந்தம் கண்டோர் நடுக்கற்ற காட்சியர்
பூதாந்த போதாந்த மாகப் புனஞ் செய்ய
நாதாந்த பூரணர் ஞானநே யத்தரே. **4**

யெல்லாவற்றின் விளைவாகவும் அதிதீவிரபரிபாகமும், அதிதீவிர சத்திநிபாதமும் வரப்பெற்று, அனைத்துப் பொருளுக்கும் மேலாய், ஆன்ம வியாபகத் திற்கும் மேலான வியாபகப் பொருளாகிய பரசிவப் பொருளைத் தலைப்பட்டவரே 'சைவ சித்தாந்திகள்' எனப்படுகின்றனர்.

கு-ரை: "சைவ சித்தாந்தர்" என்றது 'சித்தாந்த சைவர்' என்றவாறு. எனவே, 'சைவாகம நெறிகளின் வழி ஒழுகி, அதனால், பதமுத்தி, பரமுத்தி களை அடைவதே சித்தாந்த சைவம்' என்றதாயிற்று. ஆகவே, சித்தாந்த சைவமே மேற்கூறிய சுத்த சைவமாதல் பெறப்பட்டது. "மெய்யோகம்" என்றது, 'பொருளுணர்வுக்குக் காரணமான நாதத்தையுணரும் யோகம்' என்றவாறு. முற்பதம் - முதற்சொல் : பிரணவம்.

இதனால், 'சித்தாந்த சைவமாவது இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1404. தெ-ரை: வேத்தின் முடிந்த பொருள் இன்னது எனத் தெளிவாக விளங்குவதாகிய சித்தாந்த சைவத்தின் நின்று, நாத முடிவான தத்துவங்களைக் கண்டு கழித்தோரே, பின் ஒரு காலும் அசைவில்லாத திண்ணிய மெய்யுணர்வைப் பெற்றவராவர். பின்னும் அவர் 'நான்' என்னும் தற்போதமும் கழலும்படி உணர்வு திருந்தப் பெறுவாராயின், நாதமுடிவில் விளங்கும் நிறை பரம பொருளாகிய சிமாந்தன்மையைப் பெறுவர். அதனைப் பெற்றோரே உண்மை ஞானத்தால் உண்மை ஞேயத்தை எய்தினோராவர்.

கு-ரை: 'சுத்தமாய்' என ஆக்கம்வருவிக்க. 'சித்தாந்தத்துக்கண் நின்று கண்டோர்' என்பதில் இடைநின்றன தொக்கன. "பூதம்", ஏனைத் தத்துவங்கள் பலவற்றில் உபலக்கணம். தத்துவங்களின் அந்தத்தில் உள்ள போதம், 'நான்' என்னும் பசுபோதம். அஃது அந்தமாதலாவது, நீங்குதல். புனம்செய்தல் - புனத்தைத்திருந்தச் செய்தல் போலச் செய்தல். ஞான நேயம் - ஞானத்தினால் பற்றப்படும் ஞேயம் 'வேதாந்தம் தெளிவாதல் சைவ சித்தாந்தத்திலே' என்பதை, "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்" (சிவப்பிரகாசம், 7) என்பதனால். அறிக.

இதனால், சித்தாந்த சைவத்தின் சிறப்பும், அதன்கண் நின்றாரது பயனும் கூறப்பட்டது.

2. அசுத்த சைவம்

இது முதல் மூன்று மந்திரங்களால் அசுத்த சைவம் உணர்த்துகின்றார். 'அசுத்த சைவம்' என்றது, 'சுத்த சைவமல்லதாய், அதனோடு ஒருபுடை யொத்திருப்பது' என்றபடி.

1405. இணையார் திருவடி ஏத்தும்சீரங்கத்
திணையார் இணைக்குழை ஈரணை முத்திரை
குணமா ரிணைக்கண்ட மாலையுங் குன்றா
தணைவாம் சரியை கிரியையி னார்க்கே. 1

1406. காதுப் பொனார்ந்த கடுக்கன் இரண்டுசேர்த்
தோதுந் திருமேனி உட்கட் டிரண்டுடன்

1405. தெ-ரை: சரியை, கிரியை நெறிகளில் நிற்பவர்க்குச் சிவனது இரண்டு திருவடிகளைத் தாம் வணங்குதற்குரிய கோலமாக உடம்பில் ஒன்று இரண்டாய்ப் பிணைந்த இருகுழைகள். இரண்டாகப் பொருந்திய முத்திரைகள், இரட்டை வடமாக அமைந்த கண்ட சரமும் ஆகியவைவை குறையாது பொருந்துதற்கு உரியன.

கு-ரை: சீர் – அழகு. அஃது அதனைத் தருவதாகிய கோலத்தைக் குறித்தது. இணையார் குழையை, 'ஆறுகட்டியும், சுந்தரவேடமும்' என்றும், இவை 'ஆசிரியர்க்கு உரியன' என்றும் கூறுவர். 'இவ்வாசிரியர் கிரியா குரவரே' என்பது இம் மந்திரத்தாற் பெறுதும். இருமுத்திரைகளா வனவற்றை, 'இடபக்குறியும் சூலக் குறியும்' எனத் திருநாவுக்கரசரது வரலாறு பற்றிக் கூறுதல் கூடும். அவர் சமண் சமயஞ் சார்ந்திருந்த மாசு தீரவே அவற்றை வேண்டிப் பெற்றமையால், அவை சமய விசேட தீக்கைகட்கு உரியனவாக இங்குக் கூறப்பட்டன எனலாம். "குன்றாது அணைவாம்" என்றது, 'தவறாது பொருந்துவது' என்றபடி. எனவே, சுத்த சைவர்க்கு அவை இலவாயினும் குற்றமின்றாதல் அறியப்படும்.

இதனால், 'அசுத்த சைவருள் ஒருசாரார் இவர்' என்பது கூறப்பட்டது.

1406. தெ-ரை: காதில் பொன்னாற் செய்யப்பட்டுப் பொருந்திய

சோதனை செய்து துவாதெச மார்க்கராய்
ஓதி யிருப்பார் ஒருசைவ ராகுமே. 2

1407. கண்டங்கள் ஒன்பதும் கண்டவர் கண்டனர்
கண்டங்கள் ஒன்பதும் கண்டாய் அரும்பொருள்
கண்டங்கள் ஒன்பதும் கண்டவர் கண்டமா
கண்டங்கள் கண்டோர் கடுஞ்சுத்த சைவரே. 3

கடுக்கன் இரண்டை அணிந்து, சிவாகமங்களில் சொல்லப்படுகின்ற 'தூலம், சூக்குமம், பரம்' என்னும் மூன்று உடம்புகளையும் சோதித்துத் தூய்மை செய்யப் பெற்று, துவாதச கலாப் பிராசாதயோக நெறியில்நின்று, அந்நிலைக்கு ஏற்பத் தாம் உபதேச முறையாற் பெற்ற திருவைந்தெழுத்தையும் ஓதுபவர் மேற்கூறியவரின் வேறுபட்ட ஒருசார் சைவராவர்.

கு-ரை: தூல உடம்பையே "திருமேனி" என்றார். சமய விசேட தீக்கைகளால் தூய்மை பெற்றமை தோன்ற அவ்வாறு கூறினார். சூக்குமம் பர உடம்புகளை "உட்கட்டு" எனக் குறித்தார். "செய்து" என்றது, 'செய்வித்துக் கொண்டு' என்றபடி ஒருசைவர் – மற்றொருசைவர் ; என்றது 'ஞானச்சைவர்' என்றவாறு. மேலை மந்திரத்துள் சரியை கிரியையினுள்ளும், இதன்கண் யோகம் ஞானத்துள்ளும் அடக்கப்பட்டன. இங்குக் குறிக்கப்பட்ட ஞானம் கேள்வியளவினது. இவற்றை "சோதனை செய்து" எனவும், துவாதெச மார்க்கராய்" எனவும் போந்த குறிப்புகளால் அறிக.

இதனால், அவருள் மற்றொருசாராரது இயல்பு கூறப்பட்டது.

1407. தெ-ரை: பாரத வருடத்தின் ஒன்பது பகுதிகளையும் சென்று கண்டவரே அவைகளில் உள்ள சான்றோர் ஆராய்ந்துகண்ட அரிய உண்மையைக் கண்டவராவர். அதனால், அவர் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த இறைவனது நவந்தரு பேதங்களையும் உணர்ந்தோரும், பின்னர்க் கூறப்படும் கடுஞ்சுத்த சைவருக்கு நிகரானவரும் ஆவர்.

கு-ரை: பாரத வருடத்தின் ஒன்பது கண்டங்களாவன:– 'இந்திரம், கசேரு, தாமிரவர்ணி, கபத்தி, நாகம், சாந்திரம் காந்தருவம், வாருணம், குமரி' என்னும் பெயருடையவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

1408 ஞானி புவியெழு நான்னூ லனைத்துடன்
மோன திசையும் முழுஎண்ணெண் சித்தியும்
ஏனை நிலமும் எழுதா மறையீறும்
கோனொடு தன்னையும் காணும் குணத்தனே. 4

'பரத கண்டமே 'கடவுள் நிலம்' (புண்ணிய பூமி)' என்றும், 'அது மேற் குறித்த ஒன்பது கண்டங்களையுடையது' என்றும் 'அக்கண்டங்கள் அனைத்திலும் அரும்பொருளை - மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்துணர்ந்த 'அறிவர்' பலர் நிரம்ப உளர்' என்றும் ஆகமங்கள் கூறுதலால். 'அவை அனைத்திலும் தொண்டரொடு கூடிக் சென்று தூநீராடியும், தொழுதகு படிவங்களை வணங்கியும், அறிவரை அடி பணிந்து அரும் பொருள் கேட்டும் வருவோர் அசுத்த சைவராயினும் மெய்ப்பொருளைக் கண்ட சுத்த சைவர் எனச் சொல்லத்தக்க பெருமையுடையவர்' என்றவாறு 'பரத கண்டத்துக் கண்டங்கள் ஒன்பதுள்ளும் குமரிக் கண்டமே சிறந்தது' என்பதும் சிவாகம நூல் துணிபு. இரண்டாவதாய் நின்ற "கண்டங்கள்", இடவாகு பெயர், "கண்ட" எனப் பெதுப்படக்கூறிய அதனால், அது முழுதுங்கண்டதாயிற்று. இறைவனது பேதங்களை "மாகண்டம்" என்றார். அப்பேதங்கள் ஒன்பதும் மேலே கூறப்பட்டன.

இதனால், 'சுத்த சைவரல்லாதார் தீர்த்த யாத்திரை தலயாத்திரைகளை இன்றியமையாது மேற்கொள்ளல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது, இதன் பயன் ஞானத்தைப் பெறுதலாகும்.

"மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"
– பராபரக் கண்ணி, 156

என்ற தாயுமானவர் மொழி இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

1408.தெ-ரை: 'ஞானத்தை விரும்புபவன்' என்று சொல்லப்படுவோன், உலகில் விளங்கித் தோன்றுகின்ற சமய நூல்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்த உணர்வோடு. மன ஒடுக்கம் வரும் நிலையையும், முழுமையாக எண்ணப்படுகின்ற 'எட்டு' என்னும் தொகையைப் பெற்றுள்ள சித்திகளையும், இவ்வுலகமேயன்றி, ஏனை மேல் கீழ் உலகங்களின் இயல்புகளையும், இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களின் முடிவாகிய 'ஆரணியங்கள், உபநிடதங்கள்' என்பவற்றின் பொருள்களையும், எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வனாகிய இறைவனது இயல்பையும், அவனுக்கு என்றும் அடிமையாகின்ற

தனது இயல்பையும் உணரும் பண்புடையவனேயாவன்.

கு-ரை: "ஞானி" என்றது மேற்கூறியவாறு பொருள் படு மாற்றைப் பின் வருவனவற்றால் அறிக. நன்நூல் - ஞானநூல். இங்ஙனம் பல நூலும் கண்டபின்பே, பொய் பொய்யாய் ஒழிய மெய்மெய்யாய்த் தோன்றும் என்பது பற்றி, இங்ஙனம் ஓதினார். "நூல் பல கல்" (ஆத்திசூடி) என்று ஔவையாரும் கூறினார். "கல்லா நெஞ்சில் - நில்லான் ஈசன்" (தி.3 ப.40 பா.1) என்று அருளிச்செய்ததும் இது பற்றி. "கண்டதைக் கற்கப் பண்டிதன் ஆவான்" என்பது பழமொழி. இதில் "கண்டது" என்பது கொள்கை வேறுபட்ட அறிஞர் பலரும், 'இதுவே நன்னூல்" எனக் கண்டது என்பதாம். சைவ சந்தான குரவர் நால்வருள் ஒருவர் அருட் குரவரது அருளுரையைப் பெறுதற்குமுன் 'சகலாகம பண்டிதர்' எனப் பலராலும் புகழப்பெற்றிருந்தமை அறியத்தக்கது.

இதனால், சுத்த சைவராக வேண்டுவார் கேள்வி ஞானத்திற்குப் பின் சிந்தனையால் முதிர்ச்சி பெறவேண்டுதல் கூறப்பட்டது.

3. மார்க்க சைவம்

இது முதல் பதினொருமந்திரங்களால் மார்க்க சைவம் உணர்த்துகின்றார். மார்க்க சைவம் – சாதன சைவம்.

1409. பொன்னால் சிவசாதனம்பூதி சாதனம்
நன்மார்க்க சாதன மாஞான சாதனம்
துன்மார்க்க சாதனந் தோன்றாத சாதனம்
சன்மார்க்க சாதன மாம்சுத்த சைவர்க்கே. 1

1410. கேடறு ஞானி கிளர்ஞான பூபதி
பாடறு வேதாந்த சித்தாந்த பாகத்தி
னூடுறு ஞானோ தயன்உண்மை முத்தியோன்
பாடுறு சுத்தசை வன்பத்தன் நித்தனே. 2

1409. தெ-ரை: சுத்த சைவநிலையை அடைய வேண்டுவார் கொள்ளத்தக்க முதற் சாதனங்கள், பொன்னாற் பொதியப்பட்ட உருத்திராக்கங்களின் மாலை, விபூதி என்னும் இரண்டுமாம். இவை நன்மையைத் தருகின்ற பெரிய ஞான சாதனமும், தீமை தோன்றாவாறு செய்கின்ற பெரிய காப்புச் சாதனமுமாம். ஆதலால், அவர்கட்கு இவை இன்றியமையாச் சாதனங்களாகும்.

கு-ரை: எனவே, 'இச்சாதனத்தளவில் நிற்போர் ஒரு கூற்று மார்க்க சைவர்' என்றதாயிற்று. முதற்கண் "சாதனம்" என்றது உருத்திராக்கத்தை, இதனை "எவரேனும் தாமாக இலாடத்திட்ட திருநீறும் சாதனமும் கண்டால்" (தி. 6 ப.61. பா.3) என்பதிலும் காண்க.

இதனால், மார்க்க சைவத்துள் ஒரு பகுதி கூறப்பட்டது.

1410. தெ-ரை: பின்னர்க் கெட்டொழியாது நிலை பெற்று நிற்கும் ஞானத்தை உணர்ந்தவனும், அதனால் 'ஞான வேந்தன்' எனப் புகழப்படுபவனும், அழிவில்லாத வேத முடிவில் தொடங்கி விரிந்த சிவாகமங்களின் நாற்பாதங்களினுள்ளும் பொருந்தி விளங்கும் பொருள்கள் விளங்கப்பெற்ற அறிவையுடையவனும், அவற்றால் உண்மை முத்தியாகிய பரமுத்தியைப் பெறும் தகுதியை அடைந்தோனுமாகிய பெருமை பொருந்திய சுத்த சைவனுக்குத் தொண்டு பூண்டவன் பிறவிப் பயனைப் பெற்றவனாவன்.

1411. ஆகமம் ஒன்பான் அதில்ஆன நாலேழு
மோகமில் நாலேழும் முப்பேதம் உற்றுடன்
வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மைஒன்
றாக முடிந்த தருஞ்சுத்த சைவமே. 3

1412. சுத்தம் அசுத்தம் துரியங்கள் ஓரேழும்
சத்தும் அசத்தும் தணந்த பராபரை

கு-ரை: எனவே, 'இவன், மார்க்க சைவத்துள் மற்றொரு பகுதியினன்' என்பது பெறப்பட்டது. இதனுள் சுத்த சைவனது பெருமையை யே விரித்து, 'அவன்பால் பத்தி பூண்டவன் சித்தன்' எனச் கூறப் பட்டது. சித்தன் - சித்திக்கப் பெற்றவன். பெறுதலுக்குச் செயப்படு பொருள் வருவிக்கப்பட்டது. "சித்தாந்தம்" என்றது சிவாகமங்களை.

இதனால், சுத்த சைவர்க்குத் தொண்டு பூண்டொழுகுதலும் மார்க்க சைவத்தின் ஒரு பகுதியால் கூறப்பட்டது.

1411. தெ-ரை: தொல் ஆகமங்கள் ஒன்பதே, 'இருபத்தெட்டு' என்பன அவற்றினின்றும் விரிந்தனவாம். 'சிவபேதம், உருத்திர பேதம், தேவ பேதம்' என்னும் முப்பேதங்களும் 'இருபத்தெட்டு' என்னும் அவற்றில் சொல்லப்படுவனவே. ஆகமங்கள் எத்துணையாக விரிந்து, எத்துணைப் பேதப்பட்டிருப்பினும் தற்போதத்தைப் போக்க வல்ல, வேதாந்தத் தெளிவாம் சித்தாந்தமாகிய அவற்றின் துணிபு ஒன்றேயாக முடிந்ததே சுத்த சைவநிலை வாய்ப்பதாகும்.

கு-ரை: எனவே, 'அங்ஙனம் பல ஆகமங்களின் பொருள்களையும் ஒருமைப்பட உணர்தலும் மார்க்க சைவப் பகுதியாம்' என்றதாயிற்று. இங்குக் கூறப்பட்ட ஆகமம் பற்றிய செய்திகளை முதல் தந்திரம் - ஆகமச் சிறப்பு அதிகாரத்தில் காண்க. ஆன - ஆனவை. மெய்ம்மை - முடிந்த பொருள்.

இதனால், சைவாகமங்களின் பொருள்களை ஒன்றோடு ஒன்று முரணாதவாறு ஒருமைப்படக் காண்டலும் மார்க்க சைவமாதல் கூறப்பட்டது.

1412. தெ-ரை: 'சுத்தம், அசுத்தம், மிச்சிரம்' என்னும் மூவகைப் பல்வேறு நிலைகளையும், மாயை கன்மங்களின் காரண காரிய நிலை

உய்த்த பராபரை உள்ளாம் பராபரை
அத்தன் அருட்சத்தி யாய்எங்கு மாமே. 4

1413. சத்தும் அசத்தும் தணந்தவர் தானாகிச்
சித்தும் அசித்தும் தெரியாச் சிவோகமாய்
முத்தியுள் ஆனந்த சத்தியுள் மூழ்கினோர்
சித்தியும் அங்கே சிறந்துள தானே. 5

களையும் கடந்து, பரையாவும், அபரையாதற்குரியவளாயும் உள்ள, சிவனது அருளாகிய சத்தி, எல்லாப் பொருள்களையும் நடத்து பவளாய், அவற்றின் உட்பொருளாகி எவ்விடத்திலும் நிறைந்து நிற்கின்றாள்.

கு-ரை: "துரியங்கள்" என்றதனால், "சுத்தம், அசுத்தம்" எனப் பட்டனவும் அவற்றில் நிகழும் சாக்கிரம் முதலியனவும் அவத்தையாதல் அறியப்படும். இங்கு, 'சுத்தம்' என்றது, கேவலமல்லாத சகலத்தை, அசுத்தம், கேவல சாக்கிரம் முதலியன. இவற்றின்பின் வாளா "துரியங்கள்" என்றதனால் அவை முன் இரண்டைக் கடந்த சுத்த சாக்கிரம் முதலியவாயின. இவ்வைந்தோடு சுத்த அசுத்தங்களை ஒவ்வொன்றாக்கி, 'ஏழு என்றார், காரண காரியங்களையே சத்து, அசத்து என ஓதினார், அவை அங்ஙனம் சொல்லப்படுதற்கு உரியன வாகலின். உய்த்தல் - நடத்துதல், இதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவித்துக்கொள்க. பின்வந்த "பராபரை" இரண்டும், 'சத்தி' என்னும் அளவாய் நின்றன. "அத்தன் அருட் சத்தி" என்பதை இரண்டாம் அடியின் இறுதியிற் கூட்டி யுரைக்க. "அத்தன் அருட் சத்தி எங்குமாம்" என்றது. 'அந்நிலையை உணர்ந்து அதில் அடங்கி நிற்போர் மார்க்க சைவர்' என்றதாம்.

இதனால், அத்தனது அருள்நிலையை அடைந்தோர் மார்க்க சைவராதல் கூறப்பட்டது.

1413. தெ-ரை: எங்குமாய் நிற்கும் அருட் சத்தியை அடைந்து நிற்கும் நிலைக்குமேலே, எல்லாப் பொருளையும் கடந்த பராசத்தியை அடைந்தவர், அச்சத்திக்கு முதலாய பரசிவமேயாய், சித்தும் கடமு மாய உலகங்களுள் யாதும் தோன்றாது சிவோகம் பாவனையில் அழுந்தி, பரமுத்தி நிலையில் விளையும் பேரின்பமாகிய ஆனந்த சத்தியில் மூழ்கியிருப்பர். அவரது பேறே ஏனை எல்லார் பேற்றினும் சிறந்த பேறாகும்.

கு-ரை: "தணந்தவர்" என்றது மேற்கூறிய "தணந்தபரையை" அடைந்தவர் என்றவாறு எல்லாமாய் நிற்பவள் அருட் சத்தியும்,

1414. **தன்னைப் பரனைச் சதாசிவன் என்கின்ற**
மன்னைப் பதிபசு பாசத்தை மாசற்ற
முன்னைப் பழமல முன்கட்டை வீட்டினை
உன்னத் தகும் சுத்த சைவர் உபாயமே. 6

1415. **பூரணந் தன்னிலே வைத்தற்ற அப்போதத்**
தாரண வந்த மதிசித்தாந் தத்தொடு
நேரென ஈராறும் நீடும் நெடும்போகம்
காரண மாம்சுத்த சைவர்க்குக் காட்சியே. 7

எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவள் ஆனந்த சத்தியும் ஆதலின் அந்நிலையே முடிந்த பேறாயிற்று. 'உளது' என்பது ஈறு தொகுத்தலாயிற்று. 'உளதாமே' எனப் பாடம் ஓதலுமாம்.

இதனால், 'மேற் கூறப்பட்டவர் மார்க்க சைவரேயாயின், அவருக்கு மேலேயுள்ள சுத்தசைவராவார் யாவர்? என்னும் ஐயத்தினை நீக்குதற்கு. 'அருள் நிலையைக் கடந்து ஆனந்த நிலையை எய்தினோர் சுத்த சைவர்' என்பது கூறப்பட்டது.

1414. தெ-ரை: ஆன்மா, 'யாதும் செய்யாது அமைதியாயுள்ள பரசிவன், 'சதாசிவன்' எனப்படுகின்ற ஐந்தொழில் முதல்வன், அப்பதியோடு ஏனைப் பசு பாசங்கள், அநாதி தொட்டே உள்ள ஆணவப் பிணிப்பாகிய முதற்பந்தம், அது நீங்கி நின்ற வீடு' என்னும் இவற்றை ஐயந்திரிபு அற ஆராய்ந்துணர்தல் என்பர். இவை சுத்த சைவராவார் தமக்கு உரிய உபாயமாகும்.

கு-ரை: 'மாசற்ற வீட்டினை' எனக் கூட்டியுரைக்க. 'சுத்த சைவராவார் உபாயமாம்' என ஆக்கம் வருவித்து உரைக்க.

இதனால், 'தத்துவ ஆராய்ச்சி மார்க்க சைவமாம்' என்பது கூறப்பட்டது.

1415. தெ-ரை: சுத்த சைவராய் உள்ளார்க்கு உளதாகின்ற அனுபவத்திற்கு, எங்கும் நிறைந்த பொருளாகிய சிவனிடத்தே வைக்கப்பட்டதனால் பிற பற்றுக்கள் நீங்கிய ஆன்ம போதத்தில், வேதாந்தம், சித்தாந்தத்தோடு ஒற்றுமைப் பட்டுத் தோன்றப்பெற்ற உணர்வோடு, பிராசாத கலைகள் பன்னிரண்டும் காட்சிப்பட, அதனால் இடையறாது விளங்கும் பேரின்பமே காரணமாம்.

1416. **மாறாத ஞானம் மதிப்பற மாயோகம்**
தேறாத சிந்தையைத் தேற்றிச் சிவமாக்கிப்
பேறான பாவனை பேணி நெறிநிற்றல்
கூறாகும் ஞானி சரிதை குறிக்கிலே. 8

1417. **வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதரர்**
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்.

கு-ரை: அதனால், அத்தகைய பிராசாத யோகத்தில் நிற்பவர் மார்க்க சைவராதல் பெறப்பட்டது. இம்மந்திரத்தில் பாடங்கள் மிகத் திரிந்துள்ளன. 'காட்சிக்கு' என்னும் நான்கனுருபு இன்னோசை நோக்கித் தொகுக்கப்பட்டது.

இதனால், பிராசாத யோக நெறியும் மார்க்க சைவமாதல் கூறப்பட்டது.

1416. தெ-ரை: சித்தாந்த சைவத்தின் அங்கமாகும் மார்க்க சைவரது ஒழுக்கத்தைச் சொல்லுமிடத்து, தொன்று தொட்டுத் தொலையாது நிற்கின்ற தற்போதத்தைப் பெரிதாக எண்ணாமல், அஞ்ஞானத்தினின்றும் நீங்கமாட்டாத அறிவை மேற்கூறிய உயர்ந்த யோகமாகிய பிராசாத யோகத்தால் அஞ்ஞானத்தினின்றும் ஆக்கிப் பெறற்கரிய பேறாகிய சிவோகம் பாவனையைத் தலைப்பட்டு அதனைப் போற்றி அந்தப் பதிஞான நெறியில் நிற்றலேயாகும்.

கு-ரை: 'யோகத்தால்' என உருபு விரிக்க, சிவம், ஆகுபெயர். "பேறான" என்பது, 'சிறந்த பேறாகிய' என்னும் பொருளைக் குறித்தது. "கூறாகும்" என்னும் பெயரெச்சம். "ஞானி" என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்தது. ஞானமாவது, சித்தாந்த ஞானமே யாதல் அறிந்து கொள்க.

இதனால், மார்க்க சைவரது ஞான ஒழுக்கம் கூறப்பட்டது.

1417. தெ-ரை: சிவாகமங்களை உணராது வேதாந்தத்தை மட்டும் உணர்ந்தோர் முதற் பொருளை உண்மை மாத்திரையான் உணர்ந் தவரே. அதன் இயல்பையும், அதனைப் பெறுமாற்றையும் பெற்றவழி உளதாகும் பயனையும் அறிந்தவரல்லர். பிராசாத நெறியால் நாத முடிவைக் கண்டவர் அசைவில்லாத யோகிகளோயாவர் ; ஞானிகள் அல்லர், சைவாகமங்களை வேதாந்தத்தோடு ஒற்றுமைப்படவைத்து

வேதாந்த மல்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணர் அன்ன சைவர் உபாயரே. 9

1418. விண்ணினைச் சென்றணு காவியன் மேகங்கள்
கண்ணினைச் சென்றணு காப்பல காட்சிகள்
எண்ணினைச் சென்றணு காமல் எணப்படும்
அண்ணலைச் சென்றணு காபசு பாசமே. 10

உணராது தனிப்பட வைத்து உணர்ந்தோர் பொதுச் சைவரே : உண்மைச் சைவர் அல்லர். ஆதலால், அவர் மார்க்க சைவரே ; சுத்த சைவர் அல்லர்.

கு-ரை: இதன் ஈற்றடியின் பாடம், "சாதாரணர் ; அன்ன சைவர் உபாயரே" என இங்குள்ளபடியாவது, "சாதாரணர் அன்னர்சைவம் உபாயமே" என்றாவது ஓதப்படல் வேண்டும். மார்க்க சைவருள் இங்குக் கூறப்பட்ட சாதாரண சைவர் பாசுபதர் முதலிய அகப்புறச் சமயிகள் என்க. இவரைக் கூறுவார், மேற்கூறிய மார்க்க சைவரை அனுவதித்தும், புறச் சமயத்தாராகிய ஏகான்மவாதரைப் புடைபட வைத்தும் கூறினார்.

இதனால், சிவாகமத்தைப் பொதுவாக உணர்தலும் மார்க்க சைவமாதல் கூறப்பட்டது.

1418. தெ-ரை: பரந்துஎழும் மேகக் கூட்டம் அருவமாகிய ஆகாயத்தைப் பற்றமாட்டாது, பல காட்சிப் பொருள்களும் கண்ணொளியைத் தமக்கு இடமாகக் கொண்டு நிற்க மாட்டா. அவை போல, எண் வரையறை யில்லையாம்படி முடிவின்றி எண்ணப்படுவனவாகிய பசுக்களைப் பற்றிநிற்கின்ற பாசங்கள், தலைவனாகிய சிவனைச் சென்று அணுகமாட்டா.

கு-ரை: இதனுள் இரண்டு எடுத்துக்காட்டுவமைகள் கூறப்பட்டன. 'பாசம்' என்னாது "பசு பாசம்" என்றதனால், 'பசுக்களைப் பற்றுகின்ற அவை பதியாகிய இறைவனைப் பற்ற மாட்டா' என்ற தாயிற்று. ஆகவே, அப்பாசங்களால், தோற்றுவிக்கப் பட்ட அறிவைக் கொண்டோ, அவற்றின் நீங்கியவழி எதனையும் அறியமாட்டாத தனது அறிவைக்கொண்டோ உயிர் இறைவனை அறியமாட்டா' என உணர்த்துதல் இம்மந்திரத்தின் கருத்தாதல் விளங்கும். அதனால், 'பதி

1419. ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகாரம் நீங்கியே
நின்ற பராற்பர நேயத்தைப் பாதத்தால்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே. 11

ஞானத்தால் பதியைத் தலைப்பட்டு உணர்வோரே சுத்தசைவர்' என்பதும், 'அவ்வாறன்றி, பாசஞான பசுஞானங்களால் உணர்வோர் மார்க்க சைவரே' என்பதும் கூறியவாறாம். "அண்ணலைச் சென்றணுகா" என்பதை இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், மேற்கூறியவர் எல்லாரும் சுத்த சைவராகாது மார்க்க சைவராதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

1419. தெ-ரை: மேற் கூறிய, 'சிவனும், சீவனும் ஒருபொருளே' என்றுகூறும் 'பிரம வித்தியாவாதமும், இருவரும் வேறுவேறானவர்களே' எனக் கூறும் வேதாந்தம் அல்லாத அசுரௌத வாதமும் இன்றி, 'இருவரும் கலப்பினால் ஒன்றாய் பொருள் தன்மையால் வேறாய் இருப்பவர்' என்னும் சித்தாந்த அத்துவித ஞானத்தில் நிலைபெற்று நின்று, பொருளில்லாத சூனியம்' எனத்தக்க பல சமயத் தொடக்கினின்றும் நீங்கி, அந்தச் சமயங்கள் அனைத்திற்கும் மேலே உள்ள முதற் பொருளாகிய, அறியப்படுபொருளாம் சிவனை, அவனது திருவடி ஞானத்தின்வழியே சென்று பொருந்தியப் பின் அவனேயாகி விடுதலே சித்தாந்த ஞானத்தின் பயனாகும்.

கு-ரை: நிராகாரம் - உருவின்மை ; என்றது பொருள் யாதும் இல்லாத சூனியத்தை. மூன்றாம் அடியில் 'நின்று' என்பது பாடம் அன்று. 'பராபரை' என்பது பாடமாயின், "பாதம்" என்பதற்கு 'நிபாதம்' எனப் பொருள் உரைத்து, "நேயத்தை" என்பதை அதன் பின்னர்க் கூட்டிரைக்க. "சென்று" என்பதன்பின், 'தலைப்பட்டு' என்பது எஞ்சிநின்றது.

இதனால், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம் என்பவற்றது நிலை இனிது விளங்குவதற்குச் சுத்தசைவத்தினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

4. கடுஞ் சுத்த சைவம்

இது முதல் ஐந்து மந்திரங்களால் கடுஞ் சுத்தசைவம் உணர்த்துகின்றார், கடுமை, இங்கு அருமை யுணர்த்தும், அருமை, சுத்தசைவ நிலையில் நிற்றலில் உள்ள அருமையாம்.

1420. வேடங் கடந்த விகிர்தன்றன் பாலமேவி
ஆடம் பரமின்றி ஆசாபா சஞ்செற்றுப்
பாடொன்று பாசப் பசுத்துவம் பாழ்படச்
சாடும் சிவபோ தகர்சுத்த சைவரே. 1

1421. உடலான ஐயைந்தும் ஒன்றும் ஐந்தும்
மடலான மாமாயை மற்றுள்ளம் நீவப்
படலான கேவல பாசந் துடைத்துத்
திடமாய்த தனையுறல் சித்தாந்த மாமே. 2

1420. தெ-ரை: துறவுக் கோலம் இன்றியே, ஆசையாகிய தளையையும் அறுத்தெறிந்து, துன்பத்தொடு படுதற்கு ஏதுவாகிய மலங்களாகின்ற பசுத்துவம் இல்லையாம்படி அடித்துப் போக்குகின்ற சிவஞானச் செயலரே கடுஞ்சுத்த சைவராவர்.

கு-ரை: இல்லம் துறந்து, எங்கும் செல்பவரே துறவுக் கோலத்தை உடையராவர் ஆகலின், "வேடங் கடந்து" என்றது இல்லந்துறத்தலாகிய புறத்துறவு இன்றி, அகத் துறவு மாத்திரம். உடையராதலைக் குறித்தது. இவர் சிவனிடத்தே அடங்கியிருத்தல், அலை ஒழியாத கடலில் அலைவின்றி மூழ்குதலோடு ஒக்கும் அருமை யுடைத்தாதல் அறிக. ஆடம்பரம் – ஆராவாரம். வேடங்கடந்தமை முன்னே கூறப்பட்டமையின், இது தமது நிலையைப் பிறர் அறிதற்கு ஏதுவாம் பேச்சினைக் குறிக்கும். இது முற்கூறியதினும் அருமை யுடையதாம். போதகர் – போதத்தை விடாதே செயற்படுவோர். "சுத்தசைவர்" என்றது, அதிகாரத்தால் கடுஞ்சுத்த சைவரையாயிற்று.

இதனால், 'கடுஞ் சுத்த சைவ நிலை இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1421. தெ-ரை: தூல சூக்கும பர உடம்புகளாய் நிற்கும் முப்பத்தொரு தத்துவங்களும், அவற்றிற்கு மேல் உள்ள ஐந்து தத்துவங்களும் ஆக முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் விரிவான நிலையை யுடைய பெரிய

1422. சுத்தச் சிவனுறை தானத்தில் தோயாமல்
முத்தர் பதப்பொருள் முத்திவித் தாம்மூலம்
அத்தகை ஆன்மா அரனை அடைந்தற்றால்
சுத்த சிவமாவ ரே சுத்த சைவரே. 3

மாயையாம். அவற்றை ஆன்மா நீக்கின் அறிவை மறைந்து நிற்கும் ஆணவ மலத்தைக் கழுவித் தனது இயற்கை நிலையை உறுதிப்பட எய்தும் அவ்வாறு எய்துவதே சித்தாந்தச் சைவ நெறியாகும்.

கு-ரை: "உடலான" என்பது "ஐந்தும் ஓராறும்" என்னும் இரண்டோடே பொருந்தி நின்றது அவற்றிற்கு மேல் உள்ள ஐந்தும் சுத்த தத்துவங்கள். அவை ஆன்மாக்களுக்கு உடம்பாய் வருதல் இல்லை. மடல் – விரிவு. 'படலம்' என்பது. அம் குறைந்து நின்றது. கேவல பாசம் – ஆன்மாவோடு இயல்பாக ஒட்டி ஒன்றாய் நிற்கும் பாசம் ; ஆணவ மலம், உள்ளம் – ஆன்மா. ஆன்மா என்றும் சிவ வியாபகத்தில் உள்ளதே யாகலின், அந்நிலை தோன்றாதவாறு மறைத்துள்ள ஆணவம் நீங்கியவுடன் தனது இயற்கை நிலையை எய்தலாவது சிவ வியாபகத்தில் இருத்தலை உணர்ந்து இன்புறுதலேயாதல் அறிக. "சித்தாந்தம்" என்பதே சுத்த சைவம் ஆதலின், 'அந்த நெறியில் கடுஞ்சுத்தசைவர் இவ்வாறு நிற்பர்' எனக் கூறியவாறு.

இதனால், மேற்கூறிய அரு நெறியின் இயல்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1422. தெ-ரை: தடத்த சிவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுத்தமாகிய சிவலோகத்தை அடையினும் அங்குப் பற்றுக் கொள்ளாமல் 'முத்தர்' என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளும் முத்தியாகிய நிலத்திற்கு வித்தும் ஆகியிருக்கின்ற அந்தத் தகுதியையுடைய முத்தான்மா ஆகின்றவர் அவ்வாற்றால் சிவனைச் சார்ந்து, அதனால், மூலமலம் பற்றறக் கழிந்தவழிச் சொரூப சிவனோடு இரண்டறக் கலப்பர். அங்ஙனம் கலப்பரே உண்மைச் சுத்த சைவராவர்.

கு-ரை: 'அதனால்', வேடம் முதலியவற்றை மேற் கொள்ளாமலே அத்தகுதியையுடையராய் இருப்பர் கடுஞ்சுத்த சைவர்' என்பது குறிப்பெச்சம் 'சுத்தத்தானம்' என இயையும். 'சிவனுரை' என்பது பாடமன்று. "மூலம்" என்பதை, அற்றால் என்பதற்கு முன் கூட்டி உரைக்க. அத்தகைய ஆன்ம நிலையை அடைந்தவரை "ஆன்மா" என்றே கூறியது ஆகுபெயர். இஃது இயற்கையில் அஃறிணை இயற் பெயராய்ப் பன்மைகுறித்து நின்று பின் ஆகுபெயர் ஆயிற்று, 'சுத்த

1423. நானென்றும் தானென்றும் நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பரம்
தானென்றும் நான் என்ற தத்துவம் நல்கலால்
தானென்றும் நானென்றும் சாற்றகில் லேனே. 4

சிவமாவர் ; அவரே சுத்த சைவர்' என இருசொல் நீர்மைப்படுத்து உரைக்க. 'சிவலோகத்தை அடைந்தாரும் பற்று நீங்காதவழி மீள நிலத்திற்பிறப்பர்' என்பதும், 'பற்றற்றிருப்பின், அவ் விடத்திற்றானே சிவன் முன்னின்று அவரை முத்தியிற் சேர்த்துவன் என்பதும் சிவாகம உண்மையாதலின் (சிவஞான சித்தி. சூ. 8.25) அவரையே "முத்தர் பதப் பொருள்" என்றும் "முத்திக்கு வித்து" என்றுங் கூறினார். திருவள்ளுவநாயனாரும் இத்தகையோரை. "வரன் என்னும் வைப்பிற் கோர் வித்து" (திருக்குறள், 24) என அருளிச்செய்தார்.

இதனால், கடுஞ் சுத்தசைவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1423. தெ-ரை: 'நான் எங்கே யிருக்கின்றேன், 'தத்' பதப் பொருளாகிய பரம் எங்கே உள்ளது' என்று நான் தேடி அலையும் நிலையில், 'தான் அதோ உள்ளது, நான் இதோ உள்ளேன்' என வேறுவேறு கண்டு எண்ணுமாறு 'இரண்டு' என்னும் எண்ணிற்கே இடம் இல்லாது, என்னுள் ஒன்றாயே நிற்கின்ற அது எனது அலைவுக்கு இரங்கி வெளிப்பட்டு வந்து, தான் என்றுமே நானாய் - என் உயிருக்குயிராய் - ஒன்றியிருக்கிற உண்மையை உணர்த்தினமையால், நான் இப்பொழுது 'தான்' என்று அதனைத் தனியாகவும், 'நான்' என்று என்னைத் தனியாகவும் எண்ணிச் சொல்லும் தன்மை இலேனாயினேன்.

கு-ரை: 'தற்பதம்' என்பது பாடமாயின், "பதம்" என்பதைச் சொல்லாகு பெயராகக் கொண்டு உரைக்க.

"தேடிக் கண்டு கொண்டேன் - திரு
மாலோடு நான்முகனும்
தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்" (தி.4 ப. 9 பா.12)

என்றதும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

இதனால், புறக்காட்சியற்று அகக் காட்சியில் உறைத்து நிற்றல் கடுஞ் சுத்த சைவமாதல், தம்நிலை உணர்த்து முகத்தால் கூறப்பட்டது.

1424. சாற்றரி தாகிய தத்துவம் சித்தித்தால்
ஆற்றரி தாகிய ஐந்தும் அடங்கிடும்
மேற்றிகழ் ஞானம் விளக்கொளி யாய்நிற்கும்
பாற்பர சாயுச்சிய மாகும் பதியே. 5

1424. தெ-ரை: சொல்ல இயலாத மேற்குறித்த உண்மை நிலை கிடைக்கப்பெற்றால், பொறுத்தற்கரிய ஐம்புலன்களும் தம் குறும்புகள் நீங்கி அடங்கிவிடும். பாசஞான பசு ஞானங்களைக் கடந்து மேலாய் விளங்கும் பதிஞானம் நொந்தா விளக்குபோல நிலைபெற்று ஒளிரும். அதன் பயனாகப் பின்னர்ப் பதிப்பொருள், மேலான சாயுச்சியமாய்க் கிடைக்கும்.

கு-ரை: 'அத் தத்துவம்' எனச் சுட்டு வருவித்து உரைக்க. பால் – அப்பால்.

இதனால், கடுஞ் சுத்த சைவத்தின் அருமையும், பயனும் கூறப்பட்டன.

5. சரியை

மேல், சைவத்தின் வகைகளைக் கூறி, இங்கு நின்றும் சைவத்தில் உள்ள ஒழுகலாறுகளை உணர்த்துவான் தொடங்கி, முதற்கண் எட்டு மந்திரங்களால் சரியை கூறுகின்றார். தொடக்க அதிகாரமாதலின், பிற ஒழுக்கங்களும் இதனுள் பொதுப்பட உடன் வைத்துக் கூறப்படுகின்றன.

1425. **நேர்ந்திடும் மூலன் சரியை நெறியேதென்**
றாய்ந்திடுங் காலாங்கி கஞ்ச மலையமான்
ஓர்ந்திடுங் கந்துரு கேண்மின்கள் பூதலத்
தோர்ந்திடுஞ் சுத்தசை வத்த துயிரதே. 1

1426. **உயிர்க்குயிர் ஆய்நிற்றல் ஒண்ஞான பூசை**
உயிர்க்கொளி நோக்கல் மகாயோக பூசை
உயிர்ப்புறும் ஆவாகனம் புறப் பூசை
செயிர்க்கடை நேசம் சிவபூசை யாமே. 2

1425. தெ-ரை: 'மூலன் உடன்பட்டுக் கூறிய சரியை நெறி யாது' என்று ஆராய்கின்ற கஞ்சமலையமானே, கந்துருவே 'பூமியில் உண்மையை ஓர்ந்து உணரச் செய்வதாகிய சுத்த சைவத்தின் உயிர் நாடியாம் நெறிகள் இவை' எனக் கூறுகின்றேன் ; கேண்மின்கள்.

கு-ரை: 'மூலன் நேர்ந்திடும் சரியை' என மாற்றிக் கொள்க. 'கஞ்சன் முதலியோர் நாயனார்க்கு மாணாக்கர் என்பது பாயிரத்துள்ளே அறியப்பட்டது. அவர் பெயரை ஒரோவழி நாயனார் எடுத்தோதுதல் செய்வர். "சரியை நெறி எது" என்று எடுத்துக்கொண்டு, "சைவத்துக்கு உயிர் கேண்மின்" எனப் பொதுப்படக் கூறியது. 'சரியையோடு பிறவற்றையும் கூறுவன்' என்றவாறு. இதனானே இவ்வதிகாரத்துள் பிறவும் பொதுப்பட உடன் வைத்துக் கூறுதல் பெறப்படும். இதனுள் பொருட்பின் வருநிலையும் வந்தது.

இதனால், இனிவரும் அதிகாரங்கட்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

1426. தெ-ரை: உயிர்க்கு உயிராய் உள்ள பொருளை ஆராய்ந் தறிவது ஞானபூசை. உயிர்க்கு உணர்வுண்டாக்குகின்ற பிரணவத்தைப் பல வகையாலும் காணுதல் பெரியயோக பூசை. புறத்தில் விளங்கும்

மூர்த்தி உயிருடையதாகும்படி மூர்த்திமானை அதன்கண் வருவித்துச் செய்தல் புறப் பூசை. இனிக் குற்றந் தீர்ந்த அன்புடன் செய்வனயாவும் சிவனுக்குச் செய்யப்படும் பூசையாம்.

கு-ரை: அதனால், 'அன்பின்றி நிகழின் இங்கு எடுத்தோதப்பட்டனவும் பூசை யாதலில்லை' என்றதாம்.

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்;
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும்நீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தம்மை நாணியே. –தி.5 ப.90 பா.9

எனவும்.

அன்பேஎன் அன்பேஎன் றன்பால் அழுதரற்றி
அன்பேஅன் பாக அறிவழியும் – அன்பன்றித்
தீர்த்தந் தியானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்வதெல்லாம்
சாற்றும் பழமன்றே தான். –திருக்களிற்றுப்படியார், 55

எனவும் போந்தன காண்க. இதனுள் யாவற்றையும் "பூசை" என்றே குறித்தலின், 'பசுக்களாகிய உயிர்கள் பதியாகிய இறைவனை எவ்வாற்றாலும் வழிபட்டு நிற்றலே சைவத்தில் உள்ள உய்யும் நெறி' என்பது விளங்கும். 'அவ்வழிபாடுதான், 'ஞான யோகக் கிரியா சரியைகள்' என நான்காய் நிற்கும்' என்பது அம்முறையானே கூறப்பட்டது. முதல் மூன்று அடிகளிலும் முறையே ஞானம் முதலிய மூன்றனையும் கூறி, 'அவையல்லாத பிறவெல்லாம் சரியையாம்' எனப் பொதுப்படக் கூறினார். என்க. 'பிராசாத யோகம்' என்பார், "மகா யோகம்" என்றார். "ஆய் நிற்றல்" என்பது, 'ஆய்' என்னும் முதனிலை, 'ஆய்ந்து' என வினையெச்சப் பொருள் தந்தது. 'உயிர்ப்பெறும்' என்பது பாடமாயின், 'பகரஒற்று விரித்தல்' என்க. செயிர் – குற்றம். 'அறன்கடை' என்பது அதன் மறுதலையைக் குறித்தல் போல, 'செயிர்க்கடை' என்பது அதன் மறுதலையைக் குறித்தது.

இதனால், சைவத்தின் ஒழுகலாறு நால்வகைத்தாதலும், அவற்றின் இயல்பும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

1427. நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மான்என்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்தைக் கோயிலாக கொள்வனே. 3

1428. பத்தர் சரியை படுவோர் கிரியையோர்
அத்தகு தொண்டர் அருள்வேடத் தாகுவோர்
சுத்த இயமாதி தூயோகர் சாதகர்
சித்தர் சிவஞானம் சென்றெய்து வோர்களே. 4

1427. தெ-ரை: இதன் பொருள் வெளிப்படை.

கு-ரை: "நன்மை" என்றது அருள் விளக்கத்தை. இதனை முன் உள்ள "நாடு, நகரம்" என்பவற்றிற்கும் கூட்டி, 'நல்ல நாட்டையும், அதனுள் நல்ல நகரத்தையும், அதனுள் நல்ல திருக்கோயிலையும் கருதித் தேடித் திரிந்து' என உரைக்க.

"தேடிச் சென்று திருந்தடி ஏத்துமின்
நாடி வந்தவர் நம்மையும் ஆட்கொள்வர்" -தி.5 ப.5 பா.5

என அருளிச்செய்ததும் அறிக. நெஞ்சத்தை உடையாரது தொழிலை நெஞ்சத்தின் மேல் ஏற்றி, "கூடிய நெஞ்சம்" என்றார். கொள்ளுதற்கு எழுவாய், முன்னர் வந்த சிவபெருமானைச் சுட்டும். 'அவன்' என்பது வருவிக்க. இங்ஙனம் விரித்துக்கூறிய இவை, 'சரியை' என்பது அதிகாரத்தால் பெறப்பட்டது. 'நெஞ்சத்து' என்பது பாடம் அன்று.

இதனால், சரியை ஒழுக்கமாவன சில கூறப்பட்டன.

1428. தெ-ரை: சரியையில் நிற்போர் பத்தியையுடைய 'பத்தர்' என்றும், கிரியையில் நிற்போர் அணுக்கத் தொண்டு செய்யும் அத்தகுதியை யுடைய 'தொண்டர்' என்றும், இயமம் முதலிய யோக நிலைகளில் நிற்போர் 'சாதகர்' என்றும் ஞானத்தில் நிற்போர் 'சித்தர்' என்றும் பெயர் பெறுவர். இவருள் முதல் இருவரும் திருவேடத்தைத் தவிராது பூண்பர்.

கு-ரை: எனவே, பின்னை யிருவரும் பெரும்பான்மையும் புறக்காட்சி யிலராகலின், திருவேடம் இன்றியும் காணப்படுவர் என்பது

1429. சார்ந்தமெய்ஞ் ஞானத்தோர் தானவ னாயினோர்
சேர்ந்தஎண் யோகத்தர் சித்த சமாதியோர்
ஆய்ந்த கிரியையோர் அர்ச்சனை தப்பாதோர்
நேர்ந்த சரியையோர் நீள்நிலத் தோரே. 5

1430. கிரியையோ கங்கள் கிளர்ஞான பூசை
அரிய சிவனுரு அமரும் அரூபம்
தெரியும் பருவத்துத் தேர்ந்திடும் பூசை
உரியன நேயத் துயர்பூசை யாமே. 6

போந்தது. பத்தர் – பத்தியுடையவர், அணுக்கத்தொண்டே 'தொண்டு' எனப்படுமாதலின், இவர் 'தொண்டர்' எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டாராயினர். அணுக்கத்தொண்டினை 'பணிவிடை' என்பர். சித்தர் – பேறு பெற்றவர். 'சாதகர் தூயோகர்' என்பது பாடமாயினும் இதுவே பொருள் என்க.

இதனால், காரணப்பெயர் கூறும் முகத்தால், சரியை முதலிய நான்கிலும் நிற்போரது தராதரம் உணர்த்துப்பட்டது.

1429. தெ-ரை: சிவமாந் தன்மையை எய்தினோரே மெய்ஞ் ஞானம் முற்றினவராவர். மனம் சமாதிநிலையில் அடங்கப் பெற்றவரே அட்டாங்கயோகம் முற்றினனவராவர். ஒருநாளேனும் அர்ச்சனைதவறி யொழியாதபடி செய்தவரே நுணுகியதான் கிரியை முற்றினவராவர். நெடுந்தொலைவான நாட்டிலும் சென்று மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களை முறைப்படி வணங்கினவரே தாம் ஏற்றுக்கொண்ட சரியை முற்றினவராவர்.

கு-ரை: "தான்" என்றது பன்மை யொருமை மயக்கம்.

இதனால், 'சரியை முதலியவற்றில் நிற்பவர் அவற்றைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு முதிர்தல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1430. தெ-ரை: கிரியை வழிபாட்டிலும், யோக வழி பாட்டிலும் சிவனது அருள் உருவம் நிற்கும். ஞானவழிபாட்டில் உருவம் அற்ற அருவ நிலை தோன்றும். இவ்வழிபாடுகள் சத்தி நிபாத நிலைக்கு ஏற்பக் குருவின் வழி நூல் நெறியாற் செய்யப்படுவன. இவ்வாறன்றி அன்பு காரணமாகத் தத்தமக்கு இயலும் வகையிற் செய்யப்படுவன

1431. **சரியாதி நான்கும் தகும்ஞான நான்கும்**
விரிவான வேதாந்த சித்தாந்தம் ஆறும்
பொருளானது நந்தி பொன்னகர் போந்து
மருளாகு மாந்தர் வணங்கவைத் தானே. 7

இவற்றினும் உயர்ந்த வழிபாடாய் அமையும்.

கு-ரை: நிரல் நிறையில் கிரியை, யோகம் இரண்டும் 'உரு' என வரும் ஒன்றனோடே இயைதற் பொருட்டு, "கிரியை யோகங்கள்" எனத் தொகைப்படுத்து ஓதினார். 'உரு' என்பதன் ஈற்று முற்றியலுகரம் உயிர்வரச் சிறுபான்மை கெட்டது. இவை, பருவத்துத் தேர்ந்திடும் பூசை எனச் சுட்டுப் பெயர் வருவித்து முடிக்க. தேர்தல், கேட்டல் சிந்தித்தல்களால் மெல்ல உணர்தல். உரியன, இயலுந் திறம்பற்றிக் கொள்ளுதற்கு உரியன. இவை திருநீலகண்டத்துக் குயவனார். அதிபத்தர் முதலியோரால் கொள்ளப்பட்ட செயல்கள் போல்வன. இவையெல்லாம் உலகத்தார்க்குச் சரியை போலவும், பொதுச் சிவபுண்ணியங்கள் போலவும் தோன்றுதலின், இவ்வதிகாரத்துட் கூறினார். 'நேயத்து உரியன' என மாற்றிக்கொள்க. எடுத்த எடுப்பில் இதன்கண் நெறிகள் பலவும் தொகுத்துக் கூறப்படுதலும் நோக்கத்தக்கது.

இதனால், நூன்முறை வழிபாடு, அன்பு முறைவழிபாடு' என வழிபாடு இருவகைத்தாதல் உணர்த்தப்பட்டது. இவற்றை முறையே, 'விதி மார்க்கம், பத்தி மார்க்கம்' என்பர்.

1431. தெ-ரை: 'சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்' என்னும் நான்கு நெறிகளும், அவற்றில் முடிவாக உள்ள தகுதி பெற்ற ஞானம் ஒன்றிலே 'ஞானத்திற் சரியை' முதலிய நான்கும் விரிந்துள்ள இவையே வேதத்தின் தெளிவாய் அமைந்த சிவாகம நெறி. அதனையே பொருளாகின்ற நிலையைச் சிவபெருமான், அறியாமையுடைய மக்கள் அதனினும் நீங்கித் தனது ஒளி யுலகத்தை யடைந்து தன்னை வணங்கி வாழ்தற் பொருட்டு வைத்துள்ளான்.

கு-ரை: 'அதனால், இவையே வீட்டு நெறிகளாம்' என்பது கருத்து. ஏனை வேத நெறிகள் இம்மை, மறுமை என்னும் உலக நெறிகளாம் என்க. "சித்தாந்தம்" என்பது இங்குச் சிவாகமத்திற்குப் பெயராய், அது பற்றிக் கொள்ளப்படும் நெறிகளைக் குறித்தது. அந்நெறிகள் ஆறாவன, 'பாடாண வாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவ சமவாத சைவம், சிவ சங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுர அவிகாரவாத சைவம், நிமித்த காரண

1432. சமையம் பலசுத்தி தன்செயல் அற்றிடும்
அமையும் விசேடம் அரன்மந் திரசுத்தி
சமையுநிரு வாணங் கலாசுத்தி யாகும்
அமைமன்னு ஞானமார்க் கம்அபி டேகமே. 8

பரிணாமவாத சைவம்' என்னும் அகச் சமயங்கள், இவற்றுள், இறுதியில் உள்ளது 'சிவாத்துவித சைவம்' எனவும் படும். ஐக்கியவாத சைவமும் சிவாகம் நெறியேயாயினும். அது அவ் ஆகமங்கள் முதன்மையாகக் கூறும் ஆணவ மலத்தைக் கொள்ளாமையால், வேதாந்தத் தெளிவாகாது. அகப்புறச் சமயங்களோடு கூட்டி எண்ணப்படுகின்றது. சிவலோகத்தை அடைந்து வாழும் வாழ்வுகள் யாவும் பதமுத்திகளே.அகச் சமயங்கட்குப் பதமுத்திகளே பயன் என்றதனால், பரமுத்தி சித்தாந்த சைவத்தினன்றி எய்தலாகாமை அறியப் படும்.

இதனால், 'சரியை முதலியவைகளே வீட்டு நெறிகள் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

1432. தெ-ரை: வீட்டு நெறிகளாகிய சரியை முதலியவைகளில் நிற்க விரும்புவோர், ஆசிரியரை அடைந்து தீக்கை பெற்று நின்ற வழியே அவை உண்மைச் சரியை முதலியனவாய்ப் பயன்தரும். அத்தீக்கை, 'சமயம், விசேடம், நிருவாணம், அபிடேகம்' என நான்கு வகைப்படும்.

சமய தீக்கை தூல உடம்பைப் பல வகையில் தூய்மைப் படுத்துவதாகும். அதன் பயனாக, மாணவன், இது காறும் எல்லாச் செயல்களையும் தன்னால் ஆகின்றனவாகவேயாக மயங்கியிருந்த மயக்கம் நீங்குமாறு. 'எல்லாம் அவன் செயல் (சிவன் செயல்)' ஆதலை உணரும் வாய்ப்பினைப் பெறுவான். அதனை அடுத்துச் செய்யப்படும் விசேட தீக்கை சிவமந்திரங்களைப் பீசங்களோடு கூட்டி உபதேசித்து, அதனால் பெரும்பயன் அடையச் செய்வதாகும். சாந்தத்தை உடைய நிருவாண தீக்கை, 'நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை' என்னும் கலைகள் ஐந்தில் ஏனைய பொருட் பிரபஞ்சம். சொற்பிரபஞ்சங்களாய் அடங்கியுள்ள அத்துவாக்களிடமாக நிற்கும் சஞ்சித கன்மங்களை ஆகுதிகளால் அழித்து, மாணவனது ஆன்மாவை நின்மலம் (மாசற்றது) ஆக்குவதாம். அதற்குமேல் உள்ள அபிடேகம் ஆசிரியராய் விளங்கிப் பிறர்க்கும் தீக்கை செய்தற்கு உரிய பெரிய ஞானத் தகுதியுடையவர்க்கு அவ் ஆசிரியத்தன்மையை அபிடேகம்' செய்து அளிப்பது.

கு-ரை: சமய தீக்கை பெற்றவன், 'சமயி' எனப் பட்டுச் சரியையில் நிற்றற்கு உரியன, 'இந்நிலையில் கணிக்கப்படும் மந்திரங்கள் நிர்ப்பீசம்' என்னும் கொள்கை பற்றி இதனை நாயனார் 'மந்திரசுத்தி' என்றாராயினார். எனினும், இங்கும் மந்திரங்களைச் சபீசமாகச் சொல்லும் வழக்கமும் காணப்படுகிறது. விசேட தீக்கையில் மந்திரங்கள் சபீஜமாகச் சொல்லும் அதிகாரத்தைத் தந்து, கிரியையிலும் யோகத்திலும் நிற்பித்தலால் இதனையே 'மந்திர சுத்தி' என்றார். மந்திரம் ஆறத்துவாக்களில் இதனையே மந்திர சுத்தி என்றார். மந்திரம் ஆறத்துவக்களில் ஓரத்துவாவேயம். நிருவாண தீக்கையில் மட்டுமே ஏனை ஐந்தத்துவாக்களையும் அடக்கியுள்ள கலைகளைச் சுத்தி செய்து சஞ்சித கன்மம் துடைக்கப்படுதலால், அதனையே "கலா சுத்தி" என்றார். நிர்ப்பீசம் - பீசாக்கரங்களோடு கூடாதது. சபீசம் - பீசாக்கரத்தோடு கூடியது. 'சமயம், விசேடம், நிருவாணம்' என்னும் மூன்றிலும் 'நிர்ப்பீசம், சபீசம்' என்னும் இரண்டும் உள என்றலும், சமயம் நிர்ப்பீசமே ; ஏனைய இரண்டும் சபீசமே, என்றலும் ஆகிய இருவேறு கொள்கைகளும் ஆகமங்களில் உள என்பர். 'சபீச தீக்கை உயர்ந்தோர்க்கே செய்யப்படும்' என்பது ஒரு படித்தான கொள்கையாகையால், 'விசேடமும், நிருவாணமும் சபீசமே' என்னும் கொள்கையில் 'அவ் இரு தீக்கையும் உயர்ந்தோர்க்கே செய்யப்படுவன' என்பது விதியாய் அமையும். "அமை மன்னும்" என்பதற்கு 'அமைந்து நிலைபெறும்' எனப் பொருள் உரைக்க.

இதனால், சரியை முதலியவற்றைக் கூற எடுத்துக் கொண்ட நிலையில் அவற்றிற்கு உரிமையைத் தரும் தீக்கை வகைகள் இம்முதல் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டன.

6. கிரியை

இது முதல் ஐந்து மந்திரங்களில் கிரியை உணர்த்துகின்றார்.

1433. பத்துத் திசையும் பரம்ஒரு தெய்வமுண்டு
எத்திக் கினில்இல்லை என்பது இனமலர்க்
கொத்துத் திருவடி நீழல் சரண்எனத்
தத்தும் வினைக்கடல் சாராது காணுமே. 1

கானுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுறு மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி உணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே.

1434. கோனக்கன் றாய குரைகழல் ஏத்துமின்
ஞானக்கன் றாய நடுவே உழிதரும்

1433. தெ-ரை: எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் மேலான ஒரு தெய்வமாகிய சிவபிரான் பத்துத் திசைகளிலும் நிறைந்திருக்கின்றான். அவனை எந்தத் திசையில் 'இல்லை' என்று கூறமுடியும்! ஆதலால், பலவகை மலர்க் கூட்டத்தைக் கொண்டு அவனது திருவடியையே புகலிடமாகக் கருதி வழி பட்டால், பொங்கிப் புரண்டு வருகின்ற வினையாகிய கடல் வந்து மோத மாட்டாது ஒழியும்.

கு-ரை: 'ஆதலின், அதனைச் செய்க, என்பது குறிப்பெச்சம். இரண்டாம் அடியில், "எத்திக் கினிலில்லை" என்பதைப் பிறவாறு ஓதுவன பாடமாகா என அறிந்து கொள்க. 'கொத்தோடு' என மூன்றாவது விரிக்க.

இதனால், 'கிரியையாவது சிவபெருமானை மலர்தூவி வழிபடுதலேயாம்' என்பது கூறப்பட்டது.

இதன் பின் பதிப்புக்களில் உள்ள "கானுறு கோடி" என்னும் மந்திரம் பின்னர் ஏழாம் தந்திரத்தில் 'குருபூஜை' அதிகாரத்தில் வருவது.

1434. தெ-ரை: தலைவனாகிய சிவபெருமானது நடனம் புரிகின்ற திருவடிகளைத் துதியுங்கள். ஏனெனில், 'ஞானக்கன்றுகளின் கூட்டம்'

வானக்கன்றாகிய வானவர் கைதொழும்
ஆனைக்கன் றீசன் அருள்வெள்ள மாமே. 2

1435. இதுபணிந் தெண்டிசை மண்டல மெல்லாம்
அதுபணி செய்கின் றவள்ஒரு கூறன்
எதுபணி மானுடர் செய்பணி ஈசன்
பதிபணி செய்வது பத்திமை யாமே. 3

எனத் தக்க அடியார் கூட்டத்தின் நடுவே திரிந்துகொண்டிருப்பவனும், வானத்தில் வாழும் பசுக்கன்றுகளாகிய தேவர்களால் தொழப்படுபவனும் ஆகிய சிறப்பால் யானையை ஒத்த அடியவனுக்கே மறுமையில் சிவனது திருவருட் பெருக்கு உளதாகும்.

கு-ரை: 'கோன் நக்கன் தாய குரை கழல்' எனவும் 'ஞானக் கன்று ஆய நடுவே' எனவும், 'ஆனைக்கு அன்று' எனவும் கண்ணழித்து உரைக்க, "உழிதரும், கைதொழும்" என்னும் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி, "ஆனை" என்னும் ஒருபெயர் கொண்டன. "ஆனைக்கே" என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் தொகுத்தல் பெற்றது. 'அருள் பள்ளமாமே' எனவும் பாடம் ஓதுவர். 'வள்ளமாமே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், கிரியையுள் தோத்திரம் சிறந்ததோர் உறுப்பாதல் கூறப்பட்டது. "பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடி" (தி.6 ப.31 பா.3) என்றார் நாவுக்கரசரும்.

1435. தெ-ரை: உலகங்கள் அனைத்தையும் செயற்படுத்தலாகிய அச்செயலைச் செய்பவளாகிய அம்மையும் அதனைச் செய்தல் அவளை ஒரு கூற்றிலே உடைய சிவனிடத்து இக்கிரியைத் தொண்டைச் செய்தேயாம். அங்ஙனமாயின், 'மக்கள் செய்யத் தக்க பணி' யாது என்பார்க்கு, பதியாகிய அவனிடத்துச் செய்யுங் கிரியையே' என்பது கூற வேண்டுமே ! இனி, 'பத்திமை' எனக் கூறப்படுவது இக்கிரியையேயாம்.

கு-ரை: "பணிந்த" என்பது 'பணியைச் செய்து' என இருசொல் நிலைமைத்தாய் நின்றது. 'எண்டிசை மண்டலம் எல்லாம் செய்கின்றவள் அது பணி அவளொரு கூறன்பால் இது பணிந்து' எனக் கூட்டியுரைக்க. அம்மையும் இறைவனை வழிபட்டு வரம்பெற்றமை பல இடங்களில் வெளிப்படை. "கூறன்" என்பதில் ஏழாவது இறுதிக் கண்தொக்கது. மூன்றாம் அடியிலும் 'இது பணி' என ஓதுதல் பாட

1436. பத்தன் கிரியை சரியை பயில்வுற்றுச்
சுத்த அருளால் துரிசற்ற யோகத்தில்
உய்த்த நெறியுற் றுணர்கின்ற ஞானத்தால்
சித்தம் குருவரு ளால்சிவ மாகுமே. 4

1437. அன்பின் உருகுவன் ஆளும் பணிசெய்வன்
செம்பொன்செய் மேனி கமலத் திருவடி

மாகாது. 'பதியாகிய ஈசன் பணி' எனக் கூட்டுக. 'இது செய்வதே பத்திமை' என வேறு தொடராக்கியுரைக்க. சரியை முதலிய நான்கனுள் முன்னிரண்டும் 'பத்திச் செயல்கள்' எனவும், பின்னிரண்டும், 'ஞானச் செயல்கள்' எனவும் பொதுவாக வழங்கப்படுமாறு அறிக. இது வருகின்ற திருமந்திரத்தாலும் பெறப்படும்.

இதனால், கிரியையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1436. தெ-ரை: பத்தியை வேண்டுபவன், முன்னே சரியை கிரியைகளிற் பழகிப் பின்பு சத்திநிபாத முதிர்வால் குற்றம் அற்ற சிவயோகத்தில் மனத்தை செலுத்தும் வழியிலே பொருந்தி, அதனால், முதிர்ந்து வருகின்ற ஞானத்தால் குருவருள் வாய்க்கப் பெற்றுப் பின்பு அவ்வருளானே சிவத்தை அடைந்து சிவமேயாவான்.

கு-ரை: அதிகார இயைபுபற்றி, கிரியை முற்கூறப்பட்டது "சுத்தம்" என்றது பிறவற்றைக் கீழ்ப்படுத்துத் தான்மிக்குத் தோன்றுதலை. அடயோகம் முதலியவற்றால் மலம் நீங்காமையின் அது நீங்குதலாகிய சிவயோகத்தை, "துரிசற்ற யோகம்" என்றார். உய்த்தலுக்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்க. "சித்தம்" என்றது அறிவை "குருவருளால்" என்ற அனுவாதத்தால், குருவருள் ஆதலும் பெறப் பட்டது. 'சரியை கிரியைகளாகிய பத்தி நெறியில் நின்றோன் பின்பு யோக ஞானங்களாகிய ஞான நெறியைத் தலைப்பட்டுப் பின் அது வழியாகச் சிவமாம் தன்மைப் பெருவாழ்வு எய்துவன்' என்றவாறு.

இதனால், மேற் கூறிய பத்தி நெறி, ஞானம் வாயிலாக வீட்டைத் தருதல் கூறப்பட்டது.

1437. தெ-ரை: செம்பொன்போலும் திருமேனியும், அதனுட் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்க தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளும் என்

முன்புநின் றாங்கே மொழிவ தெனக்கருள்
என்பினுட் சோதி இலிங்கம்நின் றானே. 5

கண்முன் தோன்றினாற்போல, என் உடம்பகத்து இருதய கமலத்தில் ஒளியாய் விளங்குகின்ற சிவன், புறத்தில் இலிங்க மூர்த்தியிடமாக எனக்கு விளங்குகின்றான். அதனால், அடியேன் அவன்மேல் வைத்த அன்பினால் மனம் நெகிழ்ந்து உருகுகின்றேன் ; அவன் இடும் பணிகளைச் செய்கின்றேன் ; எல்லாம் செய்து அவனை வேண்டுவது அவனது அருள் ஒன்றையே.

கு-ரை: "மொழிவது எனக்கருள்" என்பதை முதலடியின் இறுதியிற் கூட்டி அஃது ஈறாக அனைத்தையும் ஈற்றில் வைத்து உரைக்க. "செய்" உவம உருபு. 'இலிங்கு நின்றானே. இலங்குகின்றானே' என்பன பாடமல்ல. இடும்பணி, ஆகமத்தின் வழியாகப் பணித்த பணிகள். மோனை நயம் கருதாது, 'நாளும் பணி செய்வன்' என்றலுமாம். இரண்டாம் அடி இன எதுகை.

இதனால், இலிங்க மூர்த்தியில் சிவனை முடிமுதல் அடிகாறும் தோன்ற வெளிநிற்கப் பாவித்து வழிபடுதலே கிரியையாதலும், அது பயன் கருதாது அன்பே காரணமாகச் செய்யப்பட்ட வழியே உண்மையாதலும் கூறப்பட்டன, "என்பினுட் சோதி இலிங்கம் நின்றான்" என்பதனால், கிரியையாளன் அவ்வாறு அகத்தும் புறத்தும் வழிபடல் வேண்டும் என்பதும் கூறியதாயிற்று.

7. யோகம்

இது முதல் பத்துமந்திரங்களால் யோகம் உணர்த்துகின்றார்.

1438. நெறிவழி யேசென்று நேர்மையுள் ஒன்றித்
தறிஇருந் தாற்போலத் தம்மை இருத்திச்
சொறியினும் தாக்கினும் துண்ணென் றுணராக்
குறிஅறி வாளர்க்குக் கூடலு மாமே. 1

1439. ஊழிதொறூழி யுணர்ந்தவர்க் கல்லது
ஊழிதொறூழி உணரவுந் தானொட்டான்
ஆழி அமரும் அரிஅயன் என்றுளார்
ஊழி முயன்றும்ஓர் உச்சியு ளானே. 2

1438. தெ-ரை: வளி நிலை (பிராணாயாம) முறைப்படியே மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரங்களிலும் உணர்வாய் ஏறிச்சென்று இறுதியில் சிவனது அருவத் திருமேனியில் நிலைத்து நின்று, ஊன்றி நிறுத்தப்பட்ட தூண்போலும்படி தமது உடலை நேராக நிமிர்த்துச் சிறிதும் அசைவற நிறுத்தி, அதனைப் பிறர் கீறினாலும், தாக்கினாலும் அவற்றால் உணர்வு பிறழ்ந்து விரைய அவரை நோக்குதல் இல்லாது, தியானப்பொருள் ஒன்றையே உணர்ந்திருக்க வல்ல மாயோகிகட்கே அந்தத் தியானப் பொருளாகிய சிவனை அடைதல் கூடும்.

கு-ரை: நேர்மை - நுண்மை, அஃது அருவத்தை யுணர்த்திற்று. "தாம்" ஆகுபெயர். 'இவ்வாறிருப்பார் யோகிகளே' என்பது வெளிப்படையாதலின், 'யோகியர்' என்பதனை எடுத்தோதாதே போயினார்.

இதனால், 'யோகத்தினது இயல்பு இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1439. தெ-ரை: யோகப் பயிற்சியால், பல ஊழிகள் செல்லவும் எடுத்த உடம்பு நீங்காது நிற்க, அதன்கண் நின்று அவ்வூழிகளைக் காண வல்லவர்க்கல்லது, ஊழிகள் தோறும் காரணக் கடவுளர் களது தொழிலிற்பட்டுப் பிறந்து உழல்பவர்கட்கு அப்பிறப்புக்களில் பல்லூழிகள் சென்றாலும் அவர் தன்னை உணர நில்லான் சிவன். பாற்கடலில் பள்ளி கொள்பவனாகிய மாயோனும், பிரமனும்' என்று சொல்லப்பட்ட தலைமைத் தேவர்களே பல்லூழிக்காலம் தேடியும் காணவராமல் அவர்களது ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டு அவன் நின்றதே

**1440. பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
ஓவியம் போல உணரவல் லார்கட்கு
நாவி அணைந்த நடுகுறி ஆமே. 3**

அதற்குச் சான்று.

கு-ரை: "உச்சி" என்றது, மேல் உள்ள இடத்தை.

இதனால், இறைவன் 'சரியை, கிரியை' என்பவற்றிற் போலன்றி யோகத்தில் வெளிப்பட்டு விளங்குதல் கூறப்பட்டது.

1440. தெ-ரை: பூ மலர்தற்குமுன் அதன் மணம் அதனுள் அடங்கியிருத்தல் போல, உயிர் பக்குவப்படுதற்கு முன் அதன் அறிவுக்கு அறிவாய் அதனுள்ளே தோன்றாதிருந்த சிவம், பக்குவத்தால் உள்ளமும், உடலும், எழுதப்பட்ட ஓவியம் போல அசைவற்று நிற்கப்பெற்ற யோக உணர்வினர்க்கு வெளிப்பட்டு விளங்கும். அப்பொழுது அவர்களது உள்ளமும், உடலும் புனுகு பூனையால் கூடப்பட்ட மூங்கில் தறி அதன் மதநீரால் மணம்பெற்றுத் திகழ்ந்தது போலச் சிவமணம்கமழப் பெற்றுச் சிவதனுவும், சிவகரணமுமாய் விளங்கும்.

கு-ரை: "பூத்தது" என்பதனை மூன்றாம் அடியில் இறுதியிற் கூட்டி, அதன்பின், 'அதனால்' என்னும் சொல்லெச்சமும், "ஆம்" என்பதற்கு வினைமுதலும் வருவித்து உரைக்க புனுகு பூனையே, 'கத்தூரி மான்' எனப்படுகின்றது. இதன் மதமே மிக்க நறுமணம் கமழ்வதாகிய கத்தூரி, கத்தூரியே 'மான் மதம்' என்றும், "மிருக மதம்" என்றும் சொல்லப்படுவது. இவ்விலங்கினிடமிருந்து இதன் மதத்தைக் கொள்ள வேண்டுவோர் இதனைக் கூட்டில் அடைத்து நல்லுணவு கொடுத்து, இதற்கு இன்ப வேட்கை மிகும்படி செய்வர். அதுபொழுது இஃது அக்கூட்டினுள் முன்பே பொருத்தப்பட்டுள்ள மூங்கிற் குழாயை அணைந்து தனது மதத்தை வெளிப்படுத்த, அதனை அம்மக்கள் எடுத்துக்கொள்வர். அம்மதம் உள்ள பொழுதும், எடுக்கப்பட்ட பின்பும் அம் மூங்கிற் குழாய் தன்னுள்ளே அம்மணம் கமழப் பெறுவதாயே இருக்கும். அதனையே, "நாவி அணைந்த நடுதறியாமே" என உவமித்தார், ஆக்கம், உவமை குறித்து நின்றது.

"நாவியின்கண் – போதுறு மதம் விடுத்துப்
புன்மலங் கொள்ளு மாபோல்"

–பிரபுலிங் லீலை, பிரபுதேவர் வந்த கதி, 28

1441. உய்ந்தனம் என்பீர் உறுபொருள் காண்கிலீர்
கந்த மலரிற் கலக்கின்ற நந்தியைச்
சிந்தை உறவே தெளிந்திருள் நீங்கினால்
முந்தைப் பிறவி மூலவித் தாழுமே. 4

1442. எழுத்தொடு பாடலும் எண்ணெண் கலையும்
பழித்தலைப் பாசப் பிறவியை நீக்கா
அழித்தலைச் சோமனோடங்கி அருக்கன்
வழித்தலைச் செய்யும் வகைஉணர்ந் தேனே. 5

என்ற சிவப்பிரகாசர் மொழியிலும் இம் மான்மதம் குறிப்பிடப்படுதல் காணலாம்.

இதனால், மேற்கூறிய சிவ விளக்கம் உவமையில் வைத்து இனிது விளக்கப்பட்டது.

1441. தெ-ரை: உலகீர்! நீவீர், உய்திக்குக் காரணமாய்ப் பொருந்தியுள்ள பொருளை அறியவில்லை. ஆயினும், 'யாம் உய்ந்தோம், உய்ந்தோம்' என்று மயங்கி உரைக்கின்றீர். மலரில் மணம்போல உம்மிடத்து உள்நின்று தோன்றக்கூடிய சிவனை, யோக நெறியால் உள்ளத்தில் பொருந்தக்கண்டு, அதனால் உம் மயக்கம் நீங்கப் பெற்றால், தொன்று தொட்டு வருகின்ற பிறவிக்கு மூல காரணமாய் உள்ள ஆணவ மலம், கீழ்ப்பட்டு அடங்கிவிடும்.

கு-ரை: 'உறுபொருள் காண்கிலீர், உய்ந்தமை என்பீர்' எனவும், 'மலரிற் கந்தம்' எனவும் மாற்றியுரைக்க. 'யோக நெறியால்' என்பது அதிகாரத்தால் வந்தது. ஆணவம் ஆழ்தலாவது தனது சத்தி மடங்கிக்கிடத்தல். மூலவித்தாமே, மூலவித்தாகுமே' என்பன பாடம் அல்ல.

இதனால், யோகத்தால் ஆணவ சத்தி மெலிவடைதல் கூறப்பட்டது.

1442. தெ-ரை: இயல்நூற் கல்வி, பாடல்களை ஓதுதல், மற்றும் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் பயிலல் இவையெல்லாம் இகழ்ச்சிக்குரிய பாசத்தால் விளையும் பிறவியை நீக்கமாட்டா. அதனால், நான் அப்பிறவியை அழிக்கும் முறையை. 'சந்திர கலை, சூரிய கலை, அக்கினி கலை' எனப் பெயர்பெறும் மூச்சின் இயக்கங்களை நெறிப்படச் செய்யும் வகையால் அறிந்து கொண்டேன்.

1443. விரும்பிநின் றேசெயின் மெய்த்தவ னாகும்
விரும்பிநின் றேசெயின் மெய்யுணர் வாகும்
விரும்பிநின் றேசெயின் மெய்த்தவ மாகும்
விரும்பிநின் றேசெயின் விண்ணவ னாகுமே. 6

1444. பேணிற் பிறவா உலகருள் செய்திடும்
காணில் தனது கலவியு ளேநிற்கும்

கு-ரை: பழித்லைப் பாசம் – பழியின்கண் நிற்கும் பாசம், 'பிறவியும் நீங்கா' என்பது பாடம் அன்று. 'அழித்தலை உணர்ந்தேன்' என இயையும். இதற்குமுன், 'அதனை' என்பது வருவிக்க. 'இடை பிங்கலை, சுழுமுனை' என்னும் நாடிவழி இயங்கும் பிராணன் 'சந்திர கலை' முதலிய பெயர்களைப் பெறுதல் அறிக. "வழித்தலை" என்பதன்பின், 'பட' என்பது எஞ்சி நின்றது. 'வகையால்' என உருபு விரிக்க. நூலறிவு ஒன்றே பிறவியை நீக்கமாட்டாது ; அதற்கு யோக முயற்சி வேண்டும்' என்றதாம்.

இதனால், யோகம் பிறவி நீக்கத்திற்கு வழியாதல் கூறப்பட்டது.

1443. தெ-ரை: யோகத்தை தியானப் பொருளிடத்து வைக்கும் பேரன்புடன் செய்த வழியே அதனால் விளையத்தக்க பயன்கள்யாவும் விளையும்.

கு-ரை: 'இல்லையேல், ஒரு பயனும் விளையாது' என்பதாம். நான்கிடத்தும், 'செயினே' என ஏகாரத்தை மாற்றியுரைக்க. மெய்த்தவன் – மெய்ப்பொருளைத் தலைப்பட்டு அதுவானவன். இது, 'மெய்' என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினைப்பெயர். இதன்பின், "ஆகும்" என்ற செய்யுமென் முற்று. உயர்திணை ஆண்பாலில் வந்தது. ஈற்றில் வருவதும் அன்னது. இடைநின்ற இரண்டும் 'உண்டாகும்' என்னும் பொருளன. விண் – சிவலோகம். "மெய்த்தவனாகும்" முதலிய நான்கும் சிறப்புடைப் பொருளை முற்படக் கிளக்கும் முறையிற் கூறப்பட்டன. முதலடியில் 'மெய்த்தவராகும்' என்பது பாடமன்று. இரண்டாம் அடியில் 'மெய்யுரையாகும்' எனப்பாடம் ஓதி, 'குருமொழி கிடைக்கும்' எனவும் பொருளுரைப்பர்.

இதனால், 'யோகம் பயன் தருதலும் அன்புள்ள வழியே' என்பது கூறப்பட்டது.

1444. தெ-ரை: 'உடம்பினுள் நின்று வெப்பத்தைத் தருகின்ற மூலாக்கினியாய் உள்ள சிவன், அவ்வக்கினியை அணையாது ஓம்பி

நாணில் நரக நெறிக்கே வழிசெயும்
ஊனிற் சுடும்அங்கி உத்தமன் றானே. 7

1445. ஒத்தசெங் கோலார் உலப்பிலி மாதவர்
எத்தனை ஆயிரர் வீழ்ந்தனர் எண்ணிலி
சித்தர்கள் தேவர்கள் மூவர் பெருமையாய்
அத்தன் இவனென்றே அன்புறு வார்களே. 8

நின்றால் வீட்டுலகத்தை அளித்தருள்வான். அவ்வக்கினியை எழுப்பிக் காணும் அளவில் நின்றால், அங்ஙனம் நிற்கும் யோகிக்கு அவன் உறவான பொருளாய்ப் பல நலங்களைச் செய்தருள்வான். இவ் இரண்டும் இன்றி, உலகரது பழிப்பு நோக்கி அற்நெறியில் செல்ல ஒருவன் கூசுவனாயின், அவன் நரகத்தை நோக்கிப் போகும் வழிக்கே வகையைச் சிவன் உண்டாக்குவான்.

கு-ரை: 'ஆதலின், மூலாக்கினியை எழுப்பிப் பயனடையும் விருப்பமும், ஆற்றலும் உடையோர் உலகரது இகழ்தல் புகழ்தல்களை நோக்காது, அதன்கண் முயல்க' என்பது குறிப்பெச்சம். "கலவியுள்" என்பதில், 'உள்' என்பது ஏழுனுருபு, ஈற்றடி இனவெதுகை பெற்றது.

இதனால், யோகத்திற்குத் தகுதியுடையோர் தப்பாது அதன் கண் முயலல் வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

1445. தெ-ரை: யோகத்தில் விருப்பங்கொண்டு, மேற்கூறியவாறு மூலாக்கினியை ஓம்பி நின்றவனைத் தனது பூத உடலை விட்டுப் போவதற்குள், நீதிக்கு ஒத்த செங்கோல் அரசராயும், அமர முனிவராயும் உள்ளோர் எத்தனை ஆயிரவர் இறந்தார்கள் ! எண்ணில்லாதவர் இறந்தார்கள். அதனால், சித்தர், தேவர், மும்மூர்த்திகள் ஆகியோரும் மேற்கூறிய யோகியை, 'இவனே சிவன்' என்று பெருமையாகப் பேசி, அவனிடத்து அன்புடையராவர்.

கு-ரை: "விரும்பி நின்றே செயின்" எனவும் பேணின் எனவும், மேற்போந்த அதிகாரம் அறாது வருதலின், இம்மந்திரமும் அவனது சிறப்புக்கூறுவதேயாய், "இவன்" எனப்பட்டவனும் அவனேயாயினான் என்க. 'தேவ இருடியர், முனிவர்' என்பார், "உலப்பிலி மாதவர்" என்றார். அவர் அவ் இருடியரும், முனிவரும் ஆயது முன்னைப்பக புண்ணிய த்தால் ஆதலின், அப்புண்ணியந் தீர்ந்தவழி அவரும் அப் பதவியின் நீங்குதல் பற்றி, அவரையும் வீழ்வாருள் ஒரு சாராராக

1446. யோகிக் கியோகாதி மூன்றுள தொண்டுற்றோற்
காகத் தகுங்கிரியை ஆதி சரியையாம்
தாகத்தை விட்ட சரியைஒன் றாம் ஒன்றுள்
ஆகித்தன் பத்தியுள் அன்புவைத் தேனே. 9

ஓதினார். இங்குக் கூறும் யோகம் சிவயோகமாதலின், இவன் இறவாது வீட்டுலகம் புகுவன் என்க. 'எண்ணிலி, உலப்பிலி' என்பவற்றை ஓர் எண்ணுப் பெயர்போலவும் வைத்து ஓதுவார் இந்நாயனார்.

இதனால், சிவனிடத்துச் செய்யும் அன்போடு கூடிய யோகத்தை உடையவனது பெருமை கூறப்பட்டது.

1446. தெ-ரை: யோக நெறியில் நிற்பவனுக்கு, 'யோகம், கிரியை, சரியை' என்னும் மூன்றும் செய்ய உரிமை உண்டு. கிரியை நெறியில் நிற்பவனுக்கு, 'கிரியை, சரியை' என்னும் இரண்டும் செய்ய உரிமை உண்டு. உலகியல் அவாவை விட்டுச் சரியையில் நிற்பவனுக்கு அஃது ஒன்றற்குமட்டுமே உரிமை உண்டு. அங்ஙனமாயினும் எந்த ஒன்றில் அன்புடையவனாயினும் அவனது அன்பை நான் விரும்புகின்றேன்.

கு-ரை: 'சரியை முதலியவற்றுள் எந்த ஒன்றில் நின்றோரும் பின்னர் உலகியலில் வீழாது வீடு பெறுதல் உறுதி' என்பதாம். இம் மந்திரத்துள் திரிவுபட்ட பாடங்கள் பற்றி இடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைப்பர். ஆதிசரியை - முதற்படியாகிய சரியை. மூன்றாம் அடியில் 'சரியையில் ஒன்றேயாம்' என விரிக்க. ஈற்றடியில் "ஆகி" என்பது பெயர், அதன்பின் ஒற்றுமிக்கது செய்யுள் விகாரம்.

"............... ஞானி நாலினுக்கும் உரியன் ;
ஊனமிலா யோகமுதல் மூன்றினுக்கும் உரியன்
யோகி, கிரியா வான்தான் ஒண்கிரியை யாதி
ஆனஇரண் டினுக்குரியன் ; சரியையினில் நின்றோன்
அச்சரியைக் கேயுரியன்"

எனச் சிவஞான சித்தியிலும் (சூ. 12 – 5) இவ்வாறே கூறப்படுதல் காண்க.

இதனால், யோகி, 'சரியை, கிரியை' என்னும் இரண்டில் நிற்பாரின் உயர்ந்தவனாதல் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமாயினும் 'அவை பசு புண்ணியங்கள் போல மலத்தின் வழிப்பட்டன ஆகா' என்றற்கு.

1447. யோகச் சமயமே யோகம் பலஉன்னல்
யோக விசேடமே அட்டாங்க யோகமாம்
யோகநிர் வாணமே உற்ற பரோதயம்
யோகாபி டேகமே ஒண்சித்தி உற்றலே. 10

"ஒன்றுள் ஆகித்தன் பத்தியுள் அன்புவைத்தேனே" என்றருளிச் செய்தார்.

1447. தெ-ரை: நூல் பற்றி யோக வகைகள் பலவற்றையும் உணர்தல் 'யோகத்தில் சரியை' எனப்படும். இயமம் நியமம் முதலிய எட்டுநிலைகளிலும் நிற்றல் 'யோகத்தில் கிரியை' எனப்படும். உள்ளொளிக் காட்சி கிடைக்கப் பெற்று நிற்றல். 'யோகத்தில் யோகம்' எனப்படும். மூன்றாம் தந்திரத்தில் 'பரசித்தி' எனக் கூறப்பட்ட அவற்றைப் பெறுதல் 'யோகத்தில் ஞானம்' எனப்படும்.

கு-ரை: சரியை முதலியவற்றை அவற்றிற்குரிய தீக்கைப் பெயர்களாற் கூறினார், 'யோக நிலையில் அவ் அவ்யோகப் பகுதிகளே அவ்வத் தீக்கைகளாயும் அமையும்' என்றற்கு நிர்வாண தீக்கை ஞான தீக்கையாயினும் சாதகருக்கு ஞானத்தை முதிர்விக்கப் பிராசாத யோகம் உண்மை பற்றி யோகப் பகுதியாகக் கூறினார். அதற்கேற்ப ஞானத்தின் மிக்க ஆசாரிய நிலையையே 'ஞானம்' என்றார், வருகின்ற அதிகாரத்து இறுதியிலும் இவ்வாறே கூறுதல் காணத்தக்கது. யோகத்தில் சரியை முதலியன பிறவாறுகூறப்படினும், 'இவ்வாறு கூறுதலும் உண்டு' என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. "உற்றல்" என்பதில் றகர ஒற்று விரித்தல்.

இதனால், யோகத்தின் படிநிலைகள் பல கூறப்பட்டன.

8. ஞானம்

இது முதல் பத்து மந்திரங்களால் ஞானம் உணர்த்துகின்றார்.

1448. ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே. 1

1448. தெ-ரை: ஞானத்திற்கும் மேலான ஓர் அறநெறி உலகத்தில் இல்லை. இருப்பதாகக் கருதும் சமயம் யாதேனும் உண்டாகுமானால், அது நல்ல சமயம் ஆகாது. ஞானத்தின் நீங்கிய எந்தச் சாதனங்களும் முடிநிலை முத்தியைத் தரமாட்டா. அதனால், ஞானத்திற் சிறந்தவர்களே மக்களுட் சிறந்தவராவர்.

கு-ரை: மேற் சரியை முதலியவற்றின் சிறப்புக்களை இதுபோல மிக உயர்த்துக் கூறாமையால், 'அவையெல்லாம ஞானம் வாயிலாக வீட்டிற்குச் சாதன மாதல்லது நேரேசாதனமாவன அல்ல' என்பதும், 'ஞானம் ஒன்றே வீட்டிற்கு நேர்ச்சாதனம்' என்பதும் பெறப்பட்டது.

"ஞானத்தால் வீடேன்றே நான்மறைகள் புராணம்
நல்லஆ கமம்சொல்ல, 'அல்லவாம்' என்னும்
ஊனத்தார் என்கடவர்! அஞ்ஞா னத்தால்
உறுவதுதான் பந்தம் ; உயர் மெய்ஞ்ஞானந்தான்
ஆனத்தால் அதுபோவ தலர்கதிர்முன் இருள்போல்
அஞ்ஞானம் விடப் பந்தம் அறும் ; முத்தி ஆகும்"

எனச் சிவஞான சித்தியிலும் (சூ. 8. 27) இவ்வாறே வலியுறுத்தி ஓதினமை காண்க.

ஞானம் - மெய்யுணர்வு. அஃதாவது, 'பொருளல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணராது' (குறள், 351) மெய்ப்பொருளை உணர்தல். இது 'பதி, பசு, பாசம்' என்னும் முப்பொருள்களின் இயல்பை அளவைகளாலும், பொருந்துமாற்றானும் நன்கு சிந்தித்துத் தெளிதலாலே உளதா வதாம். இதனையே, வடமொழியில் 'தத்துவ ஞானம்' என்பர். இம்மெய் யுணர்வாவது சிவஞானமே என்பதையும் சித்தியார் மேற்குறித்த செய்யுளின் இறுதியில்.

1449. சத்தமும் சத்த மனமும் தகுமனம்
உய்த்த உணர்வும் உணர்த்தும் அகந்தையும்
சித்தம்என் றிம்மூன்றும் சிந்திக்கும் செய்கையும்
சத்தங் கடந்தவர் பெற்றசன் மார்க்கமே. 2

"ஈனத்தார் ஞானங்கள் அல்லா ஞானம்
இறைவனடி ஞானமே ஞானம் என்பர்"

எனக் கூறி முடித்தது. உண்டி சுருக்கல், கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, ஐம்பொறி யடக்கல், உயிர்கள்மாட்டு இரக்கம் முதலிய பொது அறங்களும், நித்திய நைமித்திக கன்மங்களாகிய சிறப்பறங்களும் ஞானத்தை உணரும் பக்குவத்தை உண்டாக்குவனவன்றி, அவை தாமே ஞானமாய் நின்று வீட்டினைப் பயவா. ஆதலின், அவற்றையே 'ஞானம்' என்றாயினும், 'ஞானத்தினும் மேம்பட்டன' என்றாயினும் கூறுவார் உளராயின், அவர் கூற்று அறியாமையின் பாற்பட்டதாகும் என்ப தனையே முதலிரண்டு அடிகளில் குறித்தார். அங்ஙனம் கூறுவோர் சமணரும் பௌத்தரும் ஆகிய அவைதிகரும், வைதிகருள் மீமாஞ்சகரும் ஆவர். ஆகவே, அவரது மதங்களை உளத்திற் கொண்டே இதனைக் கூறினார் என்க. அவருள் மீமாஞ்சகரையே மாணிக்கவாசகரும்.

"விரத மேபர மாக வேதியரும்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்"
– தி.8 போற்றித் திருவகவல். 50-51

என்று அருளிச் செய்தார். இடை இரண்டு அடிகளில் வந்த மிகுதி,

"மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை" – குறள், 158

என்பதிற்போலப் புறம்பாதலை உணர்த்திற்று.

இதனால், ஞானத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1449. தெ-ரை: ஓசை முதலிய புலன் வகைகளும், அவற்றைப் பொறிகளின் வழிச்சென்று பற்றுகின்ற மனமும், பின்பு அம்மனம் பொதுப்படப்பற்றி ஐயுற்றதை ஒருதலையாகத் துணியும் புத்தியும், எவ்விடத்தும் எழுச்சியுற்று எவ்வுணர்வையும் உணரத் தூண்டுகின்ற அகங்காரமும். அம்மூன்றானும் பெற்ற தெளிவுணர்வைப் பதியக் கொண்டு பின்னும் நினைப்பதாகிய சித்தமும் என்னும் இவற்றினது இயல்பை நன்குணர்தலே ஓசை முதலிய ஐம்புலன்களையும் கடந்த ஞானிகள் பெற்ற ஞானமாகும்.

கு-ரை: ஓசை முதலிய புலன்களே காரண நிலையில் தன் மாத்திரைகளாய் நின்று ஆகாயம் முதலிய பூதங்களைத் தோற்று வித்தலாலும், பின்னும் தன்மாத்திரையாய் ஐம்பூதங்களோடும் ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களுக்குத் துணையாய் நின்று அவை தத்தம் காரியங்களைச் செய்ய உதவுதலாலும், 'ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், மாபூதம்' என்பவற்றையும் 'புலன்வகை' என அடக்கினார். எவ்விடத்தும் சத்தம் என்றது, ஏனைப் பரிசம் முதலியவற்றிற்கு உபலக்கணம். அஃது அதன் வகையை உணர்திற்று. ஆகவே, புலன் வகை என்றதனால், 'பூதம் ஐந்து, தன்மாத்திரை ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து' ஆக இருபது கூறப்பட்டனவாம். இவற்றோடே மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்கள் நான்கும் கூறப்பட்டமையால், சிவாகமங்களில் 'ஆன்ம தத்துவம்' என எண்ணப்படும் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் கூறப்பட்டதாயிற்று. சிறிது சிறிது வேறுபாட்டோடே இவை வைதிக சமயங்கள் எல்லாவற்றாலும் உணரப்பட்டன. ஆதலின், இவற்றது இயல்பை உணரும் ஞானத்தையே தத்துவஞானமாக ஓதினார். "சுவைஒளி ஊறோசை" என்னும் திருக்குறளையும் நோக்குக (குறள், 27), வைதிக சமயங்களின் வழியும், அவற்றிற்கு ஒத்த அளவில் சைவாகமங்களின் வழியும் இவற்றின் இயல்பை உணர்ந்த பின்பு, சைவாகமம் பற்றியே சிறப்பாக உணரத் தக்க வித்தயா தத்துவ சிவ தத்துவங்களின் இயல்பை விரைய உணர்வர் என்பது கருத்து. வித்தியா தத்துவம், 'காலம், நியதி' கலை, வித்தை,அராகம், புருடன், மாயை' என ஏழு. சிவதத்துவம், 'சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம்' என ஐந்து, ஆக, 'தத்துவம் முப்பத்தாறு' என்பது சைவாகமங்களின் முடிபு. இவற்றின் இயல் பெல்லாம் அவ் ஆகமங்களிலும், அவற்றை முதலாகக் கொண்டெழுந்த பிரகரணங்களிலும், மெய்கண்ட சாத்திரம் முதலிய சித்தாந்த நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

சிவ தத்துவம் ஐந்தும் ஏனைத் தத்துவங்களை இயக்கிநிற்கும் முறையால் ஆன்மாவிற்கு உதவுவன அன்றி, அவை ஏனைத் தத்துவங்கள்போல் ஆன்மாவிற்குநேரே உடம்பாய்பொருந்தி நின்று உதவுவன அல்ல. வித்தியா தத்துவங்கள் ஆன்மாவின் அறி விச்சை செயல்கள் வெளிப்படுதற்குக் காரணமாய், அதனோடு ஒட்டி ஒன்றாய் நின்று ஆன்மாவை ஆன்மாவாகச் செய்யும் இயல்புடைமையால் அவை அனைத்தையுமே 'புருடன்' என ஒன்றாக வைத்து, தத்துவங்களை, 'இருபத்தைந்து' என்றே கூறுதலும் உண்டு.

"ஐயஞ்சின் அப்புறத் தானும், ஆரூ ரமர்ந்தஅம் மானே"

– தி.4 ப.4 பா.10

1450. **தன்பால் உலகம் தனக்கரு காவதும்**
அன்பால் எனக்கரு ளாவது மாவன
என்பார்கள் ஞானமும் எய்தும் சிவோகமும்
பின்பாலின் நேயமும் பெற்றிடுந் தானே. 3

என்ற திருநாவுக்கரசர் திருமொழி இம்முறைபற்றி எழுந்ததே. தத்துவங்கள் மாயையின் காரியங்களாம். அவற்றின் இயல்பை ஆராய்ந்து உணரவே அவற்றினின்றும் நீங்குதல் உளதாம் என்க. தொகுத்தல் பெற்ற அகரத்தை விரித்து, 'சித்தம் என்ற செய்கையும்' என இயைக்க. செய்கையுடையதனை, "செய்கை" என்றார்.

இதனால், தத்துவங்களை ஆராய்ந்து உணர்தல் ஞானமாதல் கூறப்பட்டது.

1450. தெ-ரை: சிவனது வியாபகத்தில் உள்ள உலகம் சிவனது உடைமையும், அடிமையுமாய் அவனுக்கு உரித்தாதலை உணர்தலையே 'ஞானம்' என்றும், சிவனிடத்து வைத்த அன்பு காரணமாக அவனது திருவருள் தமக்குக் கிடைக்கப் பெறுதலையே 'சிவோகம் பாவனை' என்றும் ஞானிகள் கூறுவார்கள். அவ் இரண்டையும் பெற்றோர், அவற்றின் பயனாகப் பின்பு, அறியத்தக்க பொருளையே அறிந்து, அதில் அழுந்துவார்கள்.

கு-ரை: 'ஆவதும், ஆவதும் – ஞானமும், சிவோகமும்' என்றது நிரல்நிறை "என்பார்கள்" என்பதனை மூன்றாம் அடியின் இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க. "தன்" என்றது சிவனாதல் விளங்குதற்கே, பின்னர், "எனக்கு" எனத் தம்மேல் வைத்துக் கூறினார். "பெற்றிடும்" என்பதற்கு, 'அந்நிலையை எய்தினோன்' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. சடமும், சித்துமாகிய இருவகை உலகத்துள் சடம் சிவனது உடைமையும், சித்து சிவனது அடிமையும் ஆம் என்க.

இதனால், தத்துவ ஆராய்ச்சியால், 'யான்' எனத் தன்னையே முதல்வனாக மதிக்கும் அகமயக்கமும், பலவற்றையும் தனித்தனி 'எனது' எனப் பற்றும் புற மயக்கமும் நீங்கி. எல்லாம் சிவனது அடிமையும், உடைமையுமாகின்ற உண்மையை உணர்தலே ஞானமாதல் கூறப்பட்டது. இதனையே, 'தம்மை உணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்" (சிவஞானபோதம் – அவையடக்கம்) என்றார் மெய்கண்ட தேவநாயனார்.

1451. **இருக்குஞ் சேம இடம்பிரம மாகும்**
வருக்கஞ் சராசர மாகும் உலகம்
தருக்கிய ஆசார மெல்லாந் தருமே
திருக்கிலா ஞானத்தைத் தேர்ந்துணர்ந் தோர்க்கே.4

1451. தெ-ரை: மாறுபாடில்லாத ஞானத்தை ஓர்ந்துணர்ந்தவர்க்கு அவர் இருத்தற்குரிய பாதுகாவலான இடம் 'பிரமம்' எனப்படுகின்ற சிவமே. ஏனெனில், உலகம் 'இயங்கியற்பொருளும், நிலையியற் பொருளும்' என்னும் ஈரினமாய் நின்று உணர்வை அலைப்பனவாம். (ஆதலின் அவை அவர்க்கு இருத்தற்குரிய இடமாகா என்பதாம்.) ஆதலின், சிவ வியாபகத்தில் நிற்கின்ற பெருமகிழ்வோடு செய்கின்ற செயல்களே, எல்லா இன்பங்களையும் தருவனவாம்.

கு-ரை: ஈற்றடியை முதலில் வைத்தும், 'உலகம் சராசர வருக்க மாகும்' என மாற்றியும் உரைக்க. முதல் இரண்டடிகள் காரிய காரணப் பொருளவாய் நின்றன. தருக்குதலோடு நிகழ்கின்ற ஆசாரத்தை, "தருக்கிய ஆசாரம்" என்றார். ஆசாரம் - நடை ; செயல்கள் "எல்லாம்" என்றது, 'உலகர்க்கு 'நன்மை, தீமை' என இருவகையாய்த் தோன்றி நிகழும் பலவும்' என்றவாறு. 'அருள்வழி நின்று செய்யின், தீயசெயல்களும் நல்ல செயல்களாய் இன்பம் பயக்கும்' என்றதனால், 'அருளை மறந்துசெய்யின், நல்லசெயல்களும் தீயசெயல்களாய்த் துன்பம் பயக்கும்' என்பது போந்தது.

அரனடிக் கன்பர் செய்யு ம் பாவமும் அறமதாகும் ;
பரனடிக் கன்பி லார்செய் புண்ணியம் பாவ மாகும் ;
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மை யாய்த்தே.

என்னும் சிவஞான சித்திச் செய்யுளும் (சூ. 2.29), திருமுறைகளிலும் இத்தக்கன் வரலாறு சண்டேசுர நாயனார் வரலாறுகள் சிறந்தெடுத்தோதப்படுதலும் நன்குணரத்தக்கன. 'சிவவியாபகத்தின்நீங்கி உலகிடைப்புகின் தீங்கு வருதலையுணர்ந்து ஞானிகள் அதனின் நீங்காது அதனுட்டானே நிற்பர்' என்பதை உமாபதிதேவர்.

புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவர்; போதார்
தலன்நடக்கும் ஆமை தக. **- திருவருட் பயன், 94**

என்று அருளிச் செய்தார். இதனானே,

1452. **அறிவும் அடக்கமும் அன்பும் உடனே**
பிறியா நகர்மன்னும் பேரரு ளாளன்
குறியுங் குணமும் குரைகழல் நீங்கா
நெறியறி வார்க்கிது நீத்தொளி யாமே. 5

1453. **ஞானம் விழைந்தெழு கின்றதோர் சிந்தையுள்**
யானம் விழைந்தெதி ரேகாண் வழிதொறும்
கூனல் மதிமண்டலத்தெதிர் நீர்கண்டு
ஊனம் அறுத்துநின் றொண்சுட ராகுமே. 6

ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. – குறள், 126

என்னும் திருவள்ளுவர் திருமொழியும் இப்பொருட் குறிப்புடையதாதல் அறிந்து கொள்ளப்படும்.

இதனால், தன் பணியறுத்து அருள்வழி யொழுகுதல் ஞானமாதல் கூறப்பட்டது.

1452. தெ-ரை: தமது அறிவிற்குச் சிவனது அருளே முதலாதலை உணரும் உணர்வும், அவ்வுணர்வால் அதற்குட்டானே அடங்கி நிற்கும் அடக்கமும், அடங்கி, அதனைமறவாது உணர்கின்ற உணர்வால் பெருகுகின்ற அன்பும் என்னும் இவை ஒரு சேரக் கூடி நீங்கா திருக்கின்ற அந்த உள்ளமாகிய கோயிலிலே நீங்காதிருக்கின்ற பேரரு ளாளனாகிய சிவனது அருட்டிரு மேனி, அருட்குணம், ஒலிக்கின்ற கழலையணிந்த திருவடி இவைகளை மறவாதிருக்கின்ற முறையை உணர்ந்த ஞானிகட்கு இவ்வுலகமாகிய இருள் நீங்கி, ஞானமாகிய ஒளி பிரகாசிக்கும்.

கு-ரை: 'குரை கழலும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. ஈற்றடியில் 'இது நீர்த்தொனி யாமே, நீர்த் தோணி யாமே' என்பன பாடம் அல்ல. "அறிவும் … … … … பிறியா நகர்" என்க.

இதனால், அருளது உபகாரத்தை உணர்தல் முதலிய மூன்றும் ஞானமாதல் கூறப்பட்டது.

1453. தெ-ரை: ஞானத்தை விரும்பி எழுச்சி பெற்ற உள்ளத்தில் பிராணவாயுவாகிய ஊர்தியை விரும்பி ஏறி மேலே செல்லும்பொழுது வழியில் எதிர்ப்படுகின்ற இடந்தோறும், சந்திர மண்டலத்திலிருந்து

1454. ஞானிக் குடன்குணம் ஞானத்தில் நான்குமாம்
மோனிக் கிவைஒன்றும் கூடா முன் மோகித்து
மேனிற்ற லால்சத்தி வித்தை விளைத்திடும்
தானிக் குலத்தோர் சரியை கிரியையே. 7

பெருகும் அமுத தாரை நிரம்பியிருக்கக் கண்டு, அதனால் உடற்கும், உள்ளத்திற்கும் வருவனவாகிய குறைகளைப்போக்கி நிலைபெற்று ஒளிமயமாக ஆகுங்கள்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியில் 'ஏனம்' என்பது பாடம் அன்று உடற்கு வரும் குறைகள், 'நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு' என்பன. உள்ளத்திற்கு வரும் குறை, ஒருவழி நில்லாமை. இவை யோகத்தால் நீங்குதல் அறிக. ஒளி, உடற்பொலிவும், ஞானமும் என்க.

இதனால், ஞானவேட்கை யுடையோர் யோகத்தால் உள்ளமும் உடலும் நிலையுடையதாகப் பெறின், இப்பிறப்பிலே அதனைத் தப்பாது அடைதல் கூறப்பட்டது.

1454. தெ-ரை: ஞானத்தை தலைப்பட்டவனுக்கு, ஞானத்திற் சரியை முதலிய நான்கு படிகள் உள்ளன. நான்காவது படியிற் சென்று முற்றிய மௌன எல்லையை அடைந்தவனுக்குப் பின் இவை என்றும் வேண்டாவாம். ஞானத்தைத் தலைப்படுதற்குமுன் யோகத்தையே 'ஞானம்' என மயங்கிச் சத்தி மண்டலத்திலே நின்று, அங்குள்ள சத்தியைத் தரிசித்தோர்க்கு அந்தச்சத்தி ஞானத்தைத் தருதலாகிய பயனைத்தரும். அதற்குக் கீழ் உள்ள ஆறு ஆதார சத்திகளை அடைந்தவர்கட்குக் கிடைக்கும் பயன் யோகத்தில் சரியை, யோகத்தில் கிரியை என்பனவேயாம்.

கு-ரை: 'ஆறு ஆதாரங்களிற் பெறுவன யோகத்தில் சரியையும், யோகத்தில் கிரியையும்' எனவே, 'ஏழாந் தானமாகிய சகத்திராரத்தில் நிற்போர்க்கு விளைவது யோகத்தில் 'யோகம்' என்பதுபோந்தது. குணம் – இயல்பு. வித்தை – ஞானம், தானி – ஆதாரசத்தி 'குலத் தோர்க்கு' என்னும் நான்கனுருபு தொகுத்தல். பல ஆதாரங்களிலும் விளங்குவது ஒரு சத்தியேயாதல் பற்றி ஒருமையாற் கூறினார். 'கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல்' என்னும் நான்குமே ஞானத்திற் சரியை முதலிய நான்கு என்க. நிட்டை கூடினவனையே "மோனி" என்றார்.

இதனால், யோக முதிர்ச்சி யுடையோன், பின் ஞானத்தில் சென்று அதன் நான்கு படிகளில் ஏறுதல் கூறப்பட்டது.

1455. ஞானத்தில் ஞானாதி நான்குமாம் ஞானிக்கு
ஞானத்தில் ஞானமே நான்என தென்னாமை
ஞானத்தில் யோகமே நாதாந்த நல்லொளி
ஞானக் கிரியையே நன்முத்தி நாடலே. 8

1456. நண்ணிய ஞானத்தில் ஞானாதி நண்ணுவோன்
புண்ணிய பாவம் கடந்த பிணக்கற்றோன்
கண்ணிய நேயம் கரைஞானம் கண்டுளோன்
திண்ணிய சுத்தன் சிவமுத்தன் சித்தனே. 9

1455. தெ-ரை: ஞானத்தில் ஞானத்தை அடைந்தவனுக்கு, அந்த ஞானத்திற்குக் கீழுள்ள மூன்றும் முன்பே கைவந்தனவாம். ஞானத்தில் ஞானமாவது 'யான், எனது' என்னும் ஞாதுரு ஞானங்கள் தோன்றாது ஞேயம் ஒன்றேயாக அதனுள் அழுந்துதல். ஞானத்தில் யோகமாவது தத்துவாதீதத்தில் எல்லையற்ற சிவ ஒளியில் சேர்தல். ஞானத்தில் கிரியையாவது தத்துவக் கூட்டத்தினின்றும் விடுபடுமாற்றைச் சிந்தித்தல்.

கு-ரை: சிந்தித்தல் கூறியதனானே, தான் தத்துவங்களின் வேறாதலைக் கேள்வியுறுதல் ஞானத்தில் சரியை என்பது அறியப்படும். "ஞானி" என்றது இவ்வாறே பொருள்படுதல் அறிந்துகொள்க.

இதனால், 'மேற்குறித்த நான்கு படிகள்' இவை என்பது கூறப்பட்டது.

1456. தெ-ரை: ஞானத்தில் ஞானம் முதலியவற்றை அடைவோம், முதற்கண் வினைக்கட்டு அற்றவனாயும், இரண்டாவது சிவஞானத் தால் ஞேயமாகிய சிவத்தைத் தரிசித்தவனாயும், மூன்றாவது மும் மலங்களின் வாசனையும் நீங்கிய நின்மலனாயும், முடிவில் சிவனை அனுபவமாய்ப் பெறுதலாகிய முத்தியை அடைந்த, முடிந்த பேறுடையவனாயும் விளங்குவன்.

கு-ரை: ஞானாதி நண்ணுவோனது தன்மையைக் கீழிருந்து கூறும் முறையாற் கூறினார். இந்நான்கு அனுபவங்களும் கேட்டல் முதலிய நான்கினாலும் நிகழ்வனவாதல் அறிக. வினைக்கட்டு நீங்கினமைகூறவே, அதற்குப் பற்றுக்கோடாகிய மாயைக்கட்டு நீங்கினமையும் தானே பெறப்பட்டது. கண்ணல் – கருதல், கரை ஞானம் – மேல் எல்லையாகிய ஞானம். 'கரை ஞானத்தால்' என உருபு விரிக்க. திண்மை வாதனை காரணமாக அசைதல் இன்மை 'உறைப்பு'

1457. ஞானச் சமயமே நாடுந் தனைக்காண்டல்
ஞான விசேடமே நாடு பரோதயம்
ஞானநிர் வாணமே நன்றறி வானருள்
ஞானாபி டேகமே நற்குரு பாதமே. 10

என்றபடி, சித்தன் – சித்திக்கப் பெற்றவன்.

இதனால், மேற்கூறிய நான்கு படிகளிலும் நிகழும் அனுபவங்கள் கூறப்பட்டன.

1457. தெ-ரை: ஞானத்திற் சரியை முதலிய நான்கையும் பெற்றோர் முறையே ஞான சமயி, ஞான பத்திரன், ஞான சாதகன், ஞான ஆசாரியன் என்பவராயும் நிற்பர்.

கு-ரை: நாடும் தனைக்காண்டல் 'நான் யார்' என்று ஆராய்கின்றவன் தன்னை 'இன்னான்' என அறிதல், பர உதயம் – பரம பொருட்காட்சி. நன்றறிவான் – எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிகின்ற சிவன். அருள் – அவனது அருளைப் பெறுதல். இங்கு, 'நற்சிவோகம் பாவம்' என்ற பாடமும் காணப்படுகின்றது. குரு பாதம் – குருவாம் நிலை.

இதனால், மேற்கூறிய நால்வரும் உலகில் விளங்கும் முறை கூறப்பட்டது.

9. சன்மார்க்கம்

மேற்கூறிய சரியை முதலிய நான்கும் நான்கு நெறிகளாய் நிற்றலை அந்நெறி வகைகளோடு இயைபுபடுத்துக் கூறக்கருதித் தொடர்புபற்றி மேல்நின்ற ஞானம் முதலாக எடுத்துக்கொண்டு, எதிர் நிரனிறை வகையாற் கூறுகின்றார். அவற்றுள் ஞானமே 'சன் மார்க்கம்' எனப்படுதலைப் பத்து மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

1458. **சாற்றுஞ்சன் மார்க்கமாம் தற்சிவ தத்துவத்**
தோற்றங்க ளான சுருதிக் சுடர்கண்டு
சீற்றம் ஒழிந்து சிவயோக சித்தராய்க்
கூற்றத்தை வென்றார் குறிப்பறிந் தார்களே. 1

சைவப் பெருமைத் தனிநா யகன்நந்தி
உய்ய வகுத்த குருநெறி ஒன்றுண்டு
தெய்வச் சிவநெறி சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய
வையத்துள் ளார்க்கு வகுத்துவைத் தானே.

1458. தெ-ரை: எல்லாவற்றினும் மேலானதாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுகின்ற சொரூப சிவத்தின் உண்மை இயல்பை விளக்குவனவாகிய வேத சிவாகமங்களில் ஞானப் பகுதியின் பொருளை உள்ளவாறு உணர்ந்து, அதனால் 'வெகுளி, காமம், மயக்கம்' என்னும் முக்குற்றங் களும் நீங்கிச் சிவத்தோடு ஒன்று படும் நிலை சித்திக்கப் பெற்றுக் காலனை வென்றவரே குறிப்பொருளை (இலட்சியப் பொருளை) அறிந்து அடைந்தோராவர்.

கு-ரை: 'சன்மார்க்கமாம் சுடர்' என இயையும். இயல்பினை, "தோற்றம்" என வைத்து, காரணத்தை காரியமாகக் கூறினார். சிவா கமங்களும் சுருதியாதல் அறிக. 'சுருதியில் கண்டு' என உருபு விரித்து முடிக்க. சுடர் – ஞானம்; அஃது அதனை உணர்த்தும் பகுதியைக் குறித்தது. "சீற்றம்" என்றது உபலக்கணம். கூற்றத்தை வெல்லுதலாவது, தூல உடம்பை விட்டு எமலோகம்போகாது, தூல, சூக்கும, பர உடம்புகளாகிய அனைத்தையும் விடுத்து இறைவனை அடைதல். 'வெல்வார்' எனற்பாலது, துணிபு பற்றி 'வென்றார்' எனப்பட்டது.

இதனால், சரியை முதலிய நான்கனுள் முடிவாகக் சொல்லப்

1459. தெரிசிக்கப் பூசிக்கச் சிந்தனை செய்யப்
பரிசிக்கக் கீர்த்திக்கப் பாதுகஞ் சூடக்
குருபத்தி செய்யுங் குவலயத் தோர்க்குத்
தரும்முத்திச் சார்பூட்டும் சன்மார்க்கந் தானே. 2

1460. தெளிவறி யாதார் சிவனை அறியார்
தெளிவறி யாதார் சீவனு மாகார்
தெளிவறி யாதார் சிவமாக மாட்டார்
தெளிவறி யாதவர் தீரார் பிறப்பே. 3

படுகின்ற உண்மை ஞானம், பிறவியாகிய பெருந்துன்பத்தை நீக்கித் சிவானந்தமாகிய எல்லையில் இன்பத்தைத் தருதலால், 'சன்மார்க்கம் - நன்னெறி' எனப்படுவதாயிற்று என்பது கூறப்பட்டது. 'இதனின் மிக்க நன்னெறி பிறிதில்லை' என்பதாம்.

(இதன் பின் பதிப்புக்களில் உள்ள "சைவப்பெருமை" என்னும் மந்திரம் இத்தந்திரத்தின் இறுதி யதிகாரத்தில் வருவது)

1459. தெ-ரை: குருபத்தி செய்யும் நன்மாணாக்கர் கண்ணால் காணுதல், திருமுழுக்கு, ஒப்பனை, புகை, ஒளி, படையல், மலரிடல் முதலாக முறைப்படி வழிபடுதல், தியானித்தல், தீண்டி அடிவருடல் முதலியன செய்தல், துதித்தல், பாதுகையைத் தலைமேல் தாங்குதல் முதலியவற்றால் குருவை வழிபட்ட வழியே சன்மார்க்கமாகிய ஞானம் கைகொடுத்து, முத்தி நிலையைத் தரும்.

கு-ரை: 'குருபத்தி செய்யும் குவலயத்தோர்' என்று எடுத்துக் கொண்டு. "சூட" என்பதன்பின், 'அவர்க்கு' என ஓதற்பாலதனை இவ்வாறு ஓதினார். "கீர்த்திக்க" என்பது வடநூல் மதமுடிபு. 'குவலயத்தோர்க்கே சன்மார்க்கம் சார்பு ஊட்டும் ; முத்தி தரும்' எனக் கூட்டுக. சார்பு ஊட்டுதல், தன்னோடு இயைபினை உண்டாக்குதல். தான், அசை.

இதனால், 'ஞானம், நல்லாசிரியரானே (சற்குருவாலே) தரப்படும். நன்னெறி - சன்மார்க்கமாம்' என்பது கூறப்பட்டது. அந்நெறி ஞானமேயாதல் அறிக. இதனுள் குருபத்தி செய்யும் வகையும் கூறப்பட்டமை காண்க.

1460. தெ-ரை: குருவருளால் பெறப்படும் உண்மை ஞானத்தைப் பெறாதவர் சிவனது இயல்பை உணரமாட்டார், அதனால், அவர்

1461. தானவ னாகித்தான் ஐந்தாம் மலம்செற்று
மோனம தாம்மொழிப் பால்முத்த ராவதும்
ஈனமில் ஞானானு பூதியில் இன்பமும்
தானவ னாய்உற லானசன் மார்க்கமே. 4

1462. சன்மார்க்கத் தார்க்கு முகத்தொடு பீடமும்
சன்மார்க்கத் தார்க்கு இடத்தொடு தெய்வமும்

ஆன்மலாபத்தை அடைதற்குரிய ஆன்மாவும் ஆகார். ('சடத்தோடொப்பர்' என்பதாம்.) ஆதலின், அவர் சிவமாம் நிலையைப் பெறுதலும், அப்பேற்றால் பிறவி யற்றவராதலும் இல்லை.

கு-ரை: கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிவதனையே "தெளிவு" என்றார். உம்மை, எச்சப்பொருட்டு.

இதனால், குருவருளாலன்றிப் பிறவாற்றாற் பெறும் ஞானங்கள் உண்மை ஞானம் அல்லவாய், நன்னெறி சன்மார்க்க மாகாதொழிதல் கூறப்பட்டது.

1461. தெ-ரை: சீவன் சிவனேயாய் நிற்கும் முறையால் அஃது ஐந்து மலங்களை அழித்து, மௌனோபதேசத்தின் வழி முத்தி நிலையைப் பெறுதலும், பின் குறையில்லாத ஞானத்தால் உண்டாகும் அனுபவத்தில் விளைகின்ற இன்பமும் ஆகிய இவையே சீவன் சிவனேயாய் விடுகின்ற சன்மார்க்கமாகும்.

கு-ரை: "தான் அவனாதல்" இரண்டனுள் முன்னது அவ்வாறு உணர்தலாகிய சாதனையையும், பின்னது, அங்ஙனமேயாதலாகிய பயனையும் குறித்தன. ஐந்து மலங்களாவன, 'ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம்' என்பன. "மலங்கள் ஐந்தாற் சுழல்வன் தயிரிற் பொரு மத்துறவே" (தி.8 நீத்தல் விண்ணப்பம்,29) என மணிவாசகரும் அருளிச் செய்தார். மௌனோபதேசம், சின்முத்திரையால் உணர்த்தல். இனி, 'மௌன நிலையைத்தரும் மொழி' என்றும் ஆம்.

இதனால், ஞானமே சன்மார்க்க மாதல், ஏதுக்காட்டி விளக்கப்பட்டது.

1462. தெ-ரை: எந்நிலையில் நிற்போர்க்கும் நோக்கும் திசை, இருக்கும் இருக்கை, உறையும் இடம், தியானிக்கப்படுகின்ற தெய்வம்.

சன்மார்க்கத் தார்க்கு வருக்கந் தரிசனம்
எம்மார்க்கத் தார்க்கும் இயம்புவன் கேண்மினோ.5

1463. சன்மார்க்க சாதனந் தான்ஞானம் ஞேயமாம்
பின்மார்க்க சாதனம் பேதைய தாய்நிற்கும்
துன்மார்க்கம் விட்ட துரியத் துரிசற்றார்
சன்மார்க்கம் தானவ னாகும்சன் மார்க்கமே. 6

இணங்கும் கூட்டம், வழிபடப்படும் குறி முதலிய எல்லாம் சன் மார்க்கத்தார்க்குப் போலவே குருவருளால் கொள்ளத் தக்கனவாம்.

கு-ரை: 'அங்ஙனம் கொண்டவழியே அவை சன்மார்க்கத்திற்குரிய மார்க்கமாய் தாமும் சன்மார்க்கமாம் தன்மையைப் பெறும் ; இன்றேல் துன்மார்க்கமாய்விடும்' என்றவாறு 'சற்குருவே இங்குக் கூறிய திசை முதலியவற்றைச் சிவனையடையும் முறையில் உணர்த்துவர், பிறர் அதுமாட்டாது பிறவற்றை உணர்த்துவர்' என்பதாம். "சன்மார்க்கத்தார்க்கு" என்றது, 'சன்மார்க்கத்தார்க்கு உள்ள' என்றவாறு. "சன்மார்க்கத்தார்க்கும்" என்னும் உம்மை அசைநிலை. 'எம் மார்க்கத்தார்க்கும் ஆம்' என ஒருசொல் வருவிக்க. "இயம்புவன் கேண்மின்" என்றது 'என் சொல்லைக் கேளுங்கள்' என வலியுறுத்தவாறு.

இதனால், சன்மார்க்கம் அல்லாதன நல்லன ஆகாமை கூறப்பட்டது.

1463. தெ-ரை: ஞானம் ஒன்றே சன்மார்க்கத்தில் கொள்ளப்படும் சாதனமாகும். அந்தச் சாதனம் பின் ஞேயமாகிய சாத்தியத்தை அடைவிக்கும். சகமார்க்கம் முதலியவைகளில் ஞானமல்லாத பிறவே சாதனங்களாம். பிற மார்க்கங்களைக் கடந்து சன்மார்க்கத்தில் நிற்போர் அதில் துரியத்தைக் கடந்தபொழுது விரும்புகின்ற சன்மார்க்கம் சீவன் சிவமாம் தன்மையாகிய சன்மார்க்கமே.

கு-ரை: 'ஞானத்தான் சன்மார்க்க சாதனம்' என மாற்றி, 'அதனால், ஞேயம் ஆம்' என வேறு தொடராக்கியுரைக்க. பிறவற்றை, 'பேதை - பேதைமை' என்றது, ஞானமல்லவாதல் பற்றி. 'ஞானமாவது, தத்துவ ஞானமே' என்பது மேலே கூறப்பட்டது. சன்மார்க்கத்தில் நிகழ்வதை, "துன்மார்க்கம் விட்டது" என்றார். துரிய நிலையிலும் திரிபுடி ஞானம் அற்றொழியாமையால் "துரிசு" என்றார்.

1464. **சன்மார்க்கம் எய்த வரும்அருஞ் சீடர்க்குப்**
பின்மார்க்கம் மூன்றும் பெறலியல் பாமென்றால்
நன்மார்க்கந் தானே சிவனொடு நாடலே
சொன்மார்க்க மென்னச் சுருதிகைக் கொள்ளுமே.7

1465. **அன்னிய பாசமும் ஆகும் கருமமும்**
முன்னும் அவத்தையும் மூலப் பகுதியும்
பின்னிய ஞானமும் பேதாதி பேதமும்
தன்னொடுங் கண்டவர் சன்மார்க்கத் தோரே. 8

இதனால், அதீதமாகிய ஆனந்த நிலையே சன்மார்க்கத்தில் சன்மார்க்கமாதல், துரிசறுதலாகிய ஏதுக்காட்டி விளக்கப்பட்டது.

1464. தெ-ரை: சன்மார்க்கம் கைவரப்பெறும் தகுதியை அடைய விரும்பும் அரிய மாணாக்கர்க்கு, அதற்கு முன்னே ஏனை, யோகம் முதலிய மூன்றும் முற்ற வேண்டுதலே முறையாகுமாயின், வீடடையும் நெறியாவது, தன்னைச் சிவனுக்கு உரிய பொருளாக உரிமைப்படுத்து அறிதலேயாகின்றது, 'இதுதான் ஆசிரியன்மார் தம் மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுத்தத்தக்க நெறி' என்று உண்மை வேதம் தனது துணிவாகக் கொண்டு கூறுகின்றது.

கு-ரை: அருமை, பக்குவ நிலை, "என்றால்" என்பது, 'என்பதே முறை என்றால்' எனத் தெளிதற் பொருள் உணர்த்தி, ஏனைப் பசுபுண்ணியத்தளவில் அத்தகுதி வாராமை யுணர்த்திற்று. நன்மை – வீடு. அதனை அடையும் மார்க்கம். "நன்மார்க்கம்" எனப்பட்டது. 'சிவனொடு படுத்து' என ஒரு சொல் வருவித்து. படுத்தல், நாடல் இரண்டற்கும் 'தன்னை' என்னும் செயப்படுபொருள் வருவித்துக் கொள்க. இம்மந்திரம், 'சிவ ஞானமாகிய சிறப்புணர்வின்றி, பிரம்ம ஞானமாகிய பொதுவுணர்வே வீடு பயக்கும் என்பதே வேதத்தின் முடிபு, என்பாரை மறுத்துக் கூறியது.

இதனால், உண்மைச் சன்மார்க்கம் சிவஞானமேயாதல் கூறப்பட்டது.

1465. தெ-ரை: பூர்வபக்க மதங்களின் உணர்வுக்கு அப்பால் உள்ள பிரதி பந்தமாகிய ஆணவ மலத்தை, முன்னர் உணர்ந்து பின்னர் ஏனைய கன்மம், மூலப்பகுதி, அம்மதங்களால் உணரப்பட்ட சாக்கிரம்

1466. பசுபாசம் நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சம் கசியக் கசிவித்
தொசியாத உண்மைச் சொரூபோ தயத்துற்
றசைவான தில்லாமை ஆனசன் மார்க்கமே. 9

முதலிய அவத்தைகள், அவைகளில் தொடக்குண்டு நிற்கின்ற அறிவின் நிலைகள், பொருள்களிடையே உள்ள சிறியனவும், பெரியனவுமாகிய வேறுபாடுகள் என்பவற்றோடு தவைனாகிய இறைவனையும் உணரும் சித்தாந்த ஞானம் வாய்க்கப் பெற்றவரே 'சன்மார்க்கத்தோர்' எனப்படுவர்.

கு-ரை: 'சித்தாந்த ஞானம் கைவரப்பெற்றவர்க்கே பிறவெல்லாம் பூர்வ பக்கமாதல் இனிது விளங்கும்' என்றவாறு "முன்னும் அவத்தையும்" என்பதனை, "மூலப்பகுதியும்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டியுரைக்க. அதிபேதம் – பெரியவேற்றுமை. "தன்" என்றது ஒருவனான இறைவனை. இது, "கண்டவர்" என்பதனோடு இயைதல் கூடாமை யின், கண்டவரை உணர்த்தாமை அறிக.

இதனால், பிற ஞானங்கள் 'சன்மார்க்கம்' எனப்படாது, சித்தாந்த ஞானமே 'சன்மார்க்கம்' எனப்படுதல் பொருந்துமாறு கூறப்பட்டது.

1466. தெ-ரை: ஆன்மாவின் பசுத்துவம் காரணமாக வந்து பொருந்திய சம்பந்தங்களாகிய கருவி கரணங்கள் அனைத்தையும், 'தன்னின் வேறானவை' எனக்கண்டு கழித்துத் தன்னைப் பதியாகிய சிவனுடன் பொருத்தி, அங்ஙனம் முன்பு பொருந்தாதிருந்த நிலையில் மறந்திருந்த அவனது உபகாரத்தை இடைவிடாது உணர்தலால், முன்பு அன்பினால் நெகிழ்தல் இன்றி வன்மையுற்றிருந்த மனத்தை இப்பொழுது நெகிழ்ந்து உருகும்படி உருகப்பண்ணி, அவ்வன்பினாலே, என்றும் மாற்றம் இன்றி நிற்கும் மெய்ம்மையாகிய சிவனது தன்னியல்பு வெளிப் பாட்டில் அசைவின்றி நிற்றலே முற்ற முதிர்ந்த சன்மார்க்கமாகும்.

கு-ரை: "பசு பாசம் நீக்கி" என்றது, ஆன்ம தரிசனத்தில் நிகழும் தத்துவ சுத்தியாகிய சுத்த சுழுத்தியையும், "பதியுடன் கூட்டி" என்றது. சிவயோகத்தில் நிகழும் ஆன்ம சுத்தியாகிய சுத்த துரியத்தையும், ஏனையவெல்லாம் சிவபோகமாகிய அதீதத்தையும், குறித்தனவாம். இரண்டாம் அடி முதலாயவற்றில் கூறியவற்றை மெய்கண்ட தேவரும்,

1467. **மார்க்கம்சன் மார்க்கிகள் கிட்ட வகுப்பது**
மார்க்கம்சன் மார்க்கமே யன்றிமற் றொன்றில்லை
மார்க்கம்சன் மார்க்க மெனும்நெறி வைகாதோர்
மார்க்கம்சன் மார்க்க மதுசித்த யோகமே. **10**

"அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே"

– சிவஞானபோதம், சூ. 11

என அருளிச் செய்தல் காண்க.

இதனால், முற்ற முதிர்ந்த சித்தாந்த ஞானத்தின் சிறப்புணர்த்து முகத்தால், அது சிறந்த சன்மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1467. தெ-ரை: இங்குக் கூறிய சன்மார்க்கம் இதனைப் பெறுதற்குரியோர் பெறுதற் பொருட்டு வகுக்கப்படுவது. தலை சிறந்த நெறி, இந்தச் சன்மார்க்கமன்றி வேறொன்று இல்லை ஆயினும், இந்தச் சன்மார்க்கத்தை அடைந்து இன்புற்றிருக்க மாட்டாதவர்க்குரிய சன்மார்க்கம், மன ஒடுக்கத்தைப் பயனாக உடைய யோக நெறியேயாம்.

கு-ரை: முதலடியில், 'இம் மார்க்கம்' எனச்சுட்டு வருவித்து உரைக்க. இரண்டாம் அடி, 'இஃது ஒருதலையாக அடையத் தக்கது' என்பதனை நிலைபெறுத்தியது. மூன்றாம் அடியில் உள்ள தொடர், 'இந்நெறி' என்னும் சுட்டளவாய் நின்றது. "வைகாதோர்" என்றது, "சென்று வைக்காதோர்" எனப் பொருள் தந்தது. 'வைகாதோர் சன்மார்க்கம் சித்தயோக மார்க்கமாம்' எனக்கூட்டுக. சித்த யோக மார்க்கம் – மனம் ஒடுங்கும் நெறி.

இதனால், சன்மார்க்கத்தை அடையமாட்டாதார்க்கு அதனை அடையும் வழி கூறும் முகத்தால், வருகின்ற அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

10. சகமார்க்கம்

இது முதல் ஏழுமந்திரங்களால் யோகம் சகமார்க்கம் ஆமாறு கூறுகின்றார்.

1468. சன்மார்க்கந் தானே சகமார்க்க மானது
மன்மார்க்கம் மாமுத்தி சித்திக்குள் வைப்பதாம்
பின்மார்க்க மானது பேராப் பிறந்திறந்
துன்மார்க்கம் ஞானத் துறுதியு மாமே. 1

1468. தெ-ரை: சிவநெறியில் யோகத்தை, 'சகமார்க்கம்' – ஒத்துடன் நிற்கும் தோழமை நெறி – எனக் கூறுதல், சன்மார்க்கமாகிய ஞானத்தின் தன்மையையே கொண்டு விளங்குதல் பற்றியாம். அதனால், சிவநெறியோகம், உண்மை ஞானத்தால் உளதாகின்ற முத்திப் பேற்றுள் உய்க்கும் ஏனையோர் கூறும் யோகங்கள் ஓயாது பிறந்து இறத்தலை வெறாது விரும்பிக் கொள்வனவேயாகும். அவற்றால் ஞானமாகிய உறுதிப் பொருள் கிடைத்தலும் கூடுமோ!

கு-ரை: சிவமாந்தன்மையைப் பெறுதற்கு அணித்தாம் நிலையை எய்துவித்தல் பற்றியே யோகம், 'சகமார்க்கம் தோழமை நெறி' எனப்படுகின்றது என்பதும், அதனால், அந்நிலையை எய்து விக்கமாட்டாத பிற யோகங்கள் 'சகமார்க்கம்' என்பதற்குப் பொருளாகா என்பதும் கூறியவாறு. எனவே, பிற யோகங்களைச் சிவ நூல்கள் யோகமாகக் கொள்ளுதல் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது. யோகத்திலும் ஞானத்தன்மையே உளதாதல், ஆதார பங்கயங்களை ஆறு அத்துவாக்களாகவும், நிராதார சத்தி மண்டலம் கொள்ளப்படுதலும் அதற்கும் மேலான மீதானம் கூறப்படுதலும் பிறவுமாம். இவை அடயோகம், பாதஞ்சல யோகம் முதலியவற்றில் இல்லாமை அறிக.

"சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும், வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தான்ஒன் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலும் கண்ட தில்லை" –**ஆகார புவனம், 12**

என்றார் தாயுமான அடிகளும்.

"மெய்ம்மைச் – சிவயோக மேயோகம் ; அல்லாத எல்லாம்
அவயோகம் என்றே அறி" - **வெண்பா 74**

1469. மருவுந் துவாதச மார்க்கமில் லாதார்
குருவும் சிவனும் சமயமும் கூடார்
வெருவும் திருமகள் வீடில்லை யாகும்
உருவும் கிளையும் ஒருங்கிழப் பாரே. 2

என்ற திருக்களிற்றுப்படி இங்கு நினைக்கத் தக்கது. "பிறந்து, இறந்து உன்மார்க்கம்" என்றது, 'பிறந்து இறந்து உழன்றும் அதனையே விரும்புகின்ற மார்க்கமாம்' என்றவாறு. எனவே, அவை மல நடையேயாய் பிறவியை அறுக்கமாட்டா என்பது போந்தது. 'ஆனது' என்றது, பிறவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனி நோக்கிற்று. "இறந்தும்" என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று. 'அதனையே உன்னும் மார்க்கமாம்' என்க. "உறுதியும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு "ஆமே" என்பது எதிர்மறைப் பொருட்டு.

இதனால், சிவயோகத்தது சிறப்புக் கூறும் முகத்தால், அது 'சகமார்க்கம்' எனப்படுதற்கு ஏது கூறப்பட்டது.

1469. தெ-ரை: சிரசிற்குமேல் பன்னிரண்டங்குலமாகச் சொல்லப்படுகின்ற நிராதாரத்தைப் பொருந்துகின்ற யோகநெறி யில்லாது, பிறவற்றையே யோகமாக மயங்குவோர், ஞான குருவையும், சிவனையும், உண்மைச் சமயத்தையும் அடையமாட்டார். அவர் அணி மாதியாக விரும்பும் சித்திகளாகிய செல்வத்தைத் தரும் திருமகளும் அவர்பால் அணுக அஞ்சுவாள்; மோட்சமும் அவருக்கு இல்லை. உடம்பையும், சுற்றத் தொடர்பையும் வீணே இழப்பர்.

கு-ரை: துவாதச மார்க்கம், பிராசாத யோகமுமாம், மேற் காட்டிய திருக்களிற்றுப்படியின்படி, சிவயோகம் அல்லாதன அவ யோகமாதலை வலியுறுத்துக் கூறியவாறு, சுற்றமும் பயன் செய்யாமை கூறவே, இறைவன் தோழன்போல அணியனாய் நின்று அருளுதல் இன்மையும் தானே பெறப்பட்டது. அதனால், அவை சகமார்க்கம் ஆகாமை அறிக. "சிவனும்" என்பதில் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது.

இதனால், சிவயோகமே சிவனை அணியனாக்கும் சகமார்க்கமாதல் எதிர்மறை முகத்தால் கூறப்பட்டது.

1470. யோகச் சமாதியி னுள்ளே அகலிடம்
யோகச் சமாதியி னுள்ளே உளரொளி
யோகச் சமாதியி னுள்ளே உளள்சத்தி
யோகச் சமாதி உகந்தவர் சித்தரே. 3

1471. யோகமும் போகமும் யோகியர்க் காகுமால்
யோகம் சிவரூபம் உற்றிடும் உள்ளத்தோர்
போகம் புவியிற் புருடார்த்த சித்திய
தாகும் இரண்டும் அழியாத யோகிக்கே. 4

1470. தெ-ரை: சிவயோக சமாதியுள்ளே உலக முழுதும் அடங்கித்தோன்றும் உள்நிற்கும் ஒளியும் விளங்கும். அருட்சத்தியும் விளங்குவாள். ஆதலால், சிவயோக சமாதி பெற்றவரே எல்லாம் சித்திக்கப்பெற்றவராவர்.

கு-ரை: "இடம், ஒளி" என்பவற்றின்பின், 'விளங்கும்' என்பது எஞ்சி நின்றது. உளர்தல் - அசைதல்; ஒளிவிடல், இவ்வொளி திரோதான சத்தியாம். 'அகலிடமும், இவ்வொளியும் உள்ளன' என்றது, கால இடங்களைக் கடந்த பொருள்கள் விளங்குதல் கூறியதாம். அருட்சத்தி விளங்குதலாவது, சத்திநிபாதம் முதிர்தல்.

இதனால், சிவயோகத்தால் உலகம் கடந்த வியாபகம் பெற்றுச் சிவனோடு ஒக்கும் நிலைவாய்த்தலால் அது சகமார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1471. தெ-ரை: சிவயோகிகட்கு யோகத்தோடு உலக போகமும் சுத்தபோகமாய் வரும். சிவயோகத்தால் சிவசாரூபம் கிடைக்கும். ஆகவே, இம்மை, மறுமை இரண்டையும் இழவாது பெறும் சிவயோகிக்கு அவன் உலகில் விரும்புகின்ற புருடார்த்தம் உளதாகும்.

கு-ரை: இரண்டாம் அடியில், 'யோகத்தால்' என உருபு விரிக்க. 'உள்ளத்தின்கண் ஓர்கின்ற போகமாகிய புருடார்த்தம் சித்தியாகும்' என்க. அது, பகுதிப் பொருள்விகுதி.

இதனால், சிவரூபம் உற்றிடுதல் பற்றிச் சிவயோகம் சம மார்க்கம் ஆதல் தெரித்துக் கூறப்பட்டது.

1472. ஆதார சோதனை யால்நாடி சுத்திகள்
மேதாதி ஈரெண் கலாந்தத்து விண்ணொளி
போதா லயத்துப் புலன்கர ணம்புந்தி
சாதா ரணங்கெட லாம்சக மார்க்கத்தே. 5

1473. பிணங்கிநிற் கின்றவை யைந்தையும் பின்னை
அணங்கி எறிவன் அயில்மன வாளால்
கணம்பதி னெட்டும் கருதும் ஒருவன்
வணங்கவல் லான்சிந்தை வந்துநின் றானே. 6

1472. தெ-ரை: சிவயோகத்தில் ஆறு ஆதாரங்களிலும் சிவனது நிலைகளையே காணுதலால் உணர்வை உண்டாக்கும் நாடிகள் நல்லனவாகும். மேதாகலை முதலிய பதினாறுகலைகளின் முடிவில் பர வெளியில் விளங்கும் ஒளியாகிய சிவம் தோன்றும். சீவ போதம் ஒடுங்கிப் பஞ்சேந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம் இவையும் சீவத் தன்மை கெடச் சிவத்தன்மையைப் பெறும், அதனால், அவ்யோகம் சகமார்க்கம் ஆதற்குத் தடையில்லை.

கு-ரை: சுத்திப்பட்டனவற்றை, "சுத்தி" என்றார், இதன்பின் 'ஆம்' என்னும் பயனிலையும், "விண்ணொளி" என்பதன்பின், 'தோன்றும்' என்னும் பயனிலையும் எஞ்சிநின்றன. 'ஆலயம்' என்பதும் 'ஒடுக்கம்' எனப்பொருள்தரும். சாதாரணம் - பொதுமை. "சகமார்க்கத்தே" என்பதனை, முதலில் வைத்து உரைக்க 'சகமார்க்கமே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், சிவயோகத்தின் பயன்கள் பலவும் கூறி, அது சகமார்க்கமாதல் விளக்கப்பட்டது.

1473. தெ-ரை: சிவயோகம் வல்லானது சிந்தையிடமாகப் பதினெண் கணங்களும் வணங்குகின்ற தனித்தலைவனாகிய சிவன் வந்து நிலைத்து நிற்பானாயின், பின்பு அவன் தன்னோடு இகலி நிற்கின்ற ஐம்பொறிகளாகிய பகைவர்களைத் தனது மனமாகிய கூரியவாளால் தாக்கி வெட்டி யொழிப்பான்.

கு-ரை: 'பிணங்கி நிற்கின்றவையாகிய ஐந்தையும்' என்க. 'பிணங்கி நிற்கின்ற ஐயைந்தையும்' எனப் பிரித்து, 'இருபத்தைந்து

1474. **வளங்கனி யொக்கும் வளநிறத் தார்க்கும்**
வளங்கனி யொப்பதோர் வாய்மைய னாகும்
உளங்கனிந் துள்ளே உகந்துநிற் பார்க்குப்
பழங்கனிந் துள்ளே பகுந்துநின் றானே. 7

தத்துவங்களையும்' எனவும் உரைப்பர். அணங்குதல் – வருத்துதல். 'அணங்க' எனப்பாடம் ஓதுதலுமாம். 'அயில்மனம்' என்பது, 'இன்பதுன்பங்களை நுகர்கின்ற மனம்' என்னும் பொருட்டாய், 'சிலேடை வகையால் கூர்மையான மனம்' எனப் பொருள் தந்தது. இனி, 'மனத்துக்குக் கூர்மை நுண்ணிதாக நோக்கல்' எனலுமாம். 'அயிர்மனம்' என்பது பாடம் அன்று. யோகமாகிய அக வழிபாட்டினையே இங்கு, "வணங்குதல்" என்றார். 'நின்றானேல்' என்பதில், 'எனில்' என்பதன் மரூவாகிய 'ஏல்' என்பது எஞ்சி நின்றது, 'நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தால், பின் நீ என் செய்வை' என்பதிற்போல. 'சிந்தை சிவன் வந்து நின்றானேல்' 'பின்னை ஐந்தையும் எறிவன்' என்றது, 'சிவன் வந்து நிற்கும் சிந்தை யில்லாதார் அது மாட்டார்' என்பதைத் தோற்றுவித்து நின்றது.

இதனால், சிவயோகமே ஐம்பொறிகளை வென்று, சிவனோடு சிந்தையால் கூடி நிற்கின்ற சகமார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1474. தெ-ரை: மேற் கூறிய சிவன், வேடத்தால் வளப்பமானகனி (சிவம் பழம்) போன்ற பொலிவையுடையராய் உள்ள சரியை கிரியா மார்க்கத்தார்க்கும் வளப்பமான கனி கிடைத்தாற்போலும் உண்மையையே உடையனாவன். ஆயினும், யோகத்தால் உள்ளம் பழுத்து அவனை உள்ளத்தே விரும்பிக் கண்டுகொண்டிருப்பவர்க்குப் பழம் அளிந்து கிழிந்து சாற்றைப் பொழிதல் போல மிக்க இன்பத்தைத் தருபவனாய் இருப்பன்.

கு-ரை: வளங்கனி – வளவிதாகிய கனி. பகுதல் – கிழிதல். "பகுந்து" என்றது, 'கிழிந்து பொழிந்தாற் போன்று' எனப் பொருள் தந்தது. ஈற்றடி இனவெதுகை பெற்று நின்றது.

இதனால், சரியை கிரியைகள் சகமார்க்கமாகாது, யோகமே சகமார்க்கமாயினவாறு கூறப்பட்டது.

11. சற்புத்திர மார்க்கம்

இதுமுதல் ஏழு மந்திரங்களால், கிரியை சற்புத்திர மார்க்கம் ஆமாறு உணர்த்துகின்றார்.

1475. மேவிய சற்புத் திரமார்க்க மெய்த்தொழில்
தாவிப்ப தாம் சக மார்க்கம் சகத்தொழில்
ஆவ திரண்டும் அகன்று சகமார்க்கத்
தேவியோ டொன்றல் சன் மார்க்கத் தெளிவதே. 1

1475. தெ-ரை: விரும்பப்படுகின்ற சற்புத்திர மார்க்கமாகிய கிரியை யாவது, அகத்தில் மட்டுமன்றிப் புறத்திலும் ஒளிவடிவில் சிவனை நிறுத்தி முகம் முதலிய உறுப்புக்களை நினைவால் (பாவனையால்) கண்டு பல முகமன்களும் (உபசாரங்களும்) செய்து வழி படுதலாம். சகமார்க்கமாகிய யோகமாவது, உலகத்தோடு ஒட்டி நிகழும் முகமன் நிகழ்ச்சிகள் 'அகம், புறம்' என்னும் இரண்டிடத்தும் நிகழ்தலாகிய அத்தன்மை இன்றி, யோகத்தில் வெளிப்படும் யோக சத்தியை அகத்தில் கண்டு, அதனோடு ஒன்றாதலாம். அனைத்தினும் மேலான சன்மார்க்கமாவது, தெளிவான ஞானமேயாகும்.

கு-ரை : 'உண்மை ஞானம் சன்மார்க்கமாய் நிற்க, உடனாய் நிகழும் திருவருளோடு கூடுமாற்றால் யோகம் சகமார்க்கமாதலின், அவ் இரண்டிற்கும் முன்னே நிகழும் ஒளியுருவ வழிபாடு சற்புத்திர மார்க்கமா யிற்று' என்பதாம். ஆகவே, இக்கருத்து இனிது விளங்குதற் பொருட்டே சகமார்க்க சன்மார்க்கங்களின் இயல்புகள் இங்கு எடுத்துக்காட்டப் பட்டன என்பது விளங்கும். சற்புத்திரமார்க்கம் – மகன்மை நெறி – அல்லது – மைந்தர்நெறி. மகன் தந்தைக்கு வேண்டும் உபசாரங்களை அணுக்கமாயிருந்து அவனது மெய்யைத்தீண்டி அன்புடன் செய்தல் போலச் செய்தலே கிரியையாதல் அறிக. 'அகல நின்று செய்யும் புறம்படித் தொழில்கள் சரியையாக, அணுகி நின்று செய்யும் அகம்படித் தொழில்களே கிரியை' என உணரலாம். 'கிரியைக்கு உரியது அருவுருவத்திருமேனி' என்பது "தாவிப்பது" என்றதனால் பெறப்படும் ; என்னை? உருவத் திருமேனியாயின், வழிபடும் பொழுதெல்லாம் தாவித்து வழிபடல் வேண்டாமையின். இங்ஙனம் செய்யும் அருவுருவ வழிபாடு பின்னர் அருவ வழிபாடாகிய யோகத்தில் செலுத்த வல்லதாகும். அதனானே, கிரியையில் அக வழிபாடும் ஒரு பகுதியாய் நிகழ்கின்றது. அருவுருவத்திருமேனி அல்லது ஒளியுருவமாவது இலிங்க வடிவாம்.

1476. பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்திடல்
ஆசற்ற நற்றவம் வாய்மை அழுக்கின்மை
நேசித்திட்ட டன்னமும் நீர்சுத்தி செய்தல்மற்
றாசற்ற சற்புத் திரமார்க்க மாகுமே. 2

"மெய்த்தொழில்" என்றது 'கிரியை' என்றவாறு. "சகத் தொழில்" என்பது, 'உலகியலோடு ஒத்த மார்க்கம்' என்னும் பொருட்டாய்ப் பல முகமன் செயல்களை உணர்த்திற்று. இரண்டு -அகம் , புறம். 'இரண்டினும் ஆவது அகன்று' என்க. 'சகமார்க்கம் ... ... இரண்டும் அகன்று ... ... தேவியோடு ஒன்றல்' என இயையும்.

இதனால், கிரியை சற்புத்திர மார்க்கம் ஆமாறு ஏனையவற்றோடு வைத்துக் காட்டி விளக்கப்பட்டது.

1476. தெ-ரை: அருக்கிய. பாத்திய. ஆசமனாதி முகமன்களைச் செய்தலும், தோத்திரம் சொல்லலும், திருமேனியைக் கண்ணை இமை காத்தல்போலப் பேணிக் காத்தலும், வழிபாட்டு முடிவில் மந்திரத்தைப் பலமுறை கணித்தலும், பசி தாகம் முதலியவற்றைப் பொறுத்துக் கொண்டு, செயல்களை விரையாது அமைந்து செய்தலும், உண்மையே பேசலும், காம வெகுளிகளாகிய மனக் குற்றங்கள் இல்லா திருத்தலும், அன்போடு படைக்கப்படுகின்ற அன்னம், பெரிதும் உதவுகின்ற நீர் என்பவற்றையும் செயலாலும், பாவனையாலும் மிகத் தூயன ஆக்குதலும், மற்றும் இன்னோரன்ன செயல்கள் பலவும் அன்போடும், ஆர்வத்தோடும் செய்யப்படுதலால், கிரியை குற்றம் அற்ற சற்புத்திர மார்க்கம் ஆகின்றது.

கு-ரை: "உற்றநோய் நோன்றல்" (திருக்குறள் - 291) முதலியவற்றை வாளா செய்யாது வழிபாடு பற்றிச் செய்தலை, "நற்றவம்" என்றார். 'இட்ட 'என்பதன் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'இடுதல்' என்பது 'படைத்தல்' என்னும் பொருட்டாய் "அன்னம்" என்பதனோடும், 'உதவுதல்' என்னும் பொருட்டாய் "நீர்" என்பதனோடும் இயைந்தது. சிறப்புடைய இவ் இரண்டற்கும் நேசித்தல் கூறவே, பிறவற்றிற்கும் அஃது உண்மை தானே பெறப்பட்டது. "அன்னமும்" என்னும் சிறப்பும்மை "நீர்" என்பதனோடும் இயையும். அதனால், பிறவும் சுத்தி செய்யப் படுதல் தானே அமைந்தது. சுத்திகளை ஐந்தாகக் கிரியா பாதம் கூறும் அவை: 'பூத சுத்தி, தானசுத்தி, திரவிய சுத்தி, மந்திர சுத்தி, இலிங்க சுத்தி', என்பன. இவற்றின் இயல்பெல்லாம் கிரியை பற்றிய நூல்களிற் கண்டு கொள்க.

1477. **அறுகாற் பறவை அலர்தேர்ந் துழலும்**
மறுகா நரை அன்னம் தாமரை நீலம்
குறுகா நறுமலர் கொய்வன கண்டும்
சிறுகால் அரன்நெறி சேரகி லாரே. 3

இதனால், இவையெல்லாம் அன்பின் வெளிப்பாடாக நிகழ்தலால், கிரியை சற்புத்திர மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1477. தெ-ரை: 'அறுகாற் பறவை' எனப்படுகின்ற வண்டுகள் தேன் உள்ள மலர்களையே தேடித் திரியும் ; வெறும் மலர்களை அணுகமாட்டா. வெண்ணிறத்தையுடைய அன்னப் பறவைகள் தாமரை மலரையே விரும்பியடையும் ; நீலப் பூவை அடையமாட்டா. அவை போலச் சிவ வழிபாடு செய்வோர் சிவனுக்கு உவப்பாகின்ற நல்ல மலர்களையே பறிப்பர் ; பிற மலர்களைப் பறியார். இவற்றையெல்லாம் நேரிற் கண்டும் நல்லறிவில்லாதார் இளமைக்காலத்திற்றானே சிவனை வழிபட்டு சிவபுத்திரராய் விளங்கும் வழியை அறிகின்றிலர்.

கு-ரை: "அலர்" என்பது, இசையெச்சத்தால், 'தேன் நிறைந்த மலர்' எனப்பொருள் தந்தது. 'அன்னம் தாமரையைக் கண்டு மறுகா ; நீலம் குறுகா' எனக்கூட்டுக. மறுகுதல் – வருந்துதல் ; வெறுத்தல். அஃது இன்மை விரும்புதலை உணர்த்திற்று. "அரன் நெறி சேரகிலார்" எனப்பின் வருதலின், நறுமலர் கொய்வார் அந்நெறியைச் சேர்ந்தோராதல் அறியப்படும். "சிறுகால்" என்பது 'முன் நேரம்' எனப் பொருள் தந்து இளமைப் பருவத்தைக் குறிக்கும்.

"கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பெழுந்து வேங்கால் துயராண் டுழவார்" –நாலடி. 35

என்பதனானும் அறிக. 'சிவ புத்திரராதற்கு இளமைப் பருவம் மிக ஏற்புடைத்து' என்றற்கு. 'சிறுகால் சேரகிலார்' என்றார்.

"முன்னடைந்தான் சம்பந்தன்" (தி.2 ப.40 பா.11) என ஞான சம்பந்தர் தாமே அருளியவாறும். சேய்ஞலூர் பிள்ளையாரும் அங்ஙனமே ஆயின வாறும், "முன் இளங் காலத்திலே பற்றினேன்" (தி.11. கபிலர் இரட்டை. 12) எனப்பிறரும் அருளியவாறும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கன.

இதனால், கிரியை இளமைக் காலத்தேயும் கொள்ளத் தக்கதாய்ச்

1478. அருங்கரை யாவ தரனடி நீழல்
பெருங்கரை யாவது பிஞ்ஞகன் ஆணை
வருங்கரை ஏகின்ற மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
ஒருங்கரை யாய்உல கேழின் ஒத்தானே. 4

சற்புத்திர மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1478. தெ-ரை: பிறவிக் கடலுக்கு காணுதற்கு அரிய கரையாய் உள்ளது அரனது திருவடி நிழலே. உலகில் உயிர்கள் ஒழுக வேண்டிய நெறிமுறையாகச் சொல்லப்படுவது அவனது ஆணையே. அவ்வாணையின்வழி அவனது திருவடி நிழலாகிய கரையை நோக்கிச் செல்கின்ற உயிர்கள் பலவற்றிற்கும் தொகை நிலையாய் அமைந்த ஒரு பேரரசினை உடையவனாய், அனைத்துலகின் மேலும் கோட்டம் இன்றி ஒருபடித்தான கருணையையே யுடையவனாய் அரன் இருக்கின்றான்.

கு-ரை: ஆகவே, 'உயிர்கள் யாவும் அவ்வரசன் மைந்தரே யாய் இருந்தும், அதனை அறியாமல் மயங்குகின்றன' என்பதாம்.

"மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்தவனை யறியாது" **-சிவஞான சித்தி. சூ. 8.1**

என்றமை காணத்தக்கது. 'உயிர்களாகிய மைந்தர்க்கெல்லாம் பெரு நிலையையும், பெருநலத்தையும் தருகின்ற பேரரசத் தந்தை அரன்' என்பது கூறுவார், 'அவனது திருவடி நிழலே உயிர்கள் அடையும் இடம்' என்பதும் அதனை அடையுமாறும் உடன் கூறினார். 'அவ்வடி நீழல்' என்பது பாடமன்று. 'பெருங்கரை' என்பதில் கரை. 'வரம்பு' என்னும் பொருளாய், ஒழுகும் நெறியைக் குறித்தது. அந்நெறியை இறைவன் தன் ஆணையாக வகுத்து வைத்திருத்தலை இரண்டாம் அடியிற் குறித்தார்.

"பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி" (திருக்குறள், 6) எனத் திருவள்ளுவரும் கூறினார். 'அரசாய்' என்பது, 'அரைசாய்' எனப் போலியாய்ப் பின், 'அரையாய்' என நின்றது.

இதனால், எஞ்ஞான்றும் உயிர்கள் இறைவன் மைந்தராய் இருக்கும் உரிமையுடைமையின் கிரியை இளமைக் காலத்தில் மறந்தொழியினும் பின்னராயினும் அறிந்து மேற்கொள்ளுதற்கு

1479. உயர்ந்தும் பணிந்தும் உகந்தும் தழுவி
வியந்தும் அரனடிக் கேமுறை செய்மின்
பயந்தும் பிறவிப் பயன்அது வாகும்
பயந்து பரிக்கிலர் பால்நவை யாமே. 5

உரித்தாய்ச் சற்புத்திர மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1479. தெ-ரை: அரனது திருவடிகளின் நேரேநின்றும், வீழ்ந்தும், மனம் விரும்பியும், கைகளால் பிடித்தும், புகழ்ந்தும் முறைப்படி வழிபாடு செய்யுங்கள், அம்முறையீடு உலகப் பயனையும் தருவதாயினும், மானுடப் பிறப்பின் பயனாகிய வீடு பேற்றைத் தருவது அஃது ஒன்றே, ஆதலின், அதனை மேற்கொள்ள அஞ்சி ஒழிவாரிடத்தில் குற்றம் வந்துதங்குவதாம்.

கு-ரை: "தழுவி" என்புழியும் எண்ணும்மை விரிக்க. "முறை" என்பது அதன் வழிப்பட்ட செயலைக் குறித்து, 'விதி' என ஓதினுமாம். பிறவற்றைப் பயந்தும், என்பது "பிறவிப் பயன்" என்றதனால் போந்தது. ஈற்றடியைப் பிறவாறும் பாடம் ஓதுவர்.

இதனால், கிரியை இறைவன் மைந்தராகிய மக்கட் பிறப்பினர் யாவரும் தவறாது மேற்கொள்ளற்பாலதாய்ச் சற்புத்திர மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

"யாவர்க் குமாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை" – தி.10 பா.251

என இந்நாயனாரும்,

"உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணாராகில் ... ...
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றாரே" – தி.6 பா.95 பா.6

என்ற திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அருளினமை அறிந்து போற்றாற் குரியது.

"எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர் தாம்விரும்பும்
உண்மை யாவது பூசனை என உரைத்தருள"
–தி.12 திருக்குறிப்பு.,51

என்றே சேக்கிழாரும் கூறினார்.

1480. **நின்று தொழுவன் கிடந்தெம் பிரான்றன்னை**
என்றுந் தொழுவன் எழிற்பரஞ் சோதியை
துன்றுமலர் தூவித் தொழுமின் தொழுந்தொறுஞ்
சென்று வெளிப்படுந் தேவர் பிரானே. 6

1481. **திருமன்னும் சற்புத்திர மார்க்கச் சரிதை**
உருமன்னி வாழும் உலகத்தீர் கேண்மின்
கருமன்னு பாசங் கைகூம்பத் தொழுது
இரும்மன்னும் நாடோறும் இன்புற் றிருந்தே. 7

1480. தெ-ரை: எம் பெருமானாகிய சிவனை யான் அவன் முன்னே, நின்றும், கீழே வீழ்ந்தும் மிகுந்த மலர்களைத் தூவி வணங்குவேன். இஃது ஒருகாலத்தில் மட்டுமன்று ; எக்காலத்துமாம். இவ்வாறு தொழு வாரிடத்தில் அவர் தொழுந்தோறும் தேவர் தலைவனாகிய சிவபிரான சென்று வெளிப்பட்டு நிற்பான். அதனால், நீங்களும் அவனை அவ்வாறு வணங்குங்கள்.

கு-ரை: தம்மை அடுத்தார்க்கு மலர் தூவித்தொழுமாறு பணித் தமையால், தாமும் அவ்வாறு தொழுதல் பெறப்பட்டது. "என்றும்" என்றது, 'யோக ஞானங்கள் கைவந்த பின்னும்' என்றவாறு.

இதனால், கிரியை சிவனை வெளிப்படக் காணும் பயனைத் தருவதாய்ச் சகமார்க்க சன்மார்க்கங்களை அடைந்தோர்க்கும் ஒழியலாகாத சற்புத்திர மார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது. இந்நாயனார் இம் மந்திரத்தில் தம் செய்கையை எடுத்துக் கூறினமையே இதற்குப் போதிய சான்றாகும் மற்றும் "புறம்பேயும் அரன்கழல்கள் பூசிக்க" (சிவஞான சித்தி., சூ.9.11) என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சாத்திரங்களிலும், வரும் உரையளவை களும், நால்வர் ஆசிரியர் முதலியோரது ஒழுகலாறுகளுமாகிய சான்றுகள் பலவும் நோக்கி உணர்க.

1481. தெ-ரை: மக்கள் உடம்பிற் பொருந்தி வாழ்கின்ற உலகத்தவரே! சிவனாகிய தந்தைதன் செல்வத்தில் பொருந்தி வாழ்தற்குரிய சற்புத்திர மார்க்கத்தின் மரபினைக் கூறுகின்றேன் ; கேளுங்கள். பிறவிக்கு ஏதுவாய் நிலைபெற்றிருக்கின்ற ஆணவ மலம் தனது செயல் மடங்கி நிற்குமாறு உங்கள் இருகைகளும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து குவியும் படி சிவனைத் தொழுது, என்றும் இன்பத்திலே பொருந்தியிருங்கள்.

கு-ரை: "கைகூம்ப" என்பதனை இரட்டுற மொழிந்து பாசத்திற்குச் 'செயல் மடங்க' எனவும், தொழுவார்க்கு, 'கைகள் குவிய' எனவும் உரைத்துக் கொள்க. கை செயலாதல், 'கையறுதல்' என்னும் சொற் பற்றியும் அறியப்படும். ஆணவம் செயல் மடங்குதல் ஆவது, தன் சத்தி மடங்கி நிற்றல். தொழுதல், மலர் தூவித் தொழுதலாம். இதனை, "கைகாள் கூப்பித் தொழீர் ; – கடி – மாமலர் தூவி நின்று" (தி.4 ப.9 பா.7) என்பதனாலும் அறிக. 'இது செய்யாதார் வாளா பொழுது போக்குபவராவார்' என்பதை.

தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்
றழுது காமுற் றரற்றுகின் றாரையும்
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப் பாரையும்
எழுதும் கீழ்க்கணக் கின்னம்ப ரீசனே. –தி.5 ப.21 பா.8

என்னும் நாவுக்கரசர் திருமொழியால் உணர்க, ஈற்றடியில் உள்ள 'மன், உம்' அசைகள். "உற்றிருந்து" என்பது ஒரு சொல்.

இதனால், சற்புத்திர மார்க்கத்து முறையும், பயனும் கருங்கக் கூறி, அது வலியுறுத்தப்பட்டது.

12. தாச மார்க்கம்

இது முதல் ஐந்து மந்திரங்களால் சரியை தாச மார்க்கம் ஆமாறு உணர்த்துகின்றார்.

1482. எளியநற் றீபம் இடல்மலர் கொய்தல்
அளியின் மெழுகல் அதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிபணி பற்றல் பன்மஞ்சன மாதி
தளிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே. 1

1483. அதுவிது ஆதிப் பரமென் றகல்வர்
இதுவழி சென்றங் கிறைஞ்சின ரில்லை
விதிவழி யேசென்று வேந்தனை நாடும்
அதுவிதி நெஞ்சில் அளிக்கின்ற வாறே. 2

1482. தெ-ரை: திருக்கோயிலில் விளக்கிடுதல், மலர்களைக் கொய்து கொடுத்தல், தொடுத்துக் கொடுத்தல், அலகிடல், மெழுகல், துதி பாடல், ஊர்தி சுமத்தல், பலவகைத் திருமஞ்சனப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்தல் முதலிய எளிய பணிகளைச் செய்தல், தாச மார்க்கம், தொண்டர் நெறியாகும்.

கு-ரை: "எளியன" என்பதை ஈற்றடியின் முதலிற் கூட்டி உரைக்க. எளிமையாவது, மன ஒருக்கம், பொறியடக்கம் முதலியன செய்ய வேண்டாமை. தளி - கோயில், இதனைக் குறிக்கும் "அது" என்னும் சுட்டுப்பெயர் செய்யுளில் முன் வந்தது. தூர்த்தல் – குப்பைகளைப் போக்கல் ; அஃதாவது அலகிடல். பள்ளி - இருக்கை.சிவிகை முதலிய ஊர்திகள் ; இஃது இடைக் குறைந்து நின்றது. அதற்குரிய பணியாவது சுமத்தல். 'தளித்தொழில் என்பதில் தகரவொற்றுத் தொகுத்தல் பெற்றது. "தான்" என்பது கட்டுரைக் சுவைபட நின்று, 'புறத்தொழில் மாத்திரையால் சேய்மையில் நின்று செய்தலால் சரியை தாச மார்க்கமாயிற்று' என்பது விளக்கி நின்றது.

இதனால், 'சரியைத் தொண்டாவன இவை' என விளக்கும் முகத்தால், சரியை தாசமார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1483. தெ-ரை: 'அந்தத் தெய்வம் முதற்கடவுள், இந்தத் தெய்வம் முதற்கடவுள்' என்று பலவான எண்ணங்களைக் கொண்டு பலர் சிவனை அடையாது நீங்குவர். அதனால், 'சிவனை அடைவதே

1484. அந்திப்பன் திங்கள் அதன்பின்பு ஞாயிறு
சிந்திப்பன் என்றும் ஒருவன் செறிகழல்
வந்திப்பன் வானவர் தேவனை நாடொறும்
வந்திப்ப தெல்லாம் வகையின் முடிந்ததே. 3

உய்யும் நெறி' என்று தெரிந்து, அவனை வணங்குவார் அரியர். 'எல்லாத் தேவர்க்கும் தலைவன் சிவபெருமான்' என்பது வேதாகமங்களை உணரின் தெளிவாம். ஆதலால், அம்முறையே சென்று அவனையே விரும்பி அடையுங்கள். அவ்வாறு அடையும் முறையே மக்கள் உள்ளத்தில் பொருந்தி நிற்கும்படி ஆன்றோர் உணர்த்துகின்ற நெறியாகும்.

கு-ரை: "வேந்தனை" என்பது பின்னர் வருதலால், வாளா, "இறைஞ்சினரில்லை" என்றார். "வேந்தன்" என்றது, முன் 'அது, இது' எனச்சுட்டிய தெய்வங்கட்கு வேந்தனை என்றவாறு. "விதி" என்றது, சிறப்புப்பற்றி வேதாகம் விதியையே குறித்தது. 'அதன் வழியே சென்று நாடும்' என்றதனால், அது சிவனே வேந்தனாதலை இனிது விளக்கி நிற்றல் பெறப்பட்டது. ஈற்றடியைப் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் அல்ல.

இதனால், 'சிவனுக்குரிய தொண்டுகளைச் செய்தலே, தொண்டர் நெறி' என்பது ஆன்றோர் துணிபாதலை விளக்கும் முகத்தால், சரியையே தாசமார்க்கமாதல் கூறப்பட்டது.

1484. தெ-ரை: நான் முதலில் இடநாடியின் வழியும், பின்பு வல நாடியின் வழியும் பிராண வாயுவை அடக்கியும், விட்டும் ஒப்பற்ற ஒருவனாகிய சிவனது திருவடிகளை என்றும் தியானிப்பேன். பின்பு அவனைப் புறத்திலும் சில இடங்களில் கண்டு வழிபடுவேன். இவை எல்லாமும் இங்குக் கூறிய தாசமார்க்கத்தில் இயன்றன.

கு-ரை: அந்தித்தல் – அடக்குதல். இதனை, "ஞாயிறு" என்பதற்கும் கூட்டுக. திங்கள் – சந்திர கலை, ஞாயிறு – சூரிய கலை. 'மந்திர செபம், தியானம்' என்பவையும் பிராணாயாமத்தோடு கூடியவழிச் சிறந்து நிற்றலை முதல் இரண்டடிகளில் கூறியவாறு. புறத்தே சிவனை வழிபடும் இடங்களில் ஞாயிற்று மண்டலம் இங்கு முதற்கண் கொள்ளத்தக்கது. வகை, தாசமார்க்கமாதல் அதிகாரத்தால் பெறப்பட்டது. சரியையாகிய தாசமார்க்கத்தில் நிற்போர் சமயதீக்கை பெற்று மூல மந்திர செபம் சதாசிவத் தியானம், கதிர் வழிபாடு என்பவற்றை நாள்தோறும் தவறாது செய்வராயின், அவரது சரியைத் தொண்டு பொதுவாய் ஒழியாது சிறப்பாய் விளங்கிப் பயன் தரும் என்றவாறு.

1485. அண்ணலை வானவர் ஆயிரம் பேர்சொல்லி
உன்னுவர் உள்மகிழ்ந்து உள்நின் றடிதொழக்
கண்ணவன் என்று கருது மவர்கட்குப்
பண்ணவன் பேரன்பு பற்றிநின் றானே. 4

1486. வாசித்தும் பூசித்தும் மாமலர் கொய்திட்டும்
பாசிக் குளத்தில்வீழ் கல்லாம் மனம் பார்க்கின்

1485. தெ-ரை: சிவனைத் தேவர்கள் ஆயிரம் பெயர்களைச் சொல்லி உளம் மகிழ்ந்து போற்றித் தியானிப்பர். அவர் அவன்பாலே நின்று அங்ஙனம் செய்யினும் அவன் தன்னைத் தமக்குக் கண்போலச் சிறந்தவன் எனக் கருதி, அன்பும், ஆர்வமும் கொண்டு வழிபடுகின்ற அடியவரது உள்ளத்தில் நீங்காது நின்று, அவர்கள்பாலே பேரருள் உடையவனாகின்றான்.

கு-ரை: தேவர்கள் ஆயிரம் பெயர்களைச் சொல்லிப் போற்றுதலை.

"பேரா யிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும் – பெம்மானை"
– தி. 6 ப.54 பா.8

என அப்பரும் எடுத்தோதியருளினார். தேவர்கள் எத்துணைப் பணிவுடையராயினும், 'யாம் தேவர்' என்னும் செருக்கு முற்றிலும் நீங்கப் பெறாமையின், அச் செருக்குச் சிறிதும் இல்லாத அடியார்களிடத்தே சிவன் மிக்க கருணையுடையவனாய் இருக்கின்றான் என்பதாம்.

"கனவிலும் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற் கருளினை போற்றி"
–தி.8 போற்றித். 143-44

"தேவர் கனாவிலும் கண்டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள்" – தி.8 திருப்பொற். 16

என்பவனவற்றையும் நோக்குக. 'உள்மகிழ்ந்து உன்னுவர்' என மாற்றிக்கொள்க. 'தொழவும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று. தேவ இனத்தராய் அருகணைதல் பற்றி "உள் நின்று" என்றார். "பண்ணவன்" என்பது சுட்டுப் பெயரளவாய் நின்றது. இரண்டாம் அடி இன எதுகை.

இதனால், சிறப்பு நிலைத் தாச மார்க்கமும் செருக்கு நீங்கி அன்போடு கூடியவழியே பெரும் பயன் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

1486. தெ-ரை: சிவபெருமானது புகழைக் கூறும் நூல்களை

மாசற்ற சோதி மணிமிடற் றண்ணலை
நேசித் திருந்த நினைவறி யாரே. 5

ஓதுதல், இயன்ற வகையில் சிவனை வழிபடுதல், மலர் கொய்து கொடுத்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்தல் என்னும் இவை போல்வனவற்றைச் செய்யினும், கல் வந்து விழப்பட்ட பாசிக் குளம் அக் கல்வீழ்ச்சியின் வேகம் உள்ள துணையும் பாசி நீங்கி நின்று, பின் பாசியுடையதாய் விடுதல் போல, மனத்தின் இயல்பை ஆராயுமிடத்து அத் தொண்டு களில் ஈடுபடும் துணையும் அஃது ஐம்புல ஆசையின் நீங்கி நின்று, பின் அதனை உடைத்தாய்விடும். அப்பொழுது மக்கள் சிவன்பால் அன்பு கொண்டிருக்கும் நிலை இல்லாதவராவர்.

கு-ரை: 'ஆதலின், புறத்தொண்டு இல்லாதபொழுதும், செபம், தியானம் என்ற இவற்றை யுடையராதல் யாவர்க்கும் நன்று' என்பது குறிப்பெச்சம். "பாசிக் குளத்தில் வீழ் கல்லாம் மனம்" என்றாராயினும், 'கல்வீழ் பாசிக் குளமாம் மனம்' என மாற்றியுரைத்தல் கருத்தென்க.

"பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினைவிட் டெறியப்
படும்பொழுது நீங்கி அது விடும்பொழுதிற் பரக்கும்"

என்றார் சிவஞான சித்தியிலும் (சூ - 8,39). இரண்டாம் அடி யிறுதியில் அவ்விடத்து என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க.

இம்மந்திரம் பின்வருமாறும் ஓதப்படுகின்றது.

"வாசித்தும் பூசித்தும் மாமலர் கொய்திட்டும்
பாசக் கிணற்றினில் வீழ்கின்ற பாவிகாள்
மாசற்ற சோதி மணிமிடற் றண்ணலை
நேசித் திருக்க நினைவறி யீரே".

இது கொள்ளப்படுமாயின், இரண்டாம் அடியை முதல் அடியாகக் கொண்டு ஓதிக் கொள்ளுதல் நன்று.

இதனால், 'சிவனை எஞ்ஞான்றும் மறவாதிருக்க முயலல் வேண்டும்' என்பது, இறுதிக்கண், நான்குமார்க்கத்திற்கும் பொதுமையாக வைத்துக் கூறப்பட்டது.

13. சாலோக மாதி

மேல் 'சரியை' முதலிய பெயர்களாலும், 'சன்மார்க்கம்' முதலிய பெயர்களாலும், கூறப்பட்ட நான்கு நெறிகளது பயன் உணர்த்துவான் தொடங்கி, முதற்க்ண் மூன்று மந்திரங்களால் அவற்றைத் தொகுத்து உணர்த்துகின்றார்.

1487. சாலோகம் ஆதி சரியா தியிற்பெறும்
சாலோகம் சாமீபம் தங்கும் கிரியையால்
சாலோகம் சேரில் வழிஆகும் சாரூபம்
பாலோக மில்லாப் பரனுரு ஆமே. 1

1487. தெ-ரை: சாலோகம் முதற் பயன் அது சரியையாகிய முதல் நெறியாற் பெறப்படுவதாகும். கிரியையாகிய நெறியால் அந்தச் சாலோகப் பயனில் சாமீபப்பயன் உண்டாகும். சாலோகத்தில் சாமீபம் கிடைத்தால் அதன் பின் சாரூபம் வரும். முடிவாக விரிந்த பல உலகங்களில் யாதொன்றிலும் இல்லாது பரசிவத்தோடே ஒன்றாகின்ற பயன் கிடைப்பதாம்.

கு-ரை: 'லோகம்' என்பது சிறப்புப் பற்றிச் சிவலோகத்தையே உணர்த்தலின், 'சாலோகம்' என்பது சிவலோகத்தை அடைந்து அங்கு எவ்விடத்தும் செல்லும் உரிமையைப் பெறுதலாம். "பெறும்" என்றது, 'பெறப்படும்' என்றதாம். ஏனைச் சாமீப சாரூபங்களும் அவ்வுலகத்தில் பெறும் பயனே யாதலின், அவற்றை, "சாலோகம் தங்கும்" எனவும், "மாலோகம் சேரில் ஆகும்" எனவும் கூறினார். இரண்டாம் அடியில், 'சாலோகத்துக்கண்' என உருபு விரித்துக் கொள்க.இவ்வடியில் 'சரியையால்' என்பது பாடம் அன்று. மூன்றாம் அடியிலும் அவ்வாறே அவ்வாறு 'மலோகத்துக்கண்' என உருவு விரித்துக் கொள்க. மாலோகம் – பெரிய உலகம் ; சிவலோகம் "சேரில்" என்பதற்கு. 'சாமீபம்' என்னும் வினைமுதல் மேலையடியினின்றும் வருவிக்க. வழி – பின்பு. பரன் – பரசிவன். அவன் உரு ஆதல், அவனோடு ஒன்றாதலாம். இதுவே சாயுச்சம். "வழி ஆகும்" என்றதனால் 'அஃது யோகத்தால் வரும்' என்பது பெறப்பட்டது. படவே எஞ்சி நின்ற ஞானத்தின் பயனே சாயுச்சமாதல் விளங்கிற்று சாயுச்சம் – இரண்டறக் கலத்தல். சாலோக என்னும் பயன்கள் மூன்றும் முறையே பணியாளர், மைந்தர், தோழர் என்னும் இவர்கட்கு உள்ள உரிமையோடொத்தலின், சரியை முதலிய மூன்றும் முறையே

1488. சமயம் கிரியையில் தன்மனம் கோயில்
சமய மனுமுறை தானே விசேடம்
சமயத்து மூலந் தனைத்தேறல் மூன்றாம்
சமயாபி டேகம்தா னாகும் சமாதியே. 2

'தாசமார்க்கம் சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம்' எனவும் சாயுச்சமே சிறந்தபயனாகலின் ஞானம் 'சன்மார்க்கம்' எனவும் பயன் பற்றிப் பெயர் பெற்றன என்றார் சிவஞான போத மாபாடியம் உடையார்.

இதனால், சரியை முதலிய நானெறியின் பயன் சாலோகம் முதலிய நான்குமாதல் கூறப்பட்டது.

1488. தெ-ரை: தீக்கைகளில் சமயதீக்கை சிவனை மனத்தால் நினைக்கப் பண்ணும், விசேடதீக்கை சைவ சமய மந்திரங்கள் பலவற்றை பல முறையில் பயிலப் பண்ணும். மூன்றாவதாகிய நிருவாணதீக்கை சைவ சமயத்தின் முதற் பொருளாகிய சிவனது பெருமையை உள்ளவாறுணர்ந்து, 'அவனே முதற்கடவுள்' எனத் தெளிய்பண்ணும். சைவ அபிடேகம் தான் சிவமாயே நின்று பிறர் சிவனது திருவருளைப் பெறும் வாயிலாய் விளங்கப் பண்ணும்.

கு-ரை: இங்கு, "கிரியை" என்றது, சிவனது கிரியா சத்தியின் செயற் பாடாகிய தீக்கையை. இதனை, முதலில் வைத்து, எல்லாவற்றோடும் கூட்டி உரைக்க. மனத்தைக் கோயிலாக்குதலாவது, சிவனைப் புறத்தில் பல வடிவங்களில் கண்டு தொழுதல் மாத்திரையான் அன்றி, தியானிக்கும் நெறியைத் தருதல். இதனை 'அனுட்டானம்' என்ப. பல மந்திரங்களைப் பல வகையில் பயிலல் எனவே, 'கிரியை, யோகம்' என்னும் இரண்டும் அடங்கின. தான் சிவமாய் நின்று பிறரும் திருவருள் பெறுதற்கு வாயிலாவது ஞானாசிரியனாய் விளங்குதலாம். சரியை முதலிய நான்கும் சமயம் முதலிய தீக்கைகளால் இங்ஙனம் ஒன்றின் ஒன்று உயர்ந்த நிலையை உடைய ஆதலின், பின்னர் அவற்றால் விளையும் பயனும் அன்னவாயின என்றவாறு.

இதனால், மேற்கூறிய நெறிகட்கும், அவற்றின் பயன்கட்கும் உளவாய இயைபு கூறப்பட்டது. அபிடேகம் பெறாதோரும் ஞானியராய்ச் சாயுச்சம் பெறுவராயினும், அவரினும் ஆசிரியராய் விளங்கினோர் பிறரையும் உய்விக்கும் சிறப்புடையர் என்றற்கு அவரையே சாயுச்சம் பெறுவார்போலக் கூறினார்.

1489. பாசம் பசுவான தாகும்இச் சாலோகம்
பாசம் அருளான தாகும்இச் சாமீபம்
பாசம் சிவமான தாகும்இச் சாரூபம்
பாசங் கரைபதி சாயுச் சியமே. 3

1489. தெ-ரை: சாலோகம், மாயா கருவிகள், தாமே உயிர் என்று உயிரை மருட்டி அதனைத் தம் வயப்படுத்தியிருந்த நிலை நீங்கித் தாம் அதனின் வேறாய சடங்களாதலைத்தோற்றி, அதன்வயப்பட்ட நிலையை உடையது. சாமீபம், அக்கருவிகள் அருள்வயப்பட்டதாய் உயிர் இறைவனை அணுகுதற்குத்துணை செய்து நிற்கும் நிலையை உடையது. சாரூபம், அக்கருவிகள் சிவமயமாய் உயிருக்குச் சிவனாந்தத்தைத் தரும் நிலையை உடையது. சாயுச்சம், அக்கருவிகள் யாவும் கழிய, உயிர் தான் நேரே சிவனைக் கூடியிருக்கும் நிலையை உடையது.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியில், 'சிரமானது' என்பது பாடம் அன்று. "பதி" என்பது, 'பதியோடு ஒன்றாய் இருக்கும் நிலை' எனப் பொருள் பட்டு, 'பழம் உதிர்ந்த கோடு' என்பது போல நீக்கப் பொருட்டாய வினைத் தொகையாய்க் "கரை" என்பதனோடு தொக்கது. "ஐந்துபேரறிவும் கண்களே கொள்ள" (தி.12 தடுத்தாட்., 106) என்ற அனுபவநிலை. பாசம் அருளானதாதலை ஓர்ந்துணர்ந்துகொள்க.

இதனால், சரியை முதலியவற்றின் பயனாய சாலோகம் முதலிய நான்கின் இயல்பு வேற்றுமை கூறப்பட்டது.

14. சாரூபம்

'சாலோகம் முதலிய நாற் பயன்களுள் கீழ்ப்பட்ட முதல் இரண்டுற்கும் மேற் பொதுவகையால் தொகுத்துக் கூறியனவே அமையும்' என விடுத்து, மேம்பட்ட ஏனை இரண்டனுள் சாரூபத்தை இரண்டு மந்திரங்களால் சிறப்பாக வகுத்தும் கூறுகின்றார்.

1490. தங்கிய சாரூபந் தான் எட்டாம் யோகமாம்
தங்கும் சன் மார்க்கம் தனிலன்றிக் கைகூடாது
அங்கத் துடல் சித்தி சாதன ராகுவர்
இங்கிவ ராக இழிவற்ற யோகரே. 1

1491. சயிலலோ கத்தினைச் சார்ந்த பொழுதே
சயிலம தாகும் சராசரம் போலப்

1490. தெ-ரை: சாலோக சாமீபங்கட்கு மேலே பொருந்தியுள்ள சாரூபம் அட்டாங்க யோகங்களுள் எட்டாம் நிலையாகிய சிவ சமாதி கைவரப் பெற்றோர்க்கே கிடைப்பதாம். அந்தச் சாரூப நிலையினராய முதிர்ந்த யோகியர்க்கு அல்லது அதற்கு மேலே உள்ள சன்மார்க்கமாகிய ஞானம் உண்டாக மாட்டாது. மேலும் அட்ட அங்கங்களும் நிரம்பிய இந்த யோகத்தாலே காய சித்தியும் உண்டாகும். அதனால், இம்மையில் காய சித்தியும், மறுமையில் சாரூபமும் பெறுபவரே குறைவற்ற யோகத்தைப் பெற்றவராவர்.

கு-ரை: 'எட்டாம் யோகத்தால்' எனவும், 'அங்கத்தால்', எனவும் உருபு விரித்துக் கொள்க. "அங்கம்" என்றது அவற்றை முற்ற உடைய யோகத்தைக் குறித்த ஆகுபெயர். "தனில்" என்றது, யோகத்தையே குறித்தது, 'ஆவர்' என ஓதற்பாலதனை, "ஆக" என விதியாக ஓதினார். அன்றி 'ஆவர்' என்றே பாடம் ஓதலுமாம்.

இதனால், சாரூபம் வருமாறும், அவ்வாற்றானே பிற பயன்கள் கிடைத்தலும் கூறப்பட்டன. "சன்மார்க்கம் தனில் அன்றிக் கை கூடாது" என்றதனால், 'சரியை முதலிய மூன்றற்கும் உண்மைப் பயன் ஞானமே' என்பதும், 'சாலோகம் முதலியவை இடைநிலைப் பயன்களே' என்பதும் போந்தவாறு அறிந்துகொள்க.

1491. தெ-ரை: பொன்மலையைச் சார்ந்த சராசரங்கள் யாவும்

பயிலுங் குருவின் பதிபுக்க போதே
கயிலை யிறைவன் கதிர்வடி வாமே. 2

பொன்னேயாய் விளங்குதல்போல், திருக்கயிலாய மலையில் கல்லால் நிழலில் தென்முகக் கடவுளாய் நீங்காதிருந்து ஞான நெறியைத் தக்கார் வழியாக உலகிற்கு என்றும் அளித்து வரும் சிவபிரான் வீற்றிருந் தருளுகின்ற சிவபெருமானது உலகத்தை அடைந்த யோகிகளது உருவம் கயிலையில் மேற்கூறியவாறு வீற்றிருந்தருள்கின்ற பெருமானது ஒளி பொருந்திய உருவத்தோடு ஒத்த உருவமேயாகிவிடும்.

கு-ரை: உவமை "கதிர்வடிவாம்" என்பது, அதனோடு ஒன்றேயாய் அதுவாகிவிடாது, அதனோடு ஒத்த தாம் என்பது விளக்கி நின்றது 'லோக சயிலத்தினை' என மாற்றி உரைக்க. 'அச்சயிலம தாகும்' எனச் சுட்டியுரைக்க, உலோகம், இங்கு, பொன், முன்னர், "பொற் சயிலம்" என்றதனால், பின்னர், 'அச்சயிலம்' என்பது, 'பொன்' என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. பொன் மலையைச் சார்ந்தன யாவும் பொன்னாய் விளங்குதலை,

"கனக மலையருகே – போயின காக்கையும்
அன்றே படைத்தது பொன்வண்ணமே". **– தி.10 பா.100**

என்னும் பொன்வண்ணத் தந்தாதியானும் அறிக. "புக்க போதே" எனப் பொருப்படக் கூறினாரேனும், யோகத்தால் ஒன்றிக் புக்க பொழுது என்பது, "சார்ந்த பொழுதே" என்ற உவமையிற் போந்த சார்ச்சி வகையால் பெறப்பட்டது. படவே, கதிர்வடிவாதல் அவரது உருவமேயாதல் விளங்கிற்று. இவ்வுலகரும் தன் உலகத்தை அடைதற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அருள்புரியுமாற்றை உணர்த்தற்கு, "பயிலுங்குருவின் பதி" எனவும், "கயிலை இறைவன்" எனவும் அருளிச் செய்தார்.

"மண்ணுல கிற்பிறந்து – நுமை – வாழ்த்தும் வழியடியார்
பொன்னுல கம்பெறுதல் – தொண்ட – னேன்இன்று
(கண்டொழிந்தேன்"
–தி.7 ப.100.பா.5

என்று அருளிச்செய்ததும் காண்க.

இதனால், சாரூபத்தினது இயல்பு உவமையின் வைத்து விளக்கப்பட்டது.

15. சாயுச்சம்

இனி இரண்டு திருமந்திரங்களால் சாயுச்சம் உணர்ந்து கின்றார்.

1492. சைவம் சிவனுடன் சம்பந்த மாகுதல்
சைவம் தனையறிந் தேசிவம் சாருதல்
சைவம் சிவமன்றிச் சாராமல் நீங்குதல்
சைவம் சிவானந்தம் சாயுச் சியமே. 1

1493. சாயுச் சியஞ்சாக்கி ராதீதம் சாருதல்
சாயுச் சியம்உப சாந்தத்துள் தங்குதல்
சாயுச் சியஞ்சிவ மாதல் முடிவிலாச்
சாயுச் சியம்மனத் தானந்த சத்தியே. 2

1492. தெ-ரை: 'சைவம்' என்னும் சொல்லின் பொருள் 'சிவனுடன் தொடர்புற்று நிற்றல்' என்பது, ஆகவே, சீவன், தான் சிவனது அடிமை என்னும் உண்மையை உணர்ந்து சார்ந்து அவனைச் சார்ந்து நிற்றலே நிறை வான சிவநெறியாம். சிவனைச் சார்ந்து நின்றபின்னும் அவனை யன்றிப் பிறிதொன்றையும் சாராது அற விடுத்தும் அந்நெறி நிறை யுடையதாதற்கு இன்றியமையாதது. அத்தகைய நிறைவான சிவ நெறி யின் பயன் சிவனது பேரின்பமே. அவ்வின்பத்தைப் பெற்று அதில் மூழ்கிருக்கும் நிலையே சாயுச்சமாம்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியில், 'சிவந் தன்னை' என ஓதுதல் பாடம் அன்று, இவ்வடியை, 'சைவம் பசுபாசம் சாராமல் நீங்குதல் – (அல்லது) நீவுதல்' எனவும் ஓதுவர்.

இதனால், 'சிவநெறியின் முடிந்த பயன் சாயுச்சமே' என்பது பல்லாற்றானும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

1493. தெ-ரை: சாயுச்சம், சீவன் முத்தி நிலையில் சாக்கிராதீதமாய் அமைதியிற்படுத்தி, சிவம் அன்றிப்பிறிதொன்றும் தோன்றாமல் சிவம் ஒன்றையே தோற்றுவித்து, அறிவின்கண் சிவனது குணமான எல்லையில் இன்ப வெள்ளத்தைத் தந்து நிற்கும்.

கு-ரை: இவற்றைப் படிமுறையால் வேறு வேறு தொடராக ஓதினாரேனும் அவற்றை ஒருங்கெண்ணித் தொகுத்தல் கருத்து என்க. "முடிவிலா" என்பதனை "ஆனந்தம்" என்பதற்கு முன் கூட்டுக. மனம், கருவியாகுபெயர், குணத்தை "சத்தி" என்றார்.

இதனால், சிவநெறியின் முடிந்த பயன் இம்மையிற்றானே பெறப்படுதல் கூறப்பட்டது.

"மூதறிவார்க்கு – அம்மையும் இம்மையே யாம்"

என்பது திருவருட்பயன் (பா.99). இந்நிலை எய்தினாரையே, 'சீவன்முத்தர்', எனவும் 'அணைந்தோர்' எனவும் கூறுவர்.

16. சத்திநிபாதம்

சரியை முதலிய மூன்றாகிய தவத்திற்கும் அதன் பயனாகிய ஞானத்திற்கும் ஏதுவாய் நிற்பது சத்திநிபாதம். அஃதாவது, இறைவனது சத்தி உயிர்களது பெத்த காலத்தில் மலங்களின் பக்கம் நின்று அவைவழியாக உயிர்களைப் பிறவித் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி வந்த வன்கண்மையாகிய தனது செயற்கைத் தன்மையை அவற்றது மலபரி பாகம் காரணமாக விடுத்துத் தனது இயற்கையாய அருளேயாய் உயிர்களிடத்துப் பதிதல். நிபாதம் - வீழ்ச்சி, 'பதிதல்' என்னாது, 'வீழ்ச்சி' என்றற்குக் காரணம், 'பெத்தத்தில் உலகியலில் நின்ற உயிருக்கு இச் சத்தி பதிவு உண்டான உடன், ஓர் அவையிடத்தில் கல் வந்து வீழ்ந்தாற் போல்வதோர் அதிர்ச்சி யுண்டாதல்பற்றி' என விளக்குவர், சிவஞானபோத மாபாடியம் உடையார். சரியை முதலியவற்றையும், அவற்றின் பயன்களையும் உணர்த்தியபின், அச்சரியை முதலியவற்றிற்கு ஏதுவாய் நிகழும் இச்சத்தி நிபாதத்தைப் பதினாறு மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

மல பரிபாகத்திற்கு ஏற்ப இச் சத்திநிபாதமும் முன்னர் மெல்ல நிகழ்ந்து, பின்னர் விரையநிகழும். அந்நிலை நால்வகைப் படுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. அவை, 'மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம்' என்பன. 'தரம்' என்பது மிகுதி யுணர்த்தும் வடமொழி விகுதியாதலின், முதற்கண் நிகழ்வதனை 'மந்ததரம்' எனக் குறித்தலே முறையாகின்றது. ஆயினும், அதனை 'மந்தம்' என்றலே வழக்கில் காணப்படுகிறது. சிவாக்கிர யோகிகள் தமது சிவநெறிப் பிரகாச நூற் செய்யுளில் அங்ஙனமே கூறி, சிவஞான சித்தி எட்டாம் சூத்திர உரையில் 'மந்ததரம்' என்பதில் 'தரப்புப் பிரத்தியயம் நியூனத்தில்' என்றும், 'தீவிரதரம்' என்பதில், 'தரப்புப் பிரத்தியயம் அதிகத்தில்' என்றும் கூறியுள்ளார். 'நியூனத்தில்' என்பது எவ்வாறு பெறப்படுகின்றது என்பது விளங்கவில்லை.

சிவஞான மாபாடியத்திலும் எட்டாம் சூத்திர பாடியதில் மந்தம் என்பதே முதலாவதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நூற் பதிப்புக்களிலும் மேற்காட்டியமுறையே இவ்வதிகாரத்தின் உட்பிரிவுப் பெயர்களில் காணப்படுகின்றது. சொல்லில் வேறு பாடன்றிப் பொருளில் எவர்க்கும் வேறுபாடில்லை ; அதனால்,

இங்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படுகின்றது.

1. மந்தம்

நான்கு மந்திரங்களால் முதற் சத்திநிபாதம் உணர்த்துகின்றார்.

1494. இருட்டறை மூலை யிருந்த கிழவி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி அவனை மணம்புணர்ந் தாளே. 1

1495. தீம்புல னான திசையது சிந்திக்கில்
ஆம்பு லனாய் அறி வார்க்கமு தாய்நிற்கும்
தேம்புல னான தெளிவறி வார்கட்குக்
கோம்புலன் நாடிய கொல்லையு மாமே. 2

1494. தெ-ரை: இதன் சொற்பொருள் வெளிப்படை.

கு-ரை: இஃது ஒட்டணியாய், ''இருட்டறை'' என்பது ஆணவ பந்தத்தையும் ''மூலையிருந்த'' என்றது, தன் இயல்பு தோன்றாது மறைந்திருந்ததையும், "கிழவி" என்றது அநாதியாய அருட் சத்தியையும், "குருடு" என்றது அஞ்ஞானத்தையும் "கிழவன்" என்பது ஆன்மாவையும், ''குணம் பல'' என்றது நிலையாமை உணர்வு, துறவுள்ளம் முதலியவற்றையும், "மருட்டுதல் என்பது மேற்கூறியவாறு உலகியல் உணர்வில் ஓர் அதிர்ச்சியை உண்டாக்குதலையும், "மணம் புணர்தல்" என்பது ஆன்ம அறிவிற் பதிதலையும் உணர்த்தி நின்றன. இருட்டறை மூலையிருத்தல் முதலாகக் கூறிய பலவற்றானும் இது சத்திநிபாதத்தின் முதற்படியின் இயல்பாதல் இனிது விளங்கும். "கிழவி" என்பதனை, 'குமரி' எனவும் பாடம் ஓதுப.

இதனால், சத்திநிபாதம் முதற்கண் நிகழுமாறு கூறப்பட்டது.

1495. தெ-ரை: 'உண்மையில் இன்பப் பொருளாய் உள்ள சிவனை அறிந்து அவனை அடையும் வழியை நாடினால், அங்ஙனம் அறிந்து நாடுவோர்க்கு அவன் தான் ஒருவனே இன்பப் பொருளாய்த் தோன்றித் தேவாமுதம் போலத் தித்தித்து நிற்பான். அவ்வற்றால் அதற்குமேல் அவனது உண்மை நிலையைத் தெளிந்தவர்கட்கு அவன் தனக்கு நல்ல புல்லும், நீரும், நிழலும் உள்ள இடம் யாது என

1496. இருள்நீக்கி எண்ணில் பிறவி கடத்தி
அருள்நீங்கா வண்ணமே ஆதி அருளும்
மருள்நீங்கா வானவர் கோனொடுங் கூடிப்
பொருள்நீங்கா இன்பம் புலம்பயில் தானே. 3

நோக்கிய பசுவிற்கு அங்ஙனமே உள்ளதாய்க் கிடைத்த புனம்போல நின்று எல்லையில் இன்பத்தை அளிப்பான்.

கு-ரை: "புலன்" என்பதனை நான்கிடத்தும் 'புனல்' எனப் பாடம் ஒருவாரும் உளர். கோ - பசு. 'கோப்புலன்' என்பது எதுகை நோக்கி மெலிந்து நின்றது.

இதனால், இச்சத்திநிபாதம் வரப் பெற்றார்க்குச் சிவானந்த வேட்கை விளைதல் கூறப்பட்டது.

1496. தெ-ரை: 'ஆதி' எனப்படும் சத்தி (முற்பக்கத்து நிலவுபோல) ஆணவ இருளை நாள்தோறும் படிமுறையாகப் பல பிறவிகளிலும் நின்று கழித்து, அம்மலம் பரிபாகம் உற்ற காலத்து அருளாகிய தனது இயற்கை தன்னைவிட்டு நீங்கியது போலக் காட்டிய அதனைவிடுத்து அருளேயாதலில் மாறாது நின்று, தனது மறைத்தலினின்றும் நீங்கமாட்டாத தேவர்களை அவரவர்க்கு ஏற்ற நிலையில் வைத்து ஆள்பவனாகிய சிவனோடு நீங்காதுநின்று அழிவில்லாத இன்பத்தை நுகர்தலாகிய நிலையை ஆன்மாவுக்கு அருளுவாள்.

கு-ரை: "ஆதி" என்பதனை முதலில் வைத்து "எண்ணில் பிறவி கடத்தி" என்பதனை அதன்பின்னரும் "அருளும்" என்பதனை இறுதியிலும் கூட்டி உரைக்க. "அருள்" என்பது "அருளாகிய இயல்பு" என்றவாறு. 'நீங்காவண்ணமாய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. மருள் - மயக்கம். இது மலங்களின் காரியம். இக்காரியமும் சிவனது சத்தியின்றி நிகழாது. அதனால், அச்சத்தி இதனை நிகழ்த்துவிக்கும் நிலையில் 'திரோதானசத்தி' எனப்படுகின்றது. இங்கு, "ஆதி" என்றது திரோதான சத்தியையே. ஓரிடத்தினின்றும் நீங்கிப் பிறிதோ ரிடத்துச் செல்லுதலினின்றும் நீக்கி, நசித்தலை உணர்த்தற்கு. "பொருள் நீங்கா" என்றார். புலம் - அறிவு. அஃது ஆகுபெயராய் ஆன்மாவைக் குறித்தது. பயில் - பயிலல். நுகர்தல் ; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

இதனால், சிவனது சத்தி மலபரிபாகம் வருதற்கு முன்பு திரோதானமாய் நின்று உபகரித்து. பரிபாகம் வந்தபின் அருட்சத்தியாய்ப் பதிந்து உபகரித்தல் கூறுப்பட்டது.

1497. இருள்சூ ழறையில் இருந்தது நாடிற்
பொருள்சூழ் விளக்கது புக்கெரிந் தாற்போல்
மருள்சூழ் மயக்கத்து மாமலர் நந்தி
அருள்சூழ் இறைவனும் அம்மையு மாமே. 4

2. மந்ததரம்

இனி ஐந்து மந்திரங்களால் இரண்டாம் சத்தி நிபாதம் உணர்த்துகின்றார்.

1498. மருட்டிப் புணர்ந்து மயக்கமும் நீக்கி
வெருட்டி வினைஅறுத் தின்பம் விளைத்துக்

1497. தெ-ரை: இருள் சூழ்ந்திருந்த அறையில் உள்ள பொருளைக் காணலுறும்பொழுது ஒளிமிக்க விளக்குச் சென்று எரிந்தாற்போல, அறியாமை சூழ்தலால் மயக்கம் பொருந்தி நின்ற உள்ளத்தாமரை யின்கண் சிவன், அருள் மிகுந்து, அப்பனும், அம்மையுமாய் நிற்பான்.

கு-ரை: எனவே, விளக்குச் சென்று எரிந்தபொழுது அந்த அறையில் இருள் நீங்கினாற்போல, இறைவன் அருள் மிகுந்து நின்ற பொழுது உள்ளம் மருள் நீங்கி உண்மையை உணர்தல் பெறப்பட்டது. இது பயன் பற்றிய சுட்டிக்கூறா உவமை. பொருளாவது, இங்கு ஒளி, 'மயக்கத்து மலர்' எனவும் 'நந்தி ஆம்' எனவும் இயையும். "மலரின் கண்" என உருபுவிரித்து. அதனையும், "ஆம்" என்பதனோடு முடிக்க.

இதனால், முதற் சத்திநிபாதத்தின் இயல்பு உவமையில் வைத்து விளக்கப்பட்டது. முதற் சத்திநிபாதத்தில் சத்தி நிவிர்த்தியாய்ப் பதிந்து, நிலை, நிலையாமை உணர்வைத் தோற்றுவித்து, 'உலகப் பற்றை நீக்கும்' என்பர் சிவாக்கிர யோகிகள்.

1498. தெ-ரை: "இருட்டறை மூலை" என்னும் மந்திரத்திற் கூறியவாறு, ஆன்மாவைத் தன் வயமாக்கிப் பதிந்த சத்தி, பின்பு, ஆன்மாவின் மயக்க உணர்வை முற்றிலும் போக்கி, வினைகளை வெருண்டோட ஓட்டி, அவ்வினைகளால் உளவாகிய அலமரல் நீங்கியதனால் உண்டாகும் அமைதியை உணர்த்தி, சிவனை உணரமாட்டாதிருந்த அந்நிலையை நீக்கி, அவனது அருட்குணங்கள் பலவற்றை உணரப் பண்ணி, அவனது அருளில் விளங்கி நிற்கும்

குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
அருட்டிகழ் ஞான மதுபுரிந் தாளே. 5

1499. கன்னித் துறைபடிந் தாடிய ஆடவர்
கன்னித் துறைபடிந் தாடுங் கருத்திலர்
கன்னித் துறைபடிந் தாடுங் கருத்துண்டேல்
பின்னைப் பிறவி பிறிதில்லை தானே. 6

உணர்வைத் தருவாள்.

கு-ரை: அருட் சத்தி தனது முதற் பதிவில் உலகப் பற்று நீங்கச் செய்தபின், "ஊசல் கயிறற்றால் தாய் தரையே யாந் துணையான்" (சிவஞானபோதம் - சூ. 8. அதி. 4) என்றவாறு, தனது இரண்டாம் பதிவில் சிவனது திருவடியை நோக்கிச் செலச் செய்தலை இவ்வாறு விரித்தார் என்க. 'இரண்டாம் முறையில் சத்தி பிரதிட்டையாய்ப் பதிந்து. மேற்கூறிய நிவிர்த்தி நிலையை நிலை பெறுத்தும்' என்பர் சிவாக்கிர யோகிகள். "புணர்ந்து" என்றது, புணர்ந்தபின் என்றவாறு. "குணம்" இங்கு சிவனுடையன. புரிதலுக்கு, 'சத்தி' என்னும் எழுவாய் அதிகாரத்தால் வந்து இயைந்தது.

இதனால், இரண்டாம் சத்திநிபாதத்து இயல்பு கூறப்பட்டது.

1499. தெ-ரை: கன்னியாகுமரிக் கடல் துறையில் மூழ்கி விளையாடும் மாந்தர் அந்நீர் வடிவாய் நிற்கும் சத்தியின் பதிவில் மூழ்கி விளையாடும் எண்ணத்தினைக் கொள்கின்றாரில்லை. அக்கருத்து அவருக்கு உண்டாகுமாயின், அடுத்து ஒரு பிறவிதானும் உண்டாக மாட்டாது : வீடு பெறுவர்.

கு-ரை: "ஆடிய, ஆடுங் கருத்திலர்" என்ற குறிப்புக்களால், 'கன்னித் துறை' என்பது சொற்பின் வருநிலையாய், இரண்டிடத்தும் வேறு வேறு பொருளைக் குறித்தது.

இதனால், சத்திநிபாதம் வரப்பெற்றார்க்குப் பிறவியறுதல் கூறப்பட்டது. இதுபோல்பவை இவ்வதிகாரத்தின் எப்பகுதியிலும் இயைபுடையனவாம்.

1500. **செய்யன் கரியன் வெளியன் பசியனென்**
றெய்த உணர்ந்தவர் எய்வர் இறைவனை
ஐயனற் கண்ணல் லடுகரி போர்த்தவெங்
கைய னிவனென்று காதல்செய் வீரே. 7

1501. **எய்திய காலங்கள் எத்தனை யாயினும்**
தையலும் தானும் தனிநா யகன்என்பர்
வைகலும் தன்னை வணங்கு மவர்கட்குக்
கையிற் கருமஞ்செய் காட்டது வாமே. 8

1500. தெ-ரை: சிவனை யடையும் வேட்கை யுண்டாயினோரே, அவனை, 'சிவப்பன்' என்றோ, 'கறுப்பன்' என்றோ. 'வெளுப்பன்' என்றோ, 'பச்சையன்' என்றோ நன்கு உணரவல்லவராவர். ஆதலால் அவனை, 'நெருப்புமிழுங் கண்களையுடைய பெரிய கொலை யானையை யாவரும் வியக்கும் வண்ணம் உரித்து அத்தோலைப் போர்த்த வெவ்விய கையை உடையவன்' என்று அறிந்து அவனை அடையும் வேட்கையுடையீராகுங்கள்.

கு-ரை: முதலடியின் ஈற்றில் நின்று, முன் வந்த எல்லாவற் றோடும் இயைந்த "என்று" என்னும் எண்ணிடைச் சொல் விகற்பத் தின்கண் வந்தது. எய்த உணர்தல், அடைய விரும்புதல். எய்வர் - அறிவார். "ஐ" வியப்பு 'ஐயனெப் போர்த்த' என்க. கரி, ஆகுபெயர். 'மைவென்றகன்ற பகடுரி போர்த்தவன்' என்பது பாடமாகவும் ஓதுப. யானையை உரித்துப் போர்த்தமை அவனது எல்லாம் வல்ல தன்மையை வெளிப்படையினாலும், ஐம்புல ஆசையை அறுக்கும் தன்மையைக் குறிப்பினாலும் உணர்த்தி, அவற்றை உணர்தல் அவன் மாட்டு அன்பு நிகழ்தற்கு ஏதுவாதலைக் கொள்ள நின்றது. 'சிவனை அடையும் காதல் உடையவரே அவனை அடைதல் கூடும்; ஆதலின், அக்காதல் உண்டாதற்கு ஏதுவாய அறிவைப் பெறுங்கள்' என்றவாறு 'அவ்வறிவும், அதன் வழியான இக்காதலும் சத்திநிபாதத்தால் உண்டாம்' என்பது கருத்து. இரண்டாம் அடியின் ஈற்றில், 'ஆகலான்' என்பது சொல்லெச்சமாய் எஞ்சி நின்றது.

இதனால், சத்திநிபாதம் சிவஞானத்திற்கும், சிவ பக்திக்கும் ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

1501. தெ-ரை: 'பிறந்து இறந்து உழன்ற காலங்கள் எத்துணை யன கழியினும், அவ்வுழலலை நீக்கி நிலைபெறச் செய்யும் தலைவர்

1502. கண்டுகொண்டோம்இரண் டுந்தொடர்ந்தாங்கொளி
பண்டுபண் டோயும் பரமன் பரஞ்சுடர்
வண்டுகொண்டாடும் மலர்வார் சடைஅண்ணல்
நின்றுகண்டார்க்கிருள் நீக்கிநின் றானே. 9

சத்தியும், சிவனுமாய அவரன்றிப் பிறர் இலர்' என, அனுபவம் வந்தோர் அறுதியிட்டுரைப்பர். இனித் தன்னை நாள்தோறும் தப்பாது வழிபடுவோர்க்குச் சிவன் கைமேல் பயனைப் பெறுவிக்கின்ற துணைவனாய் விளங்குவான்.

கு-ரை: எய்திய காலங்கள் – சென்ற காலங்கள். யாண்டும், உகமும், கற்பமும் என்னும் இப்பகுதிகள் பற்றி, "காலங்கள்" எனப்பன்மைப்படுத்து ஓதினார். தனி – ஒப்பின்மை ; 'தம்மோடொப்பர் பிறரை இலர்' என்றவாறு. நாயகம் – தலைமை ; தலைமையுடையாரை, 'தலைமை' என்றே உபசரித்து ஓதினார். முன்னர், 'சிவனும்' என்னாது "தானும்" என்றமையால், பின்னர், தன்னை" என்றது சிவனையேயாயிற்று. கருமம் – பயன். காட்டு – காட்டாய் நிற்கும் பொருள். "அது" பகுதிப் பொருள் விகுதி. காட்டாதற்கு. "தான்" என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. 'சத்திநிபாதம்' என்றே கூறப்படினும், சத்தி தனித்து நில்லாமை உணர்த்துவார். "தையலும் தானும்" என முன்னர்க் கூறிப்பின்னர்க் காட்டாதலைச் சிவன்மேல் வைத்தே கூறினார். சிவாக்கிர யோகிகளும் 'சத்தி தனது பதிவில் நிவிர்த்தி முதலியவளயாய் உள்ள பொழுது, சிவனும் நிவிர்த்தீசன், பிரதிட்டேசன், வித்தியேசன் முதலியவனாய் நிற்பன்' என்பர். "வணங்கும் அவர்கட்குக் காட்டாம்" என்றதனால், இச்சத்நிபாதம் கிரியையின்வழி மலத்தைப் பாகம் அடைவித்துத் தானும் முதிர்தல் பெறப்பட்டது.

இதனால், இரண்டாம் சத்திநிபாதம் கிரியையால் ஆன்மாவை உய்வித்தல் கூறப்பட்டது.

1502. தெ-ரை:'சந்திர கலை, சூரியகலை' என்னும் இரு வாயுக்களை முறைப்படி தொடருமாற்றால் அவை ஒரு வழிப்பட்டு முடியும் அவ்விடத்தை அடைந்து, அங்குள்ள ஒளியை நாங்கள் கண்டு பற்றிக்கொண்டோம். அவ்வொளியே முன்னே முன்னே பலர் காண முயன்று காணாது இளைத்த பெரியோன் ; எல்லா ஒளிகட்கும் மேலான ஒளியாய் இருப்பவன் ; (சிவன்) அவன் அவ்விடத்தில் நிலைத்து நின்று தன்னைக் காண்பவர்க்கு அஞ்ஞான இருளைப்போக்குவான்.

3. தீவிரம்

இனி, நான்கு மந்திரங்களால் மூன்றாவதாகிய சத்தி நிபாதம் உணர்த்துகின்றார்.

1503. அண்ணிக்கும் பெண்பிள்ளை அப்பனார் கொட்டத்தில்
எண்ணிக்கும் ஏழேழ் பிறவி உணர்விக்கும்
உண்ணிற்ப வெல்லாம் ஒழிய முதல்வனைக்
கண்ணுற்று நின்ற களியது வாமே. 10

கு-ரை: "ஆங்கு" எனப்பண்டறி சுட்டாற் குறித்து, ஒளிக் காட்சியைக் கூறினமையால் இஃது யோகத்தை உணர்த்தியதாதலின், "இரண்டு" என்றது இப்பொருட்டாயிற்று. ஆங்கு என்றது, ஆஞ்ஞைத் தானத்தை. மூன்றாம் அடி, 'சிவன்' என்பது உணர்த்தி நின்றது. இரண்டாம் சத்திநிபாதம் தனது முதிர்வில் யோகத்தையும் தருதல் கூறியவாறு. இதனுள் ஈற்றடி இனவெதுகை.

இதனால், இரண்டாம் சத்திநிபாதத்தால் யோகமும் உண்டாதல் கூறப்பட்டது.

1503. தெ-ரை: முன் துன்பமாய் நின்ற நிலை மாறி இப்பொழுது இன்பமாய் நிற்கின்ற சத்தி, சிவனால் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட குடிலாகிய ஓர் உடம்பினுள் நின்று, 'ஏழ்' என்னும் வகையுட்டானே மாறி மாறி வருகின்ற பலவாகிய பிறப்புக்களிலும் உளவாகின்ற துன்பங்களை யெல்லாம் உணரச்செய்வாள். பின் அவ்வுணர்ச்சி காரணமாக உயிரின் அகத்தே யுள்ள பல வகையான விருப்பு வெறுப்புக்களும் ஒழிந்துபோக, முதல்வனாகிய சிவனைக் கண்டுகளிக்கும் களிப்புமாவாள்.

கு-ரை: அண்ணித்தல் -இனித்தல், 'எண்ணுவிக்கும்' என்பது திரிபெய்தி நின்றது. "ஏழ் ஏழ்" ஒருசொல் அடுக்கு. அறிவு உடம்பிட மாக நிகழ்தலின், அறிவின்கண் நிற்றலை உடம்பின்கண் நிற்பதாகக் கூறினார். "நிலவாத புலால் உடம்பே புகுந்து நின்ற – கற்பகமே" (தி.6 ப.95 பா.4) என்ற அப்பர் திருமொழியையும் காண்க. "பிறவி" என்பது, விடாத ஆகுபெயர். "கண்ணுற்று நின்ற" என்பது ஒருசொல் நீர்மைத்து, அப் பெயரெச்சம் 'ஆறு சென்ற வெயர்' என்பதுபோல "களி" என்னும் காரியப்பெயர் கொண்டது. "உணர்விக்கும்" "கண்ணுற்று நின்ற களியாகும்" என்றதனால், தீவிர சத்திநிபாதம் ஞானத்தைத் தருதல் பெறப்பட்டது. சிவாக்கிர யோகிகளும், "தீவிர சத்திநிபாதம் சிவஞானம் பிரகாசம்" என்றார். 'இதில் சத்தி

1504. **பிறப்பை அறுக்கும் பெருந்தவம் நல்கும்**
மறப்பை அறுக்கும் வழிபட வைக்கும்
குறப்பெண் குவிமுலை கோமள வல்லி
சிறப்பொடு பூசனை செய்யநின் றார்க்கே. 11

வித்தையாய்ப் பதியும்' என்பதும் அவர் கூறுவது. இந்த ஞானம் சிவநூல்களைக் கற்றல் கேட்டல்களால் கருவி ஞானமே (அபர ஞானமே) என்க.

ஞானநூல் தனைஓதல், ஓது வித்தல்
நற்பொருளைக் கேட்பித்தல், தான்கேட்டல், நன்றா
ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும்
இறைவனடி அடைவிக்கும் எழில்ஞான பூசை.
– சிவஞானசித்தி. சூ. 8.23.

என்பதில், முதலில் உள்ள மூன்றும் இந்த ஞானமேயாதல் அறிக.

"கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்" – தி.1 ப.1 பா.2

என்று அருளிச்செய்ததும் இந்நிலையினரை நோக்கியே என்க.

இதனால், தீவிர சத்திநிபாதத்தின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

1504. தெ–ரை: இமய மலையில் தோன்றி வளர்ந்த மகளும், அபர ஞான பரஞானங்களையே இருதனங்களாகக் கொண்டு உயிர்கட்கு அந்த ஞானமாகிய பாலை ஊட்டி வளர்ப்பவளும் ஆகிய சத்தி, மேற் கூறியவாறு முதல்வனைக் கண்ணுற்று நிற்கும் ஞானத்தால் வழிபடுகின்றவர்கட்குத் தவங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த தவமாகிய சிவ புண்ணியத்தை வழங்குவாள் ; அதனால் பிறப்பை ஒழிப்பாள் ; சிவனை மறக்கும் மறதியாகிய அஞ்ஞானத்தை நீக்குவாள் ; யாவரும் அவரை வழிபடும் நிலையில் உயர்த்து வைப்பாள்.

கு–ரை: காரண காரிய முறையால் முன் நிற்கற்பாலாதாய பெருந்தவம் நல்கல், செய்யுள் நோக்கிப் பின் நின்றது. குறச்சாதியாகக் கூறியது, மலைமகளாதலை நயம்படக் குறித்தவாறு. சிறப்பு, இங்கு ஞானம், ஒடு உருபு, "வேலோடு நின்றான், கோலொடு நின்றான்" (திருக்குறள். 552) என்பவற்றிற் போலச் சிறப்பித்தற் பொருளில் வந்தது. நின்றார் – உரியராயினார்.

இதனால், தீவிர சத்திநிபாதத்தின் பயன் கூறப்பட்டது.

1505. தாங்குமின் எட்டுத் திசைக்கும் தலைமகன்
பூங்கமழ் கோதைப் புரிகுழ லாளொடும்
ஆங்கது சேரும் அறிவுடை யார்கட்குத்
தூங்கொளி நீலம் தொடர்தலு மாமே. 12

1506. நணுகினும் ஞானக் கொழுந்தொன்றும் நல்கும்
பணிகினும் பன்மலர் தூவிப் பணிவன்
அணுகிய தொன்றறி யாத ஒருவன்
அணுகும் உலகெங்கும் ஆவியு மாமே. 13

1505. தெ-ரை: எட்டுத் திசைக்கும் தலைவனாகிய சிவனை அவன் துணைவியோடும் அறவினுள் அறிந்து மறவாதிருங்கள். ஏனெனில் அவ்வாறு இருக்கும் அறிவை உடையவர்கட்கே சத்திநிபாதம் தொடர்ந்து முதிர்வதாகும்.

கு-ரை: தாங்குதல் - சுமத்தல் ; இங்கு அறிவினுள் அறிதலைக் குறித்தது. 'தலைமகனை' என்னும் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது. தூங்குதல் - மிகுதல். "ஒளி நீலம்" என்பதில் பொருட்பெயர் முன்னும். சிறப்புப்பெயர் பின்னுமாய் நின்றன. சிவ ஒளி செம்மையும் சத்தி ஒளி நீலமும் ஆதல் அறிக. 'தலைமகனைப் புரிகுழ லாளொடும் தாங்குமின்' எனக் கூட்டுக.

இதனால், 'சத்தநிபாதக் குறி தோன்றப் பெற்றோர் பின்னர் அந்நிலையை நெகிழாது பற்றி நிற்றல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1506. தெ-ரை: தனு காரணங்களின் வழிவருபவற்றுள் ஒன்றையும் நோக்குதல் இல்லாத சத்திநிபாதன். தன்னை யார் அணுகினாலும் அவர்கட்கு முதிர்ந்த ஞானம் ஒன்றையே உணர்த்துவன், சிவனைப் புறத்தில் மலர் தூவி வழிபடினும் படுவான். தான் அடையும் எவ்விடத் திலும் அங்கு உள்ளார்க்கு உயிர்போலச் சிறந்து விளங்குவான்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடியை முதலிற் கொள்க. சத்தி நிபாதர் தம்மை அணுகினவர்க்கு ஞானம் ஒன்றையே உணர்த்துவர். "அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்துவார் ஆகலான்" (சிவஞானபோதம், சூ.12. அதி.2) என்பதில் எதிர்மறை முகத்தாற் கூறப்பட்டது. "பணிகினும்" என்பதை "பணிவன்" என்பதற்கு முன்னே கூட்டுக. உம்மை, அஃது ஒருதலை யாகாமை குறித்தது

4. தீவிரதரம்

இனி மூன்று மந்திரங்களால் தீவிரதர சத்திநிபாதம் உணர்த்து கின்றார். இஃது 'அதிதீவிரம்' எனவும் சொல்லப்படும்.

1507. இருவினைநேரொப்பில் இன்னருட் சத்தி
குருவென வந்து குணமல் நீக்கித்
தருமெனு ஞானத்தால் தன்செய லாற்றால்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே. 14

"உலகெங்கும்" என்பதன்பின், 'அவ்விடத் தார்க்கு' என்பது எஞ்சி நின்றது.

இதனால், தீவிர சத்திநிபாதம் வந்தோரது இயல்பு கூறப் பட்டது.

1507. தெ-ரை: இருவகை வினைகளும் ஒரு தன்மையவாக ஒத்து நிற்குங் காலத்தில் உண்டாவதே இனிய அருட்சத்தியது பதிவு. 'அஃது உண்டானபொழுது சிவன் குருமூர்த்தியாய் வந்து குற்றங்கள் யாவற்றையும் நீக்கி வழங்குவான்' எனப்படுகின்ற அந்த ஞானத்தாலே புருடன் தன் செயல் அற்று அருள் வழியில் நிற்பானாயின், மும்மலங்களும் பற்றற்று ஒழிய, அந்தச் சிவனே தானாவான்.

கு-ரை: சத்திநிபாதமாவது சிறப்புடைய இந்நான்காஞ் சத்தி நிபாதத்தின் இயல்புகளை இங்கே முற்ற எடுத்தோதினார். இரு வினைகளும் நேரொத்தலாவது அவற்றது பயன்களாகிய உலகியல் இன்பம், துன்பம் இரண்டனையும் ஒரு பெற்றியவாகவே உணர்ந்து, அவற்றில் விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லாதிருக்கும் நிலையாம். இதுவே ஆணவ மலம் பரிபாகமானதற்கு அறிகுறியாகும். ஆகவே, 'இருவினை யொப்பும், மலபரிபாகமும் வந்தால், சத்திநிபாதம் வரும்' உணர்த்தாதிருத்தல் இரண்டுமேகூடா ஆகலின், சத்தி நிபாதம் வரப்பெற்றார்க்குச் சிவன் குருவாய் வந்து ஞானத்தை உணர்த்துதல் ஒருதலையாம். இது பற்றிய செய்திகள் பலவற்றையும் சிவஞானபோத எட்டாம் சூத்திரத்திலும், அதன் உரைகளிலும் விளங்கக் காண்க. சத்தி நிபாதத்தின் வழிச் சிவன் வந்து செய்தலை அச்சத்தியே செய்வதாகக் கூறினார்.

இதனால், சத்திநிபாதத்து இயல்பெல்லாம் இதனுள் வைத்து

1508. இரவும் பகலும் இறந்த இடத்தே
குரவஞ்செய் கின்ற குழலியை உன்னி
அரவசெய் யாமல் அவளுடன் சேரப்
பரிவொன்றி யாளும் பராபரை தானே. 15

முற்ற உணர்த்தப்பட்டது.

1508.தெ-ரை: உயிர் தனு கரணாதிகளைப் பெறாது ஆவணத்தோடு மட்டுமே கூடிச் சடம்போலக் கிடந்த இராக்காலமாகிய கேவல நிலையும், பின் தனு கரணாதிகளைப் பெற்றுப் பிறப்பு இறப்புக்களில் உழன்ற பகற் காலமாகிய சகல நிலையும் பின் ஒருபோதும் உண்டாகாது ஒழிந்த சுத்தநிலையாகிய முத்திக் காலத்திலே, சத்தியாகிய திருவருள் ஒன்றையே நோக்கித் தற்போதத்தைச் சிறிதும் எழாத படி அடக்கி அவ்வருளோடே ஒன்றியிருக்க. அவ் அருளாகிய சத்தியும் இவன்பால் இரக்கம் மிக்கவளாய் இவனைத் தன் அடியவனாக ஏற்றுக்கொள்வாள்.

கு-ரை: 'அதன்பின் துன்பம் ஏதும் இல்லை' என்பது குறிப்பெச்சம் கேவல சகலங்களை 'இரவு, பகல்' என்றல் மெய்ந்நூல் வழக்கு, "இரவும்பகலும் இறந்த இடம்'' என்றதனால் 'அழிப்புக் கேவலம், படைப்புச்சகலம்' என்பனவும், 'உறக்கக் கேவலம், விழிப்புச் சகலம்' என்பனவும், 'மறப்புக் கேவலம். நினைப்புக் சகலம்' என்பனவுமாகிய இடைநிலை மாற்றங்களும் எய்தாது ஒழிந்த நிலை என்பது போந்தது. இதனை இவ்வாறே.

"இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்லவே"

என்றும்.

"கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லையுளது எது"

- தாயுமானார், திருவருள்விலா,1

என்றும் பிறவிடங்களிலும் குறித்தல் காண்க. குரவம் செய்கின்ற – குராமலர் அழகைச் செய்கின்ற. அரவம் – ஓசை ; பேச்சு ; என்றது, தற்போதம் தலையெடுத்தலை. 'பரிவொன்றிலாளும்' என்பது பாடமன்று.

இதனால், சத்திநிபாத நிலையது அருமை கூறப்பட்டது.

1509 மாலை விளக்கும் மதியமும்ஞாயிறும்
சால விளக்கும் தனிச்சுடர் அண்ணல் உள்
ஞானம் விளக்கிய நாதன்என் னுள்புகுந்
தூனை விளக்கி உடனிருந் தானே. 16

1509. தெ-ரை: என்னுள் விளங்காது மறைந்து கிடந்த ஞானத்தை அம்மறைவு நீக்கி விளங்கி எழச்செய்த என் குருநாதன் 'மாலை, இரவு, பகல்' ஆகியவற்றில் ஒரோவொரு காலத்தில் விளக்கத்தைத் தருகின்ற 'விளக்கு, சந்திரன், சூரியன்', என்னும் ஒளிகளுக்கும் ஒளியைத் தருகின்ற ஒப்பற்றபேரொளி அவன் என் உள்ளே புகுந்து உயிரை மட்டுமின்றி உடலையும் ஒளியாய் விளங்கச் செய்து, பின் என்னைவிட்டு அகலாது உடனாயே இருக்கின்றான்.

கு-ரை: விளக்கு விளக்கந்தரும் காலத்தைக்கூறவே, எனை இரண்டும் விளக்கந்தரும் காலத்தையும் எடுத்துக்கூறுதல் கருத்தாயிற்று. 'விளக்கு முதலிய மூன்றும் காலத்தாலும், இடத்தாலும் வரையறுக்கப்படும் ஒளிகள்' என்பதை எடுத்தோதி, 'அவற்றுக்கும் விளக்கம் தரும் ஒளி' எனவும், 'ஒப்பற்றது' எனவும் கூறியவற்றால் அக இருளாகிய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, மெய்ஞ்ஞான ஒளியாய் விளங்குதலும், அது பிறிதொன்றால் ஆகாமையும் குறிக்கப்பட்டன. மாயையும் கன்மமும் ஆன்மா மருள்நிலையில் உள்ளபொழுது மருளாயும், அருள்நிலையை எய்தியபொழுது அருளாயும் நிற்கும் இயல்புடையனவாதல் பற்றி, 'ஊனையும் விளக்கினான்' என்றார். மாயையும், கன்மமும் இவ்வியல்பின ஆதலை.

மாயைமா யேயம் மாயா வரும் இரு வினையின் வாய்மை
ஆயஆ ருயிரின்மேவும் மருளெனில் இருளாய் நிற்கும் ;
மாயைமா யேயம் மாயா வரும்இரு வினையின் வாய்மை
ஆயஆ ருயிரின் மேவும் அருளெனில் ஒளியாய் நிற்கும்.

- சிவப்பிரகாசம், உண்மை, 20

என்னும் 'சிவப்பிரகாசத்தால்' அறிக. 'தீவிரதர சத்திநிபாதத்தால் அனுபவ ஞானமாகிய நிட்டை கைவந்து, ஆன்மா சிவமாம் தன்மையைப் பெறும்' என்றவாறு, சிவாக்கிர யோகிகளும் இங்கு சத்தி சாந்தியாய்ப்பதிந்து, உபசாந்தத்தைத்தரும் என்றார். இப்பாட்டு இருவிகற்பம் பெற்றது.

இதனால், சத்திநிபாதத்தின் நிறைந்த இயல்பும், பயனும் கூறப்பட்டன.

17. புறச்சமய தூடணம்

இத்தந்திரத்துள் முதற்றொட்டுச் சைவ சமயத்தின் வகை களையும், அவற்றின் சிறப்பையும், அவைகளில் உள்ள ஒழுக்க நெறியையும், அந்நெறியின் பயனையும் கூறிவந்த நாயனார், இனி அவற்றை எதிர்மறை முகத்தான் வலியுறுத்த வேண்டிச் சைவம் அல்லாத பிறசமயங்களின் இழிபினை இருபது மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். சைவம் அல்லாத சமயங்களையே இங்கு, “புறச்சமயம்” என்றார், தூடணம் இகழ்ச்சி.

சமயங்களை ஆறாகக் கூறுதல் தொன்று தொட்ட வழக்கு. மற்றும் அவற்றை, ‘புறம், அகம்’ என இரண்டாகப் பகுத்து, ஒவ்வொன்றையும் ஆறாகவகுத்தலும் அவ்வழக்கு. அவ்வழக்கம் கால வேறுபாட்டாலும் கருத்து வேறுபாட்டாலும் சில வேறுபாடுகளையுடையதாய்க் காணப்படுகின்றது. அவ்வேறு பாடுகளுள் நாயனார் காலத்தோடு ஓரளவு ஒத்த காலத்தனவாகிய சில நிகண்டு களின்படி கூறப்படும் புறச் சமயங்கள், ‘உலகாயதம், புத்தம், ஆருகதம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம்’ என்பன.

இவற்றுள் முதல் நான்கும் கடவுட் கொள்கை இல்லாத மதங்கள் மாயாவாதம், ‘கடவுள் யாராலும் அடைந்து அனுபவிக்கப்படும் பொருள் அன்று’ என்னும் மதம், ‘பாஞ்சராத்திரம் சிவன் முதற் கடவுள் அல்லன்’ எனக் கூறும் மதம், ஆகையால், இவை அனைத்தும் சைவத்திற்குப் புறமாதல் வெளிப்படை. சாங்கியருள் ஒருசாராரே ‘கடவுள் இல்லை’ எனப் பிணங்கிக் கூறுவர். அதனால், சாங்கியம் பழைய காலத்தில் மேற்காட்டிய உலகாயதம் முதலிய ஆறுமே இங்கு, ‘புறச்சமயம்’ எனப்பட்டன எனலாம்.

நியாயம், வைசேடிகம், யோகம், சாங்கியம், வாமம், பௌராணிகம், அல்லது அனேகேசுரவாதம் என்பன, சிவனை இகழாவிடினும், ‘சிவனே முதற் கடவுள்’ எனச் சிறப்பாகக் கொள்வன அல்ல ஆதல் பற்றி அவைகளையும் ஒருவகைப் புறச்சமயமாக எடுத்துக் கூறும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் உண்டாயிற்று என்க.

1510. ஆயத்துள்நின்ற அறுசம யங்களும்
காயத்துள் நின்ற கடவுளைக் காண்கில
மாயக் குழியில் விழுவ மனைமக்கட்
பாசத்துள் உற்றுப் பதைக்கின்ற வாறே. 1

1511. உள்ளத்து ளேதான் உகந்தெங்கும் நின்றவன்
வள்ளற் றலைவன் மலருறை மாதவன்
பொள்ளற் குரம்பைப் புகுந்து புறப்படும்
கள்ளத் தலைவன் கருத்தறி யார்களே. 2

1510. தெ-ரை: முதுநூல்களின் கூற்றை அறவே புறக்கணித்து, முழுதும் தம் அறிவைக் கொண்டே ஆராய்தலாகிய அத்தொழிலில் நிற்கின்ற புறச்சமயங்கள் புறப்பொருள்களை எவ்வளவு ஆராய்ந்துணரினும், அவ்வாராய்ச்சி அறிவினுள்தானே உள்ள கடவுளைக் காணமாட்டாதனவாகின்றன. அதனால், அவை பொய்ம்மையாகிய குழியில் வீழ்ந்து கெடுவன ஆகின்றன. ஆகையால், அவையெல்லாம் மனைவி மக்கள் முதலாகிய தளையில் அகப்பட்டுத் துன்புறுதற்கான வழிகளேயாகும்.

கு-ரை: 'அறுசமயத்தவர் காண்கிலர், விழுவர்' என்பனவும் பாடம். 'அதனுள்' என்பதில் அன்சாரியை தொகுத்தல் பெற்றது, அறிவுள் நிற்பவனை ஒற்றுமைபற்றி உடலுள் நிற்பவனாக ஓதினார். முன்னும், பின்னும் பல இடங்களில் இவ்வாறே ஓதுதல் காண்க. மாயம் - பொய்; இங்கு மயக்கத்தைக் குறித்தது. "பதைக்கின்ற ஆறே" என்னும் பயனிலைக்கு, 'அவை' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க.

இதனுள் 'ஆய்தல்' என்பது 'சிவனே முதற்கடவுள்' என்னும் சைவத்தின் துணிபை முற்றாகவும், ஒருவாறாகவும் மறுத்துக் கூறுதலை ஆதலின், அச்செயலையுடையன மேற்கூறிய மதங்களேயாதல் அறிக. ஈற்றடியில் சகரமும் போலிவகையால் இன எதுகையாம். அன்றி, 'உயிரெதுகை பெற்றது எனினும் அமையும்'.

இதனால், புறச் சமயங்கள் சிவனது முதன்மையைச் சிறிதும் உணராதனவும், முற்ற உணராதனவுமாய்க் கேடுபயத்தல் கூறப்பட்டது.

1511. தெ-ரை:: உயிர்க்கு உயிராய் அவற்றின் அறிவில் பொருந்தியிருத்தலை விரும்பி, அண்டத்தில் உலகெங்கும் நிறைந்தும், பிண்டத்தில் உள்ளக்கமலத்தில் தியானப்பொருளாய் விளங்கியும்

1512. உள்ளத்தும் உள்ளன் புறத்துளன் என்பவர்க்
குள்ளத்தும் உள்ளன் புறத்துளன் எம்மிறை
உள்ளத்தும் இல்லை புறத்தில்லை என்பவர்க்
குள்ளத்தும் இல்லை புறத்தில்லை தானே. 3

நிற்பவனும், அருள் வள்ளலும், அனைத்துலகிற்கும் தலைவனும், பொள்ளல் நிறைந்த உடலில் உயிர்ப்பாய், உட்புகுதல் வெளிவருதல்களைச் செய்தும் உயிர்களால் அறியப்படாது மறைந்து நிற்பவனும் ஆகிய முதற்பெருங்கடவுளாம் சிவபெருமானைப் புறச் சமயிகள் தங்கள் கருத்தில் கொள்ளமாட்டாதவர்களாகின்றனர்.

கு-ரை: 'இஃது அவர் வினை யிருந்தவாறு' என்பது குறிப்பெச்சம். 'எங்கும் நிற்றல் முதலிய பலவற்றிற்கும் உயிர்கள்மீது வைத்த கருணையே காரணம்' என்றற்கு, உள்ளத்துள்ளே நிற்றலை விரும் பினமையை முதற்கண் தனிப்பட எடுத்து ஓதினார். "உள்ளம்" என்பது அறிவைக் குறித்தது என்னை? "மலர்" எனப் பின்னர் இதயத்தைக் குறித்தலின் "தவம்" என்றது தியானத்தை தவன் - தவத்தால் அடையப்படுபவன். புகுதல் புறப்படுதல்களைக் கூறினமையின், அஃது உயிர்ப்பாதல் விளங்கிற்று.

"என்னு ளேஉயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேநிற்கும் இன்னம்ப ரீசனே". – தி.5 ப.21 பா.1

என்று அருளினமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இறைவன் உயிர்களின் உயிர்ப்பாய் நிற்றல். அவை உடலொடு நிலைத்து நின்று, அந்தக் கரணங்களின்வழி வினைகளை நுகர்ந்தும், ஈட்டியும் வருதற் பொருட்டாம். உயிர்ப்பு இதயத்துடிப்பின் பழித்தாதலையும், இறைவன் இதய வெளியில் ஆடுபவனாகக் கூறப்படுதலையும் இங்கு நினைக்க. இங்ஙனம் உயிர்ப்பாய் உள்ளவனை அறியமாட்டாதவர் தங்களை அறிவராக (ஞானியராக)ச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் நகை விளைப்பது என்பதாம். தலைவனை என்னும் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது.

இதனால், புறச்சமயிகள் உண்மை ஏதுக்கள் பல இருப்பவும் அவற்றைக்கொண்டு உண்மையைக் கருதியேனும் உணர மாட்டாதவராயிருத்தல் கூறப்பட்டது.

1512. தெ-ரை: எங்கள் இறைவனாகிய சிவபெருமானை அகச் சமயிகள் பொதுவாகவும், சிறப்பாகவும், 'அகம், புறம்' என்னும் இரண்டிடங்களிலும் உள்ளவனாக அறிந்து, இயன்ற அளவில் அவனை

1513. ஆறு சமயமும் கண்டவர் கண்டிலர்
ஆறு சமயப் பொருளும் அவனலன்
தேறுமின் தேறித் தெளிமின் தெளிந்தபின்
மாறுதல் இன்றி மனைபுக லாமே. 4

அணுக முயல்கின்றனர். அவர்கட்கு அவன் அவர்களது தகுதிக்கு ஏற்ப அவ்விடங்களில் ஏற்ற பெற்றியால் அகப்படுகின்றான். புறச்சமயிகள் அவனை 'எவ்விடத்திலும் இலன்' எனக் கூறிப் பிணங்கு கின்றார்கள், அவர்கட்கு அவன் அவற்றுள் ஓரிடத்தும் காணப்படுதல் இல்லை.

கு-ரை: "உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்" (தி.8 திருச்சதகம். 15) என்ற திருவாசகத்திற்கும் இதுவே கருத்தாதல் அறிக. நான்கிடத்தும் "புறத்தும்" என்னும் எச்ச உம்மை தொகுத்தல் பெற்றது. தான்,அசைநிலை, ஏகாரம், தேற்றம்.

1513. தெ-ரை: புறச்சமயங்கள் ஆறனையும் தோற்றுவித்தவர்கள் மெய்ப் பொருளைக்கண்டு அதனைப் பிறருங் காண வழிகூறினாரல்லர். அதனால், சிவன் அந்த ஆறுசமயப்பொருளில் ஒன்றேனும் ஆயிற்றிலன். இந்த உண்மையை, உலகீர், தெளிமின்கள்! நன்கு தெளிமின்கள்!! தெளிந்தீர்களாயின், அதன்பின் தவற்றின் நீங்கி, நேர் வழியை அடைந்து, வீடு பெறுதல் கூடும்.

கு-ரை: "சமயம்" என்றது இங்குப் புறச் சமயத்தையே யாதல் வெளிப்படை. காணுதல் - உணர்தல். அதுபின் பிறர்க்கு உணர்த்தி யதனைக் குறித்தது. இனி, "சமயம்" என்றதனை ஆகுபெயராக்கி, 'அவற்றை உணர்ந்தும்நூலை ஆக்கியவர்' என்று உரைப்பினும் ஆம். இச் சமயத்தவரும் இவர்தம் நூல்களும் பசுக்களும், பசு வாக்கியங்களும் ஆதலின், அவராலும் அவர்தம் நூலாலும் மெய்ப்பொருள் பற்றப்படாதாயிற்று.

இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாபம் நீங்கா தசைந்தன.
- தி.8 திருவண்ட. 79-83

எனவும்.

1514. சிவமல்ல தில்லை இறையே சிவமாம்
தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வார்க்கிங்
கவமல்ல தில்லை அறுசம யங்கள்
தவமல்ல நந்திதாள் சார்ந்துய்யும் நீரே. 5

"சடங்கொண்ட சாத்திரத்தார் சாக்கியர் சமண்குண்டர்
மடங்கொண்ட விரும்பியராய் மயங்கிஓர் பேய்த்தேர்ப்பின்
குடங்கொண்டு நீர்க்குச்செல்வார்" – தி.1 ப.118 பா.10

எனவும் போந்த திருவாக்குகளும் புறச்சமயங்கள் மயக்க உரைகளாதலை விளக்குதல் காண்க.

"அவன்" என்றது, மேல், "எம் இறை" என்றதனைக் சுட்டிற்று. " தேறித் தெளிமின்" என்றது ஒருபொருட் பன்மொழி ; மறித்தும் இவ்வாறு கூறியது வற்புறுத்தற் பொருட்டு. மாறுதல் – நெறியின் நீங்குதல். 'அஃது இன்றி' எனவே, நேர்வழியைப் பற்றுதல் பெறப்பட்டது. 'வீடு' என்பது இல்லத்திற்கும் பெயராய் வழங்குதலின், அச் சொல் நயம் பற்றி "மனைபுகலாமே" என்றார். 'வழி தவறிச் சென்று காடு மேடுகளில் அலையாமல், நேர்வழியைக் கண்டு, அதன் வழி விரைவில் இல்லத்தை அடைந்து இன்புறலாம்' என்பது நயம். இங்கு, "அவன் அலன்" என்றது, சிவமாய் விளங்காமையை ஆதலின், "அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்" (சிவஞானசித்தி – சுபக்கம் – பாயிரம் – மங்கல வாழ்த்து) என்றாற் போல்வன இதனோடு மாறுகொள்ளாமை அறிக.

இதனால், புறச் சமயங்கள் வீடாகிய பேரின்பத்தைப் பயவாமையே யன்றிப் பிறவியாகிய பெருந்துன்பத்தை மிகுவித்தல் கூறப்பட்டது.

1514. தெ-ரை: சிவம் அல்லது வேறு பதிப்பொருளும், சிவமாம் பயனைத் தருகின்ற தவம் அல்லது வேறு தவமும் இல்லை, ஆறாகக் கூறப்படுகின்ற புறச்சமயங்கள் தம்மை அடைந்தவர்க்கு இவ்வுலகில் வீண் முயற்சியாவதன்றி வேறு இல்லை. அதனால், அவை தவமாதல் இல்லை. ஆகையால் மெய்ப்பொருளை அடைய விரும்புகின்றவர்களே, நீங்கள் சிவபெருமானது திருவடியைச் சார்ந்து பிழை மின்கள்.

கு-ரை: 'சிவம் அல்லதில்லை அறையே' என்பது பாடமாயின், 'சிவம்' என்பதன்றிப் 'பொருள் பொதிந்த சொல் வேறில்லை' என உரைத்து, 'சிவமன்றி வேறு மெய்ப்பொருள் இல்லை' என்பது

1515. அண்ணலை நாடிய ஆறு சமயரும்
விண்ணவ ராக மிகவும் விரும்பிய
முண்ணின் றிழியும் முயற்றில் ராதலின்
மண்ணின் றொழியும் வகைஅறி யார்களே. 6

அதனாற் போந்த பொருளாகக் கொள்க. "சிவமாந் தவம்" என்பதில், பெயரெச்சம், 'நோய் தீரும் மருந்து' என்பது போலத் 'தவமல்லது இல்லை தவம்' என ஒருசொல் வருவிக்க. "அவம்" என்பதன்பின், 'ஆதல்' என்பது எஞ்சிநின்ற கருவிப் பெயர் கொண்டது. 'அவை தவமல்ல' என எழுவாய் வருவித்துக்கொள். "நீர்" என்றது உண்மையைத் தலைப்பட விரும்பினோரையாதலின், அவரே விளிக்கப்படுவாராயினர். "சிவத்தைப் பேணின் தவத்திற் கழகு" (கொன்றை வேந்தன்) என்றார் ஔவையாரும்.

இதனால், புறச் சமயம் வேறு முயற்சியைப் பயத்தலல்லது பயன் தாராமை கூறப்பட்டது.

1515. தெ-ரை: சிவபிரானை இகழாது போற்றுகின்ற அகச் சமயங்கள் ஆறிலும் நிற்போர் அவ்வச்சமயக் கடவுளரது உலகத்தை அடைந்து இன்புற்றிருக்க, புறச் சமயிகள் அவற்றை விடுவித்துப் பிற விண்ணுலகங்களை அடைதலை மிகவும் விரும்பி, வினைக்கட்டினின்றும் வெளிப்படமாட்டாது, அதனுள் நின்றே அழிவின்ற அவச்செயலால், அவர்கள் சிரகிருதிக்கு மேல் செல்லும் வழியை அறியாதவர்களேயாவர்.

கு-ரை: 'ஆறு சமயமும்' என்பது இரட்டுற மொழிதலாய், 'வேறு விண்ணவர் ஆக' எனப்பொருள் தந்து, "மிகவும் விரும்பியே" என்பத னோடும் இயைந்தது. "முள்" என்றது முட்புதரை. 'வினையைக் காடாக உருவகித்துக் கூறலும் மரபு' என்பது, "நெறியைப் படைத்தான் நெருஞ்சில் படைத்தான் ... ... (தி.10 ஆறாம்தந்திரம்) என இதனுட் பின் வருதலும், "இருவினை மாமரம்" (தி.8 திருவண்டப். 87) என்றமையும் போல்வன பற்றி உணர்க. முயற்று – முயற்சி ; என்றது தவத்தை யாகலின், 'அதனை யிலர்' என்றது. அவச்செயலை உடையாராதலைக் குறித்தது. "மண்" என்றது அது முதல் பிரகிருதிகாறும் உள்ள தத்துவங்கட்கு உபலக்கணமாய், அவ்வத் தத்துவ புவனங்களின் மேல் நின்றது.

அகச்சமயம், ஆறாவன :– பாசுபதம் , மாவிரதம், வைரவம் சாத்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம் என்பன. காபாலமும், காளாமுகமும், பாசுபதம், மாவிரதம் என்பவற்றுள்ளே அடங்கும். 'சாத்தம்'

1516. சிவகதி யேகதி மற்றுள்ள எல்லாம்
பவகதி பாசப் பிறிவிஒன் றுண்டு
தவகதி தன்னொடு நேரொன்று தோன்றில்
அவகதி மூவரும் அவ்வகை ஆமே. 7

என்றது சுத்த சாத்தத்தையே, வாம மதத்தையன்று. இம்மதங்களில் நிற்போர் சிவதீக்கை பெறுதலில்லையாயினும், உருத்திரன் முதலியோரைச் சிவனது மூர்த்தி பேதங்களாகக்கருதி வழிபடுதலும், சிவனைத் தேவருள் ஒருவனாக வைத்து இகழ்தல் இன்மையும் உடைய ராகலின். இவரை "அண்ணலை நாடியசமயர்" என்றும் இவர் பிர கிருதிக்கு மேல் உள்ள சீகண்ட வுருத்திரர் முதலிய உருத்திரலோகங் களை அடைவர் ஆகலின் பிறரை "மண்ணின் றொழியும் வகையறி வார்களாய், விண்ணவராவர்" என்றும் அருளிச் செய்தார். இவருள் பாசுபதர் மதம் முதலியவற்றையே பொதுமையில் சைவம் என வைத்து, 'சைவம், வைணவம், சாத்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம்', எனச் சமயங்கள் ஆறு என்பாரும் உளராயினர், சைவத்தை நீக்கி, 'சௌமியம்' என்பது கூட்டி, 'ஆறு' என்பாரும் ஒருசாரார்.

'உலகாயதர் விண்ணவராக விரும்புதல் இன்மையின்' அங்ஙனம் விரும்புபவராகக் கூறியது புத்தர் முதலிய பிறரையேயாம். அவரெல்லாம் தாம் தாம் ஓர் உலகத்தை முத்தியுலகமாகக் கற்பித்துக் கொண்டு அவற்றின்கண் செல்ல விரும்பினாராயினும், அவர் அடைவது பிரகிருதிக்குக் கீழ் உள்ள தத்துவ புவனங்களையே என்பது நாயனாரது திருவுள்ளமாதலின் அவரை, 'மண்ணின்றொழியும் வகையறியாதவர்' என்று அருளிச்செய்தார்.

இதனால், புறச்சமயங்கள் பிரகிருதியைக் கடப்பிக்க மாட்டாமை கூறப்பட்டது.

1516. தெ-ரை: சிவனது உலகத்தையும், சிவனையும் அடைவதே பிறவியற்ற முத்தியாம். அவையன்றி, 'முத்தி' எனப் பிறராற் கூறப்படுவன எல்லாம் முத்தியல்லாத பிறப்பு நிலையேயாம். அதனால், அவைகளில் எல்லாம் பாசத்தால் வருகின்ற பிறவியாகிய ஒரு பெருந் துன்பம் இருக்கவே செய்யும். அதனால், சிவனை நோக்கிச் செய்யப்படுவனவாகிய சரியை முதலிய நெறிகள் ஒருவனுக்குக் கிடைக்குமாயின், முத்தியுலகம் அல்லவாய்ப் பிறவி யுலகங்களாகிய 'அயன் , அரி, அரன்', என்னும் குணமூர்த்திகள் மூவரது பதவிகளும் அத்தன்மையவாய்ப் போம்.

1517. நூறு சமயம் உளவாம் நுவலுங்கால்
ஆறு சமயம்அவ் ஆறுட் படுவன
கூறு சமயங்கள் கொண்ட நெறிநில்லா
ஈறு பரநெறி இல்லா நெறியன்றே. 8

கு-ரை: அஃதாவது, 'அவன் அப்பதவிகளை எய்தாது, மேற்கூறிய சாலோகம் முதலியவற்றையே அடைவான்' என்பதாம். "கதி" என்றது பத முத்தி பரமுத்திகளை. பத முத்தியடைந்தோரும், "நாதனே முன் நிற்கின்" (கொன்றை வேந்தன்) பரமுத்தியை அடைவர் ஆதலின், அதுவும் 'பிறவியற்ற நிலை' எனப்பட்டது.

ஒன்று – ஒன்றாய் பெரிய துன்பம். 'உண்டே' என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தல். தவகதி – தவமாகிய நெறி. தவமாவது சரியை முதலியனவே யாதல் அறிக. 'அதனொடு நேர்தலாகிய ஒரு பேறு வாய்க்குமாயின்' என்க. "மூவர்" என்றது ஆகுபெயர்.

இதனால், அகச் சமயங்களை மேல் ; 'அண்ணலை நாடிய' சமயங்களாகக் கூறினமை பற்றி, அவையும் தவநெறிபோலும் எனவும், அவற் றால் அடையும் நிலைகளும் 'முத்திபோலும்' எனவும் நிகழும் ஐயம் அறுக்கப்பட்டது.

1517. தெ-ரை: சமயங்களைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்துச் சிறியனவும், பெரியனவும் ஆகிய பல வேறுபாடுகளால் சமயங்கள் மிகப் பலவாய் உள்ளன. 'அகம், புறம்' என்பவற்றுள் 'ஆறு' என ஒருவாறு வரையறுத்துக் கூறப்படும் சமயங்கள் மேற்கூறிய பலவற்றுள்ளே உள்ளனவாம். அங்ஙனம் சொல்லப்படும் சமயங்கள் பலவும் 'உண்மை' எனக் கொண்ட நெறிகளிலே மக்கள் நின்று இறுதியாக அடையும் மேலான நெறி, மேற் கூறிய அவற்றுள் ஒன்றிலும் இல்லாத நெறியாம்.

கு-ரை: 'அந்நெறி சித்தாந்த சைவமாம்' என்பதே நாயனாரது திருவுள்ளமாதலும், அந்நெறி பிற சமயங்களில் இல்லாமையும் இத் தந்திரத்தின் தொடக்கத்திலே அருளிப் போந்த மந்திரங்களான் அறிக. "நூறு" என்றது. 'மிகப் பல' என்றவாறு. "ஆறு" எனப் பொதுப்பட அருளிச் செய்ததனால், அகம், புறம் இரண்டும் கொள்ளப்படுவன ஆயின. பின் வந்த ஆறு, நெறி. 'ஆற்றுள்', 'ஈற்று' என்னும் ஒற்றுக்கள் தொகுத்தல் பெற்றன. நில்லா – நின்று. 'அவற்றுள் இல்லா நெறி' என்க.

இதனால், 'சித்தாந்த சைவத்துக்கு நிகராகாமை பற்றி இங்கு இகழ்ந்து கூறினும், பிற சமயங்கள் அதற்குப் படிகளாய் உள்ளன'. எனக் கூறி, ஐயம் அறுக்கப்பட்டது.

1518. கத்துங் கழுதைகள் போலுங் கலதிகள்
சுத்த சிவன்எங்கும் தோய்வற்று நிற்கின்றான்
குற்றந் தெரியார் குணங்கொண்டு கோதாட்டார்
பித்தேறி நாளும் பிறந்திறப் பார்களே. 9

1518. தெ-ரை: தம் குரல் பிற உயிர்கட் கெல்லாம் கடியனவாய் வெறுக்கப்படுதலை அறியாது உவகையால் உரத்துக் கத்துகின்ற கழுதைகள்போலப் பாழ்நெறி நூல்களை உரத்து ஓதுகின்ற கன்மிகள், தம் குற்றத்தை உணர மாட்டார்கள். தூயனவாகிய சிவன் எல்லாப் பொருளிலும் நிறைந்து நின்றும், ஒன்றிலும் தோய்வின்றி நிற்கின்ற சிறப்பை அறிவு நூல்களைக் கற்கும் முகத்தால் உணர்ந்து பாராட்ட மாட்டார்கள். மற்று, மயக்கம் மிகுந்து, வீணே பிறந்தும், இறந்தும் உழல்வார்கள்.

கு-ரை: "கத்தும்" என உடம்பொடு புணர்த்ததனால் பயனில்லாத நூல்களாம். உவமை அதுபற்றியதாகலின் உவமிக்கப்பட்டார் பயனில்லாத நூல்களை ஓதுபவராயினர். பாராட்டிக் கற்கின்றவர்களைக் குறித்து.

அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூல் ஓதுவ தெல்லாம் - கலகல
கூஉந் துணையல்லால் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒத் துணையறிவா ரில். – நாலடி, 40

என்றார் பிறரும். கலதி – முகடி ; "கலதிகள்" என்றது, 'நல்வினையில்லார்' என்றதாம். "சுத்த சிவன்" என்றது, 'பிறவற்றிற் கலந்தும் அந் நிலை கெடான்' என்றற்கு. 'தோய்வுற்று' என்பது பாடமன்று "குற்றந்தெரியார்" என்பதை முதலடியின் இறுதியிற் கூட்டி யுரைக்க. 'குற்றந்தெரியார்" என்பது பாடமாயின், அஞ்ஞானமாகிய குற்றம் நீங்கப் பெறார் ; அதனால், குணங்கொண்டு கோதாட்டார்' என்க. 'அக்குணங் கொண்டு' எனச் சுட்டு வருவித்து உரைக்க. கோதாட்டல் – பாராட்டல்.

"குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டி"
– தி.8 திருவம்மானை – 20

என்று அருளிச் செய்தார் வாதவூரடிகளும். மூன்றாம் அடி இன வெதுகை பெற்றது.

இதனால், பிற சமயங்களின் நிற்பாரது கல்வியின் இழிவு கூறப்பட்டது.

1519. **மயங்குகின் றாரும் மதிதெளிந் தாரை**
முயங்கி இருவினை மூழை முகப்பா
இயங்கப் பெறுவரேல் ஈறது காட்டில்
பயங்கெட் டவர்க்கோர் பரநெறி ஆமே. **10**

1519. தெ-ரை: புறச் சமயங்களில் நின்று அறிவு மயங்குகின்றவர்களும் சைவசமயத்தை அடைந்து அறிவு தெளிந்தவர்கள்பால் சென்று கூடி, இருவினைப்பயன்கள் அகப்பையால் முகக்கும் அளவில், உடலூழாய்க் கழியும்படி ஒழுக வல்லவராயின், அவர்கட்கு அவ்வுடல் வாழ்க்கை முடிகின்ற நிலை தோன்றும்பொழுது யம பயம் இல்லாது ஒழிய, ஒப்பற்ற பரமுத்தி நிலை கிடைக்கும்.

கு-ரை: "மயங்குகின்றாரும்" என்னும் உம்மை இழிவு சிறப்பு 'தெளிந்தாரும்' என்பது பாடமன்று. மூழை - அகப்பை. மூழை முகப்பதாவது உணவை முகக்கின்ற அகப்பை அதனை முகந்தொழிதல் அல்லது உண்ணுதல் இன்றி வாளா புறத்தே ஊற்றிவிடுதல் போல இருவினைகளின் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களை விருப்பு வெறுப்பின்றி உடலூழாக்கிக் கழியவிடுதல். இந்நிலை திருவருள் நெறியில் நிற்பார்க்கல்லது கூடாமையானும், திருவருள் நெறி சைவ சமயத்தில் அல்லது இல்லாமையானும் புறச் சமயத்தவர் சைவ சமயிகள்பால் பகை பாராட்டாது நட்புக்கொண்டு பழகுவாராயின், பேரின்பமாகிய நலத்தைப் பெறுவர் என்றார்.

நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு. – குறள், 452

எனவும்,

"கல்லாரே யாயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகின்
நல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர்" – நாலடி, 39

எனவும் கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. "காட்டில்" என்பது 'தோன்றில்' எனத் தன் தன்வினையாய் நின்றது. "கெட்டு" என்பதனை, 'கெட' எனத் திரிக்க. "அவர்க்கு" என்பதனை, "பெறுவரேல்" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி உரைக்க. "ஈறது ... ... ஆமே" என்பதற்குப் பிறவாறும் உரைப்ப.

இதனால், புறச் சமயத்தவரும் சைவ சமயிகளை அடையின் பயன் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1520. **சேயன் அணியன் பிணிஇலன் பேர்நந்தி**
தூயன் துளக்கற நோக்கவல் லார்கட்கு
மாயன் மயக்கிய மானுட ராம்அவர்
காயம் விளைக்கும் கருத்தறி யார்களே. **11**

1521. **வழியிரண் டுக்கும்ஓர் வித்தது வான**
வழியது பார்மிசை வாழ்தல் உறுதல்
சுழியறி வாளன்றன் சொல்வழி முன்னின்
றழிவறி வார்நெறி நாடகில் லாரே. **12**

1520. தெ-ரை: சேயர்க்குச் சேயனாயும், அணியர்க்கு அணியனாயும் நின்று, ஒன்றிலும் தொடக்குண்ணாதிருக்கின்ற அவனதுபெயர் 'நந்தி' என்பதாகும். அவன்தன்னை அலைவின்றி ஒரு பெற்றியே நோக்கி நிற்பார்க்குத் தெளிவைத் தருபவனாயும், அங்ஙனம் நோக்கா தார்க்கு மயக்கத்தைத் தருபவனாயும் இருக்கின்றான். அவனது மாயத்தால் மயங்கிய மக்களாகிய புறச்சமயிகள் தமக்குக் கிடைத்துள்ள மக்கள் உடம்பு தரும் பயனை அறியும் அறிவிலராய் அப்பயனை இழப்பர்.

கு-ரை: 'சேயன் அணியன் ஆகிய பிணியிலனது பேர் நந்தி' என்க. பிணி - பிணிப்பு ; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். சேயன் முதலிய மூன்றும் எதிர்மறை வினைக்குறிப்புப் பெயர். பின்னர், "மாயன்" என்றலின், "தூயன்" என்பது அதன் மறுதலையை உணர்த்திற்று. மாயன் - மயாத்தை - மயக்கத்தை - செய்பவன். 'துளக்கற நோக்குவார்க்குத் தூயன்' எனவே. மாயனாதல், அங்ஙனம் நோக்காதார்க்காயிற்று. ஐந்தொழிலில் அருளலையே 'தெளிவித்தல்' எனவும், மறைத்தலையே 'மயக்குதல்' எனவும் கூறினார். இவை இரண்டும் அவரவரது பக்குவம் பற்றியாம். அதனால், பக்குவம் இல்லாதார் புறச் சமயங்களையே 'மெய்ச்சமயம்' என மயங்கி, மக்கட் பிறப்பின் பயனை எய்தா தொழிவர் என்பதாம்.

"பரசம யங்கட் கெல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ ணாதே"

என்ற சிவஞான சித்தியையும் (சூ.2-91) நோக்குக.

இதனால், புறச் சமயங்களின் நீங்குதல் பக்குவம் இல்லாதார்க்குக் கூடாமை கூறப்பட்டது.

1521. தெ-ரை: 'பிறப்பு, வீடு' என்னும் இருவழிகட்கும் வித்தாய்

1522. மாதவர் எல்லாம்மா தேவன் பிரான்என்பர்
நாதம தாக அறியப் படும்நந்தி
பேதம்செய் யாதே பிரான்என்று கைதொழில்
ஆதியும் அந்நெறி ஆகிநின் றானே. 13

உள்ளது, நிலவுலகில் வாழ்தலாகிய ஒரே வழியாம். அதனால், இவ்வுலகில் வாழ்பவர் யாவராலும் அடையப்படுவது, பிறவிச் சூழலின் நிலையை அறிந்து,அதனை அகற்ற வல்ல ஆசிரியனது உபதேசமாகிய வழியே. ஆயினும், அத்தகைய ஆசிரியன் உளனாதலைக்கண்டு வைத்தும், தாம் கெடும் நெறியை அறிந்து அந்நெறியிலே செல்வோர் அவ்வாசிரியன் அறிவுறுத்தும் நெறியைப் பெற விரும்புதல் இலர்.

கு-ரை: "உறுதல்" என்றது, அதன் செயப்படுபொருள் மேல் நின்ற ஆகுபெயர். "சுழி" என்பதற்கு. 'தலைப்பொறி' என உரைப்பினும் ஆம். 'சொல்லாகிய வழி' என்க. 'முன்னின்றும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று. 'அந்நெறி' எனச் சுட்டு வருவித்து உரைக்க.

இதனால், புறச் சமயிகள் நல்லாசிரியரை யடுத்து நன் னெறியை உணர அறியாமை கூறப்பட்டது.

1522. தெ-ரை: பெரிய தவத்தையுடையோர் யாவரும், 'மகா தேவன்' என்பதைத் தன் பெயராக உடைய சிவனே முதல்வன் என ஒருபடித்தாகக் கூறுவர். அதனால், அவர் கூறியவாறே அறியப்படுபவ னாகிய சிவனைச் சிறிதும் வேறுபடாத அக்கருத்துடன், 'முதல்வனே' என்று அழைத்துக் கும்பிட்டால், அந்தச் சிவனும் நன்னெறியாய் நின்று நலம் தருவான்.

கு-ரை: நாதம் – தலைமை. பிரான், அண்மை விளி, பயனிலைப் பெயராகக் கொண்டுரைப்பின். அது முன்னரே கூறப்பட்டதாதல் அறிக. "நந்தியை" என்னும் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது. "அந்நெறி" என்பதே, 'அம் நெறி' எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறுக. அம் – அழகு ; நன்று. 'அந்நெறி' எனச் சுட்டாகவே கொள்ளின், 'தானே பிரானாம் நெறி' என உரைக்க.

இதனால், 'சிவ நெறி யல்லாதன பலவும் அறியாதார் கொள்ளும் மயக்க நெறியே' என்பது கூறப்பட்டது.

1523. **அரநெறி அப்பனை ஆதிப் பிரானை**
உரநெறி யாகி உளம்புகுந் தானை
பரநெறி தேடிய பத்தர்கள் சித்தம்
பரனறி யாவிடிற் பல்வகைத் தூரமே. 14

1523. தெ-ரை: 'உலகியலின் மேம்பட்ட வீட்டு நெறியாது' என்று ஆராய்கின்ற அன்பர்களது உள்ளம், சிவ நெறித் தந்தையும், முதற் கடவுளும், ஞான நெறியாய் ஞானிகளது உள்ளத்து விளங்கு பவனும் ஆகிய சிவனை அறியா தொழியுமாயின், அவ்வுள்ளங்கள் பலவகையாலும் வீட்டு நெறிக்கு மிகச் சேய்மைப்பட்டனவே யாகும்.

கு-ரை:

"யதா சர்மவ தாகாசம் வேஷ்ட இஷ்யந்தி மானவா: I
ததாசிவ மவிக்ஞாய துக்க ஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி II"

என்னும் உபநிடத் வாக்கியத்தையும்,

பரசிவ னுணர்ச்சி யின்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையும் என்றும்
விரவிய துயர்க்கீ றெய்திவீடுபே றடைது மென்றல்
உருவமில் விசும்பின்தோலை உரித்துடுப்பதற் கொப்பென்றே
பெருமறைபேசிற்றென் னின்பின்னுமோர்சான்று முண்டோ.

- சுந்தபுராணம், தட்சகா, உபதேசப், 25

எனவும்,

மானிடன் விசும்பைத்தோல்போல் சுருட்டுதல் வல்லனாயின்
ஈனமில் சிவனைக் காணா திடும்பைதீர் வீடு மெய்தும்
மானமார் சுருதி கூறும் வழக்கியை ஆத லாலே
ஆனமர் இறையைக் காணும் உபாயமேயறிதல் வேண்டும்.

- காஞ்சிப் புராணம், சனற்குமாரபடலம், 43

எனவும் இதனை மொழிபெயர்த்துக் கூறியவற்றையும் இங்குக் காண்க. உரம் - அறிவு. "உரனென்னும் தோட்டி" (குறள், 24) என்பதும் காணத்தக்கது. "பரன்" என்பதை அவ்விடத்துத் தொகுக்கப்பட்ட இரண்ட னுருபை விரித்து, "புகுந்தானை" என்பதன்பின் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், புறச்சமயங்கள் வீட்டுநெறி ஆகாமை கூறப்பட்டது.

1524. பரிசறி வானவன் பண்பன் பகலோன்
பெரிசறி வானவ பேற்றில் திகழும்
துரிசற நீதினை தூய்மணி வண்ணன்
அரிதவன் வைத்த அறநெறி தானே. 15

1525. ஆன சமயம் அதுஇது நன்றெனும்
மான மனிதர் மயக்க மதுவொழி
கானங் கடந்த கடவுளை நாடுமின்
ஊனங் கடந்த உருவது வாமே. 16

1524. தெ–ரை: மாணவனே, உயிர்களது வினையின் தன்மைகளை அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ப அவைகளைப் படைப்புத் தொழிலிற் படுத்துகின்ற பிரமன், உயர்குணமாகிய 'சத்துவ குணத்தை உடையன்' எனக் கூறப்படுகின்ற மாயோன். பகலவன், மக்களோடுபடுத்து நோக்குங்கால் உயர்ந் தோராக எண்ணப்படுகின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இவர்களது பதவியில் விளங்க விரும்பும் உனது விருப்பம் அறும்படி நீதூய மாணக்கம் போலும் நிறத்தை உடைய சிவனைநினை ; ஏனெனில் அவன் அருளிச்செய்த சிவநெறி ஒன்றே அடைதற்கு அரிய நல்ல நெறியாகும்.

கு–ரை: பெரிது, 'பெரிசு' என மருவிற்று. அப்பண்புகொள் பெயர். 'பெரும்பொருள்' என நின்று, உயர்வை யுடையாரைக் குறித்தது, அன்றி ஆகுபெயராய் நின்ற பண்புப் பெயர்' என்றலுமாம். 'பெரிசாக' என ஆக்கம், வருவிக்க. "திகழும்" என்பது திகழ விரும்பும் காரணத்தின்மேல் நின்றது. 'வண்ணனை, என்னும் இரண்டனுருபு தொகுத்தல் பெற்றது. அருமை, நிலையுடையதாதல் பற்றிக் கூறப்படுவது.

இதனால், புறச்சமயங்கள் பிற தேவர்களது பதவிகளை நிலையுடையனவாகக் கருதும் குற்றத்தைப் பயப்பனவாதல் கூறப்பட்டது.

1525. தெ–ரை: 'அதுவே பொருத்தமான சமயம், இதுவே நன்றான சமயம்' என ஓரோர் காரணம் பற்றிப் பற்றுக் கொண்டு பிதற்றுகின்ற மக்களது பிதற்றலால் உண்டாகின்ற மயக்கம் உம்மை விட்டு நீங்க, நீவிர் நாதம் கடந்த கடவுளாகிய சிவனை நினையுங்கள் ; ஏனெனில், அந்த நினைவே குற்றமற்ற வகைமையைத் தருவதாம்.

கு–ரை: மானம் – அபிமானம், 'மாயம்' என்பது பாடமன்று "மனிதர் மயக்கம்" என்னும் ஆறாவதன் தொகை 'வாளது வெட்டு'

1526. அந்நெறி நாடி அமரர் முனிவரும்
சென்னெறி கண்டார் சிவனெனப் பெற்றார் பின்
முன்னெறி நாடி முதல்வன் அருளிலார்
செந்நெறி செல்லார் திகைக்கின்ற வாறே. 17

1527. உறுமா றறிவதும் உள்நின்ற சோதி
பெறுமா றறியிற் பிணக்கொன்றும் இல்லை

என்பதுபோல நின்றது. "மயக்கமது "என்னும் அது, பகுதிப்பொருள் விகுதி, 'ஒழிய' என்பதன் ஈற்று அகரம் குறைந்து நின்றது. அன்றி வினைத்தொகை யாக்கி, 'ஒழிக்கின்ற கடவுளை' எனலுமாம். "கானம்" என்னும் இசையின் பெயர் சொல்லொற்றுமையால் நாதததத்துவத்தைக் குறித்தது. "உரு" என்பது 'வண்ணம்' என்னும் பொருட்டம்மையை உணர்த்திற்று உருவைத் தருவதனை "உரு" என்றார்.

இதனால், புறச்சமயிகள் தம்மில் ஒற்றுமையிலாராய் மாறுபட்டுப் பலதலைப்பட்ட கருத்துக்களைக் கூறிமக்களை அலைக்கழிப்பவராதல் கூறப்பட்டது.

"தம்மை – உணரார் ; உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்"

என்றார் சிவஞான போத (அவையடக்க) த்திலும்.

1526. தெ–ரை: தேவர்களும், முனிவர்களும் 'சிறப்புடைய நெறியாது' என ஆராய்ந்து உணர்ந்து சென்ற நெறியையே நேரிய நெறியாகக் கொண்டு ஒழுகி, அதனால், சிவனேயாய் நின்ற பேற்றினைப் பெற்றார் சத்திநிபாதர். மற்றுச் சத்திநிபாதம் இல்லாதவர் தம் மனம் சென்ற நெறியையே நேரிய நெறியாக்கொண்டு முற்கூறிய நேரிய நெறியிற் செல்லமாட்டாது, பிறவிக் கடலுட் கிடந்து கலங்குகின்றது இரங்கத்தக்கது.

கு–ரை: 'இரங்கத்தக்கது' என்பது சொல்லெச்சம். அம்நெறி – அழகியநெறி. "முதல்வன் அருள்" என்றது சத்திநிபாதத்தை, பின்னதில். "அருளிலார்" என்பதனால், முன்னதில் "அஃது உடையார்" என்பது பெறப்பட்டது. முன்நெறி வினைத்தொகை.

இதனால், புறச்சமயங்கள் சத்திநிபாதம் வாயாத உலகர்க்கே உரியனவாய்ப் பிறவிக் கடலைக் கடப்பியாமை கூறப்பட்டது.

1527. தெ–ரை: அடையத்தக்க நல்ல நெறியை அறிய எழுகின்ற

அறுமாறதுவான அங்கியுள் ஆங்கே
இறுமா றறிகிலர் ஏழைகள் தாமே. 18

1528. வழிநடக் கும்பரி சொன்றுண்டு வையம்
கழிநடக் குண்டவர் கற்பனை கேட்பர்
சுழிநடக் குந்துய ரம்மதி நீக்கிப்
பழிநடப் பார்க்குப் பரவலு மாமே. 19

அறிவைச் சாருமாற்றை அறிந்துவிடுமாயின். பிழை யாதும் இல்லையாகும். ஆனால், அறிவில்லாத மக்கள், குற்றங்கள் யாவும் எரிந் தொழிதற்கு ஏதுவாம் நெருப்பாகிய அந்த அறிவினுள் புகுந்து தம் அல்லலை ஒழியுமாற்றை அறிகின்றார்களில்லை.

கு-ரை: 'அதனால், அவர்கள் புறநெறிகளிற் சென்று அல்லல் உறுகின்றார்கள்' என்பது குறிப்பெச்சம். "அறிவது" என்றது அறிவை. உம்மை சிறப்பு அறுதற்கும், இறுதற்கும் வினை முதல்கள் வருவிக்கப்பட்டன.

இதனால், புறச் சமயங்கள் மயக்க அறிவினை யுடையார்க்கு ஆவன ஆதல் கூறப்பட்டது.

1528. தெ-ரை: பிறவிச்சுழலிலே கிடந்து எய்துகின்ற துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கி, அதனால், அறிவுடையவர் பழிக்கும் பழியையும் போக்கிக்கொள்ள விரும்புவார்க்கு நிலத்திலே பயணம் செய்தல் போன்ற நல்லவழி ஒன்று உண்டு. அதைப் போற்றி அடைதல் அத்துன்பங்கள் நீங்கும் காலம் வரப்பெறாதோ ரெல்லாம் கழிவழியே பயணம் செய்வோர் போலப் புறச் சமயிகள் கூறும் கற்பனை உரைகளை மெய் என்று கேட்டு அவற்றின்படியே நடப்பர்.

கு-ரை: மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, முதலடியில், "வையம்" என்பதனை முன் வைத்து, "பரவலும் ஆம்" என்பதற்கு முன்னே கூட்டி உரைக்க. "வையத்தின்கண் வழி நடக்கும்" என்க. தரை வழியாகப் பயணம் செய்வோர் துன்பம் இன்றிக்குறித்த இடத்தை அடைதலும், கழிவழியாகப் பயணம் செய்வோர் ஓரிடத்தும் தரையை அடையாவிடின் சுழன்று கொண்டே இருப்பவராதலும் அறிக. காலம், சத்தி நிபாதம் காலம், "ஒன்று உண்டு" எனக்கூறியொழிந்தமையால், 'அஃது அருமறையாய், (அரிய இரகசியமாய்) தக்கார்க்கே உணர்த்தப்படுவது' என்னும் குறிப்பினதாயிற்று. அவ் ஒன்றாவது, சித்தாந்த சைவமாம்.

1529. வழிசென்ற மாதவம் வைக்கின்ற போது
பழிசெல்லும் வல்வினைப் பற்றறுத் தாங்கே
அழிசெல்லும் வல்வினை ஆர்திறம் விட்டிட்
டுழிசெல்லில் உம்பர் தலைவன் முன்ஆமே. 20

இதனால், புறச் சமயங்கள் வெறும் சுழற்சியாய்ப் பயன் தாராது உலகரை மயக்கி நிற்பனவாதல் கூறப்பட்டது.

1529. தெ-ரை: "வையத்தின் கண் வழி நடக்கும் பரிசு ஒன்று உண்டு" என மேற்கூறப்பட்ட வழியிலே சென்றதாகிய பெரிய தவம் தனது பயனைக் கொடுக்கின்ற காலத்தில் மக்கள் தங்கட்குப் பழிவரக் கூடியதான வலிய வினைக்கட்டினை அறுத்தொழித்து, அது காரணமாக, முன்பெல்லாம் அழிவு வழியில் சென்று கொண்டிருந்த அச்செயலில் பொருந்துதலாகிய தன்மையை விடுத்து நல்ல இடத்தை அடைவர். அங்ஙனம் அடைந்தால், தேவர் பிரானாகிய சிவன் வெளிநின்று அருள் புரிவான்.

கு-ரை: 'வைக்கின்ற' என்பதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. 'வாய்க்கின்ற' எனப்பாடம் ஓதலுமாம். பழி, அறிவுடையோர் பழித்துச் சொல்லும் சொல். "அழி" என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயர் அதனைத்தரும் வழியை உணர்த்திற்று. 'அழிவில் செல்லும் அவ்வினை' என்க. ஆர்தல் - பொருந்துதல். ''உழி" என வாளா கூறினமையின், சிறந்த இடமாயிற்று. அது, ஞானமாகிய நிலம் என்க. "செல்லில் என்ற அனுவாதத்தால், 'செல்லுவர்' என்பதும் பெறப்பட்டது.

இதனால், தவம் உடையார்க்கே புறச்சமய மயக்கம் நீங்கிய பயன் உண்டாதல் கூறப்பட்டது. தவமாவது, மேற் கூறிய சரியை முதலிய மூன்றுமே யாதலை நினைக. இங்கு, "மாதவம்" என்றதும் அதனைக் குறித்தற் பொருட்டேயாம்.

18. நிராசாரம்

புறச்சமயங்களின் தன்மை கருதி இகழ்ந்தொதுக்கிய நாயனார், சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தும் அதன் நெறியில் ஒழுகாதவர் புறச் சமயிகள் போலவே பயன் பெறாதொழிதல் பற்றி அவரது இழிபினை அச்சமயங்களின் இழிபை அடுத்து ஏழு மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

ஆசாரம் - ஒழுக்கம். நிராசாரம் - ஒழுக்கம் இன்மை. சிவஞான சித்தியிலும் "புறச்சமய நெறிநின்றும்" (சூ. 8-11) எனத் தொடங்கி, "சென்றால் வைத்திறத்தடைவர் ; இதில் சரியை, கிரியா யோகம் செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்" எனவும், "சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ்பெறல் அரிது ; சால உயர் சிவ ஞானத்தாலே - போழிள மதியினானைப் போற்றுவார் அருள் பெற்றாரே" (சூ. 2-91) எனவும் கூறியவர் றறிக. இவ்வதிகாரத்தை, 'நிராகாரம்' என்றல் பாடமன்று.

1530. சிமையங்க ளாய்நின்ற தேவர்கள் ஆறு
சமையங்கள் பெற்றனர் சாத்திரம் ஓதி
அமையறிந் தோம்என்பர் ஆதிப் பிரானும்
கமையறிந் தாருட் கலந்துநின்றானே. 1

1530. தெ-ரை: மலைபோன்றவர்களாக மதிக்கப்படுகின்ற தேவர் பலருக்குரிய புறச்சமயங்களைத்தமக்கு உரியனவாகக் கொண்டோர் அவற்றின் நூல்களை ஓதி, 'அதனால், நிறை நிலையை அறிந்து விட்டோம்' என்று பெருமை பேசிக்கொள்வார்கள். ஆயினும், முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் அவர்களது உள்ளத்தில் தோன்றாது மறைந்து, பொறையுடைமை, வெகுளாமை முதலிய ஒழுக்கங்களை உடையவரது உள்ளத்திலே விளங்கி நிற்கின்றான்.

கு-ரை: சிமயம் - மலை. ஆக்கம், உவமை குறித்து நின்றது. 'மலைபோல்வாராக மதிக்கப்படுதல் அறிவு நிரம்பாதாரால்' என்க. 'இமையங்கள்' என்பது பாடமன்று. "சிமையம், சமையம்" என்பவற்றில் அகரத்திற்கு ஐகாரம் போலியாய் வந்தது. அமை, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அமைதல் - நிரம்புதல், கமை - பொறை. இது மற்றைய ஒழுக்கங்கட்கு உபலக்கணம். 'புறச்சமய நூல்களையே உண்மை நூல்கள் என மயங்கினாராயினும், அவை பற்றிப் பிற சமயங்களைப்

1531. **பாங்கமர் கொன்றைப் படர்சடை யானடி**
தாங்கு மனிதர் தரணியில் நேரொப்பர்
நீங்கிய வண்ணம் நினைவுசெய் யாதவர்
ஏங்கி உலகில் இருந்தழு வாரே. 2

பழித்து நிற்றலை விடுத்து, அவை கூறும் ஒழுக்கத்தை உடைய ராயினார்க்குச் சிவன் அருள்புரிவன்' என்றவாறு. இதனானே சிவ நூலை ஓதினார்க்கும் இது குறிப்பாற் கூறப்பட்டவாறு அறிக.

இதனால், நூல்களை ஓதியவழியும் ஒழுக்கம் இல்வழிப் பயன் இன்றாதல் கூறப்பட்டது. இதனை,

"ஓதலின் நன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்"
– கொன்றை வேந்தன், 11

மறப்பினும் ஒத்துக்கொளலாகும் ; பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும். – குறள், 134

என உயர்குலத்தார்மேல் வைத்தும்,
"ஆர்கலி உலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை" – முதுமொழிக்காஞ்சி

ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையார் இல். – குறள், 535

எனப் பொதுப்பட வைத்தும் பிறவிடங்களிலும் கூறுமாறு அறிந்து கொள்க.

1531. தெ-ரை: நன்மை அமைந்த சிவபெருமானது திருவடிகளை எப்பொழுதும் தாங்கி நிற்கின்ற மனத்தை உடையவர் இப்பூமியில் தமக்குத் தாமே ஒப்பாகும் பெருமையை உடையவராவார். அவ்வாறின்றி அவற்றை எஞ்ஞான்றும் நீங்கி நின்ற வண்ணமாய் ஒருபோதும் நினையாதவர் உலகில் விரும்பியது ஒன்றனையும் பெறாது வாளா இருந்து துன்புறுவார்கள்.

கு-ரை: 'தமக்கு நேர் தாமேயாவர்' என்பதனை, "நேர் ஒப்பர்" என்றார். இது, செல்வம் முதலிய எல்லாவற்றாலுமாம். ஏங்குதல் – விருப்பம் நிறைவுறாமையால் அதனையே நினைத்துக் குறையுறுதல்

1532. இருந்தழு வாரும் இயல்புகெட் டாரும்
அருந்தவரம் மேற்கொண்டங் கண்ணலை எண்ணில்
வருந்தா வகைசெய்து வானவர்கோனும்
பெருந்தன்மை நல்கும் பிறப்பில்லை தானே. 3

1533. தூரறி வாளர் துணைவன் நினைப்பிலர்
பாரறி வாளர் படுபயன் தானுண்பர்

இதனை, 'ஏக்கறுதல்' எனவும் கூறுவர். 'இரந்தழுவார்' எனப்பாடம் ஓதி, "இரத்தலை மேற்கொண்டு அதனானும் நிரம்பப் பெறாது துன்புறுவர்" என்று உரைப்பினுமாம்.

> வானகம் ஆண்டுமந் தாகினி ஆடிநந் தாவனஞ்சூழ்
> தேனக மாமலர் சூடிச்செல் வோரும், சிதவல் சுற்றிக்
> கானகந் தேயத் திரிந்திரப் போரும், கனகவண்ணப்
> பானிற நீற்றற் கடியரும், அல்லாப் படிறருமே.
>
> – பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 12

என்றாற்போல்வனவற்றையும் இங்கு நினைக.

இதனால், சிவனடியை நினைதல் நினையாமைகளே ஒழுக்கமும், இழுக்கமுமாதல் கூறப்பட்டது.

1532. தெ-ரை: வாழும் வழி யாதும் அறியாது திகைத்திருந்து அழுகின்றவர்களும், முன்னர் வாழ்வுடையராய் இருந்து பின்னர்க் கேடு எய்தினவர்களும் (தாம் முழுத் தீவினையும், அரைத் தீவினையும் உடையராய் இருத்தலை அறிந்து அவை ஒழிதற்பொருட்டு அந்நிலை யில் அரிய தவம் செய்தலை மேற்கொண்டு சிவபிரானை நினைவரா யின், தேவ தேவனாகிய அவன் அவர்களது தாழ்நிலையை நீக்கி, உயர் நிலையைத் தருவன் – அதுவே யன்றி அவர்கட்குப் பிறப்பற்ற வீடுபேறும் உண்டாகும்.

கு-ரை: 'சிவபிரானை நினைத்தலே மேலான தவமாம் என்றற்கு, "அருந்தவம் மேற்கொண்டு" என்றார்.

இதனால், சிவ பத்தியாகிய தவ ஒழுக்கம் உடையோர் தீவினையின் நீங்கி நலம் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1533. தெ-ரை: தூர்ந்த அறிவினை உடையோர் தோன்றாத் துணையாயுள்ள இறைவனை நினைக்கமாட்டாது யாதொரு பயனையும்

காரறி வாளர் கரந்து பிறப்பர்கள்
நீரறி வாளர் நெடுமுகி லாமே. 4

1534. அறிவுடன் கூடி அழைத்ததோர் தோணி
பறியுடன் பாரம் பழம்பதி சிந்துங்
குறியது கண்டும் கொடுவினை யாளர்
செறிய நினைக்கிலர் சேவடி தானே. 5

எய்தார். தூல அறிவினை உடையோர் வருவதை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பர் மயக்க அறிவினை உடையோர் உள்ளதை 'இல்லை' என்று சொல்லி மறைத்து, அதனால், பின் வறியராய்ப் பிறப்பர். அறத்தின் தன்மையை அறிந்த அறிவினை உடையோர் பெரிய மேகம் போலப் பலர்க்கும் கைம்மாறு கருதாது உதவி, அதனால், பின் செல்வராய்ப் பிறப்பர்.

கு-ரை: தூரறிவு, படுபயன் என்பன வினைத்தொகை பாரறிவு, காரறிவு என்பன பண்புத்தொகை. தூர்ந்த அறிவாவது அறிவின்மை ; பேதைமை. 'துணைவனை' என்னும் இரண்டன் உருபு தொகுத்தல் பெற்றது. "நினைப்பிலர்" என்றது தன் காரியமும் உடன் தோன்ற நின்றது. 'நாகரது பலி' என்பது போலும் ஆறாவதன் தொகை எனினுமாம். 'காரறிவு, மயக்க அறிவு' என்பதனை, "களவென்னும் காரறிவாண்மை" (குறள், 287) என்பது பற்றியும் உணர்க. நீர் – நீர்மை. நீர்மையை அறியும் அறிவினை ஆளுதல் உடையார் என்க. ஆக்கம் உவமை குறித்து நின்றது. 'ஆவரே' என்னாது ஆமே என்றது ஆரிட அமைதி. "கரந்து" என்றதனால், 'வறியவராய்ப் பிறப்பர்' என்பது பெறப் பட்டது. படவே, முகில்போல்வார் செல்வராய்ப் பிறத்தல் கூறப்பட்டதாம்.

இதனால், அவரவர் அறிவு நிலைக்கு ஏற்பவே அவரவரது ஒழுக்கம் உண்டாமாறு கூறுமுகத்தால், மெய்யறிவினை யுடையோர் சிவ பத்தி யுடையராய் ஒழுகல் வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டது.

1534. தெ-ரை: சிவனது திருவடியாகிய, ஞானத்தொடு பொருந்தி வருவித்துஏறிய ஒப்பற்ற ஓர் தோணி, வினையாகிய சரக்கினை அது நின்ற உடலாகிய மூடையோடு சிவலோகமாகிய பழைய நகரத்தை அடைந்து, இறக்கிவிடுகின்ற அறிகுறிகளை அறிந்தும், தீவினையுடையோர் அத்திருவடிகளைப் பொருந்தி நிற்க எண்ணுவதில்லை.

கு-ரை: "அறிவுடன் கூடி அழைத்தது" என்றது 'நல்ல தோணியை

1535. மன்னும் ஒருவன் மருவு மனோமய
னென்னின் மனிதர் இகழ்வரிவ் வேழைகள்
துன்னி மனமே தொழுமின் துணையிலி
தன்மையும் அங்கே தலைப்பட லாமே. 6

1536. ஓங்காரத் துள்ளொளி உள்ளே உதயமுற்
றாங்கார மற்ற அனுபவம் கைகூடார்
சாங்காலம் உன்னார் பிறவாமை சார்வுறார்
நீங்காச் சமயத்துள் நின்றொழிந் தார்களே. 7

அறிந்து அழைத்து அதில் ஏறுதல் அறிவுடையோர்கன்றி ஆகாமைபோலச் சிவனடியை வேண்டிப்பெறுதல் ஞானிகட்கு அல்லது ஆகாது' எனக் கூறியதாம். பறி – கூடை, அது சரக்குப் பொதிந்த மூடையைக் குறித்தது. தோணி, பறி, பழம்பதி என்பன சிறப் புருவகங்கள். அறிகுறிகள், அவ் அடியைப்பற்றினோர் மாட்டுக் காணப்படும் ஏமாப்பு, நமனையும் அஞ்சாத அச்சமின்மை (தி.6 ப.98 பா.1) முதலியன.

இதனால், அறிவேயன்றி, ஒழுக்கமும் நல்வினையுடையார்க்கன்றி வாயாமை கூறப்பட்டது.

1535. தெ-ரை: அழிவிலனாகிய இறைவன் தன்னை நினைப்ப வரது நினைவே வடிவாய் விளங்குபவன் என்று வேதாகமங்கள் சொல்லவும் அதனை அறியாது இவ்வுலகத்தில் உள்ள அறிவிலிகள் அவனை நினையாது இகழ்ந்தொழிவார்கள். நீவிர் அங்ஙனம் செய்யாது மனம் பொருந்தி அவனை வணங்குங்கள். வணங்கினால், அப்பொழுதே ஒப்பற்ற ஒருவனாகிய அவனை அடைதல் கூடும்.

கு-ரை: "என்னில்" என்பது அதனை உணர்ந்து நினைதலே அவனைத் தலைப்படுதற்குக் காரணமாதலைக் குறித்தது. 'மனிதர்' என்னும் விதப்பு, 'மனிதத்தன்மை இலர்' என்னும் இகழ்ச்சிக் கூறப்பட்டது.

இதனால், அறிவிலும் ஒழுக்கமே சிறந்த சாதனமாதல் கூறப்பட்டது.

1536. தெ-ரை: பிரணவத்தின் உள்ளே விளங்குவதாகிய ஒளியை

அறிவினுள்ளே வெளிப்படுதலால் உண்டாகின்ற அனுபவத்தை அடையப் பெறார் ; இறப்பு என்றாயினும் ஒருநாள் உளதாதலை நினையார் ; அதனை நினைந்து, மேலும் பிறந்து இறத்தலை ஒழியும் நெறியைப் பற்றார் ; வாளா சமயத்தை மட்டும் பற்றிக்கொண்டு அதன் பயனைப் பெறாதொழிகின்றார்கள் மக்கள்.

கு-ரை: சமயத்தில் நிற்பார் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கங்களை எதிர்மறை முகத்தான் உணர்த்தி, அவற்றையுடையோரே சமயத்தின் பயனைப் பெறுவர் எனக் கூறியவாறு. 'உறுதலான்' என்பதன் திரிபாகிய "உற்று" என்பது "கைகூடார்" என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்தது.

இதனால், சமய ஒழுக்கம் இல்லாத சமயிகள் சமயத்தின் பயனை எய்தாமை கூறப்பட்டது.

19. உட்சமயம்

புறச்சமயங்களது இழிபினையும், அவற்றோடு ஒரு தன்மைத்தாகிய ஒழுக்கம் இன்மையின் இழிபினையும் உணர்த்திய நாயனார், இது முதல் பதினாறு மந்திரங்களால் உட்சமயங்கள் பற்றிக்கூறுகின்றார். 'உட்சமயம், அகச்சமயம்' என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். நாயனார் காலத்து அகச்சமயங்கள் இவை என்பது பற்றி மேலே (பா. 1516) கூறப்பட்டது. சங்கற்ப நிராகரணத்துள் பாடாணவாத சைவம் முதலியனவாக எடுத்தோதி மறுக்கப்பட்ட சைவ பேதங்களே இன்று அகச்சமயங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலால், மேற்காட்டியவை இன்று, 'அகப்புறச் சமயங்கள்' எனப்படுகின்றன.

1537. இயைவர் தம்மையும் எம்மையும் முன்னம்
அமைய வகுத்த அனாதி புராணன்

1537. தெ-ரை: தேவர்களையும், மக்களாகிய எம்மையும் உய்தி பெறுதற்குப் பொருந்தும் வகையினராகப் படைத்த அனாதியான பழையோன், அகச் சமயங்கள் ஆறும் தன் திருவடியையே நாடி நிற்கும்படி அமைய, அவற்றைக் கடந்து நிற்கும் முதல்வனாகின்றான்.

கு-ரை: எழுவகைப் பிறப்பினுள் தெய்வப் பிறப்பும், மக்கட் பிறப்பும் ஒழிந்தவை பெரும்பாலும் வீடு பெறுதற்கு வாயிலாதல் இல்லையாக, இவ்விரு பிறப்புக்களுமே அதற்கு வாயிலாதல் வெளிப்படை. 'அவை அங்ஙனமாதலும் இறைவனது திருக்குறிப்பின் வழியது' என்பதும், 'அவ் இருவகைப் பிறப்பின் உயிர்களும் உய்தி பெறுதல் அகச் சமயங்களின் வழியே' என்பதும், 'அங்ஙனமாயினும் இறைவனது உண்மை நிலை சமயங்களைக் கடந்தது' என்பதும் கூறியவாறு "சமையம்" என்பதில் அகரத்திற்கு ஐகாரம் போலியாய் வந்தது. 'தன் தாளினை நாட அமைந்தன' என்பதனால், "சமயங்கள்" எனப்பட்டன உட்சமயங்களே ஆயின. 'அமையக் கழல்நின்ற' என்னும் ககரஒற்று மெலிந்து நின்றது. இவ்வாறன்றி, 'அச்சமயங்களது (செவ்வழிகளை) நிலைகளைக் கடந்து நிற்கின்ற எனலுமாம்.

இதனால், வீடுபெறும் உயிர்கட்கு அதற்குரிய வழிகளாய் நிற்பன அகச் சமயங்களே' என்பது கூறப்பட்டது.

சமையங்க ளாறுந்தன் தாளினை நாட
அமையங் கழல்கின்ற ஆதிப் பிரானே. 1

1538. ஒன்றதே பேரூர் வழிஆ றதற்குள
என்றது போலும் இருமுச் சமயமும்
நின்றிது தீதிது என்றுரை ஆதர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயைஒத் தார்களே. 2

1538. தெ-ரை: இதன் பொருள் வெளிப்படை.

கு-ரை: "உள" என்பதனை "இருமுச் சமயமும்" என்பதன் பின்னும் கூட்டுக. மூன்றாம் அடியாற்போந்த பொருள், "கலாய்ப்பவர்" என்பது. ஆதர்கள் – அறிவில்லாதவர்கள். 'மலையைப் பார்த்து நாய் குரைத்தல் போல' என்பது பழமொழி. "ஒத்தார்கள்" என்றது, அகச் சமயத்தவருள் ஒரு சமயத்துள் நின்றுபிற சமயங்களை இகழ்பவரை. 'அங்ஙனம் இகழ்தல் அவையும் பிறவாற்றால் உண்மையை உணர்தற்கு வழியாதலை அறியாமையாலாம்' என்பது கருத்து. இறுதியிற் போந்த உவமை, அகச் சமயிகளிடைப் பூசல் விளைப்பார்க்கே ஆதல், வெளிப்படை, இதன் முதல் அடியோடு ஒப்ப.

"சுத்தவடி வியல்பாக உடைய சோதி
சொல்லியஆ கமங்களெலாம் சூழப் போயும்
ஒருபதிக்குப் பலநெறிகள் உளவா னாற்போல்"

எனச் சிவஞானசித்தியும் (பாயிரம், 9) கூறுதல் காண்க. 'ஒரு பதிபோல்வது' கருத்து என்பதும், 'பல நெறிகள் போல்வன சொற்கள் என்பதும் சித்தியுள் தோன்றுதல் காண்க.

இதனால், அகச் சமயங்கள் சொல் வகையாலும், செயல்வகை யாலும் வேறுபடினும், கருத்து வகையால் ஒன்றாதலைக் கூறி, அஃது அறியாது அவற்றிடை நிற்போர் தம்மிடைக் கலாய்த்தலும், சைவரை இகழ்தலும் கூடாமை கூறப்பட்டது.

அகச் சமயங்கள் அறிந்தோ, அறியாமலோ கருத்து வகையால் சைவத்தோடு ஒன்றி நிற்றலை அவருள் அறியாதாரை நோக்கி அதனையே இதுமுதலாக அறிவுறுத்துகின்றார். இத்தனை, சைவ சமயச் சிறப்பு என்பதொரு தனி அதிகாரமாகக் கொள்ளினும் பொருந்தும்.

சிவநெறிச் சிறப்பு

1539. **சைவப் பெருமைத்தனிநா யகன்றன்னை**
உய்ய உயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர் நந்தியை
எய்ய பெருமையர்க் கன்பனை இன்பஞ்செய்
வையத் தலைவனை வந்தடைந் துய்மினே. 3

1540. **சிவனவன் வைத்ததோர் தெய்வ நெறியில்**
பவனவன் வைத்த பழவழி நாடி
இவனவன் என்ப தறியவல் லார்கட்
கவனவ னங்குள தாங்கட னாமே. 4

1539. தெ-ரை: சைவ சமயத்தால் கொள்ளப்படும் ஒப்பற்ற தலைவனும், மக்கள் உயிர் நெடிது வாழ்ந்து உய்தி பெறுதற் பொருட்டு உயிர்ப்பாய் இயங்குகின்றவனும், சிறந்த ஞான வடிவானவனும், தன்னை உணரும் பெருமை யுடையவரிடத்துத் தானும் அன்பு செய்கின்றவனும், அனைத்துயிர்க்கும் முடிவில் அவை விரும்பும் பேரின்பத்தைத் தருபவன், இவ்வியல்புகளால் உண்மைத் தலைவன் தானே ஆகின்றவனும் ஆகிய சிவபெருமானை நீவிர் நீங்கி நிற்றலை விடுத்து, அணுக வந்து அடைந்து பிழையுங்கள்.

கு-ரை: 'சைவ சமயமே தலையாய சமயம்' என்பது, மேல் பல விடத்தும், பலவகையானும் விளக்கப்பட்டமையின், அச்சமயத்தாற் கடவுளாகக் கொள்ளப்படுதலும் பெருமையாயிற்று. இறைவன் உயிர்ப்பாய் இயங்குதல் மேலேயும் (பா. 1512) கூறப்பட்டது. எய் – எய்தல் ; அறிதல் ; முதனிலைத் தொழிற்பெயர் "எய்ய" என்பது இதனடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சக்குறிப்பு. "வையம்" என்றது உயிர்களை "வந்தடைந்து உய்மின்கள்" என்றது, அவர்மாட்டு எழுந்த கருணைபற்றி.

இதனால், சைவக் கடவுளாகிய சிவபிரானது பெருமையை வகுத்துணர்த்தி, அவனைச் சார, அழைத்தல் செய்யப்பட்டது, அகச் சமயிகளாதலின் அவர்தம் உணர்த்தியவாறே உணர்ந்து ஒழுகுவார்கள் ஆதலின், இனி வருவனவும் இவைபற்றி என்க.

1540. தெ-ரை: தெய்வந் தெளிந்து அதன் இயல்பை ஆராயும் எல்லாச் சமயங்களையும் உலகில் ஆக்கி வைத்தவன் சிவபெருமானே

**1541. ஆமா றுரைக்கும் அறுசம யாதிக்குப்
போமாறு தானில்லை புண்ணிய மல்லதுஅங்
காமாம் வழிஆக்கும் அவ்வே றுயிர்கட்கும்
போமாறவ் வாதாரப் பூங்கொடி யாளே. 5**

எனினும் அவற்றுள் முற்பட்டதாகிய சமயம் சைவமே. அதனை அடைந்தோர் 'இச்சமயக் கடவுளாகிய சிவனே ஏனைச் சமயங்களினும் நின்று பயன் தருகின்றான்' என்பதை உணர்வர். அங்ஙனம் உணர்ந்தவர்க்கு அவன் அச்சமயங்களில் ஏற்ற பெற்றியால் நின்று அருள்புரிதலும் விளங்கும்.

கு-ரை: ஓர்தல் - ஆராய்தல் 'ஓர் நெறி' என இயையும். 'பவன்' என்பது சிவனது நாமங்களில் சிறந்ததொன்று. "பழவழி" என்றது, 'முன்னர்த் தோன்றியநெறி' என்றவாறு.

"முன்னெறியாகிய முதல்வன் முக்கணன் தன்னெறி" (தி.4 ப.11 பா.9) என அப்பரும் அருளிச்செய்தார். மூன்று, நான்காம் அடிகளில் வந்த "அவன்" என்பன. பிற சமயக் கடவுளரைத் தனித்தனிச் சுட்டிற்று ஈற்றடியில் நின்ற "அவன் அவன்" என்பது ஒரு சொல் அடுக்கு 'அவன் அவனாய் உளது' என ஆக்கம் வருவிக்க. "உளது" என்பது அப்பண்பு குறித்துநின்றது. கடன் - முறைமை. 'உள்ள முறைமை' என்பதனை "உளதாங் கடன்" என்றார். இறுதிக்கண் "ஆம்" என்றது 'விளங்கும்' என்றவாறு.

இதனால், 'அகச் சமயத் தோர்களிடமாக நின்று அருள் பவனும் சிவனே' என்பது கூறப்பட்டது.

"யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்"

என்ற சிவஞான சித்தியையும் (சூ. 2.25) காண்க.

1541. தெ-ரை: பொருந்தும் வழியையே கூறுகின்ற அகச் சமயங்கள் ஆறுக்கும் தலைவனாகிய சிவபெருமானை நேரே சென்று அடைதற்குப் புண்ணியம் தவிர வேறில்லை. சைவத்தில் நிற்பவர்க்கேயன்றி பிறசமயங்களில் நிற்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் மேற்செல்லும் வழியாகிய அந்தச் சிவசத்தியாகிய முதல்வியே அவ்வுயிர்கட்கு அச்சமயங்களைப் பொருந்தும் வழியாகக் கூட்டு

1542. **அரனெறி யாவ தறிந்தேனும் நானும்**
சிவநெறி தேடித் திரிந்தஅந் நாளும்
உரநெறி உள்ளக் கடல்கடந் தேறும்
தரநெறி நின்ற தனிச்சுடர் தானே. **6**

விப்பாள்.

கு-ரை: "சமயாதி" நான்காவதன்தொகை 'ஆதிக்கு' என்னும் நான்காவதை ஏழாவதாகத் திரித்துக்கொள் 'ஆம் ஆம்' என்னும் அடுக்கு, 'அவ்வவற்றிற்குப் பொருந்துகின்ற, என்னும் பொருட்டு வழி ஆக்கும் - வழியாகக் கூட்டுவிக்கும். "ஆமாம் வழி ஆக்கும்" என்பதனை இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க. 'போமாறாகிய கொடி' என்க. ஆதாரம் - அனைத்திற்கும் நிலைக்களம். அங்ஙனம் ஆவது சிவ சத்தியே யாதல் அறிக.

இதனால், 'அகச் சமயங்களும் சிவசத்தியின் செயலால் அமைந்தனவே' என்பது கூறப்பட்டது.

1542. தெ-ரை: அகமாகிய சிவநெறிகளைத் தேடித் திரிந்த அக்காலத்திலும் ஞான நெறியால், அளவற்ற எண்ணமாகிய கடலைக் கடந்து ஏறுதற்குரிய உயர்ந்த நெறியாய் உள்ள ஒப்பற்ற ஒளி நெறி யாவது சிவனது நெறியே யாதலை அறிநதவனு மாயினேன் நானும்.

கு-ரை: ஆகவே, 'அகநெறியில் (உட்சமயங்களில்) நிற்போர் சிவநெறியை அடைந்து உய்யும் நிலையைப் பெறுவர்' என்றவாறு. உம்மைகள் இரண்டனுள் முன்னது உயர்வு சிறப்பும். ஏனைய இழிவு சிறப்புமாம். "அறிந்தேனும்" என்பதன்பின் 'ஆயினேன்' என்பது எஞ்சிநின்றது. முதலடியை இறுதியிற் கூட்டி உரைக்க. உரம் - ஞானம். "உள்ளம்" என்றது, அதன்கண் தோன்றும் எண்ணத்தை.

"கருதுப - கோடியும் அல்ல பல" - குறள், 337

என்ப ஆகலின், அவற்றைக் கடலாக உருவகித்தார். 'அவற்றைக் கடத்தல் ஞானம் துணையாய வழிக் கூடும்' என்பதையும், அத்துணையைத் தருவதே உயரிய நெறி என்பதையும். அதனால், அஃது 'ஒளிநெறி' எனப்படுகின்றது என்பதையும் எடுத்தோதி, 'அவ் ஒளி நெறி அரன் நெறியே' என்பது உணர்த்தினார். 'இதனை அடைதல்

1543. தேர்ந்த அரனை அடைந்த சிவநெறி
பேர்ந்தவர் உன்னிப் பெயர்ந்த பெருவழி
ஆர்ந்தவர் அண்டத்துப் புக்க அருள்நெறி
போந்து புனைந்து புணர்நெறி ஆமே. 7

1544. ஈரும் மனத்தை இரண்டற வீசும் இய்
யூரும் சகாரத்தை ஓது முன் ஓதியே

உட் சமயிகளுக்கல்லது இயலாது' என்றவாறு. இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், உட்சமயங்கள் சிவநெறிக்குத் தடையாகாது துணையாதல் கூறப்பட்டது.

1543. தெ-ரை: அறிவுடையோர் ஆராய்ந்து கண்டு பற்றித் சிவனை அடைந்து உய்ந்த சைவநெறி, முன்னர் ஆராய்தல் இன்றி நீங்கினோர் பலர் பின்னர் ஆராய்ந்து மீண்டு வந்தடைந்த பெருமை யுடையதும், பொருந்தி நின்றோர் மேற்கதியைப் பெற்றதுமாகும். அதனால், அதுவே, யாவரும் புறநோக்கை விட்டுத் திரும்பிப் புகழ்ந்து அடைதற்குரிய நெறியாகும்.

கு-ரை: "சிவன்" எனப் பின்னர் வருதலின் முன்னர், "தன்னை" என்றார். பெயர்ந்து வந்தவர் அப்பரைப் போல்வார். பொருந்தினோர் மேற்கதியிற் சென்றமை கூறவே, பொருந்தாது இகழ்ந்து நீங்கினோர் தாழ்கதியிற் சென்றமை பெறப்பட்டது.

வெள்ளெ ருக்கர வம்விர வுஞ்சடைப்
புள்ளி ருக்குவே ளூர்அரன் பொற்கழல்
உள்ளி ருக்கும் உணர்ச்சி யிலாதவர்
நள்ளி ருப்பர் நரகக் குழியிலே. – தி.5 ப.79 பா.1

என அப்பரும், அருளிச் செய்தார், புகழை. 'புனைந்துரை' என்ப ஆகலின், புனைதல் புகழ்தலாயிற்று.

இதனால், அகச் சமயங்கள் மேற்கூறியவற்றால் தாழ்கதியிற் செலுத்தாதனவாதல் கூறப்பட்டது.

1544. தெ-ரை: இருதலைப் படுகின்ற மனத்தை அவ்வாறு இரண்டாதலினின்றும் நீங்க நீங்குங்கள் ; நீக்கி, இகரம் ஊர்ந்த சகர

வாரும் அரன்நெறி மன்னியே முன்னில் அத்
தூரும் சுடரொளி தோன்றலு மாமே. 8

1545. மினற்குறி யாளனை வேதியர் வேதத்
தனற்குறி யாளனை ஆதிப் பிரானை
நினைக்குறி யாளனை ஞானக் கொழுந்தின்
அனைக்குறி காணில் அரன்நெறி ஆமே. 9

எழுத்தை ஓதுங்கள். ஓதி, சிவனது நெறியில் எம்முடன் வாருங்கள் ; வந்து அதில் நிலையாக நின்று அவனை நினைத்தால். உம்முள் மறைந்து நிற்கின்ற விளக்கொளி உங்கட்கு வெளிப்படுதல் கூடும்.

கு-ரை: இருதலைப் படுதல் – ஐயமாய் நிற்றல். 'இரண்டின் அற' என ஐந்தாவது விரிக்க. வீசுதல் நீக்குதல். 'வீசுமின்' என்பது பாடமாகாமை. பின்னர், "வாரும்" என வருதலானும் அறியப்படும். இகரம் ஊர்ந்த சகரம், சி. திருவைந்தெழுத்தில் ஏனையவை இதன்கண் அடங்குதல் அறிந்துகொள்க. 'முன்னியத்' தென்பதும் பாடமன்று முன்னுதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது.

இதனால், சிவநெறி திருவைந்தெழுத்தால் பல்லாற்றானும் பயன் தருதல் கூறப்பட்டது.

1545. தெ-ரை:பெண்ணாகச் சொல்லப்படுகின்ற சத்தியாகிய நல்ல வடிவினையும், அந்தணர்கள் வேதத்தின்வழி வளர்க்கின்ற அக்கினியாகிய வடிவினையும், அன்பர்கள் நினையும் நினைவாகிய வடிவினையும் உடைய சிவபெருமானை ஞானத்தின் முடிநிலையாகிய அந்த வழியாற் காணுதல் உண்டாகுமாயின், அப்பொழுது சிவநெறி கைவந்ததாம்.

கு-ரை: 'மின்னாகிய நற்குறி' என்க. பின்னர்க் கூறப்படும் வடிவங்கள் பலவற்றிலும் சிறப்புடையது இதுவேயாதல் பற்றி இதனை, "நற்குறி" என்றார். 'சிவன்' என்னும் பொருட்டாய் நின்ற, "ஆதிப்பிரான்" என்பதை, 'நினைக் குறியாளனை' என்பதன் பின்னர்க் கூட்டுக. 'நினை' முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'அஃது என்னும் பொருட்டாகிய 'அனைத்து' என்பது ஈறுகுறைந்துநின்றது. 'அயக்குறி, நயக்குறி' என்பன பாடமல்ல, ஆதல், இங்கு கைவருதல்.

1546. ஆய்ந்துண ரார்களின் ஆன்மாச் சதுர்பல
வாய்ந்துண ராவகை நின்ற அரன்நெறி
பாய்ந்துணர் வார் அரன் சேவடி கைதொழு
தேய்ந்துணர் செய்வதோர் இன்பமு மாமே. 10

1547. சைவ சமயத் தனிநா யகன்நந்தி
உய்ய வகுத்த குருநெறி ஒன்றுண்டு
தெய்வச் சிவநெறி சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய
வையத் துளார்க்கு வகுத்துவைத் தானே. 11

இதனால், சிவநெறி முதல்வன் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்பப்பலவகையில் நின்று பயன் தருதல் கூறப்பட்டது.

1546. தெ-ரை: உண்மை நூல்களை ஆராய்ந்து உணர மாட்டாதவர் களது, ஏனைய பல திறமைகளும் பொருந்தி உணராதபடி நிற்பது சிவநெறி, அஃது உண்மை நூல்களில் நுழைந்து அவற்றின் பொருளை உணர்கின்றவர்கள், அவ்வுணர்வின் வழியே சிவனது திருவடியை முதற்கண் அவற்றின் வேறாய் நின்று வழிபட்டுப் பின்னர், அவற்றோடு ஒன்றாய் இயைந்து நுகர்கின்ற இன்பமாய் உள்ளது.

கு-ரை: நான்காம் அடியில், உரை என்பது பாடமன்று.

இதனால், சிவநெறி புறச்சமயிகட்கு உணர ஒண்ணாததாய்ச் சிவநெறியாளர்க்கு முன்னர்க் கரணத்தாற் பெறும் இன்பமாயும், பின்னர்க் கரணங் கடந்த இன்பமாயும் விளைதல் கூறப்பட்டது.

1547.தெ-ரை: 'சைவ சமயத்தின் ஒப்பற்ற தலைவன்' எனப்பலராலும் அறியப்பட்ட சிவன் ஆன்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டு அமைந்த ஞானநெறி ஒன்றே உள்ளது. அது, தெய்வத் தன்மை பொருந்திய சிவநெறியே. உலகத்தில் ஞானத்திற்குத் தகுதியுடையராய் உள்ளார் அதனை அடைந்து உய்தற்கு அந்த ஒன்றையே அவன் அமைத்திருக்கின்றான்.

கு-ரை: "சைவ சமயத் தனி நாயகன்" என்பது எழுவாயும், "நந்தி" என்பது பயனிலையாயும் நின்று ஒரு பெயர்த் தன்மைப் பட்டது. "சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய" என்பது முதலாக மறித்தும்

1548. இத்தவம் அத்தவம் என்றிரு பேர்இடும்
பித்தரைக் காணின் நகும்எங்கள் பேர்நந்தி
எத்தவ மாகில்என் எங்குப் பிறக்கில் என்
ஒத்துணர் வார்க்கொல்லை ஊர்புக லாமே. 12

கூறியது, நன்கு வலியுறுத்தற்பொருட்டு.

இதனால், உண்மை உய்யும் நெறி சிவநெயேயல்லது வேறின்மை வலியுறுத்தி உணர்த்தப்பட்டது.

1548. தெ-ரை: 'இத்தவம், அத்தவம்' என்று தவங்கள் பல இருப்பனபோலச் சுட்டிப் பேசும் பித்தர்களைக் காணும்போதெல்லாம் எங்கள் பெரும்பெருமானாகிய சிவன் நகைப்பான். ஏனெனில், எந்தச் செயலாய் இருந்தால் என்ன? எந்தச் சமயத்தில் பிறந்தால் என்ன? தவத்தையும், அதனால், அடையப்படும் இறைவனையும் சிவநெறியாளரோடு ஒத்த உணர்வினராய் உணர்பவர்கட்கு விரைவில் வீடு பெறுதல் கூடுவதாகும்.

கு-ரை:

"எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருள்"

– தி.12 சாக்கிய நாயனார். 6

என்னும் முடிபுரையையும், அதற்கு இலக்கியமான சாக்கிய நாயனாரது வரலாற்றையும் உணர்க. 'பெருநந்தி' என்பது செய்யுள் முடிபெய்தி நின்றது.

தவம், தவச் செயல், "எங்கு" எனச் சமயத்தை இடமாக வைத்து ஓதினார். இனி "எந்நாட்டில்" எனப் பொருள்கொண்டு, நாடு களது வேறுபாட்டால் இங்குப் பெறப்படுவது சமயவேறுபாடு என்றது மாம். ஒத்தற்கும், உணர்தற்கும் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப் பட்டன. வீடு பெறுதலை, "ஊர் புகல்" என்றது ஒப்புமை வழக்கு.

இதனால், பிறப்பின் சார்பால் அதன் சமயத் தொடக்கி னின்றும் நீங்கமாட்டாதோரும் சிவநெறிப் பற்றுடையராயின் உய்தி பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1549. **ஆமே பிரான்முகம் ஐந்தொடும் ஆருயிர்க்**
காமே பிரானுக் கதோமுகம் ஆறுள
தாமேய் பிரானுக்கும் தன்சிர மாலைக்கும்
நாமேய் பிரானுக்கு நாரியல் பாமே. 13

1550. **ஆதிப் பிரான் உல கேழும் அளந்தஅவ்**
வோதக் கடலும் உயிர்களு மாய்நிற்கும்

1549.தெ-ரை: சிவபெருமானுக்குத் தனது நிலைக்கு உரியனவான ஐந்து முகங்களோடு, கீழ்நிலையில் உள்ள உயிர்களுக்கு உரிய அதோமுகம் உண்டு, இவ்வாறாக உள்ள ஆறுமுகங்கட்கும், அவன் அணிந்திருக்கின்ற தலைமாலைக்கும் உயிர்கள் அச்சத்தைப் பொருந்துகின்ற அப்பெருமானுக்கு அருள் இயல்பாய் உள்ளது.

கு-ரை: 'பிரான் முகம் ஐந்தொடு ஆருயிர்க்கு ஆம் அதோ முகம் பிரானுக்கு ஆம் எனக் கூட்டி உரைக்க. 'ஆறாய் உள்ள தாம்' என ஆக்கம் வருவிக்க. "அச்சக் கிளவிக்கும் ஐந்தும் இரண்டும்" அன்றி நான்காவதும் வரும் பிற்கால வழக்குப்பற்றி, "பிரானுக்கும் மாலைக்கும்" என்றார். நாம் – அச்சம். நார் - அருள். முன் இரண்டடிகள் சிவனது முழுமுதல் தன்மையையும், பின் இரண்டடிகள் அவனது வடிவை அஞ்சத்தக்கதாக எண்ணி மருள்வாரைத் தேற்றுதலையும் குறித்தன. யாவரும் அறியும் ஐம்முகம் அவன் தனது உலகத்தில் அதோமுகம் அனந்த தேவர் சீகண்டர் வழி, உருத்திர லோக தேவ மானுட லோகங்களில் ஐந்தொழில் நிகழ் வித்தற்கும் அமைந்தன என்பது, மேல் இரண்டாம் தந்திரத்து, அதோ முக தரிசன அதிகாரத்துட் கூறப்பட்டதனை இங்குச் சிறப்புணர்த்துதற் பயன் நோக்கிக் கூறினார். எனவே, "ஆருயிர்" என்றது "நிறைந்த உயிர்" என்னும் பொருட்டாய்ப் பிரளயாகலர் சகலரைக்குறித்த தாயிற்று இம்மந்திரத்துள் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் அல்ல.

இதனால், சிவநெறியே மெய்ப்பொருளை முதலாக உடையது' என்பதும், 'அம் முதலது தன்மை யறியாது வெருளுதல் மயக்க உணர்வாம்' என்பதும் கூறப்பட்டன.

1550. தெ-ரை: முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான், நிலவுலகத்தில்

பேதிப் பிலாமையின் நின்ற பராசத்தி
ஆதிக்கண் தெய்வமும் அந்தமும் ஆமே. 14

1551. ஆய்ந்தறி வார்கள் அமரர்வித் தியாதரர்
ஆய்ந்தறி யாவண்ணம் நின்ற அரன்நெறி
ஆய்ந்தறிந் தேன்அவன் சேவடி கைதொழ
ஆய்ந்தறிந் தேன்இம்மை அம்மை கண்டேனே. 15

உள்ள ஏழு பொழில்களையும் (தீவுகளையும்) சூழ்ந்த ஏழு கடலாயும், அப்பொழில்களில் வாழ்கின்ற அனைத்து உயிர்களாயும் நிற்பான் அவனின் வேறுபடாநிற்கின்ற சத்தி, ஆக்கல் அழித்தல்களைச் செய்யும் கடவுளிடத்துப் பொருந்தி அவர்கள் வழியாக அத்தொழில்களை நிகழ்த்துவாள்.

கு-ரை: து அளத்தல் – இங்கு உள்ளடக்கல். 'அளந்தவன்' என்பது பாடமாயின், அதன்பின், 'ஆதலான்' என்பது வருவிக்க. சிவனது பெருமையையும், ஏனையோரது சிறுமையையும் உணர்த்தற்குக் கடலும் உயிருமாய் நிற்றலைச் சிவன் மேல் வைத்தும், பிற கடவுளராய் நிற்றலைச்சத்திமேல் வைத்தும் கூறினார். "அந்தம்" என்பதும் ஆகுபெயராய் 'அந்தத்தின் கண் தெய்வம்' எனப் பொருள் தந்தது.

இதனால், சிவநெறி முதல்வராகிய சிவனும், சத்தியுமே அனைத்துச் சமய முதல்வராயும் நின்று அருள் செய்தல் கூறப்பட்டது.

1551. தெ-ரை: எல்லாவற்றையும் ஆய்ந்து அறிபவர்களாகிய தேவர்கள், வித்தியாதரர் முதலியோர் ஆய்ந்து அறிய இயலாதவாறு உள்ள சிவனது நெறியை, நான் ஆய்ந்தறிந்தேன். அதன்பின் அச் சிவனது திருவடிகளை வழிபடும் முறைமையையும் ஆய்ந்தறிந்தேன் அதனால், இம்மை அம்மை இரண்டின் இயல்புகளையும் நன்குணர்ந்தேன்.

கு-ரை: ஆய்ந்து அறிதலாவது ஆய்தலைச் செய்து, உண்மையை உணர்தல். பிற பொருள்களின் உண்மையை உணர் வோர்க்கும் முன்னைத் தவம் இல்வழி, 'சிவநெறியே நெறி' என்பது உணர்தல் கூடாமையை முதல் இரண்டடிகளிலும், முன்னைத் தவம் உடையார்க்கு அஃது எளிதில் கூடுதலை மூன்றாம் அடியில், உள்ள "ஆய்ந்தறிந்தேன்" என்பதிலும், 'சிவநெறியே நெறி' என உணர்ந்தார்க்கும் அதிற் சொல்லப்படும் சாதனமும், பயனும் வாய்த்தல் அரிதாதலை ஏனைப் பகுதியிலும் கூறினார்.

1552. அறியஒண் ணாத உடம்பின் பயனை
அறியஒண் ணாத அறுவகை ஆக்கி
அறியஒண் ணாத அறுவகைக் கோசத்
தறியஒண் ணாததோர் அண்டம் பதிந்ததே. 16

இதனால், சிவநெறியைச் சார்தல் சார்ந்து பயன்கொள்ளுதல் இவற்றது அருமை கூறப்பட்டது.

1552. தெ-ரை: அறிதற்கு அரிதாகிய மானுட உடம்பின் பயனைப் அறிதற்குத் தடையாக ஆறுசமயங்களைப் படைத்து, அறிதற்கு அரிய ஆறு ஆதாரங்களை உடைய உடம்பாகிய பிண்டத்தில், அறிதற்கு அரிதாகிய ஓர் அண்டம் பொருந்தியுள்ளது.

கு-ரை: 'அதனை அறிந்தால் மானுட உடம்பின் பயனைப் பெற்றுவிடலாம்' என்பது குறிப்பெச்சம். "அறிய ஒண்ணாத' எனவந்த நான்கினுள் இரண்டாவ தொழித்து, ஏனையவற்றில் ஒண்ணாமை, அருமை குறித்து நின்றது. "அறிய ஒண்ணாததோர் அண்டம், ஆக்கிக் கோசத்துப் பதிந்தது" எனக் கூட்டி முடிக்க. "உடம்பு" என்றது சிறப்புப் பற்றி மக்கள் உடம்மைப் குறித்தது. அதன் பயன், வீடு பெறுதல். பொதுப்பட "அறுவகை" என்றதனால், பிறசமயங்கள் யாவற்றையும் கொள்க. அவைபடிகளே யாயினும் தாம் தாமே மெய்யெனக் காட்டி நிற்றல் பற்றி அவற்றைத் தடையாகக் கூறினார். 'அவற்றை ஆக்கியது படிகளாய் உதவுதற்பொருட்டு' என்பது மேல் பலவிடத்து கூறப்பட்டது. ஓர் அண்டம்" என்றது, 'பர வெளி' என்றவாறு. அது 'சத்தி' என்பதையும் அதனையே தனக்குக் குணமாக உடையது சிவம் என்பதையும் நினைக்க. "அறு வகையை உடைய கோசத்துப் பதிந்தது" என்றதனால், அதனை யோக சாதனையால் அறிதல் கூடுவது பெறப்பட்டது.

இதனால், 'சிவநெறியை அடைந்து சிவயோக ஞானங்களால் சிவனைத் தலைப்படுதலே மக்கட் பிறப்பின் பயன்' என முடித்துக் கூறப்பட்டது.

முன்னைத் தந்திரத்தில் சமயங்கள் பலவற்றையும் ஒருங்கு வைத்து அவற்றது நிலைகளை உணர்த்துமுகத்தால் சிவநெறியது சிறப்பினை உணர்த்திய நாயனார், இதன்கண் அந்நெறியில் நிற்றற்குரியாரது நிலைகளை உணர்த்துகின்றார்.

ஐந்தாம் தந்திரம் மூலமும் உரையும் முற்றிற்று.

ஆறாம் தந்திரம்

1. சிவகுரு தரிசனம்

அவற்றுள் முதற்கண் சிவநெறிக்கண் ஆசிரியராவாரது சிறப்பினைப் பதினாறு மந்திரங்களால் கூறுகின்றார். சிவகுரு தரிசனம் – சிவகுருவினது இயல்பு விளக்கம்.

1553. பத்தி பணித்துப் பரவும் அடிநல்கிச்
சுத்த உரையால் துரிசறச் சோதித்துச்
சத்தும் அசத்தும் சதசத்தும் காட்டலால்
சித்தம் இறையே சிவகுரு வாமே. 1

1553. தெ-ரை : மெய்யாயபொருளிடத்து அன்பை உண்டாக்கி யாவராலும் துதிக்கப்படுகின்ற திருவடியைப் பற்றிக்கொள்ளக் கொடுத்து, தூயசொல்லாலே ஐயமும், திரிபும் ஆய குற்றம் முழுதும் போக நீக்கி, 'சத்து, அசத்து, சதசத்து' என்னும் மூவகைப் பொருளின் இயல்பையும் நன்கு உணர உணர்த்தலால், அப்பயனைச் சிவநெறி ஆசிரியர்பால் பெற்ற மாணாக்கர் அனைவரது உள்ளமும் அவரை 'சிவன்' எனவே தெளிவன ஆகின்றன.

கு-ரை : சுத்தம் – வாய்மை, சோதித்தல் – துடைத்தல். சத்து – நிலையுடையது. அசத்து – நிலையில்லாதது, சதசத்து – மேற்கூறிய அவற்றோடு கூடி அது அதுவாய் நிற்பது. இவை முறையே. 'பதி, பசு, பாசம்' என்பனவே யாதலும், இவையொழிய அறிதற்கு வேறு பொருள் இன்மையும் அறிக. 'இங்குக் கூறியவற்றைச் செய்வது சிவமன்றி வேறின்மையால், சிவகுருவைச் சிவம் என உணர்தலே மெய்யுணர்வாம்' என்றவாறு. எனவே, 'மேற்கூறிய செயலைச் செய்யச் சிவமாம் தன்மை எய்தி நின்ற அருளாளரே சிவகுரு ஆவர்' என்பதும் போந்தது. சிவகுரு – சிவத்தை உணர்த்தும் குரு. சித்தம், மாணாக்கருடையதாதல் ஆற்றலால் விளங்கிற்று. 'சிவ குரு இறையே ஆம்' என மொழி மாற்றியுரைக்க. 'சிவகுரு இறையே' என்றது அவ்வாறு உணரும் உணர்வை.

1554. பாசத்தைக் காட்டியே கட்டுப் பறித்திட்டு
நேசத்த காயம் விடுவித்து நேர்நேரே
கூசற்ற முத்தியிற் கூட்டலால் நாட்டகத்
தாசற்ற சற்குரு அப்பர மாமே. 2

1554. தெ-ரை: நாட்டவருள் உள்ள ஒருவன் போலத் தோன்றுகின்ற, குற்றமற்ற ஞானாசிரியன், உயிர்ச் சார்பும் பொருட் சார்புமாகிய தளைகளின் இயல்பைத் தெளிவித்து, அதனானே அவற்றால் உளதாய கட்டினை அறுத்து, உடம்பின் மேல் உள்ள ஆசையாகிய தொடக்கி னின்றும் ஆன்மாவை விடுவித்து, உலகவரது போலியாகிய இகழ்ச்சிக்கு நாணுதல் இல்லாத முத்தி நிலையை இவ்விடத்தே பெறச் செய்தலால், யாவராலும் போற்றப்படுகின்ற அந்தப் பரமசிவனே யாவான்.

கு-ரை : மெய்யுணர்வு வந்தவிடத்து நீங்குவன உலக பாசமே யாகலான். "பாசம்" என்றது இங்கு அதனையேயாயிற்று. அதன் இயல் பாவது அழிவுடைமையும். உள்ளபொழுதும் திரிவுடைமையுமாம். "நேர் நேர்" என்னும் அடுக்கு வலியுறுத்தற் பொருளது. 'நேரே கூட்டலால்' என இயையும். 'உலகவர் இகழ்ச்சி இகழ்ச்சியன்றாம்' என்பதை.

"சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றி"

-தி.8 போற்றித் திருஅகவல், 68-70

எனவும்,

"நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப" -தி. 8 திருப்பொற். 7

எனவும் மணிவாசகரும் அருளிச்செய்தார். இம்மந்திரம் பலவிடத்துப் பாடம் திரிய ஓதப்படுகின்றது.

இவ்இரண்டு மந்திரங்களாலும் சிவகுருவினது பெருமை ஏதுவுடன் கூறப்பட்டது.

1555. சித்திகள் எட்டொடும் திண்சிவ மாக்கிய
சுத்தியும் எண்சத்தித் தூய்மையும் யோகத்துச்
சத்தியும் மந்திர சாதக போதமும்
பத்தியும் நாதன் அருளிற் பயிலுமே. 3

1556. எல்லா உலகிற்கும் அப்பாலோன் இப்பாலாய்
நல்லார்கள் உள்ளத்து மிக்கருள் நல்கலால்
எல்லாரும் உய்யக்கொண்டிங்கே அளித்தலால்
சொல்லார்ந்த சற்குரு சுத்த சிவமே. 4

1555. தெ-ரை : இறை அன்பும், அதன்வழி ஓதப்படும் பலவகை மந்திரங்களின் சித்திகளும், யோகத்தில் நிலைபெற்று நிற்கும் உறுதிப் பாடும், அந்த யோகத்தால் அடையப்படும் அட்டமா சித்திகளும், வாமை முதல் எட்டாய் விரிந்து நிற்கின்ற திரோதான சத்தி அங்ஙனம் நில்லாது, அருட் சத்தியாகி அருளுகின்ற சிவஞானமும், அந்த ஞானத்தின்வழி விளங்கிய சிவம் ஆன்மாவைத் தானாகச் செய்யும் முத்தியும் குருவருளால் இனிது கிடைப்பனவாம்.

கு-ரை : "சித்திகள் எட்டு" முதலியவற்றைச் செய்யுள் நோக்கி முறை பிறழ வைத்தார். திண்மை – நிலைபேறு. இதனால், சிவமாகிவிட்ட உயிர் மீளப் பிறிதாகாமை குறிக்கப்பட்டது. சுத்தம் – சுத்தநிலை. 'ஒடுக்கமுறையில் இறுதிக்கண் நிற்கும் மனோன்மனியே அருட் சத்தியாய் மாறியருளுவது' என்னும் கருத்தால், ஏனை எட்டையுமே திரோதாயிகளாகக் கூறினார். தூய்மை – பாசத்தின் பக்கத்தைவிடுத்துச் சிவத்தின் பக்கமாதல், அங்ஙனம் ஆகின்ற அதுவே சிவஞானம் ஆதலை அறிக. சாதக போதம் – சாதித்தவனது அறிவு நிலை. குருவை 'நாதன்' என்றலை இந்நூற் பாயிரம் முதலியவற்றினும் காண்க.

இதனால், சிவகுருவால் சிவஞானமேயன்றிப் பிறபயன்களும் கைகூடுதல் கூறப்பட்டது.

1556. தெ-ரை : உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கின்ற சுத்த சிவன், தனது அருள் காரணமாக, மலம் நீங்கியோரது சுத்தான்ம சைதன்னியத்தில் தயிரில் நெய்போல இனிது விளங்கிநின்று, பக்குவிக ளுக்கு உண்மை ஞானத்தை அருளுதலாலும், ஏனைய பலர்க்கும் அவரவர்க்கு ஏற்ற பெற்றியால் அருள்புரிந்து ஆட்கொண்டு இவ் விடத்தே நலம் செய்தலாலும் சொல்லுதல் நிறைந்த ஞானகுரு அந்தச் சுத்த சிவனேயாவன்.

**1557. தேவனும் சுத்த குருவும் உபாயத்துள்
யாவையும் மூன்றாய் உனக்கண் டுரையாலே
மூவாப் பசுபாசம் மாற்றியே முத்திப்பால்
யாவையும் நல்கும் குருபரன் அன்புற்றே. 5**

கு-ரை : சுத்தசிவன் தற்போதம் அற்று அருள்வழியே நிற்கும் அருளாளரது உள்ளத்திலே இனிது விளங்கி நிற்றலை,

"அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வார்கழலே
ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்"
தி.8 திருஅம்மானை,11

என்னும் திருவாசகத்தாலும், 'இத்தகையோரே' 'சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிபவர்' என்பதையும், 'இவரிடத்தே சிவன் அவராய் நின்று உலகிற்குச் செயத் தக்கனவற்றைச் செய்வன்' என்பதையும்,

துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுடன் என்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான் - துரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யும் தன்மைகளும்
ஆக்கியிடும் அன்பர்க் கவன். - வெண்பா,69 - 73

என விளக்கி, இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக ஆளுடை நால்வரது அருட் செயல்களைக் குறித்தருளிய திருக்களிற்றுப்படி முதலியவற்றாலும் அறிக. மிக்கு - மிக விளங்கி "நல்கலால், அளித்தலால்" என்பவற்றில் எண்ணும்மை தொகுத்தலாயின. சொல் - சொல்லுதல் ; முதனிலைத் தொழிற் பெயர், ஐயம் திரிபு அற அனைத்தையும் இனிது விளங்கச் சொல்லுதல் என்க.

இதனால், ஞானகுரு எல்லாம் வல்ல சிவனேயாதல் அனுபவத்தின் வைத்து உணர்த்தப்பட்டது. இஃது இனிது விளங்குதற்கே முன்னை மந்திரம் கூறப்பட்டது.

1557. தெ-ரை : சிவன் தான் நேரே அருளுதல், குருமூர்த்தியிடமாக நின்று அருளுதல் என்னும் இருவழிகளில் குருவாய் அருளுமிடத்து அக்குரு மாணாக்கன்பால் மிகவும் அன்பு கொண்டு உபதேச மொழியால் எல்லாப் பொருள்களையும் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களில் அடக்கி உணரவைத்து, அவ்வுணர்வினால்

1558. சுத்த சிவன்குரு வாய்வந்து தூய்மைசெய்
தத்தனை நல்கருள் காணா அதிமூடர்
பொய்த்தகு கண்ணால் நமர்என்பர் புண்ணியர்
அத்தன் இவனென் றடிபணி வாரே. 6

அநாதியே பசுத்துவப்படுத்தி நின்ற பாசத்தை நீக்கி முத்திக் காலத்தில் உளவாகின்ற எல்லா நலங்களையும் அருளுவார்.

கு-ரை : அஞ்ஞானம் அசுத்தமாதலின், சுத்தம் – ஞானம். 'சுத்த சைதன்னியம்' எனினும் ஆம். "குருவும்" என்பதன் பின், 'ஆம்' என்பது வருவிக்க. சிவன் உயிர்களுக்கு ஞானத்தை உணர்த்தும் வகை 'நிராதரரம், சாதாரம்' என இரண்டாம் முன்னையது தான் நேரே அருளுதல். அது விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்கட்கு. குருமூர்த்தியிடமாக நின்று அருளுதலே சாதாரம் அது சகலர்க்கு அவற்றுள் குருவிடமாக நின்று 'அருளும் முறை இஃது ஒன்றே அன்று' என்றற்கு ஏனையதையும் குறித்தார். காணுதல் – இங்குச் செய்தல். முத்திக் காலத்தில் உளவாகின்ற நலங்கள். "நாமார்க்கும் குடியல்லோம்" (தி.6 ப.98 பா.1) என்பது முதலாகவும், "எங்கெழில் என் ஞாயிறு" (தி.8 திருவெம்பாமை பா.19) என்பது போலவும் அருளிச்செய்யப்பட்டன.

இதனால், சிவகுருவினது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

1558. தெ-ரை : சுத்த சிவனே குருவாய் எழுந்தருளி வந்து மலங்களைப் போக்கித் தூய்மைப் படுத்தி, அங்ஙனம் தூய்மைப் படுத்தப்பட்ட உயிர் ஐம்புலன்களாகிய வேடர் கூட்டத்தினின்றும் நீங்கி (சிவஞானபோதம், சூ. 8) அரசனாகிய தன் தந்தையை அடையச் செய்கின்ற அருட் சிறப்பைக் கூறும் ஞானக்கண் இல்லாத பெரும் பேதையர் தமது ஊனக் கண்ணால் மட்டும் கண்டு அக்குருவையும் நம்மில் ஒருவனாக எண்ணுவர். ஆயினும் ஞானக்கண்ணை அடைந்த புண்ணியர் அக்குருவை, 'இவன் சிவனே' என்று அறிந்து அவனது பாதங்களை வணங்கி நிற்பர்.

கு-ரை : "அத்தன்" என்றது முறை உணர்த்தி நிற்றலின், வேறொருவன்போலக் கூறினார். அடையப்படுவனைக் கூறிய தனாலே, நீக்கப்படுபவர் பெறப்பட்டனர். பொய்த் தகு – பொய்ம்மையாம் இயல்பைக் கொண்ட பொய்த்தகு கண்ணாரை இகழ்ந்தமையால் "புண்ணியர்" என்னும் புகழுரை, மெய்த் தகு

1559. உண்மையும் பொய்ம்மை ஒழித்தலும் உண்மைப்பால்
திண்மையும் ஒண்மைச் சிவமாய அவ்வரன்
வண்மையும் எட்டெட்டுச் சித்த மயக்கமும்
அண்ணல் அருளன்ற ஆரறி வாரே. 7

கண்ணை உடைமை பற்றியதாயிற்று.

> "பார்வைஎன மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
> போர்வைஎனக் காணா புவி"

என்றார் திருவருட்பயனிலும் (பா. 45)

இதனால், சிவ குருவின் பெருமை உணரமாட்டாதவரது இழிவு கூறப்பட்டது.

1559. தெ-ரை : மெய்ப்பொருள் இன்னது என்பதையும், அதனை உணர ஒட்டாது பொய்ப்பொருள்கள் மறைத்து நிற்கும் தன்மையையும், அப் பொய்ப் பொருள்களினின்றும் நீங்கி, மெய்ப்பொருள் களில் நிலைத்து நிற்கும் முறையையும் அறிவுப் பொருளாம் சிவமாகிய நல்ல மேன்மையை உடைய இறைவன் உயிரகட்குப் பெத்தம், முத்தி என்னும் இருநிலையிலும் உடனாய் நின்று செய்து உதவி வருதலையும், பெத்த காலத்தில் புத்தியின் அலைவுகளாகிய அறுபத்து நான்கினையும் குருவருளால் அன்றி யார் அறிந்து கொள்ள இயலும்!

கு-ரை : புத்தி மயக்கம் அறுபத்து நான்காவன, புத்திகுண பாவகங்களாகிய தன்மம் முதலிய எட்டனுள் அஞ்ஞானத்தின் விரியாகிய அவையாம். அவற்றைச் சிவஞான மாபாடியும் முதலிய விரிவுகளிற் கண்டுகொள்க. பாவகங்களுள் ஏனையவற்றைக் கூறாது அஞ்ஞானம் ஒன்றையே கூறியது. அதன் கொடுமை மிகுதி பற்றி. 'குருவருளால் அன்றி இவற்றை ஒருவராலும் அறிய இயலாது' என்பதை.

> "நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
> தானும்தன் தையலும் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்"
>
> -தி.8 கோத்தும்பி, 15

எனவும்

1560. சிவனே சிவஞானி யாதலால் சுத்த
சிவனே எனஅடி சேரவல் லார்க்கு
நலமான தத்துவ நன்முத்தி நண்ணும்
பவமான தின்றிப் பரலோக மாமே. 8

"நானார்என் உள்ளம்ஆர் ஞானங்களார் என்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரான்என்னை ஆண்டிலனேல்"
– தி.8 போத்தும்பி,2

எனவும்,

ஆகமங்கள் எங்கே! அறுசமயந் தானெங்கே!
யோகங்கள் எங்கே! உணர்வெங்கே! பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு. –திருக்களிற்றுப்படி, 5

எனவும்,

ஆரறிவார் எல்லாம் அகன்ற நெறி அருளும்
பேரறிவான் வாராத பின். – திருவருட்பயன், 49

எனவும் வருவனவற்றாலும், பிறவற்றாலும் அறிக.

இதனால், குருவருளாலன்றி ஒருவராலும் உண்மை உணரலாகாமை கூறப்பட்டது.

1560. தெ–ரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

கு–ரை : 'சிவஞானி சிவனே ஆதலால்' என மாற்றி அதன்பின் 'அவனை' என்பது வருவித்துக் கொள்க. சிவஞானியே சிவகுருவாவன் என்றற்குச் சிவகுருவை அவ்வாறு கூறினார். நவமான தத்துவம் – புதிய பொருள் அது கருவிகளைக் கடந்த 'இன்பம், அதனையுடைய முத்தி' என்க. நண்ணும் – கிடைக்கும் "ஆம்" என்றதும் அது, பவம் –பிறப்பு "லோகம்" என்றது, ஆகாயம் என்றவாறு. ''நன் முத்தி'' என்றது முத்தியின்' பயனையும், "பரலோகம்" என்றது அதன் மேன்மையையும் கூறிவாறு.

இதனால், சிவகுருவின் உண்மையை உணர்ந்து அடைவார்க்கு உளதாம் பயன் கூறப்பட்டது.

1561. குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவம்என் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே உரையுணர் வற்றதோர் கோவே. 9

1562. சித்த மியாவையும் சிந்தித் திருந்திடும்
அத்தன் உணர்த்துவ தாகும் அருளாலே

1561. தெ-ரை : இதன் பொருளும் வெளிப்படை.

கு-ரை : "நந்தி கூறினன்" என்றது தாம் அறிந்தவாற்றைக் கூறியது. என்பது - என்று வேதாகமங்களிற் சொல்லப்படும் பொருள். குறித்தல் - உளங் கொள்ளுதல். "சிவனுமாய் நிற்கும்" என்றது, சிவனை வேறு வழிபட வேண்டாமை கூறியதாம். "கோனுமாய் நிற்கும்" என்றதும் இவனது ஆணையே சிவனது ஆணையாக அதன் வழி நிற்றலே அறமாதலை உணர்த்திற்று, ஈற்றடி, குரு உருவுடையனாயினும், உருவிலனாகிய சிவனே எனச் சிவனோடு இவனிடை வேற்றுமை இன்மையை வலியுறுத்தவாறு.

இதனால், சிவகுருவை அணுகி நிற்கும் முறை பலவும் தெரித்துக் கூறப்பட்டன.

1562. தெ-ரை : உயிரின் அறிவு அறிவன அனைத்தும் சிவன் தனது அருளால் அறிவிப்பனவேயாகும். அந்நிலையில் உயிரின் அறிவு அறிவன யாவையும் உறுதியான சிவனேயாய் முடிந்துவிட்டால், சிவனும் அவ்வறிவில் பிறவற்றைத் தோற்றுவியாது தன்னைமட்டுமே தோற்றுவித்து நிற்பான்.

கு-ரை : "சித்தம்" என்றது அறிவை. 'சித்தம் சிந்தித் திருந்திடும் யாவையும் அத்தன் அருளால் உணர்த்துவதாகும்' என மாற்றுக. முதலடியை மாற்றாது ஆற்றொழுக்காகவே உரைப்பின், அது சித்தத்தின் இயல்பு கூறியதாக்கி அதன் இறுதியில் 'அவை' என்பது வருவித்துக்கொள்க. 'உணர்த்துவது' என்னும் ஒருமை அத்தொழில் மேல் நின்றது. 'உயிரின் அறிவு பக்குவம் எய்தாத பொழுது சிவன் அதன்கண் வினைக்கீடானவற்றை உணர்த்துவன். பக்குவம் எய்திய வழி அவற்றை ஒழித்துத் தன்னையே உணர்த்தி நிற்பான்' என்பது இதன் திரண்டபொருள். 'ஞானாசிரியர் சிவன் தன்னையே உணர்த்தி நின்ற அறிவையுடையராதலின், அவர் அச்சிவனேயாவார்' என்பது

சித்த மியாவையும் திண்சிவ மானக்கால்
அத்தனும் அவ்விடத் தேஅமர்ந் தானே. 10

1563. தானந்தி நீர்மையுட் சந்தித்த சீர்வைத்த
கோனந்தி எந்தை குறிப்பறி வாரில்லை
வானந்தி என்று மகிழும் ஒருவற்குத்
தானந்தி அங்கித் தனிச்சுட ராகுமே. 11

1564. திருவாய சித்தியும் முத்தியும் சீர்மை
மருளா அருளும் மயக்கறும் வாய்மைப்
பொருளாய வேதாந்த போதமும் நாதன்
உருவாய் வராவிடில் ஓரவொண் ணாதே. 12

இதனால், உணர்த்தப்படும் பொருள். எனவே, "குருவே சிவம்" என்பது முதலியன அமையுமாறு காட்டியதாயிற்று.

இதனால், சிவகுரு சிவமேயாதல் அதன் உண்மையுணர்த்தும் முகத்தால் தெளிவிக்கப்பட்டது.

1563. தெ-ரை : 'ஞானத்தைப் பெற்றவன் சிவனது இயல்பைத் தனது அறிவில் காணும்படி வைத்த ஆசிரியன் அந்தச் சிவனே என்க' என்னும் சிவனது திருவுள்ளத்தை அறிபவர் உலகில் இல்லை. அதனை அறிய வல்ல ஒருவனுக்கு அச்சிவன் மாலைக் காலத்தில் ஏற்றப்பட்ட புறவிளக்குப் போன்று ஒப்பற்ற அக விளக்காய் நிற்பன்.

கு-ரை: 'நந்தியது சீர்மையை உள்ளே சந்தித்த சீர்' என்க. இச்சீரினைப் பெற்றவன் ஞானியாகையால் "தான்" என்றது அவனையே யாயிற்று. 'கோன் நந்தி என்னும் குறிப்பு' என்க. மகிழ்தற்கு 'அக்கோனை' என்னும் செயப்படுபொருள் வருவிக்க. "அந்தி அங்கி" என்றார். ஆக்கம் உவமை குறித்து நின்றது.

இதனால், சிவகுருவைச் 'சிவன்' என உணர்தலே சிவனது திருவுளத்திற்கு உவப்பாவது என்பது கூறப்பட்டது.

1564. தெ-ரை: ஞானமாகிய பேறும், முத்திப்பயனும், மெய்ம்மையை மறவாத அருள்நிலையும், மயக்கம் நீங்குதற்கு ஏதுவாகிய

1565. **பத்தியும் ஞானவை ராக்கிய மும்பர**
சித்திக்கு வித்தாம் சிவோகமே சேர்தலால்
முத்தியின் ஞானம் முளைத்தலால் அம்முளை
சத்தி அருள்தரின் தான்எளி தாமே. 13

உண்மைப் பொருளையுடைய வேதத்தின் விளக்கமும் சிவனே குருவாய் வாராவிடில் ஒருவற்கும் அறிய இயலாது.

கு-ரை : "சீர்மை" என்றது மெய்மையை 'மருளாதருளும்' என்பது பாடமாயின் மருளாத என்பதன் ஈற்றகரம் தொகுத்தல் பெற்றது என்க. "பொருளாய வேதாந்தம்" எனக் காரணத்தைக் காரியமாக்கிக் கூறினார். 'வாராவிடில்' என்பது முதல் குறுகி நின்றது.

இதனால், சிவன் உருவாய் வரவேண்டுதலின் இன்றியமை யாமை கூறப்பட்டது. "உண்மையும் பொய்ம்மை" என்னும் மந்திரம் (பா. 1560) குருவருளின் இன்றியமையாமை கூறியது.

1565. தெ-ரை : சிவபுண்ணியமும், அதன் பயனாகிய மல பரிபாக இருவினை ஒப்புக்களும் ஆகிய இவற்றால் பரமுத்திக்கு ஏதுவாகிய சிவோகம் பாவனையைத் தலைப்படும் நிலையே உண்டாதலாலும், அந்தப் பாவனையாலே அஞ்ஞானம் வாசனையும் இன்றிப்போக, முத்திக்கு நேரே வாயிலாகிய சிவஞானம் தோன்றி நிற்றலாலும் அத்தோற்றம் சிவனது அருள் அவ்விடத்து முன்னின்று அருளியவழியே உண்டாவதாம்.

கு-ரை : "பத்தி" என்பது அதனாற் செய்யப்படும் சரியை, கிரியா யோகங்களைக் குறித்தது. "ஞான வைராக்கியம்" என ஒருங்கு தொகுத்து ஓதினமையால், அவ்விடத்து "ஞானம்" என்றது, ஞானத்தை யுணரும் பக்குவத்தையாம். இருவினை ஒப்பினையே "வைராக்கியம்" என்றார். "சிவோகம்" என்றதும் அதற்குரிய தகுதியையே. 'பத்தியாலும், வைராக்கியத்தாலும்' என அவ்விடங் களில் மூன்றாவது விரிக்க. அவ்வாறன்றி எழுவாயாகவே வைத்து 'சேர்த்தலால்' எனப்பாடம் ஓதுதலுமாம் "சேர்தலால்" என்பது, "முளைத்தலால்" என்பதனோடே முடிந்தது. "முத்தியின் ஞானம்" என்புழித் தொக்கு நின்ற ஆறாவது' 'வனைகலத்தது திகிரி' என்றாற் போலக் கருவிக் காரகத்தின்கண் வந்தது. அதனால், அது முத்திக்கு நேரே வாயிலாய் ஒருதலையாகத் தருதல் பெறப்பட்டது. "அருள்தரின்" என்பதில் தருதல் துணைவினையாய் நின்றது. 'முன் இரண்டு அடிகளால் சரியை முதலிய மூன்றையும்' ஏனைக் குருமார்கள் வழியாகவும் பெறுதல் கூடும்' என்பதும் பின்னிரண்டடிகளால் 'ஞானம்

1566. பின்னெய்த வைத்ததோர் இன்பப் பிறப்பினை
முன்னெய்த வைத்த முதல்வனே எம்மிறை
தன்னெய்துங் காலத்துத் தானே வெளிப்படும்
மன்னெய்த வைத்த மனமது தானே. 14

1566. சிவமான ஞானந் தெளியஒண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியஒண் முத்தி
சிவமான ஞானம் சிவபர தேகம்
சிவமான ஞானம் சிவானந்தம் நல்குமே. 15

ஞான குரு வழியாலன்றி ஏனையோர் வழியால் பெறுதல் இயலாது' என்பதும் கூறியவாறு. சத்தி அருள்செய்தல், இங்குக் குருவாய் நின்று அருளுதல் என்பது அதிகாரத்தால் விளங்கிற்று.

இதனால், ஞானகுரு ஏனைக் குருமார்களினும் மேம்பட்டவராதல் கூறப்பட்டது.

1566. தெ-ரை : இவ்வுடம்பு நீங்கிய பின்பு அடையுமாறு வைத்துள்ள இன்பத் தோற்றத்தை அதற்கு முன்பே அடையும்படிச் செய்த ஞானகுரு எங்கள் சிவபெருமானே. அவன் தன்னை நிலை பேறாக அடைதற்கு வைத்த மனம் அங்ஙனம் அடையும் காலத்துக் தானே குருவாய் வெளிவந்து அருள் செய்வான்.

கு-ரை : "பிறப்பு" என்றது தோற்றத்தை, ஈற்றடியை மூன்றாம் அடிக்கு முன்னர்க் கூட்டி, 'முதல்வன் எம் இறையே' என மாற்றியுரைக்க. மனம் தன் எய்தும் காலம், பக்குவ காலம். 'அம்மன்னை' எனச் சுட்டு வருவித்தும், தொகுக்கப்பட்ட இரண்டாவதை விரித்தும் உரைக்க.

இதனால், இறைவன் குருவாய் வந்தருளும் காலம் இது என்பது கூறப்பட்டது.

1567. தெ-ரை : சிவஞானத்தைத் தெளிய உணர்தலாலே (தி.10 மூன்றாம் தந்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட) பரசித்திகளும், பின் பரமுத்தியும் உளவாகும். அவை முறையே அருளே தனுவாய் நிற்றலும், ஆனந்தத்து அழுந்தலுமாம்.

கு-ரை : சிவஞானம் சிவகுருவால் அன்றி எய்தாமை மேற் பல்லாற்றானும் கூறிவந்தமையால், அந்தச் சிவஞானத்தால் விளைவன இவை என்பதனை இதன்கண் கூறினார். 'சிவபரதேகம்.

1568. **அறிந்துணர்ந் தேன்இவ் வகலிடம் முற்றும்**
செறிந்துணர்ந் தோதித் திருவருள் பெற்றேன்
மறந்தொழிந் தேன்மதி மாண்டவர் வாழ்க்கை
பிறிந்தொழிந் தேன்இப் பிறவியை நானே. 16

தரிக்கின்ற பல்லுயிர்க் கெல்லாம் தலைவன்
இருக்கின்ற தன்மையை ஏதும் உணரார்
பிரிக்கின்ற இந்தப் பிணக்கறுத் தெல்லாம்
கருக்கொண்ட ஈசனைக் கண்டுகொண் டேனே.

சிவானந்தம் இரண்டும் நல்கும்' எனச் செவ்வெண் தொகை வருவிக்க.

இதனால், குருவருளின் நேர் பயனும், அதன் வழிநிலைப் பயனும் கூறப்பட்டன.

1568. தெ-ரை : குருவின் அருளால் நான் இப்பெரிய பூமி முழுவதன் இயல்பையும் முன்னர்ப் பொதுவாகவும், பின்னர் உண்மையாகவும் உணர்ந்தேன். அவ்வாறே அவரது அருளையடைந்து சிவனது இயல்பையும் முன்னர்க் கேள்வியளவில் உணர்ந்து, பின்பு நூல்களை ஓதி உணர்ந்து, அவனது திருவருள் கிடைக்கப்பெற்றேன். அதனால், அறிவையிழந்துள்ள உலகவரது வாழ்க்கையில் பற்றுச் சிறிதும் இல்லாதவனானேன். அதனால், இவ்வுடம்பில் இருந்தும் அதனில் நீங்கி நிற்கும் நிலையை உடையவனாயினேன்.

கு-ரை : முதல் அடியால் தத்துவ சுத்தியும், இரண்டாம் அடியால் கேட்டல் சிந்தித்தல்களும், ஏனைய அடிகளால் முறையே தெளிதலும், நிட்டை கூடலும் கூறியவாறு. 'குருவருளால்' என்பது அதிகாரத்தால் வந்தது. அதனானே, "செறிந்து" என்பது, அவரது அருளையடைதலாயிற்று.

இதனால், சிவகுருவால் அடையும் பயன்கள் பலவும் தொகுத்துக் கூறி முடிக்கப்பட்டன.

(சில பதிப்புகளில் இதன்பின் "தரிக்கின்ற பல்லுயிர்" என வரும் மந்திரம் அடுத்த தந்திரத்தில் வருவதாகும்).

உ. திருவடிப்பேறு

சிவன் குருவாகி வந்து அருள்செய்யும் செயலே "தீக்கை" எனப்படுகின்றது. அது, 'நோக்கு, பரிசம், மொழி, நினைவு, நூல், யோகம், ஔத்திரி' என ஏழாகச் சொல்லப்படும். இவை அனைத்தினும் மேலானது திருவடி சூட்டல். இதனால், மாணாக்கன் அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுதலேயன்றிச் சிவானந்தத்தையும் எய்துபவனாவன். அதனால், குருவின் சிறப்புக் கூறியபின், குருவருளில் இதனையே அதிகாரமாகச் சிறந்தெடுத்துப் பிறவும் சிறுபான்மை வரப், பதினைந்து மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

1569. இசைந்தெழும் அன்பில் எழுந்த படியே
பசைந்தெழு நீசரைப் பாசத்தின் ஏகச்
சிவந்த குருவந்து சென்னிகை வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்து வந்தே. 1

1569. தெ-ரை : வினையின்வழி மனம் சென்றவாறே செல்லுதலால், உலகவர்மேற் செல்கின்ற அன்பின்வழியே மனம் நெகிழ்ந்து செல்லுகின்ற கீழோரைப் பாசத்தினின்றும் விடுபடச் செய்தற்கு ஞானகுரு வந்து அவர்களது தலையின்மேல் தனது கையை வைத்த வுடன் அவர்களது உள்ளமாகிய பொய்கையில் அவனது திருவடிகளா கியதாமரை மலர்கள் மலர்ந்து பொருந்தி மலர்வனவாம்.

கு-ரை : 'ஈசரை' என்பது பாடம் ஆகாமைக்குப் பன்மை யாயதே சான்றாகும். 'பாசத்துள்' என்பதும் பாடமன்று. "ஏக" என்பதன்பின், 'செய்ய' என ஒருசொல் வருவிக்க. சிவத்தல் - தழல் போலும் ஒளியையுடையனாதல். சென்னியில் கையை வைத்தலே 'பரிச தீக்கை' எனப்படுவது. அதன் இயல்பைக் கிரியை நூல்களிற் காண்க. "உவந்த" என்னும் அஃறிணைப் பன்மை முற்றினை இறுதியிற் கூட்டியுரைக்க. உவத்தல் மகிழ்தல். இங்கே மலர்தலின் மேற்று. இது குறிப்புருவகம். மாணவன் ஆசிரியனது திருவடியைப பற்றாகப் பற்றி இன்புறுதல் மெய்ஞ்ஞானத்தின் விளைவாதலும், மெய்ஞ்ஞானம் தீக்கையான் உளவாதலும் கூறியவாறு.

இதனால், சிவகுரு சிவஞானத்தையும், அதுவழியாகச் சிவானந்தத்தையும் தருமாறு கூறப்பட்டது.

**1570. தாடந்த போதே தலைதந்த எம்மிறை
வாடந்த ஞான வலியையும் தந்திட்டு
வீடந்த மின்றியே ஆள்கென விட்டருட்
பாடின் முடிவைத்துப் பார்வந்து தந்ததே. 2**

1570. தெ-ரை : தனது சத்தியை உலகுக்கு உதவ வைத்தபொழுதே, அவ்வுதவியைப்பெறும் உயிரை அந்நிலையில் வைத்த எங்கள் சிவ பிரான், பின்பு இப்பூமியில் குருவாகி வந்து பலருக்கு அருள் புரிந்தது, அஞ்ஞானமாகிய மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தும் வாள்போல்வதாகிய ஞானத்தின் உறுதிப்பாட்டைத் தந்து, 'வீட்டுலகத்தை எல்லையில் காலம் ஆள்க' என அளித்தற் பொருட்டு, மும்மலக் கட்டினின்றும் வெளிப்படுத்தி அருள் தோற்றமாகிய தனது திருவடிகளை அவரது இனிய தலையிற் சூட்டியேயாம்.

கு-ரை : சத்தியை 'தாள்' எனவும், உயிரை, 'தலை' எனவும் உருவகித்துக் கூறுதல் மரபு. 'சத்தி, திரோதான சத்தி' என்பதும், 'உயிர்கள், சகல நிலையில் உள்ள உயிர்கள்' என்பதும், "தந்த" என்பதனால் பெறப்பட்டன. "வாள் தந்த" என்பதில். "தந்த" உவம் உருபு. "தந்திட்டு" என்னும் செய்தென எச்சம், எதிர்காலத்தாய் நின்ற "என" என்னும் செயவெனச்சத்தோடு முடிந்து, எதிர்காலத்தில் இறந்த காலமாய் நின்றது. என்னை?

"செய்தெ னெச்சத் திறந்த கால ம்
எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்"

– தொல், சொல், வினையியல்,42

என்பது கட்டளை யாகலின். விடுதல் – கட்டறுத்து இனிதியங்கச் செய்தல். பாடு – தோற்றம். அஃது அதற்கு இடமாகிய திருவடியைக் குறித்தது. "தந்தது" எனத் தொழிற்பெயர் எழுவாயாய் நின்றமையின், "வைத்து" என்னும் வினையெச்சம் பயனிலையாதல் பொருந்திற்று. 'எம் இறை பார் வந்து தந்தது, விட்டு, வைத்து' என வினை முடிவு கொள்க. அவ்விடத்து, 'தந்திட்டு ஆள்கெனற்கு' என்னும் தொடர் பயனிலையைச் சிறப்பித்து நின்றது.

இதனால், சிவகுருவினது திருவடியே பிறவிக்கு ஏதுவாகிய பாசத்தை அறுத்து, வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தைத் தருதல் கூறப்பட்டது.

1571. தானவ னாகிச் சொரூபத் துவந்திட்டு
ஆன சொரூபங்கள் நான்கும் அகற்றின்
ஏனைய முத்திரை ஈந்தாண்ட நன்னந்தி
தானடி முற்சூட்டித் தாபித்த துண்மையே. 3

1572. உரையற் றுணர்வற் றுயிர்பர மற்றுத்
திரையற்ற நீர்போல் சிவமாதல் தீர்த்துக்
கரையற்ற சத்தாதி நான்குங் கடந்த
சொரூபத் திருத்தினன் சொல்லிறந் தோமே. 4

1571. தெ-ரை : ஆன்மா சிவனாகி, அச்சிவனது உண்மை இயல்பில் தனது உண்மை இயல்பு பொருந்துதலால் இன்புற்று, முன்னே செயற்கையாய் வந்து பற்றிய 'ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம்' என்னும் நான்கின் இயல்புகளையும் நீக்கிநின்ற சின்முத்திரை நிலையைத் தந்து ஆட்கொண்ட சிவன், அங்ஙனம் ஆட்கொள்வதற்கு முன் தான் குருவாகிவந்து தனது திருவடியைச் சூட்டி, அங்ஙனம் சூட்டப்பட்டவனது உள்ளத்திலே நிலைபெறச் செய்தது உண்மை.

கு-ரை : எனவே, "திருவடியை அங்ஙனம் சூட்டித்தாபியாத வழி, முன்னர்க் கூறிய பயன்களை ஆன்மா எய்த மாட்டாது' என்பது போந்தது. ஆக்கம் கூறினமையால், செயற்கையாதல் அறியப்பட்டது. ஐம்மலங்களில் உண்மையில் மலங்களாவன திரோதாயி ஒழிந்தவை யேயாகலின், அவற்றையே கூறினார். 'மலங்களது சொரூபமே அகற்றப்பட்டது' என்றதனால், அவை பற்றறக் கழிந்தமை தெளிவாயிற்று. "ஏனைய முத்திரை" என வேறு வைத்துக் கூறினமையின், அது தலையாய சின்முத்திரையையே குறித்தது. "முத்திரை" என்பது காரிய ஆகுபெயராய் அதனால் உணர்த்தப்படும் நிலையை உணர்த்திற்று. சின்முத்திரையின் இயல்பும், அஃது இங்குக் குறிக்கப்பட்ட நிலையை உணர்த்துமாறும் அறிந்துகொள்க. உயிர்வரக் குற்றியலுகர ஈறு உகரம்பெறுதல் செய்யுள்முடிபு.

இதனால், குருவின் திருவடியைப் பெறுதல் ஞானத்திற்கும், வீடுபேற்றிற்கும் வழியாதல் கூறப்பட்டது.

1572. தெ-ரை : 'இஃது இவ்வாறிருந்தது' எனச் சொல்லும் சொல்லும், 'இவ்வாறிருக்கின்றது' என உணரும் உணர்வும் அற்றமை

யால் உயிர் தன் பகத்துவம் முற்றும் நீங்கி, அலையில்லாத நிலைநீர் போல அசைவற நிற்கும் சிவமாம் தன்மையை எம் குருநாதன் எமக்கு முற்றத்தந்து, நாத காரியமாகிய நால்வகை வாக்குக்களையும் கடந்த இயற்கை நிலையில் எம்மை இருக்கச் செய்தான்; அதனால் யாம் பேச்சற்று நிற்கின்றோம்.

கு-ரை : 'இஃது அவனது திருவடியை யாம் பெற்ற பேற்றின் பயன்' என்பது குறிப்பெச்சம். உரை அறுதல் முதலிய மூன்றும் ஒன்றற்கு ஒன்று காரண நிலையாம் முறையில் வைத்துக் கூறப்பட்டன. படவே மலவாசனை படிமுறையான் நீங்கினமை பெறப்பட்டது. பரம் - முதன்மை. உயிரது முதன்மை 'யான்' என முனைந்து நிற்றல் 'நீரின்கண் எழுகின்ற அலை காற்றின் செய்கை யாதல்போல, உயிரினது தன் முனைப்பு ஆணவமலத்தின் செய்கையாய் உயிர்க்கு அல்லலை விளைவிக்கும்' என்பது, "திரையற்ற நீர் போல்" என்னும் உவமையாற் பெறப்படும் குறிப்புப் பொருள். உவமை, இல்பொருள் உவமை. தீர்த்தல் - முடித்தல், முற்றச்செய்தல்,சத்தாதி - சத்தத்தை ஆதியாக உடையன. நாதத்தை, "சத்தம்" என்றார், நாதமே சூக்குமை வாக்காயினும் அதுவும் கடக்கப் பட்டமைதோன்ற "நான்கும்" என்றார். "கரையற்ற" என்றது, 'கடத்தற்கு அரிய' என்றவாறு.

"ஓவிட விந்து ஞானம் உதிப்பதோர் ஞானம் உண்டேல்
சேவுயர் கொடியி னான்றன் சேவடி சேர லாமே"
- சிவஞான சித்தி, சூ. 26

என இவ்வாக்குகள் கடத்தற்கு அரிய பரம பந்தமாதல் கூறப்பட்டமை காண்க. உரை உணர்வு, அறுதலை.

"உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோர் உணர்வே"
- தி. 8 கோயில் திரு. 3

"உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்" - தி. 8 கோவையார், 9

எனவும்,

"இங்ங னிருந்ததென் றெவ்வண்ணம் சொல்லுகேன்
அங்ங னிருந்ததென் றுந்தீ பற ;
அறியும் அறிவதன் றுந்தீ பற" திருவுந்தியார்,4

எனவும், மற்றும் இவ்வாறும் போந்தவற்றால் அறிக.

1573. குரவன்உயிர்முச்சொருபமும் கைக்கொண்
டரிய பொருள்முத் திரையாகக் கொண்டு
பெரிய பிரானடி பேர்நந்தி பேச்சற்
றுருகிட என்னைஅங் குய்யக்கொண்டானே. 5

1574. பேச்சற்ற இன்பத்துப் பேரானந் தத்திலே
மாச்சற்ற என்னைச் சிவமாக்கி மாள்வித்துக்
காச்சற்ற சோதிக் கடன்மூன்றும் கைக்கொண்டு
வாச்ச புகழ்மாளத் தாள்தந்து மன்னுமே. 6

சொரூபம் - இயற்கைநிலை, இந்நிலை ஆணவ மலமாகிய செயற்கையால் மாறுவதாயிற்று என்க.

இதனால், திருவடிப்பேறு பரமுத்தியாகிய முடிந்த பயனைத் தருதல் கூறப்பட்டது.

1573. தெ-ரை : சிவகுரவன் உயிர்களுக்கு உள்ள மூன்று இயல்புகளையும் தான் கைக்கொண்டு, அவன் காட்டிய சின்முத்திரையையே அறியத் தகும் அரிய பொருளாக யான் கொண்டு. 'நந்தி' என்னும் பெயருடைய பெரிய பெருமானாகிய சிவனது திருவடிக்கண் உள்ளம் உருகும்படி என்னை அப்போழுதே உய்யக்கொண்டருளினான்.

கு-ரை : 'என் உள்ளம் பெரிய பிரானடிக்கண் உருகிடத் தனது திருவடி சூட்டலால் செய்து உய்யக்கொண்டான்' என்றவாறு. உயிரின் மூன்றியல்பாவன, 'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என்னும் நிலைகளில் காணும் இயல்புகள் முதலிய மூன்றும் முறையே இருள்நிலை, மருள் நிலை, அருள்நிலை என்க. எனவே, சுத்தம் என்றது அதன்கண் துரியம் ஈறாயவற்றையே யாயிற்று. 'முத்திரை பொருளாகக் கொண்டு' என மாற்றிக்கொள்க. "பேர்" என்பது அதனை உடையவனைக் குறித்தது. வாளா 'நந்தி' என ஓதல் பாடம் அன்று. "அங்கு" என்றது, திருவடி சூட்டிய அப்பொழுது என்பது அதிகாரத்தால் பெறப்பட்டது.

இதனால், மேற்கூறிய பயன் நிகழும் முறைமை கூறப்பட்டது.

1574. தெ-ரை : குற்றம் அற்ற அறிவுருவனாகிய சிவகுரவன் மல பரிபாகம் வாய்க்கப் பெற்ற என்னைத் தன் திருவடியைச் சூட்டி, மலம் காரணமாக எனக்கு நியதியாக வந்து பொருந்திய 'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என்னும் மூன்று நிலைகளும் இனி நிகழாவாறு தான் கைக்

1575. இதயத்தும் நாட்டத்தும் என்றன் சிரத்தும்
பதிவித்த பாதப் பராபரன் நந்தி
கதிவைத்த வாறும்மெய் காட்டிய வாறும்
விதிவைத்த வாறும் விளம்பஒண் ணாதே. 7

கொண்டு சிவமாகச் செய்து, பேச்சற்றதும், எல்லையில்லாததுமாகிய இன்பத்திலே என்னையே யான் அறியாதபடி மூழ்குவித்து, அதனால் எனக்கு வருகின்ற புகழையும் யான் எண்ணாதபடி என்னோடு உடன் இருந்து அருளுகின்றான்.

கு-ரை : 'சோதி, என்னை, தந்து, கொண்டு, ஆக்கி, ஆனந்தத் திலே மாள்வித்து, புகழ்மாள மன்னும்' என வைக்கற்பாலன, செய்யுள் நோக்கி முறைபிறழ வைக்கப்பட்டன. 'மாசு காசு' என்பன எதுகை நோக்கி விரித்தல் பெற்றன. "மாசு அற்ற" என்பதில் அறுதல், அறும் நிலையைப் பெற்றமையைக் குறித்தது. 'துணிவு பற்றி எதிர் காலம் இறந்தகாலம் ஆயிற்று' என்றலுமாம். மாள்வித்தல் - வெளிப்படா திருக்கச் செய்தல். "மாள" என்றதும் எண்ணப்படாமை பற்றியாம்.

"எனைநான் என்ப தறியேன் பக லிரவாவது மறியேன்
மனவாசகம் கடந்தான் எனை மத்தோன்மத்த னாக்கி"
– தி.8 உயிருண்ணி. 3

என ஓதுதல் காண்க. "தாள்தந்து" என எடுத்தோதினமையால். 'இவை தாள் தந்தமையான் விளைந்தன' என்றவாறாம், "இன்பம், ஆனந்தம்" என்பன அடையொடு வந்து ஒருபொருட் பல பெயர் ஆயின.

இதனால், தான் திருவடி சூட்டப் பெற்றவர்க்குச் சிவகுரு பின்னும் நீங்காது உடன் இருந்து பயன்விளைத்தல் கூறப்பட்டது.

1575. தெ-ரை : சிவன் குருவாகி வந்து, தனது திருவடிகளை எனது இதயத்திலும், கண்ணிலும், மனத்திலும் நீங்காது பொருந்தியிருக்கச் செய்து, அதனானே ஞானத்தை உணர்த்திய வகையும், அந்த ஞானத்தினால் மெய்ப்பொருளைத் தலைப்படுவித்த வகையையும், பின் அம் மெய்ப்பொருளை நீங்காதிருத்தற்குரிய முறைகளை உணர்த்திய வகையும் யான் சொல்லும் தரத்தன அல்ல.

கு-ரை : "பதி வித்த பாத நந்தி" என உடம்போடு புணர்த்தமை பற்றி இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது முதலடி யோடு,

1576. திருவடி வைத்தென் சிரத்தருள் நோக்கிப்
பெருவடி வைத்தந்த பேர்நந்தி தன்னைக்
குருவடி விற்கண்ட கோனைஎங் கோவைக்
கருவடி யற்றிடக் கண்டுகொண் டேனே. 8

"மனத்தான் கண்ணி னகத்தான் மறு மாற்றத்திடையானே"
– தி. 8 உயிருண்ணி, 5

"சிந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னும்சேர
வந்தவர் வாழ்கஎன் றுந்தீ பற" – தி. 8 திருவுந்தியார், 44

என்பன முதலியவற்றை வைத்துக் காண்க. "கதி என்பது ஞானத்தை உணர்தல் வடமொழிமதம்" (சிவஞான சித்தி. சூ. 2.51 உரை) என்பர் சிவஞான யோகிகள். 'ஒண்ணாது' என்பது பன்மை யொருமை மயக்கம் 'ஒண்ணாவே' எனப் பாடம் ஓதினுமாம்.

இதனால், திருவடி சூட்டி அருள் செய்யும் முறைமையது பெருமை அளவிறந்ததாதல் கூறப்பட்டது.

1576. தெ-ரை : எனது சென்னிமேல் தனது திருவடிகளைச்சூட்டி, அருளே எனக்கு வடிவாம்படிப்பார்த்து, அதனால், பின்பு பரம் பொருளை யான் பெறும்படி தந்தவரும். குருவடிவில் பலராலும் காணப்பட்ட ஞானத்தைலைவரும், எங்கள் தலைவரும் ஆகிய நந்தி பெருமானை நான் எனது பிறவியின் வேர் அற்றொழியுமாறு அடைந்தேன்.

கு-ரை : 'அருள் ஆக நோக்கி' என ஆக்கம் வருவிக்க. "பெரு வடிவு" என்பதில் வடிவு – பொருள்.

"அந்தப் – பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு"
– திருக்களிற்றுப்படி, 5

என்றதும் காண்க, "பேர் நந்தி" என்னும் இரு பெயரொட்டு அதனை உடையானைக் குறித்தது. "கண்ட" என்றது "காணப்பட்ட" என்றவாறு. "எம்" என்றது, "நந்திகள் நால்வர்" முதலியோரை உளப்படுத்து. "அற்றிட" என்பது காரியப் பொருளில் வந்தது. கண்டுகொள்ளுதல், உணர்ந்துகொள்ளல் அஃது அடைக்கலமாக அடைதலாகிய தன் காரியம் தோன்ற நின்றது. நான்காம் அடியைப் பிறவாறு ஓதுவன பாடம் அல்ல.

1577. திருவடி ஞானம் சிவமாக்கு விக்கும்
திருவடி ஞானம் சிவலோகம் சேர்க்கும்
திருவடி ஞானம் சிறைமலம் நீக்கும்
திருவடி ஞானமே திண்சித்தி முத்தியே. 9

1578. மேல்வைத்த வாறுசெய் யாவிடின் மேல்வினை
மால்வைத்த சிந்தையை மாயம தாக்கிடும்
பால்வைத்த சென்னிப் படரொளி வானவன்
தாள்வைத்த வாறு தரிப்பித்த வாறே. 10

இதனால், தம் ஆசிரியர் தமக்குத் திருவடி சூட்டி அருள் செய்த முறையும், அதனால், விளைந்த பயனும் கூறுமுகத்தால் தம் அனுபவம் கூறப்பட்டது.

1577. தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : "திருவடி ஞானம்" நான்கையும் இரட்டுற மொழிந்து, 'திருவடியால் விளைந்த ஞானம், திருவடியால் விளங்கிய ஞானம்' என உரைத்துக் கொள்க. முதற் பொருளில் திருவடியும், இரண்டாவது பொருளில் திருவடி திருவருளும் ஆம். மூன்றாம் அடியில், 'மீட்கும்' என்பது பாடமாயின், 'மலமாகிய சிறையினின்றும் மீட்கும்' என உரைக்க. இப்பொருட்கு, 'மலச் சிறை' என்பது பின் முன்னாய் நின்றது என்க. திண் சித்தி - அழியாப் பேறு, முத்தி தருவதனை "முத்தி" எனப் பாற்பகுத்து ஓதினார்.

இதனால், திருவடி ஞானத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1578. தெ-ரை : எம் குரவர் எம் தலைமேல் தம் திருவடியைச் சூட்டிய அந்த முறைமையைச் செய்யாவிடில் அவர் அருள்செய்த பின்பும் வினைகள் தோன்றி, முன்பு மயங்கியிருந்த உள்ளத்தை மீளவும் அப்பழக்கம் பற்றி மயக்கம் உறச்செய்யும். அதனால், பிறை முடித்த, பேரொளி வடிவினனாகிய சிவபெருமான், குருவாகிய வந்து தனது திருவடியைச் சென்னி மேல் வைத்ததுபோலச் சிந்தையிலும் நீங்காது தங்குவித்தான்.

கு-ரை : 'சஞ்சிதம் தீக்கையாலும், பிராரத்தம் நுகர்ச்சியாலும் கெட, ஆகாமியம் ஞானத்தாலே கெட வேண்டுதலின், இவ்வாறு

**1579. கழலார் கமலத் திருவடி யென்னும்
நிழல்சேரப் பெற்றேன் நெடுமால் அறியா
அழல்சேரும் அங்கியுள் ஆதிப் பிரானும்
குழல்சேரும் என்னுயிர்க் கூடும் குலைத்தே. 11**

செய்தான்' என அருளிச்செய்தவாறு.

ஏன்ற வினைஉடலோ டேகும் ; இடை ஏறுவினை
தோன்றில் அருளே கடும். – திருவருட்பயன், 99

என்றது காண்க, இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், திருவடி சூட்டல் தரிப்பித்தல்களின் இன்றியமையாமை கூறப்பட்டது.

1579. தெ-ரை : வெற்றியை யுடையனவும், தாமரை மலர்போல வனவும் ஆகிய குருவின் திருவடி என்னும் நிழலை யான் அடையப் பெற்றேன். அதனால், நெடி யோனாகிய மாயோனாலும் அறியப்படா தவனும், ஓங்கி வளர்கின்ற வேள்வித் தீயில் விளங்குபவனுமாகிய சிவபிரான், எனது உயிர்க் கூடாகிய உடம்பின் தன்மையையும் மாற்றி, எனது இதயத் தாமரையில் எழுந்தருளி விளங்குகின்றான்.

கு-ரை : அஞ்ஞாத்தைப் போக்கும் வெற்றியைக் குறிக்க, "கழல் ஆர்" என்றும், "அனைத்தெலும்புள் நெக ஆனந்தத் தேன் சொரிதலை" (தி.8 திருக்கோத்தும்பி. 3) க் குறிக்க, "கமலம்" என்றும், பிறவி வெப்பம் நீங்க அடையும் இடமாதல் தோன்ற "நிழல்" என்றம் கூறினார். 'அறியாப் பிரான், அங்கியுட் பிரான்' எனத் தனித்தனி முடிக்க. அழல், 'அழலுதல்' என முதனிலைத தொழிற்பெயர். 'அழலுதல்' என்பது முறைப்படி வளர்க்கப்பட்டு வளர்தலைக் குறித்தது. "குழல்" என்பது 'நாளம்' என்னும் பொருட்டாய், அதன்மேல் உள்ள மலரைக்குறித்தது. 'சேரும்' என்பது முற்று உடம்பின் தன்மையாவது மாயையின் காரியமாய் மயக்குதல்.

இதனால், திருவடிப் பேற்றால் சீவன் முத்தநிலை வருதல் கூறப்பட்டது.

1580. முடிமன்ன ராய்மூ வுலகம் தாள்வர்
அடிமன்னர் இன்பத் தளவில்லை கேட்கின்
முடிமன்ன ராய்நின்ற மூவர்கள் ஈசன்
குடிமன்ன ராய்க்குற்ற மற்றுநின் றாரே. 12

1581. வைத்தேன் அடிகள் மனத்தினுள் ளேநான்
பொய்த்தே எரியும் புலன்வழி போகாமல்
எய்த்தேன் உழலும் இருவினை மாற்றிட்டு
மெய்த்தேன் அறிந்தேன் அவ் வேதத்தின் அந்தமே.13

1580. தெ-ரை : ஆராயுமிடத்து, சிவனது திருவடியில் அறிவால் நிலைத்திருப்பவர் இந்நிலவுலகத்தில் மூவுலகையும் ஆளும் மன்னராய் இருந்து யாவர்க்கும் பெருந்தலைவராய் உள்ள மும்மூர்த்திகள் தாமும் சிவனது ஏவலைச் செய்யும் சிற்றரசராய் நின்றே குற்றம் அற்று விளங்குகின்றனர். அதனால், சிவனடியைச் சேர்ந்தவர் அடையும் இன்பத்திற்கு அளவில்லை.

கு-ரை : "அடி மன்னர்" என்பதை முதலிலும் "இன்பத்து அளவில்லை" என்பதை இறுதியிலும் கூட்டியுரைக்க. "அடிமன்னர்" என்பதில் "மன்னர்" என்பது, 'மன்னுதல் உடையவர்' எனப் பொருள் தந்தது. மூன்றாம் அடியில் உள்ள "முடிமன்னர்" என்பது வினைத் தொகையாய், 'மிகமேலே உள்ள தலைவர்' என்னும் பொருட்டாயிற்று. 'தேவர்கள்' என்பது பாடம் அன்று. "குற்றம்" என்பது அதனால் விளையும் துன்பத்தின் மேல் நின்றது இறுதியில் ஆதலால், என்பது எஞ்சிநின்றது 'இன்பத்துக்கு' என்பதில் குகரம் தொகுத்தல் பெற்றது.

1581. தெ-ரை : என்னை, மயக்குவனவாயும் கொடியனவாயும் உள்ள ஐம்பொறிகளின் வழிப்போகாமல், என் மனத்துள்ளே சிவனது திருவடிகளை வைத்தேன். அதனால், இணைத்து உழலுதற்கு ஏதுவாகிய இரு வினைகள் என்னும் புதரை அழித்து தேவமாகிய மரத்தின் உச்சிக் கொம்பில் உள்ள மெய்ப் பொருளாகிய தேனை அறிவினால் அடைந்து இன்புறுகின்றேன்.

கு-ரை : இரண்டாம் அடியை முதலில் வைத்து உரைக்க. "புலன்" என்றது பொறிகளை "எய்த்தேன்" என்பது முற்றெச்சம். "மாற்றிட்டு" என்பதில் இடு, துணைவினை, "மெய்த்தேன்" என்பது ஏகதேச

1582. அடிசார லாம்அண்ணல் பாத மிரண்டும்
முடிசார வைத்தனர் முன்னை முனிவர்
படிசார்ந்த இன்பப் பழவடி வெள்ளக்
குடிசார் நெறிகூடி நிற்பவர் கொள்கையே. 14

1583. மந்திர மாவதும் மாமருந் தாவதும்
தந்திர மாவதும் தானங்க ளாவதும்
சுந்தர மாவதும் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்றன் இணையடி தானே. 15

உருவகம், ஈற்றடி இறுதியில் ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது.

1582. தெ-ரை : முற்காலத்து ஞானிகள் பலரும் இறைவன் திருவடியை அடையவேண்டியே குருவின் திருவடியைக் தம் தலையில் வைத்து அங்ஙனம் நலம் பெற்றனர். அதனால், உலக இன்பத்தையே தருவதாகிய இந்தப் பழைய பௌதிக உடம்பை இகழ்ந்து ஒதுக்கும் அந்த உயர்ந்தோர் கூட்டத்தை யடைதற்குரிய நெறியைப் பற்றினவர்களது கொள்கையும் இதுவே.

கு-ரை : "அடி சாரலாம்" என்பதன் ஈற்றில் 'என' என்பது எஞ்சி நின்றது. அண்ணல் – தலைவன் ; ஞானத்தலைவன் ஞானாசிரியன். படி – உலகம். 'பழ வடிவை எள்ளும் அக்குடியைக் சாரும் நெறி' என்க. அந்நெறி, மெய்ந்நெறியே. குடி, 'குலம்' எனப்படும் அச் சொற்பற்றி, கூட்டத்தை, "குடி" என்றார். "கொள்கை" என்னும் எழுவாய்க்குரிய 'இது' என்னும் பயனிலையும் எஞ்சிநின்றது. ஏகாரம், தேற்றம்.

1583. தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : தந்திரம் – நூல் "தானம்" என்றது அறத்தை. சுந்தரம் – அழகு. உடல் அழகும் ஒருபேறே என்பதை அது பேறுகள் பதினாறனுள் ஒன்றாகக் கூறப்படுதலோடு, "திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும்" (தி. 11 . மூத்தநாயனார் திருஇரட்டைமணிமாலை, 1) என்பதனுள், "உருவாக்கும்" என்பதும் கூறப்பட் டமையான் அறிக. "ஆவது" என்பன பலவும் ஒற்றுமை பற்றி வந்த ஒருமை.

இறுதி நான்கு மந்திரங்களாலும், இவ்வதிகாரத்தில் 'திருவடி எனப்பட்ட பொதுமையால் சிவனது திருவடிப் பேற்றினது சிறப்புக் கூறி முடிக்கப்பட்டது.

3. ஞாதுரு ஞான ஞேயம்

சிவகுருவின் பெருமையும், அவர் திருவடிசூட்டி அருள் தரும் முறைமையையும் உணர்த்திய நாயனார், பின்னர் முறையானே அவ் அருட்பேறு ஞாதுரு ஞேயங்களாய் நிகழுமாற்றை இங்கு ஒன்பது மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். ஞாதுரு – அறிபவன். ஞானம் – அறிவு. ஞேயம் – அறியப்படுபொருள், இவை 'திரிபுடி' எனப்படும், இவை தமிழில் முறையே 'காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருள்' எனப்படும். 'ஞாதுரு, ஞாதிரு, ஞாதா' என்பன ஒரு சொல்லின் திரிபுகள்.

1584. நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா படரினும்
ஆங்கார நீங்கி அதனிலை நிற்கவே
நீங்கா அமுதம் நிலைபெற லாமே. 1

1584. தெ-ரை : ஞானம் கைவரப் பெற்றவன் அந்த ஞானத்தால் அறியும் பொருள் சிவமே யாகையால், அஃது ஒன்றே அவனுக்கு ஞேயப் பொருளாம். அந்தப் பொருள் ஆனந்தமே வடிவினது ஆகையால், என்றும் நீங்குதல் இல்லாத சிவானந்தத்தையுடைய அந்த ஞேயப்பொருளிலே ஞானி ஒரு பொழுதும் நீங்காதே நிற்பானாயின், அநாதி தொட்டு அவனைவிடாது சூழ்ந்து வந்த பாசங்கள் நிற்கமாட்டாவாய் அகன்றொழியும். அவை முற்ற அகன்றொழியாது ஒரோவொருகால் சிறியவாய் வந்து சூழுமாயினும் அச்சூழல், ஒரோவொருகால் சிறியவாய் வந்து சூழுமாயினும் அச்சூழல், அவனை முன்போல அஞ்ஞேயப் பொருளை மறந்தொழியும் அவனை முன்போல அஞ்ஞேயப் பொருளை மறந்தொழியும் நிலையை எய்துவிக்கமாட்டா. (ஏனெனில், சிவகுருவின் அருளைப் பெற்ற சிவஞானியின் ஞானத்தை அப்பாசங்கள் முன்போலத் திரிவுபடுத்தி, 'யான்' என்றும், 'எனது' என்றும் செருக்கு விக்கமாட்டா ஆகலான்.) அவ்வாற்றால் பழக்கம்பற்றிச்சிறிதே தலைப்படுகின்ற அந்தச் செருக்கு ஞானத்தால் முற்றாது கழிய, ஞேயத்தில் நிலைத்து நிற்றல் உண்டாகும். அதனால் அத்தகைய சிவஞானிக்கு, அளவிற்பட்டு நீங்குதல் இல்லாது என்றும் உளதாகிய சிவானந்தம் நிலை பெற்றிருத்தல் கூடுவதால்.

கு-ரை : "நீங்காச் சிவானந்த ஞேயம்" என்பது உடம்பொடு புணர்த்தது ஆகலான், அதற்கு இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. "நிற்க"

என்னும் எச்சம், விதித்தற் கருத்தன்று இயல்பு கூறியதே. 'ஆங்காரம் நீக்கி' எனப் பிறவினையாகக் கூறாது. "நீங்கி" எனத் தன்வினையாகக் கூறியது அது பற்றியே. "நீங்கி" என்பதை 'நீங்க' எனத் திரிக்க. 'அதன்கண் நிலை நிற்க' என உருபு விரித்துக் கொள்க. "நீங்கா அமுதம்" வெளிப்படை.

"சிவானந்த ஞேயம்" என்றதனால், "ஞேயமாவது சிவம்" என்பது போந்தது. போதரவே, ''நின்றிட, நிற்க'' என்பவற்றால், 'நிற்றல் சிவஞானத்தால்' என ஞானமும், 'நிற்பவன் அந்த ஞானத்தையுடையவன்' என ஞாதுருவும் பெறப்பட்டு, 'ஞாதுருதன்னையும், தனது ஞானத்தையும் சிறிதும் எண்ணாது' ஞேயம் ஒன்றையே அறிந்து அதனால் 'அதனை அறிகின்றோம் என்ற அறிவும் நீங்கிய நிலையே ஆனந்த நிலையாம் என்பது விளங்கிற்று. இதனையே, 'அதீத நிலை' என்றும், 'ஆனந்தாதீதம்' என்றும் கூறுவர். இந்நிலையில் ஞாதுரு ஞானஞேயங்கள் இருந்தும் அவை அவற்றை அறிபவனுக்குப் பலனாகாமையால், இந்நிலையை, 'திரிபுடி நிங்கிய நிலை' என்பர். அஃது அறியாது, 'ஞாதுரு ஞானங்களை ஞேயத்தின் வேறுபட்ட பொருளாக உணர்தலே மயக்க உணர்வாகிய அஞ்ஞானம்' என்றும், 'அங்ஙனம் உணராது அவை அவிச்சையால் ஞேயத்தின் வேறுபட்ட பொருள்போலத் தோன்றுகின்றன அவை உண்மையில் ஞேயமாகிய அதுவேயாம் என்று உணரப்பெறுதலே மெய்ஞ்ஞானம்' என்றும் கூறித் தமது அறிவின் நிலையைப் புலப்படுத்திக்கொள்வர் மாயாவாதிகள், அவர் தமது கூற்றால், பெறுவானையும், பேற்றையும் இழத்தல்தெளிவு. இனி, 'ஞாதுரு ஞானங்களைப் பெத்தத்திற்போலவே முத்தியிலும் உணர்ந்து நிற்றலே ஆனந்தானுபவம்' என்போரும் இடையீடில்லாத முத்தி யின்பத்தினராகாது, இடையிடையே பெத்தத் துன்பத்தை உடையவராவர். இவற்றையே உமாபதி தேவர் தமது வினா வெண்பாவில்.

> காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத்துண்மை
> காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள் – காண்பானும்
> காட்டுவதும் காண்பதுவும் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்
> வாட்டுநெறி வாரா தவர். – வெண்பா, 11

என அருளிச்செய்தார். இதனுள் காட்டுவது, ஞானம். காண்பது – காணப்படுவது.

இதனால், அதீத நிலையாகிய முடிந்தநிலையில் உளவாகும் ஞாதுரு முதலிய மூன்றன இயல்புகளும் கூறப்பட்டன.

1585. ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு ஞானாதி நீங்கிடும்
ஞேயத்தின் ஞாதுரு ஞேயத்தில் வீடாகும்
ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஞேயத்தை யுற்றவர்
ஆயத்தில் நின்ற அறிவறி யாரே. 2

1585. தெ-ரை : சிவஞானத்தால் சிவமாகிய ஞேயப் பொருளிலே அன்பையும், பின் அந்த ஞேயப்பொருளையும் அடைந்தோர் தம்மையும், தமது அறிவையும் ஆராய்கின்ற அச்செயலில் நிற்கும் அறிவை உடையவராகார். அதனால், அவர் ஞேயத்தை அடைந்து நிற்கும் நிலையில் ஞானம், ஞாதுரு, ஞேயம் என்னும் முப்பகுப்பு அவர்க்கு நீங்குவதாம். அது நீங்கவே, ஞேயம் ஒன்றிலேநிற்கும் ஞாதுருவுக்கு அந்த ஞேயப் பொருளிலே வீட்டின்பம் எய்துவதாம.

கு-ரை : மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, ஈற்றடியின் இறுதியில், 'அதனால், என்பது, 'பறம்பிற் பாரி' என்பது போல நின்றது. 'ஞாதுருவுக்கு' என்னும் நான்கனுருபும், அதன் பின், 'அஞ்ஞேயத்திலே' என்னும் சுட்டும், தேற்றேகாரமும் தொகுத்தல் பெற்றன. மூன்றாம் அடியில் இடைநின்ற ஞேயம், 'நேயம்' என்பதன் போலி. அதுவும், பின்வந்த ஞேயமும் இரண்டாவதன் செவ்வெண்ணாய் நின்றன.

சிவஞானமாவது, சிவம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள்' என உணரும் ஞானம், அதனானே சிவம் அறியப்பட. அவ் அறிவின் வழி அச்சிவத்தின் மாட்டு அவ்வறிவனுக்கு அன்பு மீதூரும். அது மீதூர்ந்தவழி அச் சிவத்தை யன்றி அவன் வேறொன்றையும் அறியானாவன். அங்ஙனம் ஆய வழி அச் சிவத்தினது ஆனந்தம் இடையீடின்றி எல்லையில்லாமல் பெருகிநிற்கும்' என்பதனை இம்மந்திரத்தில் வகுத்துக்கூறியவாறு.

"அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே" (சிவஞான போதம். சூ. 11) என்றார் மெய் கண்டதேவரும். 'ஆய் அதனில்' என்பதில் 'அதனில்' என்பது "அத்தில்" என மருவிநின்று. 'அறிவறிவாரே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், மேற்கூறிய, "நீங்கா அமுதம் நிலைபெறும்" நிலை கைவரும் முறைவகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1586. தானென் றவனென் றிரண்டாகும் தத்துவம்
தானென் றவனென் றிரண்டும் தனிற்கண்டு
தானென்ற பூவை அவனடிச் சாத்தினால்
நானென் றவனென்கை நல்லதொன்றன்றே. 3

1586. தெ-ரை : 'ஆன்மாவும், சிவமும்' எனப்பொருள் இரண்டாம். அவ்விரண்டையும் ஆன்மாவாகிய ஞாதா தனது ஞானத்தின்கண் வைத்து நன்கு காணுதல் வேண்டும். பின் அங்ஙனம் கண்டதன் பயனாக ஞாதா தானாகிய மலரைச் சிவனுக்கு அவனது அருளாகிய திருவடியிலே சாத்திவிடுவானாயின், முதலில், 'ஆன்மா, சிவம் எனப் பொருள் இரண்டுள்ளன' என உணர்ந்த உணர்வு நல்லதோர் உணர்வாய்ப் பயன் தரும்.

கு-ரை : 'பரமான்மாவை யன்றிச் சீவான்மா என்பதொன்று வேறில்லை' என்பாரை மறுத்தற்கும், 'முத்தி நிலையில் பாசம் செயலற்ற இருந்தும் இல்லாதனவாம்' என்பது உணர்த்தற்கும், "தானென் றவனென் றிரண்டாகும் தத்துவம்" என்றாராகலின், இது, மேல்,

"பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி" – தி.10 பா.114

என்றதனோடு மாறுகொள்ளாமை அறிக. ஞாதா தன்னையும், சிவத்தையும் தன் அறிவில் வைத்துக் காணுதலாவது, சிவம் தானே விளங்கும் அறிவினதாய் அறிந்தும், தனது அறிவினுள் நின்று அறிவித்தும் நிற்றலையும், தான் அச்சிவம் அறிவித்தாலன்றி அறிய மாட்டாமையையும் உணர்ந்து, அதனானே, தான் அடிமையும், சிவம் தன்னை உடைப்பொருளாதலையும் தெளிதல். அத் தெளிவு உளதாகவே, ஞாதா தனக்கெனச் செயல் இன்மையை உணர்ந்து, தான் சிவனது உடைமையாயே நிற்பனாகலின், அதனை உருவக வகையால், "தானென்ற பூவை அவனடி சாத்துதல்" என்றார். இதனை "கூட்டில் வாள் சாத்தி நிற்றல்" (திருவுந்தியார், 30) என வேறோர் உருவகத்தால் உணர்த்தினார் திருவுந்தியார் ஆசிரியர், "என்று, என்கை" என்பன எண்ணிச் சொல்லுதலைக் குறித்தன. "அன்றே" என்பது தேற்றத்தின் கண் வந்தது. இங்ஙனமன்றி, ஏகாரத்தை ஈற்றசை யாக்கி, 'திரிபுடி ஞானம் நில்லாது போவதாம்' எனவும் உரைப்பர்.

இதனால், ஞாதாவும் ஞேயம்போல என்றும் உள்பொருளே

1587. வைச்சன ஆறாறும் மாற்றி எனைவைத்து
மெச்சப் பரன்றன் வியாத்துவம் மேலிட்டு
நிச்சய மாக்கிச் சிவமாக்கி ஞேயத்தால்
அச்சங் கெடுத்தென்னை ஆண்டனன் நந்தியே. 4

1588. முன்னை யறிவறி யாதஅம் மூடர்போல்
பின்னை யறிவறி யாமையைப் பேதித்தான்
தன்னை யறியப் பரனாக்கித் தற்சிவத்
தென்னை யறிவித் திருந்தனன் நந்தியே. 5

யாயினும், அவன் ஞேயத்தில் அடங்கியவழியே இன்பம் பெறுதல் கூறப்பட்டது.

1587. தெ-ரை : எம் குரவராகிய நந்திபெருமான் என் மேல் வைத்த தமது அருளினால், முன்னே என்னைக் கட்டுட் படுத்து வைத்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீக்கி என்னை அவற்றினின்று வேறாக்கி வைத்து, என்னை யாவரும் 'பெரியோன்' என்று புகழும் படிச் சிவ வியாபகத்தை என்பால் மேலிடுவித்துப் பின் உறுதியாக என்னைச் சிவமேயாகச் செய்து பிறவிக்கு அஞ்சும் எனது அச்சத்தை ஒழித்து என்னை ஆட்கொண்டருளினார்.

கு-ரை : 'அதனால், யான் இதுபொழுது ஞேயமேயாய் நிற்கின்றேன்' என்பது குறிப்பெச்சம். ஞேயமேயானபின் சொல்நிகழ வழியில்லையாதலின், இங்ஙனம் சொல் நிகழ்ந்தவாறு என்னை யெனின், அதுவும் அந்த ஞேயத்தது இயல்பாகிய அருளால், "நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" (தி.10 பாயிரம் திருமூலர் வரலாறு, 13) என்று எழுந்த உணர்வினா லேயாம் என்க. 'வியாபகத்துவம்' என்பது "வியாத்துவம்" என மருவிற்று. 'மேலிடுவித்து' என்பது தொகுத்தல் பெற்றது.

இதனால், ஞாதா ஞானத்தைப் பெற்று ஞேயத்து அழுந்தும் முறைமை கூறப்பட்டது.

1588. தெ-ரை : யான் நந்தி பெருமானைக் குருவாக அடைதற்கு முன், அறியத்தக்க பொருளை, அறியாது கிடக்கின்ற அறிவிலிகளோடு ஒருங்கொத்திருந்தேனாக, அவரை அடைந்த பின் அவ் அறியா மையை நீக்கிச் சிவத்தை உணருமாறு என்னைக் கருவிக் கூட்டத்திற்கு

1589. காணாத கண்ணுடன் கேளாத கேள்வியும்
கோணாத போகமும் கூடாத கூட்டமும்
நாணாத நாணமும் நாதாந்த போதமும்
காணாயெனவந்து காட்டினன் நந்தியே. 6

அயலானாக ஆக்கி, அவ் ஆக்கப்பாட்டால் யான் சொரூப சிவத்தில் தோய்ந்தபின்பு மீளக் கருவிக் கூட்டத்திற் செல்லாதவாறு உணர்வைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

கு-ரை : 'போல' என்னும் செயவெனெச்சத்தது ஈற்றகரம் தொகுத்தல் பெற்றது. அவ் எச்சத்திற்கு, 'யான்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. "அறிவறியாமை" என்பது முன்னர்ப் போந்ததனைச் சுட்டும் அளவாய் நின்றது. பேதித்தல் – வேறுபடுத்தல், நீக்குதல். தன்னை – சிவத்தை. "சிவம்" என்பது, சிவமாய் நின்ற நிலையைக் குறித்தது. அறிவித்தல், இங்கு அறியாமை புகாதவாறு காத்தல். 'அங்ஙனம் காத்தலாலே யான் ஞேயத்தின் நீங்காதவனாயினேன்' என்பது கருத்து.

இதனால், 'குருவருளில் உறைத்து நிற்றலாலே ஞேயத்தழுந்து தல் உண்டாம்' என்பது கூறப்பட்டது.

1589. தெ-ரை : 'எங்கள் குரவராகிய நந்தி பெருமான், கண் இன்றியே காண்கின்ற காட்சியையும், காது இன்றியே கேட்கின்ற கேள் வியையும், சித்தம் திரியாதே நுகர்கின்ற நுகர்ச்சியையும், கூடாமலே கூடி நிற்கின்ற கூட்டத்தையும், நாணாமலே நாணுகின்ற நாணத்தையும், நாதம் இன்றியே உணரும் உணர்வையும் காண்பாயாக' 'என அணுகி வந்து காட்டி யருளினார்.

கு-ரை : கண் முதலிய கருவிகளின் துணையின்றியே காட்சி முதலிய புலனுணர்வுகளையும் நாதத்தின் துணையின்றியே சவிகற்ப உணர்வையும், முன்பு வேறாய் நின்று பின்பு கூடாது இயல்பிலே இரண்டற நிற்கும் நிலை விளங்கப் பெறுதலாகிய புணர்ச்சியையும். முக்குணங்களும் மாறி மாறி வருதலால் சித்தம் திரிபெய்துதல் இன்றி என்றும் ஒருபடித்தாய் நின்று நுகரும் சிவானுபவத்தையும், பிறர்முன் இளிவந்து நின்று நாணுதலாகிய நாணமின்றி, முன்னை அறியா மையை நினைந்து வெள்கி விலாஇறச் சிரித்தலாகிய (தி. 4 ப.75 பா.3) நாணத்தையும் பெறுதல் சிவஞானம் பற்றுக்கோடாயவழிக் கிடைப்ப

**1590. மோனாங்கை வந்தோர்க்கு முத்தியும் கைகூடும்
மோனங்கை வந்தோர்க்குச் சித்தியும் முன்னிற்கும்
மோனங்கை வந்தூமை யாம்மொழி முற்றுங்காண்
மோனங்கை வந்தைங் கருமமும் முன்னுமே. 7**

தாகலின், 'அதனை அவ்வாற்றால் தந்தருளினார்' என்றவாறு. "கேளாதே எல்லாம் கேட்டான்" (தி. 8 திருச்சதகம், 28) என்னும் சிவனது இயல்பு அவனைச் சார்ந்தார்க்கும் உளதாதல் அறிக.

இதனால், சிவகுருவால் சிவஞானத்தைப் பெற்ற ஞாதுரு அந்த ஞானத்தால் ஞேயத்தை உணரும் முறை கூறப்பட்டது. இது துரிய நிலை.

1590. தெ-ரை : மௌன நிலை கைவரப் பெற்றோர்க்குப் பரமுத்தி உண்டாகும். அதற்கு முன்னே பரசித்திகள் உளவாம். நாதத்தின் பிணிப்பும் விட்டொழியும். இறைவனது ஐந்தொழில்களில் இறுதிய தாகிய அருளல் தொழிலும் நிகழ்ந்து, அவை அனைத்தும் இயற்றப் பட்டு முடியும்.

கு-ரை : மௌன நிலையாவது தற்போதம் சிறிதும் எழாத அதீத நிலையாம். திரிபுடி அற்ற நிலையும் இதுவேயாதல் அறிக.

"மோனம் என்பது ஞான வரம்பு" (கொன்றை வேந்தன், 8) என்னும் ஔவையார் திருமொழியும் காண்க. பரசித்திகள் மூன்றாம் தந்திரத்திற் கூறப்பட்டன. ஊமை மொழி, பிரணவம். காரண நிலையது ஆதல் தோன்ற அஃது, 'ஊமை மொழி' எனப்படுகின்றது. அதுவே நாதமாதல் அறிக. முற்றுதல் – முடிவுற்று நீங்குதல். இதுவும் பாச ஞானமாய்ப் பந்தமாதலின் நீங்குதற்குரியதாயிற்று. முன்னுதல் – நினைத்தல் சங்கற்பித்தல் தன்காரியம் தோன்ற நின்ற இதற்கு. 'சிவன்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. இவ்வாறன்றி, 'முன்னப் படும்' எனச் செயப்பாட்டு வினையாக்கி உரைத்தலுமாம். பின்னிரண்டடிகளில் "வந்து" என்பவற்றை 'வர' எனத் திரிக்க.

இதனால், திரிபுடி நீங்கிய நிலையினது இயல்பு வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

1591. முத்திரை மூன்றின் முடிந்தது மூன்றன்பால்
வைத்த கலைகாலை நான்மடங் கான்மாற்றி
உய்த்தவத் தானந்தத் தொண்குரு பாதத்தே
பெத்த மறுத்தோர் பிறந்திற வாரே. 8

1591. தெ-ரை : சிவ குருவின் திருவடிப் பேற்றால் எல்லாப் பொருள்களும் அற்றுச் 'சிவஞாதா, சிவஞானம், சிவஞேயம்' என்னும் மூன்று பொருளிலே வந்து முடிந்த தன்மையை, 'சந்திர கலை, சூரிய கலை, அக்கினி கலை' என்னும் மூன்று வகையில் இயங்கும் பிரணவாயுவை முறைப்படி அடக்குமாற்றால் ஞேயமாகிய ஒன்றில் அடங்கச் செய்தலால் விளைந்த ஆனந்தத்தால் திரிபுடியாகிய கட்டினை அறுத்தோர் அதன்பின் பிறந்தும், இறந்தும் வருதலைச் செய்யார் முத்தி பெறுவர் என்றதாம்.

கு-ரை : 'ஒண்குரு பாதத்தால்' என உருபு விரித்து, அத் தொடரை முதலிற் கூட்டி, 'முடிந்ததை உய்த்த வத்து ஆனந்தத்தால் பெத்தம் அறுத்தோர் பிறந்திறவார்' என வினை முடிவு செய்க. முத்திரை - குறி பொருள். "மூன்று" இரண்டில் முன்னது ஞாதுரு முதலிய மூன்றையும், பின்னது இடைகலை முதலிய மூன்றையும் குறித்தன. நான்மடங்கா - ஒன்று நான்காக. அஃதாவது, பதினாறு மாத்திரையளவாகப் பூரித்ததை அறுபத்து நான்கு மாத்திரை யளவாகக் கும்பித்தல். இம்முறையில் ஞாதுரு முதலிய மூன்றையும் வத்துவின் கண் உய்த்தலாவது, இப்பிராணாயாமத்தால் ஞேயப் பொருளாகிய சிவத்தையே தியானித்து அதனில் ஒன்றி யிருத்தலாகிய சமாதி நிலையைப் பெறுதல். "உய்த்த" என்னும் பெயரெச்சம், "வத்து" என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது. வத்து, பரவத்து பரம்பொருள். வத்துவினது ஆனந்தத்தால் பெத்தம் அறுத்தோர் - பரம்பொருளாகிய சிவனது ஆனந்த மேலீட்டால் திரிபுடி ஞானத்தை அறுத்தோர். திரிபுடி ஞானமும் ஆனந்தானுபவத்திற்குத் தடையாகலின், "பெத்தம்" எனப்பட்டது. "பிறந்திறவார்" என்றது, 'ஏனையோர் போலப் பிறப்பில் மீளாது, எவ்வாற்றானும் முத்தியைப் பெறுவர்' என்றதாம்.

இதனால், ஞாதுரு ஞான ஞேய வேறுபாடு நீங்குதற்கு யோகமும் தக்கதொரு சாதனமாதல் கூறப்பட்டது. 'இவ்யோகம் உபாய நிட்டை' என்க.

1592. மேலைச் சொருபங்கள் மூன்றும் மிகுசத்தி
பாலித்த முத்திரை பற்றும் பரஞானம்
ஆலித்த நட்டமே ஞேயம் புகுந்தற்ற
மூலச் சொரூபன் மொழிஞா துருவனே. 9

1592. தெ-ரை : மேலே கூறிவந்த ஞாதுரு முதலிய மூன்றன் இயல்புகளையும் சிவசத்தி இனிது விளங்கக் காட்ட அங்ஙனம் கண்ட உணர்வே ஞேயத்தைப் பற்றுதற்குரிய மேலானஞானம். அந்த ஞானத்தில் ஆரவாரித்து திருநடனத்தையுடைய சிவனே ஞேயம். அந்த ஞேயத்தில் அழுந்தித்தானம், தனது ஞானமும் தோன்றாது. முதற்பொருளின் இயல்பு முற்றும் தனது இயல்பாக விளங்கப் பெற்ற ஆன்மாவே ஞாதுரு.

கு-ரை : 'இங்ஙனம் முத்தி நிலையிலும் இம்மூன்றும் உண்மையால், முத்தி என்பது பெறுவானும், பேறும் இல்லாத ஒன்றாகப் பிறர் கூறும் நிலைகள் அல்ல' என்றவாறு. எனவே திரிபுடி அற்ற நிலை என்பது, 'அவை அறியப்படாதநிலை' எனப் பொருள்படுதலன்றி, 'அவை இல்லாதொழியும் நிலை' என்றதாயிற்று. இஃது இவ்வதிகாரத்து முதற்கண் காட்டிய வினா வெண்பாவாலும் நன்கறியப்படும். சொரூபம் – இயல்பு. சிவசத்தியை, "மிகு சத்தி" என்றார். 'மூன்றையும் மிகுசத்தி பாலித்த' என்க. "பாலித்த" என்னும் பெயரெச்சம், முத்திரை என்னும் செயப்படு பொருட் பெயர் கொண்டது. முத்திரை - குறி உணர்வு. 'முத்திரையே பரஞானம்' என ஏகாரம் விரித்துமுடிக்க. 'நட்டம்' என்றது அதனை உடைய பொருளை. 'சொரூபனே ஞாதுருவன்' என ஏகாரத்தை மாற்றிக் கூட்டிரைக்க. 'ஞாதுரு' என்னும் வடசொல்லை. 'ஞாதுரு வாம் தன்மை யுடையவன்' எனத் தமிழ் முறைப்பட ஓதினார்.

இதனால், ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களது இயல்புகளும், அம் மூன்றும் என்றும் உள்ள பொருள்களாதலும் கூறப்பட்டன.

4. துறவு

சிவகுருவின் இயல்பும், அக்குருவினது திருவடியைப் பெறுதலினது சிறப்பும், அதன்பயனாக விளங்கப்பெறும் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களது இயல்பும் கூறிய நாயனார், இனி அச்சிவகுருவைத் தலைப்படுதற்கு ஏதுவாய் உள்ளனவற்றைக் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் துறவினைப் பத்து மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அஃதாவது வினை காரணமாக உளவாய உடம்பும், உலகமுமாய அவற்றின்மேல் உளதாய பற்றினை விடுதல்.

1593. இறப்பும் பிறப்பும் இருமையும் நீங்கித்
துறக்கும் தவங்கண்ட சோதிப் பிரானை
மறப்பில ராய்நித்தம் வாய்மொழி வார்கட்
கறப்பயன் காட்டும் அமரர் பிரானே. 1

1593. தெ-ரை : இறப்பும், பிறப்பும் ஆகிய இரண்டினின்றும் இயல்பாகவே நீங்கி, உயிர்களும் அவற்றினின்றும் நீங்குதற்குத் துறத்தலாகிய தவநெறியின் முறைமையைச் சொல்லியருளிய சுயஞ்சோதி யாகிய சிவனை ஒரு ஞான்றும் மறத்தல் இல்லாதவராய், வாயாலும் வாழ்த்தி நிற்பவர்கட்கு அவன் இன்ப உலகமாகிய தனது உலகத்தை வாழும் இடமாகக் காட்டியருளுவான்.

கு-ரை : சிவன் பிறவாமை உரையாலும் கருதலாலும் அறியப் படுதலின் அதனையே முன்னர்க் கூறினார். செவ்வெண்ணே யன்றி உம்மை யெண்ணும் தொகை பெறுமாதலின், இனிது விளங்க, "இருமையும் நீங்கி" எனத் தொகைகொடுத்து ஓதினார். எனவே, "இருமை" என்பது எண்ணின்கண் வந்தது. 'இருமையினும்' என ஐந்தாவது விரிக்க. சிவன் இருமையிலும் நீங்கினமையை எடுத்தோதி யாதனால், 'உயிர்களும் அவற்றின் நீங்குதற்கு' என்பது பெறப்பட்டது. தவம் - தவமாகிய நெறி, உயிர்கள் வினைவழியே இயங்குவது அவ நெறியும், வினை நீங்குதற்குரிய வகையில் இயங்குவது தவநெறியு மாதலின், அவற்றுள் துறவு தவநெறியாதல் உணர்த்துவார், 'துறக்கும் தவம்' என்றார். எனவே, துறத்தலையே 'தவம்' என்றமையால். பெயரெச்சம் வினைப்பெயர் கொண்டதாம். "கண்ட" என்றது 'தானே கண்ட' என்னும் பொருட்டாய், 'பிறர்க்குச் சொன்ன' எனத்தன் காரியம் தோன்ற நின்றது. சொல்லியது வேதாகமங்கள் வாயிலாக என்க. 'சோதிப் பிரான்' என்றது அவ்விரண்டும் பற்றி, எனவே,

1594. பிறந்தும் இறந்தும்பல் பேதைமை யாலே
மறந்த மலஇருள் நீங்க மறைந்து
சிறந்த சிவன் அருள் சேர்பரு வத்துத்
துறந்த உயிர்க்குச் சுடரொளி யாமே. 2

அவனல் லது பிறர் அதனை அறிவாரும், அறிவிப்பாரும் இல்லை என்க. மறப் பின்மை பிற பொருளை நினையாமை யாதலின், அது பற்றறுத்தலைக் குறித்தல் அறிக. வாய்மொழிதல் நினைவின் வழித்தாதல் வெளிப் படை, அறப் பதிபுண்ணியலோகம் ; என்றது, சிவபுண்ணிய லோகத்தை என்னை?

யான்என தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும். **– திருக்குறள், 346**

என்றமையால், துறந்தார் அடைவது பசு புண்ணியம் செய்வார், அடைதற்குரிய துறக்க லோகம் ஆகாமையின், "அமரர் பிரான்" என்றது சுட்டுப் பெயராளவாய் நின்றது. இதன்கண் "பிரான்" என்பது, "அமரர்" என்பார் முகமகனாக அங்ஙனம் கூறப்பட, உண்மை அமரன் சிவனேயாதல் விளக்கிநின்றது.

"அச்சுதன் அயன் அமரர் ஆகிய பெயர் அவர்க்கு
நிச்சயம்படு முகமனே". **– சூரன் அமைச்சியற் படலம், 140**

என்ற கந்தபுராணத்தை நோக்குக.

இதனால், பிறவி நீங்கும் நெறி துறவேயாதலும், அதுவும் சிவநெறியின் பொதுவும், சிறப்பும் ஆகிய நூல்களிற் சொல்லப்பட்டதே யாதலும் கூறப்பட்டன.

1594. தெ-ரை : ஆணவ மலம் பரிபாகம் எய்தாத பொழுது சத்தி நிபாதமும் வாராமையால் அம்மலம் பலமாயப் பொருள்களின்வழிப் பலவகை மயக்கத்தைச் செய்தலால் பிறந்தும், இறந்தும் உயிர்கள் தன்னை மறந்து நின்ற பொழுது அவற்றது அறிவினுள்ளே மறைந்து நின்றும், பின் அம் மலம் பரிபாகம் எய்தியபொழுது சத்திநிபாதம் வரு தலால் உயிர்கள் தன்னை நினைந்தவழி அச்சத்திநிபாத நிலை கட்கு ஏற்ப வெளி யிடத்தும், உள்ளே இதயத்தும் உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்னும் தடத்தநிலைகளிலும், அறிவின்கண் சொரூப நிலை யிலும் முறையானே விளங்கிநிற்கின்ற சிவன் அச்சத்தி நிபாத நிலை கட்கு ஏற்பத்தோன்றும் துறவுணர்வின் அளவாக, முன்னர்ச் சிறிதாய்த் தோன்றிப் பின் பெரிதாய்ச் சுடர்விட்டு ஒளிர்கின்ற பேரொளி போல விளங்கிநிற்பன்.

1595. **அறவன் பிறப்பிலி யாரு மிலாதான்**
உறைவது காட்டகம் உண்பது பிச்சை
துறவனுங் கண்டீர் துறந்தவர் தம்மைப்
பிறவி யறுத்திடும் பித்தன்கண் டீரே. 3

கு-ரை : பேதைமை, இங்கு மயக்க உணர்வு, இதனைத்தரும் ஆணவ சத்தி, 'அதோநியாமிகாசத்தி' எனப்படும். இஃது உயிர் தோறும் ஒவ்வொன்றேயாயினும் அதற்கு வாயிலாய் உள்ள பொருள் களது பன்மை பற்றிப் பலவாயிற்று. "பல்பேதைமையாலே" என்பதை முதற்கண்வைத்து உரைக்க. "மறந்த" என்னும் பெயரெச்சம், "இருள்" என்னும் ஏதுப்பெயர் கொண்டது. 'நீங்கச் சிறந்த' என்க, "மறைந்து சிறந்த" என்பதற்கு, 'முன்னர் மறைந்து பின்னர்க் சிறந்த' என உரைக்க, முன்னைநிலை மறத்தலாகவே, பின்னைநிலை நினைத்தலாயிற்று. "சிறந்த" என்றது, 'படிமுறையான் ஓங்கி நின்ற' என்றவாறு. அருள் – அருட்சத்தி. "அருள்சேர் பருவத்து" என்பதை "மறைந்து" என்றதன் பின்னர்க் கூட்டுக. இதனானே, 'முன்னைநிலை அருள்சேராப்பருவம்' என்பது போந்தது. 'பருவத்து ஆம்' என இயையும். 'ஆதல் துறந்த உயிர்க்கு' என்றதனால், அவ்விடத்துத் துறவுதானே உண்டாதல் பெறப் பட்டது. சிவன் மறைந்து நின்ற காலத்துப் பிறப்பிறப்பாய பெருந் துன்பம் உளதாதல் கூறவே, அவன் விளங்கிநின்ற காலத்துப் பேரின்பம் உளதாதல் விளங்கிற்று, 'அது துறவால் வருவது' என்பதே இங்குக் கருதப்பட்டபொருள்.

"ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள் ;
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே"

– தி. 10,8 அவா அறுத்தல், 3

என நாயனார் முதற்கண் அருளிச்செய்தமை காண்க.

இதனால், பற்றுள்ளம் – மலத்தாலும், சத்திநிபாதம் இன்மை யாலும் உளதாதலும், துறவுள்ளம் – மலபரிபாக சத்திநிபாதங்களால் உளதாதலும், அவ்விரண்டானும் முறையே பிறவித்துன்பமும், வீட்டின்பமும் உளவாதலும் கூறப்பட்டன.

1595. தெ-ரை : "அறவாழி யந்தணன்" (தி. 10,7, அருளொளி, 12) என்றற் றொடக்கத் தனவாக நூல்களில், 'பல வகை அறங்களையும் தனக்கு வடிவாக உடையன்' எனக் கூறப்படுகின்ற கடவுள், பிறப்பு இல்லாதவனும், அதனால், பற்றுச் செயதற்குக் கிளைஞர் ஒருவரும் இல்லாதவனும், வாழும் இடம் காடாகவும், உண்ணும் ஊண் பிச்சையாகவும் உடைய வனுமாதலால் சிறந்த துறவியாய் உள்ள சிவனேயாவன். அதனால், அவன் துறவு பூண்டவர்களையே

பிறவியைக் கடப்பித்து உய்விக் கின்ற பேரருளானுமாய் உள்ளான் இவற்றை அறிமின்கள்.

கு-ரை : 'அறவடிவானவன்' என்னும் பொருட்டாய்க் கடவுட்கு யாவரும் உடன்பட்டுக்கூறும் பொதுக் காரணப்பெயராய் "அறவன்" என்பது எழுவாயாய் நின்று சிவனைக் குறித்த "துறவன்" என்னும் சிறப்புக் காரணப் பெயராய பயனிலையைக் கொண்டது. பிறப்பிலி முதலிய நான்கும் சிவன் சிறந்த துறவியாமாற்றை விளக்கி நின்றன. 'சிவன் சிறந்ததுறவி யாதலின், சிறந்த துறவியரிடத்தே அருள் மிக உடையனாய் அவர்களை உய்விக்கின்றான்' என்றவாறு. இல்லறத் தவரும் அன்பு, பொறை, ஒப்புரவு, ஈகை முதலியவற்றை உடையராயினும் பற்றறாமையின், எல்லா உயிர்கள்மேலும் அருளுடையராய்த் 'தன்னுயிர் நீப்பினும் தான் பிறிது இன்னுயிர் நீக்காது' (திருக்குறள், கொல்லாமை, 8) ஒழுகுதல் முதலியவற்றை உடையராக மாட்டாமையின், 'அறவோர்' எனப் பெயர் பெறமாட்டார்கள். துறவியரே அந்நிலைக் கண் நிற்கவல்லராய் "அறவோர்" எனப் பெயர் பெற்று நிற்றலின், அவரே அறவாழியந்தணனாகிய இறைவனது அருட்குப் பெரிதும் உரியராகின்றனர் என்பது தோன்ற , இறைவனை, "அறவன்" எனப் பொதுவகையானும், "துறவன்" எனச் சிறப்பு வகையானும் கூறினார். "உறைவது காட்டகம், உண்பது பிச்சை" என்றவை, 'உடுப்பது தோல், முடிப்பது சடை, பூசுவது சாம்பல்' முதலிய வற்றிற்குத் தோற்றுவாயாய் நின்றன. நிற்கவே, இவை பற்றிச் சிவனை இகழ்வோர் துறவரது பெருமையை அறிவும் அறிவிலார் என்பது அறியப்படும். அறிவுடையார் இன்னோரன்னவற்றைப் புகழ்ந்து போற்றுதல் அறியத் தக்கது. "துறவனும்" என்னும் உம்மையை, "பித்தன்" என்பதனோடு கூட்டுக. "பிறவி யறுத்திடும்" என்னும் தொகைச்சொல் 'உய்விக்கும்' என்னும் ஒருசொற் பொருட்டாய், "துறந்தவர்தம்மை" என்னும் இரண்டாவதற்கு முடிபாயிற்று. பித்துப் போறலின் பேரருள், "பித்து" எனப்பட்டது. உய்வித்தற்குக் காரணத்தைக் குறித்து நிற்றலின், இது துறந்தார் மேலதாதல் அறியப்படும்.

இதனால், துறந்தோரே சிவனருட்கு உரியராதல் கூறப்பட்டது. இத்துறவு, "தம்மை உணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணரும்" (சிவஞானபோதம், அவையடக்கம்) உணர்வால் வரும் அகத்துறவாதல் அன்றி, வாளா, மனை துறந்து. (தி.4 ப.10 பா.6)

"நாடுகளிற் புக்குழன்றும் காடுகளிற் சரித்தும்
நாகமுழை புக்கிருந்தும் தாகமுதல் தவிர்ந்தும்"

– சிவஞானசித்தி, சூ. 8,5

வருந்துதலாகிய புறத்துறவாகாமை அறிக.

1596. நெறியைப் படைத்தான் நெருஞ்சில் படைத்தான்
நெறியில் வழுவின் நெருஞ்சில்முட் பாயும்
நெறியில் வழுவா தியங்கவல் லார்க்கு
நெறியில் நெருஞ்சில்முட் பாயகி லாவே. 4

1597. கேடும் கடமையும் கேட்டுவந் தைவரும்
நாடி வளைந்தது நான்கட வேனலேன்
ஆடல் விடையுடை யண்ணல் திருவடி
கூடும் தவம்செய்த கொள்கையன் றானே. 5

1596. தெ-ரை: (இம்மந்திரம் பிறிது மொழிதல். இதன் நேர்பொருள் வெளிப்படை.)

இதன் குறிப்புப்பொருள்:- அறநெறியை வகுத்துணர்த்திய இறைவனே மறநெறியையும் வகுத்துணர்த்தினான். அதனால், அறநெறியின் வழுவியவழி மறநெறி உளதாய்த் துன்பம் விளைக்கும். ஆகவே, அறநெறியின் வழுவாது ஒழுக வல்லவர்கட்கு அந்நிலையில் மறநெறி தோன்றித் துன்பம் விளைக்க மாட்டாது.

கு-ரை : 'அந்நிலை துறவோர்க்கே முற்ற முடியும் ; அதனால், துறவைப் பெறுக' என்பது கருத்து "படைத்தான்" இரண்டில் முன்னது வினைப்பெயர் ; பின்னது முற்று. முன்னதில் தேற்றேகாரம் தொகுத்தல் பெற்றது.

இதனால், துறவே துன்பம் துடைப்பதாதல் கூறப்பட்டது.

1597. தெ-ரை : 'தீயன ஆவனவும், நல்லன ஆவனவும் இவை இவை' எனக் குருவினிடத்துக் கேட்டுணர்ந்து' தீயவற்றினின்றும விலகி வந்து சிவனது திருவடியைச் சேர்தற்குரிய தவத்தைச் செய்த நல்ல கோட்பாட்டையுடையேன். அதனால் நான் ஐம்புல வேடர்கள் நினைத்து வந்து என்னைச் சூழ்ந்து நின்ற செயலுக்கு யாதும் கடவேனல்லேன்.

கு-ரை : முதலடியை "ஐவரும்" என்பதொழித்து மூன்றாமடிக்கு முன்னர்க் கூட்டியுரைக்க. 'குருவின்பால்' என்பது ஆற்றலால் வந்தது. ஐவர், குறிப்புருவகம், "வளைந்தது" என்பது, அச்செயற்கு நிமித்த மாயதன்மேல் நின்றது. அதுதான் துறவு வாராது பற்றினை மிகுவித்தல். "அதற்கு யாதும் கடவேனலேன்" என்றதனால், 'அவரை வென்றொழிப்பேன்' என்றதாயிற்று. "யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்ப தனுக் கென்கடவேன்" (தி. 5 திருச்சதகம், 12) என்றார் ஆளுடைய அடிகளும், கூடும் தவம் - கூடுதற்கு ஏதுவாகிய தவம். ஈற்றடியின்

1598. உழவன் உழவுழ வானம் வழங்க
உழவன் உழவினிற் பூத்த குவளை
உழவன் உழத்தியர் கண்ணொக்கு மென்றிட்டு
உழவன் அதனை உழவொழிந் தானே. 6

1599. மேற்றுறந் தண்ணல் விளங்கொளி கூற்றுவன்
நாட்டுறந் தார்க்கவன் நண்பன் அவாவிலி
கார்த்துறந் தார்ககவன் கண்ணுத லாய்நிற்கும்
பார்த்துறந் தார்க்கே பதஞ்செய லாமே. 7

இறுதியில், 'ஆகலான்' என்பது எஞ்சி நின்றது. 'குருவின்பால் கேட்டு வந்து தவம் செய்த கொள்கையேன் ஆகலான் நான் கடவேனலேன்' என்றதனால், நிரம்பிய துறவுக்குத் தவமும், அத்தவத்திற்குக் குருவருளும் காரண மாதல் பெறப்பட்டது. இக்குரு கிரியாகுரு என்க.

இதனால் துறவு வருமாறு கூறப்பட்டது.

1598. தெ-ரை : உழவன் உழவைச் செய்தற் பொருட்டு மழை பெய்ய, அதன்பின் அவன் செய்த உழவினால் தோன்றி வளர்ந்து பூத்த குவளை மலரை அது களையாதலின் களைய வேண்டுவதாய் இருக்க, உழவன் தன் மனைவி முதலிய பெண்டிரது கண் போல உள்ளது என்று அதன்மேல் அன்புகொண்டு களையாமலே விடுகின்றான்.

கு-ரை : 'உலகப் பற்று அத்துணை வலிதாகின்றது' என்பது கருத்து. இங்ஙனங் கூறுதல் இலக்கிய வழக்காதலால், 'உலகப் பற்றின் வலிமையை இலக்கியங்களும் இன்னோரன்னவாற்றால் விளக்கி, அதனை விடுமாறு உணர்த்துகின்றன' என்பதும் குறிப்பாயின். "உழவு உழ" என்பது 'உழுதலைச் செய்ய' என்றவாறு. 'உழவன் உழவு' என்பது காரகப்பொருட்டாய ஆறாவதன் தொகை. "உழவினில்" என ஐந்தனுருபாகிய இன் இல்லெனத் திரிந்தமை பிற்கால வழக்கு. "உழவொழிந்தான்" என்பதில், உழவு - களைதல்.

இதனால், 'கற்றோராயின் உலகப் பற்றினை விடுதல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது. இம்மந்திரத்தினையும் பிறிது மொழிதலாகக் கொண்டு இடர்ப்பட்டுரைப்பர்.

1599. தெ-ரை: அநாதியே துறவனாய் நிற்கும் இறைவன் அத் தன்மையாலே ஒருவர் விளக்க வேண்டாது தானே விளங்கும்

1600. நாகமும் ஒன்று படம் ஐந்து நாலது
போகம் முட் புற்றில் பொருந்தி நிறைந்தது
ஆகம் இரண்டும் படம்விரித் தாட்டொழிந்
தேகப் படஞ்செய் துடம்பிட மாமே. 8

ஒளியாய் உள்ளான். உலகருள் கூற்றுவன் வரும் நாளை யிலராயினார்க்கு அவன் தோழனாய் விளங்குகின்றான். ஒரு பொருளிலும் பற்று இல்லாதவனாகிய அவன் 'அஞ்ஞானம்' என்னும இருளின் நீங்கினவர்க்கு அவன் சிவனாய் வெளிநிற்கின்றான். அதனால், உலகப் பற்றின் நீங்கினவர்க்கே தம்மை அவனது நிலையைப் பெறுதற்குத் தக்கவராகச் செய்து கொள்ளுதல் கூடும்.

கு-ரை : "மேலைத் – தவத்தளவே யாகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்" (மூதுரை) என்பதிற்போல, "மேல்" என்பது, 'முற்காலத்தில் என்னும் பொருட்டாய், அநாதி நிலையை உணர்த்திற்று. 'துறந்த அண்ணல்' என்பதில் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தல் பெற்றது. 'மேல் துறந்த' என உடம்பொடு புணர்த்ததனால், அதற்கு இவ்வாறு உரை கூறப்பட்டது. 'கூற்றுவன் வரும் நாள்' என்றது. 'இறப்பு' என்றவாறு, 'தவத்தால் கூற்றங் குதித்தலும் கைகூடும்' (திருக்குறள், 269) ஆதலின், கூற்றவன் நாள் துறந்தார். தவத்தவராயினர். இத்தவம் யோகம். இது "கூற்றை யுதைக்கும் குறிப்பாதலும்", இதனை யுடையார்க்குச் சிவன் தோழனாதலும் நினைக. 'கருமை' என்பதன் திரிபாகிய 'கார்' என்பது இருளைக் குறித்தது. யோகிகட்குத் தோழனாகின்ற சிவன் ஞானிகட்கு உண்மைச் சிவனாதல் அறிக. பார் – பூமி ; உலகம் இஃது இதன்மேற் செய்யப்படும் பற்றின்மேல் நின்றது. கார்த்துறந்தார், பார்த்துறந்தார் என்பன ஐந்தாவதன் தொகை. பதம் – பக்குவம். இது, கூற்றவன் நாள் துறத்தற்கும், சிவனை நண்பனாகவும், சிவனாகவும் பெறுதற்கும் ஏற்கு மாற்றால் பல திறத்ததாம். 'இவை அனைத்திற்கும் துறவே காரணம்' என்றவாறு. இதனுள் இன எதுகை, மூன்றாமெழுத் தெதுகைவந்தன.

இதனால், துறவே வீட்டு நெறியின் பல நிலைகட்கு முதலாதல் கூறப்பட்டது.

1600. தெ-ரை : (இது பிசிச்செய்யுள்) நாகம், உயிர், ஐந்துபடம், ஐம் பொறிகள். போகம் – உணவு. நான்கு உணவு. அந்தக் கரணம் நான் கினும் நால்வகையாய்ப் புலப்படும் பொருள், முட்புற்று, துன்பம் நிறைந்த உடல். நிறைந்தது. மனநிறைவு பெற்றிருந்தது. ஆகம் – உடம்பு. பாம்பு தோலுரிப்பது ஆதலால், இரண்டுடம்பு உடையதாம்.

1601. அகன்றார் வழிமுதல் ஆதிப் பிரானும்
இவன்றான் எனநின் றெளியனும் அல்லன்
சிவன்றான் பலபல சீவனு மாகும்
நயன்றான் வரும்வழி நாமறி யோமே. 9

அவை இங்குத் தூலமும், சூக்குமமுமாகிய இரண்டுடம்புகளைக் குறித்தன. அவை படம்விரித்து ஆடல், ஐம்பொறிகளின்வழி ஐமபுலன்களையும் பொதுப்படக் கவர்தலும், பின் சிறப்பு வகையில் உணர்ந்து திரிபு எய்தலுமாம். அவ் ஆடலை ஒழிதல் ஐம்புல அவாவை அறுத்தலாம். ஐந்து படங்கள் இன்றி ஒருபடத்தையே எடுத்தலாவது, மெய்ப்பொருள் ஒன்றையே நோக்குதல். உடம்பே இடமாதல் – புற்றைவிட்டு நீங்கி அருள் தாரகமாக நிற்றல்.

கு-ரை : 'நாகம் ஒன்று ; அதற்குப் படம் ஐந்து; உணவு நான்காய் உள்ளது ; முட்புற்றிலே பொருந்தி நிறைவு பெற்றிருந்தது. ஆயினும், பின்பு அது தனக்கு இயல்பாய் உள்ள இரண்டு உடம்புகளோடும் முன் சொன்ன ஐந்து படங்களையும் விரித்து ஆடுதலை ஒழிந்து ஒரு படத்தை எடுத்து வேறோர் உடம்பிடமாக நின்றது' எனப் பிசி வகைக்கு வினைமுடிவு காண்க.

'பசுத்துவம் உடைய உயிர் ஐம்பொறிகளின்வழி அலமந்து துன்பம் நிறைந்த உடம்பினுள் தங்கி வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து களித்திருந்தது; ஆயினும், அஃது ஐம்புல அவாவை நீத்த பொழுது திருவருள் நாட்டம் ஒன்றே உடையதாய் அத் திருவருளே தாரகமாக நின்று இன்புற்றது' என்பது இதனுட் கூறப்பட்ட பொருள்.

"நாகமும்" என்னும் உம்மை இழிவு சிறப்பு. "நாலது" என்பதில் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. 'இரண்டோடும்' என உருபு விரிக்க. 'உடம்பே இடமாம்' எனப் பிரிநிலை ஏகாரத்தை மாற்றி உரைக்க. அங்ஙனம் உரைக்கவே, 'உடம்பு, அருளுடம்பு' என்பது பெறப்படும்.

இதனால், ஐம்புலப் பற்று அற்றவழியே துன்பம் நீங்கி, இன்பம் உண்டாதல் கூறப்பட்டது.

1601. தெ-ரை : துறந்தவரது குடிக்குத் தானே முதல் என நிற்கின்ற சிவபெருமான், 'இன்ன வகையினன்' என ஒருவராலும் இனங்கண்டு கூறற்கு எளியனாய் நிற்பானல்லன். அதனால், அவன் அளவற்ற உயிர்களில் நிறைந்து அவையேயாயும் நிற்பன் ; அவனது அருள் எவ்வாற்றால்வரும் என்பதையும் நாம் அறியமாட்டோம்.

கு-ரை : குடிக்கு முதலாதலாவது, "குடிமுழுதாண்டு, வாழ்வற வாழ்வித்து" (தி.8 பிடித்த பத்து 1) அதனை 'சிவக்குடி' என யாவரும் கூற வைத்தல். 'சிவன் யாதொரு கூற்றினும் படாதவன்' என்பதை, "எந்தை யாரவர் எவ்வகை யார்கொலோ" (தி. 3 ப.54 பா.3) என்பது முதலியவற்றான் அறிக. "சிவன்தான்" என்பதில் "தான்" என்பது தேற்றப்பொருட்டாய், அனுவதித்தலை உணர்த்திற்று. 'உயிர்கள் அளவற்றன ஆதலின், அவற்றிற்கு அவன் அருளும் முறைமைகளும் அளவில்லனவாய். நம்மால் அறியவாரா' என்பார் அவன் அளவற்ற உயிர்களில் அவை யேயாய்க் கலந்துநிற்றலை எடுத்தோதினார். இவ்விடத்து, 'சிவன் தாள்' எனச் சத்திமேல் வைத்து ஓதுதற்கு இயைபின்மையின், அது பாடமாகாமை அறிக. நயம், 'நயன்' எனப் போலியாற்று. 'அருள்' என்பது இதன் பொருள். 'சிவனது அருள் உயிர்கட்கு வருமாறு இவையே' என வரையறுக்க ஒண்ணாமையை.

"ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும்
கேட்பான் புகல்அள வில்லை கிளக்க வேண்டா"

– தி.3 ப.54 பா.4

எனத் திருஞானசம்பந்தரும் அருளிசசெய்தார். இங்ஙனம் கூறவே, 'இல்லம் துறந்து, வேடம்பூண்டு ஓரிடத்தில் நில்லாது செல்வோரே துறந்தாராவர்' எனக்கொண்டு, 'அவ்வாறில்லாத சிலரும் சிவனது அருள்பெற்றமை கேட்கப்படுதல் என்னை' என ஐயுற்றவர்க்கு. 'புறத்துறவு இல்லாது அகத்துறவே உளராய்ப் பல்வேறு நிலையில் நிற்பார்க்கும் சிவன் பல்வேறு வகையாய் அருள்புரிதல் உண்டு ; ஆயினும் அதுபற்றறுதல் இன்றியாகாது' என ஐயம் அறுத்தவாறாயிற்று. 'பற்றறாதவழிச் சிவனருள் கூடாது' என்றற்கே முதற்கண், "அகன்றார் வழிமுதல் ஆதிப் பிரான்" என அருளிச்செய்தார்.

"... ... ... அகன்ஞாலத் தகத்துள் தோன்றி
வருந்துணையும் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு
வான்புலன்கள் அகத்தடக்கி மடவா ரோடும்
பொருந்தணைமேல் வரும்பயனைப் போக மாற்றி"

– தி. 6 ப.1 பா.5

என்றது, நிறைவான துறவு நிலையை உணர்த்தியருளியவாறு. இதனுள் உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், திருவருளுக்குரிய துறவு நிலை தோற்றத்தால் பல வகையினதாதல் கூறப்பட்டது.

1602. தூம்பு திறந்தன்ன ஒன்பது வாய்தலும்
ஆம்பற் குழலி னகஞ்சுளிப் பட்டது
வேம்பேறி நோக்கினன் மீகாமன் கூரையிற்
கூம்பேறிக் கோயிலிற் பூக்கின்ற வாறே. 10

1602. தெ-ரை : ஓர் ஆம்பற் குழலினுள்ளே, அங்கணத்தை (சலதாரையைத்) திறந்தாற்போலக் காணப்படும், ஒன்பது புழைகளும் அடங்கி அடைப்பட்டன. அதனால், மாலுமி வெளியே பார்ப்பதற்கு வேறு வழியில்லாமல், வேம்பினால் ஆகிய தன் மரக்கலத்தின்மேலே ஏறியபொழுது பாய்மரத்தைச் சுற்றிய தாமரைக்கொடி ஒன்று அம்மரக் கலத்தின் கூரையில் பூத்தலைக் கண்டான்.

கு-ரை : "ஆம்பற் குழல்" என்பதும், "கூம்பு" என்பதும் முதுகந் தண்டினையும் 'ஒன்பது புழைகள்' என்பது உடம்பின் நவத் துவாரங் களையும், "மீகாமன்" என்பது உடம்பை நடத்தும் உயிரையும், "தாமரைக் கொடி" என்பது முதுகந்தண்டைச் சூழ்ந்துசெல்லும் சுழுமுனா நாடியையும், 'அதன்மலர்' என்பது ஆயிரஇதழ் மலரையும் கொள்ள நிற்றலின். இதுவும் பிசிச்செய்யுளாம். 'பிராணாயாமத்தல் பிராணன் சுழுமுனையடியில் கும்பிக்கப்பட்ட பின் உடம்பின் நவத் துவாரங்களாலும் காற்றும், அதன்வழி மன உணர்வும் புறப்படா தொழிய அவ்வுணர்வு ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து சென்று, ஆயிர இதழில் சத்தியைக் கண்டது' என்பது இம்மந் திரத்தாற் குறிக்கப்பட்ட பொருள். இந்நிலை துறவர்க்கல்லது ஆகாது' என்பது உணர்த்தற் பொருட்டு இஃது இவ்வதிகாரத்துட் கூறப்பட்டது.

"பட்டது" என்பது பன்மை ஒருமை மயக்கம். "வேம்பு" என்பது கருவியாகுபெயராய், 'அம்மரத்தாற் செய்யப்பட்ட மரக்கலம்' எனப் பொருள்தந்தது. 'உடல் வெறுக்கத்தக்கது' என்பதை உணர்த்த, சந்தனத்தாலாகிய மரக்கலம்' என்னாமல், 'வேம்பினால் ஆகிய மரக்கலம்' என்றார்.

இதனால், துறவறம் யோகத்தைப் பயந்து, அது வழியாக ஞானத்தையும், பின் வீட்டையும், தருதல் கூறப்பட்டது.

5. தவம்

உலகப் பற்றை விடுதலே மெய்ப்பொருளைத் தலைப் படுவியாது, அத்தலைப்பாட்டில் வேட்கை மிக்குமுயன்றவழியே அம்முயற்சி மெய்ப்பொருளைத் தலைப்படுவிக்குமாகலானும், அம் முயற்சியே 'தவம்' எனப்படுகின்றது ஆகலானும் துறவையடுத்துத் தவத்தினை ஏழுமந்திரங்களால் உணர்ந்துகின்றார். 'தவமாவது மெய்ப் பொருளை அடைதற்குச் செய்யும் முயற்சி' என்பது வழக்கத்தானே அறியக் கிடத்தலின், திருவள்ளுவர் 'தவம் என்னும் அதிகாரத்துள் 'தவமாவது இன்னது' என இயல்பு வகையாற்கூறாது, அதன் சிறப்பும், பயனுமே கூறினார். 'அருள், துறவு' முதலிய பலவற்றினையும், அவர் இயல்பு வகையாற் கூறாமை வெளிப்படை. இன்சொல், வாய்மை முதலிய ஒன்றிரண்டிற்கு அவர் இயல்பு கூறியது, வழக்கத்தில் கொள்ளப்பட்ட இயல்பு முறைமையை விலக்கி, வேறுவகை முறைமையை வலியுறுத்தற்பொருட்டாம். இதனை நோக்காமையால் பரிமேலழகர்.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு. – திருக்குறள், 261

என்னுங் குறளினை, தவத்தது இலக்கணங் கூறியதாக உரைத்தார். "உரு" என்பது, 'உடம்பு' என்னும் பொருட்டாய் 'அங்கம்' எனப் பொருள் தருமாகலின், 'உயிர்' எனத்தக்க அங்கியாகிய தவம் அதனின் வேறாதல் விளங்கும். அதுவே, மேற்குறித்த முயற்சி என்க.

**1603. ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனுமங் கில்லை
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே.** 1

1603. தெ-ரை : உலகப் பொருள்கள் மேற்பரந்து செல்லுதலை யொழிந்து இறைவனது திருவடிக்கீழே சென்று ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உயர்ந்தோரது உள்ளங்கள் யாதொன்றற்கும் அஞ்சுதல் இல்லை : அவர்கள்பால் கூற்றுவன் செல்லுதலும் இல்லை ; எல்லாப் பற்றுக்களையும் முற்றும் விடுத்த அவர்கட்கு வரக்கடவதொரு துன்பமும் இல்லை ; இரவு பகல் முதலிய கால வேறுபாடுகள் இல்லை, உலகத்தில் விளைவதொரு பயனும் இல்லை.

கு-ரை : 'உலகப் பற்றினின்றும் மீட்ட உள்ளத்தைப் பின் இறைவன் திருவடிக்கீழே ஒடுங்கி நிலைநிற்கச் செய்யும் முயற்சியே தவம்' என்பதனை, "பற்றுவிட்டார்க்கு" எனவும், "ஒடுங்கி நிலை பெற்றஉள்ளம்" எனவும் உடம்பொடு புணர்த்து, உணர்த்தினார். இதனானே மேலையதிகாரத்தோடு இதற்கு உளதாய இயைபு இனிது விளங்கும். உள்ளத்தைப் பற்றுக்களினின்றும் மீட்டு இறைவன் திருவடிக்கீழே ஒடுங்கி நிற்கச்செய்யும் முயற்சி, தோன்றி நிகழும் காலத்தே 'தவம்' எனவும், இனிது முற்றிய காலத்தே 'ஞானம்' எனவும் நிற்கும். தவநிலையையே சிவநூல்கள், 'சரியை, கிரியை, யோகம்' என மூன்றாகவும், 'சிவ தன்மம், சிவ யோகம்' என ஓராற்றால் இரண்டாக வும் பகுத்துக்கூறுதல் வெளிப்படை. அவற்றின் இயல்பையெல்லாம் நாயனார் முன்னைத்தந்திரத்தில் இனிது விளங்க அருளிச் செய்தார். இங்கு அவை சிவகுருவைச் தலைப்பட வேண்டினார்க்கு இன்றி யமையாச் சிறப்பின ஆதலையே குறிக்கின்றார்.

"நடுங்குவது" என்பது தொழிற்பெயராய் நின்றது. "இராப் பகல்" என்றது உபலக்கணம். 'நடுக்கமும், நமனும் இல்லாமை ஒடுங்கி நிலைபெற்றமையால்' என்பதும், 'இடும்பை முதலியன இல்லாமை பற்று விட்டமையால்' என்பதும் குறிப்பால் தோன்ற வைத்தவாறு உணர்க.

இவற்றை,

"சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும் ... ...
... ... உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்;
அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை ;
அஞ்ச வருவதும் இல்லை" - தி.4 ப.2 பா. 1-10

வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென்
மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென்
தண்கடலும்
மீனம் படிலென் இருசுடர் வீழிலென்
வேலைநஞ்சுண்
டூனமொன் றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட
உத்தமர்க்கே. - தி. 4 ப.112 பா.8

"நாமார்க்குங் குடியல்லோம் ; நமனை யஞ்சோம்" (தி.6 ப.93 பா.1) என்றாற் போலும் அநுபவமொழிகளான் அறிக. இம்மந்திரத்தின் ஈற்றடி.

'படும்பழி பாவம் பயமில்லை தானே' எனவும், 'கடும்பசி

1604. எம்மா ருயிரும் இருநிலத் தோற்றமும்
செம்மா தவத்துச் செயலின் பெருமையும்
அம்மான் திருவருள் பெற்றவ ரேயல்லால்
இம்மா தவத்தின் இயல்பறி யாரே. 2

1605. பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்
சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்

யில்லை கற்றுணர்ந்தார்க்கே' எனவும் பாடம் வேறு வேறாகவும் ஓதப்படுகின்றது.

இதனால், 'தவமாவது இது' என்பதும் அதன் பயனும் கூறப்பட்டன.

1604. தெ-ரை : நமது அரிய உயிருணர்வும் அவ்வுணர்விற்கு இன்றியமையாததாய் உள்ள உலகம் உண்டாகி நிற்பதும், அங்ஙனம் நிற்குங்கால் அதன்கண் நிகழ்பாலதாய செவ்விய பெரிய தவச் செயலின் சிறப்பும் ஆகிய யாவும் இறைவன் திருவருளை அடிநிலையாகக் கொண்டனவேயாம். அதனால், 'இத்தவத்தின் இயல்பு இது' என்பதையும் அவ்வருளைப் பெற்றவரல்லது அறிய மாட்டார்.

கு-ரை: "உயிர்" என்றது அதன் உணர்வையேயாதல் அறிக. "தோற்றம்" என்றது, அதன்பின்னதாகிய நிலையையும் உணரநின்றது. செவ்விய பெரிய தவமாவது வீடுபயக்கும் தவம். அஃது இறைவனை வழிபடுதலேயாம். 'உண்மைத் தவமாவது இறை வழிபாடே என்பதை உணர்தலும் திருவருளின்றியாகாது' என்பது உணர்த்துகின்றவர், அதற்கு ஏதுவாக அனைத்தும் திருவருளை முதலாகக் கொண்டவற்றை ஒற்றுமை பற்றி, "திருவருள்" என்றே கூறினார். 'அது பெற்றவரே யல்லால்' என வேறு தொடராக்கி யுரைக்க. திருவருள் பெறாதவர் பிறவற்றையே 'தவம்' என மயங்கி அல்லலுறுதலை நினைக.

இதனால், உண்மைத் தவம் உணர்தற்கரிதாதல் கூறப்பட்டது.

1605. தெ-ரை : உலகப் பித்துப் பலவற்றையும் கொண்டு உழலு கின்ற மக்கள் பிறவித் துன்பத்தைச் சிறிதும் எண்ணுதல் இல்லை ; (அதனால் அவர் அதனை நீக்கிக் கொள்ள முயல்வதும் இல்லை) வீடு பேற்றோடு தாம் விரும்பும் இம்மை மறுமைச் செல்வங்களையும் பெறுவார். இறைவனை ஒருஞான்றும் மறவாது பெரிய

மறப்பில ராகியே மாதவம் செய்வார்
பிறப்பினை நீக்கும் பெருமைபெற் றாரே. 3

1606. இருந்து வருந்தி எழிற்றவம் செய்யும்
பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்க வென்றே
இருந்திந் திரனே எவரே எனினும்
திருந்தும்தம் சிந்தை சிவனவன் பாலே. 4

தவச்செயலைச் செய்பவரே யாதலின், அவரே பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் பெருமையைப் பெற்றாருமாவர்.

கு-ரை : இரண்டிடத்தும், "பிறப்பு" என்பது அதனால், விளையும் துன்பத்தைக் குறித்தது. 'பித்து' என்பது 'பிச்சு' எனப் போலி யாயிற்று. சிறப்பு - வீடு. மறத்தற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப் பட்டது. 'மாதவமாவது இது' என்பது மேலே சொல்லப்பட்டது.

இதனால், 'தவம் எல்லாப் பயனையும் தரும்' என்பதும், அதனை யொழிதல் மயக்கத்தினால் என்பதும் கூறப்பட்டன.

1606. தெ-ரை: பொறி புலன்களை அடக்கியிருந்து, உண்டி சுருக்கல் முதலியவற்றால் மெய்வருந்தி உயர்ந்த தவத்தைச் செய்து நிற்கும் பெரியோரை, மனம் கலங்கச் செய்வதற்கென்றே தமது இருப்பை வைத்து, இந்திரனேயாக, ஏனை எத்தேவரேயாக எதிர்வரினும் அப் பெரி யோர்க்கு அவர்தம் உள்ளம் சிவனிடத்தே அசையாது அழுந்தி நிற்கும.

கு-ரை : 'அத்தகையோர்க்கே தவம் முற்றுவது' என்றவாறு.

தவமும் தவமுடையார்க் காகும் ; அவம்அதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது. – திருக்குறள், 262

எனத் திருவள்ளுவரும் கூறினாராகலின், இப் பெருந்தன்மை யாளர், முற்பிறப்பில்தவம்செய்து பயின்றவர் என்க. தவத்தில் நின்றோர் பலரை இந்திரன், மாயோன் முதலியோர் மயக்கத்துட்படுத்து அவரது தவங்களை நிலைகுலையச் செய்தமை புராண இதிகாசங்களுட் கேட்கப் படுதலை உட்கொண்டு இவ்வாறு கூறினாராயினும், 'தவத்தை இடையறு விப்பது உண்மையில் அவரது முன்னை வினையே' என்பதும், 'அத்தன்மையவானவினை, பல பிறப்புக்களில் முதிர்ந்து வரும் தவத்தின்மன் தன் வலிமைகெட்டொழியும்' என்பதுமே கருத்தென்க.

இதனால், தவம் பல பிறவிகளில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தே முற்றுதல்

1607. கரந்துங் கரந்திலன் கண்ணுக்குந் தோன்றான்
பரந்த சடையன் பசும்பொன் னிறத்தன்
அருந்தவர்க் கல்லால் அணுகலு மாகான்
விரைந்து தொழப்படும் வெண்மதி யானே. 5

பின்னெய்த வைத்ததோர் இன்பப் பிறப்பினை
முன்னெய்த வைத்த முதல்வனை எம்மிறை
தன்னெய்துங் காலத்துத் தானே வெளிப்படும்
மன்னெய்த வைத்த மனமது தானே. 6

1608. அமைச்சரும் ஆனைக் குழாமும் அரசும்
பகைத்தெழும் பூசலுட் பட்டார் நடுவே
அமைத்ததோர் ஞானமும் ஆத்தமும் நோக்கி
இமைத்தழி யாதிருந் தார் தவத் தாரே. 7

கூறப்பட்டது.

1607. தெ-ரை : அறிவரால் சிறிதும் தாழ்த்தலின்றி மிகவிரைந்து சார்ந்து தொழப்படுவோனாகியசிவன், கண்ணுக்கும் புலனாகாது மறைந்திருப்போனாயினும் சிலருக்கு வெளிநிற்பவனாகின்றான். அச்சிலராவார் அரிய தவத்தவரே யாகலான். அவருக்கல்லது அவன் அணுகலாகாதவனாம்.

கு-ரை : 'ஆகவே, அத்தவத்தையே ஒருதலையாகச் செய்க' என்பது குறிப்பெச்சம். இரண்டாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி, அதன் பின் ஈற்றடியைக் கூட்டி, அதன்பின் முதலடியை, "கண்ணுக்கும்" என்னும் உம்மை சிறப்பு பலனைச் சென்று பற்றுதல் கண்ணுக்குள்ள சிறப்பாம்.

இதனால், தவமே இறைவனைக் காட்டுவதாதல் கூறப் பட்டது.

இதன்பின் பதிப்புக்களில் உள்ள, "பின்னெய்த வைத்தோர்" என்னும் மந்திரம் மேல், சிவ குரு தரிசன அதிகாரத்தில் வந்தது.

1608. தெ-ரை: உலகில் நுண்ணறிவுமிக்க அமைச்சராய் விளங்கி னோரும், போரில் வலிமிக்கு விளங்கிய யானைகளது கூட்டமும், ஆணையால் உயர்ந்து அரசராய்ப் பொலிந்தோரும் பிறர்மேல் பகைத்துச் சென்ற போரில் இறந்தாராய் ஒழிய, அவர்கள் நடுவிலே, தவத்தவராயினார், சிவன் உயிர்கட்குப் பொருந்த வைத்துச் சொல்லிய

1609. சாத்திரம் ஓதும் சதுர்களை விட்டுநீர்
மாத்திரைப் போது மறித்துள்ளே நோக்குமின்
பார்த்தஅப் பார்வை பசுமரத் தாணிபோல்
ஆர்த்த பிறவி அகலவிட் டோடுமே. 7

ஒப்பற்ற உண்மை ஞானத்தையும், அதனால் அடையப்படும் வீடு பேறாகிய உறுதிப்பொருளையுமே பொருளாக நோக்கி, கண் இமைத்தலும், அழிதலும், இல்லாத அமரராய் விளங்கினார்.

கு-ரை: திணை விராய் எண்ணிய வழி, "பட்டார்", என உயர் திணையான் முடிந்தது. 'பட்டாராக அவர் நடுவே என ஒரு தொடர்ப்படுத்துக. 'தவம் ஒழிந்த பிற யாவும் அழிதலுடையனவே' என்பது முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கப்பட்டது. இரண்டாமடி உயிரெதுகை.

இதனால், தவம் நிலைபேற்றைத் தருவதாதல் கூறப்பட்டது.

1609. தெ-ரை : 'நூல்களை ஓதுவதே பெருமை' எனக் கருதும் கருத்தை விடுத்து, நீவிர் ஒரு மாத்திரைக் காலமாயினும் அறிவை அக முகப்படுத்தி அறிவினுள் நிற்கும் அறிவை நோக்குங்கள் ; அந்நோக்கம் பச்சை மரத்தில் அறையப்பட்ட ஆணி அதனுள் நன்கு பதிந்தாற்போல நும் அறிவினுள்ளே நன்கு பதிய தொன்று தொட்டு உடம்பைப் பிணித்து வருகின்ற பிறப்புச் சேயதாக உம்மை விட்டு ஓடிவிடும்.

கு-ரை : "சதுர்" என்றது, ஓதுவாரது கருத்தினைக் கொண்டு கூறியது. கல்விக்குப் பயன் ஒழுக்கமேயாதலின், அஃது இல்லாத கல்வியை விடுக என்றார். மறித்தல் - வெளிச்செல்லுதலைத் தடுத்தல். உள் - அறிவினுள். நோக்குதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது 'போல்வதாக' எனப்பொருள்தரும் 'போல' என்னும் செயவெனெச்சத்து அகரம் தொகுத்தல் பெற்றது. இவ்வாறு உரையாது, 'அகலவிட்டோட்டுமே' எனப்பாடம் ஓதிக்கொள்ளலுமாம். 'தொன்று தொட்டு விடாது வரும் பிறவிக்குக் காரணம் அறிவைப் பண்டே பற்றியுள்ள இருள்மலமாகலின்,அஃது அப்பார்வையால் அகலப் பிறவியும் அகலும்' என்றவாறு.

இதனால், தவம் மலத்தை நீக்குதல் வாயிலாகப் பிறவியை அறுத்தல் கூறப்பட்டது.

6. தவ தூடணம்

சிவகுருவின் அருளுக்குத் தவம் இன்றியமையாத தாதலைக் கூறிய நாயனார், 'தவத்தையே பயன் எனக்கொள்ளாது சிவ குருவின் அருளையே பயனாகக்கொள்ளுதலும், அவ்வருள் கிடைத்தபின் அதனையே கடைப்பிடியாகக் கொள்ளுதலும் வேண்டும்' எனவும், உயர்தவமல்லாத தவமும், உணர்வொடு கூடாது வேடமாத்திரமாம் போலித்தவமும் தவமாகா' எனவும் மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அதனால் இவ்வதிகாரம் 'தவதூடணம்' என்பதாயிற்று. 'தவ நிந்தை' என்பதும் பாடம். இதன் முதல் மந்திரம் பதிப்புக்களில் முன்னையதிகாரத்து இறுதியாகக் காணப்படுதல் பொருந்தவில்லை.

1610. தவம்வேண்டும் ஞானந் தலைப்பட வேண்டில்
தவம்வேண்டா ஞானசமாதிகை கூடில்
தவம்வேண்டா அச்சக சன்மார்க்கத் தோர்க்குத்
தவம்வேண்டா மாற்றந் தனையறி யாரே. 1

1610. தெ-ரை : ஞானத்தைப் பெறுதற்பொருட்டே தவம் வேண்டப் படுகின்றதாலின், அந்த ஞானப்பேறு கிடைத்துவிடின், அதன்பின் தவம் வேண்டாததாகும். ஆகவே, சிவயோக சிவபோக நிலையை எய்தினார்க்குத் தவம் கடப்பாடன்றாம். அதனால் சிலவிடத்து, 'தவம் வேண்டா' எனச் சொல்லப்படும் சொல்லினது பொருளைப் பலர் அறியமாட்டார்.

கு-ரை : "சமாதி" என்றது பேற்றை "அச் சகமார்க்கம்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறினமையின், அது ஞானகுருவின் அருள்பெற்றபின் நிற்கும் சிவயோகமேயாயிற்று. இதற்குமுன் "வேண்டா" என்றது, "நியதமன்று" என்றவாறு. அஃதாவது சிவயோக சிவயோக நிலையிற் சென்றார்க்கு உலகியல் உணர்வு தோன்றாது மறைதலின், அவரது தவச் செயல்களும் "உறங்கினோன்கை வெறும்பாக்கெனத் (சங்கற்ப நிரா கரணம், மாயாவாத நிராகரணம்) தாமே தவிரு மாயின், அஃது அவர்க்குத் குற்றமாகாது என்பதாம். அங்ஙன மாகவே, 'அத்தகை யோர் அந்நிலைகளில் நீங்காது நிற்கவே முயலல் வேண்டு மன்றி, மீளத் தவநிலையில் நிற்க முயலுதல் கூடாது' என்பதும், 'மீட்சி தானே உள தாயபொழுதே மீள முன்போல உலகியல் வந்து சூழாத வாறு தவ

1611. ஓதலும் வேண்டா உயிர்க்குயி ருள்ளுற்றால்
காதலும் வேண்டாமெய்க் காயம் இடங்கண்டால்
சாதலும் வேண்டாசமாதிகை கூடினால்
போதலும் வேண்டா புலன்வழி போதார்க்கே. 2

1612. கத்தவும் வேண்டா கருத்தறிந் தாறினால்
சத்தமும் வேண்டா சமாதிகை கூடினால்
சுத்தமும் வேண்டா துடக்கற்று நிற்றலால்
சித்திமும் வேண்டா செயலற் றிருக்கிலே. 3

நிலையில் நிற்றல் வேண்டும்' என்பதும் பெறப்பட்டன. இவையெல்லாம் குருவருள் பெற்றார்க்கன்றி அறியலாகாமையின், "தவம் வேண்டா மாற்றந் தனையறியாரே" எனக்கூறி, 'அதனைக் குரு முகமாக அறிந்துகொள்க' எனக் குறிப்பால் முடித்தார். இறுதியிலுள்ள "தவம் வேண்டா" என்னும் தொடர் தன்னையே குறித்துநின்றது.

இதனால், தவம் ஞானத்திற்குச் சாதனமாவதன்றிச் சாத்திய மாகாமை கூறி, அதனது நிலை இனிது விளக்கப்பட்டது.

1611. தெ-ரை: அறிவுக்கு அறிவாய் உள்ள பேரறிவாகிய சிவத்தைத் தன் அறிவினுள்ளே ஒருவன் தலைப்பட்டு விடுவானாயின் அதன்பின் அவன் ஞானநூல்களை ஓதவேண்டுவதில்லை. 'பர காயம்' எனப்படும் திருவருளையே ஒருவன் தனக்கு நிலைக்களமாகக் கண்டுவிட்டால், பின்பு அவன் தான் அதனின், வேறாய் நின்று அதனைப் பெற அவாவ வேண்டுவதில்லை. திருவருள் கண்ணாகச் சிவத்தை அறிந்து அதிலே அழுந்தி நிற்கும் நிலை ஒருவனுக்கு இப்பொழுது கூடுமாயின், அவன் இவ்வுடல் வீழ்ந்தொழிய வேண்டும் என இதனை வெறுக்க வேண்டுவதில்லை. சிவயோக நிலையினின்று மீளுதல் இல்லாதார்க்குப் புலன்கள் வந்து பற்றும் வழிகளாகிய பொறிகள் செயற்படாது கெட வேண்டுவதில்லை.

கு-ரை : 'சாத்தியம் கைவந்தபின் சாதனம்வேண்டா' என்பதனைப் பல்லாற்றானும் வகுத்துக் கூறியவாறு.

1612. தெ-ரை: உண்மை நூல்களின் கருத்தையறிந்து அதன்வழியே அடங்கி விட்டால் பின்பு அந்நூல்களைக் குரல் கம்ம ஓதவேண்டுவ தில்லை. சமாதி நிலை கைகூடிவில்லால், துதித்தல்

1613. விளைவறி வார்பண்டை மெய்த்தவம் செய்வார்
விளைவறி வார்பண்டை மெய்உரை செய்வார்
விளைவறி வார்பண்டை மெய்யறம் செய்வார்
விளைவறி வார்விண்ணின் மண்ணின் மிக் காரே. 4

1614. கூடித் தவம்செய்து கண்டேன் குரைகழல்
தேடித் தவம்செய்து கண்டேன் சிவகதி
வாடித்தவம்செய்வ தேதம் இவைகளைந்து
ஊடிற் பலஉல கோர்எத் தவரே. 5

வேண்டுவதில்லை. அகத்தூய்மையாகிய பற்றறுதி உண்டாகி விட்டால், நீர் பலகால் மூழ்கல் (பு. பொ. வெண்பா மாலை, வாகை, 13) முதலிய புறத்தூய்மைக்குப் பெரிதும் முயலவேண்டுவ தில்லை. தன் முனைப்பு அற்று, எல்லாம் சிவச்செயலாக இருந்து விட்டால், ஒரு குறியைத் தியானிக்கும் தியானம் வேண்டுவதில்லை.

கு-ரை : சத்தம் – இசை ; பாட்டு ; துதி.

இவ் இரு மந்திரங்களாலும் சாதனம் வேண்டாமமை கூறப்பட்டது.

1613. தெ-ரை : தொன்று தொட்டு அடிபட்டு வரும் தவம் வாய்மை, அறம் என்பவற்றைச் செய்வார் யாவரும், 'அவற்றால் விளையும் பயன் இவை' என உணர்ந்தே செய்வர். அங்ஙனம் அறிந்து அவற்றைக் கடை போகச் செய்து அப்பயனைப் பெற்றவர்கள் விண், மண் என்னம் இரண்டுலகத்து உள்ளாரினும் மேம்பட்டவராவர்.

கு-ரை : மெய்த்தவம் – நிட்காமியத்தவம் எனவும், மெய்யறம் – புகழ், கைம்மாறு முதலியவற்றை நோக்காது அன்பும், அருளும் பற்றியே செய்யப்படுவது எனவும் அறிக. 'விளைவறிந்தே செய்வார், விளைவு பெற்று உய்வார்' என்றதனால்' அவ்விளைவை அறிந்து செய்து பெறமாட்டாதாரது சாதனங்கள் தவம் முதலியன ஆகாவாயின.

இதனால், சாத்தியத்தைத் தருவனவே சாதனங்களாதல் கூறப்பட்டது.

1614. தெ-ரை : சிவனடியார்களோடுகூடி, அவர்கள் செய்யும்

1615. மனத்துரை மாகடல் ஏழுங்கை நீந்தித்
தவத்திடை யாளர்தம் சார்வத்து வந்தார்
பவத்திடையாளர் அவர்பணி கேட்கின்
முகத்திடை நந்தியை முந்தலு மாமே. 6

தவத்தையே நானும் செய்து, அதன் பயனாகச் சிவனது திருவடியைத் தரிசித்தேன் ; பின் அத்திருவடியின்கீழ் இருத்தலாகிய வீடுபேற்றை அடைய விரும்பியே பின்னும் தவத்தைச் செய்து அதனை அடைந்தேன். இவ்விருதன்மைகளையும் நீக்கி வாளா மெய்வருந்தச் செய்யும் தவம் தவமாகாது, அவமாம். ஆகவே, உலகோர் பலர் இவ்விரண்டையும் விரும்பாது பிணங்குவாராயின், அவரை எத்தவத்தோர் என்பது!

கு-ரை : "சிவகதி கண்டேன்" என்றதனால் குரை கழலும் அவனுடையதாயிற்று. அவ்விரண்டாலும் கூடுதற்கும், தேடுதற்கும் செயப்படுபொருள் இவையென்பது விளங்கிற்று. 'இவை களைந்து செய்வது ஏதம்' என மாற்றுக. பிணங்குதல், இந்நெறியொடு மாறுபட்டுப் பிறவாறு செய்தல் "எத்தவத்தோர்" என்பது, 'யாதொரு தவத்தையும் உடையரல்லர்' என்பது குறித்து நின்றது.

இதனால், 'சிவநெறி வழிப்படாது செய்வன தவமாகா' என அவைகளது இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது. "சிவத்தைப் பேணின் தவறத்திற் கழகு" (கொன்றை வேந்தன்) என்றார் ஔவையாரும்.

1615. தெ-ரை : மனத்தின்கண் நிறைந்து நிற்கின்ற ஆசையாகிய பெரிய எழுகடல்களைக் கையாலே நீந்திக் கடந்து தவத்தில் நிற்பவரே தமக்கு என்றும் சார்பாகும் மெய்ப்பொருளை அடைவர். அது மாட்டாதே தவம்செய்து பிறவியில் அழுந்துவோர் மேற்கூறிய அத் தவத்தோரை வழிபடுவாராயின், அவர் சிவனைத் தம் கண்முன் னாகவே காணுதலும் கூடும்.

கு-ரை : "மனத்துறை மாகடல் ஏழ்" என்பது அற்புத உருவகமாய் ஆசையைக் குறித்தது. அதனை முற்றும் விடுத்த அருமை தோன்ற, "கை நீந்தி" என்றார். தவம் இன்னதென்பது மேற்கூறப்பட்ட மையின், வாளா, "தவத்திடையாளர்" எனவும் அஃதல்லாத பிற செயலாளரை "பவத்திடையாளர்" எனவும் கூறினார். "அவர் பணி கேட்கின் முந்தலும் ஆம்" என்றது. 'கேளாதவழி முந்துதல் கூடாது' என வலியுறுத்தவாறு. இதனானும், முன்னை மந்திரத்தில் "கூடி" என்றது,

1616. மனத்திடை நின்ற மதிவாள் உருவி
இனத்திடை நீக்கி இரண்டற வீர்ந்து
புனத்திடை அஞ்சும்போ காமல் மறித்தால்
தவத்திடை அறெொளி தன்னொளி யாமே. 7

'சிவனடியாரோடு கூடி' என்றதே எனல் விளங்கும். இதனுள் உயிரெதுகை வந்தது.

இதனால், 'மேற்கூறியதவமும் ஆசையறாதவழித் தவமாகாது' என அதன் இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது.

1616. தெ-ரை : உள்ளமாகிய உறையிலே உள்ள ஞானமாகிய வாளை உருவி ஐம்பொறிகளாகிய பசுக்களைப் பிணித்துள்ள ஆசையாகிய கயிற்றை இரண்டு துண்டாய் அறும்படி அறுத்து அவைகளை ஏனைப் பசுக் கூட்டத்தினின்றும் நீக்கி, அப்பசுக்களோடு தாமும் கொல்லையிற் சென்று மேயாதபடி அவற்றை மடக்கி வைத்தல் ஒருவனுக்குக் கூடுமாயின், தவத்தில் தோன்றுவனவாகிய ஆறு ஒளிகளும் அவனுக்கு உரிய ஒளிகளாகிப் பயன் தரும்.

கு-ரை : 'அது கூடாதபொழுது அவனது தவம் ஒளியில்லாது, இருளேயாம்' என்றபடி, "மதிவாள்" ஏகதேச உருவகம். "புனத்திடைப் போகாமல்" என்றதனால், "அஞ்சு" எனப்பட்டவை 'பசு' என்பது விளங்கிற்று.

"பார்ப்பா கைத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு" (தி. 10 9 சூன்யசம் பாஷனை, 18) என ஐம்பொறிகளைப் பசுக்களாகப் பின்னும் கூறுதல் காண்க. ஆறுஒளி - ஆறு ஆதாரங்களில் தோன்றும் இறையொளி. 'ஐம்புல ஆசையை அறுத்தவர்க்கே யோகமும் தவமாய்ப் பயன்படும்' என்பது உணர்த்தி, 'அது செய்யாதாரது யோகம் தவமன்றாம்' என இகழ்ந்தவாறு.

இதனால், 'மேற்கூறிய எழுகடல் போலும் ஆசை ஐம்பொறி களின்வழிப் பெருகித் துன்புறுத்துமாகலின், அவற்றை அடக்காதாரது தவம் தவமன்றாம்' என அதன் இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது. இதன் பின்னிரண்டடிகள்.

"நினைத்த இடத்தே நிலைபெறுமாகில்
அனைத்துயிர்க் கெல்லாம் அதிபதி யாமே"

1617. ஒத்து மிகவும் றானை யுரைப்பது
பத்தி கொடுக்கும் பணிந்தடி யார்தொழ
முத்தி கொடுக்கும் முனிவ ரெனும்பதம்
சத்தான செய்வது தான்தவந் தானே. 8

1618. இலைதொட்டுப் பூப்பறித் தெந்தைக்கென் றெண்ணி
மலர்தொட்டுக் கொண்டேன் வரும்பலன்காணேன்
தலைதொட்ட நூல்கண்டு தாழ்ந்ததென் உள்ளம்
தலைதொட்டுக் கண்டேன் தவங்கண்ட வாறே. 9

என்பது பாடமாகவும் காணப்படுகின்றது.

1617. தெ-ரை : அவரவரது பரிபாகநிலைக்கு ஏற்ப அவரோடு இயைந்து நீங்காது நின்று அருளுபவனாகிய இறைவனை அவனுக்கு அடியராய் நின்று வாயார வாழ்த்துதல் அவன்பால் பத்தியை மிகுவிக்கும். ஐம்பொறி யடக்கல் முதலிய நோன்புச் செயல்கள் அவர் முனிவராம் நிலையை நிலைபெறுவிக்கும். இறைவனை அடிபணிந்து தொண்டுகள் பலவும் செய்து நிற்றல் முத்தியைத் தரும்.

கு-ரை : அவை முத்திதரும் 'என்றதால், அவற்றுள் ஒன்றும் அன்றாகிய தவம் என்னதவம்' என்பது குறிப்பு. 'அடியாராய்' என ஆக்கம் வருவிக்க. அடியாராதலாவது, "பாரம் ஈசன் பணியலது ஒன்றிலர்" (தி. 21 திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 9) ஆதல், இறுதிக்கண் வைக்கற்பாலதாகிய இது செய்யுள் நோக்கி இடையில் வைக்கப்பட்டது. சத்து - நிலைபேறு "தான்" இரண்டும் அசைநிலைகள். 'சத்தானவையாகவே செய்வது' என ஆக்கம் விரித்து உரைக்க. முனிவர் நிலை பலவாதல் பற்றி, "சத்தானவையாக" என்றார். தவம், இங்கு நோன்பு, அதுதான் செயல் வகையாற் பலவாயினும், 'நோன்பு' என ஒன்றாய் அடங்கல் பற்றி ஒருமையாற் கூறினார்.

இதனால், 'ஒத்து நின்றானை ஒருவாற்றானும் அணுகாத தவம் தவம் அன்றாம்' என அதன் இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது.

1618. தெ-ரை : தலையாய நூல்களை அறியும் முன், நான் சிவனுக் கென்று கருதியே பச்சிலையைக் கிள்ளியும், பூவைப் பறித்தும், சில மலர்களைத் தொடுத்தும் பணிபுரிந்தேன். ஆயினும் அவற்றால் யாதொரு பயனும் விளையக் காணவில்லை. அந்நூல்களை அறிந்த பின் சிவனிடத்தே என் உள்ளம் குழைந்து நின்றது. அதனால்,

1619. படர்சடை மாதவம் பற்றிய பத்தர்க்
கிடரடை யாவண்ணம் ஈசன் அருளும்
விடரடை செய்தவர் மெய்த்தவம் நோக்கில்
உடரடை செய்வதோ ருன்மத்த மாமே. 10

சிவத்தைத் தலைப்பட்ட அனுபவத்தை அடைந்தேன். ஆகவே, நான் தவத்தை உணர்ந்தவாறு அதுவேயாயிற்று.

கு-ரை : 'பச்சிலையும், பூவும் முதலியன கொண்டு வழி படுதலும் அறிவின்வழிப் பட்டபொழுதே உண்மைத் தவமாம்' என்பது இதுனுட் கூறப்பட்டது.

கல்லாதான் ஒட்பம் கழியநன் றாயினும்
கொள்ளார் அறிவுடை யார். – திருக்குறள், 404

எனவும்

"பன்னும் பனுவற் பயன்தேர் அறிவிலார்
மன்னும் அறங்கள் வலியிலவே" – நன்னெறி, 32

எனவும் வந்தனபோல்வன காண்க. இரண்டாம் அடியில், 'தொடுத்து' என்பது, "தொட்டு" என மருவிநின்றது. 'வளைத்துக்கட்டி' எனினுமாம். கொள்ளுதல் மேற்கொள்ளுதல், அதற்கு, 'பணி' என்னும் செயப்படு பொருள் வருவிக்க. பலன், உலகியலின் வேறானதோர் அனுபவம். அஃது அறிவில்வழி உளதாகாது என்பதாம். தலைதொட்ட – தலை யாய இடத்தில் பொருந்திய ஈற்றில் நின்ற தலை, சிவம், 'அதுவே தவங்கண்டவாறு' என எழுவாய் வருவித்து முடிக்க.

இதனால், 'மேற்குறித்த தவந்தானும் அறிவோடு கூடாதவழித் தவமாகாது' என அதன் இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது.

1619. தெ-ரை : விரிந்த சடைமுடியோடு பெரிய தவத்தை மேற் கொண்ட அடியவர்க்கு யாதொரு துன்பமும் வாராதவாறு இறைவன் தனது அருளை வழங்குவன். அவ்வருளைத் தெளியாது தமக்குத் துன்பம் வராமல் மணி மந்திர ஔடதங்களால் காப்புச் செய்து கொள்வதில் காலம் போக்குவாரது தவ நிலையை நோக்கின் அது, துன்பம் வந்து அடையும் வழியைத் தாமே ஆக்கிக்கொள்வதோர் பித்தச் செயலாகவே முடியும்.

1620. ஆற்றில் கிடந்த முதலைகண் டஞ்சிப்போய்
ஈற்றுக் கரடிக் கெதிர்ப்பட்ட வாறொக்கும்
நோற்றுத் தவஞ்செய்யார் நூலறி யாதவர்
சோற்றுக்கு நின்று சுழல்கின்ற வாறே. 11

கு-ரை : தவ ஒழுக்கத்தோடு தவவேடமும் பூண்டாரது நிலை சிறப்புடையதாகலின், அந்நிலையுடையாரை. "மாதவம் பற்றிய பத்தர்" என்றார். இதனானே, "சடை" என்பதில் தொக்குநின்ற ஒடு உருபு, 'அன்போடு வரவேற்றான்' என்பதுபோலத் தவம் மேற்கொள்ளுதலைச் சிறப்பித்து நின்றமை விளங்கும். மாதவம் பற்றிய பத்தர்க்கு இடர் அடையா வண்ணம் ஈசன் அருளுதலை, அருச்சுனற்குப் பன்றியால் இடர் வாராவண்ணம் காக்கச் சென்றமை முதலிய வரலாறுகளும், நாவுக்கரசருக்குச் சமணர்கள் விளைத்த இடர்கள் அவரை யாதும் செய்யாதொழிந்தமை முதலிய அனுபவங்களும் இனிது விளக்கும். விடர் – பிறப்பு ; அது தவத்தின் வேதாய செயல்களைக் குறித்தது. "அடை" இரண்டும், 'குடல் – குடர்' என்பதுபோல லகரத்திற்கு ரகரம் போலியாய், வந்தன. "உடர்" என்பதும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள், "உடம்போடுயிரிடைநட்பு" (திருக்குறள், 338) என்பதில், நட்பு அல்லாத கூட்டத்தினை 'நட்பு' என்றதுபோல, மெய்த்தவம் அல்லாத தவத்தினை "மெய்த்தவம்" என நகை உள்ளுறுத்துக் கூறினார். உன்மத்தம் போல்வதனை "உன்மத்தம்" என்றார்.

இதனால், 'திருவருளைத் தெளியாது மணிமந்திர ஒளடதங்களால் நலனடைய முயல்வாரது தவம் தவமாகாது' என அதன் இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது.

1620. தெ-ரை : நூல்முறைமையை அறியாதவர் பசி, வெயில், மழை முதலியவற்றால் வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு தவத்தைச் செய்யமாட்டாராய், இல்லறத்தார் இடும் சோறு முதலிய வற்றைப் பெற்றுப் பிழைத்தற்பொருட்டுத் துறவு நிலையிற்புகுந்து தவத்தவர்போல வேடம்பூண்டு திரிதல், யாற்றில் ஒருதுறைக்கண் முதலை இருத்தலைக் கண்டு அஞ்சி அதனைவிட்டு நீங்கி, மற்றொரு துறைக்கண் குட்டிகளை ஈன்ற கரடி அக்குட்டிகளோடு குளித்துக் கொண்டிருத்தலை யறியாது அதன்கண் இறங்கி அக்கரடியினிடத்து அகப்பட்டாற்போல்வதாம்.

கு-ரை : யாறு வாழ்க்கைக்கும், முதலை உள்ள துறை தொழில் முயற்சியோடு கூடிய இல்லறத்திற்கும், ஈற்றுக் கரடியுள்ள துறை

1621. பழுக்கின்ற வாறும் பழம்உண்ணு மாறும்
குழக்கன்று துள்ளிஅக் கோணியில் புல்காக்
குழக்கன்று கொட்டிலிற் கட்டவல் லார்க்குள்
இழுக்காது நெஞ்சத் திடஒன்று மாமே. 12

நோன்றலோடு கூடிய துறவு நிலைக்கும் உவமையாயினவாறு அறிக. நோற்றல் – நோன்றல் ; பொறுத்தல்.

இதனால், 'உள்ளத்தால் தவத்தவராகாது. புறத்தே வேட மாத்திரையால் தவத்தவர்போல நிற்பாரது போலித்தவம் முடிவில் துன்பமே பயத்தலல்லது. சிறிதும் இன்பம் பயவாது' என அதனது இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது.

1621. தெ-ரை : தவ உணர்வாகிய பழம் பழுத்தற்பொருட்டும், பின் அத்தவத்தால் அனுபவம் பெறுதலாம் அப்பழத்தை உண்ணுதலைச் செய்தற் பொருட்டும், பிராணவாயுவாகிய இளங்கன்று துள்ளிச் சென்று அப்பழம் வைக்கப்பட்டுள்ள மனமாகிய அந்தக்கோணியில் புகுந்து அப்பழத்தைத் தின்றுவிடாதபடி – அஃதாவது தவ உணர்வைப் போக்கிவிடாதபடி – அதனைப் புருவ நடுவாகிய கொட்டிலில் கட்டி வைக்க வல்லவர்க்கு யாதொரு மனக் குற்றமும் உண்டாகாது ; உள்ளமாகிய வயலில் ஊன்றுதற்கு ஞானமாகிய ஒப்பற்ற வித்தும் கிடைக்கும்.

கு-ரை : 'பழம் பழுக்கின்றவாறும்' என மாற்றி உரைக்க. "ஆறு" இரண்டிலும், 'ஆற்றுக்கும்' என நான்காவது விரிக்க. 'புல்காது' என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம் ஈறுகெட்டு நின்றது. "இட" என்றதனால், "நெஞ்சம்" என்பது நெஞ்சமாகிய வயல்' எனக் குறிப்புருவகம் ஆயிற்று. ஆகவே, "ஒன்று" என்றது விதையாயிற்று. 'விதையாவது ஞானமே' என்பது ஆற்றலால் பெறப்பட்டது. "ஒன்றும்" என்னும் உம்மை சிறப்பும்மை. வீடுபெற உணரும் உணர்வு ஒன்றே சாதனநிலையில் 'தவம்' எனவும், சாத்திய நிலையில் 'ஞானம்' எனவும் நிற்கும் என்பது மேலும் குறிக்கப்பட்டது. அதனால் தவம்பழமாகவும், ஞானம் அதனாற் கிடைக்கும் வித்தாகவும் உருவகிக்கப்பட்டன.

இதனால், பிராண வாயுவை அடக்கிப் புருவ நடுவில் நிறுத்தி மனோலயம் பெறமாட்டாது அவ்வாயுவும், மனமும் சென்றவாறே செலவிடுவாரது தவம் நிலையாது' என அதனது இகழ்ச்சி அதன் எதிர்மறைக்கண் வைத்துக் கூறப்பட்டது.

1622. சித்தம் சிவமாகச் செய்தவம் வேண்டாவால்
சித்தஞ் சிவானந்தஞ் சேர்ந்தோர் உறவுண்டால்
சித்தஞ் சிவமாக வேசித்தி முத்திஆம்
சித்தம் சிவமாதல் செய்தவப் பேறே. 13

1622. தெ-ரை : ஒருவர்க்கு அவரது உள்ளம் சிவமேயானபொழுது அவருக்குச் செய்யக் கடவ தவம் யாதும் இல்லையாம். அவரைப் போல உள்ளம் சிவமாய்ச் சிவானந்தத்திலே திளைத்திருக்கப் பெற்றோரது உறவே அவருக்கு உண்டாகும். பிறரது உறவுகள் யாவும் அற்றொழியும். சித்தியும், வீடுபேறும் அவர்க்கு எளிதின் உளவாம். ஆகையால், உள்ளம் சிவமாதல் ஒன்றே உண்மைத் தவத்தால் பெறும் பயனாகும்.

கு-ரை : "ஆக" என்னும் செயவெனெச்சம், 'உண்ணப் பசி தீரும்' என்பதுபோலக் காரணப் பொருளில் வந்தது. எனவே, அஃது எதிர்காலத்தில் இறந்த காலமாம். 'அவர்க்கு உண்டாம்' எனக் கோடற்பொருள் வருவிக்க. "உறவாவார் உருத்திரபல் கணத்தினோர்கள்" (தி. 6 ப.98 பா.4) என்று அருளிச் செய்ததும் காண்க. "சித்தி முத்தி", உம்மைத் தொகை, மூன்றாம் அடியின் இறுதியில், 'ஆகலான்' என்பது எஞ்சி நின்றது. ஈற்றில் நின்ற பிரிநிலை ஏகாரத்தை ''சிவமாதல்'' என்பதனோடு கூட்டியுரைக்க. அங்ஙனம் உரைக்கவே 'அப்பயனைத் தாராத பிறதவங்கள் தவமல்ல' என்பது போந்து, அதிகாரப் பொருளை உணர்த்துவதாம்.

இதனால், 'சித்தத்தைச் சிவமாகச் செய்யும் பெருந் தவம் அல்லாத சிறு தவங்கள் தவமாகா' என அவற்றது இகழ்ச்சி கூறப்பட்டது. இதனானே சித்தத்தைச் சிவமாகச் செய்வனயாவும் தவமாம் என்பதும் பெறப்படும்.

7. அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல்

'ஞானத்தைத் தரும் சிவகுருவின் அருளுக்கு உயரிய தவம் காரணம்' என்பதைப் பல்லாற்றானும் விளக்கிய நாயனார், 'தவம் காரணமாகச் சிவனே குருவாய் வருவான் ஆதலின், ஞானம் அவன் அருள் பண்ணித் தரவே பெறப்படுமல்லது. பெறுவோன் தான் தனது வலிமையாற் பெறுதல் இயலாது, என்பதைப் பத்து மந்திரங்களான் கூறுகின்றார். எனவே, 'அருள் உடைமையின் ஞானம் வருதல்' என்றது. 'சிவன் சீவனிடத்து அருளுடையனாக, அதனால் சீவனுக்கு ஞானம் வருதல்' என்றவாறாம்.

தாமே தரும்அவரைத் தம்வலியி னாற்கருத
லாமே இவன்ஆர் அதற்கு. – திருவருட்பயன், 70

என்றது காண்க.

1623. **பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநற் செல்வம்**
பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநன் ஞானம்
பிரானரு ளிற்பெருந் தன்மையும் உண்டு
பிரானரு ளிற்பெருந் தெய்வமு மாமே. 1

1623. தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : பிரான் – சிவபிரான். நற்செல்வம் – அறத்தாற்றின் வரும் செல்வம் நன்ஞானம் – ஐயமும், திரிபும் இல்லாத மெய்ஞ் ஞானம். பெருத்தன்மை – வியாபக நிலை 'தெய்வம்' என்றது, தெய்வ நிலையை. பெருத்தெய்வ நிலைகளாவன அயன் மால் உருத்திரரது நிலைகள், இதனானே, 'மந்திரமகேசுரர், அணுசதாசிவர்' என்போரது நிலைகளும் உளவாதலை இனம் பற்றிக்கொள்க. "அருளின்" இரண்டும், 'அருள் பண்ணினால்' என்றவாறு. "அருள் உண்டெனின் உண்டு" எனவும், "அருள் பண்ணினால் உண்டு" எனவும் கூறியதனால், 'அவை இல்லையாயின் யாதும் இல்லையாம்' என்பது போந்தது.

அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப தீசன்
அருளே பிறப்பறுப் தானால் – அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன் எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளு மாவ தெனக்கு.

– தி.11 அற்புதத் திருவந்தாதி, 9

1624. தமிழ்மண் டலம்ஐந்தும் தாவிய ஞானம்
உமிழ்வது போலஉலகர் திரிவார்
அவிழும் மனமும் ஆதி யறிவும்
தமிழ்மண் டலம்ஐந்தும் தத்துவ மாமே. 2

என்ற அம்மை திருமொழியும் காண்க.

இதனால், சிவன் அருள் செய்தவழியல்லது யாதும் உளதாகாமை கூறப்பட்டது.

1624. தெ-ரை : 'சேர மண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டி மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என்னும் தமிழ்வழங்கும் மண்டலம் ஐந்திலும், மிகப் பரந்த ஞானத்தை உணர்த்துவார்போலப் பிற நாட்டவர் புகுந்து திரிவார்கள். ஆயினும், அம்மண்டலம் ஐந்திலும், 'உயிர்களின் அன்பு, இறைவனது அருள்' என்னும் அவ்இரண்டுமே பொருளாக விளங்குகின்றன.

கு-ரை : 'ஆதலின், அவற்றை அறியாத பிறர் தமிழ் மண்டலத்தில் உள்ளார்க்கு உணர்த்தும் சீரிய ஞானம் யாது மில்லை' என்றபடி, பிறநாட்டில் காசுமீரம் போன்ற சிறிதிடத்தில் சைவ சித்தாந்தம் ஓரளவு வழங்கப்படுகின்றதாயினும், அது தொன்று தொட்டு இன்றும் இனிதே விளக்கமுற்று நிற்பது தமிழ்நாட்டிலேயாகலானும், சைவ சித்தாந்தம், உயிர்கள் தம் பரிபாகத்திற்கு ஏற்பச் செய்யும் அன்பிற்குத் தகச் சிவன்அவைகள் மாட்டு அருளுடையனாய் ஞானத்தை வழங்குவன்' என்பதை முடிநிலைப் பொருளாகக் கூறுதலானும், 'அதனை யறியாத பிறநாட்டவர் தமிழ் நாட்டவர்க்கு உணர்த்த இருக்கும் தத்துவம் யாதுளது? என்றார். "வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பு" (தொல். பொருள். செய்யுளியல், 79) என்பது முதலிய பண்டை நிலைக்குப் பின் நாயனார் காலத்தில் தமிழ் மண்டலம் ஐந்தாயிற்று என்க.

இரண்டிடத்தும் "ஐந்தும்" என்பதில் ஐந்தன்கண்ணும் என உருபு விரித்து, "திரிவார்" என்பதனோடும் "ஆம்" என்பதனோடும் முடிக்க. அறிவு - ஞானம் ; அஃது அருளேயாதல் அறிக. 'ஆதி அருளும்' என்றே பாடம் ஓதுதலுமாம் ஈற்றடியையும், 'தமிழ்மண் டலம் ஐந்தின் தத்துவ மாமே' ஓதுதல் சிறக்கும்.

இதனால், 'இவ் அதிகாரப் பொருள் தமிழ் நாட்டிலே உள்ள

1625. புண்ணியம் பாவம் இரண்டுள பூமியில்
நண்ணும் பொழுதறி வார்சில ஞானிகள்
எண்ணி இரண்டையும் வேறுத் தப்புறத்
தண்ணில் இருந்திடம் ஆய்ந்தகொள் ளீரே. 3

இணையிலா உயர்பொருள் என்பது கூறப்பட்டது.

1625. தெ-ரை : உலக வாழ்க்கையில் 'நல்வினை, தீவினை' என்ற இருவினைகளின் தோற்றமும், பயனுமே உள்ளன. அத்தோற்றம், பயன் என்பவற்றை அவை நிகழுங்காலத்தே தெளிய அறிபவர் சில ஞானியரே, அதனால், நீவிர் அந்த ஞானியர் வழிநின்று அவற்றைக் கருதியுணர்ந்து, அவ்வினைகளையும் அடியோடு போக்கி, அவற்றிற்கு அப்பால் இறைவன் இருக்கின்ற இடத்தை ஆராய்ந்தறியுங்கள்.

கு-ரை : 'அப்பொழுது ஞானம் வரும்' என்பது குறிப்பெச்சம். ("புண்ணிய பாவம்" எனத் தொகையாக ஓதுதல் பாடமாகாமை அறிக.) 'வினை உளதாய்ப் பயன் தருதலை உலகர் உணரார்; ஆதலின், நீவிர் உலகர் வழியிற் செல்லாது,அறிவர் வழியிற் செல்க' என்பார், "நண்ணும் பொழுதறிவார் சில ஞானிகள்" என்றார். "பொழுதறிவார்" என்றது, 'பொழுதிடத்தே நேர்பட அறிவார்' என்றவாறு.

"நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படூஉம்" -புறம்.192

என்றவாறு, உலகியல் வினைவழிப்பட்டதேயாக, மெய்ந்நெறி அவ்வினை வழிக்கு அப்பாற்பட்டதாகலின் அதனை, "அப்புறத்து அண்ணல் இருந்திடம்" எனவும் "அவ்விடமாவது அருளேயாகலின், அதனை ஆய்ந்துணர்ந்து அடைய ஞானம் வரும் என்பார், ஆய்ந்து கொளீரே" எனவும் கூறினார். 'இருந்த' என்பதன் ஈற்றகரம் தொகுத்தல் பெற்றது. 'இருப்பிடம்' என்பதும் பாடம். வினையை அடியோடு அறுத்தலாவது. அதற்கு முதலாகிய விருப்பு வெறுப்புக்களை விடுதல். விருப்பு நல்வினைக்கண்ணும், வெறுப்பு, தீவினைக்கண்ணும நிகழ்வன, அவ்விரண்டையும் விடுத்து இரண்டன் கண்ணும் ஒப்ப நிற்றலையே 'இருவினை ஒப்பு' என்பர், இதனை,

"ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்" (தி.12 திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 8) என்றாற் போலும் இயல்புகளால் விளக்குவர். இருவினையொப்பின்றி இறைவனது அருளைப் பெறுதல் கூடாமை

1626. முன்னின் றருளும் முடிகின்ற காலத்து
நன்னின் றுலகில் நடுவுயி ராய்நிற்கும்
பின்னின் றருளும் பிறவியை நீக்கிடும்
முன்னின் றெனக்கொரு முத்திதந் தானே. 4

யின், "இரண்டையும் வேரறுத்து - அண்ணல் இருந்திடம் ஆய்ந்து கொளீரே" என்றார்.

இதனால், அருளுடைமை வருமாறு கூறப்பட்டது.

1626. தெ-ரை : அடியேனுக்கு என் கண்முன் நின்று முத்தியை அளித்தருளிய சிவன், இருவினை நீங்கிய காலத்து அங்ஙனம் நீங்கப் பெற்றார்க்கு யாதானுமோராற்றால் கண்முன் நின்றே அருளை வழங்குவன். வினையில்லாத நன்மை பொருந்திய குழாத்தினர்க்கு உயிர்க்குயிராய் இருந்தே அருளை வழங்குவன். யாவர்க்கும் அருள் வழங்கிய பின்னும் அவ்அருள் நிலையினின்றும் வழுவாதவாறு பாதுகாப்பன் ;அப்பாதுகாப்பின் பயனாக முடிவில் பிறவியை நீக்கிவிடுவான்.

கு-ரை : நாற்றோள் முதலிய தனது இயற்கை வடிவோடு வெளி நிற்றல், குருவாய் வந்து, நோக்கல், தீண்டல், உரைத்தல் முதலியவைகளைச் செய்தல் இரண்டையும், 'முன்னின்று அருளுதல்' என ஒன்றாக அடக்கினார். இவை இரண்டும் முறையே 'பிரளயாகலர், சகலர்' என்பவர்க்கு அருளும் முறையாக ஆகமங்கள் வரையறுக்கும். முடிதலுக்கு, 'இருவினை' என்னும் எழுவாய் முன்னை மந்திரத்தினின்றும் வந்து இயைந்தது. 'நன்மை' என்னும் பண்புப் பெயர் ஈறு குறைந்து நின்றது. மேல்வினை முடிகின்ற காலத்து என, அருளுக்கு வினை தடையாய் நிற்றலைக் கூறினமையின், நன்மை, அத்தடையில்லாமை யாயிற்று.'நன்னின்ற' என்னும் பெயரெச்சம் அகரம் தொகுத்த லாயிற்று. உலகு – உயிர்த்தொகுதி. 'வினையில்லாத உயிரினத்தார் விஞ்ஞான கலர்' என்பது வெளிப்படை. நடுவுயிர் – உள்ளுயிர். 'மூவகை உயிர்கட்கும் மூவகையாக அருளுதலை நியதமாகஆகமங்கள் கூறுதல் பெரும்பான்மை பற்றி' என்பதையும் 'சிறு பான்மை' கீழுள்ளார்க்கும் மேலுள்ளார்க்கு அருளுதல்போலவே அருளுதல் பரிபாக முதிர்ச்சியான் உண்டு' என்பதையும்,

1627. சிவனரு ளாற்சிலர் தேவரு மாவர்
சிவனரு ளாற்சிலர் தெய்வத்தோ டொப்பர்

"பண்டைநல் தவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பத்தி பண்ணும்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினில் தொகுப்பன்"
– சிவஞானசித்தி சுபக்கம், பாயிரம்

என்னும் சிவஞான சித்தியாலும், அதற்குச் சிவாக்கிர யோகிகள், சிவஞான யோகிகள் இருவரும் உரைத்த உரைகளாலும்உணர்க.

"ஈன்றுபுறந் தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" – புறநானூறு, 312

எனச் சிறப்புப் பற்றிக் கூறப்பட்டதாயினும், உடலைப்புறந்தந்து, காத்தல், உறுதி கூறி நிற்றல் என்னும் இரண்டும் முறையே தாயர்க்கும், தந்தையர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் கடனாயிருத்தல் கண்கூடு. ஆயினும், 'உடல் தாய் தந்தையர்க்கு அவற்றைக் கடைபோகச் செய்தல் கூடாதாயினும், உயிர்த்தாய் தந்தையாகிய இறைவன் தான் ஆட்கொண்ட உயிரைக் காத்தலை எஞ்ஞான்றும் கடனாகக் கொண்டிருக்கின்றான்' என்பார், "பின்னின்று அருளும்" என்றார். 'பின்னும், என்னும் எச்ச உம்மை தொகுத்தலாயிற்று.

அனாதி சிவனுடைமை யால்எவையும் ஆங்கே
அனாதிஎனப் பெற்ற அணுவை – அனாதியே
ஆர்த்த துயரகல அம்பிகையோ டெவ்விடத்தும்
காத்தல் அவன்கடனே காண். – திருக்களிற்றுப் படியார், 43

எனவும்

உடனா யிருக்கும் உருவுடைமை என்றும்
கடனா யிருக்கின்றான் காண். – – திருக்களிற்றுப் படியார், 86

எனவும் அருளிச்செய்தன காண்க. 'முடிவில் பிறவியை நீக்கும்' என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்க.

இதனால், சிவன் உயிர்கட்கு அருள் செய்யுமாறெல்லாம் கூறப்பட்டன.

1627. தெ–ரை :சிவனது அருளாலே சிலர், தேவர் பதவியை

சிவனரு ளால்வினை சேரகி லாமை
சிவனருள் கூடிற் சிவலோக மாமே. 5

1628. புண்ணியன் எந்தை புனிதன் இணையடி
நண்ணி விளக்கென ஞானம் விளைந்தது
மண்ணவ ராவதும் வானவ ராவதும்
அண்ணல் இறைவன் அருள்பெற்ற போதே. 6

வேண்டின் அவற்றையும் பெறுவர். சிலர் அதனால் மக்களுடம்பில் நின்றே தெய்வங்களோடு ஒத்த ஆற்றல் பெற்று விளங்குவர், எனினும், சிவனது அருளால் சிறப்பாக வினை நீக்கம் உண்டாதலால், சிவனது அருள் ஒருவர்க்கு உண்மையாகக் கூடிற்றுஎன்றால், அதன் பயனாக அவர்க்குக் சிவலோகமே கிடைக்கும்.

கு-ரை : உம்மை சிறப்பும்மை, 'சேரகிலாமையால்' என உருபு விரிக்க. 'சிவனருள் கூரின்' என்பதும்பாடமாகலாம். "கூறின்" என்பது பாடமன்று.

இதனால், சிவனருளின் பெருமை கூறப்பட்டது.

1628. தெ-ரை : அற வடிவினனும், எம் தந்தையுமாகிய சிவபிரானது இரு திருவடிகளை அடைந்ததனாலே, இருளை நீக்கி ஒளிரும் விளக்குப்போல்வதாகிய ஞானம்எனக்கு உண்டாயிற்று. இல்லையேல் உண்டாக மாட்டாது. யாவராயினும் மக்களாய்ப் பிறப்பதோ அல்லது தேவராய்ப் பிறப்பதோ சிவனருள் வாய்க்கப் பெற்றபோதேயாம்.

கு-ரை : 'அவ்வாறான பொழுது ஞானியராதல் அவனது அருளின்றி எங்ஙனம் ஆகும்' என்பது கருத்து. 'சிவன்' என்னும் சொல்தரும் பொருள்களுள், 'தூயதன்மையன்' (சிவஞானபோதம், சூ.5. அதி. 2,உரை) என்பதும் ஒன்றாக லால், "புனிதன்" என்றது 'சிவன்' என்றவாறு "நண்ணி" என்னும் செய்தெனெச்சத்தை, 'நண்ண' எனச் செயவெனெச்சமாகத் திரித்துக் கொள்க. விளக்கு, பயன் பற்றிவந்த உவமை, பிறப்புக்களில் மக்கட் பிறப்பும், தெய்வப் பிறப்பும் சிறந்தனவாகலின் அவற்றை அடைதலையே எடுத்துக் கூறினார்.

1629. காயத்தேர் ஏறி மனப்பாகன் கைகூட்ட
மாயத்தேர் ஏறி மயங்கும் அவை உணர்
நேயத்தேர் ஏறி நிமலன் அருள்பெற்றால்
ஆயத்தேர் ஏறி அவன்இவன் ஆகுமே. 7

1630. அவ்வுல கத்தே பிறக்கில் உடலொடும்
அவ்வுல கத்தே அருந்தவம் நாடுவர்

இதனல், 'உயர்வு யாதும் சிவனருள் இன்றி ஆகாது' என்பது கூறும் முகத்தால் ஞானம் அவனருள் இன்றி வாராமை வலியுறுத்தப்பட்டது.

1629. தெ-ரை : 'உடம்பு' என்னும் நிலையில்லாத தேரின்மேல் ஏறி, மனமாகிய பாகன் தன் கைவன்மையைப் பொருந்தி, கண்ட இடங்களில் செல்லச் செலுத்துதலினால் வழியறியாது மயங்குகின்ற உயிர்கள் சிறிதே உணர்வு பெற்றுச் சிவன்மேற் செல்லும் அன்பாகிய தேரில் ஏறிச்சென்று அவனது அருளைப்பெற்றால், அங்ஙனம் அதனைப் பெற்றவரது குழாமாகிய தேரின்மேல் ஏறிச் சீவன் சிவனை அடைந்து அவனாய் விடும்.

கு-ரை : காயத்தைக் தேராக உருவகிக்கின்றவர் அதன் இயல்பை உணர்த்தவேண்டி அதனை "மாயத் தேர்" என்றும் கூறினார். கை, ஆகுபெயர். அன்றி, 'கைகூட்டல்' என்பது, கையைப் பொருத்தி ஓட்டுதலாகிய காரியத்தைக் குறித்தது என்றலுமாம். "உணர்" என்னும் முதனிலைத் தொழிற் பெயரில் 'உணர்வால்' என உருபுவிரிக்க. 'உணர்ந்த பொருளிலன்றி அன்பு நிகழாது' என்பதனை உணர்த்த, 'உணர்வால் நேயத்தேர் ஏறி' என்றார். உணர்வு சிவனை உணர்தற்கு இருவினையொப்பில் நிகழும் சத்திநிபாதம் காரணமாம். "நல்லினத்தினூஉங்கும் துணையில்லை" (திருக்குறள், 460) என இன்பத்தை எய்துதற்கு நல்லினம் சாதனமாகக் கூறலின், அதனையும் தேராக உருவகித்தார், "அவன் இவன் ஆமே" என்றதனை, 'இவன் அவன் ஆமே' என மாற்றியுரைக்க. இது நிமலன் அருள் பெற்றதன் பயனை விளக்குவதாய் வேறு முடிபாகலின், திணை வழுவும், பால் வழுவும் ஆகாமையறிக.

இதனால், 'சிவனருளைப் பெற்றுச் சிவமாவதற்கு முதற்கண் அன்பு வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1630. தெ-ரை : 'சரியை, கிரியை, யோகம்' என்னும் இவற்றின்

அவ்வுல கத்தே அரனடி கூடுவர்
அவ்வுல கத்தே அருள்பெறு வாரே. 8

1631. கதிர்கண்ட காந்தம் கனலின் வடிவாம்
மதிகண்ட காந்தம் மணிநீர் வடிவாம்
சதிர்கொண்ட சாக்கி சரியன் வடிவாம்
எதிர்கொண்ட ஈசன் எழில்வடி வாமே. 9

பயனாகச் சிவலோகவாசிகளாய் அங்குத்தோன்றினும் அங்ஙனம் தோன்றினோர் ஞானத்தைப் பெறுதற்கு அவ்வுடம்பொடு நின்று அங்கே அரிய தவத்தைச் செய்ய விரும்புவர். அத்தவத்தின் பயனாக ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவனடியையும் சேர்வர், அதற்குச் சிவனது அருளை அவர் முன்னர்ப் பெறுதலுடையவரேயாவர்.

கு-ரை :

ஈசனியோ கக்கிரியா சரியையினில் நின்றோர்
ஊனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லாம்
ஒடுங்கும்போ தாரன்முனிலா தொழியினுற்பவித்து
ஞானநெறியடைந்தடைவர் சிவனை.

எனவும்,

"அங்கு நாதனே முன்னிற்கின் நணுகுவர்நற்றாளே"
– சிவஞானசித்தி., சூ. 8,25

எனவும் உணர்த்தினமை காண்க.

இதனால், 'எத்தகையோரும் தவத்தல் சிவனருளைப் பெற்றே ஞானத்தைப் பெறுவர்' என்பது கூறப்பட்டது.

1631. தெ-ரை : சூரியனைக் கண்ட சூரியகாந்தக்கல் நெருப்பு வடிவாய் நெருப்பை உமிழும். சந்திரனைக் கண்ட சந்திரகாந்தக்கல் முத்துப்போலும் நீர் வடிவாய் நீரை உமிழும். பெருமைபொருந்திய கண், ஆடி எதிர்ப்பட்ட வழியின் வடிவாம். சிவனை உள்ளத்தில் ஏற்றுக் கொண்ட உயிர்கள் அந்தச் சிவன் வடிவேயாம்.

கு-ரை : 'கண்ணோடு கூடியது' என்னும் பொருட்டாகிய 'சாக்ஷி'

1632. நாடும் உறவும் கலநதெங்கள் நந்தியைத்
தேடுவன் தேடிச் சிவபெரு மான்என்று
கூடுவன் கூடிக் குரைகழற் கேசெல
வீடு மளவும் விடுகின் றிலேனே. 10

என்னும் வடசொல், இங்கு 'சாக்கி' எனத்தற்பவமாயிற்று. கண்ணுக்கு உதவியாக அணியப்படும் ஆடியை 'உபநேத்திரம்' என்பர். அது வழியை நன்கு தெரிவிப்பதாய் அவ்வழிவடிவாய் நிற்கும், சரி - வழி, 'எரியின் வடிவாம்' என்பது பாடமன்று. "எதிர் கொண்ட" என்பது அன்பெறாத அகர ஈற்றுப் பலவறி சொல், அஃது உயிர்களைக் குறித்து நின்றது. "ஈசன்" எனப் பின்னர் வருகின்றமை யின், வாளா, 'எதிர்கொண்டன' என்றார். இங்கும் 'ளிகொண்ட' என்பது பாடமன்று. ஈசன் வடிவு அவன் அருளேயாதல் அறிக. இறைவனை உணரும் உயிர் அவனது அருள்வடிவாதல் இனிது விளங்குதற்குக் கதிரனை எதிரேற்ற சூரிய காந்தக்கல் முதலியவற்றை ஒப்புமைக் கூட்டமாக உடன் வைத்து விளக்கினார்.

இதனால், இறைவனது அருளைப் பெற்ற உயிர் அடையும் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

1632. தெ-ரை : நாட்டில் உள்ளார் பலரோடும், மற்றும் எனக்கு உற்றாராய அவரோடும் அளவளாவி, 'எங்கள் சிவபெருமான் யாண்டுளன்' என்று தேடுவேன் ; அத்தேடுதலுக்கு அவன் அகப்படா தொழியான் ஆதலின், அவன் அகப்பட்ட இடத்தில் 'சிவபெருமான் கிடைத்தான்' என்று மகிழ்ந்து அவனோடு சேர்வேன். சேர்ந்தபின் என் உயிர் பிறவிடத்தன்றி அவனது திருவடியிலே சென்று சேர்தற் பொருட்டு இந்த உடம்பு அழியும் வரையில் அவனை விடாதே பற்றிக்கிடப்பேன்.

கு-ரை : 'நீவிரும் அவ்வாறு செய்ம்மின்' என்பது குறிப்பெச்சம். "நாடு" என்றது அதில் உள்ளாரையும், "உறவு" என்றது அதனை உடையாரையும் குறித்தன. 'நாட்டோடும், உறவோடும்' என உருபு விரிக்க. அளவளாவுதல் சிவன் இருக்குமிடத்தை அறிதற்கு.

"தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை"

– தி. 8 திருச்சதகம், 31

எனவும்,

"வியந்தாங்கலறித் – தேடிற்றிலேன்
சிவன் எவ்விடத்தான் எவர்கண்டனர் என்று"

– தி. 8 நீத்தல் விண்ணப்பம், 45

எனவும் ஆளுடைய அடிகள் அருளிச்செய்தமையும் காண்க. "சிவபெருமான்" என்பதற்கு முன்னும், பின்னும் 'கிடைப்பின், கிடைத்தான்' என்னும் சொற்கள் எஞ்சிநின்றன வீடுதற்கு வினைமுதல் உடலாதல் வெளிப்படை. உடம்பு உள்ள காலத்து அதன்வழிப்பட்டு வேறொன்றைப் பற்றியிருப்பின் அதுநீங்குங்காலத்து உயிர்முன் பற்றியிருந்த பொருளையே அடையுமாகலானும், அவ்வாறன்றி அக்காலத்தில் இறைவனையே பற்றியிருப்பின் அது நீங்கியபொழுது உயிர் அவனையே அடைந்த விடும் ஆகலானும். "வீடு மளவும் விடுகின்றி லேனே" என்றார். நாயனார் சிவனை விடாது பற்றி நின்றவரேயாதலின், "தேடுவன்" என்றும், ''தேடிக்கூடுவன்'' என்றும் கூறியது, 'விட்டொழிவேமோ' என்னும் அச்சத்தால், 'ஒருகால் விடநேரினும் மீளவும் விரையப் பற்றுவேன்' என்றதாக உரைக்க. என்னை?

பெறா அமை அஞ்சும்; பெறிற்பிரி வஞ்சும் ;
அறாஅ இடும்பைத்தென் நெஞ்சு. – திருக்குறள், 1295

என்பது காதலர் இயல்பாதலின்.

இதனால், 'சிவபிரானது திருவருளை வேண்டுவார் அஃது ஒன்றையே நாடி முயலுதலும், முயன்று பெறின் பின்னர் விடாமையும் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

8. அவ வேடம்

சிவகுருவின் அருள் பெறுதற்கு வேண்டும் துறவு, தவம் இவற்றையும், இவற்றால் பெறற்பாலதாகிய சிவனது அருளின் இன்றியமையாமையும் கூறிய நாயனார். 'அகத்தே தவ உணர்வோடு, புறத்தே தவவேடமும் வேண்டற்பாலதே' என்பது உணர்த்துபவர், முதற்கண் அகத்தே தவ உணர்வு இன்றிப் புறத்தே கொள்ளும் வேடம் பயனிலதாதலை ஆறு மந்திரங்களால் கூறிகின்றார்.

1633. **ஆடம் பரங்கொண்டடிசிலுண் பான்பயன்**
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகாள்
ஆடியும் பாடி அழுதும் அரற்றிடும்
தேடியும் காணீர் சிவனவன் தாள்களே. 1

1633. தெ-ரை : முயலாது வைத்து வயிறு வளர்த்தலையே பயனாகக் கருதித் தவத்தவரது பலவகைப்பட்ட வேடங்களைப் புனைந்து, அவற்றாலே பகட்டையும் மிகக் காட்டி உலகத்தாரை அஞ்சுவித்துத் திரிகின்ற அறிவிலிகாள், உலகத்தாரின் வேறுபட்ட வேடத்தைக் கொண்ட நீவிர் அதற்கியைய உண்மை அன்பால் ஆடியும், துதிப்பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடியும், அழுதும், 'சிவன் எங்கேனும் காணப்படுவானோ' என்று தேடியும் நிற்குமாற்றால் சிவனது திருவடிகளைக் காணும் பேற்றைப் பெறுங்கள் : அது பயனுடைத்தாம்.

கு-ரை : "ஆடம்பரங் கொண்டு" என்பதை, "வேடங்கள் கொண்டு" என்பதன் பின்னர்க் கூட்டி உரைக்க. 'உண்பான்' என்பது தொழிற் பெயராய் நின்றது. 'உண்பான் ஏன்' என்பது முதலியவற்றிற் போல 'பயனாக' என்னும் ஆக்கச் சொல் எஞ்சி நின்றது. 'பாடியும்' என உம்மையைத் தொகாது ஓதுதல் கூடாமை அறிக.

இதனால், அகத்துணர்வோடு கூடாத வேடத்திற்குப் பயன் புறத்தாரை வெருட்டுதலல்லது பிறிதில்லை என்பதும். அதனால், அத்தன்மையான வேடத்தைக் கொள்ளுதல் அறியாமையாம் என்பதும் கூறப்பட்டன.

1634. ஞானமில் லார்வேடம் பூண்டிந்த நாட்டிடை
ஈனம தேசெய் திரந்துண் டிருப்பினும்
ஆன நலங்கெடும் அப்புவி ஆதலால்
ஈனவர் வேடம் கழிப்பித்தல் இன்பமே. 2

1635. இன்பமும் துன்பமும் நாட்டா ரிடத்துள
நன்செயல் புன்செய லால்அந்த நாட்டிற்காம்
என்ப இறைநாடி நாடோறும் நாட்டினில்
மன்பதை செப்பம் செயின்வையம் வாழுமே. 3

1634. தெ-ரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

கு-ரை : "ஞானமில்லார் பூண்டு" என்றதனால், வேடம் ஞான முடையாரக்குரிய வேடமாயிற்று. "இந்த நாட்டிடை ஈனம் செய்து" என்றது, 'இழிசெயலுக்கு நாணுதலுடைய ஞானியர் மிக்கு வாழும் இந்தநாட்டின்கண் நாணுதல் சிறிதும் இன்றி இழிசெயல்செய்கின்றவர்' எனப் பொருள் தந்தது. "இந்தநாடு" என்றது நமது பரத கண்டத்தை. 'எப்புவியிருப்பினும் அப்புவி ஆன நலங்கெடும்' என ஒருசொல் வருவித்தே உரைக்க. புவி - நாடு. இஃது, "இந்த நாட்டை" எனச் சுட்டியதன் உட்பகுதியைக் குறித்தது. ஆன நலம் - உண்டான நன்மை. 'ஈனர்' என்பதில், ஓர் அகரம் விரித்தல் பெற்றது. "எப்புவியிருப்பினும் அப்புவி ஆன நலங்கெடும்" என்றதனால், 'ஈனரது வேடத்தை அகற்றுவிக்கற்பாலார் அந்நாட்டில் வாழ்பவர்' என்பது போந்தது. "இன்பம்" தருவதனை, இன்பம் என்றார்.

"எவரேனும் தாமாக இலாடத் திட்ட" என்னும் திருத் தாண்டகம் இதனோடு முரணாமை மேல் "வேட நெறியில்லார்" என்னும் மந்திரத்து உரையில் விளக்கப்பட்டது. இதன் மூன்றாம் அடியில், 'மான நலங்கெடும்; வையகம் பஞ்சமாம்' என்பதும் பாடம்.

இதனால், போலி வேடத்தாரை அறிந்து அகற்றுதல் அறிவுடையார்க்குக் கடனாதல் கூறப்பட்டது.

1635. தெ-ரை : 'ஒருநாட்டில் வாழும் மக்களிடத்துள்ள நற்செயல் தீச்செயல்களாற்றானே அந்த நாட்டிற்கு இன்பமும், துன்பமும் உளவாவன' என்று அறிந்தோர் கூறுவர். ஆதலால், அரசனாவான் தனது நாட்டில் நிகழும் நற்செயல் தீச்செயல்களை நாள்தோறும்

1636. இழிகுலத் தார்வேடம் பூண்பர்மேல் எய்த
அழிகுலத் தார்வேடம் பூண்பர்தே வாகப்
பழிகுலத் தாகிய பாழ்சண்ட ரானார்
கழிகுலத் தோர்கள் களையப்பட் டோரே. 4

சோர்வின்றி ஆராய்ந்து தீச்செயல் செய்யாதவாறு மக்களைத் திருத்து வானாயின், அவனது நாடு துன்பமின்றி, இன்புற்று வாழும்.

கு-ரை : 'ஆதலால் அரசன் அதனை ஒருதலையாகச் செய்க' என்பது குறிப்பெச்சம். போலி வேடத்தாரை அகற்றுதல் சிறப்பாக அரசற்குக் கடமை என வலியுறுத்துவார், அரசு முறைமையைப் பொருப்பட எடுத்தோனதினார். முதல் தந்திரத்துள் இதனையே அரசு முறை பற்றிக் கூறுதற்கண் பல மந்திரங்களால் நாயனார் விரித்துரைத்தமை காண்க.

'நாடு நன்றாவதும், தீதாவதும் அதன்கண் வாழும் மக்களது இயல்பானே' என்பதை,

நாடா கொன்றோ, காடா கொன்றோ,
அவலா கொன்றோ, மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே. -புறம், 187

எனச் சங்கத்துச் சான்றோராய ஔவையாரும் கூறினார்.

இதனால், 'போலி வேடம் தலைகாட்டாதபடி செய்தல் சிறப்பாக அரசற்குக் கடன்' என்பது கூறப்பட்டது.

1636. தெ-ரை : தாழ்ந்த குலத்திற் பிறந்தவர்கள் சிலர், ஒழுக்கத்தால் உயர்வெய்த நினையாமல், எளிதில் மேன்மையைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தவவேடத்தைப் புனைந்து கொள்வர். உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவர்கள் சிலரும் அக்குலத்திற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமுடையராய் நிற்கமாட்டாமையின் அக்குலத்தன்மை அழியப்பெற்று அந்நிலை நீங்கிக் கடவுளராக வைத்துப் போற்றப்படும் மிக உயர்ந்த நிலையைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தவ வேடத்தைப் புனைந்து கொள்வர். இவ் இரு சாராரும், தொன்று தொட்டே பழிபாவங்களைச் செய்து பாழ் பட்டுவரும் கொடியராயினார் நாட்டுவாழ் குலத்தோரி னின்றும் நீக்கப்பட்ட குலத்தராயினாற் போலவே அரசு முறைமையுள் நாட்டு

வாழ்க்கையினின்றும் நீக்கப்பட்டனர்.

கு-ரை : 'வழிகுலத்தோர்' எனின் மோனை சிதைதலானும், பொருள் படாமையானும் அது பாடமாகாமை அறிக. "தேவாக" என்ற தனால், இது "பூசுரர்" எனப்படுவாரை உட்கொண்டு கூறியதாயிற்று. பழிகுலம் - பழிக்கப்பட்டு வரும் குலம். இப்பழி. அருள் வடிவின வாகிய ஆக்களை அஞ்சாது கொல்லும் தொழிலுடைமை பற்றிப் பழிக்கப்படும் பழியாம். இக்குலத்தவரை, 'சண்டாளர்' என்றலும் இது பற்றி, 'இவர் நாட்டில் ஏனையோரோடு கூடிவாழ்தற்கு உரியரல்லர்' என்பது பண்டை அரசுமுறை. அதனால்,'அம்முறையே போலி வேடத்தார்க்கும் உரித்தாகற்பாலது' எனக் கூறுமுத்தால், போலி வேடம் பூண்பாரது கொடுமையை விளக்கினார்.

நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல். - குறள், 276

என்றார் திருவள்ளுவ நாயனாரும், 'கழிகுலத்தோர்கள் போல' என உவம்உருபு விரிக்க. போலி வேடத்தால் உளவாகும் தீமைகள் பல. அவற்றுள் உண்மை வேடத்தாரையும் உலகம் ஐயுறச் செய்தலும் அது காரணமாக உண்மை வேடம் தோன்றாது போதலும் தலையாய தீமைகள், 'அதனால் அது குறிக்கொண்டு களையற்பாலது' என நாயனார் பல்லாற்றானும் வலியுறுத்துகின்றார்.

"இவ்வேடர் - கொத்துக் கெலாமோர்
கொடும்பழியைச் செய்தீரே"

என்னும் கந்தபுராண (வள்ளியம்மை திருமண - 108)ச் செய்யுளில், "இவ்வேடர் கொத்து" என்றதற்கு, 'இத் தவமேடம் உடையாரது கூட்டம்' எனபதே உட்பொருளாக உரைப்பர். அதனானும் போலி வேடத்தது கொடுமையை உணர்ந்து கொள்க.

மூன்றாம் அடியை 'பாசண்டரானார்' எனப்பாடம் ஓதி, 'சமயத் தலைவர்போல வேடம் பூண்டும் அத்தலைமைக் குணம் இலராய்ப் பழிக்கப்படும் கூட்டத்தினர் மக்களால் விலக்கப்பட்ட கூட்டத்தினராய் அரசனாலும் களையப்பட்டார்' என்று உரைத்தலும் ஆம்.

இதனால், 'அரசன் தன் குடிகளில் உள்ளாரை இங்ஙனம் கழித்தல் கூடுமோ' என்னும் ஐயத்தையகற்றி, அது முறையாமாறு கூறப்பட்டது.

1637. பொய்த்தவம் செய்வார் புகுவர் நரகத்துப்
பொய்த்தவம் செய்தவர் புண்ணிய ராகாரேல்
பொய்த்தவம் மெய்த்தவம் போகஉண் போக்கியம்
சத்திய ஞானத்தால் தங்கும் தவங்களே. 5

1638. பொய்வேடம் பூண்பர் பொசித்தல் பயனாக
மெய்வேடம் பூண்போர் மிகுபிச்சை கைக்கொள்வர்
பொய்வேடம் மெய்வேடம் போலவே பூணினும்
உய்வேட மாகும் உணர்ந்தறிந் தார்க்கே. 6

1637. தெ-ரை : அகத்தே உணர்வின்றிப் புறத்தே பொய்யாகத் தவவேடத்தை மட்டும் கொண்டு நடித்தவர் புண்ணியராகாது பாவிகளேயாவர் என்பது உண்மையாயின், அச்செயலுடையார் மறுமையில் நரகம் புகுதலும் உண்மை. இனி அவரது நடிப்பிற்குப் பயன் மெய்த்தவம் இல்லா தொழிய பொய்த் தவத்தால் இம்மையிற் சிறிது இன்பத்தை நுகர்தலும், மறுமையில் பெரிய நரகத் துன்பத்தை சிறிது அடைதலுமேயாகும். ஆகையால், உண்மையான அகத்துணர்வாலே தவம் உளதாகும்; பொய் வேடத்தால் உளதாகாது.

கு-ரை : இரண்டாம் அடியை முதற்கண் வைத்து உரைக்க. மூன்றாம் அடியை, 'போகத்துட் போக்கியம்' என ஓதுதல் பாடமன்று. ஈற்றில் நின்ற பிரிநிலை ஏகாரத்தை, "ஞானத்தால்" என்பதனோடு கூட்டுக. "ஞானம்" என்றது இங்குத் தவ உணர்வை.

இதனால், போலி வேடம் மறுமையில் நரகம் பயத்தல் கூறப்பட்டது.

தவம்மறைந் தல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று. – திருக்குறள், 274

என்றதனால், 'போலி வேடம் புனைதல் உயிர்க்கொலை செய்தலோ டொத்த தீவினைச் செயல்' எனத் திருவள்ளுவரும் குறிப்பால் உணர்த்தினார். அதனால், 'அவர் நரகம் புகுதல் அவர்க்கும் உடன்பாடு' என்பது பெற்றாம்.

1638. தெ-ரை : சிலர் தொழில் செய்யாது மடிந்திருந்து வயிறு வளர்க்கக் கருதியே பொய்யாகத் தவ வேடத்தைப் புனைந்து

கொள்வர். ('அவர் இல்வாழ்வாரை மருட்டியும், வெருட்டியும், வைதும், அவனால் வெறுத்தப் போடப்படும் இழிந்த பிச்சையை, நீக்காது ஏற்று உண்டு வாழ்வர்.) மெய்யாகவே தவ வேடத்தைப் பூண்பவர் இல்வாழ்வார் அன்போடு அழைத்து இடும் உயரிய பிச்சையையே ஏற்பர். (இவையும் அவ்இருசாராரையும் அறிதற்குக் குறியாம்.) தோற்றத்தால் பொய்வேடமும் மெய்வேடம் போலவே பூணப்பட்டாலும், உணர்வோடு கூடாத பொய் வேடம் அவர்க்கு உய்தற்கு ஏதுவாய வேடமாகாது கெடுதற்கு ஏதுவாய வேடமாக, தவத்தினது பெருமையை உணர்ந்து அதனைப் பூண்டு நிற்போர்க்கே அஃது அவர் உய்தற்கு ஏதுவான வேடமாகும்.

கு-ரை : மிகு பிச்சை – உயர்வுடையதாய பிச்சை, உயர்வு அன்பொடு கூடிநிற்றல். 'மெய்வேடம் பூண்பார் கொள்ளும் பிச்சை உயர் பிச்சை' எனவே, 'பொய் வேடம் பூண்பார் கொள்ளும் பிச்சை இழி பிச்சை' என்பது போந்தது. 'மெய் வேடம் பூண்டார் இல்வாழ்வார் வருந்தாது அதனிடத்துள்ள தேனை உண்டல் போல்வது' என்றற்கு அதனை, 'மாதுகரி பிச்சை' என்பர் வடநூலார். "பூணினும்" என்பது 'பூணப்பட்டாலும்' எனச்செயப்பாட்டு வினைப்பொருள் தந்தது. இனி, 'பொய்வேடத்தை' என இரண்டாவது விரிப்பினுமாம். 'அறிந்தோர்க்கே உய்வேடமாம்' என்றதனால், 'அறியாத பொய் வேடத்தார்க்கு அஃது உய்வேடமாகாது, கெடுவேடமாம்' என்பது விளங்கிற்று. "உய்வேடம்" என்பதற்கு, 'அப்பொய்வேடம் ஒழிதற்குரிய வேடமாம்' என்றுரைப்பினுமாம். "உணர்ந்தறிந்தோர்" என்ற ஒருபொருட் பன்மொழிகள் அவற்றதுகாரியமாகிய மெய் வேடத்தினையும், அதற்கேற்ற ஒழுக்கத்தையும் குறித்தன.

இதனால், 'போலிவேடமும், உண்மை வேடத்தோடு ஒத்துத் தோன்றினும், செயலாலும், பயனாலும் அவை தம்மில் பெரிதும் வேறுபட்டனவாம்' என்பது கூறுமுகத்தால், போலிவேடம் தவ வேடமாகாது அவவேடமாதல் உணர்த்தப்பட்டது.

9. தவவேடம்

இனி முறையானே நாயனார் அகத்துத் தவ உணர்வுடையார்க்குப் புறத்துத் தவவேடம் சிறப்புத்தருவதாதலை நான்கு மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். இச்சிறப்பு முன்னரே வாய்க்கப் பெறாமைக்குத் திருநாவுக்கரசர். "கோலமாய நலம் பொல்லேன்" (தி. 6 ப.95 பா.9) என இரங்கி மொழிந்தமை காண்க.

1639. தவமிக் கவரே தலையாய வேடர்
அவமிக் கவரே அதிகொலை வேடர்
அவமிக் கவர்வேடத் தாகலர் அவ் வேடம்
தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்கஒண் ணாதே. 1

1639. தெ-ரை : அகத்துத் தவ உணர்வு மிகுந்தவரே புற வேடத்தால் உயர்த்துக் கூறப்படுவர். அகத்து அவ்வுணர்வில்லாது உலகியல் உணர்வு மிகுந்தோர் தவவேடம் புனையின் 'உயிர்க் கொலையை மிகச் செய்யும் வேடர்' எனப் பொருள் படுமாறு இருபொருட் சொல்லாக 'வேடர்' எனச் சொல்லப்படுவர். அவர் வேட மாத்திரையால் தவத்தோர் ஆகார் ஆதலின், தவ உணர்வுமிகுந்தவர்க்கல்லது, தவ வேடத்தைத் தாங்கிநிற்றல் பொருந்தாது.

கு-ரை : "தலையான வேடர்" என்றாராயினும், 'வேடத்தால் தலையானவர்' என்றலே கருத்தாதல் அறிக. 'தவ உணர்வு இல்லாதார் தவ வேடம் புனையின் இகழப்படுவர்' என்பது இரண்டாம் அடியில் கூறப்பட்டது. மூன்றாம் அடியில், 'வேடத்தால்' என உருபு விரிக்க. "ஆகார்" என்பதற்குமுன் 'தவத்தோர்' என்பதும், பின் 'ஆகலான்' என்பதும் எஞ்சிநின்றன.

இதனால், 'தவவேடம் தவ உணர்வு உடையோர்க்கே உரியது' என்பதும், 'அதனைத் தாங்குதல் அவர்க்கு மிக்க சிறப்பைத்தரும்' என்பதும் கூறப்பட்டன. இதனுள் ஈரிடத்தும் 'தவத்தோர்' என்னாது "தவம்மிக்கவர்" என்றே அருளிச் செய்த குறிப்பு நோக்கற்பாலது.

1640. பூதி அணிவது சாதனம் ஆதியில்
காதணி தாம்பிர குண்டலம் கண்டிகை
ஓதி யவர்க்காம் உருத்திர சாதனம்
தீதில் சிவயோகி சாதனம் தேரிலே. 2

1641. யோகிக் கிடுமது உட்கட்டுக் கஞ்சுளி
தோகைக்குப் பாகற்றுச் சுற்றும் சடையதொன்
றாகத்து நீறணி அங்கம் கபாலம்
சீகத்த மாத்திரை திண்பிரம் பாகுமே. 3

1640. தெ-ரை : தவவேட்கையோர் யாவர்க்கும் முதற்சாதனமாவது திருநீறணிதல், சிவநூல் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கு அதனோடு காதில் அணியப்படுகின்ற செப்புக் குழையும், செம்பை இடையிட்டுக் கோத்த உருத்திராக்க மாலையும் வேடங்களாம். சிவயோகிக்குரிய வேடத்தை ஆராயுமடத்துச் சிவனிடத்துக் காணப்படும் கோலங்கள் பலவுமாம்.

கு-ரை : அவை வருகின்ற மந்திரத்தில் கூறப்படும். 'ஆதியில் சாதனம் பூதி அணிவது' என மாற்றி யுரைக்க. 'ஓதியவர்' என்பது, 'பிறரை ஓதுவிக்கும் ஆற்றலுடையார்' என்பது உணர்த்திநின்றது, 'சிவயோகி சாதனம் தேரில் உருத்திர சாதனம்' என்க.

இதனால், 'பொதுத் தவ வேடமும், ஒருசார்ச் சிறப்புத் தவ வேடமும் இவை' என்பது கூறப்பட்டது.

1641. தெ-ரை : சிவயோகிக்கு அணியப்படும் பொருள்களாவன, அரையிற் கட்டும் கீளோடு கூடிய கோவணம், சட்டை, உமைக்குப் பாகம் இல்லாமல் ஒரு சடையால் சுற்றிக் கட்டப்படும் சடைமுடி, உடம்பு முழுவதும் முற்றப் பூசிய திருநீறு, வேண்டும் பொழுது எடுத்துத் தன் உடம்பில் பூசிக் கொள்ளுதற்கும், தன்னை வணங்கினார்க்குக் கொடுத்தற்கும் திருநீறு வைக்கப்பட்ட பொக்கணம் அல்லது பை, பிரம கபாலத்தை நினைப்பிக்கும் பிச்சைப் பாத்திரம், திருக்கையில் பிடிக்கும் மாத்திரைக் கோல் அல்லது பிரம்பு என்னும் இவைகளாம்.

கு-ரை : அது - அவ்வேடம் பின்வரும் பொருள்கள் பலவும் 'வேடம்' என ஒன்றாக வைத்துச் சுட்டப்பட்டன. 'பாகம் அற்று' என்பது, 'பாகற்று' எனக் குறைந்து நின்றது, மேல், "உருத்திர சாதனம்"

1642. காதணி குண்டலம் கண்டிகை நாதமுன்
ஊதுநற் சங்கம் உயர்கட்டி கப்பரை
ஓதுமில் பாதுகம் யோகாந்த ஆதனம்
ஏதுமில் யோகபட் டம்தண்டம் ஈரைந்தே. 4

என்றது பற்றிச் சிவன், "மதுவிரி கொன்றை துன்று சடைபாகம், மாதர் குழல் பாகம்" ஆதல் (தி.4 ப.8 பா.10) கொள்ளப்படாது, சடை ஒன்றுமே கொள்ளப் படும் என்றற்கு, 'தோகைக்குப் பாகமற்றுச் சுற்றும் சடை ஒன்று' என்றார். இதனானே, சிவயோகி ஏனை உலக யோகிபோலத் துணைவி யோடிருத்தல் கூடாமை குறிக்கப்பட்டது. "ஆகத்து நீறு" என முன்னர்ப் போந்ததனைப் பெயர்த்தும் கூறினமையின் உடம்பு முழுதும் பூசிய நீறு என்பது போந்தது. "அணி" என்பது, 'அணிகின்ற, அணி விக்கின்ற' என, "இருவயினிலையும் பொருட்டாய்" (தொல். எழுத்து, மொழிமரபு) நின்றது, 'அதனை அணி அங்கம்' என்க. சாங்கமாகிய பொக்கணம், திருநீற்றுப்பை இவற்றை "அங்கம்" என்றது பான்மை வழக்கு. 'ஸ்ரீஹஸ்தம்' என்னும் ஆரியச்சொல், 'சீகத்தம்' எனத் தற்பவமாயிற்று.

இதனால், 'சிவயோகிக்குரிய தவ வேடம் இவை' என்பது கூறப்பட்டது. இதனை,

> "சுத்திய பொக்கணத் தென்பணி கட்டங்கம்சூழ் சடைவெண்
> பொத்திய கோலத்தினீர்" -தி.8 கோவையார். 242

என்பதனோடு வைத்துக் காண்க.

1642. தெ-ரை : காதில் அணியப்படும் குண்லம், உருத்திராக்க மாலை, நல்ல ஒலி உண்டாக வாய்வைத்து ஊதுகின்ற திருச்சங்கு, குண்டலத்தினும் உயர்ந்ததாகிய ஆறு கட்டி, திருவோடு, சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தவச் சாலை, பாதுகை, யோகம் முடிதற்குரிய இருக்கை, குற்றமற்ற யோக பட்டம், யோக தண்டம் என்னும் பத்தும் தவத்தோர்க்குரிய வேடங்களாம்.

கு-ரை : பொதுப்படக் கூறியதனால், 'இவைகளை அவரவர் ஏற்ற பெற்றியாற் கொள்வர்' என்பது கருத்து. தவச்சாலையும் உபாங்கமாய்த் தவவேடமாதல் குறிக்கப்பட்டது.

இதனால், தவ வேடமாவன பலவும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன.

10. திருநீறு

மேற்கூறிய தவ வேடங்களில் முதல் வேடமாகச் சொல்லப்பட்ட திருநீற்றின் பெருமை அதனோடு அடங்காமையின், அதன் பெருமையைத் தனி அதிகாரமாக வேறெடுத்து மூன்று மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

1643. கங்காளன் பூசம் கவசத் திருநீற்றை
மங்கமாற் பூசி மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே. 1

1643. தெ-ரை : யாவரேனும் எலும்புக் கூட்டைத் தோளிலே கொள்ளும் சிவபெருமான் பூசுவதும், அணிந்தோர் யாவர்க்கும் கவசமாய் நிற்பதும் ஆகிய திருநீற்றை அதன் வெள்ளொளி மிக விளங்குமாறு பூசி மகிழ்ச்சியுறுவராயின், அவரிடத்து வினைகள் தங்கியிரா. சிவகதி கூடும். சிவனது அழகிய திருவடிகளையும் அவர் அடைவர்.

கு-ரை : "கங்களான் பூசும்" என்றது, 'எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கியபின் அவை ஒடுங்கிய சாம்பலைப் பூசுகின்ற' என்னும் குறிப்பினது. சிவநெறியாளர்க்குத் திருநீறே கவசமும், திருவைத்தெழுத்தே அத்திரமுமாதலை,

"வித்தக நீறணி வார்வி னைப்பகைக்கு
அத்திர மாவன அஞ்சே முத்துமே" -தி.3 ப.22 பா.10

என ஞானசம்பந்தரும் குறிப்பால் அருளிச் செய்தமை காண்க. இக்கவசமும், அத்திரமும் வினையாகிய பகை வந்து தாக்காமற் காப்பதும், அப்பகையை அழிப்பதும் ஆதலை இம்மந்திரத்தாலும் இங்குக் காட்டிய தேவாரத்தாலும் அறிக. அவை பிற கவசங்களாலும், அத்திரங்களாலும் இயலாமையும் உணர்க. "சிவகதி" என்றது பத முத்தி அபர முத்திகளையும், 'திருவடி சேர்தல்' என்பது பர முத்தியையும் குறித்தனவாம். 'மகிழ்விரேயாமாகில் சேர்விரே' என்பதும் பாடம்.

இதனால், திருநீற்றது சிறப்பு வகுத்துணர்த்தப் பட்டது. இம்மந்திரம் சில பிரதிகளில் இவ்வதிகாரத்து இரண்டாம் மந்திர மாகக் காணப்படுதல் பொருந்தவில்லை.

1644. நூலும் சிகையும் உணரார்நின் மூடர்கள்
நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்
பாலொன்றும் அந்தணர் பார்ப்பார் பரம்உயிர்
ஒரொன் றிரண்டெனில் ஓங்காரம் ஓதிலே. 2

1644. தெ-ரை : அந்தண வேடத்துள் முதன்மை பெற்று விளங்கும் முப்புரிநூல், சிகை என்பவற்றது உண்மை இன்ன என்பதை முழுமூடராயுள்ளோர் சிறிதும் அறியமாட்டார். அவற்றின் உண்மையாவன யாவை எனின், 'முப்புரிநூல்' என்பது வேதத்தின் முடிநிலைப் பகுதியாகிய உபநிடதங்களும், 'சிகை' என்பது அவற்றின் பொருளுணர்வுமாம், நூலும், சிகையும் தம்பால் பொருந்தப் பெற்ற அந்தணர்கள், 'பரமான்மா, சீவான்மா' என்னும் இரண்டையும் தனித்தனி நன்குணர்வர் எனில், அது வேதத்தை நன்கு ஓதி, வேதாந்தத்தை நன்கு உணரும் பொழுதேயாம் வாளாநூலையும், சிகையையும் பொருந்த வைத்துக் கொள்வதனால் மட்டுமன்று.

கு-ரை : இதனை இங்குக் கூறவே, 'வேத வேதாந்தங்களை நன்கு ஓதி உணர்ந்தவர் திருநீற்றின் பெருமையை உணர்வாராகலான், அதனை அணிதலை ஒழியார்' என்பது குறிப்பாயிற்று. "வேதத்தில் உள்ளது நீறு" (தி.2 ப.66 பா.8) என ஞானசம்பந்தர் பாண்டிய மன்னன் முன் பலரும் அறிய அருளிச் செய்தமை இங்கு ஒரு தலையாக உணரற் பாற்று. 'சாபாலம்' என்னும் உபநிடதம் சிறப்பாகத் திருநீற்றின் பெருமை உணர்த்து வதாயுள்ளது. இவற்றால் 'திருநீறு அல்லது விபூதி' என நீவிர் புகழ்ந்துரைக்கும் பொருள் நறுமணம் முதலிய நலம் யாதுமில்லாத வெறும் சாம்பல்தானே என இகழ்தல் பேதமைப் பாலது என்பது போந்தது. அதனால், "நூலும், சிகையும் அறியார் நின்மூடர்கள்" என்றது போலவே, 'நீற்றது உண்மையும் அறியார் நின்மூடர்கள்' என ஓதுதலும் கருத்தால் பெறப்படும். நீற்றது உண்மையை இவர். மேல் "கவசத் திருநீறு" என்பதானல் குறித்தார். திருஞானசம்பந்தர் "பராவண மாவது நீறு" (தி.2 ப.66 பா.8) என இனிது விளங்க அருளிச் செய்தார். இருவரும் முறையே, "பூசி மகிழ்வரே யாமாயின் தங்கா வினைகளும்" எனவும் "பாவம் அறுப்பது நீறு" (தி.2 ப.66 பா.8) எனவும் ஓதியருளினார். இவ்விடங்களில், 'திருநீறாவது இறைவனது திருவருளே' என்பது தெற்றென விளங்கி நிற்கின்றது' இங்ஙனம்.

"தலைகல னாகஉண்டு தனியே திரிந்து
தவவாண ராகி முயல்வர்;

விலையிலி சாந்த மென்று வெறிநீறு பூசி
விளையாடும் வேட விகிர்தர்" -தி. 4 ப.8 பா.9

என்றாற்போலவரும் சுருதிகளை யுணராமையால்,
"பூசுவதும் வெண்ணீறு; பூண்பதுவும் பொங்கரவம்"
– தி.8 திருச்சாழல், 1

"கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை"
– தி. 8 திருச்சாழல், 3

என்று புறச்சமயத்தார் இகழ்தலேயன்றி, 'வேதத்தை ஓதுதலால் வேதியர் எனப்படுகின்றேன்' எனக் கூறிக் கொள்வாருள்ளும் சிலர் திருநீற்றை 'சாம்பல்' என்று இகழ்ந்தொதுக்குதல் அவருக்குண்டான சாபக்கேடே என்பது,

பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரன்நீ எனவணங்கிப்
பெரிது போற்றும்
ஈசனையும் அன்பரையும் நீற்றொடுகண் டிகையினையும்
இகழ்ந்து நீவிர்
காசினியின் மறையவராய் எந்நாளும் பிறந்திறந்து
கதியு றாது
பாசமதி னிடைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற்
படுதி ரென்றான்.

என்னும் கந்தபுராண (அனந்தன் சாபம்நீங்கு படலம், 37) த்தால் அறியப்படும். படவே, 'அந்தணர்' என்பாருள்ளும் சிலர் இத்தன்மையராய் இருத்தலைத் திருவுளத்துட் கொண்டு அவரது இயல்பினை விளக்குதற்கே இம்மந்திரத்தை இவ்வதிகாரத்தில் நாயனார் அருளிச் செய்தார் என்பது விளங்கும், சிவபிரானது விகிர்த வேடத்தின் பெருமைகள் பலவும் அறிதற்கு மிக அரியன என்பதை உணர்த்தவே.

"சடையும் பிறையும் சாம்பற் பூச்சும் கீள்
உடையுங் கொண்ட உருவம் என்கொலோ"
– தி.5 ப.23 பா.1

என்றாற் போலப் பலவிடத்தும் அருளிச் செய்தார். இன்னோரன்ன திரு வருண்மொழிகட்குப் பின்னும் திருநீற்றிற்கு வேறாகக் சிலர் சில சமயக்

1645. அரசுடன் ஆலத்தி ஆகும்அக் காரம்
விரவு கனலில் வியன்உரு மாறி
நிரவிய நின்மலந் தான்பெற்ற நீத
ருருவம் பிரம உயர்குல மாமே. 3

குறிகளைப் படைத்துக் கொண்டது, மேற்காட்டிய சாபத்தின் வலியெனவே வேண்டும் என்க.

அந்தணர் பரம், உயிர் இரண்டும் ஓர் ஒன்றாகப் பார்ப்பார் எனில், அஃது 'ஓங்காரம் ஓதிலேயாம்' என உம்மையும் ஆக்கமும் விரித்து மாற்றிமுடிக்க. பார்த்தல் – ஆராய்ந்துணர்தல். "ஓர் ஒன்றாக" என்றது 'நுனித்து' என்றவாறு "ஓங்காரம்" என்றது, வேதத்தில் அது முதலாகத் தொடங்கிச் செல்லும் மந்திரங்கள் அமைந்த பாகத்தைக் குறித்தது. மந்திர பாகத்தின் உண்மையை உணர்த்துவனவே உப நிடதங்களாதலின், அம்மந்திர பாகத்தை முன்னர் நன்கு ஓதிப் பின்னர் அவற்றின் உண்மைகளை உபநிடதங்களில் உணர்தல் வேண்டும் என்றற்கு. "ஓங்காரம் ஓதிலே" என்றார். எனவே, "ஓதி அவற்றை உப நிடதங்களில் உணரிலே" எனக் கூறுதலும் கருத்தாயிற்று. "நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்" என மேல் அந்தணர் ஒழுக்கத்தில் (பா. 229) கூறிய நாயனார் அதனை இங்கும் மறித்தும் கூறியது பெரிதும் வலியுறுத்தற் பொருட்டாயிற்று. இதனுள் இன எதுகை வந்தது.

இதனால், 'பிறப்பால் உயர்ந்தோர்' எனப்படுகின்ற அந்தணராயினும் அவர் உயர்வெய்துதல் திருநீற்றாலே என்பது கூறப்பட்டது.

1645. தெ-ரை : பசுவின் சாணம் அரசு முதலிய சமித்துக்கள் பொருந்தப்பட்ட சிவாக்கினியில் வெந்து தனது முன்னைப் பருவுரு மாறி அமைந்த அந்தத் திருநீற்றை உடல் முழுவதும் பூசித் தூய்மையை அடைந்த நல்லோரது உடம்பே பிரம ஞானத்தை அடையும் உயர்ந்த குலத்து உடம்பாம்.

கு-ரை : ஆலத்தி – ஆப்பி.

"மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்"

–தொல். சொல், எச்சவியல், 47

என்பதனான் இஃது அவையல்கிளவி யாகாதாயிற்று. அன்றியும் ஒலி

வகையால் 'ஆல் அத்தி' என்பது போலத் தோன்ற வைத்தமையானும் அன்னதாகாதாயிற்று. 'ஆல் அத்தி' என்றே பொருள் உரைப்பின் திருநீற்றுக்கு முதலாகிய பசுச்சாணம் பெறப்படாமை அறிக. "அரசு" என்றது பிற சமித்துக்களுக்கு உபலக்கணம். 'ஆலத்தி அரசுடன் விரிபு கனலில் வியன் உருமாறி ஆகும் அக்காரம்' எனக்கூட்டுக. திருநீற்றின் வேறு பெயர்களுள் ஒன்றாகிய 'க்ஷாரம்' என்னும் ஆரியச் சொல், "காரம்" எனத் தற்பவமாய் அகரச் சுட்டேற்று. "அக்காரம்" என வந்தது. "அஃகாரம் நிரவிய" எனச் சுட்டிக், கூறவே, திருநீற்றை, 'சாம்பல், சுடலைப் பொடி' முதலாகப் பொதுவில் பலவகையாகக் கூறினும் 'தக்க பசுவின் சாணத்தைத் தக்க வகையில் பெற்று மந்திரத்தால் கோசலங்கொண்டு பிசைந்து உலர்த்திச் சிவவேள்வியில் இட்டுப் பெற்றதே உண்மைத் திருநீறாம்' என்பதனை முதல் இரண்டடி களாற்கூறினார். நிரவுதல் – நிரம்பப்பூசுதல். 'பிறப்பால் அந்தண ராதலே பிரமகுலமாகாது ; திருநீற்றை நிரம்ப அணிந்தவழியே ஆகும்". என்றற்கு 'சிவனுருவாம்' என்னாது "பிரம உயர்குலமாம்" என்றார்.

இதனால், 'திருநீற்றை இடாதவர் கடவுளை உணரமாட்டார்' என்பது கூறப்பட்டது.

11. ஞான வேடம்

'தவத்தவர்க்கு வேடம் சிறப்புத்தருவது என்பதைக் கூறிய பின், தவத்தால் ஞானம் கிடைக்கப் பெற்றபின் வேடம் வேண்டுமோ வேண்டாவோ' என்பார்க்கு, 'அஃது அந்நிலையில் அவரது உணர்வின்படியாகும்' என்பதனை எட்டு மந்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார்.

1646. ஞான மிலார் பூண்டும் நரகத்தர்
ஞானமுள் ளோர்வேடம் இன்றெனில் நன்முத்தர்
ஞான முளதாக வேண்டுவார் நக்கன்போல்
ஞான முளவேடம் நண்ணிநிற் பாரே. 1

1646. தெ-ரை : ஞானம் இல்லாதவர் ஞானிகட்குரிய வேடத்தைப் பூண்டிருப்பினும் நரகத்திற்கு உரியவரேயாவர். ஞானம் உள்ளவர்கள் தம்மிடத்தில் ஞானகட்குரிய வேடம் இல்லாதொழியினும் பரமுத்திக்கு உரியவரே. அதனால், ஞானம் உண்டான பின்னர் அதற்குரிய வேடத்தை விரும்புவோர் சிவபிரானைப் போலவே அந்த வேடத்தைப் பூண்டிருப்பர்.

கு-ரை : 'இன்றெனினும்' என்னும் எச்ச உம்மை தொகுத்தல் பெற்றது. "உளதாக" என்னும் செயவெனெச்சம், "கைப்பொருள் ஒன்றுண்டாகச் செய்வான் வினை" (பழமொழி நானூறு, 5) என்பதிற் போல இறந்த காலத்தின்கண் வந்தது. இவ்வாறன்றி, எதிர் காலத்ததாகக் கொண்டுரைப்பின், அது முன்னை யதிகாரத்துத் தவ வேடமாயே முடிதல் அறிக. "வேடம் நண்ணி நிற்பார்" எனப் பின்னர்க் கூறுதலின், வேண்டுதல் வேடத்தையே ஆயிற்று. 'ஞானிகட்குரிய வேடமாவது இது' என்பது உணர்த்துதற்கு "நக்கன்போல்" எனவும், 'அவ்வேடம் காண்பார்க்கும் ஞானத்தை உண்டாக்கும்' என்றற்கு "ஞானம் உள வேடம்" எனவும் கூறினார். 'நக்கன்பால்' என்பது பாடமன்று. நக்கன் – உடையில் லாதவன். "அணியெல்லாம் ஆடையின்பின், என்பதை விடுத்தலின், 'நகப்படுவன்' என்பது இதன் பொருளாம். சிவபிரானை இப் பெயராற் கூறுதல் பட்டும், துகிலும் உடாது, தோலையே ஆடையாக உடுத்தல் பற்றியாம். இனிக் 'கீள், கோவணம்' என்னும் இவற்றளவே கொண்டு நிற்றலும் உடையின்மையாகவே கூறப்படும். இவ்வாறன்றி, 'திகம்பரன்' என்பதே வெற்றரையாய் நிற்றலைக் குறிக்கும். எனவே, 'நக்கன்' என்பதை 'நக்நன்' என்னும் ஆரியச்

சொல்லின் திரிபாகக் கொள்ளின் அது 'திகம்பரன்' எனவே பொருள்படும். சிவபிரானை, 'திகம்பரன்' என்றல் அவனது வியாபக நிலையைக் குறிக்குமல்லது வேடத்தைக் குறியாது. 'சிவபிரான் பிச்சைக் கோலம் கொண்டு சென்று பொழுது வெற்றரையாகச் சென்றனன்' என்பது உளதாயினும், கீள் கோவணத்தோடு சென்றனன் என்ற கருத்தும் உண்டு.

"உறைவது காடுபோலும் ; உரிதோல் உடுப்பர்;
விடைஊர்வது ஓடு கலனா" – தி.4 ப.8 பா.5

என்றற்றொடக்கத்தனவாய் வரும் திருமொழிகள் சிவபிரானது வேடங்கள் உலகரால் நகப்படுவனவாயிருத்தலையே உணர்த்தும். அவ்வாறிருப்பினும்,

"இறைஇவர் வாழும் வண்ணம் இதுபோலும்
... ...
அறைகழல் வண்டுபாடும் அடிநீழல் ஆணை
கடவா தமர ருலகே" – தி.4 ப.8 பா.5

என்றற்றொடக்கத்தனவாய் வரும், திருமொழிகள் அவ்வேடங்கள் சிறிதும் பற்றுட்படாத தூய உணர்வைத் தெரிவிப்பனவாய்ப் பற்றுட்பட்டு மயங்கும் மயக்க உணர்வையுடைய தேவர் முதலிய பலரையும் ஆளும் தலைமைக் கோலங்களாய் இருத்தலை விளக்குமாகலின், அவை ஞானவேடங்களாதல் நன்கறியப்படும். அவ்வேடங்கள் காண்பார்க்கும் ஞானத்தைத் தோற்றுவித்தலை.

"ஓதிஓர்க் கப்படாப் பொருளை ஓர்விப்பன
... ...
ஆதி அந் தம் இலா அடிகள் வேடங்களே" –தி.3 ப.25 பா.2

என்றற்றொடக்கத்தனவற்றால் அறிக.

இதனால், 'ஞானிகட்குரிய வேடத்தை ஞானம் இல்லாதார் புனைந்து வஞ்சிப்பின் நரகம் புகுவர்' என்பதும். 'ஞானிகட்குரிய வேடம் இது ; இதனை ஞானியர் விருமபிற் பூண்பார் ; பூணாது விடினும் அவர்க்குத் தாழ்வில்லை' என்பது கூறப்பட்டன.

1647. புன்ஞானத் தோர்வேடம் பூண்டும் பயனில்லை
நன்ஞானத் தோர்வேடம் பூணார் அருள்நண்ணி
துன்ஞானத் தோர்சம யத்துரி சுள்ளோர்
பின்ஞானத் தோர் ஒன்றும் பேசகி லாரே. 2

1648. சிவஞானி சிவயோகி கட்கும்
அவமான சாதனம் ஆகாது தேரில்

1647. தெ-ரை : இழிந்த ஞானத்தை உடையவர்கள் உயர்ந்த ஞானத்தை உடையவரது வேடத்தைப் பூண்பாராயினும், அதனால் அவர்க்கு வருவதொரு நன்மை இல்லை. உயர்ந்த ஞானத்தை உடையவர் இறைவனது அருளாகிய பயனைப் பெற்றுவிட்டமையால், 'குறித்ததொரு வேடத்தைப் பூணவேண்டும்' என்னும் விருப்பமும் இலராவர். தமது ஞானத்தையே பெரிதாக மதிக்கும் குற்றத்தை உடையவர் "தத்தம் மதங்களே அமைவதாக அரற்றிமலையும்" (தி.8 போற்றித், 52,53) சமயப் பூசலை உடையராவர். மற்று, உண்மை ஞானம் உடையோர் அதற்குத் தகுதியில்லாதாரைக்காணின் ஒன்றும் பேசாது வாளாதே போவர்.

கு-ரை : இழிவு, உலகியலுள் அழுந்தலும், உயர்வு அதனின் நீங்கி மேற்போதலுமாம். "பூணார்" என்பது "பூணுதலில் கருத்தூன்றார்" என்றதாம். "வேண்டுமாறு விருப்புறு வேடத்தர்" (தி12 திருக்கூட்டச். 10) எனச் சேக்கிழாரும் கூறினார். "சமயம்" சமயவாதத்தைக் குறித்தலின் ஆகுபெயர். "பின்" என்பது, வினைமாற்றாய 'மற்று' என்னும் பொருளில் வந்தது. "ஒன்றும் பேசகில்லார்" என்பது. 'தமது நிலையைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்திப் புகழ்பெற விரும்புதல் இலர்' என்பது உணர்த்தி, 'அத்தகையோர் ஞானவேடத்தைப் புனைந்து கொள்ளுதலையும் ஒருதலையாக விரும்புதல் இல்லை' என்பதை வலியுறுத்தி நின்றது. இதனுள் "பூணார்" என்பதை, 'பூண்பர்' எனவும், முன்னை மந்திரத்தில், "இன்றெனில்" என்பதை 'உண்டெனில்' எனவும் ஓதுவன திரிக்கப்பட்ட பாடங்களாதல் விளங்கும்.

இதனால், உண்மை ஞானியர் சாத்தியமாகிய திருவருளை யன்றிச் சாதனமாகிய வேடத்தைப் பெரிதாகக் கொள்ளாமை கூறப்பட்டது.

1648. தெ-ரை : பயனில்லாத வேடம் சிவஞானிகட்கும், சிவ யோகிகட்கும், ஆகாது, ஆராயுமிடத்து அது வேதாகமங்களாகிய

நவமாம் அவர்க்கது சாதனம் நான்கும்
உவமான மில்பொருள் உள்ளூற லாமே. 3

தொன்னெறியல்லாத புதுநெறியில் நிற்போர்க்கு ஆவதாம். அது நிற்க, சரியை முதலிய நான்கு நெறிகட்குரிய வேடங்களே ஒருதனிச் செம்பொருளாகிய சிவம் உள்நிற்கும் வேடங்களாம்.

கு-ரை : ஆகவே, 'அவையே சிவஞானிகட்கும், சிவயோகிட்கும் உரியன' என்பதாம். பயனில்லாத வேடங்கள் பாயுடுத்தல், தலைமயிரைப் பறித்துக்கொள்ளல், மயிற்பீலி பிடித்தல், துவராடை அணிதல், வெற்றரையாய் இருத்தல் முதலியனவாம். இவை பரம் பொருள் வடிவாகாது. வாளா உடம்பை வருத்துதலாய் முடிதலின், பயனிலவாயின. இவை முதனூல்களாகிய வேதாகமங்களை இகழ்ந்து, புதியனவாய்ப் படைக்கப்பட்ட எதிர்நூல்களின் வழிநிற்பார் கொள்வனவாதல் வெளிப்படையாதலின், "நவமாம் அவர்க்கு" என்றார். வேடம் வகையானும், விரியானும் பலவாயினும், தொகையால் ஒன்றேயாகலின், "ஆகாது" எனவும், "அது" எனவும் ஒருமையாற் கூறினார். "நான்கு" என்றது ஆகமங்களின் வழி யவாதலின், 'சரியை முதலிய நான்கு' என்பது விளங்கிற்று. சரியை முதலிய நான்கில் நிற்போர் தாம் தாம் செய்யும் பணிகட்கு ஏற்ற வேடங்களையுடையராய் இருத்தல் பற்றி, அவைகளை வகுத்தோ தினார். இங்கு எடுத்துக் கொண்டது ஞானவேடமேயாயினும், சரியை முதலிய மூன்றும் "அரும்பு, மலர், காய்" (தாயுமானவர், பராபரக், 157) என்பனபோல ஞானத்தின் படிகளேயாதல் பற்றி, அவற்றது வேடங்களையும் உடன் ஓதினார். 'சாதனமாவது இங்குவேடமே' என்பது அதிகாரத்தால் விளங்கும். உவமானம் இல்பொருள், இரண்டாவதில்லாத தனிப் பொருள். இதனை "ஏகம்" என்றல் உபநிடத வழக்கு "ஒன்றவன்றானே" என நாயனாரும் தொடக்கத்தே உணர்த்திப் போந்தார்.

இதனால், பிறவேடங்கள் சுடுந்துறவை விளக்குவனபோல உலகரை மருட்டுவவாயினும், அவை சிவநெறியாளர்க்கு ஆகாமை கூறப்பட்டது. ஆகாதவற்றை, 'ஆகா' எனக் கண்ணோட்டமின்றி அறுதி யாக விலக்கி ஒழித்தலும் உண்மை நூல்கட்கு இயல்பு என்பதை ஊன்றி யுணர்க.

1649. கத்திக் திரிவர் கழுவடி நாய்கள்போல்
கொத்தித் திரிவர் குரற்களி ஞானிகள்
ஒத்துப் பொறியும் உடலும் இருக்கவும்
செத்துத் திரிவர் சிவஞானி யோர்களே. 4

1649. தெ-ரை : அநுபவத்தால் இன்பம் உறாது, பேச்சினாலே இன்ப மடையும் நூலறிவுடைய சிலர், கழுமரத்தடியில் நின்று அதன் உச்சியில் உள்ள உடல் எட்டாதபொழுது குரைத்தலையும், சிறிது எட்டிய பொழுது அதனைக் கடித்தலையும் செய்கின்ற நாய்களைப் போலத் தாம் அறிந்தவற்றைக் காலம், இடம், தகுதி முதலியவற்றை நோக் காமலே உரக்க எடுத்துப் பேசுதலும், காலம் முதலியன சிறிது வாய்த்த வழிக் கேட்பாரது உள்ளத்தை அலைத்தலும் செய்து திரிவார்கள். சிவஞானத்தை அனுபவமாக அடைந்தோர் வாக்கும், காயமும் வன்மைபெற்றிருப்பினும் செத்தவரைப்போலயாதும் உரையாதே. எவ்விடமும் இடமாக உலாவிவருவர்.

கு-ரை : "கழுவடி நாய்கள்போல்" என்பது தாப்பிசையாய் முன்னரும் சென்றியைந்து. குரல் களி – குரலால் களிக்கின்ற இதுவே பாடம் ; 'குரக்களி' என்பது பாடமன்று என்பது உவமையால் இனி துணரப்படும். 'பொறியும், உடலும் ஒத்து இருக்க' என மாற்றுக. 'முப்பொறி' என்னும் வழக்குப் பற்றி, வாக்கு என்னும் தொழிற் கருவியை, பொறி என்றார். 'வாக்கு' என்னும் தொழிற்கருவியை 'பொறி' என்றார். வன்மைபெற்றிருத்தலாவது சொல்வன்மை வாய்த்திருத்தல். உடல்வன்மை உரத்தும், நீட்டித்தும் பேசுதற்குத் துணையாகும். குரற்களி ஞானிகள் உரத்துப் பேசுதல் பயனில் செயலாம் என்பதை விளக்கவே, "கத்தித் திரிவர்" என்றார். வைதுரை 'சொல்லம்பு' எனப்பட்டுக் கேட்போர் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தல் போல, இவரது பேச்சும் அலைவால் புண்படச் செய்யும் என்பதனை, "கொத்தி" என்பதனாற் குறித்தார். மனம் இன்னல் உறுதலை, 'நெஞ்சு புண்ணாதல்' என்னும் வழக்குண்மையறிக. செத்து – செத்தாற் போன்று. "திரிவர்" மூன்றில் இறுதியது பற்றின்றி இருத்தலையும், ஏனையவை பயனின்றி வாழ்தலையும் குறித்தன. இவர்களை நாயனார் முன்பு "சோம்பர்" எனவும் "தூங்குபவர்" எனவும் குறித்தமை காண்க.

இதனால், 'வாய்வாளாமையும் சிறந்ததொரு ஞானவேடப் பகுதியாம்" என்பது கூறப்பட்டது.

1650. அடியாரவரே அடியா ரலாதார்
அடியாரு மாகாதவ் வேடமு மாகா
அடியார் சிவஞான மானது பெற்றோர்
அடியா ரலாதார் அடியார்கள் அன்றே. 5

1651. ஞானிக்குச் சுந்தர வேடமும் நல்லவாம்
தானுற்ற வேடமும் தற்சிவ யோகமே
ஆனஅவ் வேடம் அருள்ஞான சாதனம்
ஆனது மாமொன்றும் ஆகா தவனுக்கே. 6

1650. தெ-ரை : குணத்தால் அடியவரல்லாதவர் பிறவாற்றால் அடியவராவரோ? ஆகார், அடியார் ஆகாதபொழுது அவர்கட்கு அந்நிலைக்குரிய வேடங்களும் கூடா. அடியராவார் சிவஞானத்தை அடைந்தோர். ஆதலால், அத்தன்மையில்லாதவர் ஒருவாற்றானும் அடியரல்லர்.

கு-ரை: "அடியாரவரே" என்னும் ஏகாரம் வினாப் பொருட்டாய், அடியவராகாமையைக் குறித்தது. "ஆகாதவழி" என்பது "ஆகாது" எனத் திரிந்து நின்றது. மூன்றாம் அடி, அடியாராகும் முறைமையைக் குறித்தது.

இதனால், ஞானவேடம் மட்டுமே ஞானியராகச் செய்யாமை கூறப்பட்டது.

1651. தெ-ரை : ஞானத்தைப் பெற்றவனுக்கு உலகர் கொள்ளும் அழகிய வேடமும், ஞானவேடமேயாய்ச் சிறந்து நிற்கும். அதனால், அவன் எந்த வேடத்தோடு இருப்பினும் அது பரம சிவனோடு ஒன்றி யிருத்தற்குரிய வேடமாயே அமையும். இனி, ஞானவேடமாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்வேடம் ஞானம் சிறிதும் இல்லாதவனுக்கு ஏற்புடையதாதலும் உலகியலாய் உள்ளது.

கு-ரை : சுந்தர வேடமாவது உலகத்தார் விரும்பி யணியும் வேடமாதலை.

"சுந்தர வேடங்களால் துரிசே செயும் தொண்டன் எனை"

– தி.7 ப.100 பா.3

என அருளிச் செய்தவாற்றால் அறிக. நன்மை – ஞானம். நல்ல –

1652. ஞானத்தி னாற்பதம் நண்ணும் சிவஞானி
தானத்தில் வைத்த தனிஆ லயத்தனாம்
மோனத்தின் ஆதலின் முத்தனாம் சித்தனாம்
ஏனைத் தவசி இவனென லாகுமே. 7

ஞானத்தையுடையன. சரியை முதலிய மூன்றில் நிற்போர் தடத்த சிவத்தையே சார்ந்து நிற்க, ஞானி சொரூப சிவத்தைச் சார்ந்திருப்பன் ஆதலின், "தற்சிவ யோகம்" என்றார். யோகம் – ஒன்றுதல். ஒன்று தலைத் தருவதனை 'ஒன்றுதல்' என்றே கூறினார். 'அருள்ஞான சாதனம் அவ்வேடம்' என மாற்றிக்கொள்க. ஒன்றும் – சிறிதும். ஆகாதவன் இதற்கு 'ஞானம்' என்னும் எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க. 'உலகியல் அவ்வாறிருப்பினும், அதனால் பயன் என்னை' என்பது கருத்து.

இதனால், ஞானம் இல்லாதார் ஞான வேடம் புனையினும் பயன்பெறுதல் இல்லை. ஞானம் உடையவர் ஞானவேடம் புனையா தொழியினும் பயன் இழத்தல் இல்லை என்பது கூறப்பட்டது.

1652. தெ-ரை : சிவஞானத்தை அடைந்தவன் அந்த ஞானத்தால் முடிவில் சிவனது திருவடியை அடைவான். அதற்கு முன்னேயும் தன்னைத் தான் சிவனது திருவடியிலே இருக்க வைத்த ஒப்பற்ற இருப்பிடத்தை உடையனாய் இருப்பன். சொல்லேயன்றி மனமும் அடங்கிவிட்ட நிலையை உடையனாதலின் அவன் இவ்வுலகில் இருப்பினும் முத்தி பெற்றவனே யாவன். அதனால் அவன்தான் பெறவேண்டிய பேற்றை முற்றப் பெற்றவனாம். சிவஞானத்தைப் பெறாது சிவஞான வேடத்தை மட்டும் புனைந்த மற்றையோனை இச்சிவஞானிபோல முத்தனும், சித்தனும் ஆவன் என்று சொல்லுதல் கூடுமோ! கூடாது.

கு-ரை : 'ஏனைத் தவசி சிவஞானியாகான்' எனவே, இத்தவசி (சிவஞானம் பெற்றவன்) வேடம் இன்றியும் சிவ ஞானியே என்பது பெறப்பட்டது. 'அதனில்' என்பது 'அத்தில்' எனமருவிற்று. "அது" என்றது சிவன் பாதத்தை. 'இருப்பிடம்' சிவனுக்கு என்க. அஃது உயிரேயாம். மோனம் – மௌனம். அஃது இங்கு வாய் வாளாமையோடு மனம் அடங்கியதையும் குறித்தது. 'தவசியை' என்னும் இரண்டாவது தொகுத்தல் பெற்றது.

இதனால், அகத்தில் ஞானம் உடையவன் புறத்தில் வேடம் இலனாயினும் சீவன்முத்தனாய் விளங்குவன் ; ஞானம் இன்றி வேட

1653. தானற்ற தன்மையும் தான் அவ னாதலும்
ஏனைய அச்சிவ மான இயற்கையும்
தானுறு சாதக முத்திரை சாத்தலும்
மோனமும் நந்தி பதமுத்தி பெற்றவே. 8

மாத்திரம் உடையவன் அத்தன்மையன் ஆகான் என்பது கூறப்பட்டது.

1653. தெ-ரை : தற்போதம் அற்றிருத்தல், தான் சிவமேயாய் நிற்றல், சிவனல்லாத ஏனை எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்து நிற்றலை உணர்ந்து. அவற்றைச் சிவமாகவே காணுதல், ஞானத்தை நழுவாது நிலை நிறுத்தற்குத் துணையாய் உள்ள வேடங்களைப் பூணுதல், வாய்வாளாமை ஆகிய இவை யாவும் சிவனது திருவடிப்பேறாகிய முத்தியைப் பெற்ற நிலையின் இயல்புகளாம்.

கு-ரை : ஏனைய – மற்றையவை. எல்லாவற்றையும் சிவமாகக் காணுதலை.

"மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை" –தி.10 பா.2256

என்னும் மந்திரத்துள் நாயனார் பின்னர் இனிது விளங்க அருளிச் செய்வார்.

"காதல் மடப்பிடி யோடும் களிறு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப்பாதம்" – தி.4 ப.3 பா.1

என்பது முதலாக நாவுக்கரசரும் பலபட அருளிச் செய்தமை காண்க.

"பரஞானத் தாற்பரனைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திரருப்பர் ; பதார்த்தங்கள் பாரார்"
– சிவஞான சித்தி, சூ. 11.2

என்பதும் காண்க. பெற்றதன்கண் உள்ளவற்றைப் 'பெற்றது' என்றது கால ஆகுபெயர்.

இதனால், ஞானம் பெற்றவழி நிகழ்வன பலவும் ஞான வேடத்தின் பாற் பகுத்துக் கூறப்பட்டன.

12.சிவ வேடம்

'தவவேடம், ஞானவேடம்' என வேடங்களைப் பகுத்துணர்த்திய நாயனார் அவை இரண்டும் சிவவேடம் ஆதலை நான்கும் மந்திரங்களால் கூறுகின்றார்.

1654. அருளால் அரனுக் கடிமைய தாகிப்
பொருளாந் தனதுடற் பொற்பது நாடி
இருளான தின்றி இருஞ்செயல் அற்றோர்
தெருளாம் அடிமைச் சிவவேடத் தாரே. 1

1655. உடலில் துவக்குவே டம்முயிர்க் காகா
உடல்கழன்றால் வேடம் உடனே கழலும்
உடலுயிர் உண்மை என் றோர்ந்துகொள் ளாதார்
கடலில் அகப்பட்ட கட்டையொத் தாரே. 2

1654. தெ-ரை : சிவனது சத்திபதிவால் தாம் அவனுக்கு அடிமை யாதலை உணர்ந்து அதற்கேற்ப ஒழுகும் ஒழக்கம் உடையவராய்த் தமது உடம்பும் ஏனைய பொருள்கள்போலச் சிவனது உடைமையாம் சிறப்பை உணாந்து அவ் இரண்டுணர்வையும் தடுத்து நிற்கும் இருள் நீங்கப்பெற்றுத் தம்செயல் அற்றிருப்போர் வேடமே. 'சிவவேடம்' எனக் கொள்ளப்படும் சிறப்புடைய வேடமாம்.

கு-ரை : 'சிவவேடம் யாரிடத்துக் காணப்படினும் சிவவேடமே யாயினும் இத்தன்மை யாரிடத்துக் காணப்படினும் சிவவேடமே உண்மைச் சிவவேடமாம் சிறப்புடையது' என்றவாறு .இதனானே இவர் சிவவேடத்தை மிகப்பூணாது சிறிதே பூண்டிருப்பினும் அது சிறந்த வேடமேயாதலும் பெறப்படும். 'அடிமையாதல் செயலா னன்றித் தெருட்சியாலே' என்றற்கு."தெருளாம் அடிமை" என்றார்.'அடிமை வேடத்தார்' என இயையும். அடிமை சிவனுக்கு ஆதல் "சிவ வேடம்" என்றதனாற் பெறப்பட்டது. "அற்றோர் வேடத்தார்" என்றா ராயினும் இவ்வாறு உரைத்தலே கருத்து என்க. 'பொற்பதி' என்பது பாடமன்று.

இதனால், 'உண்மைச்சிவவேடம் இது' என்பது கூறப்பட்டது.

1655. தெ-ரை : உடம்பில் பொருத்தப்பட்ட வேடங்கள் உயிாக்கு உரியன ஆகமாட்டா. அதனால் உடம்பு நீங்கினால் வேடமும் அத

1656. மயலற் றிருளற்று மாமனம் அற்றுக்
கயலுற்ற கண்ணியர் கையிணக் கற்றுத்
தயலற் றவரோடுந் தாமேதா மாகிச்
செயலற் றிருப்பர் சிவவேடத் தாரே. 3

னோடே நீங்கிப் போதலன்றி உயிரோடு உடன் செல்லுதல் இல்லை. 'உடம்பு. உயிர் சிறிது காலம் தங்கியிருக்கும் ஓர் இடமே' என்னும் உண்மையை ஆராய்ந்து கொள்ளாதவர் கடலில் அகப்பட்ட மரத்துண்டு அதன் அலைகள் பலவற்றாலும் அலைக்கப்படுதல் போலப் பிறவியிற் பட்டு பல்வேறு உடம்புகளால் அலைக்கப்படுவர்.

கு-ரை : "உண்மை", 'உளதாதல்' எனத் தொழிலாய் நின்று அதற்குரிய இடத்தைக் குறித்தது. "உடம்பில் – துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு" (திருக்குறள், 340) என்றவாறு, சிறிது காலம் இருத்தலையே இங்கு, "உண்மை" என்றார். "கடலில் அகப்பட் கட்டை" என்பது கட்டிக் கூறா உவமம் ஆதலின், அஃது இங்ஙனம் விரிக்கப்பட்டது. இது, 'வேடம் மாத்திரமே உயிர் உய்தற்கு வழியாம்' என மயங்கி, ஞானத்தைப் பெறும் வேட்கை இன்றி இருப்போரை நோக்கிக் கூறியது. எனவே, மேற்கூறியவாறு அரனுக்கு அடிமையாதல் முதலியன உளவாய வழியே வேடம் சிவவேடமாதலைத் தெளிவித்தவாறாயிற்று.

இதனால், உடல் உயிர்த் தன்மைகளை இனிதுணர்த்து மாற்றால், மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது.

1656. தெ-ரை : யாதும் அறியாமையும், மயங்கி யறிதலும் ஆகிய இரண்டும் நீங்கி, அதனானே புலன்மேற் செல்லும் மனம் அடங்கி, அவ் அடக்கத்தானே மகளிர் ஆசை முதலிய ஆசைகளும் அற்று, தமக்கு முன்னே அங்ஙனம் அற்று நின்றாரை அடைந்து 'அவர், தாம்' என்னும வேற்றுமை யின்றி அவரே தாமாய் ஒன்றியியங்கித் தம் செயல் அற்றிருப்பர் உண்மைச் சிவவேடத்தார்.

கு-ரை : முன்னிற்கற்பாலதாகிய "இருள்" செய்யுள் நோக்கிப் பின்னின்றது. 'கண்ணியரோடு' என உருபு விரிக்க. கை, இடைச் சொல். இணக்கு – இணங்குதல் ; முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். தையல், 'தயல்' எனப் போலியாயிற்று. 'தையலற்றவர்' என்றது. 'மேற்கூறிய நிலையை யெலலாம் அடைந்தவர்' என்றவாறு. "தாம்" இரண்டில் முன்னது, 'அவர்' என்னும் பொருட்டாய் நின்றது.

1657. ஓடுங் குதிரைக் குசைதிண்ணம் பற்றுமின்
வேடங்கொண் டென்செய்வீர்? வேண்டா மனிதரே
நாடுமின் நந்தியை நம்பெரு மான்தன்னைத்
தேடுமின் பப்பொருள் சென்றெய்த லாமே. 4

இதனால், அரனுக் கடிமையாதல் முதலியவற்றால் உண்மைச் சிவவேடத்தராயினாரது இயல்பு கூறும் முகத்தால், அவ்வேடத்தின் பயன் கூறப்பட்டது.

1657. தெ-ரை : மனிதர்கள், வேடமாத்திரைத்தைக் கொண்டு என்ன செய்ப்போகிறீர்! அந்த நிலை வேண்டுவதில்லை. ஓடுகின்ற குதிரை போல உள்ள பிராணவாயுவை அதன் கடிவாளத்தை இறுகப் பிடித்து ஓட்டுதல் போல இரேசக பூரக கும்பக முறைகளை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடித்தலால் அடக்குங்கள். அதனால், மனம் உம் வசப்பட, அது கொண்டு நம் பெருமானாகிய சிவபெருமானை அடைய விரும்புங்கள். அவ்விருப்பம் நிறைவுறுதற்குரிய வழியில் செல்லுங்கள். பின்பு பேரின்ப பொருளாகிய முதற்பொருளைச் சென்று அடையலாம்.

கு-ரை : இரண்டாம் அடியை முதலில் வைத்து உரைக்க. "குதிரை குசை" என்பன யோகநூற் குறிப்சொற்கள். 'திண்ணமாக' என ஆக்கம் வருவிக்க.

இதனால், யோக நெறியில் நிற்பின் மனம் அடங்கச் சிவபத்தியும், சிவப்பணியும் வாய்க்க, வேடமும் உண்மைச் சிவ வேடமாய்ப் பயன் தரும்' என்பது கூறப்பட்டது.

13. அபக்குவன்

'தவம், ஞானம்' என்னும் இருவகை நிலைகளிலும் உள்ள போலி வேடம், உண்மை வேடம் என்னும் இவற்றை உணர்த்திய நாயனார் அவை முறையே பக்குவம் இன்மை உண்மைகளால் உளவா தலை இறுதி இரண்டதிகாரங்களால் உணர்த்துவாராய், முதற்கண் பக்குவம் இன்மை பற்றியவற்றை ஒன்பது மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார். 'பக்குவம்' என்னும் இயைபே பற்றி, 'சற்சீடனும், சற்குருவும் ஆவார் இவர்' என்பதனை இவ்விரண்டதிகாரங்களினும் நாயனார் குறித்த லால் இவற்றிற்கு முறையே 'அசற்சீடனும், அசற்குருவும்' எனவும் 'சற்சீடனும், சற்குருவும்' எனவும் பெயர்கூறினும் இழுக்காது.

1658. குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடுங் குருடும் குழிவிழு மாறே. 1

1658. தெ-ரை : குருடாய இரண்டு குழந்தைகள் தம்மிற் கூடிக் கண்ணைமூடி ஆடும் ஒருவகை விளையாட்டை விளையாடி, அதனால் இரண்டும் பாழ்ங் குழியில் விழுந்து அழுந்தினாற்போலப் பக்குவம் இல்லாத சிலர் தமது அறியாமையைப் போக்கும் ஆற்றலுடைய நல்ல குருவைக் கொள்ளாமல், அவ் ஆற்றல் இல்லாத போலிக் குருவைக் குருவாகக் கொண்டு, அவர் அருள் வழங்கப் பெறுதலைச் செய்யின், இருவரும் பிறவித் துன்பத்தில் வீழ்ந்து அழுந்துவார்கள்.

கு-ரை : மூன்றாம் அடி முதலாகத் தொடங்கி உரைக்க. முதற் கண் நின்ற 'குருடு' இரண்டும் சிறப்புருவகமாய், மல மறைப்பால் உண்டான அறியாமையைக் குறித்தன. இதனானே, நல்லாசிரியர் குருட்டினை நீக்கும் மருத்துவம் வல்ல மருத்துவராதலும், போலி ஆசிரியர் அம் மருத்துவம் உணராத போலி மருத்துவராதலும் பெறப் பட்டன. கண்ணுள்ள குழந்தைகள் கண்ணை மூடி ஆடினாலும் முன்னைப் பழக்கத்தால் தீங்கின்றி ஆடி மகிழ்வடையும். கண்ணில் லாத குழந்தைகள் பிற விளையாட்டு விளையாடினாலும் தீங்கடையா. குருட்டாட்டம் ஆடின் வழியறியாது குழியில் வீழ்ந்தொழியும். அதுபோல நல்லாசிரியர் மாணவரது பக்குவத்திற்கு ஏற்ப எவ்வாறு

1659. **மனத்தில் எழுந்ததோர் மாக்கண் ணாடி**
நினைப்பின் அதனில் நிழலையும் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியும் கொள்ளார்
புறக்கடை இச்சித்துப் போகின்ற வாறே. 2

அருளினும் பயன் உண்டாம். ஆசிரியரல்லாதார் கிரியா மார்க்கத்தை உணர்த்தினும், அவர்பால் அதனைச் சிலர் பெறினும் பயன் ஓரளவே உளதாகும். அவர் ஞானத்தை உணர்த்தினும், அதனைச் சிலர் பெறினும், 'பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது' என்னும் பழமொழியோடொப்ப இருவரும் முன்னையினும் பார்க்கப் பெரியதோர் அறியாமையில் வீழ்ந்து அழுந்துவர் என்பது உவமையால் பெறப்பட்டது. 'கண் குருடுபோல அறியாமையும் அகக்கண் இன்மை யாகிய ஒருவகைக் குருடே' என்பது தோன்ற, பல மறைப்பினையும் இங்குக் குருடாகவே உருவகித்து ஓதினார்.

இதனால், பக்குவம் இல்லாதார்க்கு ஞானத்தைப் பெறும் வாயில் உண்டாகாமை கூறப்பட்டது.

1659. தெ-ரை : உயிர்கட்கு முதற்றொட்டு அவற்றின் அறிவாகிய கண்ணிற்கு அமைந்த மாயையாகிய கண்ணாடி ஆணவமாகிய குற்றங் காரணமாகப் பொருளியல்பைத் திரித்துக் காட்டும் வஞ்சனைக் கண்ணாடியாய் உள்ளது. கல்வி கேள்விகளால் பெற்ற அறிவுகொண்டு இதன் இயல்பை உணர்ந்து கொள்ளும் பக்குவம் இல்லாதவர் நல்லாசிரியர் அவர்களது வினை நீங்கும் வழியை விளக்கிக் கூறினாலும் விளங்கிக்கொள்ள மாட்டார். அவர் இயல்பு தலைவாயில் வழியைக் காட்டினாலும் புறக்கடை வாயிலை விரும்பி அதன்வழி நுழையும் இயல்பு போல்வதாம்.

கு-ரை : அறிவை 'மனம்' என்றலும் வழக்கு. "எழுந்தது" என்னும் வினைப்பெயர். 'தோன்றியதாகிய கண்ணாடி' என்பதைக் குறித்து எழுவாயாய் நின்று. "மாயக்கண்ணாடி" என்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டது. மாயம் – பொய் ; திரிபு. இங்ஙனம் கூறவே, 'அக்கண்ணாடியாவது மாயையே' என்பது விளங்கிற்று. "நினைப்பு" என்றது சிந்தனை அறிவை. 'அதனில் அதன் நிழலையும் காணார்' என்க. "நிழலையும் காணார்" என்றது, 'அதன் இயல்பைச் சிறிதும் அறியார்' என்றவாறு. "காணார்" என்பதும் எதிர்மறை வினைப்பெயர். காணாமை பக்குவம் இன்மையினாலாம். 'விளக்கவும்' என்பது திரிந்து நின்றது. 'விளக்கினும்' எனப் பாடம் ஓதலுமாம் 'விளக்குவார் நல்லாசிரியர்' என்பது ஆற்றலால்

1660. ஏயெனின் என்என மாட்டார் பிரசைகள்
வாய்முலை பெய்ய மதுரம்நின் றூறிடுந்
தாய்முலை யாவ தறியார் தமருளோர்
ஊனிலை செய்யும் உருவிலி தானே. 3

பெறப்பட்டது. ஓர் இல்லத்தில் தலை வாயிலால் நுழையாது புறக்கடை வாயிலால் நுழைவார் இன்னல் பலவும் உறுதல் வெளிப்படை இதனுள் ஒருவாற்றான் மூன்றாம் எழுத்தெதுகை வந்தது.

இதனால், பக்குவம் இல்லாதார்க்கு ஞானத்தைப் பெறும் வாயில் உளதாயினும் அது பயன்படாமை கூறப்பட்டது.

1660. தெ-ரை : உலக மக்கள், அறிவுடையோர் 'ஏ' என அழைத்தால் அவர்க்கு, 'ஏன்' என மறுகுரல் கொடுக்கும் அத்துணைப் பக்குவமும் இலர். தாயின் முலை அவர் பெற்ற குழவி தன்வாயில் வைத்த பொழுதே பால் சுரத்தலல்லது, எப்பொழுதும் பால் சுரவாத தன்மையை உணர்தல் இயலாததே. அவ்வியல்புடைய இனத்தவரது உள்ளத்திலும் உருவமற்றவனாகிய சிவபெருமான் அங்ஙனம் உருமற்றவனாகவே நிலை பெற்றிருக்கின்றான்.

கு-ரை : 'ஏ' என்பது வடமொழியில் திரிபு. வரையறை யின்மையின் இதன்கண் யகர உடம்படுமெய் தோன்றிற்று. முதற்கண் நின்ற "முலை" என்பது பின்னர் வரும் அதனைச் சுட்டும் சுட்டளவாய் நின்றது. பெய்தலுக்கு வினைமுதலாகிய 'குழவி' என்பது வருவிக்க. மதுரம் - இனிமை. அஃது ஆகு பெயராய்ப் பாலை யுணர்த்திற்று. 'குழவி வாய்வைத்த பொழுதே தாயின் முலை பால்சுரக்கும் இயல்பினை அறியார்' என்றது, 'இறைவனது அருள் அவனை உணர்ந்து போற்றுவார்க்கே விளங்கி நின்று நலம் செய்யும் என்பதனை அறிந்து அவனை உணர முயலார்' என்றதாம். 'அதற்குக் காரணம் பக்குவம் இன்மையே' என்பது கருத்து. 'அன்னோர்க்குத் தமராய் உள்ளோரது ஊனின்கண்ணும் உருவிலி நிலை செய்யும்' என்க. தமர் - சுற்றத்தார். இஃது இங்குப் பிறப்புப் பற்றியதாகாது, இயல்பு பற்றியதாய் நின்றது. இதன் ஈற்றடி இரண்டாம் அசை எதுகையாய் நின்றது.

இதனால், பக்குவம் இல்லாதார் இறைவனை உணர்ந்து அவனது அருளால் நலம்பெறுந் தன்மை இலராதல் கூறப்பட்டது.

1661. வாயொன்று சொல்ல மனமொன்று சிந்திக்க
நீயொன்று செய்யல் உறுதி நெடுந்தகாய்
தீயென்றிங் குன்னைத் தெளிவன் தெளிந்தபின்
பேயென்றிங் கென்னைப் பிறர்தெளி யாரே. 4

1662. பஞ்சத் துரோகத்திப் பாதகர் தன்மையும்
அஞ்சச் சமையத்தோர் வேந்தன் அருந்தண்டம்
விஞ்சச்செய் திப்புவி வேறுசெய் யாவிடின்
பஞ்சத்து ளாய்ப்புவி முற்றும்பா ழாகுமே. 5

1661. **தெ-ரை :** பெருந் தகுதியாகிய பக்குவத்தை எய்திய மாணவனே, நீ யாதொரு செயலிலும் 'மனம், மொழி மெய்' என்னும் மூன்றும் ஒருவழிப்பட நிற்றல் வேண்டுமன்றி,அவை தனித்தனி வேறு வேறு வழிப்பட நிற்றல் கூடாது. அங்ஙனம் அவை ஒருவழிப்பட நிற்றலே உனக்கு நன்மையைப் பயப்பதாகும். அவை வேறு வேறு வழிப்படல் இழிந்தோரது இயல்பாதலின், நீ அவை அவ்வாறுபட நிற்பின், உன்னை யான், 'பக்குவம் வாயாத இழிமகன்' என்று உறுதி யாகக் கொண்டு விலக்குவேன். ஆனால், உணர்விலராய உலகர் அது பற்றி என்னைப் பின் வெகுளி மிகுதியால் பேய்த்தன்மை எய்தியவன் என இகழ்வர்.

கு-ரை : 'அதுபற்றி எனக்கு வருவதோர் இழுக்கில்லை' என்பதாம். 'அங்ஙனம் செய்யாமையாகிய அதுவே உறுதி' என்க. அங்ஙனம் செய்யாமை, அவை ஒருவழிப்பட்டு நிற்கச் செய்தலை உணர்த்திற்று. 'தீயை' என்பதன் இறதிநிலை தொகுத்தலாயிற்று. தீமை, இங்கு இழிவு. இதன் ஈற்றடிக்கு இவ்வாறன்றி "என்று" என்பது "தெளியார்" என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்ததாக வைத்து, 'அது பற்றி என்னைப் பிறர் பழியார்' என்று உணர்த்தலுமாம். இங்கும் 'உன்னை' என்றே பாடம் ஓதி அதற்கு இயைய உரைப்பாரும் உளர்.

இதனால், பக்குவம் எய்திய மாணாக்கற்கு அபக்குவ நெறியிற் செல்லாதவாறு விழிப்பூட்டு முகத்தால் அபக்குவிகளது போலி ஒழுக்கத்தின் இயல்பும், அவர்க்கு நல்லாசிரியரது அருள் கூடாமையும் கூறப்பட்டன.

1662. **தெ-ரை :** பஞ்சமா பாதகத்தோடு ஓத்த, வாயொன்று சொல்ல, மனம் ஒன்று சிந்திக்க, மெய்யொன்று செய்தலாகிய இப்

1663. தவத்திடை நின்றவர் தாமுன்னும் கன்மம்
சிவத்திடை நின்றது தேவர் அறியார்
தவத்திடை நின்றறி யாதவர்க் கெல்லாம்
பவத்திடை நின்றதோர் பாடது வாமே. 6

கன்றலும் கருதலும் கருமம் செய்தலும்
தின்றலும் சுவைத்தலும் தீமை செய்தலும்
பின்றலும் பிறங்கலும் பெருமை கூறலும்
என்றிவை இறைவன்பால் இயற்கை யல்லவே.

பாதகத்தைச் செய்வோரையும் அரசன் அவ்வமையம் பார்த்து யாவரும் அஞ்சும்படி பொறுத்தற்கரிய தண்டனையை மிகச் செய்து திருத்தாவிடின், அவனது நாடு பஞ்சத்துட்பட்டு வருந்திப் பின் உருவும் அழிந்துவிடும்.

கு-ரை : பாதகத்தை இங்கு 'துரோகம்' என்றார் 'மாபாதகம் ஐந்து இவை' என்பது மேற் கூறப்பட்டது. (தி. 10 பா.207) "துரோகத்து" என்னம் உவமம் "பாதகர்" என்பதன் முதனிலையோடு முடிந்தது. 'துரோகத்திப் பாதகர் தம்மை' என்றாராயினும், 'துரோகத்துப் பாதகர் இவர்தம்மை' என்றலே கருத்தென்க. உம்மை, மேல் முதல் தந்திரத்தில் 'அரசாட்சி முறை' அதிகாரத்தில் அரசனால் தண்டிக்கப்படத் தக்கவராகக் கூறப்பட்டவரைத் தழுவி நின்றது. "விஞ்ச" என்றது, செயலால் நல்லராய்த் தோன்றுதல் பற்றிக் கண்ணோடி அளவிற் குறையச் செய்யாது என்றதாம். வேறுசெய்தல் – திருத்துதல்.

இதனால், அபக்குவராயுள்ளார் பக்குவர்போல ஒழுகுதல் பல தீமைக்கு ஏதுவாதல் நோக்கிக் கடியப்பட்டது.

1663. தெ-ரை : தவத்தில் நிற்கும் பக்குவிகளுக்கு நுகர்ச்சியாய் நிற்கின்ற கன்மங்கள் அனைத்தும் அவற்றை ஊட்டுவிக்கின்ற முதல்வ னுடையனவேயாய், அவர்க்கு நுகர்ச்சி யாகாமையைத் தேவரும் அறியமாட்டார். அதனால், கன்மங்கள், எடுத்த பிறப்பில் நுகர்ச்சி யாதல், பக்குவம் இன்மையால் தவத்தில் நிற்குமாற்றை உணராதவர் கட்கேயாம்.

கு-ரை : "தவம்" என்றது இங்கு "அவன் அருளாலல்லது ஒன்று செய்யாமை" (சிவஞான போதம், சூ.10 அதி.2) ஆகிய இறை

1664.விடிவ தறியார் வெளிகாண மாட்டார்
விடியில் வெளியில் விழிக்கவும் மாட்டார்
கடியதோர் ஊன்இமை கட்டுமின் காண்மின்
விடியாமை காக்கும் விளக்கது வாமே. 7

பணியை.இதன் கண் நின்றார்க்குப் பிராரத்தம் நுகர்ச்சி யாகாமையை.

நாமல்ல இந்திரியம்; நம்வழியின் அல்ல ;வழி
நாமல்ல:நாமும் அரனுடைமை – யாம்என்னில்
எத்தனுவில் நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை:
முற்செய்வினை யும்தருவான் முன்.

– சிவஞான போதம்.சூ.10அதி.2

என்பதனானும் அறிக. 'தேவரும்' என்னும் சிறப்பும்மை தொகுத்த லாயிற்று. பவம் – பிறப்பு. பாடு – நிகழ்ச்சி. நுகர்வு. கன்மங்கள் வகை யானும், விரியானும் பலவாயினும் தொகையான ஒன்றே யாதல் பற்றி 'அது' என ஒருமையாற் கூறினார். 'அறியாதவர் எல்லாம்' என்பது பாடமன்று.

இதனால், பக்குவம் இல்லாதார்க்கு வினை நீங்காமை கூறப்பட்டது.

இதன்பின் பதிப்புக்களில் காணப்படும் "கன்றலும் கருதலும்" என்னும் பாடல் யாப்பு வேறுபட்டுக் கிடத்தலின், நாயனார் திருமொழி யான்றாம்.

1664. தெ-ரை : ஒளியைக் காணும் கண் இல்லாதவர் இருள் புலர்ந்தாலும் புலர்ந்ததனை அறியமாட்டார். அதனால், விடிந்தபின் ஒளியில் பொருள்களை நன்கு கண்டு பயன் கொள்ளவும் மாட்டார். அதுபோலத் திருவருளை உணரும் பக்குவம் இல்லாதவர், தமக்குத் தருவருள் முன்னின்று அருளுதலை உணரமாட்டார். அருளிய பின்னும் அந்த அருள் நலத்தை நுகரமாட்டார். அதனால் நீவிர் அவ்வாறின்றிப் பரியதாகிய ஊனக் கண்ணை மூடி, நுண்ணிதாகிய ஞானக் கண்ணைத் திறந்து திருவருளைக் காணுங்கள் ; அத்திருவருளே அறியாமை யாகிய இருள் வாராதபடிக் காக்கின்ற ஒளியாகும்.

கு-ரை : முதலிரண்டடிகள் ஒட்டணி. 'விடியிலும்' என்னும் உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. கடுமை பருமையை உணர்த்திற்று.

1665. வைத்த பசுபாசம் மாற்றும் நெறிவைகிப்
பெத்தம் அறமுத்த னாகிப் பிறழ்வுற்றுத்
தத்துவம் முன்னித் தலைப்பட தவ்வாறு
பித்தான சீடனுக் கீயப் பெறாதானே. 8

"இமை" என்றது ஆகுபெயர். கட்டுதல் - தடுத்தல். காணுதற்குச் செயப்படுபொருள், முதற்கட் கூறியவாற்றால் 'திருவருள்' என்பது பெறப்பட்டது. "விடியாமை" என்பது 'இரவு' என்னும் பொருட்டாய் இருளைக் குறித்தது. "காக்கும்" என்பது, "குற்றமே காக்க பொருளா" (திருக்குறள், 434) என்பதிற் போல நின்றது 'திருவருளே விளக்கு' என்றதனால் 'நீவிர் அவ்விளக்கையே நுமக்குக் காட்டாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்பதும் கூறினாராயிற்று.

இதனால், 'இருளில் அழுத்துவதாகிய அபக்குவம் நீங்குமாறு முயலல் வேண்டும்' என்பது கூறப்பட்டது.

1665. தெ-ரை : 'உயிர்களையே பற்றுதற்கு உரியன' என நூல்களில் சொல்லிவைக்கப்பட்ட, பசுத்துவத்தைத் தரும் பாசத்தை அகற்றுவ தாகிய தவநெறியில் நின்று, அதனால் அப்பாசங்களின் கட்டு நெகிழ, வீடு பெறும் பக்குவத்தை எய்தி, முன் சென்ற உலகியலினின் றும் மாறி மெய்ந்நெறியைப் பற்றி, மெய்ப் பொருளையே அடைய விரும்பி அதற்கேற்ற முயற்சியால் அதனை அடையாது, மேற்கூறியவாறு விடிவதறியாப் பேதைமை மிக்கார்க்கு மேற்கூறிய விளக்கு நல்லாசிரியரால் ஈயப்படா.

கு-ரை : "வைகி" என்பது முதலாகப் போந்த எச்சங்கள் பக்குவம் படிமுறையான் முதிர்ந்து வருமாற்றை உணர்த்தி நின்றன. முன்னை மந்திரத்தில் ஒட்டணி வகையாற் கூறியதனையே இங்கு. "அவ்வாறு" எனச் சுட்டினார், பித்துப் போலுதம் பற்றிப் பேதைமையை, "பித்து" என்றார். பெறுவாரது பன்மையால் விளங்கும் பலவாம் ஆதலின் "ஈயப்பெறா" எனப் பன்மையாக ஓதினார் 'தானே' என்பது பாடமன்று.

இதனால், அபக்குவர்க்கு ஞானமும், ஞானத்தின் பயனும் கிடையாமை கூறப்பட்டது. "ஈயப் பெறா" என்பது ஆசிரிய ராயினார்க்கும் அறிவித்ததாம்.

**1666. மன்னும் மலம்ஐந்தும் மாற்றும் வகைஓரான்
துன்னிய காமாதி தோயும் தொழில் நீங்கான்
பின்னிய பொய்யான் பிறப்பிறப் பஞ்சாதான்
அன்னிய னாவான் அதற்சீட னாமே. 9**

1666. தெ-ரை : இதன் பொருள் வெளிப்படை.

கு-ரை : "ஓரான்" என்றது, 'ஓரும் முயற்சியிலன்' என்றவாறு, காமாதி 'காமம், வெகுளி மயக்கம்' என்பன. 'இவற்றில் தோயும் தொழில்' என்க. தோய்தல் - மூழ்குதல் பின்னுதல் - கட்டிச் சொல்லுதல். அன்னியன் - ஞானத்திற்கு அயலானவன் என்க. "ஓரான்" முதலிய நான்கும் முற்றெச்சங்களாய் நின்று "அன்னியனாவன்" என்னும் வினைப்பெயர்ப் பயனிலை கொள்ள, அஃது எழுவாயாயிற்று. 'ஓராமை முதலிய நான்கனுள் ஒன்றையே உடையோனும், பலவற்றையுடையோனும் அன்னியனாவன்' என்க.

இதனால், அபக்குவிகளது இயல்புகள் கூறப்பட்டன. இறுதிக் கண் "அசற்சீடனாம்" என்றதனால் இஃது ஆசிரியராயினாரை நோக்கிற்றாய், 'பக்குவம் எய்தாதாரையும், எய்தினாரையும் அறியுமாறு கூறிப்பக்குவம் எய்தாதார்க்கு ஞானத்தை உணர்த்துதலும், எய்தினார்க்கு அதனை உணர்த்தாது ஒழிதலும் செய்யற்க' என உணர்த்தியதாயிற்று.

14. பக்குவன்

பக்குவம் இன்மை பற்றியவற்றைக் கூறியபின் முறையானே பக்குவம் உண்மை பற்றியவற்றைப் பதினான்கு மந்திரங்களாற் கூறுகின்றார்.

1667. தொழிலறி வாளர் சுருதிகண் ணாகப்
பழுதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வார்நல் வழியறி வாளர்
அழிவறி வார்மற்றை யல்லா தாரே. 1

1668. பதைத்தொழிந் தேன்பர மாஉனை நாடி
அகைத்தொழிந் தேன் இனி ஆரொடுங் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தின தீர
உதைத்துடை யாய்உகந் தாண்டரு ளாயே. 2

1667. தெ-ரை : குற்றத்தைப் பொருந்துதல் சிறிதும் அறியாத மேலான ஆசிரியரை நூல்முறை வழியே வழிபட்டு அவர்பால் உய்யும் வழியை அறிபவரே நல்வழியை அறிபவராவர். அல்லாதா ரெல்லாம் ஏனைக்கெடும் வழியை அறிபவரேயாவர்.

கு-ரை : இரண்டாம் அடியை முதலிற் கொண்டும், முதலடியை மொழி மாற்றியும் உரைக்க. ஈற்றடியிலும், 'அல்லாதவர் மற்றை அழிவறிவார்' எனக் கூட்டுக. குற்றம், காம வெகுளி மயக்கங்கள் (திருக்குறள், 360) அவற்றைச் சிறிதும் பொருந்தாமை சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகுதலால் (திருக்குறள், 359) அமைவதாகலின், அவரே மேலான ஆசிரியராதல் அறிய 'அத்தகையோரை அறிந்து அடைந்து வழிபடப்பெறுதல் பக்குவிகட்கேகூடும்' என்பது 'அறிவாளர்' எனவும், "அறிவார்" எனவும் மறித்து மறித்து வலியுறுத்தவாற்றால் பெறப்பட்டது.

இதனால், 'அதிபக்குவரே பரம ஆசிரியரை அடைந்து வழிபட்டு உய்வர் என்பது கூறப்பட்டது.

1668. தெ-ரை : யாவர்க்கும் மேலானவரே, உம்மை அடையவிரும்பியே அடியேன் துடித்தேன் ; அவ்விருப்பத்தின் படி உம்மை அடைந்துவிட்டமையால் இனி ஒருவரோடும் சேரமாட்டேன்; அவரது

1669. பதைக்கின்ற போதே பரமென்னும் வித்தை
விதைக்கின்ற வித்தினை மேல்நின்று நோக்கிச்
சிதைக்கின்ற சிந்தையைச் செய்வே நிறுத்தி
இசைக்கின்ற அன்பருக் கீயலு மாமே. 3

சேர்க்கையை எல்லாம் அறுத்து விட்டேன். ஆகையால் அடியேனது வினைகள் அழிந்தொழியும் படி போக்கி என்னை ஏற்று, என் தலையிலும், உள்ளத்திலும் உமது திருவடிகளைச் சூட்டி என்னை ஆட்கொண்டருள்வீர்.

கு-ரை : 'என்று பக்குவிகள் பரம குருவைக் கண்டவுடன் பணிந்து இரப்பர்' என்றவாறு. எனவே, இம்மந்திரம் அவர்களது கூற்றாம். "ஒழிந்தேன்" என்பவற்றில் ஒழிதல் துணிவுப் பொருளமைக் கண் வந்தன. அகைதல் - அறுத்தல். இங்கு உயிரெதுகையும், மூன்றாம் எழுத்தெதுகையும் வந்தன. "சிந்தின" என்பது முற்றெச்சம். 'அகைத்து', 'சிந்தனை' என்பன பாடமல்ல. அறக் கருணைசெய்து ஆளாவிடினும், மறக் கருணை செய்தேனும் ஆளுதல் வேண்டும் என்றற்கு, 'திருவடி சூட்டி' என உயர் சொற்கூறாது, 'உதைத்து' எனத் தாழ்சொற் கூறப்பட்டது.

இதனால், அதிபக்குவர்கள் அருட்பேராசிரியராகியக் கண்டவழி அவரை அடையும் வகை கூறப்பட்டது.

1669. தெ-ரை : உள்ளமாகிய நிலத்தில் ஆசிரியராகிய உழவர் விதைக்கின்ற விதையை முளைத்து வளர ஒட்டாது தின்றொழிக்கின்ற ஐம்புல ஆசையாகிய கிருமியை உடைய மனமாகிய மேல்மண்ணை யோக முயற்சியால் ஆஞ்ஞையும், அதனைக்கடந்த ஏழாந்தானமும் ஆகிய வானத்தில் நின்று நோக்கும் மெய்யுணர்வாகிய வெயிலால்அக்கிருமிகளை அழித்துச் செம்மைப்படுத்தி அம்மனத்தைத் தம்மோடு ஒத்துவரச் செய்கின்ற அடியவருக்குச் 'சிவஞானம்' என்னும் விதையை உள்ளத்தில் ஊன்றக் கொடுத்தல் தக்கது.

கு-ரை : இரண்டாம் அடிமுதலாகத் தொடங்கி, "மேல் நின்று நோக்கி" என்பதனை "சிந்தையை" என்பதன் பின்னும் ஈயலும் 'ஆம்' என்பதனை முதலடியின் இறுதியிலும் கூட்டி அவ்வித்தினை எனச் சுட்டு வருவித்து உரைக்க. "பதைக்கின்ற போதே" என்னும் ஏகார இடைச்சொல் இரட்டுற மொழிதலாய் 'பதையாமுன் ஈயற்க' எனப் பிரிநிலைப் பொருளும், பதைத்த பொழுது சிறிதும் தாழாதே

1670. கொள்ளினும் நல்ல குருவினைக் கொள்ளுக
உள்ள பொருள்உடல் ஆவி யுடன் ஈக
எள்ளத் தனையும் இடைவிடா தேநின்று
தெள்ளி அறியச் சிவபதந் தானே. 4

ஈக' எனத் தேற்றப் பொருளும் தந்தது. பரம் - சிவம், இஃது ஆகுபெயராய் அதனை உணரும் ஞானத்தைக் குறித்தது. ஞானத்தை 'வித்து' என ஏகதேச உருவகமாகக் கூறியதனால், ஏனையவும் ஏற்றபெற்றியால் ஆகும் உருவகமாதல் பெறப்பட்டது.

மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்
பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவெனும் வேலி யிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்ப ராகில்
சிவகதி விளையு மன்றே. -தி.4 ப.76 பா.2

என்னும் திருநேரிசையும் இங்கு அறியத் தக்கது. "ஈயலும்" என்னும் உம்மை, சிறப்பு.

இதனால், பக்குவிகள் ஆசிரியன் அருளைப் பெற்றபின், அதனைப் போற்றிக் கொள்ளுமாறு கூறப்பட்டது. இதனைப் பயன் நோக்கி, 'ஆசிரியராவார் போற்றுந்தன்மை யில்லார்க்கு விரைந்து அருளுதலும், கூடா' என்னும் முகத்தாற் கூறினார்.

1670. தெ-ரை : (இதன் பொருள் வெளிப்படை)

கு-ரை : "கொள்ளின்" என்பது, நல்லாசிரியரை அடையும் பக்குவத்தினது அருமையுணர நின்றது. உம்மை உயர்வு சிறப்பு. உள்ள பொருள் - தம்மிடம் உள்ள அனைத்துப் பொருளும். உடலையும், உயிரையும் நோக்க இப்பொருள் மிகச் சிறிதாகலின், "உடல் ஆவி யுடன்" என உயர்பின்வழித்தாய (தொல். சொல். வேற்றுமை யியல்) மூன்றாவதன் ஒருவினை ஒடுஉருபுச் சொல் கொடுத்துக் கூறினார். 'இப்போது நுகர்வனவும், நுகருங்காற் செய்வனவுமாய வினைகளும் பொருளேயாம்' என்பது சித்தாந்தமாதலை இவ்விடத்து நினைக. இடைவிடாமை ஆசிரியரை.

1671. சோதி விசாகம் தொடர்ந்திரு தேள்நண்டு
ஓதிய நாளே உணர்வது தான் என்று
நீதியுள் நீர்மை நினைந்தவர்க் கல்லது
ஆதியும் ஏதும் அறியகில் லானே. 5

தெள்ளுதல் – சிந்தித்தல். அறிதல் – தெளிதல். இவை உபதேச மொழியினை இடைவிடாமை, இவற்றின் பொருட்டேயாம். "சிவபதம்" என்பதன் பின் 'உளதாம்' என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது. "தான்" என்பது தேற்றுப்பொருள் தந்தது.

இதனால், ஆசிரியரை அடையும் பக்குவர் அவரை அடையுமாறும், அடைந்து பயன் கொள்ளுமாறும் கூறப்பட்டன.

1671. தெ–ரை : 'விருச்சிகமும், கற்கடகமும் என்னும் இரண்டு ஓரைகளையுடை 'சுவாதி, விசாகம்' என்னும் இரு நட்சத்திரங்கள் பொருந்திய, முன்னோர் சொல்லிய இருநாட்களே குருமொழியை உணர்தற்கு உரிய நாள்கள்' என்று மரபு நெறியின் சிறப்பை எண்ணுவாருள் அங்ஙனம் உணர்ந்து ஒழுகுவார்க்குக் கூறியதல்லது. இறைவனும் அதற்குரிய காரணம் எதனையும் எங்கும் சொல்லி வைக்கவில்லை.

கு–ரை : 'அதனால், இன்றியமையாத பொழுது ஆசிரியர் எந்த நாளையும் நாளாக, எந்த ஓரையையும் ஓரையாகக் கொள்ளலாம்' என்பதாம். 'தேள், நண்டு தொடர்ந்த சோதி விசாகம் ஓதிய இருநாளே உணர்வது' எனக் கூட்டுக. 'தொடர்ந்த' என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. உபதேசித்தற்கு ஆசிரியர் தாம் கொள்ளும் ஓரைதேளும், நண்டும் ஆதல் வேண்டும்' என்றமையால் அவற்றிற்கு ஏற்ற மாதம் தாமே அமையுமாதலின், அது கூற வேண்டாதாயிற்று. நீர்மை, ஆசிரியர் ஆணைவழியே நிற்றல். "நினைந்தவர்க்கு" என்பதன்பின், 'உணர்த்தியது' என ஒருசொல் வருவிக்க. ஆதி – முதல்வன், இறைவன் உயிர்வர மூன்றாமடியிறுதியில் குற்றுகரம் கெடாது நின்றது. 'அவ்வாதியும், என ஓதலுமாம். 'அறிவிக்ககிலான்' என்பதில் பிறவினை விகுதி தொகுக்கப்பட்டது.

இதனால், பக்குவிகட்குப் பயன்படுவன சிலகால மரபுகள் கூறப்பட்டன.

1672. தொழிலார மாமணித் தூய்தான சிந்தை
எழிலால் இறைவன் இடங்கொண்ட போதே
விழலார் விறலாம் வினையது போகக்
கழலார் திருவடி கண்டரு ளாமே. 6

1673. சாத்திக னாய்ப்பர தத்துவந் தானுன்னி
ஆத்திக் பேத நெறிதோற்ற மாகியே
ஆர்த்த பிறவியின் அஞ்சி அறநெறி
சாத்தவல் லானவன் சற்சீட னாமே. 7

1672. தெ-ரை : சரியை முதலிய பணிகள் நிரம்பிவர, அதனால், சிறந்த முத்துப்போலும் தூயதான மனத்தில் உண்டாகும் எழுச்சி காரணமாக இறைவன் அதனைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டருளுவான். அப்பொழுது வீணரது வெற்றிப்பாடாம் வினை நீங்கிப் போக, அப்பணிகளில் நின்றோன் சிவனது வீரக்கழலை அணிந்த திருவடியை நேரே கண்டு, அவனது அருயேயாய் நிற்பன்.

கு-ரை : தொழில், இங்கு இறைவன் பணி, மணி, இங்கு முத்து. வெண்மை தூய்மையைக் குறிக்குமாதலின்,தூய்மை பெற்ற மனத்திற்கு முத்து உவமையாயிற்று. 'சிந்தை தூய்தாதல் பணி நிரம்புதலாம்' என்றதனால், சரியை முதலிய பணிகளால் பக்குவம் முதிர்தல் கூறப்பட்டதாம். 'பக்குவ முதிர்ந்தவழித் திருவடிப்பேறு கிடைக்கும்' என்றதனால், 'பக்குவ முதிர்ச்சி வேண்டுவோர் மேற்கூறிய இறைவன் பணியை மேற்கொண்டு செய்க, என்றதாயிற்று.

இதனால், பக்குவம் வருமாறு கூறப்பட்டது.

1673. தெ-ரை : சத்துவ குணம் மிக்கவனாய் பரம்பொருளை அடைய எண்ணி, அப்பரம் பொருள் முதலிய நுண்பொருள்களின் உண்மையை அடியாகக்கொண்ட சமயங்களே 'சமயங்கள்' என்னும் உணர்வு உள்ளத்தில் தோன்றப்பெற்று, தொன்று தொட்டு விடாது கட்டியுள்ள பிறவிக்கட்டிற்கு அஞ்சி அறநெறியைத் தளராது மேற்கொள்ள வல்லவனே சற்சீடன்- நன்மாணாக்கன் ஆவான்.

கு-ரை : 'சாத்துவிகன்' என்பது மருவி நின்றது. ஆத்திகம் - உண்மைப்பொருள்களை உண்டென்று உடன்படும் நெறி. அவற்றை உண்டென உடன்படாது 'இல்லை' எனப்பிணங்குவது 'நாத்திகம்'

1674. சத்தும் அசத்தும்எவ் வாறெனத் தான்உன்னிச்
சித்தம் உருக்கிச் சிவனருள் கைகாட்டப்
பத்தியின் ஞானம் பெறப்பணிந் தானந்த
சத்தியின் இச்சை தகுவோன் சற் சீடனே. 8

எனப்படும். முன்னையது பொது வகையில் ஒன்றாயினும், சிறப்பு வகையில் பலவாதலை, "பேதநெறி" என்றார். தோற்றம் – உள்ளத்தில் தோன்றுதல், இதனையே,

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி" – தி.8 போற்றித், 42

என அருளிச்செய்தார் ஆளுடைய அடிகள் இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேலாகிய "தோற்றமாகி" என்னும் சினை வினை, "அஞ்சி" என்னும் முதல் வினையோடு முடிந்தது. இவ்வாறன்றி, "ஆகி" என்பதனை 'ஆக' எனத் திரித்துக்கொள்ளுலுமாம். சாத்தல் – தரித்தல் ; தாங்கல் ; மேற்கொள்ளுதல். ஆத்திக புத்தி உடையவனே அறநெறியை உள்ளவாறு மேற்கொள்வானாகலானும், அவனே மாணாக்கன் ஆதற்கு உரியவன் ஆகலானும், "ஆத்திக பேத நெறி தோற்ற மாகியே ... ... அறநெறி சாத்த வல்லானவன் சற்சீடனாமே" என்றார், 'நூல்கேட்கும் மாணாக்கர்க்கும் இந்நிலை வேண்டும்' எனக் கல்வியாசிரியர் வேண்டுதலை இங்கு நினைக. (தொல்காப்பிய உரை, பொதுப் பாயிரம்) 'ஆத்திகம் அடியாக வரும் அறஉள்ளமே பக்குவத்தை வருவிக்கும்' என்பது கருத்து.

இதனால், நன்மாணாக்கராம் பக்குவத்தை எய்துமாறு கூறப்பட்டது.

1674. தெ-ரை : சிவனது திருவருள் ஆன்மாவைப் பக்குவப் படுத்தி நன்னெறியை அடைவித்தமையால், 'நிலை யுடைய பொருள் நிலையாமையுடைய பொருள்களின் இயல்புகள் யாவை' என்னும் ஆராய்ச்சியைத் தலைப்பட்டு அவற்றை உள்ளவாறுணரும் உணர்வைப் பெறுதல்பொருட்டு ஆசாரியரை அன்போடு வழிபட்டு, சிவனது ஆனந்தசத்தியில் மூழ்குதற்கண் வேட்கை மிக்கவனே சற்சீடனாவன்.

கு-ரை : இரண்டாம் அடியை முதற்கண் வைத்து அதனுள், "சிவனருள்" என்பதை முதலிற் கூட்டி உரைக்க. "ஆறு" என்பது அதன்கண் நிற்கும் பொருளைக் குறித்தன, 'ஞானம் பெறப் பத்தியின்

1675. அடிவைத் தருளுதி ஆசான் இன்றென்னா
அடிவைத்த மாமுடி மாயப் பிறவி
அடிவைத்த காய அருட்சத்தி யாலே
அடிபெற்ற ஞானத்தின் ஆசற் றுளோனே. 9

1676. சீராரும் ஞானத்தின் இச்சை செலச்செல
ஆராத காதல் குருபரன் பால் ஆகச்

பணிந்து' என இயைக்க. சிவனது சக்தி ஆன்மாக்களுக்கு முதற்கண் அறிவாயும், முடிவில் ஆனந்தமாயும் நின்று பயன் தருமாதலின் அவற்றை முறையே "ஞானம்பெற" எனவும், "ஆனந்தசத்தியில் இச்சைதகுவோன்" எனவும் கூறினார்.

இதனால், பக்குவர்க்கு ஞான வேட்கை முதிரும் – படிநிலைவகை கூறப்பட்டது.

1675. தெ–ரை : என்றும் சிவனது திருவடியைத் தாங்கி நிற்கின்ற தனது சீரியதலை, நிலையாமை யுடைய பிறவித் தொடர்ச்சியின் மூலங்களைக் காய்ந்தபின் அருட் சத்தியால் ஆசாரியரை அடைந்து, 'ஆசாரியரே, இன்றே அடியேனுக்கு உமது திருவடியைச் சூட்டி அருள்செய்ய வேண்டும்' என வேண்டி நின்று, அவ்வாறே திருவடி சூட்டி அருளப்பட்ட ஞானத்தால் அசைவற நிற்பவனே மலம் நீங்கிய முத்தனாவான்.

கு–ரை : முதலடியை மூன்றாம் அடியின்பின் கூட்டி யுரைக்க. முடியில் வைத்த அடியினது தொழிலை அம்முடியின் மேல் ஏற்றிக் கூறினார். அவ்வடியாவது திரோதான சத்தி. அதுவே பிறவியின் மூலமாகிய ஆணவாதி பாசங்களைக் காய்ந்தொழிப்பது. திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாவதன்றிப் பிறிதில்லையாயினும் மறுதலைப்பட்டு நிற்றல் பற்றி வேறுபோல ஓதினார். இந்நிலையே 'சத்திநிபாதம்' எனப்படுவது. "ஆசான்" அண்மை விளி, பின்னின்ற "வைத்த" என்பது அஃறிணைப் பன்மை வினைப் பெயர். அஃது இரண்டாவதன் தொகை பட வந்தது.

இதனால், சிவனது அருள் ஆன்மாவிற்கு இருநிலையிலும் உபகரிக்குமாற்றால் ஆன்மா பக்குவம் எய்திப்பயன் பெறுமாறு கூறப்பட்து.

1676. தெ–ரை : சிறப்புப் பொருந்திய ஞானத்தின் கண் விருப்பம் மிக மிக, அது காரணமாக ஞானாசிரியன்பால் அடங்காத அன்பு

சாராத சாதகம் நான்கும்தன் பால்உற்றோன்
ஆராயும் ஞானத்த னாம்அடி வைக்கவே. 10

1677. உணர்த்தும் அதிபக் குவர்க்கே உணர்த்தி
இணக்கிற் பராபரத் தெல்லையுள் இட்டுக்
குணக்கொடு தெற்குத் தரபச்சி மங்கொண்
டுணர்த்து மின் ஆவுடை யாள்தன்னை உன்னியே. 11

உளதாக, அதனால், அவ்வாசிரியன் அவன் மேல் தனது திருவடியைச் சூட்டி அருள்செய்ய, அவ்வாற்றானே, 'கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல்' என்னம் நான்கு சாதனங்களையும் முற்றி உலகியலில் நீங்கினவனே அறிவுடையோரால் 'ஞானி' என ஆராய்ந்து கூறப்படும் முதிர்ந்த ஞானியாவான்.

கு-ரை : சீராரும் ஞானம், சிவஞானம், இதில் இச்சை மிகுதல் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தினாலாம். 'சாராத சாதகம் நான்கும் உற்றோன்' என்றாராயினும், 'சாதகம் நான்கினாலும் சாராமை உற்றோன்' என்றலே கருத்தென்க. சார்தற்குச் செயப்படுபொருளாகிய 'உலகியல்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஈற்றடியில் உள்ள "அடிவைக்கவே" என்பதை இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் கூட்டி உரைக்க.

இதனால், முதிர்ந்த பக்குவத்தில் உளதாம் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தில் நிகழும் இயல்பு கூறப்பட்டது.

1677. தெ-ரை : உண்மை ஞானாசிரியனாயுள்ளவன் சிவ ஞானத்தை உணரத்தத்தக்க அதிபக்குவர்கட்கே அதனை முன்பு கேள்வியளவான் உணர்த்தி, அதன்பின் அவர்கள் அதனைச் சிந்தித்துத் தெளிந்த தெளிவு நிலையில் சிவனது வியாபகத்துள் அவர்களை வியாப்பியமாகச் செய்தலாகிய நிட்டையை எய்துவித்து, அந்நிட்டை நிலைபெற்ற வழி கிழக்கு முதலிய திசைப் பாகுபாடுகளுள் யாதும் இல்லாதவாறு சிவனது வியாபகத்தை முற்றுமாகத் தலைப் படுவிப்பன். அங்ஙனம் அச்செயல் அனைத்தையும் அவன் செய்வது, அனைத் துயிர்களையும் உடைய அருட் சத்தியைத் தியானித்தே.

கு-ரை : மின் – மின்போலும் பெண். 'மின்னாகிய ஆவுடையாள்' என்க. அவளை உன்னுதலாவது. தனது ஞானேச் சாக்கிரியைகள் யாவும் அவளாகவே நிற்றல். 'ஆவுடையான்' எனப் பாடம் ஓதுவோர் 'மின்னையுடைய ஆவுடையான்' என உரைப்பர். 'ஆவுடையாள்'

1678. இறையடி தாழ்ந்ததை வணக்கமும் எய்திக்
குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றுச்
சிறையுடல் நீயறக் காட்டிச் சிவத்தோ
டறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி யாமே. 12

என்பதே வழக்கின்கண் மரபுப்பெயராய் வழங்கும். எவ்வாறு ஓதினும். அத்தொடர் சிவோகம் பாவனையைக் குறிப்பதே. துரியமாகிய அருள் நிலையுள் நிறுத்தலை, ''எல்லையுள் இட்டு'' எனவும் அதீதமாகிய ஆனந்தநிலையுள் நிறுத்தலை, 'திசைப் பாகு பாடு நீக்கி' எனவும் கூறினார். குணக்கு – கிழக்கு. உத்தரம் – வடக்கு. பச்சிமம் – மேற்கு, கொண்டு – தான் கைக்கொண்டு என்றது அவனுக்குத் தோன்றாவகை செய்து என்றதாம்.

இதனால், அதிபக்குவம் உடையார் குருவருளால் முத்தி நிலையை விரையப் பெறுதல் கூறப்பட்டது. இதனானே, ஞானாசிரியராவார். அதிபக்குவர்க்கு விரைய அருளல் வேண்டும் என்பதும் குறிப்பாற் பெறப்பட்டது.

1678. தெ-ரை : குருவருளை விரும்பும் மாணவனே, உன்முன் குருவாய் வந்து நிற்கும் சிவனை அங்ஙனமான சிவனாகவே கண்டு அவனது திருவடிகளில் வீழ்ந்து, ஏகாங்க திரியங்க பஞ்சாங்க சடங்க அட்டாங்கங்களகிய ஐந்து வணக்கங்களையும் செய்து, பிறவித் துயரால் வருந்தும் உனது குறையை விண்ணப்பித்து, அச்சிவனது அருட்குணங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறிப் புகழ்ந்த பொழுது, நீயிருக்கும் சிறைக்கூடமாகிய உடம்பையே நீ என மயங்கியிருக்கும் உனது மயக்கத்தைப் போக்கி உனது உண்மையை உனக்குத் தெளிவித்து, நீ சிவத்தோடு ஒன்றாகும் நிலையை உன் அறிவு அறியும்படிச் செய்பவனே உண்மை ஞானாசிரியனாவான்.

கு-ரை : ''இறை'' குருவாய் வந்து நிற்கும் இறை என்பது அதிகாரத்தால் விளங்கிற்று. ஏகாங்க வணக்கமாவது கைகட்டித் தலையால் மட்டும் வணங்குவது. திரியங்க வணக்கமாவது, இரு கைகளையும் தலைமேற் குவித்துக் கும்பிட்டுத் தலை தாழ்த்து வணங்குதல், பஞ்சாங்க வணக்கமாவது மோவாய் இரு தோள் இரு முழந்தாள் இவ் ஐந்துறுப்பும் நிலத்தில் தோய வணங்குதல். சடங்க வணக்கமாவது, மோவாய் இரு கைகள், மார்பு, இரு கால்கள் இவ் ஆறுறுப்பும் நிலத்தில் தோய வணங்குதல், அட்டாங்க வணக்கமாவது, மேற்கூறிய ஆறுறுப்புக்களுடன், இருகாதுகளும் நிலத்தில் தோய

1679. வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச் சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடும்மிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்கும் தலையினோன் சற்சீட னாமே. 13

வணங்குதல். வணக்கம் நமஸ்காரம் எனப்படும். எட்டுறுப்போடு கூடிய வணக்கத்தை 'சாட்டாங்க நமஸ்காரம்' என்பர். பல 'வகையாலும் வணங்கி' என்றவாறு, "நீ" என்பதன்பின் 'ஒன்றாக' என்பதும், "அறிவுக்கு" என்பதன்முன் 'உனது' என்பதும், எஞ்சி நின்றன. அறிவித்தல் அறியும் தன்மையை உளதாக்கல்.

இதனால், பக்குவி நல்லாசிரியனை அனுபவத்தில் தெளியுமாறு கூறப்பட்டது. பக்குவம் இன்மையால் நல்லாசிரியனைத் தலைப்படாது, ஆசிரியன் அல்லாதானைத் தலைப்பட்டவழி அதனை அனுபவத்தால் உணர்ந்து நீங்குமாறும் இதுவேயாதல் அறிக. ஆசிரியன் அல்லாதானை அடைந்து பயன் பெறாது எய்த்த மாணவன் அவனை வருத்தத்தோடு விட்டு நீங்கி நல்லாசிரியனை நாடிச் செல்லு தற்கு. தேன் இல்லாத மலரை அடைந்த தேனீ பின்னர் அதனைவிட்டுத் தேன் உள்ள மலரை நாடிச்செல்லுதலை உவமையாகக் கூறுவர்.

1679. தெ-ரை : காமியத்தை நிரப்பும் நெறி வேத நெறியாக, அதனை விடுத்து நிட்காமியமாவது சிவனிடத்துச் செய்யும் பத்தியே யாதலாலும், ஒழுக்கமாகிய நீரை உலகியலாகிய மடையினின்றும் மாற்றிச் சித்தாந்த நெறியாகிய மடையிற் பாய்ச்சி ஆசையை ஒழிக்கும் உண்மை வேதாந்தியையே குருவாகத்தெளிந்து அவன் திருவடிகளில் தாழ்ந்து வணங்கி, அவன் வழி நிற்பவனே சற்சீடனாவன்.

கு-ரை : 'வேதத்தை வேட்கைவிடும் நெறி' என்றமையால் 'வேத நெறி அதனையுடையது' என்பது பெறப்பட்டது. அஃதாவது, பலவகை வேள்விகளால் இம்மை மறுமை உலகங்களில் உள்ள இன்பத்தை அடையும் நெறியாம். "வாழ்க்கை" என்றது ஒழுக லாற்றை. 'புனலைச் சித்தாந்தத்தது ஆக வழிமாற்றி, என்க வழி, இயல்பாய் அமைந்த உலகியல், 'ஆக' என்பது தொகுக்கப்பட்டது. முதல் மூன்று அடிகளால், 'உண்மை வேதாந்தியாவன் சித்தாந்தியே' என்பது உணர்த்தப்பட்டதாம். இதன்கண் மூன்றாமெழுத் தெதுகை வந்தது.

இதனால், சற்குரு (நல்லாசிரியன்) கிடைக்கப் பெற்றோனே பக்குவியான சற்சீடன் (நன்மாணாக்கன்) என்வது கூறப்பட்டது.

1680. சற்குணம் வாய்மை தயாவிவே கம்தண்மை
சற்குரு பாதமே சாயைபோல் நீங்காமே
சிற்பர ஞானம் தெளியத் தெளிவோர்தல்
அற்புத மேதோன்றல் ஆகும்சற் சீடனே. 14

1680. தெ-ரை: சற்குணம் முதல் அற்புதம் ஈறாக உள்ள ஏழியல்பும் உடையவனே சற்சீடனாவான்.

கு-ரை: சற்குணம் - நற்பண்பு. அது மனம், மொழி, மெய் என்னும் மூன்றனுள் யாதொன்றானும் பிறவுயிர்க்குத் தீங்கு தேடாது இயன்ற அளவு நன்மை தேடுதல். விவேகம் - நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர்ந்து. தீமையை விலக்கி, நன்மையைக் கொள்ளல். தண்மை - யாவர் மாட்டும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் உடைமை. சிற்பர ஞானம் - பேரறிவாகிய பரம்பொருளை அறியும் அறிவு. அதனைத் தெளிதற் பொருட்டு அதற்குரியவாற்றால் ஓர்தலாவது, நூல்களாலும், பொருந்துமாற்றானும் ஆராய்ந்து ஒருமைபெற உணர்தல், அற்புதம் தோன்றலாவது! உலகியலில் நின்றபொழுது தோன்றாத புதுமைகள் தோன்றப் பெறுதல். அஃதாவது, "பேரா, ஒழியாப் , பிரிவில்லா, மறவா, நினையா, அளவிலா, மாளா இன்ப மாக்கடல்" (தி. 8 பிரார்த்தனைப் பத்து, 6) போலப் புதிது புதிதாக எல்லையின்றி விளையக் காண்டல். 'சற்சீடன்கண் ஆகும்' என ஏழாவது இறுதிக்கண் தொக்கது. 'சற்சீடன்கண் ஆகும்' எனவே, 'அது' பக்குவத்தின் பயன்' என்றதாயிற்று 'சற்சீடற்கே' எனப் பாடம் ஓதலுமாம்.

இதனால், பக்குவ மிகுதியது பெரும்பயன் கூறி முடிக்கப்பட்டது.

ஆறாம் தந்திரம் மூலமும் உரையும் முற்றிற்று.

பத்தாம் திருமுறை – திருமந்திரம் 4,5,6

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

பாட்டு	பாட்டு எண்
அ	
அகன்றார்	1601
அகார உகார	934
அகாரம் உயி	958
அஞ்சிட்ட	1017
அஞ்சுகஅஞ்	963
அஞ்சுள	960
அஞ்செழுத்தால்	949
அஞ்செழுத்தாலே	917
அஞ்சொல்	1092
அடிசார	1582
அடியார	1650
அடிவைத்தருளுதி	1675
அடுக்கின்	1127
அடைந்திடும்	1309
அடைவினில்	907
அண்டத்தி	1314
அண்டமுத	1193
அண்ணல்	914
அண்ணலைநா	1515
அண்ணலைவா	1485
அண்ணிக்கும்	1503
அத்திசை	919
அதுஇது – அவனை	1137
அதுஇதுஎன்றவ	1214
அதுவாம்	910
அதுவிது ஆதிப்	1483
அதுவிதுஎன்னும்	1169
அந்தம் நடு	1072
அந்தம்பதி	1059

பாட்டு	பாட்டு எண்
அந்தமிலானுக்	1019
அந்தமும்	1249
அந்திப்பன்	1484
அந்நெறிநாடி	1526
அப்பதுவாக	1244
அன்பன்ன	1130
அம்புயம்	986
அம்மையும்	1237
அம்மனை	1236
அம்முதல்	1247
அமர்ந்த	908
அமலம்	878
அமுதமதாக	1390
அமைச்சரும்	1608
அரசர	899
அரசுடன்	1645
அரநெறி அப்	1523
அரநெறியா	1542
அருங்கரை	1478
அருவினில்	943
அருள்பெற்	1054
அருளால்	1654
அவ்விட்டு	915
அவ்வியல்	925
அவ்வின	1252
அவ்வுண்டு	916
அவ்வுலகத்தே	1630
அவ்வென்ற	936
அவ்வொடு	940
அவளை அறியா	1036

பாட்டு	பாட்டு எண்
அளந்தேன்	1108
அளியொத்த	1047
அற்றஇடத்	935
அறவன்	1595
அறிந்தபிர	1274
அறிந்திடுஞ் ... ஆதி	1267
அறிந்திடும் சக்	1246
அறிந்திடும்	1328
அறிந்திடுவார்	1310
அறிந்துணர்ந்	1568
அறிவரு	992
அறிவார்	1037
அறிவான	1116
அறியஒண்	1552
அறிவும்	1452
அறிவுடன்	1534
அறுகாற்ப	1477
அன்பின்	1437
அன்புடனே	988
அன்னிய	1465
அன்றிரு	1370
ஆ	
ஆஇனமான	1250
ஆகமம்	1411
ஆகாசஅக்	1245
ஆகின்றமூ	1362
ஆகின்றசக்	928
ஆகின்றசந்	1350
ஆகின்றபா	924
ஆகின்ற மண்	1362
ஆகின்ற மூவ	1060
ஆகின்ற நாள்	1202
ஆகிய கோ	1207

பாட்டு	பாட்டு எண்
ஆங்குவட	982
ஆடம்பரங்	1633
ஆதாரசோதனை	1472
ஆதிஅனாதியும்	1097
ஆதிஅனாதி அக	1103
ஆதிப்பிரான்	1107
ஆதிவிதம்	1550
ஆதிவயி	1082
ஆம்அயன்	1191
ஆமத்தினி	956
ஆமத்தினி	1196
ஆமதுஅங்கி	1206
ஆமயன்சதா	1224
ஆமாறுரை	1541
ஆமே அதோ	1394
ஆமேஅனைத்	1324
ஆமேஎழுத்	1286
ஆமேசதா	1332
ஆமே சிவங்	874
ஆமேபிரா	1549
ஆமே பொன்	870
ஆமேவப்	1276
ஆமைஒன்	1189
ஆய்ந்தறி	1551
ஆய்ந்துண	1546
ஆயத்துள்	1510
ஆயிழை	1203
ஆயும் அறி	1222
ஆயும்சிவா	906
ஆரேதிரு	1183
ஆரும் உரை	1288
ஆருயிராயும்	1093
ஆலம்உடன்	1194

பாட்டு	பாட்டு எண்
ஆலய மாக	902
ஆலிக்குங்	1144
ஆவின்கிழத்	1105
ஆற்றிற்	1620
ஆறியிரு	1122
ஆறிருபத்	1283
ஆறுசமயமும்	1513
ஆறெழுத்தோ	945
ஆறெழுத்தாகு	977
ஆறெட்டெழுத்	913
ஆனசமய	1525
ஆனந்தம்	893
ஆனந்தம்மூன்	875
ஆனவராக	1055
ஆணைமயக்	1400
ஆணைய மா	1114
இ	
இசைந்தெழும்	1569
இதுவப்	1154
இடங்கொண்ட	1007
இட்டஇதழ்	1295
இணையார்திருவடிஎட்	881
இணையார்திருவடிஏத்	1405
இத்தவம்	1548
இதயத்தும்	1575
இதுபணிந்	1435
இதுவப்	1154
இந்துவினீன்	1171
இமையவர்	1537
இயலும்	912
இயைந்தனள் ஏந்	955
இயைந்தனள் ஏ.. பயன்	1098
இரவும்பகலும்இலா	1117
இரவும்பகலும்இறந்	1508
இராசியுட்	1253
இருக்கின்ற	883
இருக்குஞ்	1451
இருட்டறை	1494
இருந்த இச்	1374
இருந்த இவ்வட்	897
இருந்தஇவ்வ	903
இருந்தழு	1532
இருந்தனள் ஏந்திழைஎன்	1096
இருந்தனள் ஏந்திழைஎன்	1168
இருந்தனள்ஏந்திழைஈறு	1173
இருந்தனள் தன்	1129
இருந்தனர்	1353
இருந்துவருந்	1606
இருள்சூழறை	1497
இருள்நீக்கி	1496
இருளது	1102
இருளும்	993
இருவினை	1507
இல்லடைந்	1399
இலைதொட்டுப்	1618
இழிகுலத்	1636
இறப்பும்	1593
இறையடி	1678
இன்பக்	1111
இன்பமும்	1635
இனியதென்	1088
ஈ	
ஈரும்மனத்	1544
ஈறதுதான்	1172
உ	
உகந்தனள்	1375

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
உகங்கண்ட	1026	உறங்கு	1090
உகத்துநின்	1145	உறுமாற்றி	1527
உச்சியம்	983	உறைபதி	1186
உடலான	1421	உன்னிட்ட	1265
உடலில்	1655	ஊ	
உடையவன்	1123	ஊரும்உலகமும்	1401
உத்தமன்	1022	ஊழிதொறூழி	1439
உண்டில்லை	1048	எ	
உண்டோர்	1384	எடுக்கின்ற	1013
உண்ணும்	951	எடுத்தஅக	1002
உண்மையும்	1559	எட்டினில்	978
உணர்த்தும்	1677	எட்டும்	969
உணர்ந்திருந்	1355	எட்டுநிலை	900
உணர்ந்திலர்	1109	எட்டுவரை	970
உணர்ந்துட	1046	எட்டாகிய	1292
உணர்ந்துல	1153	எந்தைபிரா	1009
உணர்ந்தெழு	1205	எண்ணமர்	1381
உணர்ந்தொழிந்	1233	எண் ஆகக்	985
உபாயம்	1091	எம்மாருயிரும்	1604
உய்ந்தனம்	1441	எய்திடலா	1187
உயர்ந்தும்	1479	எய்தியகா	1501
உயிர்க்குயிர்	1426	எய்தியவழி	989
உருவம்பல	1231	எல்லாஉலகிற்	1556
உரைத்திடும்	999	எழுத்தவை	1248
உரைத்த	1073	எழுத்தொடு	1442
உரையற்று	1572	எளியநற்	1482
உழவன்உழ	1598	என்னம்மை	1112
உள்ளத்திதய	1100	என்றங்	1389
உள்ளத்தினுள்ளே	1166	என்றும்எழு	1219
உள்ளத்தும்	1512	ஏ	
உள்ளத்துளே	1511	ஏகபரா	1291
உள்ளொளி	1179	ஏடங்கை	1050
உற்றிட	1339	ஏதும்பல	1293

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
ஏந்திழை	1181	ஓரெழுத்	868
ஏய்ந்த அரி	984	ஓரைம்பதின்	1216
ஏய்ந்த மர	1348	ககாராதி	1289
ஏயெனின்	1660	கங்காளன்	1643
ஏறொளி	1238	கடந்தவள்	1382
ஏழாயிரமாய்	882	கண்டஇச்சக்	1318
ஐ		கண்டஇச்சத்	1373
ஐம்பதெழுத்	948	கண்டங்கள்	1407
ஐம்முதலாக	1316	கண்டசிலம்	1068
ஐந்தின்	952	கண்டுகொண்	1502
ஐந்துகலை	961	கண்டிருசக்	1256
ஒ		கண்டிடும்சக்	1305
ஒடுங்கி	1603	கண்டுகொள்	1312
ஒத்தசெங்	1445	கண்ணுடைநா	1366
ஒத்தடங்	1045	கண்ணுடையா	1149
ஒத்துமிக	1617	கண்டெண்	1150
ஒளிக்கு	1327	கண்டெழுந்	975
ஒளியது	1331	கத்தவும்	1612
ஒன்றதே	1538	கத்தித்திரி	1649
ஒன்றிரண்	896	கத்துங்கழுதை	1518
ஒன்றிய	1347	கதிர்கண்ட	1631
ஒன்றும்இரண்	1419	கரணவி	981
ஓ		கரந்தும்	1607
ஓங்காரத்துள்ளொளி	1536	கருத்துறு	1188
ஓங்காரம்	995	கழலார்	1579
ஓங்காரி	1056	கலந்திரு	1021
ஓடுங்குதிரை	1657	கலந்துநின்	1198
ஓதலும்	1611	கலப்பறி	1345
ஓதியநந்தி	1063	கலைத்தலை	1095
ஓதியவண்	1104	கல்லொளி	921
ஓதும் எழு	946	கற்பன	1403
ஓமென்றெ	927	கன்னித்துறை	1499
ஓரில்	1290	கன்னியும்	1101

பாட்டு	பாட்டு எண்
கன்னியொ	1151
கா	
காணலுமாடும்	1334
காணாதகண்	1589
காணும்இரு	1075
காணும்பல	1070
காணும்பொரு	1285
காதணிகுண்	1642
காதுப்பொ	1406
காயத்தேர்	1629
காரணமந்	1071
காரணிசத்	1371
காரொளி	1257
காலரைமுக்	1272
காலவி	1199
காலை நடு	938
கானுறுகோடி	??
கி	
கிரியையோகங்	1430
கு	
குத்துமுலைச்	1146
கும்பக்களி	1110
குண்டலக்	1033
குரவன்	1573
குருவேசிவமெனக்	1561
குருட்டினை	1658
குலாவிய	1094
குவிந்தனர்	1397
குறைவதும்	1284
கூ	
கூடித்தவம்	1614
கூடியஎட்	968
கூடியதம்	1270
கூபத்துச்	1379
கூடமுக்	1003
கூவியசிவன்	1079
கூத்தனைக்	918
கூத்தே	895
கூறியகன்	1164
கூறியசக்	1268
கூறுமின்	1314
கே	
கேடறுஞானி	1410
கேடிலிசத்	1391
கேடில்லை	1338
கேடும்கடமை	1597
கை	
கையவை	1277
கொ	
கொங்கீன்	1160
கொடிஆறு	1023
கொடியதி	1180
கொண்டஇக்குண்	1001
கொண்டஇச்சக்	932
கொண்டஇம்	1273
கொண்டகனங்	1354
கொண்டங்கி	1398
கொண்டனள்	1085
கொம்பனை	1041
கொள்ளினம்	1670
கோ	
கோலக்குழ	1083
கோனக்கள்	1434
ச	
சட்கோணந்	1294
சடங்கது	1175

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
சத்திஎன்	1182	சிகைநின்ற	1076
சத்தியி	1217	சித்தம்சிவ	1622
சத்தியும்	1213	சித்தமியா	1562
சத்தமும்	1449	சித்திகள்	1555
சத்தும்அச...எவ்	1674	சிந்தையினுள்ளே	1352
சத்தும்அச.. தணந்	1413	சிந்தையினுள்	1121
சத்தும்அச.. சதசத்	1402	சிந்தையில்லை	1184
சமயம்கிரி	1488	சிமையங்	1530
சமாதிசெய்	1185	சிவகதியே	1516
சமையம்	1432	சிவஞானி	1648
சயிலலோ	1491	சிவமல்ல	1514
சரியாதி	1431	சிவமான	1567
சற்குணம்	1680	சிவன்முதல்	973
சன்மார்க்கசாதனம்	1463	சிவனருளால்	1627
சன்மார்க்கத்தார்க்கு	1462	சிவனவன்	1540
சன்மார்க்கந்தானே	1468	சிவனேசிவ	1560
சன்மார்க்கம்எய்	1464	சிவாயவொ	964
சன்மார்க்கமாகச்	1212	சீ	
சா		சீராரும்	1676
சாங்கம	987	சு	
சாத்திகனாய்ப்	1673	சுத்த அம்	1035
சாத்திரம்	1609	சுத்தச்சிவ	1422
சாதனைநாலு	1027	சுத்தசிவன்	1558
சாம்பவி	1280	சுத்தம்	1412
சாா்ந்தமெய்ஞ்	1429	சூ	
சாயுச்சியஞ்	1493	சூக்குமம்	892
சாலோகம்	1487	சூடிடும்	1190
சாற்றரிதா	1424	சூடும்இளம்	1192
சாற்றிய	1081	சூலம்கபா	1064
சாற்றுஞ்	1458	சூலந்தண்	1380
சி		சூலத்தலை	909
சிகாரவகார	965	சூழ்ந்தெழு	1364

பாட்டு	பாட்டு எண்
செ	
செம்புபொன்	886
செய்யதிருமேனி	1298
செய்யன்கரி	1500
சே	
சேர்ந்தவர்	1330
சேர்ந்தகலை	1019
சேயன்அணி	1520
சேவடி	1315
சேவிக்கும்	942
சேவிப்பதன்	1300
சை	
சைவசமயத்	1547
சைவம்சிவ	1492
சைவப்பெருமை	1539
சொ	
சொல்லவொண்	1147
சொல்லிய	1240
சொல்லும்	891
சோ	
சோதிவிசாகம்	1671
சௌ	
சௌம்முதல்	1302
ஞா	
ஞாலமதாக	1242
ஞானச்சமய	1457
ஞானம்விழைந்	1453
ஞானத்தில்ஞா	1455
ஞானத்தின்	1448
ஞானத்தினால்	1652
ஞானிக்குச்சுந்தர	1651
ஞானிக்குடன்	1454

பாட்டு	பாட்டு எண்
ஞானிபுவி	1408
ஞானமில்லார்	1634
ஞானமில்லார்	1646
ஞே	
ஞேயத்தே	1585
த	
தக்கபரா	1158
தங்கிய	1490
தமிழ்மண்	1624
தராதல	873
தரித்திருந்	1139
தருவழி	1356
தலைவிதட	1043
தலைவனு	880
தவத்திடை	1663
தவமிக்கவரே	1639
தவம்வேண்	1610
தன்பால்	1450
தன்னைப்	1414
தனமது	1361
தனிநாயகன்	1235
தன்னுரு	1333
தா	
தாங்கிஉல	1227
தாங்கியநா	1368
தாங்குமின்	1505
தாடந்த	1570
தாண்டவ	871
தாமக்குழலி	1074
தாமேல்	1124
தாரகையாகச்	1255
தாரத்தி	1387

பாட்டு	பாட்டு எண்
தாரமும்	1162
தார்மேல்	1113
தாவித்த	1136
தாளதினுள்ளேசமை	1337
தாளதினுள்ளேதயங்	1377
தாளணி	1032
தான்எங்குளன்	1038
தான்ஒன்	898
தானதுகம்	1326
தானவர்	971
தானவானாகஅவனே	994
தானவனாகிச்சொ	1571
தானவனாகித்தான்	1461
தானந்தம்	1209
தானந்தி	1563
தானானவா	1157
தானிகழ்	1208
தானென்ற	1586
தானே அமைந்	1030
தானே அளித்	920
தானேஇரு	1148
தானேஎழுகுணம்	922
தானேஎழுந்த	1346
தானேஎழுந்	1115
தானேகழறித்	1323
தானேதலைவி	1057
தானேதனக்குத்தலை	879
தானேதனக்குத்தகுநட்	884
தானேபரஞ்	872
தானேவெளி	1343
தி	
திரிபுரை	1029
திருந்து	1218
திருமன்னும்	1481
திருவடிஞானம்	1577
திருவடிவைத்	1576
திருவம்பலமா	887
திருவாய	1564
தீ	
தீப்புலனாம்	1495
தூ	
தூம்புதிறந்	1602
தூரறிவாளர்	1533
தெ	
தெரிசிக்க	1459
தெளிந்திடுஞ்	1271
தெளிவரு	997
தெளிவறியா	1460
தென்னன்	1062
தே	
தேர்ந்தஅரனை	1543
தேர்ந்தெழு	1156
தேவர்	869
தேவனும்	1557
தை	
தையல்நல்	1086
தொ	
தொடங்கி	1230
தொடியார்	1134
தொழிலார	1672
தொ	
தொழிலறி	1667
தோத்திரம்	1051
தோற்போ	1299
தோன்றிடும்	1221

பாட்டு	பாட்டு எண்
ந	
நகாரமகாரம்	959
நடந்தது	1126
நடந்தவயி	1275
நடந்திடும்பா	1308
நடந்திடும்நா	1320
நடம்இரண்	885
நண்ணிய	1456
நண்ணும்	990
நணுகினும்	1506
நம்முதல் அவ்	979
நம்முதல்ஓரைந்	966
நமஅது	996
நவகுண்ட	998
நவமும்	967
நவாக்கரிசக்	1301
நவாக்கரியா	1303
நவிலும்	1131
நவிற்றுநன்	1226
நலந்தரு	1304
நல்குந்	1031
நல்லதென்	1005
நல்லொளி	1011
நற்கட	1004
நன்மணி	1385
நா	
நாகமும்	1600
நாடறிமண்	1281
நாடிகள்	1089
நாடும் உறவும்	1632
நாடும்பிரண	905
நாடும்நகர	1427
நாதனும்	1201
நாலாம்	954
நாலிதழ்	1138
நாலைந்திட	1282
நாவியின்	939
நாவுக்கு	1369
நானென்றும்	1423
நி	
நிலாமய	1197
நினைத்திடும்	1306
நின்றஅர	980
நின்றஇக்குண்	1012
நின்றஇச்சத்திநிலை	1372
நின்றஇச்சத்திநிரந்	1383
நின்றஎழுத்	930
நின்றதிரி	1034
நின்றபரா	1119
நின்றதுஅண்	1258
நின்றதுசக்	931
நின்றதுபுந்	1392
நின்றவள்	1044
நின்றவயி	1080
நின்றனள்நேயாளொடு	1220
நின்றனற்நே .. யோடு	1204
நின்றாள்	1049
நின்றிடும்ஏ	1335
நின்றிடும்ஏழ்	1340
நின்றிடும்விந்	1254
நின்றுதொ	1480
நீ	
நீங்காச்	1584
நீரில்எழுத்	937
நீர்பணி	1311

பாட்டு	பாட்டு எண்
நு	
நுண்ணறிவா	1211
நூ	
நூலும்சிகை	1644
நெ	
நெறியது	1223
நெறியைப்	1596
நெறிவழி	1438
நே	
நேர்தருமந்	1307
நேர்ந்திடும்	1425
நூ	
நூறு உசமயம்	1517
ப	
பகையில்லை என்றும்	1287
பகையில்லை கௌம்	1321
பச்சைஇவ	1376
பகபாசம்	1466
பஞ்சத்துரோ	1662
பட்பரி	957
பட்டனமாதவம்	972
படர்சடை	1619
படுவதிரண்	876
பண்ணிஅப்	1349
பத்தர்சரி	1428
பத்தன்கிரி	1436
பத்திட்டங்	1015
பத்திபணி	1553
பத்தியும்	1565
பத்துத்திசை	1433
பத்துமுக	1163
பதைக்கின்ற	1669
பதைத்தொழிந்	1668
பரமாய	929
பரந்தகரம்	1358
பரந்தது	926
பரந்திரு	1360
பராசத்திமா	1039
பராசத்திஎன்	1152
பரிசறிவா	1524
பழுக்கின்ற	1621
பன்னிரண்	1058
பன்மணி	1066
பா	
பாகம்	1200
பாங்கமர்	1531
பாசத்தை	1554
பாசம்பசு	1489
பாசமதாகிய	1365
பார்க்கலுமா	1266
பார்த்திடம்	1025
பார்ப்பதி	1016
பாலனுமா	1118
பாலித்திருக்	1176
பி	
பிணங்கி	1473
பிதற்றிக்	1099
பிரானருள்	1623
பிறப்பறி	1605
பிறப்பை	1504
பிறந்தும்	1594
பிறிவின்றி	1165
பின்னெய்த	1566

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
பு		பை	
புகையில்லை	1329	பைந்தொடி	1125
புண்ணியநந்தி	1061	பொ	
புண்ணியம்பா	1625	பொய்த்தவம்	1637
புண்ணியவா	976	பொய்வேடம்	1638
புண்ணியன்எந்	1628	பொற்கொடிமா	1228
புண்ணியனா	1325	பொற்கொடியா	1395
புரிந்தருள்	1167	பொற்பாதம்	890
புன்ஞானத்	1647	பொன்னால்	1409
புனையவல்	1132	பொன்னான	889
பூ		போ	
பூசனை	1069	போகம்செய்	1040
பூசனைக்கன்னி	1386	போற்றிஎன்	1133
பூசனைசெய்	1278	போற்றுகின்	867
பூசிக்கும்	1297	ம	
பூசித்தல்	1476	மகாரம்	904
பூதிஅணிவது	1640	மங்கையும்	1174
பூரணந்	1415	மட்டவிழ்	901
பூரித்தபூ	1067	மண்டலத்	1367
பூவினிற்	1440	மண்ணில்	1338
பெ		மணிமுடி	1359
பெண்ணொரு	1142	மதித்திடும்	1269
பெற்றாள்	1234	மந்திரம்ஓன்	941
பே		மந்திரம்சக்	1264
பேச்சற்றஇன்	1574	மந்திரமா	1583
பேச்சற்றநற்பொ	1143	மருட்டிப்	1498
பேசியமந்	1078	மருவுந்துவா	1469
பேணின்பிற	1444	மருவும்சிவா	962
பேதைஇவ	1396	மருவொ	1120
பேர்பெற்ற	911	மயங்குகின்	1519
பேரொளி	1357	மயலற்றிருளற்	1656
பேறுடையான்	1313	மறையவன்	923

பாட்டு	பாட்டு எண்
மனத்தில்	1659
மனத்திடை	1616
மனத்துரை	1615
மன்னும்ஒருவன்	1535
மன்னும்மலம்	1666
மா	
மாட்டிய	1010
மாதவர்	1522
மாதனவாக	1024
மாதுநல்	1140
மாமாயை	1028
மாயம்புணர்க்	1232
மார்க்கங்கள்ஈன்	1210
மார்க்கம்சன்	1467
மாலைவிளக்	1509
மாறாதஞா	1416
மி	
மினற்குறி	1545
மு	
முக்கணன்	1008
முடிமன்ன	1580
முத்திநற்	1018
முத்திரைமூன் ...மூன்	1591
முத்திரைமூன்... மெய்	1159
முத்துவதனத்	1177
முற்சதுரத்	1128
முன்னின்ற	1626
முன்னையறி	1588
மூ	
மூன்றுள மண்	1170
மெ	
மெய்கண்ட	1020
மெய்ப்பொ	1336
மெல்லியல்	1065
மெல்லிய	1319
மெல்லிசைப்	1135
மே	
மேவியசக்	1296
மேவியசற்	1475
மேவியமண்	1178
மேதாதி	1053
மேலறிந்து	1000
மேலாம்அருந்	1195
மேல்வரும்	1241
மேல்வைத்த	1578
மேலைச்சொரூபங்	1592
மேற்றுறந்	1599
மேனியிரண்	894
மோ	
மோனங்கை	1590
யோ	
யோகச்சமயமே	1447
யோகச்சமாதி	1470
யோகமும்	1471
யோகநற்	1155
யோகிக்கிடுமது	1641
யோகிக்கியோகாதி	1446
வ	
வந்தடி	1225
வந்திடும்	1251
வருத்தம்	1077
வழிசென்ற	1509
வழிநடக்	1528
வழியிரண்டுக்	1521
வழுத்திடும்	1317
வளங்கனி	1474

பாட்டு	பாட்டு எண்
வணங்கிடும்	1322
வன்னிஎழுத்	1239
வா	
வாசித்தும்	1486
வாயும்மனமும்	1161
வாயொன்று	1661
வாறேசதா	877
வாறேசிவா	888
வி	
விடிவதறியா	1664
விண்ணமர்	1378
விண்ணினைச்	1418
விதையது	1262
வித்தாஞ்	974
விந்துவிலும்	947
விந்துவும்	1259
விந்தும்நாத	944
விரிந்தது	1261
விரிந்தஎழுத்	1243
விரும்பி	1443
விளக்கொளி	1341
விளங்கிடுமேல்	1342
விளங்கிடுவா	1393
விளங்கொளி	1229
விளைந்தஎழுத்	1263
விளைவறிவார்	1613
வினைகழிந்	1106
வின்னாஇளம்	1006
வீ	
வீசம்இரண்	1260
வீழ்ந்தெழல்	950

பாட்டு	பாட்டு எண்
வெ	
வெளிப்படு	1084
வெளியில்	933
வெள்ளடை	1141
வென்றிட	1215
வே	
வேட்கைவிடு	1679
வேடங்கட	1420
வேண்டார்கள்	991
வேண்டிய	1279
வேதாந்தங்	1417
வேதாந்தம்சுத்	1404
வேயனதோளி	1087
வேரெழுத்	953
வை	
வைச்சன	1587
வைத்தேன்	1581
வைத்தபசு	1665
வைத்தபொரு	1042
வைத்திடும்	1351

பத்தாம் திருமுறை – திருமந்திரம் 4,5,6

அருஞ்சொல்லகராதி

எண் - பாட்டு எண்

பாட்டு எண்

அ

அகலிடம் – உலகம் 1470

அகாரணி – காரணம் இல்லாதவன் 1097

அகோசரி – மனவாக்கிற்கு அகப்படாதவள் 1031

அங்கி – நெருப்பு 1444

அத்தன் – சிவன் 1445,1562

அதோமுகம் – கீழ்நோக்கிய முகம் 1129,1384,1394

அந்தரி – ஆகாயத்தில் விளங்குபவள் 1029

அம்பரம் – பரவெளி 943

அமலம் – நடனம் 878

அவிகாரி – திரிபற்றவர் 894

ஆ

ஆகுதி – வேள்வி 1075,1348

ஆருடம் – துவாத சாந்தம் 1249

ஆலிக்கும் – ஆரவாரிக்கும் 1144

இ

இந்திரன் – தலைவன் 921

உ

உச்சாடனம் – ஓட்டுதல் 982

உபாயம் – முறைமை 901

உறுபொருள் – அடைதற்குரிய பொருள் 935

உறுமந்திரம் – உயர்ந்த மந்திரம் 942

உன்மத்தம் – பித்தச் செயல் 1619

ஐ

ஐங்காயம் – சுக்கு, மிளகு, கடுகு, ஈருள்ளி,

பாட்டு எண்

வெள்ளுள்ளி 981

ஓ

ஓமாயை – பிரகிருதிமாயை 1028

க

கண்டிகை – உருத்திராக்கம் 1033,1034

கந்தம் – மணம் 1640

கப்பரை – திருவோடு 1642

கரீடிணி – யானையை ஊர்பவள் 1034

கு

குரற்கணி – குரலாற் கணித்தல் 1649

ச

சகாரம் – சகரமெய் 1078,1544

சட்கோணம் – அறுகோணம் 1293,1294

சயம்பு – சிவன் 1217

சரி – வழி 1631

சலம் – நீர் 1287

சா

சாக்கி – கண்ணாடி 1631

சி

சிவரூபம் – சிவவடிவம் 1471

சீ

சீவனார் – ஆன்மா 962

சு

சுகபர சுந்தரி – மேலான இன்பம் தரும் சுந்தரி 1097

சுகோதையாள் – பேரின்பத் தோற்றத்தில் விளங்குபவள் 1035

பாட்டு எண்

சுடர்க்கொழுந்து – ஒளி வடிவு 915
சுத்தம் – தெளிவு 1404
சுழிநாதம் – ஓங்காரநாதம் 947

சூ

சூக்குமம் – நுண்ணிது 862,902

செ

செழுஞ்சுடர் – சிவன் 935

த

தமனியம் – பொன்னம்பலம் 871
தமருகம் – உடுக்கை 1385
தனாதனன் – சிவன் 1114

தி

திரிபுரை – பிரம உலகம், விட்டுணு உலகம், உருத்திர உலகம் எனும் மூன்று உலகத்தின் தலைவியாக விளங்குபவள் 1029,1031,1034

தை

தையல் – அருட்சத்தி 920

ந

நக்கன் – உடை இல்லாதவன் 1646

நா

நாவி – புனுகுபூனை 1440

நி

நிசாசரி – இரவில் உலாவுபவள் 1080
நிமலன் – சிவன் 1629

நீ

நீள்பரன் – சிவன் 1119

நூ

நூபுரம் – சிலம்பு 1032

ப

பத்திமை – கிரியை 1435

பாட்டு எண்

பரஞ்சுடர் – பேரொளி 872
பரன் – பரசிவன் 1414
பராபரன் – கூத்தப்பிரான் 928,1228
பராபரை – மேலான பொருளும் கீழான பொருளுமாகி நிற்பவள்1081,1108,1159,1207
பரியந்தம் – ஈறாக 1193
பவம் – பிறப்பு 1615,1663

பா

பாதுகம் – பாதுகை 1642

பி

பிஞ்ஞசன் – அரன் 1478

பு

புனிதன் – சிவபிரான் 1628
புராதனி – பழமையானவள் 1034,1162

மா

மாபரன் – முழுமுதல் தலைவனாய் நிற்கும் சிவன் 873
மாபரை – மேலான பெரிய சத்தி 1035

மு

முத்தன் – முத்தி பெற்றவன் 1652

மூ

மூலன் – முதற்பொருளாகிய சிவன் 938

வ

வன்னி – நெருப்பு 1238,1239, 1247,1248,1372,1392
வன்னத்தி – வண்ணத்தாள் 1029

வீ

வீசம் – (வித்து) முதனிலை 1259,1260,1261

உ

தருமை ஆதீனம் இயற்றிவரும் பணிகள்

1. தேவாரப் பாடசாலை நிறுவித் தெய்வத் தமிழ் வளர்ப்பது.

2. வேத சிவாகம பாடசாலை வைத்துத் திருக்கோயில் பூசை முறைகளைப் பயிற்றுவிப்பது.

3. திருமுறைகள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள், சைவ சமய நூல்கள் பலவற்றைத் தெளிவுற அச்சிட்டு வழங்குவது.

4. தேவாரத் தலங்கள் தோறும் வழிபாடுகள் நிகழ்த்தி அவ்வத்தலத் தேவாரத்தைப் புராண வரலாறுகளுடன் அச்சிட்டு வழங்குவது.

5. ஆலயங்கள் பலவற்றிலும் நிகழும் பெருவிழாக்களில் சமய விரிவுரைகள், மாநாடுகள் நிகழ்த்திச் சமய தத்துவங்களை மக்கட்கு உணர்த்துவது.

6. தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி, கலைக்கல்லூரி அமைத்து மாணவர்களுக்குக் கல்வி நலம் தருவது.

7. அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி மையம் நிறுவி அதன் வாயிலாகக் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் நம் நாட்டிலும் வாழும் சமயம் சார்ந்த மக்கட்குச் சைவசமயப் பெருமைகளை அறிவுறுத்துவதோடு சென்னை, திருச்சி, நெல்லை ஆகிய இடங்களில் மாலை நேரக் கல்லூரி நடத்தி வருவது.

8. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் கலைக்கல்லூரிகளில் பயிலும் மாணவர்கள் தமிழ் மொழியை ஊக்கத்தோடு பயிலப் பரிசுகள் வழங்குவது.

9. ஞானசம்பந்தம் என்னும் மாத இதழ் நடத்தி அதன் வாயிலாக மக்கட்குச் சமய உண்மைகளை உணர்த்தி வருவது.

10. ஆதீனத்தின் அருளாட்சியிலுள்ள 27 திருக்கோயில்களை யும் தூய்மையாகப் பரிபாலித்து நாள்வழிபாடு சிறப்புவழிபாடுகள் நிகழ்த்திவருவது.

11. ஆதீனக் கோயில்கள் பலவற்றில் நூலகங்கள் அமைத்தும் மாலைநேரத்தில் ஓதுவாமூர்த்திகளைக் கொண்டு குழந்தைகட்குத் திருமுறை வகுப்புக்கள் நடத்தியும் உதவுவது.

12. சமய நூல்களை ஆய்வு நோக்கோடு எழுதி வெளியிட முன்வருவோர்க்கு உதவுவது.

13. ஆதினத்திருக்கோயில்களில் பழுதடைந்த கட்டிடப் பகுதிகளை இடித்துப் புதுப்பித்தும் 12 ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை மூர்த்திகட்கு அஷ்டபந்தனம் சாத்தியும் திருக்குட நீராட்டு விழா நடத்துவது.

14. ஆதீனத் திருமடத்தில் பெரியதொரு நூலகம் அமைத்துப் பழைமையான ஓலைச்சுவடிகளையும் நூல்களையும் பேணி வருவது.

15. கல்வி பயிலும் ஏழை மாணவர்கட்குக் கல்விக் கட்டணம் புத்தங்கள் வழங்கி உதவுவது.

16. மயிலாடுதுறையில் மகப்பேறு மருத்துவ நிலையம் அமைத்து நகராட்சிக்கு உதவியதுபோலச் சிங்கிப்பட்டி காசநோய் மருத்துவமனை சென்னை உடையாறு கான்சர் இன்ஸ்டியூட் போன்ற பொது நிறுவனங்களுக்கும் பெருந்தொகை உதவி வருவது.

17. ஆதீனக் குரு முதல்வர் குரு பூசைவிழாவில் சமய வகுப்புக்கள் கருத்தரங்குகள் திருநெறிய தெய்வத் தமிழ் மாநாடு முதலியன நடத்திவருவது.

18. அவ்வப்போது மக்கட்கு எல்லாச் சமய தத்துவங்களையும் மாநாடுகள் மூலம் உணர்த்திப் பொதுவாக அனைத்துச் சமய தத்துவங்களையும் மக்கள் அறியும்படிச் செய்வது.

19. தமிழ்நாட்டின் தலைநகராகிய சென்னையில் சமயப் பிரசார நிலையம் அமைத்துப் சமய வகுப்புக்கள் நடத்தியும், ஆதீனத்திருக் கோயில்களில் நிகழும் சிறப்பு விழாக்களின் பிரசாதங்களை அங்குள்ள மக்கட்கு வழங்கியும் வருவது.

20. திங்கள் தோறும் முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் பொதுமக்கட்கு அருளாசி வழங்குவது.

21. திருவாமூரில் அப்பருக்குத் திருக்கோயில் எடுப்பித்துத் திங்கள்தோறும் திருமுறைமுற்றோதல், விரிவுரை நிகழ்த்தியும் ஆண்டு தோறும் குருபூசையைச் சிறப்புற நடத்தியும் வருவது.

22. பெண்ணாகடத்தில் மெய்கண்டாருக்குக் கோயில் எடுத்து ஆண்டுதோறும் குருபூசையைச் சிறப்புற நடத்துவது.

23. சித்தர் காட்டில் ஸ்ரீ சிற்றம்பல நாடிகள் கோயில் திருப்பணி செய்து கும்பாபிஷேகம் நிகழ்த்தி, சமயச்சொற்பொழிவு, ஆண்டு தோறும் குருபூஜை நடத்தி வருவது.

24. சீகாழியில் திருமுலைப்பால் விழாவிலும், திருவாமூரில் சதய விழாவிலும் திருமுறை இசைவாணர்கட்குத் திருமுறைக் கலாநிதி பட்டம் பொறித்த பொற்பதக்கமும் ஆயிரம் ரூபாய் பணமுடிப்பும் வழங்கிவருவது.

25. ஆதீனச் சிறப்பு விழாவாகிய ஆவணி மூல நாளில் பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்த தமிழறிஞர்க்குச் சிறப்புப் பட்டம் வழங்கி வருவது.

26. சிதம்பரம் திருக்கோயில் சமயாசாரியர்களோடு சந்தானா சாரியரைப் பிரதிட்டை செய்வித்து அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் நிகழ்த்தியதுடன் ஆண்டுதோறும் குருபூசை விழாக்களைக் கொண்டாடி வருவது.

27. இல்லங்கள் தோறும் திருமுறை முற்றோதல் செய்விப்பது.

28. சிவராத்திரி கார்த்திகைச் சோமவாரம் போன்ற நாள்களில் அன்பர்கட்குச் சமய விசேடதீட்சைகள் அளிப்பது.

29. மதுரையில் உள்ள ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞான சம்பந்தர் திருமடத்தில் அவ்வப்போதுச் சமயச் சொற்பொழிவுகள் நடத்தி வருவது.

30. ஆதீன ஆலயங்களுக்கு மட்டும் அன்றிப் பிற ஆலயங்களுக்கும் திருப்பணி நிதி உதவி அளித்தல் - யாகசாலைச் செலவை ஏற்று நடத்துதல் முதலியன செய்து வருவது.

31. திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் கோயில் நம்பி ஆண்டார் நம்பிகள் குருபூஜை விழாவை நடத்ததுவது.

32. ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் பணி மன்றம் நிறுவி அதன் வாயிலாக மயிலாடுதுறையில் மழலையர் பள்ளி, செகண்டரிப் பள்ளி ஆகியன நடத்துவதோடு பிற ஊர்களிலும் இம்மன்றச் சார்பில் பள்ளிகள் மருத்துவ நிலையங்கள் அமைத்துச் சமூகத் தொண்டுகள் முதலியன செய்து வருவது.

வாழ்த்து

வையம் நீடுக மாமழை மன்னுக
மெய் விரும்பிய அன்பர் விளங்குக
சைவ நன்னெறி தான்தழைத் தோங்குக
தெய்வ் வெண்திரு நீறு சிறக்கவே. *- பெரிய புராணம்.*

வான்முகில் வழாது பெய்க
மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க
குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்முறை அறங்கள் ஓங்க
நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி
விளங்குக உலக மெல்லாம். - கந்தபுராணம்.

மல்குக வேத வேள்வி வழங்குக சுரந்து வானம்
பல்குக வளங்கள் எங்கும் பரவுக அறங்கள் இன்பம்
நல்குக உயிர்கட் கெல்லாம் நான்மறைச் சைவம் ஓங்கிப்
புல்குக உயிர்கட் கெல்லாம் புரவலன் செங்கோல் வாழ்க.
-திருவிளையாடற் புராணம்.

திருவார் கமலைப் பதிவாழ்க அப்பதி
சேரும்நின்றன்
மருவார் மரபும் திருநீறும் கண்டியும்
வாழ்கஅருட்
குருவாகும் நின்றன திருக்கூட்டம் வாழ்கநற்
கோநிரைகள்
தெருவாழ் தருமைத் திருஞான சம்பந்த
தேசிகனே. - ஆதீன அருள் நூல்.